

Giới thiệu Kết Hôn! Anh Dám Không?

Thể loại Ngôn tình, Hiện đại, HE

Hai nhân vật chính đến với nhau vô cùng bất ngờ giống như một trò chơi mà do cô là người khởi xướng. Mẹ mất sớm nên cô phải sống với mẹ kế, cô lại bị bà ấy bày mưu kết hôn thương mại bất cô gả cho 1 lão già 40 tuổi. Quá bất ngờ khiến cô luống cuống tay chân tím láy 1 tên đàn ông trên đường phố.” Anh có dám cùng em kết hôn k?”

Vừa mới bị bạn gái cho leo cây, Cảnh Liêm Uy nhếch đôi môi mỉm cười nói:” Tốt thôi, hôm nay tôi có đem theo sổ hộ khẩu, đi đăng ký đi!”....

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hai chị em tranh giành một người đàn ông

Thành phố T.

Khách sạn Nocturne đang trang trí cho buổi tiệc tổ chức sinh nhật cho cô hai nhà họ Ân ngoài trời, chỉ là giờ phút này, hình như bầu không khí ở đây không được tốt lắm, thậm chí còn có cảm giác căng thẳng.

“Chị, tại sao chị có thể đối xử với em như vậy? Em là em gái của chị đấy!” Ân Nhạc Vy cúi đầu nhìn Ân Thiên Thiên phía đối diện. Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn là những giọt lệ đang cố kiềm nén, đáng về kiên cường khiến người ta đau lòng: “Chị, từ bé em đã không thân thiết với chị, chị không thích em nên em không dám quấy chị, thế nhưng điều đó không có nghĩa là em ghét chị! Dù sao chị cũng là chị ruột của em mà!”

Đối diện Ân Nhạc Vy là một cô gái xinh đẹp, không lớn tuổi lắm, trang điểm tinh tế, chỉ là bây giờ gương mặt cô đang tái nhợt, cánh tay nhỏ bé buông thõng hai bên, bàn tay siết chặt thành nắm đấm đang run rẩy.

Ân Nhạc Vy loạng choạng tiến lên, nắm chặt lấy cánh tay Ân Thiên Thiên, ngăn thân thể cô run rẩy. Chẳng qua nước mắt cô ta vẫn không kiềm được rơi xuống, đáng về điềm đạm đáng yêu kia lại càng khiến người ta thương xót hơn.

Tất cả mọi người xung quanh đều tự giác đứng thành nửa vòng tròn, vây quanh người nhà họ Ân, khe khẽ bàn tán “trò hề” của chị em nhà họ Ân này.

“Chị, ở nhà em không dám tranh giành tình yêu của bố mẹ với chị, không dám tranh giành sự quan tâm của anh trai và thậm chí là em trai. Tất cả em đều nhường cho chị, vậy chị có thể nhường em một chút không? Chị...” Nói xong, nước mắt Ân Nhạc Vy tuôn trào như thác đổ, cơ thể gầy gò hơn cả Ân Thiên Thiên khẽ run, cô ta nắm chặt cánh tay Ân Thiên Thiên: “Chị, chị hãy trả bạn trai lại cho em, em xin chị đấy!”

“Tôi nói này, có phải cô cả nhà họ Ân quá đáng lắm không, ngay cả bạn trai của em gái mình mà cũng giành được! Có đạo đức không hả!”

Đám người xung quanh không nhận được bắt đầu xi xào chỉ trỏ, chẳng hề kiêng dè Ân Thiên Thiên đang ở đây, rõ ràng là muốn nói cho cô nghe.

“Đừng đấy, tôi nghe nói cô hai nhà họ Ân đã đính hôn với bạn trai rồi, đột nhiên cô cả lại nhảy ra là cái kiểu gì thế? Cứ tưởng mình là chị thì ngon lắm ư, cô ta đừng quên nhà họ Ân còn hai cậu ấm nữa!”

“Trước kia tôi nghe nói cô cả này xấu tính xấu nết, phẩm hạnh chẳng ra gì. Loại người như thế thì làm gì có đàn ông nào yêu, còn không biết xấu hổ đi mời chài chồng chưa cưới của em gái mình, đúng là loại mặt dày!”

...

Ân Thiên Thiên nghe thấy hết từng câu từng chữ của đám người xung quanh, cánh tay bị Ân Nhạc Vy nắm lấy nhói đau, thậm chí cô có thể cảm nhận rõ ràng móng tay cô ta đang ghim vào da thịt mình. Nhưng bây giờ cô chỉ sống sờ nhìn một người trong cuộc khác đang lặng im đứng nhìn này giờ.

Hương Thực – người bạn trai ở bên cô bốn năm, người đàn ông hai ngày trước đã nói là phải về nhà thăm em gái bệnh nặng, ấy thế mà giờ đây lại xuất hiện ở bữa tiệc của nhà họ Ân với thân phận chồng chưa cưới của em gái cô!

Ân Thiên Thiên không thêm đề ý đến Ân Nhạc Vy, đưa tay cạy bàn tay đang siết lấy cánh tay mình của Ân Nhạc Vy ra. Cô chịu đựng cơn đau đầu nơi cánh tay, bước từng bước về phía Hương Thực. Cô ngược mắt, giọng nói hơi run rẩy, khe khẽ hỏi: “Hương Thực, em chỉ hỏi anh một câu thôi, anh là bạn trai của ai?”

Cô vừa dứt lời, tiếng cười giễu cợt bỗng vang lên, chỉ là tiếng cười kia còn chưa dừng lại thì trước mặt Ân Thiên Thiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, đối phương không do dự túm lấy người cô, sau đó gior tay lên tát!

Bốp!

Một cái bạt tai rơi trên gương mặt của Ân Thiên Thiên.

“Ân Thiên Thiên, cô chú ý một chút cho tôi! Đừng bôi nhọ thế diện nhà họ Ân nữa! Cô còn sợ danh tiếng của mình chưa đủ thối nát sao!”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Đạo đức tệ hại, phẩm hạnh bất chính

Ân Thiên Thiên cảm nhận được cơn đau rát trên mặt, giờ phút này cô bỗng muốn khóc.

Cơ thể run rẩy dữ dội, tóc tai lòa xòa che đi hai má, nhưng dù như vậy, cô vẫn kiên quyết muốn nghe thấy câu trả lời của Hương Thực. Cô quay đầu, đôi mắt còn mang chút mong đợi: “Anh nói cho em biết, anh là bạn trai của ai?”

“Ân Thiên Thiên! Dù thế nào có vẫn là cô cả nhà họ Ân. Tôi biết cô không thích tôi, nhưng đây là bữa tiệc sinh nhật của em gái cô. Hôm nay cũng là lần đầu tiên Hương Thực xuất hiện trước mặt bao người, cô cứ phải khăng khăng khiến mọi người không còn đường lui sao?” Người vừa nói chính là Lý Mẫn - mẹ kế của Ân Thiên Thiên. Giờ phút này người bà ta cũng run rẩy không kém, như thể đứng không vững vì bị Ân Thiên Thiên đá kích quá lớn: “Thiên Thiên, có chuyện gì thì về nhà chúng ta hãy nói, đừng làm xấu mặt mình và cả em gái cô nữa!”

Ân Nhạc Vy nhìn mẹ mình rồi lập tức chạy đến bên cạnh níu lấy bà ta, liên tiếp cầu xin: “Mẹ, mẹ đừng vậy mà, chị con... chị ấy... chị ấy chỉ nhất thời chưa nghĩ thông suốt mà thôi.”

Lần đầu tiên Ân Thiên Thiên quát cường như vậy, cô coi hai mẹ con Ân Nhạc Vy ở bên cạnh như không khí, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hương Thực, giọng điệu kiên định: “Hương Thực, trả lời em đi, anh là bạn trai Ân Thiên Thiên hay Ân Nhạc Vy?”

Những người xung quanh không nhận được nhu mảy, tình huống này có vẻ không đúng lắm, thế nhưng tiếng xôn xao vẫn không ngừng. Phải biết rằng, ở thành phố T này, danh tiếng của Ân Thiên Thiên đúng là sánh ngang với người nhà họ Cảnh, có điều là nổi theo hai hướng khác biệt.

Trong truyền thuyết, cô cả nhà họ Ân đạo đức tệ hại, phẩm hạnh bất chính; còn nhà họ Cảnh thì quyền cao chức trọng, khiêm nhường phúc hậu.

“Ân Thiên Thiên này làm sao ấy nhỉ, tôi nhớ cô ta luôn hèn yếu lắm mà, sao hôm nay lại đột nhiên ngang ngược vậy nhỉ?”

“Ai mà biết được, nhà họ Ân đúng là loạn thật, lười quan tâm.”

Câu hỏi của Ân Thiên Thiên khiến ánh mắt mọi người đều tập trung vào Hương Thực. Từ đầu đến cuối, người đàn ông anh tuấn hết như ánh mặt trời kia vẫn im lặng quan sát toàn bộ, giờ phút này mới thu hút ánh mắt của

mọi người.

“Anh...” Ánh mắt Hường Thực thoáng qua về gi đó, hình như có chút khó xử. Hần còn chưa kịp nói câu nào thì đã bị Ân Nhạc Vy cắt ngang, hơn nữa trong lời nói còn vì chị gái mình.

Ân Nhạc Vy đột nhiên nói: “Hường Thực, anh chọn chị gái em đi, em không liên quan gì đến anh cả!”

Trong nháy mắt, mọi người xung quanh càng khinh thường hành động của Ân Thiên Thiên.

Hường Thực khó xử nhìn Ân Nhạc Vy rồi đi về phía cô ta, đưa tay nắm lấy bờ vai cô ta, kiên định nói: “Nhạc Vy, anh không thể vì chị gái em mà làm tổn thương em. Anh là chồng chưa cưới của em, không phải sao?”

Ân Thiên Thiên nhìn hai người đang cười hòa mẫn trước mặt mình, bỗng dưng cảm thấy cổ họng nghẹn chặt, tầm mắt choáng váng, nhưng ngay khi cô còn chưa sốc lại tinh thần thì đã bị người đưa đi rồi. Mà cô không chú ý đến, người đàn ông dẫn cô đi đã hơn bốn mươi tuổi, già nắm chặt bờ vai cô và dẫn cô vào phòng nghỉ của khách sạn Nocturne.

Người xung quanh không nhận được thôn thức khôn người.

“Tôi đã bảo cô cả nhà họ Ân đâu phải loại tốt lành gì, nhìn xem, còn có người tình tìm tới tận nơi rồi kia.”

“Hình như người đàn ông kia là quản lý của tập đoàn Trương thị. Tôi nghe nói gần đây nhà họ Ân qua lại thân thiết với Trương thị lắm, vì vài dự án nào đó...”

“Vậy thì xem ra cô cả kia cũng là người biết sẵn lòng hi sinh cho gia đình đấy chứ? Ha ha...”

“Quả nhiên là cô cả nhà họ Ân trong truyền thuyết, đúng là không tầm thường nhỉ.”

Đám người xung quanh không hề kiêng dè người nhà họ Ân, cứ thế tùy ý bàn tán về Ân Thiên Thiên, mà Lý Mẫn còn thỉnh thoảng hòa theo mấy câu. Lúc tất cả mọi người không chú ý, Ân Nhạc Vy đã đi theo Hường Thực về chỗ ở của Ân Thiên Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Hủy bỏ hôn ước với ân nhạc vy

Đến cửa phòng nghỉ, Ân Thiên Thiên đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, thoát khỏi bàn tay của người đàn ông kia, nhìn gã với vẻ mặt đề phòng: “Chú Trương, không cần chú nhọc lòng phí công, chú cứ đi tham gia buổi tiệc đi.”

Dứt lời, Ân Thiên Thiên chuẩn bị đi vào phòng nghỉ của mình để nghỉ ngơi một chút thì không ngờ “chú Trương” dạo gần đây luôn bắt gặp xuất hiện tại nhà cô với tần suất dồn dập lại thoáng bật cười. Cơ thể của gã béo phì đến nỗi có thể nhìn thấy các gân mớ rung rinh, khiến Ân Thiên Thiên buồn nôn.

Quản lý Trương ngược nhìn cô gái trước mặt. Thật ra ở nhà họ Ân, cô cả mới là người có gương mặt như thần tiên át hết mọi người. Nhà họ Ân có tổng cộng bốn anh chị em, nhưng chỉ có cô cả là xinh gái và khiến người ta mê mẩn nhất. Nói thẳng ra là, với vẻ yêu kiều thủy mị nét nà này, nếu Ân Thiên Thiên ở thời cổ đại thì chính là nhân vật hồng nhan họa thủy.

“Thiên Thiên, em đừng gọi anh là chú Trương nữa, anh có hơn em bao nhiêu tuổi đâu, gọi anh là anh được rồi.” Quản lý Trương thỏa mẫn nhìn con mồi trước mặt, định bước lên ôm lấy Ân Thiên Thiên. Chỉ cần vào trong phòng, gã không tin mình không bắt được cô!

“Đi thôi, chúng ta vào trong nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì thì lại nói tiếp!”

Ân Thiên Thiên né tránh cánh tay quản lý Trương, trong lòng có chút sợ hãi, đôi mắt cô vô thức nhìn về hàng lang phía đằng sau gã. Cô hi vọng sẽ có một người nào đó xuất hiện, tốt bụng ngăn cản hành động điên cuồng của gã lúc này.

“Chú Trương, mong chú hãy giữ tự trọng!”

Ân Thiên Thiên vô cùng lo lắng, cố gắng muốn tránh thoát, nhưng bất kể thế nào vẫn bị gã túm được. Trong tình thế cấp bách, Ân Thiên Thiên đành cúi đầu cắn mạnh lên cổ tay gã khiến gã phải buông lỏng tay theo bản năng, thế là cô thừa dịp quay người chạy đi ngay.

Ân Thiên Thiên chạy khá nhanh vì chỉ sợ quản lý Trương đuổi theo. Đến khi quay người lại không thấy ai theo đuổi đằng sau, cô lại va phải vòng ôm ấm áp của người mà cô không muốn gặp nhất lúc này. Mùi hương quen thuộc ấy khiến mũi Ân Thiên Thiên cay cay, cổ họng trở nên nghẹn ứ.

Giọng nói và nhiệt độ quen thuộc từ bàn tay hân khiến tâm lý Ân Thiên Thiên sụp đổ: “Thiên Thiên, em làm sao vậy? Có bị thương ở đâu không?”

Ân Thiên Thiên ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, vừa này chính hắn đã phủ nhận quan hệ của họ, vậy bây giờ hắn có ý gì? Tại sao còn quan tâm cô? Tại sao còn làm bộ như thể hai người thân quen nhau lắm vậy?

Ân Thiên Thiên không nói gì cả, chỉ búống bình nhìn hắn. Hường Thực biết biểu hiện của cô lúc này là đang khó chịu trong lòng, muốn biết đáp án thật sự. Hai người ở bên nhau bốn năm, nếu ngay cả điều này mà hắn không biết thì đúng là phí hoài năm tháng.

“Thiên Thiên, sao em không nói cho anh biết, em là cô cả nhà họ Ân? Em có biết không, bố mẹ anh bắt anh phải cưới người nhà họ Ân, anh không còn cách nào khác mới tìm đến Ân Nhạc Vy. Nếu anh biết em là cô cả nhà họ, anh chắc chắn sẽ không... sẽ không đến với Ân Nhạc Vy!” Hường Thực hơi cao giọng, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế để không nói quá to, hắn nhìn Ân Thiên Thiên với đôi mắt đầy tức giận: “Thiên Thiên, lần này đúng là em quá tùy tiện rồi!”

Nghe được câu trả lời như vậy, Ân Thiên Thiên bỗng bật cười, nụ cười nơi khóe miệng nhô lên với độ cong hoàn mỹ, lộ ra hàm răng trắng bóng sạch sẽ, hai bên má còn có lúm đồng tiền nho nhỏ, đáng vẻ cô ở khoảnh khắc ấy như thể hoa tươi đua nở giữa ngày đông.

Hường Thực ngẩn người, Ân Thiên Thiên như vậy vừa quen thuộc vừa xa lạ đối với hắn. Thời khắc ấy, hắn có chút sợ hãi, dường như có thứ gì đó đã vụt qua sinh mệnh của hắn.

Ân Thiên Thiên cười xong, liếc mắt nhìn Ân Nhạc Vy đang lặng lẽ đi về phía mình, kiên định hỏi một câu: “Vậy thì bây giờ anh biết rồi đấy, tôi chính là cô cả nhà họ Ân. Có phải anh muốn hủy bỏ hôn ước với em gái tôi, sau đó đính hôn với tôi không?”

Bốp!

Hiển nhiên, Ân Thiên Thiên lại lần nữa đón nhận cái tát từ phía Ân Nhạc Vy, cái tát này còn đau đớn hơn cả lúc Lý Mẫn đánh cô, tàn nhẫn khiến trong miệng cô có mùi máu tanh, nhưng cô vẫn ngang bướng hỏi Hường Thực một câu: “Thế nào? Anh muốn chia tay với em gái tôi, sau đó đến với tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 4: Con điểm mưu mô và tên đàn ông khôn nạn

Ân Nhạc Vy đột nhiên xuất hiện khiến Hường Thực giật thót, hắn lập tức buông bàn tay đang nắm vai Ân Thiên Thiên ra theo bản năng, rồi quay đầu lúng túng nhìn Ân Nhạc Vy.

Ân Nhạc Vy cố nén nổi bất mẫn trong lòng, vươn tay khoác tay Hường Thực, người gần như áp vào người hắn, nhìn Ân Thiên Thiên với vẻ mặt đề phòng: “Chị, chị muốn cướp chồng chưa cưới của em bằng được sao?”

Nếu quả thật chị muốn cưới chồng thì em sẽ bảo mẹ sắp xếp đối tượng thích hợp cho chị. Em xin chị đừng chia rẽ em và Hường Thực...”

Hường Thực rũ mắt nhìn đáng vẻ tội thân của Ân Thiên Vy, thấy cơ thể kẻ sát hân còn hơi run rẩy, nhất thời hân cũng có chút đau lòng, bèn vô thức ôm chặt cô ta vào lòng.

Ân Thiên Thiên mở to mắt quan sát hết thấy, như thể hôm nay cô phải nhìn cho rõ, xử lý xong hoàn toàn vết thương mới có thể quay trở về cuộc sống của mình lần nữa, cho dù những lời đường mật đó có như lời dao cứa vào tim cô thì cũng không sao cả.

“Nhạc Vy, đừng khóc nữa.” Hường Thực đưa tay lau nước mắt cho Ân Nhạc Vy, không chút do dự nói thẳng: “Thiên Thiên không phải loại người như vậy, cô ấy sẽ h...”

“Tôi không hiểu.” Ân Thiên Thiên ngắt lời Hường Thực, lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, khẽ nói: “Tôi không thể hiểu được, chúng ta yêu nhau bốn năm, từ lúc mới vào đại học chúng ta đã ở bên nhau cho tới bây giờ sắp tốt nghiệp. Tôi cứ tưởng tôi sắp có thể đính hôn với anh rồi tiến tới kết hôn, nhưng bây giờ anh lại nói cho tôi biết, đối tượng đính hôn và kết hôn của anh không phải là tôi mà là em gái tôi. Xin lỗi, tôi không thể hiểu được.”

Hường Thực kinh ngạc nhìn Ân Thiên Thiên, ngay cả Ân Nhạc Vy cũng tỏ vẻ khó hiểu.

“Hường Thực, tôi tự hỏi trong thời gian bốn năm đại học vừa qua, tôi chưa bao giờ phụ bạc anh, nhưng bây giờ anh lại đối xử với tôi như thế, vậy làm sao tôi phải hiểu cho các người, tại sao tôi phải chúc phúc cho các người?” Ân Thiên Thiên vừa nói vừa siết chặt bàn tay mình, cố giữ cho bản thân phải bình tĩnh, thậm chí không dám chớp mắt vì sợ nước mắt tuôn rơi. Cô cũng là phụ nữ, làm sao có thể dễ dàng buông bỏ tình cảm bốn năm trôi của mình được chứ?

“Vì vậy nếu các người kết hôn, không cần phải báo cho tôi biết, cũng không cần phải mời tôi, tôi sẽ không đi đâu, buổi tiệc đính hôn hôm nay chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Dứt lời, Ân Thiên Thiên chen vào giữa bọn họ, kiên định cất bước đi về phía cửa. Không một ai biết lúc cô đi ngang qua Hường Thực, gương mặt đã nước mắt nhạt nhòa.

Tâm mất trở nên mông lung, thậm chí Ân Thiên Thiên còn chẳng nhìn thấy rõ con đường phía trước. Bỗng nhiên cô dừng lại, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay vịn xoay tay nắm cửa của phòng bên cạnh, rất may là cửa mở ra được.

Ân Thiên Thiên không do dự bước vào nhưng không đi sâu vào trong, chỉ đứng cửa lại rồi tựa lưng vào cửa, ngồi thụp xuống đất bắt đầu khóc. Giờ phút này cô rất cần một chỗ để giải tỏa tâm trạng, nếu không có rất sợ, sợ mình sẽ điên mất!

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày cuộc sống của mình biến thành thế này. Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ mồ côi mẹ, đột nhiên bố cô dẫn một người phụ nữ về và còn mang theo cả một người anh trai. Không lâu sau đó cô lại có em gái và em trai, cô trở thành người ngoài trong gia đình ấy. Mà hôm nay, tình cảm mà cô cho là thuần khiết nhất cũng sụp đổ hoàn toàn..

Nước mắt rơi xuống cánh tay, rơi xuống mặt thấm đầy với độ cong hoàn hảo, rất nhanh đã biến mất tăm hơi, như thể những khó khăn trắc trở trong cuộc sống sẽ có ngày biến mất.

“Cô là ai?”

Đột nhiên trong phòng vang lên giọng nói trầm thấp, hiển nhiên là tiếng của đàn ông. Ân Thiên Thiên sợ hết hồn, ngược mắt sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại.

Trong khách sạn Nocturne, bình thường những phòng không có khách đều không khóa cửa, bởi vì cô biết điều này nên mới dám bước vào căn phòng lạ. Nhưng người đàn ông còn đang ngái ngủ, nửa người dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm trước mặt cô bấy giờ là ai đây?

Theo bản năng, Ân Thiên Thiên đứng phắt dậy, định chạy đi ngay. Tuy nhiên bởi vì động tác đứng lên quá nhanh nên cô loạng choạng, cứ thế ngã xuống. Mà lần này, tay cô đúng lúc túm được chiếc khăn tắm đang che đi vị trí quan trọng của người nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đùng tùy tiện cởi khăn tắm của đàn ông

Ân Thiên Thiên còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì chiếc khăn tắm đã trùm lên cái đầu nhũ của cô rồi. Bỗng tới bao trùm khiến cô chết lặng, hồi lâu vẫn không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, cứ vậy giữ nguyên tư thế quái dị ngửa nhào xuống đất, trước mặt là đôi chân thon dài thẳng tắp của đàn ông.

Một lúc lâu sau, đôi chân kia vẫn không hề nhúc nhích, Ân Thiên Thiên có chút lo lắng và lúng túng nhưng không thể đứng lên. Cuối cùng người đàn ông kia cũng cất bước, theo sau đó là tiếng mặc quần áo sột soạt.

Mãi đến khi chiếc khăn tắm phủ lên đầu cô bị người đàn ông kia nhấc lên, Ân Thiên Thiên vẫn còn hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Đối phương rũ mắt nhìn cô, hiển nhiên có chút mất hứng, anh ta còn chưa kịp gì thì điện thoại trong túi của Ân Thiên Thiên đổ chuông. Tiếng chuông vui vẻ êm ái vang lên, nhưng vào hoàn cảnh này nó lại mang đến sự khó chịu vô cùng.

Ân Thiên Thiên lập tức bắt máy, bởi vì vừa khóc cho nên giọng cô còn hơi khàn khàn: “Alo? Mẹ à, có chuyện gì không? Con hơi khó chịu nên muốn về trường học trước.”

Vì không muốn nói nhiều với Lý Mẫn nên Ân Thiên Thiên thẳng thắn ngắt lời bà ta, nhưng trước giờ Lý Mẫn không phải loại người biết nhìn tâm trạng người khác nên hét to vào điện thoại: “Cô lập tức về đây cho tôi, đến chỗ chú Trương ăn nói cho rõ ràng! Nếu phá hỏng sự nghiệp nhà chúng ta, cho dù là anh cô cũng không dám đảm bảo cho cô đâu!”

Ân Thiên Thiên sa sầm mặt, bàn tay cầm khăn tắm vô thức siết chặt. Cô không phải loại ngu, ý định của Lý Mẫn rõ ràng như ban ngày, nếu cô nghe lời bà ta thật thì đúng là ngu hết thuốc chữa!

Cô phản pháo không chút khách sáo: “Mẹ, đây là vấn đề sự nghiệp của gia đình, không phải chuyện mà con nên quan tâm. Bố con và anh sẽ xử lý tốt. Bây giờ con không thoải mái lắm, về trường trước đây.”

Dứt lời, Ân Thiên Thiên không chờ Lý Mẫn nói thêm gì nữa, cứ thế cúp máy, sau đó nhanh chóng tắt nguồn điện thoại. Bây giờ, Ân Thiên Thiên hoàn toàn không hề phát hiện, cuộc nói chuyện giữa cô và mẹ mình đều bị người đàn ông đang ngồi xôm trước mặt nghe thấy hết.

Cô bò dậy khỏi mặt đất, có nên sợ khó chịu, rũ mắt không dám nhìn đối phương, chỉ khe khẽ xin lỗi: “Xin lỗi anh, tôi không biết trong phòng đang có người ở, tôi không cố ý...”

Bấy giờ Cảnh Liêm Uy mới có cơ hội nhìn kỹ cô gái trước mặt. Nếu anh biết đây là cô gái mà bà nội sắp xếp cho mình, nhất định về nhà anh sẽ giết người mất! Rõ ràng anh đã báo là anh có bạn gái rồi, sao bà nội còn muốn mai mối nữa, sợ chưa đủ loạn sao?

Vì cẩn thận, Cảnh Liêm Uy vẫn buộc phải mở miệng: “Tốt nhất có nên quên hết tất cả chuyện hôm nay đi. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm với cô và cũng sẽ không đến với cô đâu.”

Ân Thiên Thiên cúi đầu, còn chưa kịp đáp lại thì trước mặt xuất hiện một chiếc khăn tay, kèm theo đó là giọng nói trầm ấm mẽ người tựa tiếng đàn violon của Cảnh Liêm Uy: “Lau nước mắt của cô đi. Tôi không phải người biết thương hoa tiếc ngọc, lần sau hỏi tốt nhất hãy cho rõ sở thích rồi hãy qua, đừng có nhầm hướng.”

Đầu óc như thể bị đập mạch, lúc Ân Thiên Thiên chợt ngớ ra thì bàn tay nhỏ bé đã nhận lấy chiếc khăn tay vương Burberry của Cảnh Liêm Uy từ lúc nào chẳng hay. Cô phản bác theo bản năng: “Có phải anh hiểu lầm gì không? Thật sự tôi không cố ý, chẳng qua vừa này hoảng hốt chạy bừa nên vô ý đi nhầm phòng thôi.”

Cảnh Liêm Uy mặc đại một chiếc sơ mi trắng, đóng nút áo vào, vóc người cường tráng khi mặc quần áo lại có vẻ hơi gầy, bên dưới mặc quần màu kaki, đôi chân dài thẳng tắp càng tôn lên vẻ cao quý.

Nghe thấy lời giải thích của Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy giờ tay nhắc cốc thủy tinh lên uống một hớp rồi liếc xéo cô, chằm chằm nói một câu: “Lần sau đừng tùy tiện cởi khăn tắm của đàn ông.”

Sắc mặt Ân Thiên Thiên bỗng dưng đỏ bừng như thể vừa ăn phải ớt, cái miệng như sắp phun ra lửa vậy.

Cảnh Liêm Uy tiếp tục uống nước, trông thấy đáng vẻ kinh ngạc của Ân Thiên Thiên, tâm trạng anh bỗng tốt hẳn lên, khóe miệng anh nhoen cong vui vẻ. Ngay sau đó Ân Thiên Thiên hoảng hốt mở cửa chạy đi, hai bên tai đều đỏ hồng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bán con gái_

Trước khi về trường, Ân Thiên Thiên định bụng sẽ về nhà đem vài món đồ của mình theo, nhưng không ngờ điều chờ đón cô phía trước lại là một trận phong ba.

Bước vào cửa nhà, Ân Thiên Thiên đột nhiên thấy cả nhà đang tụ tập ở trong phòng. Cô đi xe bus, mà họ cô xe riêng đưa đón nên về sớm hơn cô cũng không có gì lạ, huống chi chuyện xảy ra trong buổi tiệc hôm nay, nhà họ Ân cũng không thể tiếp tục buổi tiệc được.

“Ân Thiên Thiên, cuối cùng cô cũng về rồi cơ à! Sao nào? Có lại đi với thằng nào hả?” Lý Mẫn chua ngoa nói.

Ân Thiên Thiên cau mày, không nói gì, chỉ cúi đầu thay giày của mình.

“Tôi nói cho cô biết nhé Ân Thiên Thiên, đừng có mà rùng mớ bồi họ danh tiếng của nhà họ Ân chúng tôi bên ngoài. Cô không biết xấu hổ nhưng nhà họ Ân chúng tôi cần thể diện. Anh trai cô xuất sắc như vậy, ra ngoài cũng muốn được người ta tôn trọng. Nếu cô còn bừa bãi như vậy nữa thì đừng trách chúng tôi trở mặt!”

Ân Thiên Thiên bước vào cửa nhà, nhìn thoáng qua vài người bên trong. Anh trai không có ở đây, ngay cả em trai Ân Thành Vũ cũng không có ở đây, chỉ có bố mẹ và Ân Nhạc Vy.

Ân Thiên Thiên không muốn để ý đến bọn họ, nói thẳng luôn: “Bố mẹ, con về lấy ít đồ rồi về trường ngay đây.”

Bỗng nhiên Ân Nhạc Vy mỉm cười đi về phía cô. Khoảnh khắc ấy Ân Thiên Thiên biết mình sắp gặp phải tai ương rồi. Kinh nghiệm cuộc sống từ nhỏ tới lớn nói cho cô biết, giờ phút này Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy đang chuẩn bị xử lý cô, trong phút chốc hệ thống báo động trên người cô kêu vang dồn dập.

“Chỉ, chỉ đứng vậy thế mà. Em biết bây giờ chị đang không vui, nhưng mẹ cũng vì lo lắng cho chị thôi.” Ân Nhạc Vy cười nói, thậm chí còn kéo cánh tay Ân Thiên Thiên, vừa vô tình vừa có ý dụng vào chỗ cô bị thương hôm nay. Cô đau đớn là thế, vậy mà cô ta còn cười híp mắt được: “Vi vậy mẹ về bàn bạc với bố xong rồi, bây giờ cả nhà đang muốn tặng chị một món quà đây.”

Ân Nhạc Vy cười hiền hòa, từ nhỏ đến lớn cô ta đều sống với bộ mặt điềm đạm đáng yêu, ngoan ngoãn biết điều như vậy. Nhưng Ân Thiên Thiên thừa biết đằng sau bộ mặt xinh đẹp kia là hạng người gì. Nói thẳng ra, cô ta là đứa con gái giỏi nhẫn nhịn, giỏi mưu mô, chỉ là cho dù cô biết thì cũng không thể làm gì cô ta, ai bảo cô ta là cô hai được yêu chiều nhất nhà họ Ân chứ?

Ân Nhạc Vy đột nhiên lôi Ân Thiên Thiên đến gần bố mẹ, giọng nói đầy hưng phấn: “Bố, bố tự báo tin mừng này cho chị đi, con tin chắc chắn chị sẽ vui lắm.”

Ân Bách Phú nhìn cô con gái trước mặt, Ân Thiên Thiên không hề giống người nhà họ Ân, có thể là vì cô khá giống mẹ ruột mình. Tuy trong nhà không có ảnh của mẹ Ân Thiên Thiên, nhưng dù sao Ân Bách Phú cũng là bố cô. Ai cũng biết thật ra Ân Bách Phú không thích cô con gái này mà cực kỳ ghét là đáng khác.

Cho nên khi nói ra câu này, trong lòng Ân Bách Phú thậm chí chẳng có chút gánh nặng nào: “Thiên Thiên, bố đã bàn bạc với mẹ rồi, mấy ngày nữa con hãy chuẩn bị gà cho chú Trương đi, đến lúc đó Nhạc Vy cũng sẽ kết hôn luôn.”

Đây là lần thứ hai cô cảm thấy bị đá kích nặng nề như thế, nhưng lần đầu tiên chỉ hơi sốc, lần này thì hoàn toàn sụp đổ.

“Bố, bố có biết bố đang nói gì không?” Ân Thiên Thiên khó tin nhìn Ân Bách Phú. Cô vẫn tin rằng, cho dù Ân Bách Phú không thích mình nhưng cũng sẽ không đem chuyện cả đời cô ra mà nói đùa: “Bố muốn con lập gia đình, hay là lấy chú Trương?”

“Sao, cô còn không chịu à? Quản lý Trương cũng coi là thanh niên tài tuấn, hơn 40 tuổi cũng không tính là lớn tuổi đâu.” Lý Mẫn châm chọc, nở nụ cười đắc ý: “Với thanh danh của cô bây giờ, cô vẫn còn định tìm người giống như Hường Thực ư? Đúng là không biết trời cao đất rộng!”

“Con sẽ không lấy chồng đâu, dù thế nào con cũng sẽ không lấy chú Trương!” Ân Thiên Thiên phản bác, hoàn toàn không thèm quan tâm đến Lý Mẫn. Cô nhìn chăm chăm bố mình, trực tiếp biểu đạt sự bất mãn của mình: “Bố, chú Trương chỉ kém mấy tuổi nữa là có thể làm bố con rồi, bố muốn con lấy người như vậy sao? Chỉ vì để Ân Nhạc Vy có thể yên tâm lấy chồng, vì Ân thị có thể nhận chút ân huệ từ phía ông ta mà bố muốn bán con gái mình đi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chị tặng cho em nhé_

Ân Bách Phú nghe Ân Thiên Thiên nói xong, đứng bật dậy khỏi sô pha, trợn mắt nhìn Ân Thiên Thiên đang chỉ ngón tay vào mình. Chút cảm xúc áy náy trong lòng ông ta mất sạch, ông ta gào lên: “Ân Thiên Thiên, tao nói cho mày biết, hôm nay mày không gà cũng phải gà, không lấy chồng cũng phải lấy! Trước giờ nhà họ Ân không phải do mày làm chứ!”

Sắc mặt Ân Thiên Thiên thoáng chốc tái nhợt như không còn giọt máu, càng nhìn càng khiến người ta đau lòng.

Cả căn phòng yên lặng như tờ, Ân Bách Phú nói xong không hề rời đi mà đứng yên chờ đứa con gái ngang bướng phản bác. Ông ta không tin người làm bố như ông ta không thể áp chế được Ân Thiên Thiên luôn ngang ngạnh này!

Nhìn người bố đang đứng đối diện, bây giờ Ân Thiên Thiên mới hiểu được cái gì gọi là họa vô đơn chí. Hôm nay cô mất đi tình yêu bốn năm của mình, ngay sau đó người bố ruột thịt mà cô không dám hi vọng xa vời cũng đá văng cô đi! Chẳng lẽ cô khiến người ta khó chịu được đến vậy sao?

Lý Mẫn lập tức đi tới bên Ân Bách Phú, khẽ vỗ lưng ông ta: “Bách Phú, anh cũng thật là, biết rõ Thiên Thiên chắc chắn sẽ nghe lời mà anh còn tức giận như thế làm gì? Ai chẳng biết nhà họ Ân chúng ta không nuôi kẻ vô tích sự. Bây giờ ngay cả Nhạc Vy nhà mình cũng hy sinh hạnh phúc để kết hôn với nhà họ Hường, Thiên Thiên làm chị thì sao lại không hiểu nỗi khổ của vợ chồng mình chứ. Với lại, rốt cuộc hai đứa nó cũng là người nhà họ Ân mà.”

Ân Nhạc Vy tức khắc tiến đến túm chặt lấy Ân Thiên Thiên, dè dặt nói: “Chị, thật ra thì em thấy chú Trương cũng tốt lắm, biết thương yêu người khác còn gì? Hơn nữa em còn nghe nói bây giờ chú ấy là người quyết định trong nhà họ Trương, chị lấy chú ấy, nhất định sau này sẽ không phải nếm trải cay đắng gì cả, lại còn được hưởng phúc nữa chứ.”

Ân Thiên Thiên chỉ khẽ hừ khẩy nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh này, âm thanh đó trở nên vô cùng rõ ràng. Cô liếc nhìn Ân Nhạc Vy: “Vậy thì em lấy chú Trương nhé? Nếu ông ta tốt như vậy thì chị tặng cho em đấy.”

Vừa dứt câu, sắc mặt Ân Nhạc Vy bỗng trở nên trắng bệnh, cô ta nhìn Ân Thiên Thiên với ánh mắt chất chứa oán hận.

“Thiên Thiên, sao cô lại nói vậy? Em gái cô cũng chỉ nghĩ cho cô mà thôi. Cô xem lại mình đi, sắp tốt nghiệp đại học mà còn chưa có bạn trai, thế nhưng nghe đồn cặp với không ít người, cô còn muốn lãng nhãng nữa à! Đúng là không biết xấu hổ!” Lý Mẫn nhanh chóng dời chủ đề câu chuyện, sau đó nói tiếp: “Nếu cô thật sự có bản lĩnh thì tìm bạn trai một cách đáng hoàng cho tới. Nếu cô có thể kết hôn với thằng bạn trai ấy thì tôi với bố cô sẽ không ép cô nữa!”

Ân Thiên Thiên lạnh lùng nhìn ba người họ, trong lòng thì ngứa mặt cười to. Làm sao cô tin nổi Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy lại không biết quan hệ của cô với Hường Thực cơ chứ. Vậy mà bây giờ Lý Mẫn còn dám trắng tráo nói với cô câu như vậy, tìm bạn trai ư? Lương tâm của bà ta bị chó ăn hết chưa?

Ân Bách Phú nghe vậy cũng nói thêm vào. Nhìn dáng vẻ Ân Thiên Thiên, tuy trong lòng ông ta rất không vui nhưng vẫn nói câu y hệt như Lý Mẫn, giọng nói mạnh mẽ của ông ta có sức thuyết phục hơn Lý Mẫn nhiều: “Thiên Thiên, nếu con có bạn trai thì tốt nhất hãy đưa về cho cả nhà gặp mặt, đến lúc đó nếu phù hợp thì các con làm đám cưới, không phù hợp thì con hãy ngoan ngoãn lấy chú Trương cho bố. Bố sẽ không hại con đâu.”

Ân Thiên Thiên cắn chặt cánh môi, tức giận nhìn chăm chăm Lý Mẫn đang đắc ý, mạnh mẽ nói một câu: “Con có bạn trai, con sẽ đưa anh ấy về cho cả nhà xem mặt, cho nên bố mẹ hãy hủy bỏ cuộc hôn nhân này đi!”

“Thế này không được, ai biết có nói thật hay giả? Cứ dẫn người về cho tôi xem trước đã rồi tính sau, đừng để đến lúc đó làm nhờ việc của cả nhà và cả chú Trương. Lúc ấy bố cô mà xấu mặt thì cô cũng đừng trách cả nhà làm chuyện không tốt với cô.” Lý Mẫn tức khắc ngắt ngang, căn bản không để cho Ân Thiên Thiên có cơ hội thở: “Với lại nhà chúng ta và nhà họ Trương đã có nhiều vụ hợp tác làm ăn, người học thiết kế như con không hiểu được nhiều đâu, làm sao biết cái gì nặng cái gì nhẹ chứ.”

Câu nói này như biến tướng nhắc nhở Ân Bách Phú, phải mượn quan hệ giữa nhà họ Ân và nhà họ Trương, ông ta lập tức đồng ý với Lý Mẫn, nghiêm túc nói: “Ngày mai con đưa bạn trai con về đây cho cả nhà gặp mặt.”

Lúc nghe thấy thời hạn, sắc mặt Ân Thiên Thiên thoát trắng thoát xanh.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Người thứ 23

Buổi tối trong căn phòng yên tĩnh, lúc này vốn là thời gian nghỉ ngơi nhưng Ân Thiên Thiên lại sốt sắng như kiến bò trên chảo nóng. Chiếc điện thoại vút trên giường kêu ting ting, báo hiệu có tin nhắn mới, song cô không có tâm trạng để ý đến nó.

Cô thừa biết Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy ghét cô nên tranh thủ lúc anh trai không có ở nhà tìm cách tống cổ cô ra khỏi nhà này! Đến lúc đó, cho dù anh trai vội vã quay về muốn bảo vệ cô cũng khó.

Cười chòng u? Làm sao cô có thể đồng ý lấy chú Trương kia được chứ. Hề nghĩ tới già là cô lại buồn nôn, hình ảnh cơ thể béo núc nịch, cái đầu hói bóng lờng, hành động dung tục khiến Ân Thiên Thiên không dẫn được muốn phát điên!

Điện thoại lại reo vang lần nữa, Ân Thiên Thiên cố gắng ổn định tinh thần, cầm điện thoại lên xem.

Mở tin nhắn ra thì thấy là anh trai gửi.

- Thiên Thiên, em đang làm gì thế? Mẹ có làm khó dễ gì em không?

Trông thấy câu hỏi này, hốc mắt Ân Thiên Thiên hơi nóng lên. Đây chính là anh cả cô, từ nhỏ đến lớn anh luôn yêu thương cô hết mực. Cho dù bọn họ cùng cha khác mẹ nhưng anh ấy lại là người thân duy nhất của Ân Thiên Thiên ở nhà họ Ân, những người còn lại đã mài mòn hết cả tình thân của cô rồi.

- Anh, cứu em, mẹ bắt em gả cho chú Trương, anh mau về đi!

Theo bản năng, Ân Thiên Thiên mồn cầu cứu anh trai mình, nhưng tin nhắn đã soạn xong, cô lại không ấn nút gửi đi. Sau khi xóa sạch từng câu từng chữ, Ân Thiên Thiên lại lần nữa nhấn lại cho anh ấy rằng mình rất tốt...

Cô rất muốn anh trai quay về, bây giờ cô một thân một mình ở trong nhà này, lại còn bị ép phải lấy chồng, nhưng cô không thể làm thế được, anh trai ra nước ngoài là vì cô chuyện quan trọng hơn, nếu chuyện của cô làm anh phải vướng bận, lương tâm cô sẽ bất an.

Bạn trai ư? Cô phải đi đâu tìm một người bạn trai đây! Lại còn là kiểu có thể kết hôn ngay nữa chứ?

Ân Thiên Thiên đi chân trần, định xuống dưới tầng rót cốc nước uống, không ngờ lại nghe thấy giọng Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy truyền đến từ phòng bếp.

“Mẹ, nếu Ân Thiên Thiên dẫn một người đàn ông về thật, chúng ta cứ vậy bỏ qua cho chị ta sao?” Ân Nhạc Vy mặc quần ngủ màu hồng, tôn nền làn da trắng trẻo mịn màng của cô ta: “Cơ hội lần này rất tốt, con không muốn thấy chị ta ở lại nhà họ Ân cho ngứa mắt đâu.”

“Con kém thế nhỉ, mẹ con là người không có đầu óc vậy sao? Rốt cuộc hôm nay con có nghe mẹ nói không?” Tuy Lý Mẫn đang trách Ân Nhạc Vy nhưng giọng điệu vẫn cung chiêu: “Mẹ không chỉ báo chuyện dẫn bạn trai về! Chỉ cần Ân Thiên Thiên còn chưa kết hôn, mẹ sẽ nghĩ hết cách ép cô ta phải lấy chú Trương!”

Ân Thiên Thiên đứng ở khúc quanh nghe thấy những lời này, cả người lạnh toát.

Lý Mẫn nói đầy đắc ý: “Hiếm thấy chú Trương coi trọng Ân Thiên Thiên như vậy, dĩ nhiên mẹ phải để cho ông ta mang ơn rồi. Nhưng tất cả cũng do con gái yêu của mẹ có bản lĩnh, giành được cậu Hường, nhà họ Hường là miếng thịt béo bở hiếm có đấy.”

Ân Nhạc Vy xấu hổ cười, nhớ tới gương mặt anh tuấn sáng láng của Hường Thực, cô ta cũng cảm thấy mình rất may mắn.

Ân Thiên Thiên không muốn nghe tiếp nữa, im lặng về phòng mình. Lần này cô quyết định, thừa dịp ban đêm lặng lẽ vào phòng chuyển để các loại giấy tờ trong nhà, len lén cầm sổ hộ khẩu đi. Sáng sớm hôm sau, cô cầm sổ hộ khẩu và thẻ căn cước của mình bỏ đi.

Ngày xuân, trên đường phố thành phố T phảng phất hơi thở mùa xuân. Khác với những người đang nhàn tản hoặc bận rộn đi lại trên đường, Ân Thiên Thiên đứng ở khúc quanh nơi góc đường, im lặng thầm đếm trong lòng.

1, 2, 3, 4...

11, 12, 13...

Ân Thiên Thiên đã tính toán, bây giờ cô 23 tuổi, như vậy cô ở đây đếm đến người thứ 23, chỉ cần đối phương không quá ba mươi tuổi, chưa có vợ, cơ thể khỏe mạnh, như vậy cô sẽ “cầu hôn”, để người đàn ông thứ 23 làm chồng mình, trở thành cộng rom cuối cùng cứu mạng giúp mình thoát khỏi nhà họ Ân.

20, người đàn ông xuất hiện là người nước ngoài, để râu quai nón xồm xoàm

21, đối phương quá ba mươi tuổi, hơn nữa bên cạnh còn có vợ và con gái đi cùng.

22, người đi qua là một người nho nhã lịch sự, đeo kính, hình như là dân nghiên cứu học thuật.

Ân Thiên Thiên nín thở, nhìn chăm chăm vào khúc quanh, chờ người đàn ông tiếp theo đi đến...

Bỗng nhiên ở khúc quanh xuất hiện đôi giày rách rưới, người mà Ân Thiên Thiên sắp sửa nhìn thấy là ai...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh dám kết hôn với tôi không_

Trái tim Ân Thiên Thiên như rơi xuống vực thẳm, nhìn thấy đôi giày như vậy, Ân Thiên Thiên cũng biết hoàn cảnh gia đình người kia có lẽ không tốt. Nếu đưa người như vậy về nhà, liệu có đủ để giải quyết Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy không?

Cô rũ mắt, trầm ngâm suy nghĩ.

Đem qua cô vẫn chưa nghĩ nhiều, định làm giống như Ân Nhạc Vy nghĩ, cùng lắm thì cô nhờ bạn học giúp đỡ, qua được cửa ải này rồi lại nói. Nhưng sau khi nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người họ, Ân Thiên Thiên liền biết chuyện này không đơn giản như vậy.

Dù anh ta thật sự là một người nghèo khổ, chỉ cần chân thành và kiên định, Ân Thiên Thiên có sẵn sàng gả cho anh ta. Chỉ là đương nhiên trong nhà sẽ có một vài vấn đề, nhưng cô không phải mấy em gái non trẻ không dám đối mặt với quyết định của mình.

“Ừ, tôi không biết, cô phải đi thì cứ đi, tôi không sao cả.”

Giọng nói khá quen thuộc truyền đến, trầm ấm mà mẽ người. Ân Thiên Thiên ngẩng đầu theo bản năng, phát hiện bây giờ trên con đường này không có một người, nói chính xác là, trừ cô và người đàn ông đối diện đang đi quay lưng về phía cô, không còn ai khác.

Cô vội vã nhìn về phía quanh, người đàn ông kia không hề xuất hiện. Ân Thiên Thiên biết, người thứ 23 của cô chính là người đàn ông đang gọi điện thoại phía đối diện...

Dù sao Ân Thiên Thiên cũng là con gái, cô vẫn có chút sợ hãi khi định chủ động bảo cưỡi khác kết hôn với mình. Bỗng dưng điện thoại đổ chuông, Ân Thiên Thiên bắt máy theo bản năng, thì ra là Lý Mẫn gọi tới.

“Thiên Thiên à, tôi và bố cô đang ở nhà chờ đấy, cô mau dẫn người về đi.” Giọng điệu bà ta thật đặc ý, sau đó còn nói một câu: “Nếu thật sự không có cũng được, chú Trương vẫn đang ở nhà chờ cô đấy.” Nếu bà ta biết câu nói này giúp Ân Thiên Thiên dứt hết can đảm thì chắc sẽ bị tức chết mất thôi.

Cúp điện thoại, Ân Thiên Thiên hít sâu, như thể vẫn nghe thấy tiếng cười của bà ta.

Bàn tay nhỏ nhắn siết chặt, Ân Thiên Thiên đưa tay túm lấy chiếc túi trên người mình, chạy về phía người thứ 23 kia, nhanh chóng túm lấy vạt áo anh ta.

Đối phương đang gọi điện thoại bỗng dừng bước, chậm chậm quay người, cô còn nghe thấy câu cuối cùng trước khi anh cúp điện thoại: “Thôi đi, tôi không thích người như vậy.”

Ân Thiên Thiên luống cuống tay chân không biết làm thế nào, thậm chí còn chưa ngừng đầu, nhưng vừa nghĩ đến Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy còn đang ở nhà chờ, nếu cô lùi bước sẽ hối hận cả đời, vì vậy cô nhắm mắt, cắt cao giọng.

“Anh dám kết hôn với tôi không?”

Rồi mắt nhìn cái đầu cô chút quen thuộc trước mặt, Cảnh Liêm Uy nheo đôi mắt phương, mím đôi môi mỏng: “Đúng lúc lắm, hôm nay tôi có mang theo sổ hộ khẩu, đi đăng ký thôi.”

Giọng nói ấy thật thân quen, Ân Thiên Thiên ngẩng phát đầu, lúc trông thấy gương mặt Cảnh Liêm Uy thì sửng sốt.

Sao lại là anh? Rốt cuộc cô đặc tội anh bao giờ chứ? Hai lần chặt vật nhất trong cuộc đời cô đều gặp anh!

Lúc ấy Ân Thiên Thiên rất muốn quay đầu bỏ đi như chưa có chuyện gì xảy ra! Đáng tiếc Cảnh Liêm Uy không cho cô cơ hội này!

Chiều cao của Ân Thiên Thiên không coi là thấp, nhưng 1m68 đứng cạnh Cảnh Liêm Uy 1m88 vẫn có vẻ không cân xứng, trong giây phút, một cô gái cao lớn bỗng như con chim bé nhỏ nép vào người. Còn chưa lấy lại tinh thần, Ân Thiên Thiên đã bị Cảnh Liêm Uy kéo lên chiếc Range Rover đỗ bên đường.

Chiếc Range Rover màu đen vừa hoành tráng vừa khiêm tốn, lúc ấy Ân Thiên Thiên lại nghĩ thế nào mà thấy nó rất giống với Cảnh Liêm Uy nhỉ?

Mãi đến lúc hai người bước ra khỏi cục dân chính, Ân Thiên Thiên vẫn ngỡ ngàng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô “cầu hôn”, lần đầu tiên kết hôn lại đơn giản vậy sao? Nộp mấy đồng bạc, ký tên lên cùng một tờ giấy là đã lấy chồng rồi sao?

Quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đến lúc Ân Thiên Thiên cảm lấy tờ giấy đăng ký kết hôn mới biết được tên của anh.

Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy cau mày, nhìn cô gái đứng bên, chân mày hơi cau lại. Trước giờ anh không làm chuyện bông bột thế này, thế nhưng sao lần này anh lại kích động thế nhỉ? Vấn đề này thật đáng suy nghĩ...

Bây giờ, hiển nhiên anh lại cảm thấy tương đối hứng thú với cô vợ mới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kết hôn chui

Lại một lần nữa ngồi lên chiếc Range Rover, Ân Thiên Thiên không thể tin nổi họ mới chỉ gặp mặt hai lần, cô cũng mới lên xe anh hai lần, thậm chí còn vừa mới biết tên của anh, nhưng bọn họ đã... kết hôn rồi ư?

Tờ giấy kết hôn được Cảnh Liêm Uy tiện tay bỏ vào đầu xe, màu đỏ rực ấy khiến Ân Thiên Thiên cảm thấy mặt trời hôm nay cũng trở nên chói mắt theo. Cô im lặng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi Cảnh Liêm Uy điều khiển xe chạy đi mới mở miệng, giọng nói mang vẻ lạnh nhạt: “Cô đi đâu vậy?”

Ân Thiên Thiên sửng sốt, nói ra địa chỉ nhà mình, nhưng ngay sau đó nghĩ đến chuyện trong nhà, vừa định mở miệng nói với Cảnh Liêm Uy thì điện thoại của anh lại đổ chuông.

Cảnh Liêm Uy đeo tai nghe bluetooth lên, dáng vẻ nhàn nhả như đi chơi vậy.

“Tôi là Cảnh Liêm Uy.”

Pha mờ mịt thật hoành tráng, bất kể đối diện là ai cũng biết người bên này là anh. Nếu như người bình thường, lúc giới thiệu bản thân đều nói tôi tên là ABC gì đó, nhưng anh lại nói thẳng “Tôi là Cảnh Liêm Uy”, có thể thấy đối phương rất tự tin mình có thể đảm đương được cái tên này.

Trong phút chốc, Ân Thiên Thiên có chút ngây dại, đây cũng là lần đầu tiên cô đánh giá kỹ Cảnh Liêm Uy.

Lông mày như thanh kiếm, sống mũi cao vút, đôi môi mỏng đầy gợi cảm, mỗi cử chỉ đều trầm ổn và chín chắn.

Ân Thiên Thiên cau mày suy nghĩ: Trầm ổn? Chín chắn?

Người trầm ổn có thể làm chuyện kết hôn chui này ư? Người chín chắn lại làm ra chuyện này sao?

“Tình hình thế nào rồi? Trước tiên hãy kiểm tra lại huyết áp, xét nghiệm mỡ máu và đường máu đi, chuẩn bị xong công việc cơ bản, nếu thật sự không xử lý được thì phải đi tìm điều dưỡng trưởng, truyền dịch dinh dưỡng vào... Tôi biết rồi, tôi lập tức tới ngay.” Cảnh Liêm Uy cao giọng hướng dẫn cô điều dưỡng viên đang sốt sắng lo lắng ở đầu bên kia điện thoại, sau đó điều khiển xe quay đầu, đỗ lại ven đường và nói với Ân Thiên Thiên: “Xin lỗi, tôi đột nhiên có chút việc, không thể đưa cô về nhà được. Chờ tôi xử lý xong công việc sẽ đến nhà cô gặp bố mẹ cô... bố mẹ vụ đề bản chuyện tổ chức hôn lễ của chúng ta.”

Ân Thiên Thiên vẫn còn trong trạng thái như người mộng du, nhìn Cảnh Liêm Uy cắt quyền sở đăng ký kết hôn đi, lại xuống xe mở cửa xe và gọi taxi cho cô. Sau khi dặn dò tài xế xong anh ta mới quay người lên xe rồi đi.

Ân Thiên Thiên ngồi sang xe taxi, mãi đến khi nhìn thấy phong cảnh quen thuộc ngoài cửa sổ cô mới tỉnh táo lại. Cô đã sắp về đến nhà, nhưng bây giờ bên cạnh cô không có người gọi là chồng đâu cả!

Theo bản năng, Ân Thiên Thiên định bảo tài xế quay đầu xe rồi khỏi nơi đây, không ngờ Ân Nhạc Vy chờ sẵn ở cửa đã nhìn thấy, hơn nữa còn nhiệt tình báo cho người nhà họ Ân. Chẳng mấy chốc Lý Mẫn đã đi ra, vì vậy cô đành phải xuống xe.

Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy cùng đi về phía Ân Thiên Thiên. Lúc thấy cô một mình xuống xe, bọn họ thảm đặc ý nhưng không biểu hiện ngoài mặt, chỉ thân thiết tới kéo tay Ân Thiên Thiên.

“Thiên Thiên à, sáng sớm cô đã không có ở nhà rồi, cả nhà còn tưởng cô đã xảy ra chuyện gì chứ. Bây giờ không có chuyện gì là tốt rồi.” Lý Mẫn kéo tay Ân Thiên Thiên, như thể sợ cô chạy mất bất cứ lúc nào, còn

nghe người nhìn về phía sau cô, không quên hỏi: “Ồ Thiên Thiên, không phải cô bảo hôm nay sẽ dẫn bạn trai về sao? Tôi và bố cô đã chuẩn bị xong rồi, người đâu? Có phải lát nữa mới đến không?”

Cho dù bây giờ trong lòng Ân Thiên Thiên không vui nhưng cũng phải đối phó với Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy. Cô đã biết tâm tư của hai người kia, vì vậy không thể để mình rơi vào vòng nguy hiểm đấy được! Nhưng những lời của Lý Mẫn khiến cô có chút khó chịu.

“Đúng vậy, anh ấy có chút việc, có lẽ lát nữa mới đến.” Lúc nói câu này, Ân Thiên Thiên hơi chột dạ. Tuy cô biết mình vừa cùng Cảnh Liêm Uy ra khỏi cục dân chính, nhưng dù sao bây giờ anh không có ở đây, bảo cô không chột dạ mới là: “Vốn định bảo qua ngay nhưng tự dưng nhận một cú điện thoại lại đi rồi...”

Nghe giọng Ân Thiên Thiên rõ ràng có chút chột dạ, Ân Nhạc Vy và Lý Mẫn thăm trao đổi ánh mắt, không hơn thua với Ân Thiên Thiên nữa, còn đón cô vào nhà.

Mà giờ phút này, Ân Thiên Thiên đang thầm mắng Cảnh Liêm Uy trong lòng!

Tên đàn ông chết tiệt này, nào có ai mới ngày đầu kết hôn đã lo chuyện công việc hả? Còn kém như vậy sao? Kém hơn cả công việc của anh sao?

Tên đàn ông kia không chỉ nói nặng khó nghe mà còn luôn xia vào nỗi đau của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Con đã kết hôn rồi, đúng ngày hôm nay

Ân Thiên Thiên lại nhớ đến câu nói: “Lần sau đừng tùy tiện kéo khăn tắm của đàn ông.” Có đó đó, một phần là ngại ngùng, nhưng phần nhiều hơn là ghét đáng về đặc ý kia! Anh làm như cô là tên biến thái vậy.

Đang liên tục mắng Cảnh Liêm Uy trong lòng thì Ân Thiên Thiên đã bị đẩy vào phòng khác, người tên là chú Trương kia đang ngồi cùng với bố cô, thấy cô đến, chú Trương mặt mày hớn hờ làm cô sồn cả da gà.

“Bố, chú Trương.” Ân Thiên Thiên ngoan ngoãn chào, sau đó yên lặng đứng bên.

Ân Bách Phú bờ bề gật đầu, Ân Thiên Thiên không dám ai về đứng như dự liệu của ông ta. Không chỉ Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy biết Hướng Thực là bạn trai của Ân Thiên Thiên, ông ta cũng biết, chẳng qua không nói mà thôi. Dĩ nhiên đối với chuyện dựa hơi vào nhà họ Hướng, ông ta nghiêng về cô con gái rượu Ân Nhạc Vy nhiều hơn một chút, mà Ân Thiên Thiên đã định trước là bị bán rồi.

“Mới hai ngày không gặp, Thiên Thiên ngày càng xinh đẹp hơn rồi.” Nói xong, chú Trương không kiêng dè Ân Bách Phú bên cạnh, đi tới ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh cô, định đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên, song lại bị cô tránh né: “Thiên Thiên không quen à? Không sao, chờ chúng ta kết hôn rồi, em sẽ có nhiều thời gian hơn để làm quen.”

Cảm thấy người đàn ông kia càng lúc càng dựa vào mình gần hơn, Ân Thiên Thiên đứng dậy né sang một bên, cau mày khẽ nói: “Bố, hôm nay con đến đây có chuyện muốn nói cho bố.”

Trái lại giám đốc Trương chẳng biết xấu hổ, cứ vậy nhìn hau háu vào Ân Thiên Thiên khiến người ta buồn nôn.

“Con có chuyện gì mà cứ phải nói bây giờ? Chẳng lẽ nhà họ Ân này dạy cho con đối xử với vị hôn phu như thế à?” Ân Bách Phú tỏ ra khó chịu với Ân Thiên Thiên. Cô con gái này thật sự rất ngang ngạnh, giống hệt như người mẹ đã mất của nó, mà ông ta ghét nhất là điều này.

Ân Bách Phú thở dài: “Trước tiên giao lưu tình cảm với chú Trương trước, tránh đến lúc về nhà họ Trương, con lại làm mất thể diện của chú ấy, có chuyện gì thì chúng ta nói sau.”

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi Ân Bách Phú nói thế, Ân Thiên Thiên vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, bàn tay cầm túi cũng phát run.

Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy ngồi bên không nói gì, Ân Thiên Thiên về một mình chứng minh rất nhiều vấn đề. Lúc này bọn họ chẳng cần chăm đầu vào lựa thì chuyện Ân Thiên Thiên phải lấy giám đốc Trương là chắc chắn rồi!

“Bố nghe con nói hết đã được không?” Ân Thiên Thiên cất cao giọng. Cô biết, Cảnh Liêm Uy không ở đây thì dù có nói gì họ cũng không tin, nhưng đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi.

Cô cắn răng: “Con kết hôn rồi, đúng ngày hôm nay, con vừa từ cục dân chính về xong.”

Lần này Ân Thiên Thiên không để Ân Bách Phú có cơ hội nổi giận đã đánh đòn phủ đầu, lại thừa dịp mọi người còn đang kinh ngạc, cô nói tiếp: “Cho nên không thể kết hôn với chú Trương được. Mọi người cũng biết ở đất nước mình, tội trộm hôn là phạm pháp, con tin mọi người sẽ không phạm phải lỗi cơ bản này!”

Không thể không nói lần này Ân Thiên Thiên coi như và mặt cả người nhà họ Ân và giám đốc Trương.

“Con nói linh tinh gì thế? Con kết hôn bao giờ? Sao bố không biết?” Phản ứng đầu tiên của Ân Bách Phú là chỉ vào Ân Thiên Thiên và mắng: “Ân Thiên Thiên, con là con gái nhà họ Ân thì hãy tuân theo quy củ cho bố, con gái nhà họ Ân không phải muốn kết hôn với ai thì kết hôn thế được! Người kia là ai? Là ông chủ Lý hay ông chủ Trần mà người ta đồn đại hả? Bây giờ con lập tức dẫn người về đây cho bố!”

Lời nói của Ân Bách Phú như một lời đau đâm vào trái tim Ân Thiên Thiên. Giờ có mới biết, thì ra ngay cả bố cô cũng nghĩ cô thậm tệ đến thế, bảo sao cả thành phố này đều nghĩ cô là đứa chẳng ra gì.

Nếu ngay cả bố ruột cũng nghĩ cô như vậy thì bảo sao người ngoài không nghi ngờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhất định phải ly hôn!

Ân Thiên Thiên mỉm cười châm chọc, cô vốn hơi sợ hãi, nhưng giờ lại cảm thấy vô cùng yên tâm, dù cho Cảnh Liêm Uy vừa mới kết hôn xong đã vứt bỏ cô, song anh lại cho cô “vũ khí” lợi hại nhất.

Chỉ cần cô kết hôn rồi thì bọn họ sẽ không thể can thiệp vào chuyện hôn nhân của cô nữa, thậm chí có thể nói, từ nay về sau quan hệ của cô với nhà họ Ân sẽ không thể “thân thiết” như bình thường nữa, bởi vì giờ cô là đứa con gái đã lấy chồng như bát nước dấm đi không thể lấy lại!

“Anh ấy có việc bận nên đi rồi, đợi cơ hội thích hợp anh ấy sẽ tới.” Ân Thiên Thiên nhún nhút nói, nhưng vẫn có sự tôn trọng cần bản, nói xong cô liền quay người chuẩn bị lên lầu: “Nếu như mọi người không có việc gì nữa thì con lên lầu đây.”

“Mày đứng lại cho tao!” Ân Bách Phú tức giận hét lên, đôi mắt như phun ra lửa: “Mày gọi nó qua đây ngay! Đừng nghĩ rằng nói đám ba câu thì tao tin! Nếu mày không mang giấy đăng ký kết hôn với gọi người tới đây, thì hôn sự của mày với chú Trương cứ thế mà làm! Không ai được phép phản đối!”

Ân Thiên Thiên vươn tay mở chiếc túi nhỏ của mình ra, trong túi không có giấy chứng nhận kết hôn bởi vì nó đang ở chỗ Cảnh Liêm Uy mà chỉ có sổ hộ khẩu, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Ân Thiên Thiên xoay người trở lại phòng khách, đặt quyển sổ hộ khẩu trong tay mình xuống bàn, còn chưa mở miệng đã nghe thấy tiếng nói châm biếm phát ta từ sau lưng khiến cô khó chịu khẽ nhủ thầm.

“Ồ, Thiên Thiên, không phải cô bị người khác lừa rồi đấy chứ? Giờ chúng tôi muốn xem giấy đăng ký kết hôn chứ không phải sổ hộ khẩu.” Lý Mẫn đi tới rồi cầm cuốn sổ hộ khẩu lên xem, bà ta không biết đó là sổ hộ khẩu nhà mình nên mãi lúc xem xong sắc mặt mới xấu đi: “Thiên Thiên, có lấy sổ hộ khẩu từ khi nào thế, sao tôi lại không biết?”

Ân Thiên Thiên nhìn ánh mắt tức giận của Lý Mẫn là biết “vũ khí” mà Cảnh Liêm Uy cho cô có tác dụng rồi.

Cho dù Cảnh Liêm Uy không ở đây, giấy đăng ký kết hôn cũng chẳng có, song chỉ cần quyển sổ hộ khẩu cũng đủ chứng minh rất nhiều việc.

“Mẹ, chắc mẹ nhìn rõ rồi, bây giờ sổ hộ khẩu nhà họ Ân đã không còn tên của con nữa.” Lời Ân Thiên Thiên nói là sự thật vì lúc làm giấy đăng ký kết hôn, Cảnh Liêm Uy đã chuyển tên cô vào hộ khẩu của anh rồi. Bây giờ trên quyền sổ màu tím kia chỉ có hai cái tên, một là chủ hộ Cảnh Liêm Uy, một thành viên trong gia đình là Ân Thiên Thiên, quan hệ với chủ hộ điền “vợ”, cho nên trong quyền sổ hộ khẩu nhà họ Ân đã không còn tên Ân Thiên Thiên nữa: “Hộ khẩu của con hôm nay mới chuyển sang sổ hộ khẩu của... chồng con.”

Đột nhiên phải gọi một tiếng “chồng”, Ân Thiên Thiên rõ ràng có chút không quen, gọi xong mặt đỏ ửng cả lên.

Ân Bách Phú vừa nghe vậy bèn vươn tay giật quyền sổ hộ khẩu xem, trên đó thực sự đã không còn tên của Ân Thiên Thiên nữa!

“Ân Thiên Thiên! Máy ly hôn ngay cho tao!” Ân Bách Phú tức giận quát, gần đến mức sắc mặt xanh đen, người run run, giám đốc Trương ở một bên thấy cảnh này, sắc mặt cũng đen lại, Ân Bách Phú bỗng nói: “Giờ máy ly hôn ngay cho tao! Ly hôn xong thì cưới giám đốc Trương!”

Ân Thiên Thiên không thể tin được nhìn bố mình, bởi vì lợi ích ông thật sự không tiếc bất cứ thứ gì, để con trai khổ sở vật lộn với sự nghiệp của gia tộc ở nước ngoài, còn phải ra sức học hành để lấy được học vị, bao năm rồi hai bố con cũng không gặp nhau, để em gái cướp người yêu của chị, giờ lại ép cô phải lấy người đàn ông ngoài bốn mươi đáng tuổi cha chú này nữa!

Ân Thiên Thiên kiên định lắc đầu, nói với bố mình: “Xin lỗi bố, con không thể ly hôn được, con cũng không muốn kết hôn với chú Trương...”

Bốp!

Lời còn chưa dứt, Ân Thiên Thiên đã thấy mặt mình đau nhói, chỉ vòn vẹn có hai ngày, ba người của nhà này, mỗi người cho cô một cái bạt tai, hơn nữa còn như thể hận không thể đánh chết cô vậy!

Cả căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ, bỗng nhiên chuông cửa vang lên, Ân Nhạc Vy ra mở cửa, trong phòng vẫn vang lên tiếng giận dữ của Ân Bách Phú: “Máy là đưa con gái lẳng lơ, nhà họ Ân này không cần loại con gái như mày, mày già cho khách làng chơi của mày cũng không thấy mặt mặt! Nhà tao đúng là bất hạnh mới có đứa con như mày! Mày hoặc là ly hôn rồi lấy Trương, không thì cắt ra khỏi nhà họ Ân cho tao!”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ông xã bá đạo xuất hiện!

Sắc mặt Ân Thiên Thiên trắng bệch, đứng nguyên tại chỗ không nói được câu nào.

Cô thực sự không hiểu, bọn họ ép cô lấy chồng, giờ cô đăng ký kết hôn rồi sao còn nói cô là “đứa con gái lẳng lơ” chứ? Càng không hiểu là, hóa ra trong lòng bố cô, cả bạn bè và đồng nghiệp của cô đều là “khách làng chơi”? Ai nghe được chuyện này chắc đều cười rộng rãng.

Cô là con gái của ông ta mà ông ta đối xử với cô như vậy! Thử hỏi làm sao cô có thể nhịn được chứ?

“Bố, chẳng lẽ trong mắt bố, con là người như thế sao?” Ân Thiên Thiên nhìn chăm chăm Ân Bách Phú, hỏi thẳng ông ta, chẳng ai chú ý tới Ân Nhạc Vy đi mở cửa đến giờ vẫn chưa quay lại: “Mọi người yêu cầu con kết hôn, giờ con kết hôn chưa được hai tiếng, bố lại ép con ly hôn! Có phải đối với bố, lợi ích của nhà họ Ân luôn quan trọng hơn hạnh phúc của con cái không? Anh cũng bị bố ép uống đến mức phải tha hương xứ người, lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ để bố tỉnh ngộ ư?”

Dường như Ân Bách Phú tát một cái rồi cũng không ngại tát thêm cái nữa, lúc ông ta giơ tay lên, Ân Thiên Thiên chỉ nhắm mắt chuẩn bị nhận lấy cái tát kia. Từ trước tới nay cô luôn thích thẳng thắn, cho dù biết rõ những lời này sẽ đắc tội với Ân Bách Phú, cô vẫn nói ra.

Không thấy cái tát trong dự định giáng xuống, Ân Thiên Thiên chậm chậm mở mắt ra.

“Chào bác Ân, cháu là Cảnh Liêm Uy, chồng của Ân Thiên Thiên.”

Cảnh Liêm Uy đưa tay phải lên, giờ phút này cổ tay của Ân Bách Phú đang bị anh nắm trong tay, động tác đơn giản mà kiên quyết khiến Ân Thiên Thiên rất muốn khóc, từ nhỏ cô đã không thích khóc cũng chẳng ham được âu yếm, vậy mà người đàn ông này lại khiến cô muốn dựa vào như thế...

Cả căn phòng rơi vào im lặng, không ai lên tiếng.

Cảnh Liêm Uy kéo Ân Thiên Thiên về phía sau mình, lúc này anh mới buông cổ tay của Ân Bách Phú ra rồi cúi đầu coi như xin lỗi vì hành vi thất lễ của mình, thái độ khiêm nhường khiến cho người bên cạnh có chút thẹn thùng.

Lý Mẫn nhìn người đàn ông trước mặt mà ngấy ra như con gái Ân Nhạc Vy của mình, bà ta không thể tin được bước tới hỏi: “Cậu nói cái gì? Cậu là... chồng của Ân Thiên Thiên?”

Ân Nhạc Vy nhìn Cảnh Liêm Uy mà mặt trắng bệch, không phải nói gì nhiều, chỉ nhìn một cái ai cũng biết giữa Hướng Thực và Cảnh Liêm Uy ai ưu tú hơn, khiến người khác mê muội hơn! Dựa vào cái gì mà Ân Thiên Thiên lại may mắn như thế! Hướng Thực đã có xong, cô liền vợ được Cảnh Liêm Uy!

Ân Nhạc Vy đỏ kị nhìn Ân Thiên Thiên, móng tay cắm sâu vào thịt mà cô ta cũng chẳng màng.

Cảnh Liêm Uy tùy ý nhìn người trong phòng, tay nắm lấy bàn tay của Ân Thiên Thiên, cảm giác ấm áp đó như từ lòng bàn tay truyền qua máu rồi lan đi khắp cơ thể cô, cuối cùng dừng lại nơi trái tim.

“Xin lỗi, anh đến muộn, vừa này bệnh viện có bệnh nhân phải cấp cứu gấp nên anh không thể không quay lại đó.” Thái độ của Cảnh Liêm Uy rất tốt, anh thông thả nói: “Hôm nay cháu tới là để nói chuyện với hai bác về việc kết hôn của bọn cháu.”

Con giận của Ân Bách Phú vẫn còn chưa nguôi, nhưng sự xuất hiện của Cảnh Liêm Uy khiến ông ta tạm thời quên nó đi: “Hai đứa kết hôn từ khi nào? Tại sao tôi phải đồng ý cho hai đứa kết hôn, lẽ nào cậu không biết Thiên Thiên đã đính hôn với giám đốc Trương rồi à?”

Ân Thiên Thiên khó tin nhìn bố mình, vì lợi ích của nhà họ Ân mà ông không từ bất cứ thủ đoạn nào, ông không ngừng bôi nhọ cô ngay trước mặt chồng cô, lẽ nào ông thực sự cho rằng con cái chỉ là vật hi sinh cho gia tộc thôi sao?

Cảnh Liêm Uy không lên tiếng, chỉ liếc nhìn giám đốc Trương rồi bình thản mở miệng: “Xin lỗi, theo tôi biết thì Thiên Thiên vẫn chưa kết hôn với giám đốc Trương đúng không? Chỉ cần chưa kết hôn thì Thiên Thiên vẫn có quyền lựa chọn.”

Đây là lần đầu tiên Cảnh Liêm Uy gọi tên của Ân Thiên Thiên, người đàn ông hào hoa phong nhã này đứng bên cô, chắn tất cả phong ba bão táp cho cô, che chắn cô ở sau lưng anh. Lần đầu tiên, Ân Thiên Thiên mới cảm nhận được, đây mới là đàn ông!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Em gái tốt châm ngòi ly gián

Cảnh Liêm Uy cũng không ngờ, lúc này ở cửa anh đã nghe được tiếng cãi nhau trong nhà, vừa vào thấy Ân Bách Phú chuẩn bị đánh người liền ngăn cản theo bản năng, đối mặt với người trong căn phòng, sắc mặt Cảnh Liêm Uy không tốt lắm, những người này đều tự cho mình thanh cao, giỏi giang, anh không thích người như thế.

“Cậu có biết Ân Thiên Thiên không mà kết hôn với nó? Cậu đừng bị nó lừa.” Ý thức được lời nói của mình dễ khiến người khác nghi ngờ, Lý Mẫn lập tức thêm mấy câu: “Mặc dù người ngoài ai cũng biết chuyện nhà họ Ân

chúng tôi, chúng tôi cũng không muốn lúc kết hôn rồi, cậu mới biết việc liên quan đến Thiên Thiên nhà chúng tôi. Thiên Thiên là con gái, con bé không chịu nổi mấy lời đồn vô căn cứ ấy đâu”

Ân Thiên Thiên vốn cho rằng ít nhất Cảnh Liêm Uy cũng phải quay đầu xác nhận với mình một chút, nhưng người đàn ông kia lại không làm như vậy: “Cháu tin có ấy, cháu tin có ấy là một cô gái tốt, cháu cũng không hối hận vì lựa chọn của mình.”

Giọng Cảnh Liêm Uy vốn trầm thấp song lời nào nói ra cũng khiến người ra tin tưởng. Ân Thiên Thiên nghe anh nói xong mà chỉ muốn bật khóc. Bố cô không tin cô, nhưng người đàn ông chỉ mới gặp cô hai lần này lại tin cô, bất kể anh có mục đích gì đi chăng nữa, Ân Thiên Thiên phải thừa nhận rằng khoảnh khắc này trong lòng cô thật sự rất ấm áp.

Nói xong, Cảnh Liêm Uy nghiêng đầu nhìn Ân Thiên Thiên, cảnh tượng này ở mắt người ngoài nhìn vào là vô cùng thân mật, ngay sau đó cô lại nghe thấy giọng nói dễ nghe của anh: “Thiên Thiên, đồ anh mang tới để ở trên xe, em cho người ra mang vào đây đi.”

Ân Thiên Thiên chớp mắt hai cái cho bớt xúc động rồi mới cho người giúp việc mang đồ trên xe của Cảnh Liêm Uy vào.

Đồ không nhiều nhưng lại khiến cho người trầm trồ. Hai chai rượu vang Bordeaux cao cấp của Pháp năm 1945, hai cây thuốc lá hàng ngoại đắt đỏ. Chỉ vậy thôi đã đủ để mọi người có mặt tại đây biết thân phận của Cảnh Liêm Uy không tầm thường, có thể lấy được hai chai rượu vang và hai cây thuốc này đã khiến cho Ân Bách Phú và Lý Mẫn trợn tròn mắt rồi, giám đốc Trương ở bên cạnh cũng không dân được mà xoa mũi.

Phải biết rằng, không nhiều người ở thành phố này mua được những thứ ấy, chỉ tính riêng giá của hai chai rượu kia cũng lớn hơn lợi nhuận dự án mà nhà họ Ân hợp tác với giám đốc Trương rồi.

Dường như Cảnh Lịch Uyên không nhận thấy phản ứng của người xung quanh, anh chỉ nắm lấy tay Ân Thiên Thiên, đứng sững vai với cô và nói ra “lời âu yếm” bụi tai nhất mà cô được nghe kể từ khi chào đời. Giọng nói của anh thành khẩn, cách xưng hô cũng vô cùng tự nhiên, dường như anh đã gọi vô số lần vậy: “Bố, hôm nay là lần đầu tiên con tới nhà chơi, con xin lỗi vì vội vàng cưới con gái bố, nhưng bố yên tâm, con sẽ không để cô ấy chịu uất ức, mong bố giao cô ấy cho con.”

Giọng nói nghiêm túc của Cảnh Liêm Uy hoàn toàn kéo Ân Bách Phú từ trong sợ hãi trở lại, ông ta há hốc mồm muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện bản thân không nói lên lời, đành gật đầu coi như đồng ý.

Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy lại không cam lòng nhìn Cảnh Liêm Uy, Lý Mẫn ra hiệu bằng mắt cho Ân Nhạc Vy, cô ta lập tức đi tới bên cạnh của Cảnh Liêm Uy, tò mò hỏi: “Anh là anh rể em ư, anh làm gì thế? Trước giờ em chưa từng gặp anh, anh với chị em bên nhau từ khi nào vậy?”

Cảnh Liêm Uy liếc nhìn Ân Nhạc Vy, không trả lời mà kéo Ân Thiên Thiên đến sở pha rồi ngồi xuống theo ý của Ân Bách Phú, Ân Nhạc Vy đành phải ngồi một bên của ghế sofa, vẫn tò mò hỏi: “Em biết chị gái em có người yêu hồi đại học, người đó có phải là anh không? Tốt quá, chị em cũng kết hôn rồi.”

Ân Nhạc Vy vờ đơn thuần nhìn Cảnh Liêm Uy, Cảnh Liêm Uy nghe thấy câu này mày khề cau lại, nhìn Ân Thiên Thiên im lặng ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gia thế của chồng dường như không tốt

Trong lòng Ân Bách Phú vẫn còn nghi ngờ, giám đốc Trương mắt nhìn thấy miếng ăn đã tới tận miệng lại mất đi như thế, lòng già có chút không vui, cũng không định rời khỏi mà cứ ngồi một bên. Gã muốn xem, cậu ấm của nhà nào dám cướp người phụ nữ của gã! Gán quả không nhỏ.

“Nhạc Vy!” Ân Bách Phú lớn tiếng ngắt lời của Ân Nhạc Vy, cau mày quay sang nhìn Cảnh Liêm Uy trước mặt, cái gã đàn ông bỗng nhiên xuất hiện này thực sự khiến ông ta có cảm giác áp lực: “Cậu nói cậu tên là Cảnh Liêm Uy, vậy cậu làm nghề gì? Hoàn cảnh gia đình ra sao, nói xem nào.”

Cảnh Liêm Uy ngồi xuống vẫn nắm chặt tay Ân Thiên Thiên, khẽ đáp: “Cháu là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện Nam Tự, bố mẹ cháu vẫn khỏe mạnh, cháu còn có một anh trai và một chị gái, hiện tại cháu đang ở cùng với bố mẹ và bà nội, anh trai cháu thì giúp bố cháu quản lý công ty, chị gái cháu đang ở nước ngoài ít khi về nhà.”

“Nhà cậu cũng kinh doanh à?” Chuyện này cũng bình thường, mua được hai chai rượu kia chắc chắn cũng phải là nhà giàu có, người bình thường khó mà làm được như thế, Ân Bách Phú hài lòng với Cảnh Liêm Uy thêm vài phần, ông ta hỏi tiếp: “Nhà cậu kinh doanh gì?”

“Việc này thì cháu không rõ, bởi vì toàn là do anh cháu quản lý, cháu chỉ chuyên tâm nghiên cứu sự nghiệp riêng của mình.” Cảnh Liêm Uy đúng mực đáp, xem như đã trả lời hết tất cả các vấn đề rồi, song Ân Thiên Thiên biết Cảnh Liêm Uy còn điều gì đó vẫn chưa nói, mặc dù không biết rõ là gì nhưng cô cũng chẳng hỏi.

Cảnh Liêm Uy nhìn cô cười nói: “Sau này cháu cũng dự định tiếp tục sự nghiệp của mình, không có ý định về công ty của bố cháu làm.”

Lời này vừa nói ra, Ân Nhạc Vy liền nhoeo miệng cười, một bác sĩ thì làm sao có thể so với Hướng Thực sớm muộn gì cũng thừa kế công ty nhà mình được chứ, không cần nói nhiều, chỉ bàn về krong đã đẻ bẹp krong của bác sĩ rồi. Con bực bội vì vẻ đẹp trai của Cảnh Liêm Uy tiêu tán đi không ít, đến Lý Mẫn ở bên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt của Ân Bách Phú cũng hơi khó coi, nếu như chỉ là đứa con trong gia đình bình thường như vậy, có phải ông vẫn nên phân đối không, dù sao nếu như Ân Thiên Thiên gả cho nhà họ Trương thì lợi ích vẫn có vẻ khá quan hơn.

Không để cho Ân Bách Phú có cơ hội lên tiếng, Cảnh Liêm Uy liền nói ý kiến của mình, lần đầu tiên kéo Ân Thiên Thiên vào đề tài này: “Cháu là bác sĩ, cháu hi vọng vợ của mình có thể hiểu và ủng hộ sự nghiệp của mình, nếu như sau này Thiên Thiên chán ghét, hoặc là không thích thì bọn cháu có thể ly hôn, cháu cũng không miễn cưỡng cô ấy.”

Lời này là nói cho Ân Thiên Thiên nghe, cũng là để cho cô nói rõ thái độ của mình, dường như lời của anh vừa dứt thì Ân Thiên Thiên đã lên tiếng, cũng đơn giản, kiên định như thế: “Con sẽ không ly hôn, đời này con chỉ kết hôn với người con muốn lấy.”

Lời nói của Ân Thiên Thiên như giáng cho Ân Bách Phú một cái bại tại, ý cô đã rất rõ ràng, cô sẽ không ly hôn với Cảnh Liêm Uy, cũng sẽ không gả cho giám đốc Trương! Cô sẽ nắm cuộc đời mình bằng chính bàn tay này!

Đôi mắt Cảnh Liêm Uy ánh lên điều gì đó, Ân Thiên Thiên nhìn thấy liền ngăn ra, không hiểu là điều gì, khỏe miệng Cảnh Liêm Uy cong lên khiến cô hoảng hốt.

“Thiên Thiên à, cô có biết lời này của cô có ý gì không? Có lấy chồng xong có thể nói là không còn liên quan gì đến nhà họ Ân nữa, chỉ tiêu cuộc sống trong nhà sau này nhà họ Ân cũng sẽ không chu cấp cho cô nữa.” Lý Mẫn nói rõ ràng là đang đả kích Ân Thiên Thiên: “Cô phải biết, nhà chúng tôi sẽ không mở bệnh viện cho Cảnh Liêm Uy, đừng nói không có khả năng kia, chỉ dựa vào việc hôm nay cô có chấp gả cho một bác sĩ bình thường, chúng tôi cũng có thể không đoái hoài gì đến cô rồi, dù sao cũng không phải là bố cô không tìm cho cô một hôn sự tốt.”

Ân Thiên Thiên biết ý của Lý Mẫn, đơn giản là sau này cô có sống hay chết thì cũng không liên quan đến nhà họ Ân nữa, nhìn người bố đẻ máu lạnh trước mặt, còn có khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của mẹ kế và Ân Nhạc Vy, Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn Cảnh Liêm Uy, kiên định gật đầu nói: “Đừng, con không hối hận, người con lấy chính là Cảnh Liêm Uy.”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 16: Người đàn ông cận bã tìm tới cửa

Buổi tối, Cảnh Liêm Uy đỗ xe ở bên bờ sông, anh mở cửa xe ra mà mặc gió thổi vào, hai người ngồi trong đó lại im lặng không nói gì.

“Ân Thiên Thiên, bây giờ em hối hận vẫn còn kịp.” Cảnh Liêm Uy lên tiếng trước, giọng nói có chút miễn cưỡng: “Tôi ngăn người nhà em, coi như tôi giúp em. Nếu em không muốn gả cho tôi thì tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng...”

Nói tới đây, Cảnh Liêm Uy bỗng quay đầu nghiêm túc nhìn người phụ nữ ở ghế phụ lái.

Khuôn mặt Ân Thiên Thiên rất xinh đẹp, lúc trang điểm quyến rũ hút hồn, nhưng mặt mộc lại ngây thơ trong sáng, phải thừa nhận rằng, lần đầu tiên gặp Ân Thiên Thiên, anh cũng bị khuôn mặt xinh đẹp của cô làm cho kinh ngạc.

Ân Thiên Thiên ngược nhìn người đàn ông trước mặt, từ khi rời khỏi nhà, bọn họ liền tới thẳng chỗ này, bắt đầu bước vào cuộc trao đổi đầu tiên của cuộc sống sau hôn nhân.

“Nhưng, nếu như em đã kết hôn với tôi, thì tôi sẽ không cho phép ly hôn.”

Ở nhà họ Cảnh từ trước tới nay không hề có hai từ “ly hôn” xuất hiện, cho dù hôm nay Ân Thiên Thiên kết hôn với anh vì mục đích gì, anh nghĩ rằng mình phải cho cô cơ hội lựa chọn, mặc dù anh sẽ không tiếp nhận đáp án nào ngoài từ chối!

Ân Thiên Thiên nhìn người đàn ông trước mặt, bỗng mỉm cười.

Khỏe miệng nhoeo cong giống như một bông hoa xinh đẹp nở rộ, ngay sau đó anh nghe thấy giọng nói của cô.

“Cảnh Liêm Uy, chính anh cũng đã nói không cho phép ly hôn rồi, vậy thì dù sao đi nữa giờ chúng ta cũng không thể ly hôn được. Tôi cần anh ngăn chặn tất cả những việc trong nhà, còn anh giờ hình như... cần một người vợ?” Đôi mắt của Ân Thiên Thiên rất sáng, cứ như vậy nhìn thấu trái tim Cảnh Liêm Uy: “Nếu như anh không chấp nhận đáp án gì ngoài từ chối, vậy thì đáp án của tôi là gì đều không quan trọng, đúng không?”

Đây là một câu hỏi, có điều chính là câu hỏi ở hình thức thuật lại mà thôi, trong lòng họ đều biết rõ.

Hai người ở trong xe nhìn nhau hồi lâu, Ân Thiên Thiên bỗng vươn bàn tay bé nhỏ của mình về phía Cảnh Liêm Uy, dí dóm nói một câu: “Cảnh Liêm Uy, hi vọng cuộc sống hôn nhân của chúng ta vui vẻ.”

Cảnh Liêm Uy nhìn bàn tay nhỏ ở trước mặt kia, đuôi lông mày nhướn lên, giờ tay nắm lấy bàn tay cô.

Hai người xa lạ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài tiếng đồng hồ đã đưa ra quyết định quan trọng nhất đời người.

“Ngày mai chúng ta đi xem nhà, chiều tôi đưa em đến nhà tôi gặp bố mẹ tôi.” Trên đường đưa cô về nhà, Cảnh Liêm Uy nói về dự định ngày mai cho Ân Thiên Thiên: “Sau đó sẽ chuẩn bị hôn lễ, chọn ngày tốt xong thì chúng ta liền tổ chức lễ cưới.”

Ân Thiên Thiên hoàn toàn tán thành, nếu như đã quyết định thì cô chỉ có thể theo thôi.

Ân Thiên Thiên nghiêm túc nghe anh nói rồi gật đầu, thỉnh thoảng giọng điệu thoải lên viết ghi chú, dù sao cũng kết hôn rồi, việc cũng sẽ nhiều lên. Lúc xe dừng lại, Ân Thiên Thiên gần như không cảm nhận được đã tới nơi.

“Sao anh...” Ân Thiên Thiên định mở miệng hỏi sao lại dừng ở đây, tầm mắt cô cuối cùng cũng rời khỏi màn hình điện thoại, vừa vận nhìn thấy người đàn ông đứng ở trước xe Land Rover kia, bỗng nhiên sắc mặt của Ân Thiên Thiên trở nên khó coi.

Đôi mắt phượng của Cảnh Liêm Uy trừng lên nhìn người trước xe, anh cũng có quen biết tên này, nhưng không thân lắm. Ngay sau đó anh im lặng quay người nhìn Ân Thiên Thiên, ánh nhìn khiến Ân Thiên Thiên hơi sợ hãi..

Có lúc, sức ép từ Cảnh Liêm Uy khiến người khác cảm thấy khiếp sợ.

Ân Thiên Thiên xuống xe đi đến trước mặt Hường Thực, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, thờ ơ nói: “Chúc mừng anh kết hôn với em gái tôi, còn tôi, cũng phải...”

Ba chữ “kết hôn rồi” còn chưa kịp nói ra, Hường Thực bỗng lên trước ôm Ân Thiên Thiên vào lòng, sau đó hét bên tai cô: “Thiên Thiên, xin lỗi em, anh sai rồi, em tha thứ cho anh được không? Anh không đánh hôn với Ân Nhạc Vy nữa, cũng không kết hôn với cô ta nữa, em đừng kết hôn, chúng ta làm lại từ đầu được không?”

Đôi mắt người đàn ông ngồi trên xe Land Rover nheo lại toát lên vẻ nguy hiểm khó tả, không khí bỗng như ngưng đọng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Quấy rầy

Cảnh Liêm Uy nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau trước xe, mặt không biểu cảm, tay trái nắm lấy vô lăng, ngón trỏ từ từ gõ nhịp.

Một, hai, ba...

Ân Thiên Thiên hoảng sợ, cái ôm này trước kia vô cùng quen thuộc, thậm chí là chỉ thuộc về một mình cô. Nhưng từ khi Hường Thực xuất hiện ở buổi tiệc sinh nhật của Ân Nhạc Vy và không thừa nhận thân phận của cô, Ân Thiên Thiên đã biết giữa bọn họ đã kết thúc, không còn bất cứ khả năng nào nữa.

Bốn, năm, sáu...

Cô đẩy Hường Thực ra, sau đó lùi một bước, kéo khoảng cách giữa hai người ra xa. Hai người họ không hề chú ý đến ngón tay của người đàn ông trên xe dừng lại một lát. Ngay sau đó, tiếng của Ân Thiên Thiên khê vang lên: “Hường Thực, xin anh chú ý đến hành vi của mình, bây giờ anh là chồng chưa cưới của em gái tôi, còn tôi...”

Ân Thiên Thiên dừng lại một lát, quay đầu nhìn người đàn ông yên lặng ở trên xe, kiên định nói: “Còn tôi cũng đã kết hôn rồi, tôi hi vọng, sau này chúng ta nên giữ khoảng cách nhất định.”

Nói xong, Ân Thiên Thiên quay người đi lên xe, nhưng lại bị Hường Thực kéo lại, lần này Hường Thực không lờ mắng ôm cô nữa mà chỉ nắm lấy cổ tay cô.

Trên xe Land Rover, ngón trỏ vốn dừng lại, lại gõ tiếp, rõ ràng tiếng gõ rất chậm và đứng nhịp, nhưng lại khiến người khác cảm thấy căng thẳng không chịu nổi, Ân Thiên Thiên không nghe thấy âm thanh trong xe, nhưng cô quay người thì lại vừa vận nhìn được hành động của Cảnh Liêm Uy, ngón tay gõ nhịp kia khiến lòng cô hoang mang.

Bảy...

“Thiên Thiên, em đừng như thế? Em biết anh bị ép! Bố anh ép anh phải kết thống gia với nhà họ Ân, từ trước tới giờ em không hề nói cho anh biết em là con gái lớn của nhà họ Ân, nếu không anh nhất định không đánh hôn với Ân Nhạc Vy! Thiên Thiên!” Hường Thực vội vàng giải thích, trong mắt hần đường như không có sự tồn tại của Cảnh Liêm Uy vậy.

Tám...

Ân Thiên Thiên quay người lại ra sức vùng vẫy, cô muốn rút tay mình khỏi tay anh, nhưng Hường Thực rất khỏe, cô căn bản không thể thoát ra được, Ân Thiên Thiên hơi tức giận, hét lên: “Hường Thực, rốt cuộc là anh muốn gì? Lúc anh biết thân phận của tôi, tôi đã cho anh lựa chọn, lúc đó anh chọn gì anh quên rồi sao? Có cần tôi nhắc cho anh nhớ không?”

“Thiên Thiên...” Hường Thực đau lòng nhìn Ân Thiên Thiên, hai người ở bên nhau bốn năm, làm sao có thể không có tình cảm chứ, huống chi Hường Thực thật lòng với cô: “Thiên Thiên, em đừng kết hôn với người khác được không? Em đợi anh, hai năm nữa anh sẽ cưới em!”

Chín...

Ân Thiên Thiên không thể tin được nhìn Hường Thực, dường như đang trông thấy một người xa lạ. Cô nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, lòng cô đầy nhẹ nhõm vì đã buông được gánh nặng, cô thật sự không biết Hường Thực có quen lại là người như thế này!

Thậm chí còn mơ mộng hão huyền muốn ôm cả hai chị em cô về ư? Ân Thiên Thiên cô là người phải cầu xin tình yêu của người khác ư?

“Anh buông tôi ra!” Ân Thiên Thiên giận dữ, cô liều mạng vùng vẫy, vết thương trên cánh tay mấy ngày trước càng ngày càng đau, nhưng cô vẫn ra sức vùng vẫy, miệng thì hét: “Hường Thực, anh buông tôi ra, tôi đã kết hôn rồi!”

Mười!

Răm!

Hai người đang đứng ở bên xe Land Rover giặt mình, Cảnh Liêm Uy xuống xe, đóng cửa xe lại, sau đó lạnh nhạt nhìn hai người đối diện.

Nhìn thấy Cảnh Liêm Uy như vậy, Ân Thiên Thiên vốn đang vùng vẫy kịch liệt cũng dừng lại, vẻ mặt cô đầy khiếp sợ, đến Hường Thực cũng quay đầu nhìn anh, có điều trong mắt hiện rõ vẻ bất mãn, bực dọc... và cả đổ kỵ!

“Cậu Hường, mời cậu buông tay vợ tôi ra.”

Giọng nói hồ hững vô tình trong màn đêm lạnh lẽo bỗng khiến người ta run lên.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Anh không xứng với cô ấy

Cảnh Liêm Uy yên lặng đứng đó nhìn hai người họ, chỉ với một cái liếc mắt của anh, Ân Thiên Thiên lập tức sợ hãi, nhân lúc Hường Thực còn chưa phản ứng, vội vàng rút tay ra, nhìn Cảnh Liêm Uy rồi nhanh chóng lên xe.

Tiếng đóng cửa xe đánh thức Hường Thực, lúc này hắn mới có cơ hội nhìn kỹ tên đàn ông cướp người phụ nữ của mình là ai! Lúc Ân Nhạc Vy gọi điện thoại, hắn vô cùng kinh ngạc, hắn biết rõ Ân Thiên Thiên là người như thế nào. Mặc dù quái cường nhưng lại rất mềm lòng, hắn vốn định đợi Thiên Thiên nguôi giận rồi cầu xin cô tha thứ, nhưng hắn lại không ngờ sự việc mới qua một ngày mà Ân Thiên Thiên đã kết hôn rồi!

Cảnh Liêm Uy liếc nhìn Hường Thực, quay người chuẩn bị lên xe, tay vừa đặt vào cửa xe liền nghe thấy giọng của Hường Thực vang lên.

Giọng của hắn mang theo chút phẫn nộ và ghen tỵ, vô cùng kiêu ngạo hỏi: “Rốt cuộc anh là ai? Tôi không cho phép Thiên Thiên gả cho người như anh! Đến người phụ nữ của mình cũng không nuôi nổi, anh không xứng với Thiên Thiên!”

Cảnh Liêm Uy khựng lại, Ân Thiên Thiên ngồi trên xe hoàn toàn không nghe thấy người bên ngoài nói gì, nhưng nhìn biểu cảm có thể thấy Cảnh Liêm Uy đang rất không vui, đồng thời Hường Thực giờ cũng rất kích động! Nhưng cô hiện tại, một là không muốn đối mặt với Hường Thực, hai là không dám đối mặt với Cảnh Liêm Uy, đành yên lặng ngồi đợi trên xe, trong lòng khó chịu như bị mèo cào!

Cảnh Liêm Uy nhìn Hường Thực, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt anh khiến Hường Thực không khỏi căng thẳng.

“Tôi là Cảnh Liêm Uy chồng của Thiên Thiên, về phần tôi có xứng với cô ấy hay không thì anh nên hỏi cô ấy.” Cảnh Liêm Uy chậm rãi nói, thái độ vô cùng thoải mái như đang đi dạo ở công nhà mình vậy: “Nhưng dù tôi có xứng hay không thì anh cũng không xứng.”

Hường Thực bị chọc giận, hắn sai bước đi tới bên Cảnh Liêm Uy, trông như thể hai người sẽ đánh nhau ngay vậy!

“Họ Cảnh kia, tôi không có phép anh với Thiên Thiên ở bên nhau!” Hường Thực tức đến đỏ mặt vừa hét vừa tiến lên trước, ra vẻ như hắn sẽ đánh cho Cảnh Liêm Uy một trận: “Thiên Thiên cần bạn không yêu anh!”

Đối mặt với Hường Thực như thế, Cảnh Liêm Uy chẳng những không lùi một bước, thậm chí còn đứng vững vàng nghênh đón Hường Thực, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười giễu cợt. Tiếng cười làm cho Hường Thực dừng lại, bàn tay siết chặt, vô cùng phẫn nộ nhìn Cảnh Liêm Uy: “Cảnh Liêm Uy, anh cười gì hả? Có gì buồn cười chứ?”

Cảnh Liêm Uy ngưng cười, ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ nói: “Xin lỗi, tôi vừa mới nghe chuyện cười.”

Hường Thực hận nghiền răng nghiền lợi, vậy mà Cảnh Liêm Uy vẫn đứng đó chẳng hề sợ hãi, hắn cũng không dám hành động lỗ mãng. Vấn đề là Hường Thực cảm thấy Cảnh Liêm Uy trông hơi quen, lại cộng thêm anh họ Cảnh nên hắn càng không dám mạnh động. Mặc dù cảm thấy khả năng này rất thấp, hắn cũng phải dằn xuống, chỉ sợ khả năng vô cùng thấp đó là sự thật!

“Cảnh Liêm Uy, không ai đùa giỡn với anh!” Hường Thực thấp giọng nói, đột nhiên nhớ câu đầu tiên Cảnh Liêm Uy nói với mình là “cậu Hường”? Bỗng lòng càng khản trương: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Xin lỗi, cho dù ý của cậu là gì hay suy nghĩ như thế nào, từ nay về sau...” Cảnh Liêm Uy ngược mắt lên nhìn Ân Thiên Thiên ngồi trong xe, kiên định nói: “Ân Thiên Thiên là vợ của Cảnh Liêm Uy tôi, dù tôi sống hay chết, cô ấy cũng là người nhà họ Cảnh, là người phụ nữ của tôi.”

Nghe xong, Hường Thực tức muốn học máu, nhưng lại không dám đánh Cảnh Liêm Uy. Phía trước là nhà họ Ân, nếu như hắn làm lớn chuyện với Ân Thiên Thiên ở đây thì chắc chắn sẽ phá hỏng mọi chuyện của hắn. Cảnh Liêm Uy cần bạn không thêm đề ý đến hắn, anh quay người lên xe đưa Ân Thiên Thiên đến công nhà họ Ân, mặc cho Hường Thực ở phía sau dần trở thành một chấm đen nhỏ đến khi khuất mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: EM là người phụ nữ của tôi!

Lúc chiếc xe dừng lại, Hường Thực bám đuôi đã bỏ đi, Ân Thiên Thiên nhanh chóng quay đi, giả như hỏi Cảnh Liêm Uy một câu vu vơ: “Vừa nãy anh nói gì với anh ta thế?”

Động tác trên tay Cảnh Liêm Uy không hề ngừng lại, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra động tác của anh thoáng chậm lại một nửa nhịp. Mãi cho đến khi dừng lại hẳn rồi, Cảnh Liêm Uy mới quay sang nhìn Ân Thiên Thiên bên cạnh: “Ân Thiên Thiên, nếu như em đã quyết định lấy tôi, vậy chẳng phải em nên giữ khoảng cách với những người đàn ông khác sao?”

Ân Thiên Thiên ngẩn ra mắt một lúc. Cô hiểu rất rõ, nếu như trong tình huống bình thường, điều này chứng tỏ Cảnh Liêm Uy đang ghen. Nhưng cô cũng biết tình huống bây giờ đâu có bình thường, họ không phải là người yêu mà cũng chẳng phải là một đôi vợ chồng cưới nhau vì yêu, chẳng qua đôi bên đều có nhu cầu nên mới tạm thời ghép thành một đôi mà thôi, Cảnh Liêm Uy không thể ghen tuông vì cô được.

Biết mình đuối lý, sau khi bật ra một tiếng thở dài, cô ngòi gục đầu xuống, cất giọng nhẹ nhàng: “Xin lỗi, tôi không biết anh ta lại tìm đến, anh ta là bạn trai cũ của tôi, nhưng giữa tôi và anh ta đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Nếu như còn thì anh ta cũng chỉ là em rể tôi mà thôi.”

Cảnh Liêm Uy neho nhất, đôi môi mím lại, không ngắt lời cô, nhưng hiển nhiên là tâm trạng anh trở nên vô cùng lạng lạng.

“Tôi không biết nên nói thế nào, nhưng mọi chuyện là như thế.” Vốn dĩ Ân Thiên Thiên còn tưởng mình có rất nhiều điều muốn nói với Cảnh Liêm Uy, nhưng đến lúc mở miệng cô mới phát hiện, hóa ra mình có thể kể hết mọi chuyện giữa cô và Hường Thực bằng vài ba câu ngắn gọn. Chẳng qua chỉ là bạn trai cũ, sau đó thì trở thành em rể, chỉ thế mà thôi. Sau khi nói ra điều đó, Ân Thiên Thiên bỗng có cảm giác thanh thản, cả người cũng trở nên nhẹ nhõm: “Xin lỗi vì đã không nói với anh chuyện này, sau này tôi sẽ chú ý.”

Đôi lông mày của Cảnh Liêm Uy hơi nhíu lên, đôi mắt phượng thoáng vụt sáng. Anh quay người xuống xe.

Ân Thiên Thiên ngồi ngẩn người, phản ứng đầu tiên của cô là: Có phải cuộc hôn nhân đầu tiên của cô sẽ kết thúc như thế này không?

Nhưng ngay sau đó Cảnh Liêm Uy đã đi vòng qua xe, mở cửa xe cho cô, bảo cô xuống xe.

Gầm xe Range Rover hơi cao, Ân Thiên Thiên lại đi một đôi cao gót mảnh nên sợ ý bị trật chân, cả người mất thăng bằng đổ nhào ra phía ngoài. Cảnh Liêm Uy đứng trước mặt cô, đưa tay ôm cô vào lòng theo bản năng. Bàn tay ấm áp của anh ôm siết lấy vòng eo mảnh mai của cô chẳng chút ngần ngại, mà bàn tay nhỏ nhắn của cô lúc này cũng đang vịn lấy vai anh vô cùng mập mờ. Cảnh tượng này như thể bọn họ là một đôi tình nhân đang chuẩn bị hôn nhau. ...

Ân Thiên Thiên cúi đầu, gương mặt cô ửng đỏ trước hành động của mình. Cảm giác tiếp xúc ấm áp xuyên qua lớp vải mỏng làm cả người cô cũng nóng lên. Cô cúi đầu nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Cảnh Liêm Uy ôm lấy cô, đỡ cô đứng vững rồi mới quay lại đóng cửa xe, sau đó đi theo Ân Thiên Thiên đến trước cổng nhà họ Ân.

“Tôi nói với anh ta, em là người phụ nữ của tôi.” Bỗng nhiên, Cảnh Liêm Uy lên tiếng.

Ân Thiên Thiên chớp mắt vài cái thật mạnh, tinh táo lại mới hiểu anh đang nói gì. Ngay sau đó, gương mặt vốn dĩ đã bớt đỏ của cô lại lần nữa đỏ rực lên. Cô gật đầu không nói gì.

Lần đầu tiên Ân Thiên Thiên cảm thấy, khoảng cách từ cổng đến cửa nhà vốn dĩ rất ngắn vậy mà sao hôm nay lại dài thế? Thật sự là cô ngại chết đi được, lần đầu tiên gặp nhau đã giật khẩn tằm của người ta, vừa nãy còn dùng tư thế đáng hiển bố nhào vào lòng Cảnh Liêm Uy. Có trời mới biết, trong lòng anh đang chế cười mình thế nào đâu!

Cuối cùng, không dễ gì mới đến cửa nhà, Ân Thiên Thiên còn chưa kịp tạm biệt Cảnh Liêm Uy thì nghe thấy giọng nói vui vẻ như phát cuồng của Ân Nhạc Vy vang lên: “Anh rể.”

Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Nhạc Vy đang đi về phía mình, anh không thêm để ý đến cô ta, chỉ đứng trước mặt Ân Thiên Thiên. Đột nhiên, anh đưa tay nâng đầu cô lên, đôi chân dài tiến lên phía trước. Ngay sau đó, Ân Thiên Thiên liền cảm giác được thứ gì đó ấm ấm mềm mềm vừa đặt lên trán mình. Cô còn chưa kịp cảm nhận sự ấm áp đó thì Cảnh Liêm Uy đã lùi ra sau, khẽ nói: “Ngủ ngon, mai tôi đến đón em.”

Một loạt hành động liên tiếp khiến cả hai chị em đều ngáy người, đợi đến khi Ân Nhạc Vy chạy đến nơi, Cảnh Liêm Uy đã lái chiếc Range Rover của mình rời đi, bóng dáng chiếc xe dần biến mất dưới ánh đèn đường...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: TIN TỨC LỬA HÔN BỊ tung lên báo

Ân Nhạc Vy đuổi đến nơi, nhìn theo bóng chiếc Range Rover đã đi xa với vẻ không thể tin nổi. Cô ta quay sang nhìn Ân Thiên Thiên, vẻ mặt cô ta vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại không kiềm chế được mà cảm thấy ghen tị. Tuy rằng gia thế của Cảnh Liêm Uy không bằng Hướng Thực nhưng không thể phủ nhận bề ngoài của anh quả thật là có một không hai.

Mắt phượng, mũi mòng, mũi cao, mỗi một đường nét đều khiến các cô gái rung động.

Ổn định lại tâm trạng của bản thân, Ân Nhạc Vy cười hỏi: “Chị, chị với Cảnh Liêm Uy yêu nhau từ bao giờ thế? Trước đây em có bao giờ gặp anh ấy trong nhóm bạn của chị đâu? Có phải là chị...”

Ân mắt của cô ta thoáng đảo qua đảo lại, hỏi Ân Thiên Thiên với vẻ nghi ngờ: “Có phải chị bắt cả hai tay không? Anh rể biết không đó? Anh ấy có để ý không vậy?”

Ân Thiên Thiên vừa đi vào nhà vừa nghe Ân Nhạc Vy nói, cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Có phải trong đầu tất cả những đứa con gái giống Ân Nhạc Vy đều có những suy nghĩ như thế không? Hề đàn ông ưu tú không nhìn bọn họ lấy một cái, không coi trọng bọn họ lấy một chút thì bọn họ sẽ nghi ngờ người đàn ông đó có vấn đề, hoặc cô gái bên cạnh anh ta có vấn đề? Đúng là không sao hiểu nổi!

Ân Thiên Thiên không thêm trả lời cô ta lấy một câu, cứ thế phớt lờ rồi đi thẳng về phòng mình. Nhưng cô không ngờ, chính vì sự im lặng của mình đã khiến Ân Nhạc Vy tưởng rằng đã tùm được một “nhược điểm” của cô, làm loạn hết cả lên!

Về đến phòng, cánh cửa phòng vừa mới đóng sập lại, cơ mặt đang căng cứng lập tức giãn ra. Cô tựa cả người vào cửa, cứ thế trượt xuống ngồi bệt trên đất, rất lâu sau mới tỉnh táo lại được.

Ân Thiên Thiên đưa tay sờ trán, dường như nơi này vẫn còn vương hơi ấm của đôi môi anh!

Thế mà lại Cảnh Liêm Uy hôn cô! Còn đột ngột nữa chứ! Trục tiếp nữa chứ!

Chẳng phải anh là kiểu đàn ông trầm tính à? Sao tự nhiên lại tỏ ra cợt nhả vậy? Mắt một hồi lâu mà Ân Thiên Thiên vẫn không bình thường lại được, cô vui mặt vào giường. Những sóng gió ngày hôm nay đã khiến cô mệt mỏi cả thể xác lẫn tâm hồn, nhưng chỉ cần nghĩ đến nụ hôn không rõ lý do vừa rồi của Cảnh Liêm Uy, cô lại tinh táo vô cùng, não đơ ra mắt nửa ngày mới bắt đầu hoạt động lại. Rốt cuộc là tại sao Cảnh Liêm Uy lại hành động như thế? Cô bị hành động đó quấy nhiễu mất một lúc rất lâu mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ...

Tối nay, cả thành phố T cũng trở nên náo loạn, chỉ vì hai tin tức vừa được tung ra. Một là nhà họ Cảnh đột nhiên tuyên bố tin tức kết hôn. Hôm nay cậu ba nhà họ Cảnh đã bí mật kết hôn, hôn lễ sẽ được cử hành không lâu sau đó. Thứ hai là cô cả nhà họ Ân nổi tiếng vì những “scandal” đột nhiên được gài đi, chỉ có điều chồng cô ấy chỉ là một bác sĩ ngoại khoa bình thường mà thôi...

Ngày hôm sau, Ân Thiên Thiên tỉnh lại từ trong mơ, cô đưa tay với điện thoại để bên cạnh để xem giờ, liền nhìn thấy bạn thân Đào Nghị đang gọi mình điên cuồng trên Zalo. Mớ Zalo lên, Ân Thiên Thiên lập tức bật dậy khỏi giường.

- Cô cả nhà họ Ân lấy người bình thường, liệu một bác sĩ ngoại khoa trong bệnh viện có thể hiểu được những điều khó nói của giới thượng lưu không?

- Cô cả nhà họ Ân đạo đức tệ hại, phẩm hạnh bất chính đã dùng cái gì để lừa gạt trái tim của anh chàng bác sĩ?

...

Tin tức mà Đào Ninh vừa gửi cho cô đều được đăng trên báo của thành phố T. Lúc này, ngoại trừ tin tức về cậu ba nhà họ Cảnh thì toàn bộ đều là tin tức về cô. Tự dưng cô lại nhảy lên trên mặt báo một cách khó hiểu thế này.

Ân Thiên Thiên tức giận đặt điện thoại xuống, ngồi trên giường không kim được run rẩy. Không nói đến gia đình Cảnh Liêm Uy như thế nào, ngay cả bản thân cô cũng không thể tin được khi mình bị người ta lòi “những chuyện đó” ra bần tán mà vẫn còn có nhà chấp nhận được một người con dâu như thế này!

Ân Thiên Thiên vô thức nghĩ đến chuyện giải thích với Cảnh Liêm Uy, nhưng nếu giờ anh muốn ly hôn với cô thì cô chỉ còn nước lấy gã giám đốc Trương kia, cho dù cô có không muốn cũng sẽ bị ép gả cho lão ta! Nhưng lúc cầm điện thoại lên cô mới phát hiện ra mình không có số điện thoại của Cảnh Liêm Uy, cô lại chán nản quăng điện thoại sang một bên.

Đột nhiên, dưới nhà vang lên tiếng ồn ào, Ân Thiên Thiên bức bối vô đầu đi xuống nhà. Ngay sau đó, cô liền nhìn thấy người đàn ông ấy đang ngồi trong phòng khách nhà mình.

Ân Nhạc Vy nhìn thấy cô xuống, không hiểu sao lại bật ra một câu: “Chị, anh rể nhìn thấy tin tức trên báo sáng nay rồi! Có khi nào anh ấy sẽ ly hôn với chị không?”

Dường như giữa hai người họ có sự đồng điệu tâm hồn, đúng lúc Ân Thiên Thiên xuất hiện trên cầu thang thì Cảnh Liêm Uy cũng ngừng lên, ánh mắt của hai người gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đáng người chẳng ra sao

Ân Thiên Thiên hiểu rất rõ ẩn ý trong câu nói đó của Ân Nhạc Vy, ngoài mặt thì tỏ ra lo lắng hộ cô nhưng thực ra cô ta đang cố ý khiến Cảnh Liêm Uy hiểu lầm, gián tiếp nói với anh rằng, Ân Thiên Thiên cô là một đứa con gái vô liêm sỉ! Ân Thiên Thiên thần nhiên liếc cô ta một cái, cảm giác như cô đang nhìn một con hề tự bày trò tự mua vui một mình. Nhưng lúc nhìn Cảnh Liêm Uy ngồi trên sofa, Ân Thiên Thiên lại không nói một câu nào.

Thực ra trong lòng cô cũng hơi bất an, cô cũng không hiểu Cảnh Liêm Uy, không biết anh sẽ quyết định như thế nào, nói cho cùng không một gia đình nào chịu chấp nhận một đứa con dâu có tiếng xấu. Thế nên nếu như hôm nay Cảnh Liêm Uy đến để ly hôn giống như những gì Ân Nhạc Vy nói, vậy thì cô cũng sẽ đồng ý.

Ân Nhạc Vy đứng quay lưng với Cảnh Liêm Uy, nhìn thấy dáng vẻ của Ân Thiên Thiên liền không kìm được nhếch môi cười. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Liêm Uy, cô ta đã bị vẻ bề ngoài hoàn hảo của anh hấp dẫn. Huống chi anh lại còn là chồng của Ân Thiên Thiên mà cô ta ghét nhất nên trong lòng cô ta cực kỳ không vui. Thế là cô ta quyết tâm bày trò phá hoại bọn họ. Nếu như Ân Thiên Thiên biết suy nghĩ của Ân Nhạc Vy giờ phút này, e rằng cô sẽ không kìm được mà chửi cô ta là biến thái!

Ân Nhạc Vy bước lên trước, đưa tay túm lấy cánh tay của Ân Thiên Thiên, lần này cô ta không hề dùng sức mạnh, chỉ nhẹ nhàng khoác tay cô. Gương mặt cô ta tràn đầy lo lắng, nhìn về phía Cảnh Liêm Uy rồi lại nhìn về phía Ân Thiên Thiên, khẽ nói: “Chỉ, chỉ mau giải thích với anh rồi đi, nếu anh ấy ly hôn với chị thật thì làm sao bây giờ? Hôm qua vừa mới kết hôn xong, hôm nay đã ly hôn, chuyện này mà đồn ra ngoài thì chị không lấy chồng được nữa đâu.”

Ân Nhạc Vy “cực kỳ” quan tâm đến Ân Thiên Thiên, song Ân Thiên Thiên lại chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào Cảnh Liêm Uy. Cô mở miệng định nói gì đó nhưng Cảnh Liêm Uy đã đứng dậy khỏi sofa, kéo cô đến bên cạnh anh. Đôi lông mày của anh thoáng cau lại: “Sao em lại không thay quần áo?”

Ân Thiên Thiên cúi xuống nhìn, giờ cô mới phát hiện ra mình vẫn còn đang mặc váy ngủ in hình Snoopy cười ngốc nghếch, ngay lập tức Ân Thiên Thiên xấu hổ đến mức chỉ muốn chui vào cái lỗ nê nào đó. Sao lần nào cô cũng mất mặt trước Cảnh Liêm Uy vậy?

“Em lên thay ngay đây.” Ân Thiên Thiên li nhí đáp, quay người chuẩn bị chạy lên tầng nhưng không ngờ cổ tay bị bàn tay ấm áp quen thuộc đó kéo lại. Ân Thiên Thiên quay lại nhìn anh với vẻ không hiểu, không phải anh đang hối hận vì đã đồng ý lời “cầu hôn” của mình đây chứ?

“Tay em làm sao vậy?” Cảnh Liêm Uy là bác sĩ, anh rất nhạy cảm với những vết thương, lúc Ân Thiên Thiên xuất hiện ở cầu thang anh đã phát hiện ra vết thương trên cánh tay cô, đây cũng là nguyên nhân tại sao vừa rồi anh kéo tay Ân Thiên Thiên lại gần, lúc Ân Nhạc Vy kéo tay cô đã cầm đúng phải vết thương.

Ân Thiên Thiên sững sờ, trong lòng cũng dần dần yên tâm. Trong gia đình ngoại trừ anh trai ra thì không ai để ý đến cô cả, mà Cảnh Liêm Uy là người thứ hai trên thế giới này quan tâm đến cô, ngay cả Hướng Thực cũng chưa bao giờ để tâm đến.

“Em không cần thận nên bị xước thôi.” Không phải Ân Thiên Thiên cố ý nói dối, cô không muốn làm to chuyện lên.

Trong tình huống này cô cũng không thể nói là Ân Nhạc Vy làm được, cô cũng không được tính là quen thân với Cảnh Liêm Uy. Sau khi nói ra anh có tin không là cả một vấn đề, với lại sao cứ phải biến mình thành kẻ xấu xa như thế?

Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên bằng ánh mắt sâu thẳm đầy ẩn ý, cảm xúc trong đôi mắt phượng của anh không ai hiểu được, trong thoáng chốc Ân Thiên Thiên cảm thấy hơi chột dạ, cô muốn rút tay lại nhưng không chờ cô động đậy, Cảnh Liêm Uy đã chủ động thả tay cô ra.

“Sau này phải chú ý một chút, đi thay quần áo đi, anh ở đây đợi em.” Cảnh Liêm Uy thần nhiên nói, không hỏi gì thêm.

Ân Thiên Thiên gật đầu rồi đi lên gác, nghe thấy tiếng Ân Nhạc Vy quát lấy Cảnh Liêm Uy, cô cũng không quan tâm. Bây giờ trong lòng cô rất bối rối, trái tim không nén nổi mà đập thình thịch, hoàn toàn không thể khống chế nổi...

“Anh rề, không phải anh muốn ly hôn với chị em đây chứ?” Ân Nhạc Vy trưng ra bộ mặt ngây thơ vô tội, thế nhưng Cảnh Liêm Uy không thèm nhìn cô ta lấy một cái. Cô ta cắn môi nói: “Anh rề, người nhà anh có chấp nhận chị ấy không? Chị ấy... có lúc ngay đến cả lời của bố mẹ cũng không chịu nghe.”

Không thể không nói, cái vẻ yếu đuối này của Ân Nhạc Vy rất dễ khơi gợi ý muốn bảo vệ của đàn ông. Hướng Thực chính là ví dụ điển hình, cô ta chỉ cần chút thủ đoạn nhỏ nhoi là có thể thu phục được hẳn ta, nhưng hôm nay trò mèo của cô ta lại mất tác dụng với Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy liếc Ân Nhạc Vy một cái, không bỏ qua cả nét hân hoan thoáng lướt qua trong mắt của cô ta. Sau đó anh đưa mắt nhìn sang Lý Mẫn đang bê không ít điểm tâm từ trong bếp ra, định nói chuyện với anh. Cảnh Liêm Uy dứt khoát đưa ra quyết định.

“Mẹ, con lên xem Thiên Thiên.” Nói rồi, Cảnh Liêm Uy không thèm quan tâm đến phản ứng của Ân Nhạc Vy, sai bước đi thẳng về phía mà Ân Thiên Thiên vừa rời đi lúc nãy. Anh nhìn thấy cô bước vào phòng nào nên cũng không sợ lộ đường, nhìn thấy Ân Nhạc Vy vẫn muốn đi theo, anh liền nói: “Hai người cứ làm việc của mình đi, không cần lo đâu.”

Nhìn thấy Cảnh Liêm Uy đi lên gác, Ân Nhạc Vy oán hận nghiền răng ken két. Cô ta thật sự rất đố kỵ với Ân Thiên Thiên, trước kia, bên cạnh Ân Thiên Thiên có một Hướng Thực, hẳn ta đối xử với Ân Thiên Thiên rất tốt, cô ta ghen tị thế nên cô ta đã sắp đặt để cô được Hướng Thực. Cô ta cứ tưởng Hướng Thực là người tốt nhất trên thế giới này, nhưng từ sau khi nhìn thấy Cảnh Liêm Uy, cô ta lại không cam tâm, tại sao Ân Thiên Thiên luôn được những người đàn ông ưu tú như thế chú ý, rõ ràng mẹ cô ta mới là bà chủ của nhà họ Ân, cô ta mới là cô cả của nhà họ Ân...

“Nhạc Vy, con đang nhìn gì thế?” Thân là mẹ ruột của Ân Nhạc Vy, sao Lý Mẫn lại không biết trong đầu con gái mình đang nghĩ gì. Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cô ta, bà ta lập tức ngắt lời: “Con đừng có làm loạn nữa, cái thằng Cảnh Liêm Uy đó chỉ được cái mã ngoài thôi, làm sao so được với nhà họ Hướng? Một bác sĩ làm sao bằng người thừa kế tương lai của một công ty? Con dẹp ngay mấy cái suy nghĩ trong đầu đó đi cho mẹ, nhớ đầu để vượt mặt Hướng Thực rồi, mẹ xem con làm thế nào!”

Những gì Lý Mẫn vừa nói nhưng thế một đôn cảnh cáo đối với Ân Nhạc Vy. Cô ta chính dồn lại suy nghĩ của bản thân, không đứng nhìn bóng Cảnh Liêm Uy đã đi xa nữa, cố gắng thuyết phục bản thân mình, Hướng Thực ưu tú hơn Cảnh Liêm Uy nhiều.

Lý Mẫn thấy Ân Nhạc Vy đã trở lại bình thường liền mặc kệ cô ta, bà ta vốn định gọi chuyện để moi móc thông tin từ Cảnh Liêm Uy, bây giờ không cần hỏi cũng tốt. Hơn nữa trong tình huống tin tức hôm nay ầm ầm lên như thế, mà Cảnh Liêm Uy cũng không đưa ra yêu cầu ly hôn, điều đó chứng tỏ nhà họ Cảnh cũng chẳng phải nhà giàu sang phú quý gì...

Thử hỏi một dòng họ ngay đến thanh danh của con cháu nhà mình cũng không để ý, không phải là quá mạnh vậy thì là quá yếu. Giờ phút này trong mắt hai mẹ con nhà họ Ân, Cảnh Liêm Uy chính là kẻ thuộc về thứ hai.

Hiện nhiên suy tính của hai mẹ con nhà họ Ân không nằm trong phạm vi quan tâm của Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên. Cảnh Liêm Uy đi đến trước cửa phòng Ân Thiên Thiên, rất lịch sự gõ cửa, cho đến khi nghe thấy tiếng cô cho phép, anh mới mở cửa bước vào trong...

Vừa mở cửa ra, Cảnh Liêm Uy đã sững sờ.

Ân Thiên Thiên đang thay đồ, nhưng xem tình hình này không biết là cô đang mặc vào hay đang cởi ra...

Chiếc váy liền không tay màu lam nhạt mà Ân Thiên Thiên mới mặc được một nửa, áo lót màu hồng phấn bao bọc khuôn ngực căng tròn của cô, bờ vai trần lộ một nửa, cộng thêm ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm phũ lên cơ thể khiến cô đẹp đến mức có chút không chân thật...

Lúc Ân Thiên Thiên quay đầu lại, nhìn thấy Cảnh Liêm Uy liền hét toáng lên, tiếng hét chói tai khiến Cảnh Liêm Uy cảm thấy cực kỳ ngại ngùng.

Nghe thấy phòng bên cạnh có người mở cửa phòng đi ra, Cảnh Liêm Uy hơi cau mày rồi đi vào trong. Anh dứt khoát đóng cửa lại, hiện nhiên cách ăn mặc lúc này của Ân Thiên Thiên bây giờ không thích hợp để gặp người ngoài, mà “người ngoài” này không bao gồm anh.

Thấy Cảnh Liêm Uy bước vào phòng, gương mặt Ân Thiên Thiên liền đỏ ửng, đúng lúc cô chuẩn bị mắng anh thì nhìn thấy Cảnh Liêm Uy chỉ đứng im, vẫn giữ nguyên động tác sập cửa lại, quay mặt về phía cánh cửa. Cứ như thế, Cảnh Liêm Uy quay lưng đối diện với Ân Thiên Thiên.

Ân Thiên Thiên vội vàng mặc cho xong quần áo, chỉnh trang lại quần áo của mình, lóng ngóng đứng bên giường nhìn bóng lưng của Cảnh Liêm Uy, không biết phải làm sao. Rõ ràng là cô chịu thiệt, nhưng tại sao khi nhìn thấy Cảnh Liêm Uy quần tử đứng đó như thế, cô lại cảm thấy dường như bản thân mình rất quá đáng.

Còn chưa kịp nghĩ ngơi, cánh cửa phòng cô lại vang lên tiếng gõ.

Cảnh Liêm Uy khẽ giọng hỏi: “Em mặc xong chưa?”

Ân Thiên Thiên chớp mắt gật đầu, nghĩ ra anh không nhìn thấy, liền vội vàng bổ sung một câu: “Mặc xong rồi.”

Cảnh Liêm Uy nghe thấy đáp án xong liền mở cửa, người đứng ngoài cửa chính là Ân Bách Phú, ông ta nhìn thấy người mở cửa là Cảnh Liêm Uy cũng sững người.

“Bố, vừa nãy Thiên Thiên đang cân thứ, thấy mình béo lên vài cân nên mới hét lên, đã làm phiền đến bố rồi à?”

Ân Thiên Thiên đứng sau lưng Cảnh Liêm Uy kinh ngạc đến mức há hốc miệng, cô cao một 1m68, nặng 50 kg mà còn béo á? Và lại anh ấy còn đổ hết tội lên đầu cô, thật quá đáng!

Giọng nói của Cảnh Liêm Uy nghiêm túc một cách đặc biệt, Ân Bách Phú há miệng định nói gì đó, liền nghĩ ra hai người họ vừa mới kết hôn, chỉ đành lạnh giọng lấp lửng nói một câu: “Hai đứa vẫn còn trẻ, đừng chơi đùa thái quá.” Nói xong ông ta liền quay đi.

Cảnh Liêm Uy neho đôi mắt phượng, quay sang nhìn Ân Thiên Thiên, một lúc lâu anh cũng không nói gì, đến khi Ân Thiên Thiên tê cả da đầu anh mới chậm rãi nói một câu: “Đáng người chẳng ra sao cả, sau này đừng có tùy tiện cho người khác vào phòng.”

Ân Thiên Thiên tức đến mức suýt nữa cầm cái túi trong tay ném vào đầu Cảnh Liêm Uy. Tên đàn ông thối tha đáng chết này! Rõ ràng là cô chịu thiệt, thế mà giờ anh lại tỏ ra mình mới là người chịu thiệt!

Đáng người không ra sao ư? Đừng tùy tiện cho người khác vào phòng ư?

Con mẹ nhà anh! Đây là phòng cô cơ mà!

Nói như thế cô đang mời chào anh đấy!

Ân Thiên Thiên tức đến mức giậm chân bình bịch, sau khi hít một hơi thật sâu mới đi theo Cảnh Liêm Uy. Ân Nhạc Vy nhìn thấy họ đi xuống nhà với nhau, vẫn không kiềm chế được sự đố kỵ của mình, về mặt đó không kịp gấu đâu, nếu không phải Lý Mẫn đứng trước mặt cô ta che mắt, thì có lẽ hình tượng diêm dâm đáng yêu bao nhiêu năm nay của cô ta đã sụp đổ.

Cảnh Liêm Uy dắt Ân Thiên Thiên đứng trước mặt Lý Mẫn, lễ phép chào hỏi: “Mẹ, bọn con ra ngoài đây.”

Lý Mẫn cười gật đầu, nhưng nụ cười đó không chạm đến được đáy mắt. Đột nhiên Ân Thiên Thiên lấy Cảnh Liêm Uy, thế nên bọn họ không có cách nào để trả lời với giám đốc Trương, bà ta cũng không thể để Ân Nhạc Vy lấy ông ta được, nếu không phải giữ gìn hình tượng hiền lành dịu dàng bao nhiêu năm nay thì bà ta đã sớm tức tối đến nghiền răng nghiền lợi.

“Về sớm nhé.” Lý Mẫn gương gạo nói.

Cảnh Liêm Uy sẵn sóc mở cửa xe cho Ân Thiên Thiên, hành động tỉ mỉ khiến tâm trạng Ân Nhạc Vy càng tồi tệ.

Tại sao? Scandal của Ân Thiên Thiên đã âm lên trên khắp mặt báo thành phố T rồi, Cảnh Liêm Uy còn có thể yêu chiều cô ta một cách không nghĩ ngợi ư? Tại sao lúc nào Ân Thiên Thiên cũng tốt số như thế, có thể có được nhiều thứ tốt như thế?

Hết Hường Thực rồi bây giờ là Cảnh Liêm Uy!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 22: Người nhà họ cảnh “gian ác”

Trên xe, Cảnh Liêm Uy đang chuẩn bị quay đầu xe, định đưa Ân Thiên Thiên đến xem mấy căn chung cư mới mở bán thì điện thoại đột nhiên reo vang.

“Alo, bà ạ, cháu đây.” Nghe thấy Cảnh Liêm Uy nói, Ân Thiên Thiên liền đóng tai lên nghe. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Cảnh Liêm Uy nói chuyện với người nhà của anh, cô không kìm được sự tò mò: “Cháu biết ạ... vừa đến đón rồi... Vâng, cháu sẽ nói với cô ấy, bà cứ yên tâm đi ạ... Vâng lát nữa gặp sau ạ.”

Nhìn thấy Cảnh Liêm Uy cúp điện thoại, Ân Thiên Thiên nhìn anh bằng ánh mắt muốn nói lại thôi. Tổng hợp lại những gì anh nói vừa rồi, cô nghĩ kiểu gì cũng thấy chui đề lúc này giữa hai người đang xoay quanh cô, nhưng cô lại không có gan hỏi...

Nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Ân Thiên Thiên, đột nhiên Cảnh Liêm Uy cười nói: “Vốn dĩ định đưa em đi xem căn nhà tương lai của chúng ta, nhưng bây giờ e là không được, bà tôi muốn gặp em.”

Quả nhiên... hai mắt Ân Thiên Thiên tròn trũng, sắp gặp người nhà của Cảnh Liêm Uy! Chỉ trong chớp lát, Ân Thiên Thiên bắt đầu cảm thấy thấp thòm không yên. Tuy chuyện hai người kết hôn chớp nhoáng là vì lợi ích đôi bên, nhưng cô vẫn căng thẳng, vẫn sợ hãi.

“Vậy thì... đây là lần đầu tiên tôi đến nhà anh, tay không đến thì ngại lắm, anh dừng xe trước trung tâm thương mại nào đó để tôi đi mua chút đồ được không?” Ân Thiên Thiên theo bản năng lên tiếng hỏi, nghĩ đến chuyện mua gì đến nhà Cảnh Liêm Uy là lại bối rối, cô đâu có nhiều tiền như thế, huống chi cô cần bán không biết người nhà Cảnh Liêm Uy thích gì. Cô lập tức hỏi: “Trong nhà anh có những gì? Họ thích gì? Tôi cứ thế này mà qua đó được không, không được, hôm nay tôi ăn mặc hơi tùy tiện, phải thay bộ khác mới được, anh quay xe lại đi...”

Càng nói Ân Thiên Thiên càng cảm thấy mình thế này không được, sao có thể đường đột như vậy được, chẳng phải đã nói là buổi chiều sao? Chẳng cho người ta thời gian chuẩn bị gì cả, gặp mặt người nhà là chuyện lớn mà!

Cảnh Liêm Uy không nhịn được nhếch môi cười khê, một tay cầm vô lăng, một tay sờ cằm mình, cố gắng che giấu gương mặt tươi cười, nhưng Ân Thiên Thiên rõ ràng nhìn thấy hàm răng trắng bóc của anh.

“Cảnh Liêm Uy, anh dừng cười nữa! Chuyện này rất quan trọng đấy!” Ân Thiên Thiên sốt ruột, nhưng Cảnh Liêm Uy lại rất nhàn nhai, nhìn thấy xe chuyển hướng, cách trung tâm thành phố càng lúc càng xa, cô phải đi đâu mua đồ bây giờ? Vốn dĩ thanh danh của cô đã không tốt, nếu bây giờ ngay cả phép lịch sự cơ bản đó mà cô cũng không làm được, cuộc hôn nhân giữa cô và Cảnh Liêm Uy sớm muộn gì cũng tan tành! Thế nên cô càng nóng vội hơn: “Anh mau quay xe lại đi, tôi muốn đi mua đồ!”

Cảnh Liêm Uy nhìn ngơ rě trước mặt, đánh tay lái rồi mới nói: “Ừ, tôi biết rồi.”

Rõ ràng chỉ có bốn chữ nhưng Ân Thiên Thiên lại có thể nghe ra được, tâm trạng bây giờ của anh rất tốt. Nhưng tâm trạng của cô lại chẳng tốt được, toàn bộ đều bị nỗi căng thẳng và lo lắng thay thế, xe vừa dừng lại trước cửa một trung tâm thương mại, Ân Thiên Thiên đã vội vàng xuống xe, Cảnh Liêm Uy cũng đi theo sau cô.

Trong trung tâm thương mại, bất kể là mua gì Ân Thiên Thiên đều hỏi một câu: “Người nhà anh có thích không?”

Thái độ nghiêm túc tỉ mỉ đó cũng khiến ánh mắt Cảnh Liêm Uy nhìn cô thêm vài phần nghiêm túc, Ân Thiên Thiên mua rất nhiều thứ, cô mua cho bà nội anh một chiếc khăn lụa, mua cho mẹ Cảnh Liêm Uy một lọ nước hoa mùi hương rất tao nhã, mà quà của bố anh lại là một cái ví tiền đơn giản, phóng khoáng. Đến lúc thanh toán, cô tay của Ân Thiên Thiên đột nhiên bị Cảnh Liêm Uy nắm lấy.

Ân Thiên Thiên không hiểu ngừng lên, đôi mắt phượng của Cảnh Liêm Uy nhìn chăm chăm vào cô: “Thiên Thiên, anh chỉ là một bác sĩ bình thường, tiền lương mỗi tháng chỉ có hơn hai mươi ba mươi triệu thôi, em suy nghĩ kỹ chưa? Muốn lấy anh thật ư? Em phải biết rằng dù danh tiếng của em có tệ hơn nữa nhưng nói cho cùng em vẫn là cô cả của nhà họ Ân, sau này người em lấy sẽ không là một người tầm thường như anh.”

Lườm anh một cái, Ân Thiên Thiên đẩy tay Cảnh Liêm Uy ra, đưa thẻ của mình cho nhân viên thanh toán, rồi quay sang nói khẽ với anh: “Cảnh Liêm Uy, bây giờ anh nói cái này có phải là muộn quá rồi không? Có điều giờ anh hối hận cũng không còn cơ hội nữa đâu.”

Ân Thiên Thiên vừa nói vừa nhét đồ vào tay anh với vẻ hơi ngang ngược: “Chỉ đây là loại người một khi lên thuyền gác thì đã chuẩn bị tâm lý làm phu nhân thuyền trưởng rồi. Ai bảo anh xúc nổi muốn kết hôn với tôi như thế chứ? Bây giờ muốn bỏ của chạy lấy người à? Không có cửa đâu!”

Nói rồi Ân Thiên Thiên quay người đi thẳng, cần bán không quan tâm đến Cảnh Liêm Uy có đi theo hay không, vốn dĩ cô còn định mua một bộ váy trông nghiêm túc hơn một chút để thay nhưng Cảnh Liêm Uy lại không cho cô cơ hội đó, anh sai bước đuổi kịp cô, một tay xách đồng chiến lợi phẩm của cô, một tay nắm chặt lấy tay cô.

Thoáng sững ra vì ngạc nhiên, ánh mắt của Ân Thiên Thiên đi chuyển từ đôi bàn tay đang nắm chặt của cả hai, rồi chuyển lên đến gò má của anh.

“Nếu như đã thế, Ân Thiên Thiên, chúng ta đừng xuống thuyền nữa.” Cảnh Liêm Uy đưa mắt nhìn cô, từng bước từng bước dẫn cô ra khỏi nơi này. Trong đôi mắt phượng hiện lên vẻ nhẹ nhõm và vui sướng, sau đó anh nói thêm: “Ân Thiên Thiên. Chúc cuộc hôn nhân của chúng ta hạnh phúc.”

Một câu nói rất đơn giản nhưng Ân Thiên Thiên lại cảm thấy trong tai mình như nổ bùm một tiếng, một lúc lâu sau trong đầu cô, bên tai cô, trong lòng cô vẫn còn văng vẳng câu nói đó của anh.

- Chúc hôn nhân của chúng ta hạnh phúc.

Ý anh là gì?

Sau khi bị Cảnh Liêm Uy đưa lên xe, Ân Thiên Thiên vẫn chưa hoàn hồn, chỉ ngầy ra nhìn anh chăm chăm.

Ý của anh là, anh muốn thử xem sao? Thử? Cuộc hôn nhân của chúng ta ư?

Nhìn vẻ hoang mang của Ân Thiên Thiên, hiển nhiên là tâm trạng của Cảnh Liêm Uy tốt lên rất nhiều. Suốt quãng đường khỏe mỗi anh vẫn luôn cong lên, đáng vẻ đó bình thường khiến Ân Thiên Thiên mê mẩn, nhưng giờ cô hoàn toàn không có thời gian, đợi đến khi hoàn hồn thì cô đã không còn cơ hội nữa.

Bởi vì, đã đến nhà họ Cảnh rồi.

Ân Thiên Thiên còn chưa chuẩn bị tinh thần xong, Cảnh Liêm Uy đã mở cửa xe cho cô, trong tay còn cầm quà cô vừa mới mua.

Xuống xe trong tâm trạng thấp thòm bất an, lúc Ân Thiên Thiên nhìn thấy công trình kiến trúc trước mặt suýt chút nữa chân mềm oặt, ngã xuống.

Đây là nhà họ Cảnh, nhà của Cảnh Liêm Uy á?

Ân Thiên Thiên không phải con gái nhà nghèo, cho dù nhà họ Ân không có địa vị, nhưng cũng không có nghĩa là cô không biết cái gì cả! Nơi cô đang đứng bây giờ khác hoàn toàn với nhà họ Cảnh trong tưởng tượng của cô!

Cảnh Liêm Uy đóng cửa xe lại, bàn tay Ân Thiên Thiên vô thức chạm vào lồng ngực anh, sau đó anh liền nghe thấy cô hỏi: “Cảnh Liêm Uy, có phải chúng ta đi nhầm không? Chắc... chắc đây không phải nhà anh đúng không?”

Cảnh Liêm Uy nhìn gương mặt không thể tin tưởng được của Ân Thiên Thiên, nhướn mày, khẽ hỏi: “Vậy em nghĩ nhà anh nên thế nào mới đúng?”

Ân Thiên Thiên chớp chớp mắt, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại được, chỉ vô thức đáp: “Không phải là ở một căn chung cư bình thường trong một khu nhà bình thường nào đó, quan hệ hàng xóm láng giềng không tồi, ngày nào cũng loay quanh mấy chuyện cơm áo gạo tiền sao?”

Lần này thì Cảnh Liêm Uy không che giấu gì nữa mà bật cười, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đang đặt trên ngực mình. Anh không nói gì mà chỉ kéo cô đi về phía tòa kiến trúc được bảo tồn một cách hoàn hảo.

Nhà họ Cảnh chắc gì đã chịu nhận đứa con dâu như cô!

Đột nhiên trong đầu Ân Thiên Thiên nảy ra suy nghĩ như vậy, thấy sắp đi đến trước cửa, đột nhiên Ân Thiên Thiên dừng bước. Cô dừng lại cũng khiến Cảnh Liêm Uy dừng theo, hai người im lặng quay sang nhìn nhau.

Trong đầu Ân Thiên Thiên đã bắt đầu phát cỡ báo lui rồi, cô không dám bước vào cánh cổng lớn đằng kia!

Nhà họ Cảnh, đó chính là nhà họ Cảnh tiếng tăm lừng lẫy thành phố T! Tập Đoàn Cảnh Thị của nhà họ Cảnh sở hữu không biết bao nhiêu bất động sản! Cô chưa bao giờ nghĩ đến Cảnh Liêm Uy lại là người nhà họ Cảnh, thế nên mới dám kết hôn với anh. Nhưng cô không thể ngờ được, cậu ba của nhà họ Cảnh lại làm bác sĩ ngoại khoa trong bệnh viện! Còn bị cô kéo đến làm phao cứu sinh nữa?

Đôi mắt phượng khẽ nhắm lại, Cảnh Liêm Uy thông minh như thế, chỉ cần nhìn phản ứng của Ân Thiên Thiên anh liền có thể đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì.

Cảnh Liêm Uy bước lên trước, đưa tay túm chặt lấy bàn tay nhỏ đang giãy dụa của cô, anh hơi mạnh tay, Ân Thiên Thiên cảm thấy đau liên miên mấy nhìn anh.

“Ân Thiên Thiên, em đã lên thuyền giặt rồi, còn có cơ hội xuống nữa không?” Giọng nói của Cảnh Liêm Uy rất lạnh, pha lẫn chút tức giận. Ân Thiên Thiên hơi gai người nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Cảnh Liêm Uy tức giận.

Ân Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng của Cảnh Liêm Uy, trong đó tràn ngập kiên quyết, tim cô bỗng nhiên lạc nhịp.

“Ân Thiên Thiên, bắt đầu từ khi em hối hận từ chối, em đã bị gán nhãn là của Cảnh Liêm Uy rồi.”

Đối diện với đôi mắt phượng của Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên cảm thấy nhịp thở của mình cũng hỗn loạn.

Mà đã bị gán nhãn là của anh, thì không bao giờ có cơ hội chạy trốn!

Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên, không nói gì thêm, anh nắm lấy tay cô với vẻ ngang ngược mà dịu dàng, từng bước từng bước dẫn cô bước lên bậc thang trước cửa lớn nhà họ Cảnh.

Đến trước cửa, lòng bàn tay nhỏ nhắn cũng siết chặt lại tay anh, Cảnh Liêm Uy quay lại nhìn cô, Ân Thiên Thiên lại không nhìn Cảnh Liêm Uy, mà chỉ hít sâu một hơi.

Đối với cô mà nói, sự tồn tại của nhà họ Cảnh giống như sỏi hổ, bằng không thì gia tộc nào lại có thể tồn tại mấy trăm năm? Ngay đến quốc gia còn chưa lâu đến thế! Bảo nhà họ Cảnh không có bản lĩnh, ai tin?

Cảnh Liêm Uy cũng không vội, anh đang đợi Ân Thiên Thiên điều chỉnh tâm trạng, anh hiểu rõ, hành động vừa rồi của Ân Thiên Thiên là đang chuẩn bị chấp nhận, chấp nhận anh là người nhà họ Cảnh, chấp nhận anh trở thành chồng cô, âm xúc trong đôi mắt phượng thoáng biến động, lần đầu tiên Cảnh Liêm Uy phát hiện ra, có người “tùy hứng” theo mình thật sự không tồi!

Khoảnh khắc cánh cửa lớn được mở ra, đột nhiên cô cảm thấy mình như thể bước vào trong lâu đài, người đàn ông bên cạnh cô ngang ngược lời cô vào thế giới của anh như thế, rồi lại ép cô không được phép rời khỏi!

“Bà ơi, bà ơi, cậu ba đưa mợ bà về rồi này.”

Vừa bước chân vào phòng khách, Ân Thiên Thiên đã nhìn thấy có người hầu chạy vội về phía phòng bếp, thông báo bằng giọng rất to, đáng vẻ đó cứ như thể cuối cùng cũng nhìn thấy Cảnh Liêm Uy chịu gả gởi với phụ nữ.

Mà rất nhanh sau đó, Ân Thiên Thiên liền nghe thấy một giọng nói vô cùng khỏe mạnh, cả người cô lập tức căng lên.

“Về rồi à? Ở đâu? Ở đâu?” Giọng nói của bà cụ nhà họ Cảnh sang sảng có phần vui tươi, sau đó Ân Thiên Thiên liền nghe thấy tiếng bước chân của bà cụ lại gần, miệng không ngừng lầm bầm: “Cuối cùng thì bà cũng đợi được ngày này, bà cũng có cháu dâu rồi! Để xem mấy bà già khác trong viện còn dám lên mặt với bà không!”

Ngay sau giọng nói sang sảng đó, cuối cùng Ân Thiên Thiên cũng được gặp cụ bà nhà Cảnh thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bà cụ cảnh trong truyền thuyết

“Bà nội.” Cảnh Liêm Uy lễ phép gọi, bàn tay lớn nắm lấy tay Ân Thiên Thiên, động tác đơn giản nhưng lại làm người ta yên tâm vô cùng. Câu tiếp theo của anh khiến nụ cười trên gương mặt Ân Thiên Thiên cứng ngắc: “Cháu đưa cháu dâu về cho bà đây.”

Lúc này Cảnh Liêm Uy đã hoàn toàn cắt đứt đường lui của Ân Thiên Thiên.

Cô đã bị gán mác là người của Cảnh Liêm Uy, muốn lấy xuống cũng không lấy được.

Bà cụ đeo cặp kính lão cũ, để tránh kính rơi còn buộc bằng một dây xích vàng, mái tóc xoắn bạc phơ hiện lên dấu vết của năm tháng. Đây mà một bà cụ trông rất hiền hòa, Ân Thiên Thiên không tài nào nghĩ được bà có liên quan gì đến bà cụ nhà họ Cảnh trong tin đồn.

“Cháu chào bà nội.” Cô lễ phép chào hỏi, nở nụ cười nhìn bà cụ, trong lòng lại có muôn vàn suy nghĩ.

Bà cụ Cảnh trong tin đồn thù đoạn độc ác, ánh mắt độc đáo!

Bà cụ Cảnh trong tin đồn, độc đoán chuyên quyền, ngang ngược vô cùng!

Một cô gái như Ân Thiên Thiên đều không thể chọc vào người như thế này được, điều này cũng chính là lý do tại sao sau khi biết Cảnh Liêm Uy là người nhà họ Cảnh, Ân Thiên Thiên liền hối hận, cô chưa bao giờ cho rằng bà cụ sẽ chấp nhận một đứa cháu dâu như cô!

“Ồ, ngoan ngoan ngoan!” Liên tiếp ba tiếng ngoan liền, thân hình có hơi gầy của bà nhanh chóng bước đến bên cạnh Ân Thiên Thiên, bà đưa tay nắm chặt lấy tay Ân Thiên Thiên. Cô hoàn toàn không nhìn thấu được những cảm xúc trong đôi mắt dưới cặp kính lão ấy: “Trông xinh xắn đáng yêu quá, chẳng trách cháu bà lại động lòng.”

Cảnh Liêm Uy vòng tay ôm lấy eo của Ân Thiên Thiên, lúc chuẩn bị giới thiệu với bà nội thì trên bậc cầu thang xoắn ốc của nhà họ Cảnh, có một đôi vợ chồng đang đi xuống, hai người họ đều có những nét giống Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên đoán chắc đó là bố mẹ của Cảnh Liêm Uy.

Quả nhiên, ngay sau đó, Ân Thiên Thiên nhìn thấy Cảnh Liêm Uy quay sang phía đôi vợ chồng đang đứng nhìn bọn họ trên cầu thang, chào hỏi: “Bố, mẹ, con dẫn con dâu của bố mẹ về rồi.”

Một câu nói trực tiếp ấn định địa vị của Ân Thiên Thiên, không cho người khác cơ hội phản bác.

Cảnh Liêm Uy đưa tay kéo Ân Thiên Thiên sang đối diện với bọn họ, lần đầu tiên anh giới thiệu cô một cách chính thức như thế: “Bố mẹ, bà nội, đây là vợ của Cảnh Liêm Uy con, Ân Thiên Thiên, cô cả nhà họ Ân.”

Anh vừa dứt lời, cả nhà họ Cảnh im phăng phắc, không một tiếng động, tim của Ân Thiên Thiên như sắp vỡ ra khỏi cổ họng, nhưng cô vẫn chịu đựng áp lực mỉm cười với mọi người, nhỏ nhẹ chào hỏi: “Cháu chào bà nội, con chào bố mẹ, con là Ân Thiên Thiên.”

Cô cả nhà họ Ân?

Bà Cảnh và bà cụ Cảnh đều như rừng mây nhìn Ân Thiên Thiên, ngay đến cả ánh mắt của bọn họ Ân Thiên Thiên cũng không dám nhìn.

Nhà họ Cảnh không giống như nhà họ Ân, thậm chí so sánh với nhà họ Ân thì chẳng khác gì đang so sánh giữa dòng chính của hoàng tộc với dân chúng bình thường. Thế nhưng nếu như đã là vợ của Cảnh Liêm Uy, bắt đầu từ khoảnh khắc Ân Thiên Thiên bước chân vào cửa, cô đã biết mình không thể rút lui! Đặc biệt là khi cô đã chính thức gặp mặt người nhà họ Cảnh, cô càng không có cơ hội lùi lại!

“Cô cả nhà họ Ân à?” Sau khi nghe Cảnh Liêm Uy giới thiệu, bàn tay đang nắm lấy tay Ân Thiên Thiên của bà cụ liền lặng lẽ thu lại, tim Ân Thiên Thiên lại càng đập thình thịch: “Cô chính là cô cả nhà họ Ân ‘đạo đức bại hoại, phẩm hạnh bất chính’ – Ân Thiên Thiên kia hả?”

Bà cụ vừa dứt lời, Ân Thiên Thiên liền cảm thấy dở khóc dở cười. Cô thực không biết mình nên vui hay nên buồn, ngay cả người nhà họ Cảnh cũng biết ‘tiếng xấu’ của cô! Thật đúng là làm việc tốt chẳng ai biết, việc xấu thì cả thiên hạ đều biết!

Vốn tưởng Ân Thiên Thiên sẽ phù nhận hoặc giải thích gì đó, nhưng không ai ngờ được, Ân Thiên Thiên lại rất thẳng thắn thừa nhận, cô hiểu rất rõ nếu muốn bước vào nhà họ Cảnh thì chắc chắn phải vượt qua cửa ải này! Thế nên cô liền đáp: “Vâng ạ, cháu chính là Ân Thiên Thiên, cô cả nhà họ Ân ‘đạo đức bại hoại, phẩm hạnh bất chính’ kia đấy ạ.”

Nói rồi, thậm chí Ân Thiên Thiên còn không đỏ mặt, cứ thế ngẩng đầu nhìn thẳng vào bà cụ Cảnh vẫn đang đánh giá cô từ nãy đến giờ, thái độ nghiêm chỉnh không hề giấu giếm.

Bà cụ thoáng như rừng mây, bà đưa tay đẩy cặp kính lão, trong đôi mắt bà ánh lên chút thương thức không ai nhìn thấy.

Đối với Cảnh Liêm Uy mà nói, so với việc lấy một cái bình hoa, thì lấy được một cô gái gan dạ có năng lực vẫn tốt hơn chứ!

“Ồ? Vậy cô không giải thích sao?” Một khi bà cụ đã lên tiếng thì đồng nghĩa với việc chuyện này không đến lượt ông bà Cảnh tham gia vào. Họ chỉ có thể đứng sang bên, im lặng nhìn Ân Thiên Thiên, trong mắt tràn đầy sự bất mãn với đứa con dâu này.

Chưa nói đến nhà họ Cảnh là một gia tộc lớn như thế này, cho dù là nhà bình thường, có khi cũng không chấp nhận được loại con dâu như Ân Thiên Thiên phải không?

Đột nhiên, Ân Thiên Thiên bật cười, cô nhìn bà cụ nhà họ Cảnh hỏi lại một câu: “Bà ơi, cháu muốn hỏi, đối với lời đồn đại ‘thù đoạn độc ác, độc đoán chuyên quyền’ về bà, bà có muốn giải thích không ạ?”

Ân Thiên Thiên đang tập trung để đối đáp với bà cụ nhà họ Cảnh không nhận ra, chính vì biểu hiện “đột xuất” của cô hôm nay mà khiến Cảnh Nguyên Phước và Cảnh Liêm Uy đều đánh giá cao cô, cả hai bố con đều không nói gì chỉ im lặng quan sát.

Bà cụ Cảnh cũng im lặng mất một lúc, rồi đáp lại một câu vô cùng kiêu ngạo, vô cùng ngang ngược: “Tôi có tư cách để không cần giải thích!”

Chỉ một câu nói liền khiến Ân Thiên Thiên hiểu, tất cả những đồn đại bên ngoài không thật được 80% thì cũng có 60% chính xác, bà cụ Cảnh từ trước đến giờ không phải là người dễ chọc!

Nụ cười trên môi Ân Thiên Thiên vẫn không biến mất, thậm chí còn vì câu nói của bà cụ mà càng trở nên ôn hòa hơn, cô giờ tay ra xoa tay Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên trả lời lại với vẻ dĩ dõm: “Bây giờ, cháu cũng có tư cách để không cần giải thích!”

Đúng thế, Cảnh Liêm Uy chính là “tư cách” lớn nhất của cô! Đây chính là cái phao cứu mạng cuối cùng cũng là cái hạnh phúc nhất của cả cuộc đời cô,

Bà cụ Cảnh gạt đầu, nhìn Cảnh Liêm Uy lại nhìn Ân Thiên Thiên, dường như bà rất hài lòng với đáp án của Ân Thiên Thiên, nhưng hài lòng không có nghĩa là Ân Thiên Thiên có thể dễ dàng bước chân vào nhà họ Cảnh vậy được! Mà Ân Thiên Thiên cũng không muốn qua ải một cách dễ dàng như thế.

Quả nhiên, ngay sau đó...

“Cô cho rằng như thế là xứng với cháu nội tôi sao? Cô phải biết danh tiếng của cô thật sự không thể ngời nổi!” Bà cụ không hề nề tình, giọng nói của bà pha lẫn sự bức bối. “Chính vì danh tiếng của cô mà chuyện cưới xin chưa đâu vào đâu đã thành trò cười rồi...”

Hai từ “trò cười” này, bà cụ nghiêng răng đặc biệt nhấn mạnh, dường như trong mắt bà cũng thoáng hiện vẻ chế nhạo!

Giương mặt của Ân Thiên Thiên thoáng chốc đã tái nhợt, bất kỳ ai nghe được câu này cũng đều tái mặt cả thôi, cho dù cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng chưa bao giờ bị người ta thẳng thừng vạch trần thế này!

Hít một hơi thật sâu, Ân Thiên Thiên nhìn thẳng vào bà cụ, trong giọng nói của cô lẫn cả sự kiên định: “Thưa bà, đối với những lời đồn đại bên ngoài, cháu không thể biện giải cũng chẳng thể giải thích.”

Cô vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng khách đều nhìn Ân Thiên Thiên với ánh mắt không thể tin được.

Không thể không nói Ân Thiên Thiên là một cô gái rất gan dạ, thứ mà phụ nữ dễ tâm chính là danh tiếng, nhưng khi đối mặt với vấn đề mà bà cụ Cảnh đưa ra cô lại thừa nhận chuyện đó không hề do dự, thậm chí bây giờ còn nói mình không có gì để giải thích, phải biết rằng nếu như đây là nhà bình thường thì cô đã sớm bị đá ra khỏi nhà rồi.

“Nếu như cô đã không giải thích được vậy thì cô dựa vào cái gì mà cho rằng nhà họ Cảnh chúng tôi phải thừa nhận đứa con dâu như cô?” Người lên tiếng lần này chính là mẹ của Cảnh Liêm Uy - Vĩ Gia Huệ, trong mắt bà ta hiện rõ vẻ bất mãn.

Ân Thiên Thiên nhìn về phía Vĩ Gia Huệ, thân nhiên nói: “Bác Cảnh, đối với những kẻ có tính muốn bôi đen cháu, dù cháu có tài tranh cãi như thần thì cuối cùng vẫn không tránh được câu ‘mình thương để tránh, ám tiến khó phòng’. Nếu đã thế thì sao cháu phải có phần trần để người ta cười chê? Còn về phần nhà họ Cảnh, cháu thành thật xin lỗi vì đã gây rắc rối cho mọi người.”

Nói rồi, Ân Thiên Thiên im lặng đứng dậy, cúi gập người xin lỗi người nhà họ Cảnh, thái độ xin lỗi vô cùng thành khẩn mà khiêm nhường.

Không thể không nói trong mắt người nhà họ Cảnh hôm nay, Ân Thiên Thiên không chỉ không khiến Cảnh Liêm Uy mất mặt mà ngược lại còn khiến Cảnh Liêm Uy hành diện! Hiển nhiên người nhà họ Cảnh thích thái độ này của Ân Thiên Thiên hơn, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn bọn họ vẫn chưa thể chấp nhận một người thân như thế này, nhưng cũng không đến mức bài xích.

“Cái thẳng nhóc thối tha này! Còn không đưa đồ ra đây? Hay còn để cái thân già này đi điều tra nữa? Hay là đang đợi ai nhà đuổi vợ cháu ra khỏi cửa?” Đột nhiên bà cụ nổi giận, vớ lấy quả xoài trên bàn ném về phía Cảnh Liêm Uy, miệng còn không ngừng lái nhai: “Thẳng nhóc thối này, xem kịch chưa đủ à? Mau đưa tài liệu chưa đủ mà cháu tra được cho bà! Bằng không đừng trách bà không khách khí!”

Bà cụ vừa dứt lời thì Ân Thiên Thiên cũng không nhận được mà thờ phào nhẹ nhõm, câu “vợ cháu” của bà coi như đã chấp nhận một nửa rồi, mà ánh mắt vợ chồng ông bà Cảnh nhìn Ân Thiên Thiên cũng khác đi đôi chút.

Cánh Liêm Uy cười bất lấy quả xoài, anh cũng không cài lại mà rút một tệp tài liệu anh để trong hộp quả ra, hai trang giấy ghi chép đầy đủ cuộc sống của Ân Thiên Thiên từ nhỏ đến lớn ở nhà họ Ân, chỉ đề cập đến chuyện liên quan đến danh tiếng, những thứ khác anh không điều tra.

Nhân lúc mọi người đọc tài liệu, Cánh Liêm Uy liền dẫn Ân Thiên Thiên ngồi xuống sofa. Anh đặt quả xoài vừa này vào trong tay cô, Ân Thiên Thiên nhân lúc mọi người không chú ý liền đưa lên mũi ngửi thử.

Cô thích ăn xoài nhất, nhưng Cánh Liêm Uy lại ghét ăn nó nhất!

Cánh Liêm Uy đang định nói gì đó thì bà cụ Cánh đã vò hai tờ giấy thành một cục rồi ném về phía anh, tức tối nói: “Thằng nhóc thối này, cháu được lắm, thế mà dám lừa cả bà! Có phải chán sống rồi không?”

Cánh Liêm Uy không trốn, đưa tay gạt cục giấy ra, kéo Ân Thiên Thiên vào lòng, ôm lấy cô che chở, anh nhẹ nhàng phản bác lại một câu, mà khiến cả nhà họ Cánh đều ngẩn ra: “Bà nội, đừng tùy tiện động thủ, bằng không lúc chất nội của bà ra đời, không cho bà bế đâu.”

Gần như ngay lập tức, bà cụ Cánh chạy đến ngồi xuống cạnh Ân Thiên Thiên, gương mặt tràn đầy mong chờ hỏi cô: “Cháu đầu ngoan, cháu mang thai à? Mấy tháng rồi?”

Ân Thiên Thiên còn chưa kịp hoàn hồn, liền nhìn thấy gương mặt đắc ý của bà cụ Cánh đang nhìn mình, ngay đến Cánh Nguyên Phước và Vi Gia Huệ ngồi một bên cũng kinh ngạc nhìn về phía bụng cô, mặt Ân Thiên Thiên lập tức đỏ lựng, bên tai vẫn còn nghe thấy giọng nói đắc ý của bà cụ Cánh.

“Bà biết cháu mình có bản lĩnh nhất mà!”

Dáng vẻ đắc ý đó quả thật khiến Ân Thiên Thiên dờ khóc dở cười, nhưng cô mang thai bao giờ, lấy đâu ra cháu cho bà đây? Mà có khi nào giải thích bây giờ sẽ xảy ra biến cố không?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Rốt cuộc cảnh liêm uy là ai_

Cánh Liêm Uy không để ý nhiều như thế, anh thắng thùng xua tay đuổi bà cụ sang một bên, kéo Ân Thiên Thiên đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Bà nội đừng nóng ruột, Thiên Thiên chưa có thai đâu, đợi đến lúc có rồi cháu sẽ thông báo cho bà!”

Câu này như thể một gáo nước lạnh tạt thẳng vào sự hưng phấn của người nhà họ Cánh, mà trong đó số đó thì bà nội anh là người mất hứng nhất!

Bà cụ nhìn Cánh Liêm Uy với gương mặt tức tối, hiển nhiên là tâm trạng bà lúc này chẳng vui về gì: “Thằng nhóc thối tha này, có phải là cháu đang muốn bị đuổi ra khỏi cửa không? Chẳng qua chỉ hỏi vợ cháu có mấy câu thôi mà? Nhìn cái đáng vẻ không tiền đồ của cháu xem! Bà đâu có làm khó gì nó đâu, thế mà cháu lại dám lấy chuyện quan trọng như thế ra đùa, chán sống thật rồi hả?”

Những lời này của bà cụ Cánh khiến Ân Thiên Thiên trầm rung động, cô đứng đằng sau lưng Cánh Liêm Uy, hơi ngược lên nhìn một bên mặt hoàn hảo của anh, những gì bà cụ Cánh nói có thật không?

Cánh Liêm Uy kệ bà nội, anh nhìn về phía bố mẹ mình, nói: “Bố mẹ xem lúc nào có thời gian để sắp xếp ăn một bữa cơm cùng với bố mẹ Thiên Thiên, xác định thời gian thì báo con.”

Bà cụ Cánh bị Cánh Liêm Uy ngó lơ lập tức xù lông! Bà còn chưa chết đâu, thế mà bị cháu nội mình coi thường như thế, bà nhanh chân bước đến túm lấy Ân Thiên Thiên kéo về phía mình, quát lớn: “Cháu đắc ý cái gì? Bà có nói là để Thiên Thiên lấy cháu à? Muốn lấy cũng được, nhưng phải qua ải của bà trước.”

Chỉ trong thoáng chốc, Ân Thiên Thiên như thể biến thành người nhà họ Cánh, mà Cánh Liêm Uy đến đề cầu hôn cô...

Gương mặt Cánh Liêm Uy thoáng cái đã sa sầm xuống, nhưng bà cụ Cánh lại hớn hờ...

Hừ, có giỏi thì ăn vạ bà đây này, phá đi, bỏ bay cũng là do bà sinh ra, bà không tin không trị được thằng nhóc này!

Nhìn về đắc ý của bà cụ, Ân Thiên Thiên không nhịn được cười, dường như nhà họ Cánh không khó gần như cô đã nghĩ, ngay đến Vi Gia Huệ nhìn cô về rất lạnh lùng chẳng qua cũng chỉ nói một câu vì lo lắng đến gia tộc.

Cánh Liêm Uy không quan tâm nhiều như thế, anh đưa tay định cướp người về, nhưng dù sao bà cụ cũng là bề trên, không nên đùa quá trớn. Cuối cùng Ân Thiên Thiên chỉ đành ngồi xuống sofa dưới sự bảo vệ của bà cụ Cánh. Lần này coi như đã chính thức gặp mặt người lớn trong nhà họ Cánh, mà những món quà cô mua giờ cũng mới được tặng...

Ân Thiên Thiên và Cánh Liêm Uy cũng không ở lại ăn cơm ở nhà họ Cánh mà đi về luôn, lý do rất hay: “Chúng con đi xem nhà mới!”

Một câu nói khiến người nhà họ Cánh đều thả cho đi, đối với một đại gia đình như nhà họ Cánh, rất nhiều chuyện hoàn toàn không cần đề tâm đến, chỉ là không cần không có nghĩa là không để ý, ví dụ như vấn đề danh tiếng của Ân Thiên Thiên...

Chạy theo Cánh Liêm Uy cả ngày, lúc anh đưa cô đến nhà hàng Long Phượng, Ân Thiên Thiên cũng không khỏi kinh ngạc thán thán. Nhà hàng Long Phượng đầu phải là nơi chỉ cần có tiền là vào được, phòng riêng ở nhà hàng này chỉ có 100 phòng, đánh số từ 1 trở đi, mỗi một phòng riêng có hai phòng nhỏ, một phòng nhỏ ngồi được năm người, một phòng lớn có thể ngồi được 10 người, còn lại là chỗ ngồi bên ngoài.

Lần đầu tiên Cánh Liêm Uy đưa cô đi ăn, thế mà lại đến nơi này.

Hai người chọn một vị trí gần cửa sổ ngoài đại sảnh, nhưng cũng không ngờ rằng vừa mới ngồi xuống, Ân Thiên Thiên liền bắt gặp Ân Nhạc Vy và Hường Thực cũng đang bước vào nhà hàng Long Phượng, hơn nữa còn vừa vào đã nhìn thấy bọn họ.

“Anh rề, chi...” Vẫn còn cách một khoảng xa, Ân Nhạc Vy đã lớn tiếng gọi, khiến Ân Thiên Thiên muốn giả vờ như không nhìn thấy cô ta cũng không được. Cô còn chưa kịp nghĩ xem nên ứng phó với cô ta như thế nào, Ân Nhạc Vy đã khoác tay Hường Thực đi đến: “Anh rề, chỉ hai người đến đây ăn cơm à? Sao không vào phòng trong, ở đây ồn lắm!”

Cánh Liêm Uy không nói gì, chỉ hơi nheo mắt, nhường mày nhìn Ân Nhạc Vy một cái.

Tiếng gọi lúc vừa bước vào trong của Ân Nhạc Vy đã thu hút sự chú ý của không ít người, giờ phút này xung quanh không biết có bao nhiêu người đang vênh tai hóng hớt, xem xem bàn bên này có xảy ra chuyện gì không.

Dường như Ân Nhạc Vy cũng biết hành vi vừa rồi của mình rất vô duyên, lập tức ngưng ngưng nói: “Chỉ ời, hay là chúng ta cùng vào ngồi trong phòng nhé, vừa này Hường Thực đặt phòng 28 đấy, mỗi lần Hường Thực đưa em đến đây ăn cơm đều gọi rất nhiều món, em cũng không ăn hết...”

Cánh Liêm Uy không nói câu nào, chỉ rót một cốc nước cho Ân Thiên Thiên. Đối với chuyện này anh tỏ thái độ hoàn toàn để Ân Thiên Thiên quyết định, anh sẽ không nói gì.

Hường Thực bước đến, ánh mắt hân hạnh chập lên người Ân Thiên Thiên. Sự hấp dẫn toát ra từ người Ân Thiên Thiên ngày hôm nay đối với hân đúng là chí mạng, không đợi Ân Thiên Thiên nói gì, hân đã lên tiếng mời trước: “Đứng đó, Thiên Thiên, hay là cứ vào ngồi cùng đi, anh gọi thêm mấy món em thích nhé? Chẳng phải em thích ăn xoài sao? Món đùi gà sốt xoài của nhà hàng này rất nổi tiếng, anh gọi cho em nhé?”

Nói xong thậm chí hân còn không cho Ân Thiên Thiên cơ hội từ chối, gọi nhân viên phục vụ đến để gọi thêm món.

Từ đầu đến cuối Cánh Liêm Uy không nói gì chỉ ngồi đó nhìn cô. Đôi mắt phượng ân chứa những cảm xúc mà Ân Thiên Thiên không hiểu nhưng bất giác lại khiến cô lạnh người.

“Không cần đâu, chúng tôi ngồi đây được rồi, hai người cứ đi ăn đi.” Ân Thiên Thiên lập tức từ chối, cũng không để ý đến sắc mặt hân ta, nói tiếp: “Tôi ăn cái gì tự tôi sẽ gọi, lát nữa tôi và Cánh Liêm Uy còn có việc, hai người cứ tự nhiên.”

Hiển nhiên Hường Thực không vui vì bị cô từ chối, nhưng thái độ quen thuộc của Hường Thực đối với chị gái mình cũng khiến cho Ân Nhạc Vy không vui nên cô ta bày trò chọc phá trước.

“Chỉ à, chị là cô cả của nhà họ Ân, em là cô hai của nhà họ Ân, nếu để người ta biết chúng ta đến nhà hàng Long Phượng ăn cơm nhưng chỉ ăn ở ngoài sảnh mà em lại ngồi trong phòng riêng, người ta sẽ nói sao?” Ân Nhạc Vy nhìn Ân Thiên Thiên, giọng nói tỏ ra âm ỉ, nhưng sâu trong đôi mắt của cô ta lại là sự gài dố: “Hường Thực cũng đã gọi món đùi gà sốt xoài cho chị rồi, chị đi cùng bọn em đi, bằng không về nhà chị lại nói em...”

Đường như nhận ra được mình vừa lỡ lời, Ân Nhạc Vy lập tức lấy tay che miệng cúi đầu xuống, nhìn Cảnh Liêm Uy vẫn bình thản ngồi đó bằng ánh mắt bất an.

- Hóa ra là cô cả nhà họ Ân à, chẳng trách, đã nghe đồn cô ta hư hỏng từ lâu, bây giờ lại còn cố ý làm khó em gái trước mặt mọi người, thế mà cô ta cũng làm được!

- Tôi nghe nói mấy ngày trước là tiệc sinh nhật của em gái cô ta, chẳng phải cô ta đã quấy tung bùng lên còn gì nữa? Cướp bạn trai của em gái mình, chắc chắn, đứa con gái này thật chẳng ra làm sao!

- Mấy người có đọc tin tức trên báo hôm nay không! Báo nói là cô ta lấy một bác sĩ bình thường đấy, cũng chỉ có nhà họ Ân coi cô ta là của quý, với danh tiếng của cô ta bây giờ chỉ có thể tự mình hạ giá mới lấy được chồng thôi, những nhà giàu có địa vị ai mà thèm chứ!

- Chẳng thế chứ còn gì nữa? Loại phụ nữ như thế này lấy về nhà cũng chỉ bôi tro trát trấu lên mặt!

...

Gần như sau khi Ân Nhạc Vy vừa dứt lời, bên tai Ân Thiên Thiên liền vọng lại những lời bàn tán về cô. Trước kia cô còn giả vờ như không nghe thấy, cứ mặc kệ mà sống, nhưng hôm nay lần đầu tiên cô cảm thấy khó xử thế này, cả người không kim được mà run lên bần bật, gương mặt nhỏ nhảnh thoát cái trắng bệch.

Nếu như nhà họ Ân đối xử tốt với cô thì đã chẳng đến mức suýt nữa cô bị ép lấy gã giám đốc Trương. Nếu như Ân Nhạc Vy coi cô là chị thì cô sẽ không đánh mất bạn trai quen biết bốn năm. Nếu như nhà họ Ân không ép cô thì cô cũng chẳng đến mức phải cấp tốc lấy Cảnh Liêm Uy mới gặp cô hai lần.

Thế nhưng có ai nhìn thấy, có ai biết được những chuyện đó, cái người ta nhìn thấy chỉ là cô cả nhà họ Ân “đạo đức tối tệ, phẩm giá bất chính”!

Ân Thiên Thiên cắn chặt môi không nói lời nào, Cảnh Liêm Uy đang đứng trước mặt cô, lần đầu tiên cô cảm thấy mình không ngừng đầu lên nổi. Cô trả lời bà cụ Cảnh đường hoàng như thế, nhưng bây giờ cô lại bị người ta tát một cái vào mặt.

Chắc lần này Cảnh Liêm Uy sẽ do dự, do dự xem có nên ly hôn với cô không...

Ân Thiên Thiên hít thở một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, nhưng vẫn không kịp điều chỉnh tâm trạng của mình. Bà vai liền cảm thấy ảm áp, cô mờ mắt ra, người đàn ông vốn dĩ đang ngồi trước mặt cô đã đứng ra sau lưng cô, lại một lần nữa chống đỡ cả bầu trời cho cô!

Giọng nói ôn hòa vang lên bên tai, lúc này Ân Thiên Thiên lại lần nữa cảm giác được sự ảm áp trong lồng ngực.

“Rất xin lỗi, tôi nghĩ hai người đã nghe rõ Thiên Thiên nói rồi.” Cảnh Liêm Uy rõ ràng đang nói xin lỗi nhưng tất cả những người đang có mặt đều nghe ra sự lạnh lùng, ngang ngược không cho phép chống cự qua giọng anh: “Hôm nay chúng tôi không có thời gian, xin hai người đừng quấy rầy tôi và Thiên Thiên ăn cơm”

Nói rồi thậm chí Cảnh Liêm Uy còn chẳng thèm nhìn về mặt như nuốt phai ruồi của cả Hường Thực và Ân Nhạc Vy, vẫy tay gọi phục vụ, một câu đã khiến Ân Nhạc Vy và Hường Thực tái mét, nhưng lại khiến hai kẻ đó không thốt ra được câu nào: “Hai vị khách này lạc đường rồi, nhờ anh đưa họ đến phòng 28.”

Cứ đứng đây gây chuyện, chẳng phải là đang lạc đường à?

Tất cả mọi người có mặt đều không tự chủ được mà nhíech miệng, chuyển sang nhìn người đàn ông đứng sau lưng Ân Thiên Thiên, loáng thoáng cảm thấy hơi quen quen nhưng lại không nhớ ra đó là ai.

Trước khi đi, Hường Thực còn lườm Cảnh Liêm Uy một cái. Bây giờ hẳn vẫn còn nhớ về ngang ngược mà Cảnh Liêm Uy thể hiện lúc gặp nhau trước cổng nhà họ Ân, nhưng bất hán ta cứ nhìn nhìn như thế là chuyện không thể. Hường Thực gần như là không hề suy nghĩ, cứ thế bật thốt: “Ờ, ngay đến chuyện đưa người phụ nữ của mình đến ăn trong phòng riêng cũng không thể, ngoại trừ biết cầm dao phẫu thuật thì anh còn khả năng nào nữa không? Không có bản lĩnh thì đừng có độc chiếm Thiên Thiên, cản trở cô ấy đi tìm hạnh phúc!”

Vừa dứt lời Ân Thiên Thiên liền ngẩng lên nhìn Cảnh Liêm Uy đứng sau lưng, trong lòng cảm thấy xót xa.

Đường đường là cậu ba nhà họ Cảnh mà để người ta chế giễu như vậy? Cảnh Liêm Uy có tức giận không?

Đôi mắt phượng của Cảnh Liêm Uy nheo lại, anh nhíech mép nhìn Hường Thực. Thế nhưng không đợi anh nói thì quản lý của nhà hàng đã vội vàng chạy đến liên tục xin lỗi anh: “Bác sĩ Cảnh, thật sự xin lỗi, tôi không biết anh đến, anh xem hôm nay muốn sử dụng phòng nào, để tôi còn sắp xếp ạ.”

Quản lý của nhà hàng vừa xuất hiện, ngay lập tức Hường Thực và Ân Nhạc Vy đều tròn mắt sững sờ, phải biết rằng đây chính là người phụ trách của nhà hàng Long Phụng, vậy mà lại lễ phép với một bác sĩ nhỏ nho như vậy?

Rốt cuộc Cảnh Liêm Uy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Hay là tôi cho anh mượn tạm_

Nhà hàng Long Phụng và khách sạn Nocturne ở thành phố T vốn nổi tiếng không nề nang ai. Có bản lĩnh thì vào trong ăn, chúng tôi sẽ chiều đãi cẩn thận, không có bản lĩnh thì đứng ngoài mà ngắm phần hoa cầm tú bên trong!

Nhưng những người dám mạnh tay tiêu số tiền bằng tiền lương cả tháng của người bình thường chỉ để uống một buổi trà sáng cũng chưa bao giờ nhìn thấy quản lý của nhà hàng Long Phụng hay khách sạn Nocturne nhin нот ai như vậy. Mà Cảnh Liêm Uy chính là người đầu tiên!

Khi quản lý nhà hàng tỏ ra không dám đắc tội với Cảnh Liêm Uy, toàn bộ những người xung quanh đều dừng lại quay sang nhìn anh, tất cả đều đồng loạt đoán xem người này rốt cuộc là ai.

Đường như Cảnh Liêm Uy hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh, đôi mắt phượng của anh hơi nhướng lên nhìn về phía Hường Thực, khẽ nói: “Không cần làm phiền quản lý Hoàng, hôm nay tôi ngồi ở ngoài sảnh, chỉ hy vọng rằng người khác đừng làm phiền chúng tôi nữa là được, vị hôn thê của tôi nhất gan, không chịu được!”

Anh nhìn thẳng vào mặt Hường Thực nhưng miệng lại nói như vậy với quản lý Hoàng, mọi người xung quanh sao có thể ngồi yên được nữa? Song họ lại không biết anh là ai, chỉ có thể ngồi tại chỗ ngốc nghếch hóng hớt, mà quản lý Hoàng cũng là một người tinh tường, ông ta nhanh chóng liếc Ân Thiên Thiên rồi gọi người “mời” Ân Nhạc Vy và Hường Thực đi.

Đợi đến khi Hường Thực và người ta “mời” về phòng riêng rồi, Cảnh Liêm Uy mới thu lại hơi thở lạnh cảm đang tỏa ra xung quanh của mình. Anh cúi xuống liền nhìn thấy Ân Thiên Thiên vẫn còn đang ngẩng lên nhìn mình, bất giác ánh mắt của anh lập tức quay đi.

Quản lý Hoàng đứng bên cạnh tỏ ý muốn đích thân phục vụ, nhưng Cảnh Liêm Uy lại không chút để ý, anh nắm lấy bờ vai của Ân Thiên Thiên bóp nhẹ, thân hình cao lớn cúi xuống, khẽ đặt một nụ hôn lên chân mày phải của cô, giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai cô, nhưng lại khiến Ân Thiên Thiên sồn cả da gà.

Cảnh Liêm Uy nói: “Ân Thiên Thiên, anh đợi xem em xử lý Hường Thực thế nào. Nếu anh không vui, vậy thì em sẽ ở lại nhà họ Cảnh một tuần.”

Cả người Ân Thiên Thiên cứng đờ.

Ở lại nhà họ Cảnh một tuần? Không bằng giết cô còn hơn!

Cảnh Liêm Uy vai kề vai, chụm đầu “thân mật” với Ân Thiên Thiên xong liền quay về chỗ của mình, để mặc cho quản lý Hoàng cung kính phục vụ. Không hề bị quấy nhiễu bởi những người ngoài, chỉ ngắm dáng vẻ rầu rĩ của Ân Thiên Thiên ngồi đối diện lại khiến tâm trạng anh tốt lên không ít.

Ân Thiên Thiên cẩn thận từng chút một ngẩng lên nhìn người đàn ông đối diện với mình, trong lòng oán thăm.

Từ trước đến giờ cô luôn là người dứt khoát trong chuyện tình cảm, bắt đầu từ khoảnh khắc Hường Thực phản bội cô, giữa cô và hắn ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi, nhưng Hường Thực cứ quẩn lấy cô thì cô biết làm thế nào? Chẳng lẽ cô bị chó cắn một phát, cũng phải quay ra cắn lại nó à? Lấy đầu ra cái lý này cơ chứ! Nhưng Cảnh Liêm Uy lại tỏ ra bất mãn như thế, cô nên làm thế nào đây?

Bữa cơm đầu tiên, Ân Thiên Thiên ăn trong tâm trạng chẳng vui vẻ gì, cho dù cô cúi gằm mặt thì cô cũng không vui!

Cảnh Liêm Uy chính là khắc tinh cô tự tay nhặt về mà! Sao lại khó hầu hạ thế này cơ chứ?

Lúc Cảnh Liêm Uy đưa Ân Thiên Thiên về nhà, lịch sự vào trong nhà chào hỏi Ân Bách Phú và Lý Mẫn, không ngờ lại gặp Hường Thực và Ân Nhạc Vy lần nữa, nhất thời về mặt của Ân Thiên Thiên lại càng khó coi.

“Bố mẹ.” Ân Thiên Thiên lễ phép chào hỏi, sau đó liền đứng sang một bên im lặng.

Cảnh Liêm Uy đi vào, trong tay vẫn còn cầm túi xách của Ân Thiên Thiên, túi xách nhỏ nhắn thanh lịch ở trong tay Cảnh Liêm Uy trông hài hòa vô cùng. Mà Hường Thực nhìn thấy hành vi của cả hai càng lúc càng thân thiết, trong lòng cảm thấy hoảng hốt, thậm chí còn quên mất mục đích đến đây hôm nay của mình.

“Bố mẹ.” Liếc nhìn một loạt những người có mặt ở đây, Cảnh Liêm Uy lễ phép lên tiếng.

“Ừm.” Ân Bách Phú thần nhiên đáp lời, trong ánh mắt nhìn Cảnh Liêm Uy chẳng có bao nhiêu hài lòng, đặc biệt là hôm nay khi giám đốc Trương gọi điện đến tỏ ý rất thích Ân Thiên Thiên. Ông ta nhìn thấy Cảnh Liêm Uy chẳng có gia thế gì, lại càng không muốn nói nhiều với anh.

Nhưng Lý Mẫn lại tỏ ra nhiệt tình hơn, nhìn thấy hai người về với nhau lập tức cười tươi bước đến đón, luôn miệng don dà: “Ôi chào, hai đứa về đúng lúc lắm, có chuyện cần thương lượng với hai đứa đây.”

Ân Thiên Thiên nghe xong nhìn sang Lý Mẫn với vẻ không hiểu, từ xưa đến nay người nhà họ Ân bọn họ có bao giờ thương lượng chuyện gì với mình? Hôm nay làm sao thế?

Cảnh Liêm Uy tỏ ra rất bình thường, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ân Thiên Thiên, ngồi xuống một bên khác, đối mặt với Ân Nhạc Vy và Hường Thực. Giờ phút này Ân Nhạc Vy xấu hổ e thẹn nép vào người Hường Thực, tỏ vẻ yêu kiều của cô gái nhỏ.

Lý Mẫn quay sang nhìn Ân Nhạc Vy, cười vô cùng hài lòng, sau đó mới ngẩng lên nhìn về phía Ân Thiên Thiên đối diện, nhỏ nhẹ nói: “Thiên Thiên à, lúc nào cô định tổ chức hôn lễ với Cảnh Liêm Uy? Dù gì thì cô cũng là chị của Nhạc Vy đúng không, nếu như cô và Cảnh Liêm Uy sắp kết hôn rồi vậy thì đề tôi báo Nhạc Vy và Hường Thực đợi, dù sao cũng chẳng lâu hơn được bao nhiêu, Hường Thực lại là người chiều vợ, tôi tin nó cũng có thể hiểu được...”

Ân Thiên Thiên nghe xong lập tức hiểu ra, hóa ra là đang báo cô nhường đường cho Ân Nhạc Vy tổ chức hôn lễ đấy.

Con trai trưởng Ân Thiên Tuấn của nhà họ Ân không có ở đây, cho dù có cũng tính là không có, rốt cuộc vẫn là con trai, con gái không bằng được, thế nên để Ân Nhạc Vy thuận lợi lấy chồng, bà ta liền “lịch sự” hỏi ý của Ân Thiên Thiên.

Kết hôn?

Ha, cô lại không ngờ là bọn họ tiến triển nhanh đến thế đấy!

Có điều Ân Thiên Thiên cũng không buồn, chỉ cảm thấy có một chuyện không đáng đó chính là mình nhìn nhầm người.

Điều chỉnh tâm trạng, Ân Thiên Thiên nhẹ giọng nói: “Bố, nếu như Nhạc Vy muốn kết hôn thì cứ tổ chức đi, con với Cảnh Liêm Uy vẫn chưa bàn xong lúc nào tổ chức đám cưới.”

Ân Bách Phú nghe vậy liền nhướng mày, nhưng chỉ hơi hơi mà thôi, không chú ý rất khó nhìn ra.

Lý Mẫn nghe vậy, ngoài thái độ vẻ hơi bất an nhưng trong mắt bà ta lại tàn đầy hưng phấn! Bà xoa tay không ngừng lẩm bẩm: “Sao có thể thế được. Thiên Thiên, cô là chị, hay là đợi cô và Cảnh Liêm Uy tổ chức xong rồi để hai đứa nó tiến hành cũng được, nếu không lúc đó người ta đồn thổi khó nghe...”

Hường Thực nhìn về phía Cảnh Liêm Uy, giọng điệu đầy châm chọc: “Chắc không phải là nhà họ Cảnh không có tiền tổ chức hôn lễ đâu nhỉ? Cũng phải, Cảnh Liêm Uy chỉ là một bác sĩ ngoại khoa bình thường, muốn lấy cả nhà họ Ân thì khoản chi phí này không hề nhỏ đâu. Mỗi tháng cũng chỉ có ngân quỹ tiền, muốn tổ chức hôn lễ quả thật không dễ, hay là tôi cho anh mượn tạm một ít nhé?”

Hường Thực vừa dứt lời, mặt mũi Ân Thiên Thiên đã đen sì.

Đừng nói là hôm nay cô biết gia thế của Cảnh Liêm Uy, cho dù không biết cô cũng không cho phép bất kỳ ai xem thường chồng mình như vậy! Làm gì có ai gây khó dễ cho người khác ngay trước mặt mọi người như thế? Hơn nữa lại còn là lần thứ hai trong cùng một ngày!

“Cậu Hường, có phải cậu quên chuyện trong nhà hàng Long Phụng hôm nay rồi không? Hay là tưởng nhà họ Ân chúng tôi gả con gái chính là đang bán con gái, nên tổ chức hẳn một buổi ra mắt?”

Một câu “cậu Hường” đã kéo xa khoảng cách giữa hai người ra. Ở vị trí mà Ân Thiên Thiên không nhìn thấy, đôi mắt phượng của Cảnh Liêm Uy nheo lại, thể hiện tâm trạng đang trở nên tốt đẹp của chủ nhân nó.

Hường Thực suýt chút nữa bị câu gọi của Ân Thiên Thiên làm cho học máu! Nhưng ngoại trừ Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy ra thì không ai trong nhà họ Ân biết mối quan hệ của bọn họ, vào thời khắc máu chốt này hắn ta cũng không muốn tự và mặt mình nên cãi lại chỉ có chuốc thiệt vào thân thôi!

“Nhà hàng Long Phụng?” Ân Bách Phú bắt được trọng điểm, liền quay sang nhìn Cảnh Liêm Uy, trong mắt hiện lên vẻ mưu mô: “Hôm nay mấy đứa đến nhà hàng đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Bố, không có gì đâu, Hường Thực mời con đi ăn, tình cờ gặp chị với anh rể...” Ân Nhạc Vy lên tiếng trước, cũng không nói sai câu nào nhưng cũng chẳng nói thật hết, gương mặt cô ta hiện vẻ xấu hổ, gục đầu xuống nói: “Sau đó, Hường Thực liền cầu hôn con trong phòng 28.”

Khóe miệng Ân Thiên Thiên khẽ cong lên, không nói gì, mà Cảnh Liêm Uy cũng không thể hiện thái độ khiến Ân Nhạc Vy yên tâm hơn. Hường Thực cũng im lặng, nhưng hắn vẫn luôn lén lút quan sát biểu cảm trên gương mặt Ân Thiên Thiên, chờ mong được nhìn thấy vẻ không cam lòng dù chỉ là rất nhỏ của cô.

Ân Bách Phú nhìn Ân Nhạc Vy, thoáng cau mày nhưng cũng không nói gì, sau đó liền chuyển chủ đề, trực tiếp ra lệnh cho Ân Thiên Thiên: “Thiên Thiên, con trao đổi với Cảnh Liêm Uy một chút, xem lúc nào tổ chức hôn lễ được, cuối tuần sau là lễ đính hôn của Nhạc Vy và Hường Thực, sau đó sẽ tổ chức hôn lễ luôn, đợi các con đều lấy chồng rồi, bố sẽ gọi Thiên Tuấn và Thành Vũ về.”

“Cám ơn bố.” Lúc này thì dù Hường Thực có không biết điều đến đâu cũng phải sửa xưng hô. Chuyện sửa xưng hô này lập tức nhắc nhở Ân Bách Phú, quan hệ giữa nhà họ Ân và nhà họ Bạch càng thêm vững chắc. Ông ta không kiềm được thờ dài một hơi, nhìn Hường Thực càng lúc càng hài lòng nhưng đối với Cảnh Liêm Uy lại càng bất mãn, vừa mờ mịt đã trách mắng Cảnh Liêm Uy: “Cảnh Liêm Uy, nếu như bên nhà con không có vấn đề gì thì nhớ nói, đừng có cố đấm ăn xôi rồi lại khiến nhà họ Ân mất mặt. Dù danh tiếng của Thiên Thiên có không tốt nhưng nó vẫn là cô cả nhà họ Ân, cái hạng mặt rệp nhà cậu đừng mơ ‘đưa mồi chòi mồm son’.”

Ân Thiên Thiên lạnh mặt, giờ phút này cô rất muốn nói toạc thân phận của Cảnh Liêm Uy ra cho bọn họ biết.

Cô không tin Ân Bách Phú mà biết thân phận của Cảnh Liêm Uy rồi còn dám nói chuyện với anh bằng thái độ đó?

Nhưng rốt cuộc muốn thì vẫn chỉ là muốn, Ân Thiên Thiên chỉ có thể đề nén sự bất mãn của mình, nhìn sang bố và nói: “Bố, chuyện của chúng con, chúng con sẽ tự quyết. Mấy ngày nữa nếu bố có thời gian rảnh thì gặp mặt bố mẹ chồng con một lần. Hôm nay con vừa đến nhà họ Cảnh, bên đó sẽ phối hợp với nhà mình để sắp xếp thời gian.”

Nghĩ đến sự bảo vệ của Cảnh Liêm Uy dành cho mình ở nhà họ Cảnh ngày hôm nay, rồi lại nhìn nhà họ Ân và thái độ của nhà họ Ân đối với hai người, cô chỉ hận không thể tìm cái lỗ nê nào đó mà chui xuống cho đỡ xấu hổ!

“Chỉ à, gia đình anh rể là gia đình như thế nào?” Ân Nhạc Vy đột nhiên hỏi, gương mặt tỏ ra ngây thơ, như thể một bông hoa được chăm sóc trong nhà kính không biết mưa gió bên ngoài: “Em nghĩ anh rể giỏi như thế, là bác sĩ ngoại khoa thì chắc chắn sẽ không giống như cuộc sống quanh quẩn chỉ có cơm áo gạo tiền như phim truyền hình đâu nhỉ, chỉ ít với năng lực của anh rể cũng có thể mua được một căn hộ ở khu chung cư cao cấp Hà Anh, đến lúc đó chúng ta có thể trở thành hàng xóm rồi, đúng không?”

Mốc mía đã đều đặn là tác phong nhất quán của Ân Nhạc Vy! Ân Thiên Thiên còn chưa kịp nói gì, người đàn ông bên cạnh cô đã lên tiếng trước, giọng anh thoáng vẻ lạnh lẽo: “Bố, ý của bố là con với Thiên Thiên có thể trực tiếp tổ chức hôn lễ được, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Tôi có thể bắt hai cô cậu ly hôn bất kỳ lúc nào!

Ân Bách Phú bị vẻ lạnh lùng đột ngột của Cảnh Liêm Uy dọa cho sững người, thần thờ nhìn Cảnh Liêm Uy hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại được? Đợi đến lúc tỉnh táo lại, ông ta khó tránh khỏi tức giận.

Một tên bác sĩ ngoại khoa nho nhỏ mà thôi, có bản lĩnh đến đâu chứ, có lập trường gì mà dám chất vấn ông ta? Ông ta là chủ của nhà họ Ân! Chẳng lẽ Cảnh Liêm Uy cho rằng chỉ cần lấy Ân Thiên Thiên là trở thành con rể nhà họ Ân ư? Cứ tưởng vợ được môn hời rồi từ trên trời xuống á?

“Hừ!” Ông ta hằm hừ một tiếng. Ân Bách Phú chẳng hề để ý đến việc thể hiện sự bất mãn ra mặt đối với Cảnh Liêm Uy, nhân dịp này được xả hết ra những lời ông ta nghĩ trong đầu cả ngày, ý tứ dò xét rõ ràng rành. Giọng ông ta tràn ngập bất mãn: “Làm sao? Cậu chưa lấy con gái tôi mà đã muốn nhúng tay vào chuyện nhà họ Ân tôi rồi sao? Đừng tưởng rằng mình lấy được Thiên Thiên là có thể trở thành con rể nhà này, tôi mà tức lên thì có thể bảo Thiên Thiên ly hôn với cậu bất kỳ lúc nào!”

Một câu khiến tất mọi người đều im lặng, gương mặt Ân Thiên Thiên càng tái nhợt.

Ly hôn ư?

Trong mắt bố cô, hôn nhân của cô chẳng qua chỉ là một trò đùa, một cuộc làm ăn, khi bọn họ nhận thấy rằng chồng của Ân Thiên Thiên không thể mang đến lợi ích cho nhà họ Ân nữa thì có thể bắt Ân Thiên Thiên ly hôn bất kỳ lúc nào mà chẳng cần đề ý đến chuyện này ảnh hưởng thế nào với cô cả! Hơn nữa bọn họ cũng không quan tâm đến suy nghĩ của cô!

Đây chính là người nhà của cô, là bố của cô đấy!

Cuộc đối thoại này khiến Ân Nhạc Vy và Hường Thực đều thoáng cảm thấy đặc ý, trong những gia tộc như nhà bọn họ, không có thể lực, không có hậu thuẫn thì sẽ biến thành thịt cá cho người khác chặt chém! Sự tồn tại Cảnh Liêm Uy trong mắt bọn họ chính là như thế!

“Bố đừng giận! Chẳng qua anh rể chỉ hỏi một câu thôi mà.” Ân Nhạc Vy cười “khuyên” Ân Bách Phú, đảo mắt nhìn sang Cảnh Liêm Uy nói: “Anh rể, anh cũng đừng giận, bố cũng không có ý gì đâu, nhưng mà nhà họ Ân mình cũng không giống những gia đình bình thường, ngày nào bố cũng bận rộn ở công ty, có thể sẽ không có thời gian rảnh để ăn cơm với bố mẹ anh, thế nên tiệc đính hôn của hai anh chị chắc phải ‘đơn giản’ hơn rồi...”

Nói rồi, Ân Nhạc Vy nhìn sang Hường Thực với vẻ e thẹn, sau đó liếc nhìn Ân Thiên Thiên với vẻ đặc ý ẩn sâu trong đáy mắt, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Chỉ qua em với Hường Thực thì khác... Hường Thực là cậu cả nhà họ Hường, cho dù anh ấy có em gái nhưng nhà họ Hường vẫn sẽ do Hường Thực thừa kế, đến lúc đó Hường Thực sẽ là người cầm quyền của tập đoàn Hường Vãn, mà nhà họ Ân chúng ta cũng sẽ hợp tác với nhà họ Hường trong một số hạng mục, thế nên tiệc đính hôn của chúng em...”

Từng câu từng chữ như đang chế giễu Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, tuy không thể hiện rõ ràng nhưng cuối cùng vẫn toát lên sự đặc ý, Ân Thiên Thiên không nói gì, từ xưa đến nay cô đều không tranh giành thứ gì, nếu như bọn họ đã nghĩ là rất đặc ý, thế thì cứ để bọn họ đặc ý đi, cũng chẳng liên quan gì đến cuộc sống của cô cả!

Cảnh Liêm Uy nghe ông ta nói xong một lúc lâu sau không nói gì, ngay cả sau khi Ân Nhạc Vy nói xong rồi anh cũng không lên tiếng, thế nhưng lại khiến nhà họ Ân nghĩ thái độ này là anh đang sợ hãi lùi bước?

Ân Thiên Thiên im lặng nhếch mép, rốt cuộc là những người này nhìn Cảnh Liêm Uy kiểu gì mà nghĩ là dạng người dễ bắt nạt?

Ân Nhạc Vy nhìn đáng vẻ lúc này của Cảnh Liêm Uy, trong lòng sáng khoái vô cùng!

Cảnh Liêm Uy thì có là gì, nói cho cùng cũng chỉ là một bác sĩ ngoại khoa bình thường, một nhân viên bình thường hàng ngày đi làm, cuối tháng nhận lương, chẳng qua được mỗi cái mã ngoài, giống như mẹ đã nói, ngoại trừ cái mặt ra thì Cảnh Liêm Uy chẳng có gì so được với Hường Thực cả!

Ân Nhạc Vy đối sang vẻ mặt trông hơi tức giận lại thần lại sắc sảo, nói với Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy bằng giọng thương lượng: “Chị, anh rể, hay là thế này đi, đến lúc đó hai người mời cả bố mẹ của anh rể đến, chúng ta cùng tổ chức lễ đính hôn luôn, có được không?”

Lý Mẫn nghe thế, trong lòng bà ta cực kỳ thỏa mãn nhưng miệng vẫn “mắng” Ân Nhạc Vy: “Cái con bé ngốc này, nhà anh rể con là gia đình bình thường, đi đến những nơi đó sao cảm thấy thoải mái? Con định gây thêm phiền phức cho anh chị con à? Mẹ biết con thương chị con, nhưng chuyện này sao có thể làm thế được?”

Cảnh Liêm Uy neho mặt, nhếch mép cười trừ, đối với hành vi như hai con hề đang tấu hài của mẹ con Lý Mẫn, anh căn bản không thêm quan tâm, đôi mắt đen thẫm sâu thẳm của anh nhìn thẳng về phía vị chủ nhà Ân Bách Phú đang ngồi chính giữa kia.

Không có tiệc đính hôn? Bây giờ còn muốn hỏi hôn?

Cũng không hỏi xem Cảnh Liêm Uy anh có đồng ý hay không!

Dường như Ân Bách Phú cảm nhận được ánh mắt của Cảnh Liêm Uy, vừa quay sang nhìn liền nghe thấy giọng điệu vừa châm chọc, vừa nhàn nhả, và nhiều nhất là cuồng vọng của anh vang lên.

“Ý của ông là định gả Tiêu Tiêu cho gã giám đốc Trương kia để đổi lấy lợi ích cho nhà họ Ân ư? Tôi thật không biết tầm mắt của ông chủ nhà họ Ân lại thiên cận thế đấy.” Nói rồi, Cảnh Liêm Uy cũng không cho Ân Bách Phú cơ hội nói, anh quay sang nhìn Ân Thiên Thiên, nhẹ giọng nói với cô: “Hôm nay em nghỉ ngơi sớm đi nhé, anh về nhà bàn bạc với bố mẹ một chút, ngày mai chúng ta đi ăn trưa nhé.”

Ân Thiên Thiên vẫn chưa hoàn hồn sau tình huống Cảnh Liêm Uy đột nhiên lật mặt vừa rồi, chỉ vô thức gật đầu.

Cảnh Liêm Uy không thêm đề ý đến những người khác, đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Cuối cùng một loạt các hành động liên tiếp này cũng gọi được hôn của Ân Bách Phú bị Cảnh Liêm Uy dọa cho bay mất quay về, trong chớp mắt bầu không khí trong phòng khách liền trở nên căng thẳng!

“Cảnh Liêm Uy, mày đứng lại đây cho tao! Thái độ này của mày là thái độ gì! Có đứ a nào ăn nói với bề trên như thế không?”

Ân Bách Phú tức tối đứng bật dậy khỏi sofa, dây thần kinh căng lên, hai mắt trợn trừng trừng, phẫn nộ nhìn Cảnh Liêm Uy!

Là chủ nhà họ Ân, ông ta chưa bao giờ gặp đứ a con cháu nào mà kiêu căng như thế!

Cảnh Liêm Uy đi đến bên cạnh sofa, quay lại nhìn mọi người đang ngồi, dường như anh hoàn toàn không hiểu được vì sao Ân Bách Phú lại phát rồ lên như thế, nói với vẻ vô tội: “Bố đang tức giận đó ạ?”

Một câu hỏi ngược chặn họng Ân Bách Phú khiến ông ta thờ hồng học, chẳng lẽ nói là ông ta bị Cảnh Liêm Uy coi thường nên tức quá? Thế chẳng phải đang chặn họng chính mình sao? Nhưng không nói thì ông ta không nuốt trôi được cục tức này, khó chịu quá!

Ân Thiên Thiên nhìn Cảnh Liêm Uy, không nói gì, ngoan ngoãn đứng dậy khỏi chỗ của mình, hơi khom lưng với Ân Bách Phú, nhỏ nhẹ nói: “Bố mẹ, con lên nhà trước đây, nếu Nhạc Vy muốn kết hôn trước thì cứ việc, con với Liêm Uy không vội.”

Chỉ là một hình thức mà thôi, cô thật sự không để ý gì đâu, dù sao cái quyền sở hồng hồng chứng nhận kết hôn đã vào tay rồi, không phải sao?

Nói rồi Ân Thiên Thiên liền đi ra ngoài, vừa hay đứng bên cạnh Cảnh Liêm Uy, cô ngược mắt nhìn người đàn ông này, không nhịn được nói: “Anh lái xe cẩn thận nhé.”

Cảnh Liêm Uy cup mắt nhìn Ân Thiên Thiên, khoe miệng anh cong cong, đưa tay gạt nhưng lộn tóc ra sau tai cho cô. Anh gạt đầu, đôi mắt phượng bỗng nhìn thấy bàn tay đang siết chặt của Hường Thực.

Nhìn theo Ân Thiên Thiên lên gác, Cảnh Liêm Uy mới lên tiếng, giọng nói cực kỳ kiêu ngạo vào chầm chọc: “Nếu như bố mẹ đã không muốn vất vả lo cho hôn lễ của con và Thiên Thiên thì cứ để bên nhà con làm hết. Con sẽ không để Thiên Thiên thiếu tiệc đính hôn hay hôn lễ đâu. Cô ấy lấy con, chung sống với con, chứ không phải đi theo con để chịu khổ. Còn về phần Ân Nhạc Vy và Hường Thực, thích đính hôn thì đính hôn, thích kết hôn thì kết hôn, không liên quan gì đến bọn con.”

Anh vừa dứt lời, tất cả những người trong phòng khách đều bị khí thế của người có địa vị cao tóa ra áp đảo, một lúc sau vẫn chưa tỉnh táo lại được, mãi cho đến khi Cảnh Liêm Uy quay sang nhìn Hường Thực với vẻ châm chọc: “Cậu Hường, nếu như cậu đã muốn kết hôn thì anh rể tôi đây cũng tặng cậu ít quà, nhớ lấy, nếu cậu thiếu tiền thì tôi sẽ cho cậu mượn.”

Nói rồi Cảnh Liêm Uy quay sang đối mặt với Ân Bách Phú, rất lễ phép khom lưng chào ông ta rồi đi mất.

Thái độ kiêu ngạo đó, cái đáng về cuồng vọng đó thật là!

Ân Bách Phú tức đến mức muốn giết người, một tên bác sĩ ngoại khoa nho nhỏ mà gan cũng lớn quá đấy! Ngay lập tức Ân Bách Phú quyết định ngay vài việc! Ông ta gọi Lý Mẫn vào phòng làm việc nói chuyện.

Điện thoại của Ân Nhạc Vy reo lên, cô ta chạy ra ngoài vườn nghe điện, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Hường Thực. Ánh mắt hắn ta nhìn về phía trên gác, thần xui quỷ khiến Hường Thực liền đi lên phòng của Ân Thiên Thiên.

Trong phòng, Ân Thiên Thiên đang khó chịu ngồi bên giường, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ lấp lánh sao trời.

Mùa hè đến, bầu trời đêm càng trở nên xinh đẹp, Ân Thiên Thiên lấy ví tiền của mình ra, trong ngăn ví có một chiếc vòng tay nhỏ, bên trong khắc dòng chữ “con gái thân yêu của mẹ”, đôi mắt cô hiện lên vẻ u buồn.

Cô biết, biết mình không phải là con của Lý Mẫn, cô là cô cả của nhà họ Ân, nhưng mẹ của cô không phải là bà chủ nhà họ Ân, trong nhà họ Ân, cô là một sự tồn tại xấu hổ, bố cô cũng không thích cô... nhưng ngay đến một bức ảnh của mẹ mình cô cũng không có, đây chính là tiếc nuối lớn nhất của cô...

Đột nhiên Ân Thiên Thiên nhớ đến Cảnh Liêm Uy, người đàn ông đó bị cô lừa vào gia đình lộn xộn này, liệu anh có ghét cô không? Cô nhếch môi cười châm chọc, cho dù có ghét thì cô cũng có thể làm gì được? Bây giờ cô chỉ còn trông mong vào Cảnh Liêm Uy cứu cô, nhưng giám đốc Trương không nhận được câu trả lời thỏa đáng nên vẫn mưu toan tính với cô...

Ân Thiên Thiên trầm tư suy nghĩ, hoàn toàn không phát hiện ra trong lúc này Hường Thực đã len lút lên vào phòng cô, thậm chí còn đứng bên giường cô.

Trước mặt đột nhiên tối sầm, Ân Thiên Thiên vô thức ngẩng lên xem cái gì đang chắn nguồn sáng. Phát hiện ra sự xuất hiện đột ngột của Hường Thực trong phòng mình, cô sợ đến mức cả người cứng đờ, vừa định hét toáng lên...

Úm!

Ân Thiên Thiên tròn tròn mắt, nhìn Hường Thực thần quái và không tin nổi. Khoảnh khắc cô định hét lên, Hường Thực đã bịt miệng cô lại, tiếng hét cứ thế bị chôn vùi trong bàn tay hắn ta! Bởi vì căng thẳng và hoảng loạn, cộng thêm Hường Thực quá khỏe, Ân Thiên Thiên bị Hường Thực bịt miệng rồi ngã ngửa ra sau, tiếp sau đó Hường Thực liền đè lên người Ân Thiên Thiên!

Cô kinh hoàng tròn tròn hai mắt, cả người đều căng cứng, đôi tay mảnh khảnh ra sức đẩy Hường Thực dậy. Đáng về của cô như thể một người mẹ đang che chở cho con mình, chỉ một giây sau liền bộc phát toàn bộ sức lực!

Từ hôm bị Cảnh Liêm Uy vào phòng, chỉ cần về phòng là cô liền khóa cửa lại theo bản năng, sao cô có thể ngờ được Hường Thực lại biết chìa khóa dự phòng của cửa phòng cô ở đâu chứ? Thế mà hắn lại có thể dễ dàng vào phòng cô như thế! Mà điều cô càng không ngờ tới đó là, chính Ân Nhạc Vy đã nói cho hắn biết nơi cất chìa khóa dự phòng!

“Thiên Thiên... Thiên Thiên...” Hường Thực đè lên người Ân Thiên Thiên, trong mắt tràn ngập đau thương, nửa người dưới đã cứng lên, có phản ứng: “Em đừng giả cho cái tên Cảnh Liêm Uy đó được không? Chúng ta quay lại với nhau đi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Hay cho câu “vì em”

Ân Thiên Thiên không còn là thiếu nữ không hiểu sự đời, song lần đầu gặp chuyện như vậy, lại còn trong chính nhà mình, hơn nữa đối tượng là em rể tương lai của mình, cô vẫn sợ hãi mở to mắt cảnh giác nhìn Hường Thực.

Một tay Hường Thực bịt miệng Ân Thiên Thiên để tránh cô kêu lên, tay còn lại thì vuốt ve mái tóc cô: “Thiên Thiên, anh không thích gã kia, anh không thích cách gã thân mật với em, em mau từ chối gã đi và chờ anh...”

Ân Thiên Thiên nhìn hắn bằng ánh mắt khó tin. Cô không thể tin được người đàn ông xa lạ trước mắt này lại là Hường Thực mà cô biết. Hắn dám đêm hôm xông vào phòng cô, ngay khi mọi người đều đang ở nhà! Trái tim cô đập gấp gấp đập sợ hãi, khuôn mặt cô đỏ ửng lên như bị Hường Thực siết quá chặt, song trong đôi mắt hoảng sợ ấy lại ánh lên vẻ kiên cường.

Dường như Hường Thực cũng phát hiện ra Ân Thiên Thiên không thoải mái bèn nói long tay ra, thấy Ân Thiên Thiên muốn kêu lên thì vội nói: “Thiên Thiên, em phải biết nếu giờ em kêu lên thì em sẽ không còn chỗ đứng trong nhà họ Ân nữa đâu. Em không cần bỏ, không cần anh mình nữa sao?”

Đã bên nhau bốn năm nên Hường Thực rất hiểu Ân Thiên Thiên. Người cô đề tâm nhất ở nhà họ Ân là cậu cả Ân Thiên Tuấn, sau đó mới là người bố luôn muốn lợi dụng cô đến tận cùng.

Hường Thực thấy Ân Thiên Thiên không giãy dụa nữa bèn mỉm cười buông lỏng cô ra, tuy nhiên vẫn ép cô không động dậy được. Thi thoảng hắn còn đưa tay lên vuốt tóc cô, ánh mắt dịu dàng như muốn nhấn chìm người đối diện vào đáy mắt.

“Thiên Thiên, tại sao chúng ta lại thành ra thế này?” Hường Thực thì thầm. Hắn có thể cảm nhận được toàn thân Ân Thiên Thiên căng thẳng. Không được sự cho phép của cô, hắn sẽ không động chạm, hắn biết Ân Thiên Thiên cực ghét bị ụy hiếp. Hường Thực nhìn khuôn mặt mới vài ngày trước còn cười vui tươi với mình mà đau lòng: “Nếu ngay từ đầu em nói cho anh biết em là cô cả nhà họ Ân thì hôn lễ sắp tới đã dành cho hai ta rồi, không có Ân Nhạc Vy cũng không có Cảnh Liêm Uy, chỉ có Hường Thực và Ân Thiên Thiên...”

Ân Thiên Thiên không đáp, bàn tay cô vẫn chống trước ngực hắn, sự cảnh giác trong đôi mắt vẫn không dao động bởi những lời đường mật ấy. Cô sợ nếu mình thả lỏng dù chỉ một chút, Hường Thực sẽ bắt chấp tất cả... Như vậy dù cô có phải cô cả họ Ân trong truyền thuyết hay không thì cũng mang tiếng “đạo đức suy đồi, không có phẩm giá”, mà cô thì không muốn trở thành người như vậy.

“Anh biết em hận anh, cũng biết giờ em rất không muốn gặp anh, nhưng Thiên Thiên à, chúng ta đã bên nhau tận bốn năm trời.” Hường Thực không phải kẻ xốc nổi. Hôm nay hắn dám làm thế này thì cũng đã suy tính đường lui sẵn cho mình rồi. Nhưng hắn không phát hiện rằng mọi hành vi hắn làm không hề suy nghĩ cho Ân Thiên Thiên chút nào. “Trong bốn năm ấy, anh đã hiểu em và em cũng hiểu anh, em biết anh là cậu chú Hường mà sao không nói cho anh biết thân phận của em? Nếu em nói ra thì chúng ta cũng không phải cách xa, em sẽ không phải kết hôn với một tên bác sĩ ngoại khoa tâm thường vô dụng, cũng sẽ không cùng đường như giờ.”

Ân Thiên Thiên nhìn Hường Thực rồi chợt cười lạnh, cô nhìn thẳng vào mắt Hường Thực: “Hường Thực, nếu anh muốn nói chuyện với tôi thì hãy nghiêm túc như đang nói chuyện bình thường đi, anh nghĩ tư thế hiện tại thích hợp à?”

Cô nói dứt câu, hai người im lặng nhìn đối phương.

Ân Thiên Thiên thầm cô vũ mình phải mạnh mẽ hơn, cô sợ Hường Thực không nghe, nếu giờ có ai đó vào phòng thì cuộc đời cô sẽ bị phá hủy hoàn toàn không có cơ hội để ngóc đầu dậy, chắc chắn cả Cảnh Liêm Uy cũng sẽ không để tâm đến cô nữa. Nghĩ đến người đàn ông luôn bảo vệ mình, Ân Thiên Thiên mỉm cười chua xót. Cô cả nhà họ Ân đạo đức suy đồi, không có phẩm giá có xứng với cậu bà tài năng nhà họ Cảnh không?

Có lẽ nụ cười chua xót ấy của cô khiến Hường Thực như tỉnh hồn lại, hắn chưa từng thấy cô đau thương đến vậy bên vợ vàng thạ cô ra. Hường Thực đứng cạnh nhìn Ân Thiên Thiên sửa sang lại quần áo mà trong mắt ánh lên chút bối rối.

Ân Thiên Thiên đau lòng khi thấy Hường Thực như thế. Cô là người chứ đâu phải thần tiên, cái già bốn năm ấy có thể giúp cô tự khắc chế bản thân không yêu hắn nữa. Nhưng cô đã trao trái tim mình cho người đàn ông tên Hường Thực này suốt gần ấy năm, cô không thể thờ ơ khi thấy hắn cứ căng thẳng khi đứng trước mặt cô.

Tuy Hường Thực yêu cô nhưng hắn lại chọn cách vứt bỏ cô, cô không oán trách hắn. Cũng như cô đã từng yêu Hường Thực nên mới học được cách trả thù do cho hắn. Từ trước đến nay, cô luôn là người lý trí trong tình cảm, khi Hường Thực phản bội tình yêu giữa hai người, cô và hắn đã không thể quay về bên nhau nữa, thậm chí cô còn cảm thấy khó xử với Hường Thực nữa.

“Thiên Thiên, xin em hãy tin anh lần này được không?” Hường Thực lo lắng nhìn Ân Thiên Thiên. Có nhiều việc hắn định nói từ lâu nhưng không ngờ chuyện nhà họ Ân ập đến bất ngờ khiến hắn trở tay không kịp, đến khi hoàn hồn lại thì Ân Thiên Thiên đã kết hôn. “Anh hứa với em, anh sẽ nhanh chóng kết hôn với Ân Nhạc Vy rồi nắm Hường Vãn trong tay, sau đó anh sẽ ly hôn cô ta rồi chúng ta kết hôn.”

Nếu lúc trước Ân Thiên Thiên không ghét Hường Thực thì giờ cô đã hoàn toàn thất vọng về hắn. Sao một người đàn ông có thể nói ra những lời vô lễ si điên vậy chứ? Hắn muốn người đối diện phải nghĩ thế nào đây?

“Hường Thực, đến giờ mà anh vẫn mơ tưởng bắt cả hai tay à, sao anh ngây thơ đến vậy?” Ân Thiên Thiên tức giận thực sự. Từ việc Hường Thực tự ý xông vào phòng cô lúc nửa đêm nửa hôm mà không màng đến thanh danh của cô, tình cảm Ân Thiên Thiên dành cho hắn đã vơi quá nửa. Giờ hắn còn dám nói những câu như vậy, cô còn yêu hắn nữa thì đúng là đồ ngu! “Anh nghĩ người nhà họ Ân đều là lũ ngu sao? Kết hôn với em gái rồi cho anh cầm quyền, cô quyền xong lại muốn cưới cả chị gái. Chưa nói tôi đồng ý hay không, anh nghĩ Ân Nhạc Vy là người anh muốn cưới thì cưới muốn bỏ thì bỏ à? Không đời nào bố tôi chấp nhận để anh làm vậy đâu!”

Hướng Thực hơi lúng túng, nhưng vẫn không muốn buông tha dễ dàng như thế: “Thiên Thiên, em biết anh cũng bị ép mà. Nhà họ Hướng chỉ có mình anh là con trai, nhưng anh còn có em gái nữa. Nếu anh không nắm quyền Hướng Vãn thì cuộc sống của chúng ta sau này sẽ thế nào?” Hướng Thực không cam lòng nhìn Ân Thiên Thiên. Trong mắt hắn, Ân Thiên Thiên vẫn là cô gái không biết suy nghĩ chu toàn: “Chẳng lẽ cô cả nhà họ Ân như em chịu được cuộc sống chỉ lo cơm áo gạo tiền sao?”

Hắn nói xong cũng không chờ Ân Thiên Thiên đáp mà vội vàng bỏ sung: “Thiên Thiên, em phải biết rằng giờ mọi việc anh làm đều là vì tương lai của hai ta, anh không muốn em ở bên anh mà phải chịu khổ. Anh muốn yêu thương cưng chiều em, nhưng giờ chúng ta phải hy sinh vì tương lai ngày sau. Thiên Thiên, em nhất định phải tin anh, anh làm vậy hoàn toàn không vì bản thân mình đâu, vì em, vì tương lai của chúng ta đó.”

Ân Thiên Thiên nghe Hướng Thực nói vậy mà suýt bật cười.

“Vị em” à?

Vì hai chữ đó mà hắn để cô xấu mặt ngay trong tiệc sinh nhật của em gái mình, thậm chí suýt nữa thì bị người ta si và là đạo đức suy đồi, không có phẩm giá ư? Vì hai chữ đó mà hắn làm ngơ khi cô hỏi hắn là bạn trai của ai, trơ mắt nhìn cô bị em gái si nhục rồi thậm chí là trở thành trò cười cho cả thành phố này ư?

Hay cho câu “vị em”!

Cô không biết cậu chủ nhà họ Hướng phải sống cuộc sống “túi nhục” thế này vì cô cơ đấy!

Ân Thiên Thiên lui về phía sau và im lặng nhìn Hướng Thực, bỗng nhiên cô cảm thấy thật lạ kỳ, đều là đàn ông mà sao Hướng Thực lại kém xa Cảnh Liêm Uy vậy nhỉ?

Cô ngược mắt lên nhìn thẳng vào Hướng Thực, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy kiên định: “Hướng Thực, rất cảm ơn anh đã suy nghĩ cho tôi, xem ra những gì tôi làm từ trước đến giờ đều là phí công vô ích, rất xin lỗi vì đã phụ lòng tốt của anh. Nhưng giờ tôi đã kết hôn với Cảnh Liêm Uy, dù không làm lễ cưới thì chúng tôi cũng đã là vợ chồng. Từ nay về sau chúng ta hãy giữ khoảng cách với nhau đi, bắt kẻ là vì tôi hay vì Ân Nhạc Vy thì chúng ta cũng không nên tiếp tục như vậy. Ân Nhạc Vy vẫn chưa biết quan hệ giữa chúng ta khi trước, vậy chúng ta cắt đứt luôn đi...”

Không chỉ mỗi Ân Nhạc Vy biết mà mai thôi đâu, còn cô ta có biết chuyện kia hay không thì Ân Thiên Thiên không quan tâm.

Chưa nghe hết lời từ chối của Ân Thiên Thiên, Hướng Thực đã gấp gáp định đi tới nắm lấy tay cô. Ân Thiên Thiên biết vậy nên đã lui về phía cửa sổ, nghiêng đầu gọi Ân Nhạc Vy dưới vườn hoa: “Nhạc Vy, Hướng Thực bảo muốn đến phòng em, em lên dẫn đường cho cậu ấy đi, cậu ấy lạc đường rồi đây này...”

Chi cần một câu ấy thôi, Ân Nhạc Vy quên luôn mình vẫn còn đang nghe điện thoại mà bấm tắt máy, khuôn mặt cứng nhắc nhìn chằm chằm Ân Thiên Thiên.

Câu nói ấy nghe thì tưởng bình thường nhưng hai chị em đều hiểu ý ngầm trong đó.

Hướng Thực! Hắn dám vào phòng Ân Thiên Thiên, mà còn là buổi tối, cả nhà họ Ân đều đang ở nhà nữa!

Tuy trong lòng Ân Nhạc Vy ngổn ngang suy nghĩ song khi đẩy cửa phòng ra, khuôn mặt cô ta không còn vẻ lạnh lùng đầy sát khí như vừa rồi mà biến thành cô em gái đáng yêu ngây thơ bình thường, yếu điệu trong từng lời nói và hành động: “Em xin lỗi chị, vừa rồi Hướng Thực nói muốn vào xem phòng em mà em mãi nghe điện thoại nên quên luôn, ai biết anh ấy ngược đến nỗi đi nhầm phòng chứ.”

Ân Thiên Thiên khẽ mỉm cười không nói gì.

Hướng Thực hơi lúng túng, hắn đã nghĩ xong cách rồi đi thế nào rồi, ai ngờ lại bị Ân Thiên Thiên phá kế hoạch.

Ân Nhạc Vy thấy Hướng Thực không có phản ứng gì bên khoác tay hắn: “Chị, nếu chị và anh rể không tổ chức nổi một hôn lễ đáng hoàng thì sẽ thành trò cười cho cả thành phố này đấy. Em bảo, nếu chị cần giúp gì thì phải nói ra nhé.”

Ân Thiên Thiên nhìn Ân Nhạc Vy rồi nở một nụ cười khiến cô ta rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Rõ ràng là xấu hổ

Ân Nhạc Vy nói cả da gà, vô thức hỏi: “Chị cười gì thế?”

Không tổ chức nổi hôn lễ à?

Ân Thiên Thiên nghe vậy mà chỉ muốn cười phá lên. Nếu nhà họ Cảnh không có khả năng tổ chức lễ cưới thì sau này cô sẽ gọi Ân Nhạc Vy là chị! Chỉ cần nghĩ đến lúc tổ chức hôn lễ, người nhà họ Ân biết Cảnh Liêm Uy là cậu chủ Cảnh, cô cảm giác máu trong người mình sôi sùng sục.

Những kẻ nhìn người khác bằng nửa con mắt luôn đáng ghét vậy đấy. Dù trong mắt Ân Thiên Thiên thì Cảnh Liêm Uy không phải người nhà họ Cảnh mà chỉ là một bác sĩ khoa ngoại thì cũng là người đáng để mọi người trong thành phố này phải nịnh bợ. Bệnh viện Nam Tự là bệnh viện tốt nhất thành phố này đấy, Cảnh Liêm Uy là bác sĩ có tiếng khoa ngoại đấy! Trên đời này có ai dám đắc tội bác sĩ à?

“Chị cười gì à?” Ân Thiên Thiên hỏi lại, đáng vẻ của cô bây giờ trông đáng yêu vô cùng, cô nhỏ nhẹ nói với Ân Nhạc Vy: “Chị đang nghĩ để tổ chức hôn lễ thì cần vay nhà mình bao nhiêu tiền thì đủ.”

Ân Nhạc Vy đắc ý xì một tiếng. Ân Thiên Thiên cũng không để tâm. Thấy Ân Nhạc Vy đẩy Hướng Thực ra trước, lúc sắp đi còn nói một câu khiến Ân Thiên Thiên căng thẳng.

“Chị có cần em phải nhắc một câu không? Đến tiệc đính hôn mà cũng không ai tới dự, lúc về nhà chồng thì dù có là cô cả nhà họ Ân cũng bị chỉ trích nặng nề lắm đấy.” Ân Nhạc Vy thỏa mãn nhìn mặt Ân Thiên Thiên biến sắc: “Ôi chị ơi, làm sao bây giờ nhỉ? Cả bố và mẹ đều không muốn đi gặp nhà bên đó, khéo cũng vì thế mà hủy hôn không chừng. Hay em bảo bố làm mỗi chị cho giám đốc Trương nhé?” Ân Nhạc Vy nói xong cũng không đợi Ân Thiên Thiên mà đi thẳng.

Tuy ban đầu Ân Thiên Thiên còn lo lắng nhưng một lúc sau, cô không nhận được mà cười khế.

Đúng là con người không nên cứ ý lại vào sự chế chơ của người khác, như cô mới được Cảnh Liêm Uy bảo bọc hai ngày thôi mà đã chậm chạp thế này rồi.

Ở thành phố T này, khi con gái đi lấy chồng, nếu nhà gái không muốn đến gặp nhà trai thì khác nào và vào mặt bố mẹ nhà ấy? Bảo sao Cảnh Liêm Uy lại tức giận đến vậy. Cô là con gái trong nhà nhưng không được tôn trọng, dưới búa niu dư luận, cô phải làm thế nào mới có đường khi tiếp tục sống...

Khi Ân Thiên Thiên đang phiền não về vấn đề này thì bỗng điện thoại báo có tin nhắn mới, cô khó chịu cầm điện thoại lên xem rồi lại chột mỉm cười.

Hại chết người không đền mạng: Thiên Thiên, trễ vậy rồi còn chưa ngủ à? Muốn anh xù em thế nào đây hả?

Thiên Thiên ngọt ngào: Anh à, em đang chuẩn bị đi ngủ này.

Hại chết người không đền mạng: Ừ, ngủ sớm đi, đừng lo vụ quảng cáo nữa, chờ anh về anh sẽ nói với anh làm giúp cho.

Ân Thiên Thiên im lặng một lúc rồi mới trả lời: Anh ơi, anh biết chuyện Nhạc Vy sắp kết hôn chưa? Anh có về không?

Đầu bên kia cũng một lúc sau mới đáp: Em mong anh về à?

Ân Thiên Thiên thấy Ân Thiên Tuấn trả lời vậy thì vui hơn nhiều, cô cầm điện thoại nằm lên giường rồi gõ tin trả lời Dạ, Thiên Thiên lâu lắm rồi không được gặp anh. Bao giờ anh về em sẽ nói với anh một chuyện vô cùng quan trọng...

Tại một thành phố ven biển, Ân Thiên Tuấn nhìn điện thoại mà mỉm cười, nghiêm khắc đáp lại em gái mình: Đi ngủ ngay cho anh! Anh về mà thấy em gầy đi thì biết tay anh đấy!

Rõ, thưa anh trai yêu dấu của em

Ân Thiên Thiên trả lời tin nhắn xong, nghĩ đến việc có thể nhờ Ân Thiên Tuấn đến gặp nhà Cảnh Liêm Uy mà tâm trạng đỡ hơn nhiều. Cô sẽ cố gắng không để Cảnh Liêm Uy phải khó xử.

Chiếc điện thoại Ân Thiên Thiên vừa bỏ xuống lại đổ chuông. Ân Thiên Thiên thấy người gọi đến là Cảnh Liêm Uy thì mặt chợt ửng đỏ, không biết vì đêm hè nóng nực hay vì con giận vừa rồi còn chưa nguôi...

Lúc cô nhận cuộc gọi, giọng của cô hơi nghẹn: “Alo?”

Cảnh Liêm Uy hơi nhúm mày: “Em khóc đó à?”

Ân Thiên Thiên nghe vậy mà sầm cả mặt. Chị đây rõ ràng là đang xấu hổ, anh nghe thế nào lại thành khóc vậy? Việc gì phải khóc chứ? Anh trai yêu dấu của cô sắp về làm chỗ dựa cho cô rồi, giờ cô lại là Ân Thiên Thiên không sợ bất cứ thứ gì trên đời!

Ân Thiên Thiên nằm trong chăn, đáp lại anh bằng giọng buồn bực: “Đâu mà, tôi vừa ngủ, chưa dậy.”

Cảnh Liêm Uy không hỏi thêm mà nói thẳng: “Ừm, tôi về đến nhà rồi. Mai tôi phải đi làm, bà nội bảo em qua đây chơi với bà, nghỉ trưa tôi đến đón em”

Ân Thiên Thiên phản bác theo bản năng: “Anh làm việc chưa đủ mệt hả? Cần gì phải đón chứ, tôi tự bắt xe qua là được, anh cứ đi làm đi.”

Cảnh Liêm Uy khẽ cười, một lúc sau mới trả lời: “Tôi biết rồi, mai cứ ở nhà chờ tôi, hết giờ tôi qua đón.” Anh nói xong cũng không chờ Ân Thiên Thiên đáp, nói thêm một câu chúc ngủ ngon rồi cúp máy. Ân Thiên Thiên đặt điện thoại xuống rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi đi ngủ, quảng luôn chuyện ngày mai Cảnh Liêm Uy tới đón cô ra sau đầu.

Hôm sau, Ân Thiên Thiên bận cả đêm qua ngủ mãi tới giữa trưa mới dậy. Cô đánh răng rửa mặt xong đang chuẩn bị xuống ăn cơm thì chuông điện thoại vang lên. Cuộc gọi từ số lạ, Ân Thiên Thiên nghĩ ngại chút rồi bắt máy: “Xin chào, tôi là Ân Thiên Thiên.”

“Thiên Thiên đó à, bà đây.” Giọng nói ở đầu dây bên kia hơi vang, có thể tưởng tượng được bà Cảnh đang vui thế nào: “Dậy chưa cháu? Dậy rồi thì đứng ăn trưa với nhé, qua đây ăn với bà, ăn xong bà dẫn cháu đi dạo.”

Ngay từ câu “bà đây”, Ân Thiên Thiên đã sợ ngấy cả người ra rồi. Hôm qua bà còn có vẻ không ưng cô lắm cơ mà, sao giờ lại có số của cô, nói năng cũng rất thân thiết nữa chứ. Mãi một lúc sau cô mới lấy lại tinh thần mà trả lời.

Vừa cúp điện thoại, Ân Thiên Thiên buồn bực cào tóc mình, đúng lúc này cửa phòng mở ra. Ân Thiên Thiên nhìn ra cửa, người mới đến cũng đang nhìn cô.

Thật ra Ân Thiên Thiên rất sợ bà Cảnh, dù là bà trong lời đồn thổi hay bà lão vui vẻ như đã gặp lần trước đều làm Ân Thiên Thiên thấy sợ, vừa rồi cào tóc thành ra đầu cô giờ như tổ quạ.

Mà người vừa mở cửa lại là Cảnh Liêm Uy.

Hắn anh đã quá quen với một Ân Thiên Thiên lúc nào cũng mơ mơ màng màng, anh không tỏ ra kinh ngạc mà chỉ khẽ nhúm mày và mỉm cười, sau đó bước vào phòng Ân Thiên Thiên.

Đôi mắt đen nhánh của Cảnh Liêm Uy lướt qua Ân Thiên Thiên khiến cô xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui vào. Đây là phòng riêng nên Ân Thiên Thiên định đẩy Cảnh Liêm Uy ra ngoài, nhưng chưa kịp nói gì đã bị Cảnh Liêm Uy chặn lại.

“Ân Thiên Thiên, hôm qua em tự hào về dáng người của mình, hôm nay đổi thành mặt à?” Rõ ràng anh đang châm biếm mà sao cô lại thấy lạnh thế nhỉ? Đôi mắt của anh khiến cô không tự chủ cúi thấp đầu xuống. Cảnh Liêm Uy thấy cô ngoan ngoãn như vậy bèn nói: “Lần sau nếu tôi biết em ở trong phòng mà không khóa cửa thì cứ chuẩn bị tinh thần qua ở với bà một tháng đi.”

Ân Thiên Thiên thảm kêu gào trong lòng! Cảnh Liêm Uy chết tiệt! Trừ dọa dẫm cô ra thì anh còn biết làm gì hả? Dáng cô không đẹp hả? Mặt không đẹp hả? Cô đây đáng chuẩn mặt như thiên thần đấy, đúng là không có mặt nhìn!

Tên khốn này!

Cảnh Liêm Uy không quan tâm Ân Thiên Thiên đang thảm rủa xả mình mà đi tới ngồi lên ghế, rồi nhìn quanh phòng. Đôi mắt phượng khẽ nhúm lại khi thấy công sức đêm qua của Ân Thiên Thiên, thấy cô nhóc kia vẫn đứng nguyên tại chỗ bên những máy: “Nhanh nhẹn lên, chiều tôi còn một ca phẫu thuật phải làm.”

Ân Thiên Thiên dạ ạ vâng vâng rồi chạy vào phòng vệ sinh thay đồ, đi ra xong bèn cầm túi xách ngoan ngoãn đứng cạnh đó. Cảnh Liêm Uy bình tĩnh dắt tay cô ra ngoài.

Nhà họ Ân đang chuẩn bị ăn cơm trưa, Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên chào hỏi Lý Mẫn rồi đi. Ân Thiên Thiên cảm giác không khí trong nhà hôm nay có vẻ không ổn lắm, Ân Bách Phú bắt mắt nhìn Cảnh Liêm Uy, Ân Nhạc Vy nhìn cô đầy giễu cợt.

Tiếng chuông cảnh báo reo ầm ĩ trong lòng cô, Ân Thiên Thiên biết báo vệ bản thân hơn Cảnh Liêm Uy nhiều. Song cô chưa kịp nói gì đã bị Cảnh Liêm Uy kéo ra khỏi nhà.

Ân Thiên Thiên thế cô chưa từng nhận được đãi ngộ nào lớn thế này. Cả nhà họ Cảnh đều đang chờ cô, Cảnh Liêm Uy đưa cô đến nhà xong thì vội vàng chạy về bệnh viện chuẩn bị cho ca phẫu thuật buổi chiều.

“Thiên Thiên.” Bà Cảnh hôm nay rất nhiệt tình, Cảnh Liêm Uy vừa đi bà đã kéo tay Ân Thiên Thiên rồi ẵm cô ngồi cạnh bàn ăn, Vĩ Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước cũng lần lượt ngồi vào bàn: “Ăn cơm xong thì nói chuyện với bố mẹ một lúc rồi về phòng thẳng Uy mà nghỉ, bà ngủ trưa đây thì hai bà cháu mình đi mua đồ.”

Ân Thiên Thiên hoàn toàn không dám nói không, chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Lễ nghi trên bàn ăn của nhà họ Cảnh rất tốt, Ân Thiên Thiên trở thành nhân vật khiến cả nhà chú ý. Bà Cảnh thấy mọi cử chỉ của cô đều đúng mực thì vui lắm.

Bỗng Vĩ Gia Huệ nói một câu khiến Ân Thiên Thiên giật mình: “À đấy, cháu xem bao giờ bố mẹ bên đó rảnh thì gặp mặt bàn bạc chuyện kết hôn đi.”

Ân Thiên Thiên đang định trả lời thì bà Cảnh ngắt lời cô. Dù cơ hội thẳng thắn bị phá nhưng Ân Thiên Thiên cũng chỉ có thể mỉm cười với bà Cảnh đầy nhiệt tình: “Thiên Thiên, thế này nhé, hai bà cháu mình đi dạo xong thì tiện đường qua bệnh viện của thẳng Uy. Không chừng kịp lúc nó tan làm đấy, về cùng nhau luôn.”

Ân Thiên Thiên gật đầu, cô có thể nói không ư?

Song cô không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi từ lúc rời nhà đến khi giữa trưa, nhà họ Ân đã không do dự “bán đứt” cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đây là vợ sắp cưới của tôi

Cơm nước xong xuôi, vợ chồng Cảnh Nguyên Phước cũng không có nhiều thời gian nói chuyện với Ân Thiên Thiên, hai người chỉ hỏi vài yêu cầu trong lễ cưới rồi đi luôn. Trước khi đi, Vĩ Gia Huệ đưa Ân Thiên Thiên đến trước cửa phòng Cảnh Liêm Uy.

Ân Thiên Thiên đứng trước cửa phòng Cảnh Liêm Uy mà căng thẳng như sắp đi thi. Cô nhìn cánh cửa mà như nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh. Ân Thiên Thiên hít sâu một hơi rồi mở cửa ra, bước vào phòng.

Đơn giản, rộng rãi và sạch sẽ là tất cả những từ đầu tiên bật ra trong đầu cô, sau đó là lạnh lẽo và trống rỗng.

Có lẽ do nghề nghiệp của Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên ở trong phòng lâu thì cảm thấy lạnh lẽo như đang trong bệnh viện. Cô đi đến nơi làm việc của anh, sau bàn là một chiếc giá sách lớn để đầy sách.

Ấn Thiên Thiên tò mò nhủ mày, trên giá có sách y khoa hay các tài liệu liên quan cũng là điều dễ hiểu, nhưng số sách về đầu tư cổ phiếu chiếm non nửa giá sách khiến Ấn Thiên Thiên hơi kinh ngạc.

Cảnh Liêm Uy học đầu tư cổ phiếu ư?

Cô không hiểu về ngành y cũng như đầu tư cổ phiếu nên hoàn toàn không có hứng thú với sách của Cảnh Liêm Uy. Thấy trên bàn có một cuốn tạp chí về phong tục tập quán của nước ngoài, cô bèn cầm tạp chí lên đi vừa đọc rồi ngồi lên giường của Cảnh Liêm Uy, đọc một lúc mà ngủ quên lúc nào cũng không biết.

Khi bà Cảnh ngủ trưa dậy qua tìm Ấn Thiên Thiên, bà vào phòng thấy vậy bèn sai người mang chăn qua đắp cho cô.

Đi dạo với bà Cảnh cả ngày khiến Ấn Thiên Thiên hơi mệt, song bà Cảnh không nói gì đến chuyện về nhà mà kéo cô đến bệnh viện Nam Tự. Đây cũng là lần đầu tiên Ấn Thiên Thiên đến nơi làm việc của Cảnh Liêm Uy, trái tim không khỏi đập rộn lên.

“Thiên Thiên đã đến đây bao giờ chưa?” Bà Cảnh nắm tay Ấn Thiên Thiên vừa cười vừa hỏi. Nếu những tin đồn ấy không phải sự thật thì bà cũng không quá phản đối cô. Nhà họ Cảnh trước giờ tự do kết hôn, không cần môn đăng hộ đối, huống chi Ấn Thiên Thiên cũng rất ưu tú, bà càng không có lý do gì để phản đối cả: “Thăng Uy vừa du học Anh về là vào đây làm luôn, lần nào khuyên nó về công ty giúp đỡ anh nó, nó cứ mặt nặng mày nhẹ, cháu xem lúc nào thích hợp thì nói vài ba câu với nó giúp bà nhé.”

Ấn Thiên Thiên gật đầu, nhưng không định khuyên anh. Cô biết người như Cảnh Liêm Uy không thích người khác xen vào cuộc sống của anh và bắt anh phải làm gì.

Bà Cảnh đã có tuổi, đầu tóc bạc phơ, bà vừa vào bệnh viện mọi người đều nghĩ chắc bà đến khám bệnh, nhưng trông bà rất khỏe mạnh vui vẻ nên dù thắc mắc song cũng không quá để tâm.

Bà Cảnh kéo Ấn Thiên Thiên lên đến phòng 1, tầng 17 khoa ngoại. Cửa thang máy vừa mở ra, Ấn Thiên Thiên cảm giác mình như ngừng thở trong phút chốc.

Trên hành lang, Cảnh Liêm Uy đứng trước cửa phòng bệnh, cầm một tập tài liệu và chăm chú giảng giải cho mấy điều dưỡng bên cạnh. Nhìn chiếc áo blouse trắng anh mặc trên người, Ấn Thiên Thiên cảm thấy Cảnh Liêm Uy bây giờ còn đẹp hơn cả lúc “cứu vớt” cô nữa.

Ấn Thiên Thiên không nhận được đồ ửng cả mặt, thậm chí còn thờ gáp.

Bà Cảnh thấy cháu mình như vậy thì vui lắm, khi cười, mắt bà nhăn nhoe lại trông khá khôi hài, tuy nhiên cũng không ai để ý nhiều đến một bà lão như bà. Bà nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Ấn Thiên Thiên mà trong lòng nảy ra một ý, bèn kéo cô đi về phía Cảnh Liêm Uy, không để ý xem Ấn Thiên Thiên đã bình tĩnh lại hay chưa.

Ấn Thiên Thiên chỉ đi một quãng ngắn cũng nghe được vô số câu tán tụng về Cảnh Liêm Uy.

“Ôi, bác sĩ Cảnh đẹp trai thật, không biết có phẫu thuật thẩm mỹ không. Sao trên đời lại có người đàn ông thế này nhỉ?”

“Miễn đi, bác sĩ Cảnh không những đẹp trai lại còn tốt tính nữa, y thuật cứ gọi là như Hoa Đà tái sinh. Không biết người đàn ông này rồi sẽ về tay cô nào nhỉ...”

“Cần đây nhiều người bên phòng số hai ngoại khoa muốn điều chuyển công tác qua đây lắm, ngay cả trợ thủ bên phẫu thuật và cả bác sĩ Sầm mới tới cũng đang nghĩ cách qua đây này, toàn người thích bác sĩ Cảnh thôi.”

“Ôi, tôi thấy á, nếu bác sĩ Cảnh không mau mau kết hôn thì cả khoa ngoại chắc ngập bệnh nhân nữ mất.”

...

Cảnh Liêm Uy được nhiều người thích đến vậy à? Ấn Thiên Thiên nghe tiếng bàn tán xung quanh mà ngược mắt nhìn người đàn ông đang càng lúc càng gần với mình kia. Trước nay cô không thích bệnh viện, cô thấy nơi này quá lạnh lẽo. Song khi thấy Cảnh Liêm Uy, lần đầu tiên cô cảm thấy thì ra bệnh viện cũng ấm áp đến vậy.

“Cháu ơi.” Bà Cảnh gọi to khiến cả dãy hành lang quay đầu lại nhìn, trong đó có cả Cảnh Liêm Uy. Bà cụ vẫn hồn nhiên như không, cười vui vẻ như ra đường nhặt được tiền: “Cháu ơi, bà đến thăm cháu này...”

Mặt Ấn Thiên Thiên càng đỏ hơn, bao người xung quanh còn đang nhìn, cũng chỉ còn vài bước chân nữa thôi mà bà Cảnh gọi đến rồi to.

Hu hu, không biết Cảnh Liêm Uy có thấy cô như con cóc không, hoặc nghĩ cô là kẻ thích khoe mẽ.

Cảnh Liêm Uy hơi nhủ mày, đôi mắt hẹp dài hơi nhoe lại, anh đưa bệnh án cho bác sĩ thực tập đứng sau rồi đi về phía hai người. Từng bước chân của anh như mang theo áp lực khiến Ấn Thiên Thiên thấy căng thẳng đến mức khó thở.

“Bà nội, sao bà lại ở đây? Bà thấy khó chịu ở đâu à?” Cảnh Liêm Uy tới trước mặt bà Cảnh bèn hỏi, trong mắt là vẻ quan tâm lo lắng không hề che giấu.

Bà Cảnh cười hồn nhiên, còn nghiêng người vẫy tay với điều dưỡng đứng sau Cảnh Liêm Uy, bà vui vẻ nói: “Không sao, đi ngang qua thấy cháu sắp tan làm nên ghé vào thôi.”

Cảnh Liêm Uy biết bà nội mình không sao cũng không hỏi thêm. Đường như lúc này anh mới để ý đến Ấn Thiên Thiên, tầm mắt anh chuyển sang cô, bầu không khí xung quanh như cũng thay đổi. Ấn Thiên Thiên không biết mình bị làm sao, bình thường đối mặt với những người khác cô chẳng khác nào con cọp mẹ, chỉ riêng với Cảnh Liêm Uy thì như biến thành con cừu non. Điều này khiến cô muốn tự tát mình kính khùng.

Lúc Cảnh Liêm Uy nhìn cô, Ấn Thiên Thiên bèn nghiêng đầu không dám lên tiếng, song không ngờ Cảnh Liêm Uy lại cúi sát người cô rồi nhủ mày hỏi: “Ấn Thiên Thiên, em làm sao vậy? Khó chịu ở đâu à?”

Thông cảm, bệnh nghề nghiệp...

Ấn Thiên Thiên đỏ bừng mặt đứng trước mặt anh, nếu anh không biết lý do thì đúng là ngu ngốc. Anh vốn không thích mấy cô gái như vậy, nhưng khi đối tượng là Ấn Thiên Thiên, anh đột nhiên có cảm giác... kích động?

“Không có gì.” Ấn Thiên Thiên đáp, không dám nhìn Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy khẽ nhướn mày: “Vậy sao mặt em lại đỏ rực lên vậy?”

Vốn cũng chẳng có gì nhưng anh nói thì nói đi, hà cớ gì lại đưa tay xoa mặt cô như thế?

Lúc này không những mặt mà cả cổ và tai Ấn Thiên Thiên cũng đỏ bừng lên rồi.

Cảnh Liêm Uy nhìn cô gái như hoa đào nở rộ trước mặt mình mà có cảm giác nóng nực trong người, ánh mắt anh di chuyển từ cổ cô nhìn xuống, trong đầu thì thầm nghĩ không biết cơ thể của cô có đang hồng lên không.

Hành động của Cảnh Liêm Uy khiến mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên. Mãi đến khi một bệnh nhân đi bộ trở về, thấy Cảnh Liêm Uy bèn lịch sự chào hỏi hân: “Bác sĩ Cảnh chưa tan làm à?”

Cảnh Liêm Uy nhìn về phía bệnh nhân đã hơn năm mươi tuổi, mấy hôm trước không cẩn thận bị ngã nên mới phải vào viện, qua mấy ngày tình hình cũng khá lên nhiều rồi. “Mấy hôm nay chú thấy sao rồi?”

“Ồn lắm, chỗ vết thương hơi ngứa thôi.” Bệnh nhân nọ nói xong thì nhìn Ấn Thiên Thiên.

“Thế thì tốt, ngứa chứng tỏ vết thương đã khép miệng rồi.” Cảnh Liêm Uy khi làm việc vừa thân thiện vừa xa cách, đáng vẻ nghiêm túc của anh khiến Ấn Thiên Thiên không khỏi mỉm cười.

“Ha ha, phải ạ phải ạ, sắp lành rồi.” Bệnh nhân cười rồi hỏi tiếp: “Bác sĩ Cảnh, cô đây là...”

Mọi người xung quanh đồng loạt đóng tai lên nghe ngóng, họ đều tò mò thân phận của Ấn Thiên Thiên.

Cảnh Liêm Uy nhìn bệnh nhân nọ mà khẽ cười: “Đây là vợ sắp cưới của tôi, chúng tôi đang chuẩn bị làm lễ kết hôn.”

Câu nói của anh như một quả bom dội thẳng vào tầng mười bảy của bệnh viện, mọi người như bị mất hồn.

Thì ra tin đồn bác sĩ Cảnh có bạn gái hai năm rồi là thật, bác sĩ Cảnh chuẩn bị nhận cưới để cầu hôn cũng là thật, bác sĩ Cảnh yêu bạn gái mình đến mức không muốn để cô đến bệnh viện nếu không cần thiết cũng là thật luôn.

Cảnh Liêm Uy giờ còn sắp kết hôn nữa! Vợ chưa cưới của người ta ra mặt rồi đây này, còn ai không hiểu nữa chứ?

“Ha ha thế hả? Chúc mừng bác sĩ nhé.” Bệnh nhân nhìn hai người rồi chúc rất chân thành.

Cả dãy hành lang có rất nhiều người đưa nhau gửi lời chúc đến Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, đương nhiên cũng có vài người vẫn chưa vượt qua được cú sốc tinh thần, Ân Thiên Thiên vừa cúi đầu cảm ơn vừa cảm thấy ngượng.

Tin tức vợ chưa cưới của Cảnh Liêm Uy đến bệnh viện lan khắp nơi với tốc độ chóng mặt. Đã đến giờ tan làm nhưng phòng một khoa ngoại vẫn có rất đông các bác sĩ và điều dưỡng khác, trong đó có một người mà Ân Thiên Thiên nhìn quen mặt.

Trong nhà vệ sinh, cô gái vừa thay đồ vừa nói: “Bác sĩ Sầm, bác sĩ Cảnh đã có vợ sắp cưới rồi, cô còn chưa bỏ cuộc ư?”

Ngay giây sau, bác sĩ Sầm bước ra từ một buồng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cuộc hôn nhân của chúng ta là thật hay giả

Ân Thiên Thiên vừa rửa tay vừa ngược mắt lên nhìn lướt qua bác sĩ Sầm. Chính là bác sĩ Sầm vừa đến bệnh viện đã trùng tiếng sét ái tình với Cảnh Liêm Uy.

Vì đã tan làm nên bác sĩ Sầm thay một bộ váy bó sát ôm lấy thân hình hoàn mỹ của cô ta, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên, nhìn qua khá lạnh lùng, khiến Ân Thiên Thiên không khỏi liếc nhìn vài lần.

Người đẹp thế này mà Cảnh Liêm Uy không thèm đoái hoài gì ă ă? Thế rốt cuộc thì anh thích phụ nữ thế nào?

Bác sĩ Sầm cũng đi tới bồn rửa tay, vừa sửa sang lại kiểu tóc của mình vừa nói với bác sĩ Chu đang trang điểm bên cạnh: “Bác sĩ Chu coi thường tôi quá rồi, mới là vợ chưa cưới thôi, đã chính thức kết hôn đâu mà lo.”

Ân Thiên Thiên nghe vậy mà sầm mặt, gu của Cảnh Liêm Uy vẫn còn tạm được nên mới không thích người phụ nữ tự cao tự đại này.

Bác sĩ Chu cười khẽ nhìn bóng bác sĩ Sầm trong gương rồi mĩa mai: “Cố như thế không ổn lắm đâu. Vừa chân ướt chân ráo vào bệnh viện đã dính bác sĩ Cảnh như sam, mặt đúng là dày hơn người bình thường. Giờ người ta có vợ sắp cưới rồi cô cũng không tha, đúng là... làm người ta được mở rộng tầm mắt.”

Cô ta nhấn mạnh vài chữ cuối cùng khiến bác sĩ Sầm cực kỳ khó chịu những cũng không yếu thế mà phản bác: “Bác sĩ Chu, cô cũng chẳng hơn gì tôi đâu, cô dám nói cô không có ý gì với bác sĩ Cảnh không? Giờ còn giả vờ giả vờ.”

Chỉ với vài câu nói mà mặt cả ba người trong phòng vệ sinh đều khó chịu, song hai bác sĩ kia cũng không quan tâm đến phản ứng của Ân Thiên Thiên. Cô rửa tay xong thì ra ngoài như không hề nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi của họ.

Cảnh Liêm Uy phải đi kiểm tra một lượt các phòng bệnh rồi mới được về, bà Cảnh nhàn nhã ngồi uống trà trong văn phòng riêng của anh. Ân Thiên Thiên mang bộ mặt bí xị trở về phòng ngồi phịch lên ghế sofa mà ngăn người.

Dù so sánh với bác sĩ Sầm hay bác sĩ Chu thì cô đều kém xa họ. Cô chỉ là một sinh viên sắp tốt nghiệp khoa thiết kế, tuy cũng có danh tiếng trong ngành thiết kế quảng cáo nhưng đồng thời cũng có cái danh xấu của cô cả nhà họ Ân, chỉ tính vậy thôi thì cô về không bị được hai người họ. Cảnh Liêm Uy giờ hai bảy tuổi, cô hai ba, hai người hơn kém nhau bốn tuổi, người ta thường nói ba năm một thế hệ, chưa chắc cô và anh sẽ hợp nhau...

Ân Thiên Thiên nghĩ vậy, cảm thấy cô phải mình đã quá xúc nổi khi tóm bừa một người trên đường để kết hôn không? Mà số cô cũng đó, tóm bừa cũng được một người đàn ông xuất sắc như Cảnh Liêm Uy.

Bà Cảnh cười nheo cả mắt lại khi thấy Ân Thiên Thiên sầu sầu.

Hôm nay bà đến đây coi như để tuyên bố chủ quyền của Ân Thiên Thiên, bà đã điều tra hết mọi người trong bệnh viện nhưng không một ai xứng với cháu trai của bà cả, đều kém xa Ân Thiên Thiên. Nay bà kéo cô tới tận nơi xem sau này còn ai mặt dày dám đeo bám cháu bà nữa hay không. Bà cứ tưởng sẽ không có ai mặt dày đến độ ấy, có điều bà đã đánh giá quá thấp bọn họ...

Cảnh Liêm Uy chưa trở về đã có người gõ nhẹ cửa văn phòng anh, chưa thấy ai đáp lại đã mở cửa vào, bà Cảnh có vẻ không hài lòng nhưng người kia không chú ý.

“Đây là văn phòng của bác sĩ Cảnh cơ mà.” Lăn nào Bác sĩ Sầm đến cũng vậy, chỉ gõ cửa làm màu rồi mở luôn, căn bản không quan tâm ai hết. Cô ta thấy trong phòng không có Cảnh Liêm Uy, tưởng bà Cảnh là người nhà bệnh nhân đến xin tư vấn bèn nói: “Hai người đến tìm bác sĩ Cảnh à? Nếu không có anh ấy ở đây thì trong này không được phép cho ai vào.”

Cô ta nhận ra Ân Thiên Thiên, con nhãi miêng còn hồi xưa này lại là vợ sắp cưới của Cảnh Liêm Uy, tưởng phải quyền rũ xinh đẹp thế nào chứ. Bác sĩ Sầm nói xong bèn đi vào, lạnh lùng nói với bà Cảnh và Ân Thiên Thiên với tư thế chủ nhà: “Đến giờ tan tầm rồi, hai người về trước đi, mai lại tới.”

Ân Thiên Thiên nhu mày, quên luôn cô bà Cảnh bên cạnh mà bật lại: “Bác sĩ Sầm cũng nói khi Cảnh Liêm Uy không ở đây thì không cho phép ai vào phòng cơ mà, vậy cô vừa làm gì đấy?”

Cô mới chỉ là một cô gái trẻ chưa chín chắn, trước giờ nghĩ gì nói đó không kiêng nể ai. Bác sĩ Sầm bị đốp lại đến mức đơ người.

“Cô gái này ghê gớm thật đấy.” Tuy nhiên cô ta đã ra xã hội bao năm nay, vẫn có cách đối phó với cô gái trẻ như Ân Thiên Thiên: “Hai người ở phòng làm việc của anh Cảnh lúc anh ấy đi vắng, nếu bị mất thứ gì thì hai người có chịu trách nhiệm được không? Tôi không vào thì chẳng lẽ để hai người muốn làm gì thì làm trong này à? Tôi vào đây là vì nghĩ cho mọi người thôi, người nhà bệnh nhân cũng đừng kén kiệu như thế.”

Dù sao cũng không phải bệnh nhân của cô ta nên cô ta chẳng màng, vì thế bác sĩ Sầm ăn nói khá cay nghiệt, nhưng mồm mép Ân Thiên Thiên cũng không phải dạng vừa, đương nhiên không áp dụng khi có Cảnh Liêm Uy...

“Ha ha.” Ân Thiên Thiên bỗng bật cười nhìn bác sĩ Sầm: “Bác sĩ Sầm biết nói đùa ghê, cô ở ngoài gõ cửa, chúng tôi còn chưa lên tiếng cô đã xông vào rồi, lịch sự phát sợ luôn nhì. Mà tôi thấy cũng kỳ, tôi ở văn phòng của chồng chưa cưới, cô định lấy thân phận gì để đuổi tôi ra? Cho dù đuổi tôi cũng không sao, nhưng đến cả bà của bác sĩ Cảnh cô cũng muốn đuổi, ai mới là người ghê gớm đây?”

Bà Cảnh ngồi cạnh cười không ngừng. Ha ha, con cháu nhà họ Cảnh phải thế này chứ, cái gì không có cũng được nhưng phải có gan! Bà rất hài lòng với Ân Thiên Thiên. Trước giờ bà không thích mấy cô gái dịu dàng yếu ớt động tí là khóc lóc, không có đàn ông là không sống nổi, cả ngày sầu muộn đau khổ cho ai nhìn.

Bác sĩ Sầm nghe vậy thì mặt trắng bệch, cô ta không thể tin nổi Cảnh Liêm Uy lại thích loại con gái như vậy. Đẹp thì đẹp nhưng chanh chua đánh đá không ai bằng.

Ân Thiên Thiên không thèm để tâm đến suy nghĩ của cô ta, cô nhàn nhã cầm tách trà lên uống một ngụm rồi chọn thêm một nhát dao nữa: “Bác sĩ Sầm tìm chồng sắp cưới của tôi có việc gì không? Ngồi xuống uống tách trà cũng chờ đi, tôi cũng không biết anh ấy phải kiểm tra bệnh nhân đến bao giờ...”

Bác sĩ Sầm gặt tai mất, vừa rồi cô ta đứng ở vị thế chủ nhà, giờ Ân Thiên Thiên lại dùng chính vị thế ấy để mĩa mai cô ta. Hỏi làm sao cô ta chịu nhận được?

Cô ta chưa kịp nói gì đã lẹ người đi khi nhìn về phía sau Ân Thiên Thiên. Sắc mặt bác sĩ Sầm hơi đi dẹt, thậm chí còn nhìn Ân Thiên Thiên với ánh mắt chế nhạo.

“Ôi cháu về rồi đó à.” Ân Thiên Thiên không biết cô chuyện gì đằng sau mình nhưng bà Cảnh biết, bà bèn lên tiếng báo cho cô, trông bà có vẻ như biết lâu rồi nhưng không mở miệng vậy.

Ân Thiên Thiên hơi cứng người, nghĩ đến những gì mình vừa nói...

Chồng sắp cưới...

Sao cô lại mau mắn mau miệng đến thế cơ chứ? Nói thế khác nào bảo mình đang mong được kết hôn lắm?

Nhưng so với mặt mặt thì cô sợ Cảnh Liêm Uy sẽ tức giận khi thấy cô khoe mẽ như vậy ngay tại nơi làm việc của anh.

Không biết Cảnh Liêm Uy đứng đó từ lúc nào, nhưng anh đã nghe thấy mấy câu cuối cùng của Ân Thiên Thiên. Anh mỉm cười nhìn bác sĩ Sầm rồi vào phòng. Cảnh Liêm Uy không đi về phía ba người họ mà cởi áo blouse treo lên giá rồi cầm chìa khóa xe trên bàn chuẩn bị đi.

“Bác sĩ Cảnh...” Bác sĩ Sầm nhút nhát mở miệng nhưng không biết nói gì mà chỉ nhìn anh thôi.

Cảnh Liêm Uy khẽ cười, ngồi xuống cạnh Ân Thiên Thiên xoa đầu cô rồi nhẹ nhàng hỏi bác sĩ Sầm: “Bác sĩ Sầm có chuyện gì không?”

Động tác quen thuộc và tư thế thân mật ấy khiến cô ta ngỡ người, tái mặt nói qua loa vài câu rồi quay người ra ngoài. Trong văn phòng chỉ còn lại ba người.

Ân Thiên Thiên không được tự nhiên lắm, Cảnh Liêm Uy cầm tay cô ra ngoài. Nhân lúc bà Cảnh đi trước bèn ghé sát vào tai cô: “Thì ra vợ sắp cưới của tôi lại đánh đá thế đấy.”

Mặt Ân Thiên Thiên đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn anh. Anh cười vui vẻ nên hơi cao giọng một chút: “Đi nào, để chồng sắp cưới của em đưa em đi ăn nhé.”

Mặt Ân Thiên Thiên càng đỏ hơn, không biết phản bác lại thế nào.

Bà Cảnh không đi cùng hai người mà chỉ dặn dò Ân Thiên Thiên đôi câu rồi về nhà. Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên lại được ở một mình với nhau.

Có điều họ chưa kịp ăn tối, nhà họ Ân đã gọi tới báo Ân Thiên Thiên dẫn Cảnh Liêm Uy về nhà để nói chuyện, đại loại là liên quan đến chuyện đính hôn giữa Hường Thực và Ân Nhạc Vy. Ân Thiên Thiên im lặng vài giây rồi dứt khoát tắt máy.

Cảnh Liêm Uy thấy vậy cũng không nói gì, từ khi chạm mặt bác sĩ Sầm trong bệnh viện, anh đã biết hôm nay Ân Thiên Thiên cần nói gì đó với anh, có thể là chuyện rất quan trọng.

Trong nhà hàng Long Phượng, vẫn tại vị trí cạnh cửa sổ có hữu, Ân Thiên Thiên nhìn Cảnh Liêm Uy ngồi đối diện, hít thở sâu mấy lần mới dám mở miệng: “Cảnh Liêm Uy, cuộc hôn nhân giữa chúng ta là thật hay giả? Tôi chỉ cần anh nói một câu thôi để tôi còn biết mình nên làm gì.”

Đúng vậy, vài ngày gần gũi bên nhau đã khiến Ân Thiên Thiên hơi xiêu lòng...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bệnh nan y của cô ấy chỉ có bác sĩ cảnh mới trị được

Ân Thiên Thiên không phải thánh nhân, hơn nữa còn là một cô gái vừa mới bước ra khỏi bóng tối nội tâm đã bị tình cảm làm tổn thương. Nếu nói cảm xúc cô thay đổi quá nhanh cũng đúng, mà nói cô vốn rất lạnh lùng cũng chẳng sai...

Trước giờ Ân Thiên Thiên vẫn tin rằng, nếu một cô gái giống như cô gặp phải người đàn ông như Cảnh Liêm Uy thì cũng khó mà kiềm nổi bản thân không dao động trước anh.

Còn bây giờ, Ân Thiên Thiên vẫn đang bồi hồi nơi lần ranh của trái tim. Nhưng cô sẽ giữ mọi thứ trong lòng và không nói cho Cảnh Liêm Uy biết. Dù cuộc hôn nhân đó có thật hay không thì cô phải là người kiêu ngạo trong tình yêu, cô sẽ cố gắng không để bản thân bị tổn thương.

Cảnh Liêm Uy ngược mắt nhìn Ân Thiên Thiên đang đứng trước mắt, đôi mắt phượng như ánh lên nét kinh ngạc.

Anh chưa bao giờ tự đại cho rằng, mới mấy ngày gần gũi đã khiến Ân Thiên Thiên yêu mình, nhưng không thể phủ nhận Ân Thiên Thiên đã bắt đầu ý lại vào anh. Nếu tình hình cứ tiếp tục như thế này thì chắc chắn Ân Thiên Thiên sẽ yêu anh, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Đối với anh, điều này thật sự quá bình thường.

Đặt thìa dài xuống bàn, Cảnh Liêm Uy lặng lẽ nhìn cô gái trước mặt một lúc lâu.

Bầu không khí nặng nề khiến Ân Thiên Thiên không khỏi cảm thấy căng thẳng, dù kết quả có là gì cô cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, nhưng không ngờ trước khi có được đáp án lại phải trải qua không khí ngột ngạt khó chịu này.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng của Ân Thiên Thiên, bỗng trong đôi mắt đẹp đề kia toát lên ý cười, ngay sau đó Cảnh Liêm Uy mở lời: “Ân Thiên Thiên, trên thuyền này chỉ có một nam một nữ chúng ta, em đoán xem?”

Ân Thiên Thiên hơi sửng sốt, đôi má hây hây ửng hồng, còn chưa kịp trả lời, anh đã cầm dao lên tào nhả cắt thịt bò, tiếp tục nói: “Trước giờ ở nhà họ Cảnh không tồn tại hai chữ ‘ly hôn’, trước đây tôi đã cho em cơ hội hối hận, từ lúc em từ chối...”

Bỗng Cảnh Liêm Uy ngừng đầu lên nhìn Ân Thiên Thiên, khóe môi nhếch lên nụ cười dịu dàng nhưng lại lạnh như băng. Lúc này anh xiên một miếng thịt bò đã cắt ngay ngắn đưa tới bên miệng cô, cô vô thức mở miệng chờ anh đút, bỗng bên tai vang lên giọng nói đầy kiên quyết của anh: “Mọi thứ đã được quyết định rồi, cả đời này chúng ta không thể ly hôn, trừ phi em chết hoặc tôi chết, hay vi phạm vào luật thép của nhà họ Cảnh.”

Ân Thiên Thiên ngây ngốc nhìn Cảnh Liêm Uy, cô bỗng trở nên khó thở. Mỗi lần người đàn ông trước mặt đút cho cô một miếng lại nói một câu, có khi là bò, có khi là salad, anh chỉ dùng tay đã đưa thức ăn tới bên miệng cô.

“Ân Thiên Thiên, nhớ rõ thân phận của em, em là người phụ nữ của Cảnh Liêm Uy tôi, là con dâu nhà họ Cảnh.”

Cả một buổi tối, Ân Thiên Thiên vẫn trong trạng thái ngơ ngẩn, Cảnh Liêm Uy nói rất nhiều nhưng cô chỉ nhớ được hai câu, một là cả đời bọn họ đều không thể ly hôn, hai cô là người phụ nữ của anh.

Trái tim nhỏ bé của cô đập thành thịch không dứt, Ân Thiên Thiên giống như trở thành người máy, cả thế giới chỉ còn lại tiếng nói, cử chỉ, và nụ cười của Cảnh Liêm Uy.

Có lẽ cô bị bệnh rồi, còn là bệnh nan y, chỉ có bác sĩ Cảnh mới trị được.

Thời gian trôi nhanh như gió. Cuối tuần, sảnh Nocturne ngoài trời ngập hương hoa hồng thơm mát, nơi đây đang diễn ra buổi lễ đính hôn giữa cô hai nhà họ Ân và cậu chủ nhà họ Hường.

Đến cuối cùng, nhà họ Ân vẫn không thêm đề ý tới cảm giác của Ân Thiên Thiên, bọn họ tổ chức lễ đính hôn cho Ân Nhạc Vy vô cùng hoành tráng và phô trương, nhằm để cho khách mời, chính là tất cả những người có quan hệ với nhà họ Ân ở thành phố T thấy rằng, nhà họ Ân đã hợp tác với nhà họ Hường.

Từ sáng sớm Ân Nhạc Vy đã mặc một bộ váy liền màu hồng nhạt đứng bên cạnh Hường Thực trước sảnh Nocturne đón tiếp khách khứa, khóe mắt đuôi mày mang nét cười toát lên niềm hạnh phúc khôn cùng.

Khi Ân Thiên Thiên khoác tay Cảnh Liêm Uy xuất hiện, ánh mắt Ân Nhạc Vy đầy dằn ỷ nhưng giọng nói lại cô về uất ức: “Chị à, em còn tưởng chị giận đối Nhạc Vy chứ? Giờ thấy chị với anh rể cùng tới em vui quá đi mất.”

Cảnh Liêm Uy như có như không liếc nhìn Ân Thiên Thiên. Cô không đề ý nhưng Ân Nhạc Vy lại trông thấy cái liếc mắt đó, trong lòng cô ta càng vui vẻ hơn: “Anh rể à, hôm nay khách khứa đều có quan hệ tốt với nhà chúng em, nếu lát nữa lỡ có gì không phải với anh mong anh đừng để ý.”

Ân Nhạc Vy làm ra vẻ như lo lắng cho Cảnh Liêm Uy, ánh mắt hơi liếc nhìn Ân Thiên Thiên như ái ngại điều gì đó, nhưng lời nói cô ta lại nhắc nhở Ân Thiên Thiên.

Rất ít người nhìn thấy đại gia tộc như nhà họ Cảnh, nhưng vì tin tức Ân Thiên Thiên gài cho người khác âm ỉ trên báo đài nên những người không biết mặt Cảnh Liêm Uy hôm nay sẽ làm khó anh, đó là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ân Thiên Thiên vô thức ngược mắt nhìn Cảnh Liêm Uy đầy căng thẳng, nhưng anh vẫn bình thản như không, không biết là anh không nghĩ nhiều hay hoàn toàn không thêm quan tâm.

Ân Nhạc Vy không cho Ân Thiên Thiên cơ hội nói chuyện, cô ta đi tới đưa tay kéo nhẹ tay áo của Cảnh Liêm Uy, về mặt khá sốt sắng, giọng cô ta khe khẽ vang lên: “Chị, anh rể ơi, hôm nay em không cần thận lỗ miệng nói hai người sẽ kết hôn rồi, hai người đừng giận nhé! Nhưng anh rể à, chị em thật sự là một cô gái tốt, anh đừng nghe người ngoài nói lung tung. lát nữa nếu mọi người có làm khó anh vì chị em thì xin anh nể mặt em tha thứ cho chị em một lần nhé?”

Sắc mặt Ân Thiên Thiên tối sầm lại! Cả người run lên vì giận dữ, một câu “lỗ miệng” của cô ta đã phui sạch mọi trách nhiệm sao! Ân Nhạc Vy làm thế là muốn hại chết cô! Nếu tin cô kết hôn còn chưa truyền ra thì dù có

báo đài truyền thông có vấn đề cách để thoát được. Hôm nay cô có thể nói Cảnh Liêm Uy là bạn trai mình, dù sau này kết hôn cũng chỉ là quyết định nhất thời, có đính hôn hay không cũng sẽ bị tin tức kết hôn nhấn chìm mà thôi. Nhưng vì Ân Nhạc Vy “lỡ miệng” mà cô và Cảnh Liêm Uy hôm nay chắc chắn sẽ trở thành nhân vật được chú ý nhất của buổi tiệc này.

Ân Thiên Thiên cố gắng dần xuống cơn giận dữ trong lòng, cô tức đến mức không nói được lời nào! Nhưng thật ra cô hiểu là cô không dám! Từ nhỏ tới lớn Ân Nhạc Vy đều ra vẻ đáng thương như thế, trước khi chấc chấn Cảnh Liêm Uy có tin cô vô điều kiện không, cô sẽ không tranh cãi chính diện với Ân Nhạc Vy! Kiểu đáng thương này của Ân Nhạc Vy đã làm cô chịu khổ suốt bao năm nay.

Ân Thiên Thiên quay người lại, rất tự nhiên phủi vết bụi vốn dĩ không hề tồn tại cho Cảnh Liêm Uy, sau đó lặng lẽ kéo tay áo của Cảnh Liêm Uy ra khỏi bàn tay của Ân Nhạc Vy. Sau đó cô quay mặt nhìn Ân Nhạc Vy với ánh mắt chế nhạo: “Nhạc Vy, dù sao Liêm Uy cũng là anh rể em, vị hôn phu của em vẫn còn đứng bên cạnh mà em lại dựa gần anh rể em thế à. Nếu bị người khác trông thấy chẳng phải sẽ nói nhà họ Ân chúng ta không có gia giáo sao? À mà chỉ cần câu “lỡ miệng” vừa rồi của em cũng đã giảm nát mặt mũi nhà họ Ân rồi!”

Ân Thiên Thiên vừa dứt lời, vẻ mặt Ân Nhạc Vy liền cứng đờ, liếc mắt nhìn xung quanh xem có ai không. Vừa thấy có người đang nhìn bọn họ, cô ta lập tức rút tay lại đứng bên cạnh Hướng Thực, không hề chú ý tới đôi mày hơi cau lại của hẳn.

Đúng là như thế, Ân Nhạc Vy “lỡ miệng” cũng đã bán rẻ mặt mũi nhà họ Ân! Sau khi quay về, Ân Bách Phú cũng không dễ gì tha cho cô ta, chắc chắn sẽ mắng một trận ra trò.

“Xin lỗi.” Ân Nhạc Vy khẽ mở miệng, nét mặt hơi khó coi nhìn Cảnh Liêm Uy: “Chỉ, anh rể, là lỗi của Nhạc Vy, em rất xin lỗi.”

Cảnh Liêm Uy lạnh nhạt gật đầu, sau đó thản nhiên bước vào bên trong cùng với Ân Thiên Thiên.

Không ngoài dự đoán của Ân Thiên Thiên, vừa bước vào bọn họ đã nghe thấy tiếng xầm xì bàn tán không hề kiêng kỵ của đám khách khứa. Có hơi xấu hổ cứ đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên làm sao đối mặt với Cảnh Liêm Uy.

- Chắc chắn, cô cả nhà họ Ân đứng là bị nhà bên đó từ chối rồi, tôi nghe nói cô ta kết hôn rồi mà chưa đính hôn luôn đấy?

- Thật đáng thương, rõ ràng đều là lấy chồng nhưng cô chị lại không có tiệc đính hôn như cô em, không biết sau khi già đi sẽ bị nhà trai đối xử kiểu gì nữa. Tôi đoán, có khi cô ta kết hôn chưa được một tháng đã phải ly hôn rồi!

- Ai mà biết được, mà tôi nghe nói chồng cô ta là bác sĩ bệnh viện Nam Tự đó....

- Bệnh viện Nam Tự á? Nếu là nhà bình thường cũng coi như vợ được chàng rể quý, nhưng nhà họ Ân không phải là nhà bình thường.

- Tôi nghĩ có lẽ chính nhà họ Ân đem bác sĩ đó ra để gánh chịu tiếng xấu của Ân Thiên Thiên đấy. Các người còn không biết cô ta nổi tiếng là ăn chơi sao, nhà đứng đắn ai mà chịu cô ta chứ!

Dù bọn họ đã thấy cô và Cảnh Liêm Uy bước vào nhưng tiếng xầm xì vẫn không lắng xuống, trái lại còn có một người phụ nữ mặt dày đi tới đánh giá Cảnh Liêm Uy, sau đó còn hỏi Ân Thiên Thiên: “Thiên Thiên, đây chính là vị hôn phu của cháu sao? Trông mặt cũng được đấy.”

Ân Thiên Thiên siết chặt lấy tay Cảnh Liêm Uy, Cảnh Liêm Uy lặng lẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của cô rồi vỗ nhẹ an ủi, hoàn toàn không để ý tới những lời đó.

Một người đàn ông bị người khác bảo là “mặt đẹp” thì chẳng khác nào bị coi thường! Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy hiểu điều đó nhưng vẫn không nói gì.

“Tôi nghe nói anh là bác sĩ của bệnh viện Nam Tự, anh ở khoa nào thế?” Nói xong bà ta nhìn Ân Thiên Thiên đầy ẩn ý, khẽ nói tiếp: “Đừng nói là khoa phụ sản chứ?”

Vừa dứt lời, người xung quanh đều cúi đầu nín cười, kiểu như khinh thường Ân Thiên Thiên chơi bời trác táng, Cảnh Liêm Uy ở khoa phụ sản chỉ có thể tro mắt nhìn Ân Thiên Thiên tới thái của người đàn ông khác....

Dù sao tiếng xấu của Ân Thiên Thiên vẫn còn đó, những lời bàn tán như thế không chỉ một hai người nói, nếu nhiều người đều nói thì ai cũng tin rằng đó là sự thật, hoàn toàn không nghĩ tới việc xác nhận xem chuyện có phải là thật hay không.

Nhưng Ân Thiên Thiên đã nghe nhiều những lời như thế rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên có Cảnh Liêm Uy ở bên mà người khác dám si nhục cô thẳng mặt thế này. Cô biết đối tượng si nhục của bọn họ không chỉ là cô mà còn có cả Cảnh Liêm Uy!

Sắc mặt Ân Thiên Thiên trắng bệch không còn một giọt máu, trong lòng đau xót như ăn phải mật đắng. Bỗng cô ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt với ánh mắt kiên định, cô có nên nhân cơ hội này chơi Ân Nhạc Vy một vỏ không?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Suy nghĩ tỉnh tể, uống nước nhớ nguồn

Trước giờ cô vẫn không hiểu rốt cuộc cô làm gì có lỗi với hai mẹ con này! Bọn họ không gây vỏ cô thì không chịu nổi á? Thậm chí còn không tiếc lời Cảnh Liêm Uy vào chuyện rắc rối này, thế thì đừng trách Ân Thiên Thiên có ác độc tàn nhẫn!

Thoảng chớp Ân Thiên Thiên như biến thành một người hoàn toàn khác, đôi mắt trong veo kia bỗng rung rung nước mắt, dường như chỉ cần bọn họ nói thêm một câu nữa thôi Ân Thiên Thiên sẽ lập tức òa khóc. Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một Ân Thiên Thiên như vậy, ai nấy đều ngỡ sẽ không biết nên làm gì.

Ân Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt, giọng nói khe khẽ đầy uất ức: “Cô à, cháu không quen cô, cháu cũng không biết cô nghe ở đâu mà nói lung tung như thế, nếu biết ai tung tin đồn nhảm này xin cô nói với cháu đi, cháu chỉ là một đứa con gái yếu đuối nào có làm hại ai bao giờ, sao lại bôi xấu cháu như thế....”

Dứt lời, nước mắt Ân Thiên Thiên lăn dài trên khuôn mặt, trông cô như vậy khiến ai nấy đều thương xót.

Khuôn mặt của Ân Thiên Thiên cũng không giống Ân Nhạc Vy lắm. Ân Nhạc Vy giống mẹ cô ta ở vẻ đẹp yếu đuối như cành liễu, Ân Thiên Thiên lại kế thừa mọi ưu điểm của mẹ cô, trang điểm thì quyền rũ hút hồn, mặt mộc lại ngời thơ trong sáng, khuôn mặt cô quả thật khiến mọi cô gái đều phải ghen tỵ!

Về mặt tài thân vì bị tổn thương lúc này của Ân Thiên Thiên khiến mọi người xung quanh đều cảm thấy thương hại cô.

“Cháu từ nhỏ đã không có mẹ nên được anh trai và mẹ kế nuôi lớn, ơn đức của họ cả đời này cháu sẽ không bao giờ quên. Vì thế, cho dù mẹ kế bảo Nhạc Vy phải đính hôn, kết hôn trước, cháu cũng không có bất cứ ý kiến nào...” Ân Thiên Thiên vẫn đứng bên cạnh Cảnh Liêm Uy, đôi mắt kiên cường nhìn thẳng vào đám phụ nữ trước mặt.

Cô hiểu một điều, cô muốn gả vào nhà họ Cảnh thì điều cần giải quyết nhất bây giờ là những lời đồn đại vô căn cứ kia. Nhà họ Cảnh không để ý nhưng cô hiện giờ lại rất quan tâm! Cô ra vẻ tài thân rồi tiếp tục nói: “Từ nhỏ cháu đã có một cuộc sống rất tốt ở nhà họ Ân, lần này cuối cùng đã có cơ hội báo đáp mẹ kế và Nhạc Vy, sao cháu lại không đồng ý chứ? Nhưng không biết người nào lòng dạ hiểm độc nói ra những lời như thế trong lễ đính hôn của Nhạc Vy, rõ ràng không để nhà họ Ân vào mắt, muốn ly gián quan hệ giữa cháu và gia đình!”

Đúng thế, Ân Thiên Thiên là đứa trẻ không có mẹ, tuy Lý Mẫn được gả vào nhà họ Ân nhưng dù sao cũng là mẹ kế, bà ta có thể đối xử tốt với con riêng như cô sao? Rốt cuộc lời đồn đại không tốt về Ân Thiên Thiên là thật hay giả? Trong lòng mọi người không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Nhìn thấy vẻ mặt những người xung quanh thay đổi, Ân Thiên Thiên thản hừ lạnh, Ân Nhạc Vy biết già vỏ đáng thương thì cô cũng không phải chi biết ăn chay.

Cảnh Liêm Uy hơi cúi đầu nhìn vành mắt đỏ ửng của Ân Thiên Thiên, tuy mới quen nhau vài ngày nhưng anh vẫn nhận ra Ân Thiên Thiên đang diễn kịch, không biết tại sao trong lòng anh bỗng cảm giác hơi đau xót.

Bàn tay anh ôm lấy eo cô bắt gác siết chặt.

Ân Thiên Thiên tiếp tục nói: “Cháu không phải người hiếu thắng thích tranh giành, khó khăn lắm mới lên được đại học, cháu còn tưởng cuối cùng có thể báo đáp nhà họ Ân bằng hai bàn tay của mình. Nhưng không biết ai lại gieo tin đồn nhảm, báo rằng cháu là đứa đạo đức suy đồi, không có phẩm giá! Cháu cũng chỉ là một cô gái, sao có thể chịu nổi tin đồn ác độc như thế? Cháu thật sự không hiểu sao người kia lại căm hận cháu tới vậy...”

Lời của cô bầy phần thật ba phần giả, lúc này dù là Lý Mẫn hay Ân Nhạc Vy cũng khó mà chỉ ra sơ hở, chẳng lẽ bọn họ dám đứng lên nói: Ân Thiên Thiên, cô đừng nói lung tung, trước giờ tôi đối xử với cô không tốt sao?

Ân Thiên Thiên không phải đứa trẻ ranh không hiểu chuyện, chính vì tuổi còn nhỏ nên xử lý một số chuyện còn chưa tốt, nhưng không có nghĩa cô là con thò trắng ngu ngốc không biết gì, muốn tồn tại ở nhà họ Ân, cô sống không hề dễ dàng!

Mấy người phụ nữ nhìn Ân Thiên Thiên không khỏi cau mày, bọn họ muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì. Bọn họ cũng chẳng qua là những người phụ nữ trong gia đình, sở thích mỗi ngày là “tám” chuyện và tiêu tiền. Ân Thiên Thiên chính là đề tài để giải trí của bọn họ suốt một thời gian dài, lúc này người ta đã đứng ra giải thích thì sao bọn họ có thể tiếp tục được nữa?

Hơn nữa, Ân Thiên Thiên quả thật quá đáng thương, từng câu từng chữ của cô không hề có ý trách móc mà còn suy nghĩ cho nhà họ Ân. Ân Thiên Thiên hoàn toàn khác với Ân Nhạc Vy ngu ngốc suốt ngày lời chuyện trong nhà ra cho bàn dân thiên hạ bàn tán.

Tin đồn của cô cả nhà họ Ân quả nhiên có vấn đề!

Nhất thời, ấn tượng của mọi người về cô đã hoàn toàn thay đổi, giờ cô đã trở thành một cô gái có suy nghĩ tinh tế, biết uống nước nhớ nguồn.

“Thiên Thiên à, cháu cũng đừng để ý làm gì, vừa rồi cô nói lung tung thôi.” Người phụ nữ hồi hận đi tới vỗ nhẹ lưng Ân Thiên Thiên, bà ta khẽ giọng nói: “Bọn cô cũng chỉ nói vớ vẩn thôi. Phụ nữ ấy à, quan trọng nhất phải tìm được một người đàn ông tốt, chứ làm gì có nhiều điều kiện kén thế chứ, cô thấy vị hôn phu của cháu cũng được lắm!”

“Đúng thế, bác sĩ bệnh viện Nam Tự đâu có thua kém ai? Hơn nữa có bạn trai là bác sĩ tiện lắm, cháu không phải sợ mang thai....”

“May mà cháu hiểu chuyện, nếu là cô cả nhà người ta gặp phải chuyện của cháu chắc đã liều mạng với Ân Nhạc Vy rồi, cô cả nhà họ Ân quả nhiên có khác.”

Cô về tình thế đã xoay chuyển hoàn toàn, Cảnh Liêm Uy đứng bên người Ân Thiên Thiên, khẽ miệng anh hơi nhoen cong, thật sự không ngờ miệng lưỡi của Ân Thiên Thiên lại giỏi tới mức này.

Nhưng thật ra anh cũng hiểu, lời vừa rồi của Ân Thiên Thiên không phải hoàn toàn đều là giả.

Cô ở nhà họ Ân đúng là đã gặp quá nhiều uất ức, đáng tiếc không có ai để cô giải bày tâm sự.

Nhất thời Cảnh Liêm Uy cảm thấy hình như bản thân đang đau lòng cho Ân Thiên Thiên, bàn tay đang đặt ở eo cô ôm chặt hơn vài phần.

Ân Thiên Thiên kinh ngạc nhìn mấy người phụ nữ vừa châm chọc cô, vành mắt cô đã đỏ ửng, những giọt nước mắt kiên cường vẫn không chịu rơi xuống, cô tiếp tục nói, trên đời có vài việc cần phải giải quyết thật triệt để.

“Cám ơn mọi người, thật sự mọi người đã tin tưởng tôi.” Ân Thiên Thiên vui vẻ lướt nhìn những người đang có mặt, giọng nói cô ba phần cảm ơn, ba phần uất ức, còn lại bốn phần bắt đầu đi: “Danh tiếng của Thiên Thiên bị người ta bôi nhọ tới mức này, tôi thật sự không ngờ còn có người tin tưởng tôi! Tôi chỉ là một sinh viên sắp tốt nghiệp, mỗi ngày đều phải làm việc kiếm sống tới hai giờ sáng, ngay cả khoa phụ sản bệnh viện ở tầng mấy còn không biết....”

Trong lúc xúc động, cô tiếp tục than thở vì hoàn cảnh đáng thương của mình, đám phụ nữ dường như đang nhìn thấy một cô gái mồ côi đáng thương, bản năng làm mẹ trong lòng trở dậy, bọn họ lập tức nghĩ tới ai là người tung tin đồn? Sao lại nở làm lại một cô bé hiểu chuyện như vậy?

Nước mắt Ân Thiên Thiên đã dồn nên trời rất lâu nay bắt đầu rơi xuống như mưa, vừa rồi khi bị người ta sỉ nhục, khi nhắc tới mẹ cô, thậm chí là khi bản thân bị uất ức không được làm lễ đính hôn như cô em gái, cô đều không khóc, nhưng vì sự “cảm động” của đám phụ nữ này mà Ân Thiên Thiên lại rơi nước mắt, khiến bọn họ không khỏi thương xót.

“Nhà họ Ân cũng không phải là nhà bình thường, nhưng đám đàn ông trong lời đồn đều cao không thể với tới, sao một sinh viên như tôi có thể tiếp xúc với họ được.” Ân Thiên Thiên nức nở, cô vẫn đang cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt của mình, đáng vẻ kiên cường ấy lại một lần nữa khiến người ta xót thương, cô khẽ cười một tiếng tự giễu: “Nếu tôi thật sự có thể tiếp xúc với những người có quyền có thế như vậy thì tôi làm gì phải hành hạ mình thành như thế này, sớm tìm một người gả đi không tốt hơn à?”

Cuối cùng nổi cơn vức trong lòng mọi người hoàn toàn bị xua tan!

Đúng thế, bản đàn nghe lời đồn về Ân Thiên Thiên, phần lớn mọi người đều muốn xem trò vui chứ chưa bao giờ nghĩ lại, một đứa con gái bị nhà họ Ân lạnh nhạt sao có bản lĩnh dầy dụa với nhiều người tai to mắt lớn như vậy được? Hơn nữa lần nào cũng công khai trước mặt mọi người...

Cảnh Liêm Uy hít một hơi nhìn Ân Thiên Thiên, ánh mắt đầy sâu thẳm, nhưng Ân Thiên Thiên lại không kịp nhìn thấy.

Hôm nay Ân Thiên Thiên đã thắng lợi hoàn toàn rồi, sau lễ đính hôn này chắc chắn cả giới thượng lưu ở thành phố T sẽ truyền ra tin Ân Thiên Thiên hiểu chuyện, biết uống nước nhớ nguồn, hơn nữa những lời đồn không tốt về cô sẽ bị xua tan không ít. Mọi người bây giờ đều thầm nói sao nhà họ Ân lại ức hiếp con gái lớn của vợ trước như thế.

Không thể nghi ngờ, sau này áp lực nhà họ Cảnh phải gánh chịu khi tổ chức hôn lễ sẽ nhỏ đi rất nhiều...

Ân Thiên Thiên, rốt cuộc em là người con gái như thế nào?

Trước đây anh vẫn nghĩ cô là người ngây thơ, gan lớn, có thể thừa nhận lời đồn đại bên ngoài trước mặt bà cụ Cảnh, thậm chí còn chất vấn ngược lại bà cụ Cảnh. Giờ cô lại không hề để ý bày ra bộ dạng “muru mô” trước mặt Cảnh Liêm Uy, anh thừa nhận mình có hứng thú với cô rồi.

Tới khi lễ đính hôn bắt đầu, mọi người đều về chỗ ngồi, Ân Thiên Thiên mới cắt chiếc mặt nạ đáng thương này giờ đi. Cô khá khó chịu khi phải đeo chiếc mặt nạ giả tạo đó, không ngờ Ân Nhạc Vy có thể làm như vậy suốt nhiều năm liền, trong lòng không khỏi trào dâng cảm giác bội phục cô ta.

Cảnh Liêm Uy rheo mắt nhìn cô, anh lại một lần nữa ôm chặt cô vào lòng. Ân Thiên Thiên ngờ ngác ngược nhìn anh, nhưng rất nhanh về mặt cô bắt đầu căng thẳng.

Cô phải anh không thích kiểu con gái muru mô thế không? Lúc này cô phải anh ghét cô rồi không?

Cô không biết Cảnh Liêm Uy có thể hiểu được sự bắt đầu đi của cô hay không, nhưng giờ bọn họ chỉ là hôn phu và hôn thê trong mắt người ngoài, chỉ cần hôn lễ còn chưa diễn ra thì không tính là vợ chồng thật sự.

Ân Thiên Thiên vẫn rất đề ý tới danh tiếng của mình, đó cũng là khó khăn đầu tiên của cô khi gả vào nhà họ Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Hai chữ khiến lòng người thay đổi

Ánh mắt hơi sáng lên, Ân Thiên Thiên nhìn Cảnh Liêm Uy khẽ giọng nói: “Cảnh Liêm Uy, tôi chính là người phụ nữ như thế, anh hồi hận chưa?”

Đúng thế, cô chính là người con gái như thế, cô không đơn thuần và tin tưởng bất cứ ai trên thế giới này, cũng không tốt bụng với mọi người, thậm chí còn vì bản thân mà đóng vai người bản thân ghét nhất, cũng sẽ vì bản thân mà gả cho người đàn ông chỉ gặp mặt hai lần.

Trước giờ Ân Thiên Thiên không phải thò con sống khép kín, mà là một con sói con giấu rất khéo răng nanh của mình.

Cảnh Liêm Uy hơi nhếch đuôi mày, đôi mắt phượng híp lại đánh giá cô gái trước mặt, cánh tay vừa rồi để mặc cho cô khoác cũng rút lại, dứt tay vào túi quần.

Vì những động tác của anh mà hơi thở của Ân Thiên Thiên như ngừng lại, đầu cô hơi cúi xuống không dám nhìn anh.

“Ngẩng đầu lên.” Cảnh Liêm Uy ra lệnh, lời nói đầy nghiêm khắc không thể chống lại.

Ân Thiên Thiên hít sâu một hơi lấy hết dũng cảm ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Cảnh Liêm Uy, sâu trong ánh mắt cô dường như đang có cảm xúc gì đó đáng trào, nào còn vẻ thẹn thùng thường ngày nữa.

Cánh Liêm Uy hơi cau mày, đứng thẳng người khẽ mở miệng, giọng nói mang vẻ không vui: “Ân Thiên Thiên, em phải nhớ một chuyện, em là vợ của Cánh Liêm Uy này, tôi là chồng của em! Trên thế giới này, nếu không có sự cho phép của tôi thì không ai có thể động tới em, người nào dám ra tay với em chẳng khác nào khiêu khích tôi!”

Đôi mắt Ân Thiên Thiên mở to, lần đầu tiên cô thấy Cánh Liêm Uy nói những lời bá đạo như thế. Cô đứng ngây người hồi lâu cũng chưa phản ứng lại, giọng nói trầm ấm tiếp tục rót vào tai cô.

“Ân Thiên Thiên, tốt nhất em đừng đoán bừa suy nghĩ của tôi.” Ánh mắt Cánh Liêm Uy ngày càng sâu thẳm, dường như anh không biết lời của anh ảnh hưởng thế nào tới Ân Thiên Thiên: “Tôi cực kỳ ghét đấy.”

Nói xong, Cánh Liêm Uy đã nắm lấy bàn tay ấm áp của cô đi tới giữa sảnh, anh không hề quan tâm tới suy nghĩ của Ân Thiên Thiên lúc này.

Tuy anh chỉ là một bác sĩ, nhưng anh còn là một người đàn ông, là chồng của Ân Thiên Thiên. Việc Ân Thiên Thiên không tin tưởng anh quả thật đã khiến Cánh Liêm Uy tức giận vô cùng.

Lúc Ân Thiên Thiên hơi tỉnh hồn lại thì đã ngồi vào vị trí xếp sẵn, chỗ ngồi bên cạnh cô vẫn còn trống, đó là chỗ của cậu chủ nhà họ Ân. Ân Thiên Thiên như thể nghe được tiếng bàn tán sau lưng, chỉ có một người duy nhất vẫn lạnh nhạt với mọi thứ, đó chính là Cánh Liêm Uy.

Ân Thiên Thiên không nói gì, vẫn chú tâm nghe tiếng bàn luận đằng sau.

- Không phải nói cậu chủ nhà họ Ân sẽ về tham gia lễ đính hôn của cô hai sao? Sắp bắt đầu rồi sao vẫn chưa thấy người đâu? Đừng nói là không đến nhé?

- Ai mà không biết cậu chủ nhà họ Ân là miếng bánh thơm phưng phức, giờ không chỉ mình có sốt ruột đâu.

- Nếu không phải có tin cậu chủ nhà họ Ân trở về thì buổi đính hôn này không hoành tráng thế đâu, giờ chỉ mong cậu chủ mau tới thôi.

- Cậu chủ nhà họ Ân đã ra nước ngoài từ năm 25 tuổi, đây hình như là lần đầu tiên trở về nước, không biết sẽ ở lại bao lâu, hy vọng đừng ở hai hôm rồi đi luôn.

- Cái này thì hên xui, tôi nhớ hình như cậu chủ có quan hệ tốt nhất với cô cả đấy.

Lời vừa dứt, Ân Thiên Thiên liền cảm giác ánh mắt những người xung quanh đều đặt lên người cô, cô cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Cánh Liêm Uy ngồi bên cạnh tất nhiên cũng nghe hết những lời vừa rồi, ánh mắt anh hơi trầm xuống.

Lễ đính hôn bắt đầu, Ân Nhạc Vy thẹn thùng đứng bên cạnh Hường Thực, Ân Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn hai người đang dần bước tới, khỏe mắt vương nụ cười nhạt, Cánh Liêm Uy thì nhếch mày về mặt khó đoán.

Ân Nhạc Vy đẩy kiệu ngao nhìn khách khứa trong sảnh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Ân Thiên Thiên và Cánh Liêm Uy, thầm nghĩ với năng lực bọn họ thì sẽ không bao giờ có buổi lễ thế này nhỉ? Trên thế giới có người nói rằng, kết hôn là lần đầu thai thứ hai của một cô gái, lần này chắc chắn Ân Nhạc Vy phải vượt trội hơn Ân Thiên Thiên.

Cô ta hơi do dự cầm lấy micro, ngại ngần mở lời: “Cám ơn mọi người đã bớt chút thời gian bận rộn tới đây tham gia lễ đính hôn giữa tôi và Hường Thực, vốn dĩ tôi cũng không muốn làm lễ đính hôn quá hoành tráng, nếu khi kết hôn không lớn được thế này chắc mọi người sẽ cười tôi quá...”

Ân Nhạc Vy vừa nói vừa ngại ngần vén tóc bên tai, phong thái uyển chuyển và lời nói khiến ai nấy đều bật cười, nhà họ Ân và nhà họ Hường liền hôn, lễ kết hôn có thể nhỏ sao? Nhất thời ánh mắt mọi người đều trở nên ấm áp hơn vì những lời đáng yêu của cô ta.

Còn gái sắp lấy chồng đều xinh đẹp như thế, đúng là đáng về của cô gái đang đắm chìm trong tình yêu.

Dường như nhận ra mình lỡ lời, Ân Nhạc Vy thẹn thùng nhìn về Hường Thực đang đứng bên cạnh, cô ta tiếp tục nói: “Ý của tôi là, dù sao tôi cũng chỉ là cô hai nhà họ Ân, nhưng tôi thật sự rất hạnh phúc vì được bố mẹ và chị gái yêu thương hết mực, đồng thời tôi cũng rất vui vì có thể gả cho Hường Thực. Trong mắt tôi, anh ấy chính là người đàn ông tốt nhất trên đời, còn tôi, cam tâm tình nguyện trở thành người nâng khăn sửa áo cho anh ấy.”

Ai mà chẳng thích nghe những lời này, dù là nhà họ Ân hay nhà họ Hường hay chính cô ta. Một cô gái xinh đẹp và biết cách nói chuyện luôn được mọi người yêu mến, lúc này, Ân Nhạc Vy chính là như thế.

Ân Nhạc Vy chỉ nói vài câu rồi nhường micro cho Hường Thực, hần nhận lấy, ánh mắt như vô tình nhìn xuống Ân Thiên Thiên và Cánh Liêm Uy.

Ánh mắt Cánh Liêm Uy hơi híp lại, anh đột nhiên nói với Ân Thiên Thiên: “Thiên Thiên.”

Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn anh, về mặt ngạc nhiên không biết anh gọi có làm gì, nhưng Cánh Liêm Uy lại nhìn cô nở nụ cười, sau đó đưa tay chỉnh sợi tóc bên tai cô, đáng về hai người vô cùng thân mật.

Cả người Ân Thiên Thiên ngáy ra như phồng, ánh mắt mở to nhìn Cánh Liêm Uy, anh đang dùng mỹ nam kế với cô à?

Cánh Liêm Uy dựa sát người cô như vậy, còn cười rục rờ như ánh mặt trời, sao cô cảm giác thế giới này bắt đầu nghiêng ngả rồi?

Trước giờ cô vẫn biết, Cánh Liêm Uy đối xử với cô không chỉ đơn giản là làm tròn bổn phận trên giấy tờ. Đối với anh, cô như là một fan cuồng trung thành với thần tượng, tuy cô rất khinh thường hành động này của mình nhưng ai bảo sức hút của Cánh Liêm Uy quá đáng sợ, còn mạnh hơn anh trai Ân Thiên Tuấn của cô gấp mấy lần.

Cánh Liêm Uy buồn cười nhìn về mặt ngây ngốc của Ân Thiên Thiên, khỏe miệng nở nụ cười dịu dàng, anh liếc nhìn người đàn ông trên bục với ánh mắt châm chọc.

Hường Thực đang nở nụ cười, khi nhìn thấy cảnh này tay không khỏi nắm chặt micro, sắc mặt hần tối sầm, mãi vẫn không nói gì, Ân Nhạc Vy đứng bên cạnh nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của Hường Thực, bàn tay giấu trong váy siết chặt.

Ân Thiên Thiên!

Lại là cô ta! Cô ta lại muốn làm gì? Hôm nay mình đã đính hôn với Hường Thực rồi, Ân Thiên Thiên còn chưa từ bỏ sao?

Nhìn khách khứa đầy phòng bên dưới, Ân Nhạc Vy có cảm giác vô cùng mất mặt. Sau khi hít sâu một hơi, cô ta giả vờ như không biết gì khẽ cười nói với Hường Thực đang si ngốc nhìn chằm chằm Ân Thiên Thiên: “Hường Thực, sao anh căng thẳng thế? Chẳng lẽ anh hồi hộp đến mức chỉ nhìn thấy anh rể em mới bình tĩnh được à?”

Một câu khiến cả sảnh đều bật cười, không khỏi nhìn về phía người đàn ông bên người Ân Thiên Thiên.

Anh rể?

Xem ra chuyện Ân Thiên Thiên gả cho nhà bình thường là thật rồi.

Mọi người nhìn Ân Thiên Thiên đầy châm chọc, có thương hại và cũng có cười nhạo. Trong lòng Ân Thiên Thiên vô cùng phức tạp, nhưng chuyện này đã không thể làm cô khó chịu nữa rồi. Đúng như Cánh Liêm Uy nói, những người này chẳng qua chỉ có thể tổn thương cô bằng lời đồn vô căn cứ, nhưng nhà họ Cảnh sẽ không để mặc điều đó, cô chỉ cần làm tốt trách nhiệm của mình là được.

Ánh mắt cô bỗng nhiên trở nên vô cùng bình thản, khéo miệng hơi nhếch lên nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nghe thấy lời Ân Nhạc Vy, Hường Thực mới giật mình tỉnh hồn lại, hần cố gắng dòi mắt đi, cười xin lỗi: “Xin lỗi mọi người, lần đầu tiên đính hôn với một cô gái hiền thực dịu dàng hiểu lòng người như Ân Nhạc Vy, tôi hồi hộp quá nên mới ngây người, may mà có anh rể bên dưới tiếp thêm dũng khí cho tôi.”

Anh ta cũng nói như lời của Ân Nhạc Vy, hơn nữa còn là lý do vô cùng thuyết phục.

Khi Hường Thực sắp tiến hành nghi thức được kỳ vọng nhất, cũng chính là nghi thức bày tỏ với Ân Nhạc Vy, đằng sau bỗng vang lên tiếng ầm ĩ. Tất cả mọi người đều quay lại, sau đó tiếng bàn tán kích động bắt đầu lan truyền, ngay cả Ân Nhạc Vy và Hường Thực cũng không khỏi ngẩn ra.

Ân Thiên Thiên còn chưa kịp ngẩng đầu, trước mặt đã bị một bóng đen bao trùm.

Vừa ngược mắt lên, khuôn mặt cô đã nở nụ cười rạng rỡ mà ngay cả Cánh Liêm Uy cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

“Anh ơi.” Chi hai chữ đơn giản như viên đá rơi vào mặt hồ bình lặng gây nên từng gợn sóng nhấp nhô, khiến mọi người đều giật mình.

Cậu chủ nhà họ Ân, hai mươi ba tuổi đã nổi tiếng khắp thành phố T, hai mươi lăm tuổi vào lúc danh tiếng lên cao nhất lại chọn ra nước ngoài, chuyến đi này rỗng rã mất năm năm. Giờ đây, một Ân Thiên Tuấn đã ba mươi tuổi lại vẫn cô đơn lẻ bóng một mình.

Ân Thiên Tuấn hít một hơi thật sâu, nhìn cô gái đã trưởng thành, vẻ mặt đầy ý cười, anh ấy vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, giọng đầy thương yêu. “Thiên Thiên, anh về rồi.”

Lúc này, ngay cả Ân Bách Phú và Lý Mẫn đều đi tới, nở nụ cười nhìn Ân Thiên Tuấn. Mọi người như thể đã quên lãng hai người đang đứng trên bậc, khách khứa xung quanh đều vây lại hỏi han Ân Thiên Tuấn, dường như bọn họ cũng trở thành người nhà họ Ân vậy.

Ân Thiên Thiên đứng lên, khuôn mặt rạng rỡ với ánh mắt sáng rực đầy hưng phấn và kích động.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thế này là thế nào_

Cánh Liêm Uy vẫn ngồi yên nhìn những người xung quanh vây quanh người đàn ông này, cặp mắt phượng của anh nheo lại. Hồi lâu anh mới đứng dậy đi đến bên cạnh Ân Thiên Thiên, nhẹ giọng nhắc nhở: “Thiên Thiên, em gái em vẫn còn đứng phía trên đây.”

Giọng Cánh Liêm Uy không lớn nhưng ẩn chứa sức mạnh mẽ hoặc lòng người. Ngay lập tức, mọi người liền hiểu ra bản thân mình đã làm sai điều gì, bọn họ lúng túng trở về vị trí, cố gắng coi như màn vừa rồi chưa từng xảy ra.

Ân Nhạc Vy nhìn thấy Ân Thiên Thiên thì nghiêng răng nghiêng lợi không nói câu nào.

Ân Thiên Thiên! Nhanh thôi, tôi sẽ cho chị biết, thế nào là sống không bằng chết!

Cho dù anh cả trở về thì làm sao? Cuối cùng chị cũng chỉ có thể làm vật trao đổi lợi ích của nhà họ Ân mà thôi!

Đợi đến khi mọi người đều trở về vị trí cũ, Ân Nhạc Vy cũng đã chỉnh đốn lại tâm trạng của bản thân. Tuy Hướng Thực có hơi bất mãn, nhưng vì đối phương là Ân Thiên Tuấn nên đành nhịn. Ở thành phố T này ai cũng biết, Ân Thiên Tuấn và cậu cả nhà họ Cánh đều gian xảo và khó chơi như nhau! Nếu không hai tên đó cũng đâu có thành bạn bè được!

Chi cần nhìn vào mối quan hệ bạn bè thân thiết giữa Ân Thiên Tuấn và Cánh Liêm Bình là không còn ai dám động vào Ân Thiên Tuấn nữa rồi.

Người trên bậc vẫn đang tiếp tục nghi lễ, nhưng những người ở dưới đã bắt đầu nhốn nháo cả lên. Ân Thiên Thiên quay sang nhìn anh trai mình, nhờ giọng thì thầm, đáng vẻ đáng yêu như thể một con mèo vừa trộm được cá: “Anh, anh về sao không nói cho em biết, nếu không em đã đi đón anh rồi...”

Cho dù Ân Thiên Tuấn đi xa bao nhiêu năm thì giữa cô và anh ấy vẫn luôn có một sợi dây gắn kết vô hình.

Ân Thiên Tuấn mỉm cười không nói gì, chỉ nhìn cô em gái bằng ánh mắt cưng chiều.

“Anh, anh không biết năm năm anh rời đi cuộc sống của em khó khăn thế nào đâu. Buổi tối muốn đi ăn đêm lại không có ai đưa em đi.” Ân Thiên Thiên nhỏ giọng oán trách, nhưng ánh mắt lại chứa đầy sự ỷ lại đối với anh trai. Ở nhà họ Ân chỉ có hai anh em họ là người thân thiết nhất của nhau.

“Anh, lần này anh về rồi có còn đi nữa không?”

Ân Thiên Tuấn mỉm cười nhìn Ân Thiên Thiên đang quần quýt bên cạnh, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng nhỏ giọng đáp: “Anh vừa mới về em đã muốn đuổi anh đi rồi sao?”

“Đâu có!” Ân Thiên Thiên lập tức phản bác, gương mặt nhỏ nghiêm lại: “Anh, anh đừng đi nữa. Nếu không đợi anh trở về lần nữa thì em cũng không biết mình sẽ ở trong xứ xì nào nữa đâu...”

...

Ân Thiên Thiên thì thầm nói chuyện với Ân Thiên Tuấn, hoàn toàn quên mất lễ đính hôn đang tiến hành trên sân khấu, cũng quên mất Cánh Liêm Uy còn đang ở bên cạnh.

Đến khi trò chuyện xong thì lễ đính hôn cũng đã kết thúc, Ân Bách Phú cũng đưa Ân Thiên Tuấn đi, lúc này cô mới chú ý đến anh chàng Cánh Liêm Uy dường như quá yên tĩnh bên cạnh. Tiếc là cô vẫn còn đang sung sướng trước sự trở về của Ân Thiên Tuấn, nên khi đi theo Cánh Liêm Uy ra vườn hoa vẫn liến thoắng làm bầm.

“Cánh Liêm Uy, người vừa rồi là anh trai em, em quên không giới thiệu với anh, anh ấy tên là Ân Thiên Tuấn...”

“Cánh Liêm Uy, anh trai em siêu giỏi, anh ấy đã tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành Quản lý của đại học Oxford đấy...”

“Cánh Liêm Uy, anh trai là người thương em nhất. Em cũng thích anh trai nhất.”

“Cánh Liêm Uy, em...”

Câu thứ tư còn chưa nói xong, Ân Thiên Thiên đã bị Cánh Liêm Uy quay người ép vào tường, câu nói thể hiện tình yêu với anh trai của cô còn chưa dứt thì nụ hôn của Cánh Liêm Uy đã áp xuống môi cô...

Trong khoảnh khắc bờ môi giao nhau, người Ân Thiên Thiên như bay lên, toàn thân nhũn ra, chỉ có thể khó khăn đưa tay níu lấy vạt áo trước ngực Cánh Liêm Uy, ngay cả hít thở cũng không dám, trái tim cô đập rộn lên.

Thế này là thế nào?

Nụ hôn dịu dàng khiến Ân Thiên Thiên vô thức ngừng suy nghĩ, cô nhắm mắt lại.

Dường như thời gian trôi qua rất lâu, đến khi mặt Ân Thiên Thiên nghẹn đến đỏ bừng, Cánh Liêm Uy mới quyến luyến mà buông cô ra, câu nói đầu tiên lại là: “Ân Thiên Thiên, em ồn ào quá!”

Ân Thiên Thiên búng nose!

Ồn ào cái đầu anh ấy, cô ồn thì anh liền hôn cô à? Đây là logic kiểu gì vậy, quốc pháp thiên lý nơi đâu? Còn chê cô ồn, cô không tố cáo anh vô lễ đã là tốt lắm rồi! Cánh Liêm Uy, anh được lắm!

Còn chưa kịp nói ra lời, Cánh Liêm Uy đã nhẹ nhàng ngả người ra sau, nhưng tay vẫn không thả cô ra, anh nhìn chăm chăm người con gái trước mặt.

Lần đầu tiên Cánh Liêm Uy nhận ra ánh mắt Ân Thiên Thiên không nhìn vào anh.

Lần đầu tiên Cánh Liêm Uy nhận ra Ân Thiên Thiên còn có người thân thiết với cô hơn cả anh.

Lần đầu tiên Cánh Liêm Uy nhận ra mình khá bực bội.

Lần đầu tiên Cánh Liêm Uy mất khống chế...

...

Rất nhiều lần đầu tiên, lại đều vì một người, đây là điều trước giờ Cánh Liêm Uy không hề phát hiện ra. Anh biết anh ghen rồi, còn là ghen với anh trai của Ân Thiên Thiên! Chuyện này quả thực khiến anh hận không thể mặc kệ tất cả mà rời khỏi nơi này, nhưng cứ nghĩ đến sau đó có lẽ Ân Thiên Thiên sẽ về nhà với Ân Thiên Tuấn, anh lại không nịn được...

Anh không biết bản thân làm sao nữa, thế mà lại ghen tị với anh trai cô.

Hai người vẫn im lặng giữ nguyên tư thế mập mờ như vậy, Cảnh Liêm Uy không ngừng đầu nhìn Ân Thiên Thiên, mà Ân Thiên Thiên lại dùng vẻ mặt tức giận mà nhìn Cảnh Liêm Uy, đôi tay nhỏ nhắn níu chặt áo anh như đang thể hiện sự bất mãn của mình.

Cảnh Liêm Uy lúng túng ho một tiếng rồi thả Ân Thiên Thiên ra. Anh quay người nhìn phong cảnh xung quanh, Ân Thiên Thiên ở đằng sau phần nộ lập tức bỏ đi. Đợi đến khi Cảnh Liêm Uy tỉnh táo lại thì bóng dáng cô đã khuất mắt rồi.

Cảnh Liêm Uy sờ mũi một cái rồi đuổi theo, một tay tóm tay Ân Thiên Thiên kéo lên xe, mặc kệ sự chống cự của cô.

Tuy Ân Thiên Thiên tức giận, nhưng cô bỏ đi không phải vì giận mà là vì khó chịu.

Cô biết rõ Cảnh Liêm Uy không thích mình. Cho dù anh hôn cô cũng không phải là vì anh thích cô. Đùng hỏi vì sao, đây là trực giác của phụ nữ. Mà bị Cảnh Liêm Uy hôn dưới tình huống như vậy, Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy tủi thân. Bầu không khí trong xe tĩnh lặng, hai người không ai nói gì, mà như vậy cũng vừa lúc cho Ân Thiên Thiên không gian suy nghĩ.

Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc tự hỏi mối quan hệ giữa mình và Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy từng nói, cuộc hôn nhân giữa bọn họ không phải trò đùa cũng không phải là giả, vậy thì chính là thật rồi. Lúc đó cô còn chưa tỉnh táo, nhưng vì vừa rồi Cảnh Liêm Uy lại đột nhiên hôn cô, cô liền nghĩ đến...

Nếu như là mối quan hệ thật sự, vậy phải chăng cô đã nhảy từ hồ lửa này sang một hồ lửa khác?

Với giám đốc Trương, cô thả chết cũng không theo, vậy còn Cảnh Liêm Uy thì sao? Là anh nên cô đồng ý sao? Ân Thiên Thiên lắc đầu, cô biết rõ, cô không đồng ý! Người đàn ông của cô nhất định phải yêu cô, phải đồng ý cho cô một tương lai, cô mới có thể cam tâm tình nguyện trao bản thân mình. Mà lúc này hiển nhiên là Cảnh Liêm Uy không phù hợp với điều kiện của cô.

Đây là lần đầu tiên Ân Thiên Thiên thật sự muốn thẳng thắn nói rõ với Cảnh Liêm Uy.

Lúc xe dừng ở trước cửa nhà họ Cảnh, Ân Thiên Thiên vẫn ngồi im, Cảnh Liêm Uy cũng thông minh chọn cách tắt máy im lặng cùng đợi.

Trong lòng anh cũng hơi buồn bực trước sự lố lăng của mình vừa rồi. Anh chưa rung động với Ân Thiên Thiên mà đã làm như thế, vậy về sau phải chăng sẽ còn nghiêm trọng hơn? Anh còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, Ân Thiên Thiên đã lên tiếng.

“Cảnh Liêm Uy, chúng ta nói chuyện đi, về tương lai... giữa hai chúng ta.” Ân Thiên Thiên nhẹ giọng nói, cô không nhìn Cảnh Liêm Uy mà nhìn thẳng về phía tòa nhà đồ sộ của nhà họ Cảnh. Giọng cô chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

Cảnh Liêm Uy khẽ gật đầu, Ân Thiên Thiên mới nói tiếp: “Cảnh Liêm Uy, tôi không biết ban đầu anh đồng ý kết hôn với tôi vì điều gì. Anh đã nói anh không cho phép tôi từ chối, cũng không cho phép ly hôn, trừ khi tôi phạm vào luật thép của nhà họ Cảnh. Vậy tôi có thể hiểu là, nếu như chúng ta vẫn thuận lợi tiếp tục, tôi sẽ luôn là vợ anh?”

Ân Thiên Thiên vừa ngẫm nghĩ vừa nói, cô vẫn có một cảm giác bài xích không rõ nguyên do đối với nhà họ Cảnh.

Nghe Ân Thiên Thiên nói, Cảnh Liêm Uy quay sang nhìn góc nghiêng bình tĩnh của cô, quyết đoán nói: “Phải.”

“Được, vậy tôi có thể đề ra vài yêu cầu đối với quan hệ của chúng ta về sau không?”

Nói câu này xong Ân Thiên Thiên thật sự căng thẳng. Lúc này cô mới phát hiện mình lại đột nhiên muốn sà vào lòng Cảnh Liêm Uy. Cảm giác này vô cùng không ổn, làm cho cô thấy mình đúng là không quý trọng bản thân! Thế nên Ân Thiên Thiên vô cùng coi trọng những lời kể tiếp.

Không thể phủ nhận câu nói của Ân Thiên Thiên đã làm Cảnh Liêm Uy phải ngạc nhiên! Ngạc nhiên đến mức đưa tay nắm chặt tay lái!

Anh cho rằng Ân Thiên Thiên khác biệt, nhưng bây giờ xem ra cô cũng không khác gì người phụ nữ kia. Đầu là hai kẻ biết nhẫn nhịn, chẳng qua một kẻ nhịn đến khi anh chuẩn bị cầu hôn thì bỏ đi, một người nhịn đến khi anh thể hiện mình gần như đã rung động thì đưa ra yêu cầu...

Hóa ra là anh đã đánh giá Ân Thiên Thiên quá cao rồi. Ở thành phố T không có bất cứ người phụ nữ nào chống nổi sự mê hoặc của nhà họ Cảnh! Đó chính là nơi mọi phụ nữ đều muốn nhảy vào!

Mà Ân Thiên Thiên thì ra cũng không hơn gì!

Cảnh Liêm Uy im lặng hồi lâu không nói gì, chỉ hơi cứng ngắc quay đầu đi, sắc mặt lạnh lùng.

Ân Thiên Thiên hoàn toàn không chú ý tới, cô cho rằng Cảnh Liêm Uy không nói gì nghĩa là đã đồng ý, bèn lập tức nói ra yêu cầu của mình. Giọng cô nhỏ nhẹ nhưng lại đầy vẻ kiên định: “Cảnh Liêm Uy, chúng ta có thể kết hôn, có thể ở cùng nhau, nhưng trước khi hai bên có tình cảm với nhau, tôi hy vọng anh có thể tôn trọng em.”

Câu nói vừa dứt Cảnh Liêm Uy đã không nhịn được mà nhăn mặt, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Ân Thiên Thiên đã nói tiếp: “Tôi không biết vì sao anh lại muốn tôi, có lẽ anh cho rằng tôi giống như lời đồn, cũng có thể anh thật sự nghĩ tôi giống như những gì anh nói, là một cô gái tốt. Nhưng bất kể thế nào, anh cũng phải thừa nhận tôi là con gái, tôi có suy nghĩ của chính mình. Ban đầu tôi đề xuất yêu cầu muốn kết hôn với anh ở trên phố, nói thật đó chẳng qua là cái cớ để tôi thoát khỏi cuộc hôn nhân trong nhà mà thôi...”

Cảnh Liêm Uy từ từ quay sang, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, lúc này anh mới phát hiện mình gần như có thể nhìn rõ cả những sợi lông tơ nhỏ nhô trên làn da mịn màng của cô, trông Ân Thiên Thiên vô cùng đáng yêu. Mà lời nói của cô cũng không dừng lại, mỗi câu tiếp theo đều như rơi vào trái tim anh...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ngày mai anh đi với em ra tòa, ly hôn

“Tôi không đề ý tới việc viết thêm vài chữ ‘tùng ly hôn’ vào lý lịch, huống chi tôi vốn chỉ muốn tìm đại một người để kết hôn, đợi trong nhà yên ổn rồi lại ly hôn. Nhưng không ngờ...” Ân Thiên Thiên hơi cup mắt, nhẹ giọng nói: “Tôi gặp được anh.”

Tôi gặp được anh.

Câu nói ẩn chứa một chút bất đắc dĩ, một chút may mắn, một chút... duyên trời định.

“Địa vị của tôi ở nhà họ Ân thế nào anh cũng thấy đó, nếu như nhà họ Cảnh chấp nhận tôi, vậy tôi sẽ nguyên tiếp tục ở bên anh. Nhưng nếu nhà họ Cảnh không đồng ý, tôi cũng không miễn cưỡng. Tôi biết nhà họ Cảnh sẽ không ép anh, cho nên ly hôn hay không trước giờ đều là quyền của anh...” Ân Thiên Thiên thản nhiên nói, đôi mắt cô vô cùng kiên định. Cô không có mẹ, thậm chí chưa từng được gặp mẹ mình. Ở nhà họ Ân, trừ anh trai thì không ai quan tâm đến cô, cô bắt buộc phải học cách tự bảo vệ mình, cho dù người đó là Cảnh Liêm Uy cũng không thể khiến cô từ bỏ sự phòng bị. Vừa nói Ân Thiên Thiên vừa quay đầu nhìn thẳng vào mắt Cảnh Liêm Uy, giọng cô đầy nghiêm túc: “Yêu cầu của em rất đơn giản, chỉ là trước khi chúng ta có tình cảm với nhau, anh không được đụng vào em”

Cảnh Liêm Uy ngăn ra hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hai người ngồi trong xe im lặng nhìn nhau.

Giờ phút này Cảnh Liêm Uy không biết nói gì, cũng không biết nên phản ứng ra sao. Là Ân Thiên Thiên đã khiến anh quá chấn động hay khả năng chịu đựng của anh quá thấp, anh không rõ lắm. Điều duy nhất anh biết đó chính là, Ân Thiên Thiên lại không hề yêu cầu anh hay nhà họ Cảnh làm bất cứ chuyện gì cho cô ấy?

Im lặng một lúc lâu, Cảnh Liêm Uy mới lấy lại tinh thần, ngờ ngác hỏi một câu: “Ân Thiên Thiên, em còn muốn nói gì không?”

Phải chăng cô vẫn chưa nói hết?

Ấn Thiên Thiên nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Giờ em vẫn còn là học sinh, em hy vọng sau khi tốt nghiệp mới tổ chức đám cưới, cũng chỉ một tháng mà thôi, được không anh?”

Lúc này Cảnh Liêm Uy mới từ từ nở nụ cười, cặp mắt phương nhìn Ấn Thiên Thiên toát lên vẻ mừng rỡ.

Ấn Thiên Thiên ngơ ngác nhìn nụ cười của Cảnh Liêm Uy, hồi lâu vẫn còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể yên lặng nhìn anh. Một lúc sau Cảnh Liêm Uy mới nói: “Ấn Thiên Thiên, anh đồng ý với em, trước khi hai chúng ta có tình cảm với nhau, anh sẽ không chạm vào em.”

Lúc này cả hai đều đã quên, nếu bọn họ không động lòng thì sao?

Mãi nhiều năm về sau, khi hai người nhớ đến thời khắc này mới giật mình hiểu ra, có những chuyện thật sự đã là số phận rồi.

Nhận được câu trả lời của Cảnh Liêm Uy, Ấn Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng không để ý Cảnh Liêm Uy bên cạnh mà ngả ra ghế, có thể thấy được vừa rồi đôi mắt với Cảnh Liêm Uy cô đã cố gắng chống đỡ như thế nào.

Khỏe miệng Cảnh Liêm Uy cứ nhếch lên mãi, anh quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, bỗng dừng lại cảm thấy thế giới thật tươi đẹp.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, dừng nói là Ấn Thiên Thiên, ngay cả Cảnh Liêm Uy cũng bị giật mình.

Ấn Thiên Thiên luống cuống lấy điện thoại ra, thấy là số điện thoại cũ từ năm năm trước của Ấn Thiên Tuấn thì khỏe miệng không tự chủ được mà nhếch lên, Cảnh Liêm Uy ở bên cạnh cũng ngưng cười, cặp mắt phương theo lại.

Ấn Thiên Tuấn - người anh trai Ấn Thiên Thiên ý lại nhất.

“Anh...” Ấn Thiên Thiên nghe điện thoại, ngọt ngào gọi một tiếng, thế nhưng Ấn Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia dường như tâm trạng không tốt lắm, lần đầu tiên anh nghiêm giọng nói với Ấn Thiên Thiên: “Thiên Thiên, em lập tức quay về, anh chờ em ở nhà.”

Giọng anh vô cùng nghiêm khắc, Ấn Thiên Thiên bất giác hơi sợ hãi, cô đang chuẩn bị hỏi lại thì người ở đầu dây bên kia đã cúp máy, đây là lần đầu tiên anh ấy làm như thế với cô. Ấn Thiên Thiên lập tức hoảng lên.

Cảnh Liêm Uy làm như không nhìn thấy gì, cời dây an toàn chuẩn bị xuống xe, miệng còn nói: “Xuống xe đi, bà nội đã nhắc đến em mấy ngày rồi. Em còn không xuất hiện nữa thì về nhà họ Ân đi là vừa.”

Cảnh Liêm Uy vừa ra tay đã lập tức lấy bà cụ Cảnh ra để ép cô. Nhưng rốt cuộc Cảnh Liêm Uy vẫn đánh giá thấp địa vị của Ấn Thiên Tuấn trong lòng Ấn Thiên Thiên, chưa đợi anh xuống xe, Ấn Thiên Thiên đã vội vàng kéo tay anh. Cảnh Liêm Uy vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt vừa đáng thương vừa căng thẳng của Ấn Thiên Thiên.

“Cảnh Liêm Uy, giờ em không đến nhà anh nữa, anh đưa em về nhà trước có được không?” Ấn Thiên Thiên nói ngay. Chỉ cần vừa nghĩ đến anh trai đang tức giận, cô bất giác tê cả da đầu. Anh trai mới trở về ngày đầu tiên, rốt cuộc cô đã làm chuyện gì khiến anh ấy tức giận chứ? Về sau phải chăng cô sẽ không còn anh trai nữa? Không nghĩ được gì nữa, Ấn Thiên Thiên cầu xin Cảnh Liêm Uy: “Cảnh Liêm Uy, em xin anh, giờ em nhất định phải về nhà ngay. Ngày mai em sẽ sang giải thích với bà nội có được không? Bây giờ anh đưa em về ngay đi!”

Vừa nói Ấn Thiên Thiên vừa thành khẩn chấp tay cầu xin Cảnh Liêm Uy.

Ánh mắt Cảnh Liêm Uy hiện vẻ lạnh lùng, anh không nói gì, ngay lúc Ấn Thiên Thiên cho rằng anh sẽ đồng ý, thì Cảnh Liêm Uy lại dứt khoát xuống xe, anh sắp mạnh cửa xe rồi đi nhanh về phía nhà họ Cảnh, hoàn toàn không quan tâm đến Ấn Thiên Thiên ở phía sau.

Thấy vậy Ấn Thiên Thiên ngã người, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Trong mắt cô, trên đời này không ai quan trọng hơn Ấn Thiên Tuấn. Người đàn ông ấy không chỉ là anh trai cô mà còn là người thứ hai ban cho cô sinh mạng...

Ấn Thiên Thiên không để ý đến con giận chẳng rõ nguyên do của Cảnh Liêm Uy nữa, cô nhanh chóng xuống xe chạy ngược lại. Nơi nhà họ Cảnh ở vốn là khu biệt thự giữa sườn núi, cả khu cũng chỉ có năm, sáu nhà, nhưng đều là những nhân vật nổi tiếng ở thành phố T. Chỗ thế này trước giờ không có taxi, đến người giúp việc đi mua đồ cũng có xe đưa đón. Trong chốc lát Ấn Thiên Thiên thật sự không bắt được xe, mà cũng vì điều ấy nên cô mới cầu xin Cảnh Liêm Uy...

Cảnh Liêm Uy tức giận đi về phía nhà họ Cảnh, sau khi nghe tiếng đóng cửa xe, sắc mặt mới hơi thả lỏng. Anh cố ý bước chậm một chút, muốn đợi người phía sau, nhưng tiếng gầy cao gót vang lên càng lúc càng xa khiến anh giật mình. Vừa quay lại, anh liền nhìn thấy Ấn Thiên Thiên đang chạy trên con đường rộng rãi dưới ánh chiều tà.

Con giận bùng nổ!

Từ bé tới giờ Cảnh Liêm Uy chưa từng tức giận đến vậy! Anh lập tức quay lại đi về nhà, hoàn toàn không thèm quan tâm đến Ấn Thiên Thiên đằng sau nữa.

Ấn Thiên Thiên lo lắng trong lòng, chạy được vài bước liền thấy đau chân. Cô nhìn con đường quanh co trước mặt, quyết đoán cời đôi giày cao gót ra xách tay, chạy chân trần...

Cô cũng không biết mình đã chạy bao lâu, cuối cùng cũng xuống tới chân núi, bắt được xe và dặn tài xế dừng tốc độ nhanh nhất phóng về phía nhà họ Ân. Tài xế dường như bị đáng về sốt sáng của Ấn Thiên Thiên ảnh hưởng, nhanh chóng tăng tốc...

Đến nhà họ Ân, Ấn Thiên Thiên trả tiền rồi tiếp tục chạy chân trần vào, thậm chí chưa kịp chào hỏi Lý Mẫn và Ân Bách Phú đã xông lên tăng. Từ xa nhìn thấy cửa phòng mình mở, cô càng hoảng loạn.

Phù, cuối cùng đã đến nơi.

Ấn Thiên Thiên đứng ở cửa phòng thờ đốc, lúc này cô thậm chí còn nghi ngờ mình bị hen suyễn khó thở. Người đứng cạnh cửa sổ mặc chiếc áo phông trắng và quần baggy, chân đi đôi dép lông, quay lưng về phía cô, toàn thân tản ra sự nghiêm khắc khiến Ấn Thiên Thiên sợ đến mức không dám thở mạnh.

“Anh...” Do chạy nhanh một thời gian dài khiến cổ họng Ấn Thiên Thiên rất bỏng, giọng cô trở nên khàn đặc nhưng lại không dám nói gì, chỉ căng thẳng nhìn người đàn ông trước mặt.

Ấn Thiên Tuấn cố gắng nén con giận trong lòng, Ấn Thiên Thiên dùng hai tiếng đồng hồ để về nhà, nhưng hai tiếng đó cũng không làm anh ấy bình tĩnh lại trước tin tức vừa nghe được kia. Trong nháy mắt quay lại, anh còn tưởng mình sẽ nổi điên, nhưng lúc nhìn thấy đáng về Ấn Thiên Thiên, Ấn Thiên Tuấn chỉ có thể thở dài.

Lúc này Ấn Thiên Thiên vô cùng thể thảm, như thể dân chạy nạn chui trong hầm ra vậy. Tóc tai có tán loạn, gương mặt nhỏ nhắn và làn da phơi dưới ánh mặt trời sạm đen, đôi chân đen sì, còn thấy được những vết xước trên mu bàn chân, tay còn đang cầm đôi giày cao gót của mình. Nếu không phải về mặt và trên người cô vẫn còn quần áo chỉnh tề, Ấn Thiên Tuấn còn nghi ngờ phải chăng cô đã xảy ra chuyện gì...

Ấn Thiên Tuấn hồi lâu không nói câu nào, Ấn Thiên Thiên cẩn thận đánh giá sắc mặt anh trai. Trong lòng cô thầm thở phào, anh trai vẫn yêu thương cô, thế là lập tức nhỏ giọng gọi: “Anh...”

Ấn Thiên Tuấn đau lòng nhìn đáng về Ấn Thiên Thiên, không kim được tiếng thở dài. Anh quay người đi về phía cửa, lưng chiều nói: “Tắm rửa xong thì gọi điện thoại cho anh, anh lập tức qua.”

Lúc Ấn Thiên Tuấn sắp rời đi, Ấn Thiên Thiên không kim được mà bấu môi, gương mặt bảnh bao đáng yêu bị phơi nắng hồng lên. Nhưng lúc ánh mắt Ấn Thiên Tuấn liếc qua, cô lập tức tự giác, gạt đầu thật mạnh.

Lúc Ấn Thiên Thiên tắm rửa xong xuôi mặt trời đã lặn xuống núi. Cô vừa lau đầu vừa gọi điện thoại cho Ấn Thiên Tuấn. Chưa đầy một phút Ấn Thiên Tuấn đã xuất hiện trong phòng cô, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế ở bàn làm việc của cô, mà câu đầu tiên anh ấy nói khiến Ấn Thiên Thiên kinh ngạc.

Ấn Thiên Tuấn nhũn nhũn nói thẳng: “Thiên Thiên, ngày mai anh đi với em ra toà, ly hôn với Cảnh Liêm Uy.”

Một câu nói đã khiến Ấn Thiên Thiên nở to mắt, hồi lâu mới lấy lại được giọng nói: “Anh, vì sao ạ? Em đã kết hôn với Cảnh Liêm Uy rồi!”

Nếu Ấn Thiên Tuấn nói câu này trước khi cô thương lượng với Cảnh Liêm Uy thì có lẽ có sẽ thật sự suy nghĩ lại, nhưng giờ cô không muốn nghĩ gì nữa.

Người đàn ông Cảnh Liêm Uy ấy bất tri bất giác đã chiếm một góc nhỏ trong trái tim cô rồi.

Đôi mắt nguy hiểm của Ấn Thiên Tuấn theo lại, anh lạnh nhạt nói: “Thiên Thiên, tên bạn trai em yêu đương bốn năm không phải là Cảnh Liêm Uy! Em biết rõ anh sẽ không để em lấy một người đàn ông em không quen biết, cho dù hẳn ta có là người nhà họ Cảnh!”

Vài câu nói ngắn ngủi đã để lộ nhiều tin tức, Ấn Thiên Thiên nhìn chằm chằm Ấn Thiên Tuấn, cô cắn môi, cảm giác nhịp thở đã gấp hơn bình thường nhiều.

Ở nhà họ Ân hiện giờ ngoài Ân Bách Phú ra không ai dám làm trái ý Ân Thiên Tuấn, càng không ai dám không nghe lời anh ấy. Huống chi, Ân Thiên Tuấn trước giờ không hay giải thích nhiều mà đã đưa ra lý do đầy đủ rồi. Ân Thiên Thiên cần bản không có lý do gì mà từ chối!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Quả nhiên cảnh liêm uy tức giận rồi!

Trong căn phòng tĩnh lặng, Ân Thiên Tuấn ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt nghiêm túc không cho phép từ chối. Ân Thiên Thiên thờ ơ gấp nhìn Ân Thiên Tuấn, hai tay xoắn vào nhau.

Hồi lâu không ai nói gì, Ân Thiên Tuấn đứng lên đi về phía cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô, nói: “Thiên Thiên, anh sẽ không hại em, nghe lời anh đi.”

Nói xong Ân Thiên Tuấn liền đi qua cô chuẩn bị ra khỏi phòng. Ân Thiên Thiên nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa thì vô cùng lo lắng, cuối cùng ngay khi anh trai sắp ra khỏi gian phòng, Ân Thiên Thiên nhắm mắt rồi mở ra, ánh mắt cô mang theo sự kiên định vững vàng, giọng cô kiên quyết, lần đầu tiên cô không nghe lời anh trai.

“Anh, em không muốn ly hôn!”

Bước chân đã tới cửa của Ân Thiên Tuấn ngừng lại, bầu không khí trong phòng yên tĩnh lại.

Ân Thiên Thiên hít sâu một hơi lấy dũng khí quay đầu nhìn anh trai, dường như sợ anh không nghe thấy lời mình vừa nói, cô lại lặp lại một lần: “Anh, em sẽ không ly hôn với Cảnh Liêm Uy!”

Ân Thiên Thiên ngay lập tức cảm nhận được thân hình cao lớn của Ân Thiên Tuấn cứng ngắc, con giận như cuồng phong bão táp ập tới.

Cơ thể nhỏ nhỏ của cô lặng lẽ lùi lại, Ân Thiên Thiên nói tiếp: “Anh, em vừa mới kết hôn với Cảnh Liêm Uy, em không thể ly hôn với anh ấy lúc này! Em biết, anh vừa trở về đã nhận được tin em lấy chồng sẽ rất kinh ngạc. Nhưng anh à, em thật sự...”

“Thiên Thiên!” Ân Thiên Tuấn trầm giọng nạt, rõ ràng đang cố nén cơn giận của mình. Anh từ từ quay người lại, nhìn thẳng vào Ân Thiên Thiên mà hỏi: “Em có biết Cảnh Liêm Uy là ai không?”

Ân Thiên Thiên bị ngắt lời nhưng cũng không giận, cô nhìn chăm chăm vào anh trai mình, im lặng hai giây rồi gật đầu nói: “Em biết anh ấy là ai, em cũng biết mình đang làm gì.”

Ân Thiên Tuấn đứng ở đó, đột nhiên dứt tay áo vào túi quần, khí thế trên người anh dường như đã giảm bớt không ít nhờ động tác đơn giản kia. Nhưng Ân Thiên Thiên lại cảm nhận rõ thân hình cứng ngắc của anh, cô vô thức vội vã lên tiếng giải thích.

“Anh, em biết là anh biết người yêu đương với em bốn năm không phải là Cảnh Liêm Uy. Em cũng hiểu, với năng lực của anh, chắc chắn anh sẽ biết Cảnh Liêm Uy là ai.”

Ân Thiên Thiên vội vàng giải thích, không tự chủ mà tiến gần Ân Thiên Tuấn một bước, rồi lại thận trọng giữ khoảng cách an toàn, lo lắng nói: “Anh đã biết Cảnh Liêm Uy không phải tên bạn trai em qua lại bốn năm, vậy chắc anh cũng biết vì sao mà em ra nông nổi này chứ?”

Ân Thiên Thiên nói, gương mặt xinh đẹp còn chưa tẩy trang giống hệt cô em gái ngoan ngoãn thông minh trong trí nhớ của Ân Thiên Tuấn. Anh lại nghĩ đến tin tức khiến mình phần nộ kia, mà đằng sau sự phần nộ ấy lại là nỗi xót thương cho em gái mình.

Trong năm năm anh rời đi, cô lại phải sống những ngày tháng đáng sợ như vậy.

Ân Thiên Thiên thấy vẻ mặt anh trai hơi dậu lại, liền to gan bước lên dè dặt kéo tay áo Ân Thiên Tuấn, dánh vè y như cô bé hấp tấp theo sau anh hồi nhỏ, cẩn thận đến mức khiến người ta đau lòng.

Ân Thiên Tuấn nhìn đỉnh đầu tròn tròn của Ân Thiên Thiên, có giận nữa cũng đã nguôi hơn nửa.

“Anh...” Ân Thiên Thiên gọi nhỏ, giọng cô chất chứa nỗi tủi thân. Trong năm năm nay ở nhà họ Ân, không có Ân Thiên Tuấn, bắt đầu từ cô đã học được rất nhiều thứ, rất nhiều... “kĩ năng sinh tồn”. Trong cuộc sống trước kia của cô, Ân Thiên Tuấn chính là người che mưa chắn gió, thế nên khi biết anh ấy trở về, cô vui sướng tột cùng, bởi vì cô biết thế giới của cô đã trở lại. Ân Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn anh trai với đôi mắt hoen đỏ, cô nói: “Anh, vì sao anh không trở về sớm hơn. Nếu anh về sớm một chút, em đã không phải sợ hãi như vậy...”

Nói xong, nước mắt Ân Thiên Thiên rơi xuống...

Cô không dám tưởng tượng, nếu như cô không tỉnh táo lại trong bữa tiệc sinh nhật thì giữa cô và tay giám đốc Trương kia sẽ xảy ra chuyện gì, cô không dám tưởng tượng nếu không nghe được cuộc đối thoại giữa mẹ con Lý Mẫn trong đêm thì hôn nhân của cô sẽ ra sao; cô không dám tưởng tượng, nếu người cô gặp không phải là Cảnh Liêm Uy mà là một người đàn ông bất kỳ nào khác, thì cuộc đời cô sẽ như thế nào...

Ân Thiên Tuấn đau lòng nhìn Ân Thiên Thiên, hàng mày nhíu lại, anh không ngờ sự ra đi của mình lại mang lại cho cô nhiều nỗi đau đến vậy. Anh hiểu rõ tính cách cô, nếu không phải chuyện liên quan đến tính mạng, cô sẽ không tìm anh nhờ giúp đỡ...

Ân Thiên Thiên cũng không khóc to, chỉ hơi tủi thân rơi nước mắt một chút đã ngừng lại. Cô nhìn Ân Thiên Tuấn với đôi mắt long lanh, lại lần nữa kiên định nói: “Anh, em sẽ không ly hôn với Cảnh Liêm Uy. Một khi em ly hôn, mọi người trong nhà nhất định sẽ bắt em lập gia đình, lúc đó thì dù là anh cũng không che chở được cho em.”

Ân Thiên Tuấn không nói gì, đứng vậy, bây giờ anh không chắc chắn có thể bảo vệ được Ân Thiên Thiên, bởi vì Ân Bách Phú đã quyết tâm đuổi Ân Thiên Thiên ra khỏi nhà họ Ân. Cho dù anh có ở đây hay không, Ân Thiên Thiên cũng nhất định phải rời khỏi nhà họ Ân!

Rất lâu sau, Ân Thiên Tuấn vẫn không nói gì, Ân Thiên Thiên biết thế nghĩa là anh trai đã đồng ý rồi, về mặt cô cũng thả lỏng hơn nhiều, lập tức làm nũng với anh, làm dịu bầu không khí lúc này...

“Anh, lần này anh về rồi không đi nữa chứ?” Ân Thiên Thiên mong chờ nhìn Ân Thiên Tuấn. Chỉ cần Ân Thiên Tuấn còn ở thành phố T, cô sẽ có cảm giác bất kể mình làm ra chuyện gì cũng có người chống lưng cho.

“Anh sẽ tiếp quản Thiên Ân sao?”

Thiên Ân chính là sản nghiệp của nhà họ Ân, mà sản nghiệp này nhất định phải do con cháu nhà họ Ân tiếp quản.

“Anh, lần này anh sẽ thành gia lập nghiệp ở thành phố T phải không? Tốt quá, không chừng em cũng nhanh có chị dâu thôi...”

Ân Thiên Thiên cười thỏa mãn, đối với cô Ân Thiên Tuấn chính là thân hộ mệnh!

Ân Thiên Thiên đã tự quyết định, cần bản không cho Ân Thiên Tuấn có cơ hội trả lời. Cô cười tươi, Ân Thiên Tuấn chỉ đánh bắt đắc dĩ mỉm cười, thờ dãi rồi gật đầu khẳng định. Sau đó hai anh em cùng nhau trò chuyện, dường như đã quên mất sự việc không vui vừa rồi.

Sau khi trò chuyện một lúc lâu, Ân Thiên Tuấn mới đứng dậy rời khỏi phòng em gái, nhưng lại nói với Ân Thiên Thiên là anh muốn gặp Cảnh Liêm Uy một lần, để Ân Thiên Thiên chuẩn bị sẵn sàng...

Mãi đến khi Ân Thiên Tuấn rời khỏi phòng, Ân Thiên Thiên vẫn còn chưa lấy lại tinh thần...

Cảnh Liêm Uy, hình như cô quên bống mất anh rồi?

Nhớ đến bản thân hôm nay đã cho bà cụ Cảnh leo cây thế nào, Ân Thiên Thiên lập tức sụ mặt. Lại nhớ đến bản mặt đen như đáy nồi của Cảnh Liêm Uy, nhất thời cô liền cảm giác cuộc sống này không còn hy vọng gì nữa.

Sau khi chạy ra khóa cửa lại, Ân Thiên Thiên mới ôm điện thoại nằm lên giường, cẩn thận nhìn xem có tin nhắn đến hay không, có cuộc gọi nhớ hay không. Nhưng cô đã lật tung điện thoại lên mà vẫn không hề phát hiện ra chút dấu vết gì của Cảnh Liêm Uy, trái tim cô lập tức nhảy loạn.

Không phải là Cảnh Liêm Uy tức giận rồi chứ?

Ân Thiên Thiên nhìn đồng hồ, mười giờ rồi, cô xoắn xuýt không biết có nên gọi điện cho anh hay không.

Cuộc điện thoại gọi đi hồi lâu, đến khi sắp ngắt mới có người nghe máy, đầu dây bên kia chỉ nói một câu: “Có chuyện gì?”

Chi ba tiếng đơn giản nhưng lại làm Ân Thiên Thiên không kìm được mà run lên.

Quả nhiên Cảnh Liêm Uy giận rồi!

“Ừm...” Ân Thiên Thiên nhẹ giọng lên tiếng, song lại không biết nên nói thế nào. Cô chui đầu vào trong chăn, nhắm mắt tối om, cô tình tế cảm nhận được hơi thở của người đàn ông ở đầu dây bên kia, hồi lâu mới khẽ nói: “Cảnh Liêm Uy, anh giận em phải không?”

Vừa hỏi xong Ân Thiên Thiên đã muốn tát cho mình hai cái, sao lại nói đến chuyện không nên nói như vậy? Cô là heo à?

Quả nhiên người đàn ông đầu bên kia hừ khê, tiếng cười nhạt khiến Ân Thiên Thiên vô thức túm chặt góc chăn.

“Ân Thiên Thiên, em không biết là làm bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ khoa ngoại, không thể mang cảm xúc vào công việc sao?” Giọng nói của Cảnh Liêm Uy không hề khiến người khác nhận ra anh có tức giận hay không. Ngay lúc anh mới nghe điện thoại, cô cảm giác anh tức giận, nhưng bây giờ lại chẳng cảm thấy gì cả: “Có gì thì mau nói đi, anh còn phải trực.”

Anh vừa nói xong Ân Thiên Thiên đã chui ra khỏi chăn, ngạc nhiên hỏi: “Cảnh Liêm Uy, anh vẫn đang làm việc à?”

Giờ Cảnh Liêm Uy quá thực là kỏi nói chuyện với nhóc heo này, anh đang muốn cúp điện thoại thì cô gái ở đầu dây bên kia đã lập tức kêu lên: “Anh đi làm lúc nào? Đã ăn cơm chưa? Bây giờ bận lắm sao?”

Các câu hỏi liên tiếp ập tới, người bên kia điện thoại cũng trả lời ngắn gọn: “Bây giờ, chưa, bận.”

Ân Thiên Thiên vừa nghe đã lập tức ngồi dậy, lo lắng hỏi: “Anh không đói sao? Sao lại có thể không ăn cơm được? Hay là bây giờ anh đi tìm thứ gì ăn đi...”

Lần này, không đợi Ân Thiên Thiên nói xong, Cảnh Liêm Uy đã ngắt lời cô: “Ân Thiên Thiên, rốt cuộc em có chuyện gì? Giờ anh đang rất bận!”

Ân Thiên Thiên lập tức gạt mình, cô tủi thân đáp: “À, không có chuyện gì, em chỉ muốn xem có phải anh giận em không...”

Suy nghĩ trong lòng cô phơi bày trước mặt Cảnh Liêm Uy không chút che giấu, mãi đến khi cô tỉnh táo lại, nhớ đến việc mình đã nói gì thì toàn thân như bò trên chảo nóng, rất mất tự nhiên.

Cảnh Liêm Uy ở đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, đến khi Ân Thiên Thiên tưởng rằng anh không có ở đó thì Cảnh Liêm Uy chợt nói cho cô đáp án: “Ừm, anh giận.”

Nói xong Cảnh Liêm Uy lại lần nữa tỏ vẻ bận rộn mà cúp điện thoại, chỉ còn Ân Thiên Thiên nắm điện thoại trong tay không biết làm sao, trong đầu cô vang vọng câu nói thừa nhận sự tức giận của anh.

Cảnh Liêm Uy giận rồi, cô nên làm gì bây giờ?

Ân Thiên Thiên ngồi trên giường một lúc, sau đó quyết định vào phòng bếp, lấy mấy cái sủi cảo vài hôm trước cô rán rồi gói ra, cho gia vị vào, đợi đến khi sắp được thì lên tầng thay quần áo, sau đó xách bọc nhỏ ra khỏi nhà...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chúng ta hãy chờ xem, ai là người chịu được tới cuối cùng

Bệnh viện Nam Tự là bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố T. Ở đây dù là khoa não, khoa tim mạch hay thậm chí là khoa ngoại thông thường nổi tiếng quốc tế. Khi Ân Thiên Thiên xuống xe taxi, nhìn những tòa nhà đèn đóm sáng choang trước mặt, trong lòng cô bất giác muốn rút lui...

Ân Thiên Thiên ôm hộp giữ ấm trong lòng, đứng ở cổng bệnh viện mà không biết làm sao. Mùa thế này rồi, Cảnh Liêm Uy lại đang bận, cô đến liệu anh có bực mình hay không?

Ân Thiên Thiên nhìn về phía tầng mười bảy, cô định sẽ đến gõ anh, nhưng lại chưa nghĩ đến chuyện nếu càng gõ anh càng tức thì làm sao đây? Cảnh Liêm Uy liệu có nóng giận mà ly hôn với cô không? Cô sẽ không xui xẻo phạm phải điều tối kỵ của nhà họ Cảnh đây chứ?

Lòng cô loạn cào cào, song bước chân vẫn chậm rãi hướng về phía bệnh viện. Không ngờ vừa đi vào, Ân Thiên Thiên đã nhìn thấy các bác sĩ và điều dưỡng trong phòng cấp cứu đang vô cùng bận rộn, còn có những người ở phòng khác đưa bệnh nhân qua...

“Chao ôi, sao đang yên đang lành lại xảy ra tai nạn chứ?”

“Ai mà biết được, bây giờ loại tai xé vô lương tâm nhiều lắm!”

...

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, Ân Thiên Thiên mới biết vừa rồi ở phụ cận bệnh viện đã xảy ra tai nạn giao thông nhỏ, đa số nạn nhân đều được đưa đến đây, thế nên dù đã 12 giờ đêm nhưng trong bệnh viện vẫn rất bận rộn.

Ân Thiên Thiên đứng bên cạnh ngăn người nhìn, máu me be bét, tiếng rên rỉ đau đớn vang vọng vào tai cô. Ân Thiên Thiên cau mày, ngược mắt lên lại nhìn thấy Cảnh Liêm Uy đang bận rộn...

Lúc này anh đang đẩy giường bệnh vào, người hơi khom xuống, cẩn thận nhìn cánh tay máu thịt lẫn lộn của bệnh nhân trên giường với gương mặt ánh tuấn nghiêm túc. Sau khi vội vàng kiểm tra qua, Cảnh Liêm Uy quay đầu nói gì đó với điều dưỡng rồi lập tức chú ý tình hình của bệnh nhân.

Lần đầu tiên Ân Thiên Thiên nhìn thấy một Cảnh Liêm Uy như vậy.

Không thể phủ nhận, hình ảnh ấy đối với cô là sự rung động lớn!

Trong ấn tượng của cô, Cảnh Liêm Uy là cậu Ba nhà họ Cảnh tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố T, là người chồng che chở sau lưng cô, là một bác sĩ khoa ngoại bệnh viện Nam Tự mà hề nhắc tới là người khác không thể không khen ngợi, nhưng cô chưa từng thấy một Cảnh Liêm Uy về mặt nghiêm túc tư thế chuyên nghiệp tham gia vào đội ngũ cứu người trước mắt kia...

Chiếc hộp giữ ấm bị cô ôm chặt, cô còn nhớ trong điện thoại Cảnh Liêm Uy nói anh chưa ăn cơm, con tim nhỏ bé của cô hơi nhói lên. Nhưng cô hiểu rõ, lúc này cô không thể bước lên quấy rầy anh.

Ân Thiên Thiên ôm hộp cơm bảo bối trong lòng, quay đầu về hướng thang máy. Đối diện chính là thang máy chuyên dụng của bệnh viện, vừa hay là lúc Cảnh Liêm Uy cúi đầu chăm sóc bệnh nhân nên không nhìn thấy cô, mà cô lại in hình bóng anh trong tấm mắt.

Cảnh Liêm Uy, về sau để em chăm sóc anh, được không?

Ân Thiên Thiên không hiểu vì sao trong lòng cô bỗng hiện lên suy nghĩ ấy. Còn chưa kịp hoảng loạn thì cánh cửa của thang máy đã đóng lại, Ân Thiên Thiên chỉ nhìn thấy bàn thân trong gương, cô nờ nụ cười thỏa mãn.

Không cần ai chỉ đường. Ân Thiên Thiên quen cửa quen nẻo đi thẳng đến phòng làm việc của Cảnh Liêm Uy. Tuy biết anh không ở trong phòng làm việc nhưng cô vẫn gõ cửa một cái trọng trọng rồi mới vào, sau đó bày sủi cảo mình đem tới ra bàn, từng chiếc từng chiếc xinh xắn ngon miệng. Chỉ chốc lát khắp phòng đã tràn đầy hương thơm thoang thoảng, khác biệt hẳn với khí thế lạnh lùng của Cảnh Liêm Uy.

Làm xong xuôi, Ân Thiên Thiên im lặng ngồi chờ Cảnh Liêm Uy trở về. Cô không biết khi nào anh mới về, nhưng hôm nay cô muốn được gặp anh. Có điều thời gian không cho phép, mãi đến hai giờ sáng Cảnh Liêm Uy vẫn

chưa trở lại, Ân Thiên Thiên đành đứng dậy chuẩn bị ra về.

Cô không cất những chiếc sùi cáo trên bàn trà đi, cô không biết lò vi sóng để ở đâu, nghĩ dù sao Cảnh Liêm Uy nhìn thấy cũng sẽ tự đi hâm nóng, cô liền để lại một tờ giấy rồi chuẩn bị đi về. Nhưng vừa ra khỏi phòng, Ân Thiên Thiên liền đụng phải bác sĩ Sầm.

Cô vô thức lên tiếng xin lỗi.

Trên người bác sĩ Sầm vẫn còn mùi máu tanh, tuy mặc áo blu trắng nhưng Ân Thiên Thiên cũng đoán là bác sĩ Sầm vừa ra khỏi phòng phẫu thuật. Nghĩ hai người đều là bác sĩ, trong phút chốc Ân Thiên Thiên liền cho rằng Cảnh Liêm Uy cũng trở về rồi, bèn lập tức hỏi: “Bác sĩ Sầm, xin hỏi có phải Cảnh Liêm Uy cũng sắp về rồi không ạ?”

Bác sĩ Sầm ngẩng đầu nhìn, thấy là Ân Thiên Thiên thì ánh mắt lập tức lộ vẻ nghi ngờ, rồi lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm và chuẩn bị bỏ đi. Cô ta không ngờ Ân Thiên Thiên lại lên tiếng, cô ta không phải loại gái ngoan như Ân Thiên Thiên, nghe câu hỏi là biết Ân Thiên Thiên đã đợi lâu rồi. Ánh mắt bác sĩ Sầm hơi lạ, cô ta cười nói: “Anh ấy vừa phẫu thuật xong, giờ đang chuẩn bị vào phẫu thuật một ca nữa, ít nhất cũng phải mất 3, 4 tiếng. Có chuyện gì không?”

Ân Thiên Thiên nghe xong trong lòng khó tránh khỏi hơi mất mát, cô lắc đầu nói cảm ơn rồi lập tức rời đi. Song cô không hề chú ý, sau khi cô bỏ đi, bác sĩ Sầm đã nghi ngờ mở cửa phòng làm việc của Cảnh Liêm Uy ra...

Vừa làm phẫu thuật cho bệnh nhân xong, Cảnh Liêm Uy có hơi mệt mỏi. Lại thêm hôm nay chưa ăn cơm, bận đến giờ này cho dù là người sắt cũng không chịu được. Sau khi bàn giao lại công việc, Cảnh Liêm Uy lễ cơ thể rồi về phòng làm việc.

Vừa mở cửa phòng ra, hàng mây anh đã nhũn lại.

Trước giờ anh không thích trong phòng làm việc có mùi. Mùi nước hoa cũng vậy, mùi thức ăn cũng thế, ấy vậy mà giờ phòng làm việc của anh lại có cả hai loại mùi này.

Bác sĩ Sầm đã thay áo blu trắng ra, chiếc váy liền bó sát tôn lên cơ thể hoàn mỹ của cô ta. Cảnh Liêm Uy vừa vào đã nhìn thấy bác sĩ Sầm đang làm gì đó ở bàn trà, vẻ mặt anh không tốt lắm, nhưng cũng không tính là khó chịu.

“Bác sĩ Sầm, cô có việc gì?” Cảnh Liêm Uy bước vào nhưng không nhìn cô ta lấy một lần, anh đi thẳng về phía bàn làm việc, đến những món ăn trên bàn trà cũng không hấp dẫn được ánh mắt của anh: “Nếu không có việc gì thì cô về đi, giờ tôi đang rất mệt.”

Ý đuổi khách rõ ràng, nhưng bác sĩ Sầm làm như thể không nghe thấy, cô ta là lướt đứng lên, nhìn về phía Cảnh Liêm Uy với vẻ ngượng ngùng: “Em chi nghỉ lần trước gói sùi cáo anh chưa được thử. Thấy anh bận rộn như vậy, vừa hay em đã làm mấy cái, nên lấy qua cho anh nếm thử.”

Lúc này Cảnh Liêm Uy mới nhìn xuống những chiếc sùi cáo nhỏ xinh đáng yêu trên bàn trà, trong đầu lại nhớ đến Ân Thiên Thiên, sắc mặt anh lập tức khó coi.

Một đũa con gái dám đi tìm người đàn ông khác ngay trước mặt anh, bây giờ còn im im không thể hiện gì, nghĩ đến cô ta mà làm gì chứ?

Tâm trạng không tốt, lại đã thoát khỏi trạng thái làm việc, Cảnh Liêm Uy càng bực phát tính tình, anh nói thẳng với bác sĩ Sầm: “Giờ cô có thể đi được rồi.”

Bác sĩ Sầm tất nhiên nhận ra sự bất mãn trong giọng nói của Cảnh Liêm Uy, cô ta cũng không dám ở lại nữa, quay người ra khỏi phòng. Song trước khi đi ra, cô ta lại nhìn đồng sùi cáo, nói: “Bác sĩ Cảnh, đó là một phần tâm lòng của em, em biết chiều nay anh chưa ăn gì. Giờ anh hãy ăn một chút đi, trước khi ăn uống chút canh cho ấm bụng.”

Nói xong bác sĩ Sầm không để Cảnh Liêm Uy kịp lên tiếng đã nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cảnh Liêm Uy kéo áo ra, đứng lên mở cửa sổ cho thoáng khí. Ngày mai bác sĩ Sầm không cần đi làm nên giờ có thể ra về, có dùng nước hoa cũng không lạ, nhưng anh không thích cái mùi này! Còn là mùi giống hệt mùi người nào đó dùng nữa!

Sau khi thông gió, trong phòng đã đỡ hơn nhiều, từ đầu đến cuối Cảnh Liêm Uy không hề động đến chỗ thức ăn trên bàn, chỉ ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng cuối cùng cơ thể anh vẫn kháng nghị, Cảnh Liêm Uy đành mở mắt ra, nhìn chiếc điện thoại trên bàn, ánh mắt anh lơ lửng, hồi lâu sau mới cầm lấy gọi một cú điện thoại...

Ân Thiên Thiên mãi mới bắt được xe, ngồi lên xe rồi cô vẫn còn hơi sợ, dạo này cô rất nhiều vụ án sinh viên mất tích, cho dù cô đang trên đường về nhà, nhìn thấy phong cảnh quen thuộc ven đường nhưng vẫn không kim được mà run lên.

Ân Thiên Thiên nắm chặt điện thoại, đầu tranh hồi lâu cuối cùng vẫn gọi một cú điện thoại. Đầu dây bên kia vừa nghe máy, Ân Thiên Thiên đã gọi một tiếng ngọt ngào: “Anh...”

Ân Thiên Tuấn vừa về nước, đồng hồ sinh học còn chưa đảo lại, lúc Ân Thiên Thiên gọi đến anh đang tắm, thế nên hoàn toàn không biết cô em gái của mình lại to gan đến mức mười hai giờ đêm cũng dám ra khỏi nhà. Lúc này nhận được điện thoại, gân xanh trên trán anh nổi lên, Ân Thiên Tuấn trầm giọng nạt: “Ân Thiên Thiên, tốt nhất là em hãy cầu khẩn lúc anh gặp được hần, biểu hiện của hần đủ qua cửa đi!”

Nụ cười của Ân Thiên Thiên ở đầu dây bên kia đột nhiên cứng đờ.

Anh, nếu anh không đe dọa khủng bố như vậy thì có khi Cảnh Liêm Uy còn có thể biểu hiện tốt được...

Ân Thiên Thiên gọi điện thoại cho Ân Thiên Tuấn cũng không phải là muốn anh trai đến đón mình, chẳng qua là cô muốn thông báo cho người khác biết hành tung của mình để phòng ngừa mà thôi. Nhưng Ân Thiên Tuấn vẫn chấp nhận rời khỏi giường, xuống gara lấy chiếc Lexus đã lâu không lái ra, sau đó đi ngược theo hướng về nhà của chiếc taxi đang chờ Ân Thiên Thiên.

Ân Thiên Thiên lên xe Ân Thiên Tuấn xong lập tức thả lỏng. Đoạn đường này quả thực không tính là ngắn, cô nói chuyện điện thoại với anh trai suốt mười phút, may mà không tắc đường nên giờ cô mới có cơ hội cúp điện thoại.

Ân Thiên Tuấn bất mãn nhìn Ân Thiên Thiên, lạnh lùng nói: “Em vui về đi tặng đồ, kết quả người ta không thèm đưa em về nhà à?”

“Đâu có?” Ân Thiên Thiên theo bản năng giải thích thay Cảnh Liêm Uy: “Anh ấy bận mà.”

Ân Thiên Tuấn hừ mũi tiếng, cảm thấy cô em gái này đúng là rên mãi mà không nên thân. Anh không nói gì nhưng trên mặt tỏ rõ sự bất mãn với Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên chỉ cười gượng.

Mà ở một nơi khác, Cảnh Liêm Uy liên tục gọi vài cuộc điện thoại cho Ân Thiên Thiên mà máy vẫn báo bận, sắc mặt anh càng sa sầm hơn...

Được lắm, đêm khuya còn gọi điện thoại cho người khác, coi anh chết rồi phải không? Vậy thì chúng ta hãy chờ xem ai là người chịu được tới cuối cùng!

Thế là hai người bắt đầu cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên không rõ nguyên do!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cảnh liêm uy, anh đang ở đâu _

Hôm sau, Ân Thiên Thiên ngủ dậy giấc rồi mới rời giường, chuyện đầu tiên là sờ điện thoại bên gối, ánh mắt vốn tràn đầy mong đợi của cô lúc nhìn thấy điện thoại lại ảm đạm.

Anh vẫn còn tức giận sao?

Ân Thiên Thiên cắn môi rồi nhanh chóng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, sau khi chuẩn bị xong xuôi liền vội vã xuống tầng. Lúc này cô mới nhận ra trong nhà không có ai cả, Ân Thiên Thiên hơi ngạc nhiên ra khỏi nhà.

Vừa lên xe taxi, điện thoại trong túi liền vang lên. Thấy là Lý Mẫn gọi, Ân Thiên Thiên hơi nhũn mày, song cuối cùng vẫn bắt máy: “Mẹ, có chuyện gì ạ?”

Lý Mẫn ở đầu dây bên kia dường như rất vui vẻ, thi thoảng còn nghe thấy giọng phụ nữ vọng vào, có lẽ là lại ra ngoài chơi mệt mỏi. Bà ta không thèm quan tâm đến giọng điệu của Ân Thiên Thiên, mở miệng liền nói:

“Thiên Thiên à, con đến Nocturne lấy tài liệu giúp anh con đi, giờ mẹ không đi được, em con lại đi tìm Hường Thực rồi. Hai đứa nó đang bận làm đám cưới, cả nhà có mỗi con là rảnh rồi nhất...”

Về mặt Ân Thiên Thiên vô cùng khó coi, tất nhiên không phải là vì chuyện đi lấy tài liệu, dù sao cũng chỉ mất công đi một chuyến mà thôi, có điều trong lòng cô hơi bức mình. Ân Nhạc Vy bận rộn chuyện đám cưới cũng được thôi, nhưng lẽ nào cô không bận làm đám cưới chắc? Chẳng lẽ bà ta quên mất bà ta không chỉ có một đứa con gái sắp lấy chồng à?

Ân Thiên Thiên nén cơn giận trong lòng, nhẹ nhàng đáp lời rồi cúp điện thoại, sau đó dẫn tài xế đến Nocturne. Trên đường đi, Ân Thiên Thiên nhắm mắt rồi gửi một tin nhắn cho Cảnh Liêm Uy.

“Cảnh Liêm Uy, giờ em đến Nocturne giúp anh trai em lấy tài liệu, chiều nay cùng đi ăn cơm nhé?”

Sau đó liền im lặng chờ đợi, nhưng mãi đến khi taxi dừng ở Nocturne rồi Cảnh Liêm Uy vẫn chưa nhắn lại. Ân Thiên Thiên đành cắt điện thoại đi vào trong khách sạn. Đến quầy tiếp tân, cô vừa xưng tên là người nhà họ Ân, cô nhân viên đã ngẩng lên nhìn cô một cái, sau đó nói cho cô số phòng.

Ân Thiên Thiên ngần ra, số phòng à?

Có người hợp tác của “Thiên Ân” ở đây sao? Không thì sao phải thuê phòng, liệu có phải là có hạng mục gì không?

Ân Thiên Thiên không suy nghĩ nhiều, quay người đi về phía thang máy. Nữ nhân viên lễ tân nhìn theo bóng lưng cô khinh bỉ bêu môi, đám phụ nữ bên cạnh nghe thấy cũng túm tụm lại nhỏ giọng bàn tán.

“Đó chính là cô cả nhà họ Ân đấy, không phải nghe nói đã sắp kết hôn rồi sao?”

“Kết hôn? Cô không biết à, cô ta lấy một tên bác sĩ quèn, đâu có sang bằng giám đốc Trương.”

“Chắc chắn, nhìn cái vẻ ngây thơ của cô ta, tôi còn tưởng là ngoài kia người ta tung tin vịt chứ.”

“Tung tin vịt? Cô không biết câu không có lửa làm sao có khói à.”

...

Bác sĩ Chu vừa đúng lúc đi đến trả phòng, nghe đám nhân viên bàn tán không kiêng dè thì khóe miệng hơi nhếch lên.

Thì ra cô vợ nhỏ của bác sĩ Cảnh chính là loại ngàn người cười à? Giờ xem ra có lẽ là bác sĩ Cảnh bị lừa rồi. Nhớ đến đáng về ngây thơ vô tội của Ân Thiên Thiên trong bệnh viện, lúc bác sĩ Chu bước ra khỏi Thiên Thiên đã gọi cho Cảnh Liêm Uy không chút do dự.

“Bác sĩ Cảnh, tôi nhìn thấy cô vợ nhỏ của anh đi theo người đàn ông khác vào phòng rồi, anh có muốn đến xem không?”

Giọng cô ta tuy nhẹ nhưng chứa đầy sự khinh bỉ đối với Ân Thiên Thiên, cũng tràn đầy bất mãn với mắt nhìn người kém cỏi của Cảnh Liêm Uy! Cô ta ưu tú như vậy, vậy mà Cảnh Liêm Uy lại không hề để ý đến sự tồn tại của cô ta, giờ cô ta muốn xem xem Cảnh Liêm Uy nhìn thấy bộ mặt thật của Ân Thiên Thiên thì sẽ như thế nào.

Cảnh Liêm Uy ở đầu dãy bên kia vừa nghe vậy thì vội vàng thay áo blu ra, cầm chìa khóa xe xông ra ngoài.

Ngoài cửa phòng, Ân Thiên Thiên khẽ khàng gõ cửa, bên trong nhanh chóng có tiếng bước chân vang lên. Không biết vì sao tự dưng cô lại thấy hoảng hốt, cơ thể căng ra đề phòng.

Cánh cửa trước mặt chậm rãi mở ra, ngay khi nhìn thấy người phía sau, mắt Ân Thiên Thiên tròn trũng, khuôn mặt nhò nhò tức trắng bệnh, cơ thể vô thức lùi về sau. Người bên trong lại đuổi tay ra nắm chặt cổ tay cô.

Thấy sắp bị giám đốc Trương kéo vào phòng, Ân Thiên Thiên dùng cánh tay còn tự do bám chặt vào vách tường ngoài cửa, sống chết không tiến vào!

Đùa cô sao, lúc giám đốc Trương ra mở cửa, trên người chỉ khoác mỗi áo choàng tắm, vừa nhìn là biết bên trong không mặc gì cả. Trong phòng cũng chỉ có mình gã, lúc này mà cô vào chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

“Giám đốc Trương, tôi đến lấy tài liệu, xin anh buông tôi ra!”

Giọng Ân Thiên Thiên không lớn nhưng cũng không nhỏ, cô biết Trương thị và Thiên Ân hợp tác rất nhiều hạng mục, vốn dĩ Ân Bách Phú đã nổi giận vì cô không đồng ý lấy gã ta, lúc này nếu cô còn chọc giận gã, không chừng Ân Bách Phú sẽ lột da cô mất! Thậm chí có khi Cảnh Liêm Uy cũng gặp họa theo! Thế nên, không đến thời khắc cuối cùng, Ân Thiên Thiên cũng không muốn tuyệt đường sống!

“Lấy tài liệu à? Em không bước vào thì làm sao mà lấy được?” Giám đốc Trương nở nụ cười bỉ ổi, nhìn Ân Thiên Thiên với ánh mắt tràn đầy ham muốn. Tay gã kéo mạnh thêm, giọng điệu cũng không hề kiêng dè: “Thiên Thiên à, muốn lấy tài liệu ở chỗ tôi thì phải trả giá đó. Em không muốn trả giá thì về sau vụ làm ăn này khó thực hiện rồi. Nào, mau vào đi, chú Trương đây sẽ dạy em...”

Ân Thiên Thiên thấy ngón từ mang đầy dục vọng và tính ám chỉ không chút che giấu và giám đốc Trương thì hoảng lên, bàn tay nhỏ bé của cô vẫn siết chặt vách tường, cô quay đầu nhìn ra hành lang, cả hành lang dài như vậy mà không có đến một bóng người!

Cảnh Liêm Uy, anh đang ở đâu?

Phản ứng đầu tiên của Ân Thiên Thiên là nhớ đến người đàn ông ngày hôm qua đã bị cô chọc tức mà quay đầu đi mất...

“Chú Trương, tôi không lấy nữa, tôi sẽ bảo anh tôi đích thân sang lấy. Tôi không cần nữa.” Nói xong Ân Thiên Thiên bắt đầu ra sức gãi gãi, cô tay bị bóp đã đỏ lên, đau đớn vô cùng, thậm chí còn rách cả da. Nhưng cô vẫn không ngừng vùng vẫy, trong miệng còn lầm bầm: “Tôi không lấy nữa, chú Trương, tôi còn muốn đi tìm chồng tôi, tôi không cần tài liệu nữa!”

Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi ki xảo đều chỉ như con hổ giấy.

Câu nói đó đúng là dành cho Ân Thiên Thiên, cô có thể nhanh nhẹn nhanh nhẹn, có thể khua môi múa mép, nhưng khi một đầu một với sức mạnh tuyệt đối, cô không hề có cơ may thắng lợi!

Giám đốc Trương vừa nghe Ân Thiên Thiên nói đã nhe hàm răng ỏ vàng ra mà cười, gã dứt khoát đuổi tay kia ra tóm lấy eo Ân Thiên Thiên. Lần này Ân Thiên Thiên hoàn toàn như con cá nằm trên thớt, gã tiến gần bên tai cô, vô cùng hạ lưu lè lưỡi liếm một cái rồi nói: “Không cần cũng không sao, đợi lát nữa chú Trương sẽ khiến em phải cầu xin!”

Vừa dứt lời, giám đốc Trương dùng sức kéo một cái, Ân Thiên Thiên liền bị lôi vào phòng.

Ân Thiên Thiên sắp tuyệt vọng rồi, cô đưa tay đẩy gã đàn ông trước mặt ra, vẻ mặt hoảng loạn, điên cuồng kêu to: “Không! Tôi không muốn! Chú Trương, tôi đã lập gia đình rồi, tôi có chồng rồi! Ông không thể!”

Thấy Ân Thiên Thiên không phối hợp, giám đốc Trương chỉ coi đó là một loại đam mê, gã mỉm cười hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Ân Thiên Thiên. Phải biết rằng gã muốn cô không phải ngày một ngày hai, nếu không phải vì chiếm được cô, gã sẽ không lựa chọn hợp tác với Ân Bách Phú đâu. Cả giới kinh doanh ai mà chẳng biết Ân Bách Phú nổi tiếng là một kẻ tiểu nhân!

Giám đốc Trương ôm Ân Thiên Thiên vào lòng, gã dán sát tai cô, vì sợ tránh né của cô mà lần này gã không nồn nóng liếm nữa, chỉ hơi lo lắng nói: “Bé cưng à, em cũng biết vì để có được em, tôi đã nhường lợi ích lớn nhất cho người nhà em rồi. Em nói xem, em phải bồi thường tôi thế nào đây?”

Ân Thiên Thiên sợ hãi phát khóc, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cô đã bị giám đốc Trương đẩy ngã xuống giường rồi! Trong chớp mắt, thấy gã đàn ông kia muốn dè lên, Ân Thiên Thiên lăn sang bên cạnh theo bản năng, tuy cô không bị đè trúng nhưng cũng bị gã giam lại giữa hai tay...

“Đừng! Cầu xin ông, tôi sẽ bảo anh tôi đến bàn với ông có được không? Anh ấy sẽ cho ông lợi ích lớn nhất. Cầu xin ông thả tôi đi! Tôi đã lập gia đình rồi, tôi có chồng rồi! Cầu xin ông...”

Ân Thiên Thiên thảm thiết cầu xin, cố gắng lùi về phía mép giường, nhưng cánh tay kia đã hạn chế hành động của cô. Cố gắng lâu như vậy, rõ ràng mép giường ở ngay trước mắt mà cô không tài nào lại gần được.

Trong lòng là cơ thể mềm mại mơ tưởng đã lâu, giám đốc Trương rõ ràng càng lúc càng hưng phấn. Gã sắp lại muốn hôn một cái, Ân Thiên Thiên lại liều mạng trốn tránh. Giờ đây trừ việc gãi gãi và ý muốn chạy trốn, trong đầu cô không còn gì khác...

Trong cơn hoảng loạn, Ân Thiên Thiên mở miệng: “Chú Trương, mẹ tôi sắp tìm đến rồi, chỉ cần tôi lâu như vậy không lấy được tài liệu về, người nhà tôi nhất định sẽ đi tìm! Đến lúc đó họ sẽ không bỏ qua cho ông! Ông buông tôi ra...”

“Ha ha ha...” Ân Thiên Thiên còn chưa nói xong đã bị giám đốc Trương ngắt lời. Gã dè lên người cô, đưa tay nắm cầm cô, nói với giọng vừa trào phúng vừa thương hại: “Bé cưng à, em sợ đến ngốc rồi phải không? Mẹ em

và bố em tự tay đẩy em đến chỗ tôi, em cho là bọn họ còn đến cứu em à? Phải biết rằng vì đợi cơ hội ngày hôm nay, bố em còn cố ý sai anh em đến công ty con, đợi đến khi anh em tới, chúng ta đã gao nấu thành com rồi...”

Ân Thiên Thiên mặt cắt không còn giọt máu, cô cắn chặt môi nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy, có lẽ là bị hành vi của giám đốc Trương dọa sợ, cũng có lẽ là bị lời nói của gã làm chấn động. Nước mắt cô trào ra khóc mất nhưng không chịu rơi xuống..

Bố mẹ cô vậy mà lại đối xử với cô như vậy ư?!

Sao có thể không oán, sao có thể không hận?

Thường thức về mặt của Ân Thiên Thiên chán chê, giám đốc Trương mới nói tiếp: “Bây giờ chuyện em nên làm nhất là nghĩ cách hầu hạ tôi cho tốt, không chừng tôi hài lòng rồi sẽ lấy em. Không thì em cứ quay về làm vợ tay bác sĩ kia đi!”

Vợ bác sĩ?

Ân Thiên Thiên lập tức nhớ đến người đàn ông kia, cơ thể cô càng run rẩy mãnh liệt...

Ngay khi giám đốc Trương mỉm cười đắc ý muốn hôn xuống, Ân Thiên Thiên quay đầu đi dùng hết sức lực toàn thân hô lên cái tên mà giờ phút này cô muốn gặp nhất...

“Cảnh Liêm Uy!”

Tiếng kêu xé gan xé phổi, tràn đầy sự nhục nhã và không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Nếu em bị nhúng chàm thì phải làm sao_

“Bé cưng, nào, trước tiên để tôi hôn em một cái đã, tôi nhớ em muốn chết...” Ân Thiên Thiên gần như đã cảm giác được nước miếng của gã nhỏ lên mặt mình, thân hình to béo của gã đè xuống cơ thể nhỏ bé của cô, mỗi một lần gây gổ đối với cô mà nói đều là một lần cơ thể bị xâm phạm.

“Đừng sợ, tôi sẽ giúp em thoải mái, cưng à...”

Ân Thiên Thiên cố gắng trốn tránh sự tiếp xúc của giám đốc Trương, bởi vì cô vùng vẫy nên gã không dám thả lỏng chút nào, cứ đè cô như vậy, muốn tiếp thêm một bước cũng khó. Có điều tình huống này càng lâu thì càng bất lợi đối với Ân Thiên Thiên.

Vừa tránh Ân Thiên Thiên vừa cố gắng bình tĩnh lại, giờ cô nhất định phải nghĩ cách cứu bản thân!

“Chú Trương, ông hãy tha cho tôi, nếu không ông sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!” Ân Thiên Thiên tức giận ngẩng đầu nhìn tay giám đốc Trương đang đè lên người mình, đây là lần đầu tiên cô nhắc đến thân phận của Cảnh Liêm Uy trước mặt người ngoài: “Chồng tôi sẽ không tha cho ông! Nhà họ Cảnh sẽ không tha cho ông!”

Gã đàn ông vốn không coi chút uy hiếp của Ân Thiên Thiên ra gì, lúc nghe đến câu nói sau cùng cơ thể gã bỗng cứng đờ, ánh mắt nhìn Ân Thiên Thiên mang vẻ tò mò.

Nhà họ Cảnh à?

Nhà họ Cảnh ở thành phố T sao?

Bên tai dường như có thể nghe thấy những lời lẽ bần thiêu của giám đốc Trương, thậm chí hô hấp nặng nề của gã đối với cô đều là một loại áp lực tinh thần! Ân Thiên Thiên gắng sức không để cho bản thân run rẩy sợ hãi. Cô sẽ an toàn, nhất định sẽ an toàn.

Ánh mắt cô nhìn gã tràn đầy sự kiên định và khí phách!

Đó là khí phách vì người nhà họ Cảnh!

Từ khi cô nhận giấy đăng ký kết hôn với Cảnh Liêm Uy, cô đã là người nhà họ Cảnh! Sau khi biết bố mẹ cô đã làm gì với mình, Ân Thiên Thiên càng không muốn làm con bọn họ nữa!

Do vừa mới vùng vẫy loạn xạ, tay chân Ân Thiên Thiên gần như đều hằn đỏ, rất nhiều nơi đã xước da chảy máu, nhưng cơn đau đớn không thể thu hút sự chú ý của cô.

Giám đốc Trương đã hơi dao động, nói chính xác hơn, lần trước khi nhìn thấy Cảnh Liêm Uy ở nhà họ Ân, gã đã hơi nghi ngờ rồi. Nhưng cuối cùng lòng háo sắc vẫn chiếm phần hơn!

Nếu gã thật sự chiếm đoạt con dâu tương lai của nhà họ Cảnh thì nói ra chẳng oai lắm sao?

Giám đốc Trương hơi hạ thấp cơ thể, gã càng cười đắc ý: “Nếu chồng em thật sự là cậu chủ nhà họ Cảnh, tôi đã để em rồi hẳn cũng chỉ có thể nhìn thôi. Ai bảo hẳn không bộc lộ thân phận chứ. Ân Thiên Thiên, tôi khuyên em tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe lời, tránh phải chịu khổ!”

Vừa dứt lời, giám đốc Trương cúi đầu hôn, Ân Thiên Thiên vốn vẫn luôn trong tư thế phòng bị bỗng nghiêng đầu đi, nụ hôn của gã rơi vào khoảng không. Lúc này, gã đã hoàn toàn mất kiên nhẫn!

Bốp!

Một cái tát nỏ đem đóm mắt giáng xuống mặt Ân Thiên Thiên, giám đốc Trương tức giận vô cùng.

“Mẹ kiếp, Ân Thiên Thiên, đừng có không nể nang nhau! Hôm nay ông đây muốn chịch cô, để xem có đứa nào dám đến cứu cô không!” Giám đốc Trương cười âm lên, gã dùng sức siết tay Ân Thiên Thiên đến mức cô không nhận được nhủi mảy: “Cô có tin ông đây sẽ lập tức gọi điện tìm vài thằng đến không? Có dùng được nước lần tới, cô thật sự cho rằng anh cô có quan hệ với nhà họ Cảnh là không ai dám động vào cô à! Còn không phải hợp nữa có tin ông đây sẽ đánh chết cô không!”

Cái tát của giám đốc Trương vô cùng hung ác, Ân Thiên Thiên đã cảm nhận rõ vị tanh của máu trong miệng. Lời của gã khiến cô sợ hãi, nhưng giờ cô lại thấy được hy vọng nhiều hơn, ít nhất hiện tại cô còn có một tay tự dơ mà.

Ân Thiên Thiên rom róm nước mắt, cô không cần già vò cũng có thể bày ra dáng vẻ sợ hãi tội đồ, cánh tay phải được tự do xoa lên gương mặt bị đánh, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, còn có vài phần thỏa hiệp già vò...

Lần này giám đốc Trương vui vẻ hẳn, gã nhắm hôm nay sẽ không có ai đến cứu cô, mà từ thời khắc Ân Thiên Thiên bấm chuông cửa thì đã nằm trong phạm vi khống chế của gã rồi. Cô cần bản không trốn được, thế nên gã cho là mình vẫn còn rất nhiều thời gian chơi đùa với cô!

“Thế mới ngoan chứ, em có đau không?” Giám đốc Trương mỉm cười đắc ý, gã đưa tay khẽ vuốt ve gò má Ân Thiên Thiên, đáng vẻ ghé tòm đến mức làm cô suýt nôn ra nhưng lại cố gắng chịu đựng. Đồng thời, tay còn lại của Ân Thiên Thiên cũng được tự do, chỉ là nửa người dưới của cô vẫn bị đè chặt, không thể động đậy.

“Em nghe lời sớm một chút thì tôi đâu có lỡ đánh em chứ? Để tôi xem nào, làn da mịn màng này, đúng là khiến người ta đau lòng mà...”

Ân Thiên Thiên run lấy bầy, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi không chút che giấu làm cho giám đốc Trương vô cùng thỏa mãn.

Ân Bách Phú nói Ân Thiên Thiên rất quật cường, nhưng một cô gái quật cường thì sớm muộn gì chẳng phải khuất phục dưới chân đàn ông!

Ân Thiên Thiên cũng không ngoại lệ!

Ân Thiên Thiên chịu đựng cái tay “địu dàng” xoa nắn trên mặt cô của giám đốc Trương, chờ đợi một cơ hội...

Cuối cùng, ngay lúc giám đốc Trương hơi nâng người muốn hôn cô một lần nữa, Ân Thiên Thiên dùng cái chân bị đè đến mất cảm giác, gần như dùng hết sức lực toàn thân húc mạnh lên phần thân dưới của giám đốc Trương.

“Á!”

Giám đốc Trương hét ầm lên, bàn mặt vốn đang đắc ý lúc này nhện đến mức đỏ lên, gãi che nửa người dưới của mình ngã ngồi sang bên cạnh, hồi lâu không thẳng lưng lên được.

Ân Thiên Thiên nhanh chóng bò xuống giường, nhưng vừa xuống đến nơi toàn thân cô đã nhũn ra, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống!

“Ân Thiên Thiên!” Giám đốc Trương nhìn Ân Thiên Thiên, tức giận đến mức nghiến răng, trừng mắt đầy to máu. Gã cố gắng đuổi tay ra bắt lấy cô, miệng nhả ra toàn lời uy hiếp: “Mày đứng lại cho tao! Hôm nay ông đây phải giết chết mày!”

Ân Thiên Thiên sợ đến mức toàn thân run lên, không kịp suy xét gì nữa. Cô dùng tay nhéo mạnh vào đùi mình, con đau đón đợi lên, Ân Thiên Thiên nhủ chặt hàng mày, bước chân chạy về hướng cửa.

Giám đốc Trương ở đằng sau nhìn thấy động tác của Ân Thiên Thiên thì cố gắng nén cơn đau đuổi theo. Vừa rồi cú đập của cô đã làm gã bị thương, nhưng không quá nghiêm trọng, qua một lúc đã đỡ rồi, dù sao khi đó chân Ân Thiên Thiên đã đang bị tê, đau còn sức lực như bình thường được.

Ân Thiên Thiên không dám nhìn về phía sau, mỗi một bước tiến gần cánh cửa, trong lòng cô lại thêm một tia hy vọng. Cô lao đảo nghiêng ngã chạy về phía cửa, tóc tai tán loạn, quần áo xốc xếch, trông thê thảm vô cùng!

Ân Thiên Thiên cắn chặt môi, cô thề, nếu thoát ra được, cô sẽ không bao giờ liên quan gì đến người nhà họ Ân nữa! Từ nay về sau đôi bên đường ai nấy đi!

Mắt thấy đã sắp chạm vào tay nắm cửa, nhưng đột nhiên da đầu lại nhói lên!

Giám đốc Trương sai bước đến, gãi chống tường, một tay túm mái tóc dài hơi xoắn của Ân Thiên Thiên, không chút thương hoa tiếc ngọc mà giật mạnh, gần như có thể nghe thấy tiếng da đầu bị rách ra.

Ân Thiên Thiên rất muốn bắt chấp xông ra, nhưng đầu cô lại không thể không ngửa ra sau, mà cánh cửa trước mắt cô đã càng ngày càng xa...

Giám đốc Trương dùng một tay kéo Ân Thiên Thiên cách xa cánh cửa, gãi đập một cú lên người Ân Thiên Thiên, hùng hổ chửi: “Con điểm này, đợi ông mày hưởng thụ xong rồi nhất định sẽ tặng mày cho thằng khác! Để chúng nó cũng được nếm thử mùi vị của cô cá nhà họ Ân! Con khốn kiếp!”

Ân Thiên Thiên bị đập ngã lăn ra đất, hai tay cô ôm lấy đầu, cảm giác như có dòng chất lỏng chảy ra giữa các kẽ tay, song ánh mắt cô vẫn tràn đầy mong đợi nhìn về phía cửa...

Lẽ nào hôm nay cô chắc chắn sẽ bị chà đạp sao?

Thấy khoảng cách càng lúc càng xa, Ân Thiên Thiên vẫn luôn quật cường lúc này lại chảy nước mắt, gào lên một tiếng xé tim xé phổi: “Cảnh Liêm Uy, anh đang ở đâu?”

Vì sao anh không tới cứu em?

Cảnh Liêm Uy...

Một tiếng ầy như dùng hết sức lực toàn thân của Ân Thiên Thiên, vùng vẫy giữa với giám đốc Trương lâu như vậy, cô đã sớm rã rời chân tay.

Đột nhiên, cánh cửa ngày càng mờ hồ trước mặt cô lại bị đập văng ra...

Ân Thiên Thiên ngờ ngác ngồi trên mặt đất, thảm hại như một bệnh nhân tâm thần vừa chạy ra khỏi nhà thương điên. Khoảnh khắc nhìn thấy bóng người xuất hiện trước cửa, nước mắt trên mặt Ân Thiên Thiên càng rơi như mưa...

Cảnh Liêm Uy...

Cảnh Liêm Uy...

Cuối cùng anh đã tới...

Khó mà hình dung được tâm trạng của Cảnh Liêm Uy khi đập ga phi đến Nocturne, vào giây phút nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của Ân Thiên Thiên mà phá cửa xông vào, và cả khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Ân Thiên Thiên, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cô, khỏe miệng anh lại nhếch lên...

Con giận bùng lên như ngọn lửa thiêu đốt!

Cảnh Liêm Uy sai bước về phía trước, sắc mặt anh quả thực có thể nói là khó coi tới độ, đám nhân viên khách sạn phía sau đều run sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả đều co ro, không dám nói lời nào.

Giám đốc Trương ngẩng ngẩn nhìn Cảnh Liêm Uy đột nhiên xuất hiện, gãi đang chuẩn bị khiển trách thì không ngờ đối phương không cho gã cơ hội mở miệng, còn chưa kịp đề ý tới Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy đã giơ chân đạp xuống thứ bên dưới của giám đốc Trương.

Cú đập này hoàn toàn khác biệt với cú húc của Ân Thiên Thiên vừa rồi, huống chi Cảnh Liêm Uy còn đi giày da. Một cú mạnh như trời giáng đập tới, giám đốc Trương đến kêu cũng không kêu nổi, bàn tay đang túm tóc Ân Thiên Thiên cũng lỏng ra...

Cảnh Liêm Uy kéo cô áo thờ ra một hồi, anh đi đến bên cạnh gã quản lý đã bò rạp ra sàn không thốt lên lời, cặp mắt phượng lạnh lẽo như băng giá, toàn thân tản ra khí thế khiến những người có mặt không dám nhiều lời. Anh đập chân lên cái tay đang che bên dưới của giám đốc Trương, lạnh lùng nói: “Mày đã thích loại chuyện này thì từ giờ dùng mắt mà nhìn đi!”

Giọng nói lạnh lùng vừa dứt, lực chân Cảnh Liêm Uy tăng lên, thứ “củ quý” đã đau đến sắp phể sao chịu nỗi sự tàn phá như vậy, cho dù gã đã lấy tay che chắn nhưng cũng không qua nổi một bác sĩ đã cực kỳ quen thuộc với điểm yếu của con người như Cảnh Liêm Uy!

Nghe âm thanh kêu hét xin tha điên cuồng vang vọng khắp phòng của giám đốc Trương, Cảnh Liêm Uy mới hài lòng thả lỏng lực chân, những người đứng ngoài cửa nhìn cảnh ấy mà co đầu rụt cổ.

Anh quay người đi đến trước mặt Ân Thiên Thiên, nhủ mày đau lòng nhìn cô.

Ân Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, cô không sao kìm được những giọt nước mắt. Không đợi anh lấy lại tinh thần, Ân Thiên Thiên đã nhào vào lòng anh khóc lóc oán giận: “Cảnh Liêm Uy, sao bây giờ anh mới đến, sao lại... Nếu em bị những chuyện thì phải làm sao? Làm sao bây giờ...”

Tiếng khóc ầy nghe mà đau lòng khôn cùng

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chồng em tên là cảnh liêm uy!

Cảnh Liêm Uy thương xót ôm Ân Thiên Thiên vào lòng, mặc cho cô khóc than oán giận anh. Mãi đến khi tâm trạng cô hơi bình tĩnh lại rồi anh mới bẻ cô lên, hoàn toàn coi những người có mặt và gã quản lý đã đau đến hôn mê như không khí mà ôm người con gái đã ngã đi rồi khỏi căn phòng đó...

Đề lại một đám người đằng sau, tất cả đều kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng trẻ.

Cánh Liêm Uy vội vàng đưa Ân Thiên Thiên trở về bệnh viện, sau khi đưa cô cho một bác sĩ quen, anh im lặng đợi trước cửa phòng. Cặp mắt phượng kè lên, đôi môi mím lại, Cánh Liêm Uy đi sang bên cạnh gọi một cuộc điện thoại, chỉ nhẹ giọng căn dặn một câu: “Thành Phong, chuẩn bị đi, tôi muốn Trương thị hoàn toàn biến mất!”

Ở đầu dây bên kia, Cát Thành Phong hơi sững sờ rồi lập tức đáp lời.

Một lúc lâu sau, bác sĩ khám cho Ân Thiên Thiên đi ra, một bác sĩ nữ tuổi trung niên thấy Cánh Liêm Uy thì không khỏi lắc đầu tỏ vẻ bất mãn với anh, bà nhẹ giọng trách cứ: “Cánh Liêm Uy cậu thế là sao hả? Những vết thương nhẹ thì không nói tới, da đầu cũng sưng nửa thì rách toạc ra rồi, cậu bạo hành gia đình à?”

Cánh Liêm Uy im lặng lắc đầu, nghiêng người đi vào phòng bệnh.

Ân Thiên Thiên đang yên tĩnh ngủ trên giường bệnh, đôi lông mày thanh tú của cô cau chặt, dường như còn chưa tỉnh lại từ cơn ác mộng. Cánh Liêm Uy ngồi bên giường Ân Thiên Thiên, dịu dàng nắm tay cô, nhìn gương mặt bị bôi thuốc khắp nơi, lòng anh đau đớn vô cùng...

Bác sĩ nữ theo vào, thấy vẻ đau lòng của Cánh Liêm Uy thì thở dài. Tất nhiên bà biết Cánh Liêm Uy sẽ không bạo hành, vừa rồi chỉ tùy tiện nói vậy mà thôi. Sau khi thấy Cánh Liêm Uy yên lòng rồi bà mới nói tiếp: “Vừa rồi tôi đã kiểm tra tổng quát, vết thương trên người chỉ vài ngày là khỏi. Nhưng trên phương diện tinh thần thì không biết có ảnh hưởng gì không. Đợi đến khi cô bé tỉnh lại cậu hãy cố gắng khuyên bảo cô bé.”

Cánh Liêm Uy thậm chí không có thời gian ngắt đầu nhìn bác sĩ Dương, anh chỉ đáp khẽ: “Cảm ơn bác sĩ Dương.”

Bác sĩ Dương cũng không để bụng, bà dặn dò vài câu rồi đi ra ngoài, để hai người im lặng trong phòng.

Ân Thiên Thiên ngủ rất lâu, mãi đến sáu giờ chiều cô mới tỉnh lại. Đôi mắt phượng của Cánh Liêm Uy kè lên, đến lúc này anh mới hoàn toàn thả lỏng.

Cánh Liêm Uy hơi nghiêng người về phía trước, dịu dàng gọi: “Thiên Thiên.”

Vừa tỉnh lại, Ân Thiên Thiên còn chưa tỉnh táo, trong đôi mắt mờ mịt hiện lên vẻ hoảng sợ, mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi êm dịu khiến người ta an lòng kia, ánh mắt cô mới dần dần có tiêu cự, nhìn thẳng vào Cánh Liêm Uy.

Cánh Liêm Uy đang ngồi bên mép giường nghiêng người, thấy Ân Thiên Thiên thì hơi nhích môi, nhẹ giọng hỏi: “Có đói không?”

Một câu nói đơn giản nhưng lại khiến Ân Thiên Thiên không tìm được nước mắt. Cô mím chặt môi, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào anh.

Cô còn nhớ trước khi đến Nocturne cô đã gửi tin nhắn cho anh, hỏi anh có muốn cùng ăn cơm tối hay không. Mà khi cô ngủ dậy, Cánh Liêm Uy lại chỉ hỏi cô “có đói không”, như thể tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra. Cô chẳng qua chỉ ngủ một giấc, tỉnh lại thì người chồng của cô đã dịu dàng ở bên...

Bỗng nhiên Ân Thiên Thiên choàng tay lên cổ Cánh Liêm Uy, vùi mặt vào hóm vai anh, vừa khóc vừa nói năng lộn xộn...

“Cánh Liêm Uy, vì sao anh lại đến muộn như vậy? Anh có biết em chờ anh lâu lắm không?”

“Cánh Liêm Uy, em rất sợ, thật sự rất sợ...”

“Cánh Liêm Uy, anh biết không, nếu bị nhúng chàm rồi, em sẽ không sống tiếp nữa...”

...

Từng câu từng câu như lưỡi dao khoét vào lòng Cánh Liêm Uy. Đặc biệt là câu nói nếu bị nhúng chàm sẽ không sống tiếp kia càng làm trái tim Cánh Liêm Uy nhói lên.

Theo điều tra của anh, trước giờ Ân Thiên Thiên luôn là một cô bé học giỏi đa tài. Nhưng từ năm năm trước, danh tiếng của cô càng ngày càng tệ, nguyên nhân vì sao anh cũng rất rõ. Thậm chí trước ngày hôm nay anh vẫn cho rằng trong bốn năm qua lại với Hường Thực, Ân Thiên Thiên đã không còn tâm thần trong trắng nữa rồi. Nhưng bây giờ lại nghe được những lời này của cô...

Thực chất Ân Thiên Thiên là một cô gái rất truyền thống, cô sẽ chỉ trao cuộc đời mình cho người đàn ông đáng để cô tin tưởng. Trước khi kết hôn, cô sẽ không đánh mất bản thân. Hiện giờ tuy đã kết hôn với Cánh Liêm Uy, nhưng trước khi tình cảm đạt đến mức độ nhất định, cô sẽ không phó thác bản thân mình. Cô không có gia cảnh to lớn, cũng không có năng lực đứng trên tất cả mọi người, càng không có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành. Cô chỉ có chính bản thân mình, cô muốn đối xử tốt với bản thân hơn một chút, tốt với người chồng tương lai của cô hơn một chút...

Hôn nhân, tình yêu, thời khắc không còn thiếu điều gì nữa mới là lúc Ân Thiên Thiên cô trở thành phụ nữ.

Cánh Liêm Uy ôm Ân Thiên Thiên vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô. Thấy cô có thể khóc ồa lên, Cánh Liêm Uy chỉ cảm thấy yên tâm hơn, như vậy chỉ ít trong lòng Ân Thiên Thiên cũng không quá để tâm chuyện này.

Cuối cùng Ân Thiên Thiên cũng khóc xong, cô cứ vùi vào lòng Cánh Liêm Uy mà thút thít, cũng không động dậy gì nữa.

Cánh Liêm Uy hơi thẳng người lên, cúi xuống nhìn đôi mắt khóc đến mức sưng đỏ của cô, anh đang định nói gì đó thì điện thoại vang lên. Thấy là số của Cát Thành Phong, Cánh Liêm Uy cũng không tránh Ân Thiên Thiên: “Thành Phong.”

Ân Thiên Thiên ngồi dậy, sau khi khóc một hồi, trong lòng cô đã thoải mái hơn nhiều. Da đầu vẫn còn hơi đau, Ân Thiên Thiên nhủ mấy im lặng đợi Cánh Liêm Uy nói chuyện xong, không ngờ Cánh Liêm Uy chỉ nghe người bên kia nói, đôi mắt thì thoáng lướt nhìn cô một cái...

Phút chốc Ân Thiên Thiên liền có cảm giác đã xảy ra chuyện gì rồi.

Quả nhiên Cánh Liêm Uy bỏ điện thoại xuống, che mic lại nói khẽ: “Thiên Thiên, chuyện chiều nay đã truyền ra ngoài rồi.”

Sắc mặt Ân Thiên Thiên lập tức trắng bệch.

Truyền ra ngoài?

Ân Thiên Thiên đột nhiên muốn cười, thật sự rất muốn cười. Chuyện này truyền ra ngoài nghĩa là thế nào, ai cũng hiểu rõ. Có lẽ sẽ có người nhìn thấy cô gắng sức gầy gù, thậm chí thà máu me khắp người cũng không muốn để gã đàn ông kia chạm vào một chút. Nhưng số người bàn tán sẽ nhiều hơn, bàn tán Ân Thiên Thiên cô “đạo đức suy đồi, không có phẩm giá”!

Cánh Liêm Uy ngừng một chút rồi nói tiếp: “Bây giờ nhà họ Cảnh cũng biết rồi.”

Ân Thiên Thiên vốn đang muốn cười to đột nhiên sững lại, quay đầu ngơ ngác nhìn Cánh Liêm Uy.

Nhà họ Cảnh cũng biết à?

Tình huống như vậy thì cho dù trước đây cô cố gắng nhường nào, nhà họ Cảnh cũng sẽ không chấp nhận cô. Ngay cả Cánh Liêm Uy... có lẽ cũng sẽ không muốn dính dáng gì đến con người phiền phức như cô. Thế thì cô nên làm thế nào bây giờ?

Cánh Liêm Uy thờ dài, anh đang chuẩn bị lên tiếng thì Ân Thiên Thiên đã nói trước.

Ngôn từ không hề dễ chịu.

Ân Thiên Thiên nhìn chòng chọc vào cái chân trước mặt, nhẹ giọng nói: “Cánh Liêm Uy, có phải chúng ta sắp ly hôn rồi không?”

Giọng cô đầy tủi thân, cuộc hôn nhân này trước giờ không nằm trong sự khống chế của cô, hiện giờ hình như cũng không nằm trong sự tay Cánh Liêm Uy nữa. Cuộc hôn nhân của bọn họ bắt đầu từ một câu hỏi, xác định từ một câu khẳng định, mà đến hôm nay, lại bị dự luận phá tan rồi...

Từ khi bắt đầu, cuộc hôn nhân này đã giống như hướng đi của dự luận toàn thành phố T, mang theo cái nhìn và quan điểm của người ngoài cuộc.

Cánh Liêm Uy nhủ chặt hàng mày, anh đưa tay dịu dàng niết cằm Ân Thiên Thiên, bờ môi nhỏ của cô đã xám ngoét, nhưng ánh mắt lại chứa đầy sự kinh ngạc.

Ân Thiên Thiên im lặng để mặc cho động tác của người đàn ông trước mắt, ánh mắt cô lơ lửng sự giải thoát, khôe mắt rơi xuống một giọt nước mắt. Giọt nước mắt này so với những giọt nước mắt trước kia càng khiến người ta đau lòng hơn.

Chưa bao giờ nghĩ đến, cuộc hôn nhân đầu tiên của cô lại kết thúc như vậy.

Chưa bao giờ nghĩ đến, cuộc hôn nhân đầu tiên của cô dễ dàng động lòng như vậy.

Chưa bao giờ nghĩ đến, cuộc hôn nhân đầu tiên của cô lại không nở bung bỏ đến thế.

Dường như nhận ra được cảm xúc bị thương của Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy nổi giận, nếu có thể anh thật muốn lôi Ân Thiên Thiên cô ra đánh cho một trận!

Đến bây giờ Ân Thiên Thiên vẫn chưa học được cách tin tưởng anh.

Hồi lâu Cảnh Liêm Uy mới buông Ân Thiên Thiên ra, giọng anh mang theo khí phách của người nhà họ Cảnh: “Ân Thiên Thiên, về sau nếu em còn không tin tưởng anh, thì chúng ta sẽ thật sự ly hôn!”

Ân Thiên Thiên nghe vậy thì sửng sốt, một lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại. Mỗi đến khi Cảnh Liêm Uy cầm lấy chiếc điện thoại bị bỏ quên này giờ nói gì đó, Ân Thiên Thiên mới lấy lại tinh thần, song ánh mắt cô như không thể tin nổi.

Sau khi Cảnh Liêm Uy cúp điện thoại rồi, Ân Thiên Thiên vẫn không hiểu.

Vì sao, cho dù gặp phải chuyện như vậy, Cảnh Liêm Uy vẫn không muốn ly hôn với cô ư?

Bị cấm sùng trước khi cưới, bao nhiêu người đàn ông có thể nhẫn nhịn được chứ? Một đứa con gái danh tiếng thối nát như cô có tài đức gì để Cảnh Liêm Uy che chở chứ?

Vấn đề này chính Cảnh Liêm Uy cũng không biết, điều duy nhất anh biết, chính là anh không muốn nhìn thấy Ân Thiên Thiên đau lòng.

Trong phòng bệnh trống trải, Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh Liêm Uy mua đồ ăn rồi, cô liền ở trong phòng một mình, chiếc điện thoại đã tắt máy để trên tủ đầu giường bên cạnh. Ân Thiên Thiên biết, bây giờ những người bên ngoài chắc chắn đang tìm cô khắp nơi, nhưng trừ Cảnh Liêm Uy, không ai biết cô đang ở đâu.

Chuyện hôm nay truyền ra ngoài, Ân Thiên Thiên không cần nghĩ cũng biết ngoài kia nhất định sẽ vô cùng “náo nhiệt”, mà Cảnh Liêm Uy cũng đang phải gánh chịu áp lực từ nhà họ Cảnh. Suy nghĩ hồi lâu, Ân Thiên Thiên vẫn mở điện thoại ra, xem lướt qua đồng tin nhắn và cuộc gọi nhờ đây màn hình. Phần lớn là người nhà họ Ân, sau đó chính là người nhà họ Cảnh. Mà trong tin nhắn, ngoài trừ tin nhắn quan tâm của bạn bè thì đập vào mắt Ân Thiên Thiên chỉ có tin nhắn trả lời của Cảnh Liêm Uy.

Cô nhẹ nhàng mở ra. Giấy phúc đó, Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy trái tim mình đã rơi vào tay người đàn ông tên Cảnh Liêm Uy, không thể thu hồi lại được nữa.

“Ân Thiên Thiên, đây là lần cuối cùng. Mong em hãy nhớ cho kĩ, chồng em tên là Cảnh Liêm Uy!”

Dường như cô còn có thể nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của anh, nghe thấy giọng nói bá đạo của anh, nhưng những điều ấy lại khiến trái tim cô ấm áp. Khi cả thế giới vứt bỏ cô, không kịp cứu vớt cô, lần nào cũng là anh ở bên cô chống lại mưa gió bão bùng. Vậy thì lần này, hãy đổi lại là cô đi, để cô thử một lần chống đỡ cuộc hôn nhân của bọn họ...

Ân Thiên Thiên tìm số điện thoại của bà cụ Cảnh, hít một hơi thật sâu rồi nhấn nút gọi, giọng nói còn giả vờ bình tĩnh: “Cháu chào bà, cháu là Thiên Thiên...”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Con sẽ gả vào nhà họ cảnh đúng thời gian đã định!

Giờ phút này ở nhà họ Cảnh, bà cụ Cảnh nhủ chặt lông mày ngồi trên ghế sofa, Vi Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước ở bên cạnh, điện thoại vẫn không ngừng vang, hầu hết đều gọi tới hỏi xem xảy ra chuyện gì.

Chuyện kết hôn của Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên đã lưu truyền trong tầng lớp thượng lưu của xã hội, nhưng hôm nay lại vẫn xảy ra chuyện như vậy.

Cúp điện thoại, Vi Gia Huệ có vẻ rất mất hứng, một chút hào cảm vốn có với Ân Thiên Thiên cũng bay biến.

“Thiên Thiên, lần này có phải cháu đã quá đáng lắm rồi không?” Bà cụ Cảnh trực tiếp mở miệng, điện thoại lúc Ân Thiên Thiên gọi tới đã mở chế độ loa ngoài, mà trong giọng nói của bà cụ Cảnh, có chứa vẻ bất mãn sâu sắc: “Nhà họ Cảnh chúng tôi có lẽ thật sự không chứa nổi vị Phật lớn như cháu.”

Từ đầu tới đuôi, bà cụ Cảnh đều dùng câu trần thuật, trong lời nói chất chứa vẻ bất mãn rõ ràng.

Ân Thiên Thiên trấn định lại suy nghĩ của mình rồi mở miệng nói: “Bà ơi, cháu rất xin lỗi, lần này là do cháu sơ suất, làm cho nhà họ Cảnh phải hổ thẹn, nhưng, trước khi gả cho Cảnh Liêm Uy, cháu sẽ lấy lại trong sạch cho mình, cũng rửa sạch nỗi uất ức của nhà họ Cảnh trong thời gian này.”

Cần chặt rằng, Ân Thiên Thiên mới nói xong được những lời này, nhưng cô không hối hận vì quyết định của mình.

“Ồ? Cháu định làm thế nào?” Bà cụ Cảnh khẽ rướn đuôi lông mày, rõ ràng bà không quá tin tưởng Ân Thiên Thiên có thể làm được điều đó: “Cháu phải biết rằng, lúc này cháu đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, năm năm qua cháu cũng không rửa sạch được thanh danh cho mình, giờ xảy ra chuyện như vậy, cháu muốn lấy lại trong sạch như thế nào? Lấy cái gì để rửa sạch chứ?”

Ân Thiên Thiên im lặng một lát, mãi đến khi lấy đủ can đảm mới nói tiếp: “Bà, cháu dùng chính bản thân cháu để lấy lại trong sạch, dùng cơ thể của cháu để rửa sạch thanh danh, cháu sẽ để cho tất cả mọi người đều biết, Ân Thiên Thiên cháu là một cô gái trong sạch, gả cho Cảnh Liêm Uy, anh ấy chính là người đàn ông đầu tiên của Ân Thiên Thiên cháu!”

Người ở đầu bên kia điện thoại đều ngẩn ra, ngay Cảnh Liêm Uy dẫn Ân Thiên Thiên về, người của nhà họ Cảnh đã xem qua kết quả điều tra của Cảnh Liêm Uy rồi, Ân Thiên Thiên quả thật là một cô gái trong sạch, nhưng sự trong sạch của phụ nữ trước giờ đều không nói ra miệng được, giống như Ân Thiên Thiên vậy, trong năm năm quá khứ, cô không thể nào cứ gặp người ta là nói mình trong sạch được, như vậy sẽ chỉ càng thêm chế cười thôi.

Nhịn năm năm, Ân Thiên Thiên vẫn cho rằng, cuối cùng cô sẽ gặp được người hiểu mình, nhưng lại không ngờ được, đến cuối cùng, để bảo toàn cho mình, bảo toàn cho Cảnh Liêm Uy, bảo toàn cho cuộc hôn nhân của họ, rồi cuộc cô cũng phải đi lên con đường này.

Sau một hồi im lặng rất lâu, bà cụ Cảnh mới mở miệng nói một câu: “Được, chỉ cần cháu chứng minh được, thì cánh cổng nhà họ Cảnh của bà sẽ mở rộng để đón cháu, ngược lại, nếu không làm được, thì cháu hãy ly hôn với Cảnh Liêm Uy đi.”

Không hề kinh ngạc vì lời bà cụ Cảnh nói, Ân Thiên Thiên nhẹ giọng đồng ý, sau đó bèn cúp điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, người nhà họ Ân mới biết Ân Thiên Thiên đã vào viện, người đầu tiên đến bệnh viện là Ân Thiên Tuấn.

Thấy anh trai bước vào, Ân Thiên Thiên cong miệng lên cười, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Anh trai.”

Câu đầu tiên Ân Thiên Tuấn lại nói: “Thiên Thiên, có bị thương không? Tên khốn kia ở đâu, anh báo thù cho em!”

Đây chính là anh trai của Ân Thiên Thiên cơ, câu nói đầu tiên luôn luôn là quan tâm cô, câu nói thứ hai luôn luôn muốn báo thù cho cô, nhẹ nhàng lắc đầu, Ân Thiên Thiên tỏ ý không cần, bởi vì Cảnh Liêm Uy đã phé bỏ giám đốc Trương rồi, cô cũng may mà không gặp chuyện gì, mới nói vài câu với Ân Thiên Tuấn, nhà họ Ân đã đến.

Ân Thiên Thiên ngồi trên giường bệnh, Ân Thiên Tuấn đứng bên người cô, trên mặt đất thì có ba người khác của nhà họ Ân đang đứng, lập trường rất rõ ràng.

“Thiên Thiên à, con không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?” Lý Mẫn vừa vào đã lo lắng xông tới bên giường Ân Thiên Thiên, giả vờ tò vè lo lắng, ngay sau đó là một phen mắng chửi giám đốc Trương: “Giám đốc Trương kia đúng là đồ chẳng ra gì, lại dám bắt nạt con gái cưng của mẹ, đúng là đồ mặt người dạ thú!”

Ân Thiên Thiên khẽ cười nhìn Lý Mẫn đóng kịch, cô rất rõ ràng, nếu không phải vì Ân Thiên Tuấn ở đây, Lý Mẫn căn bản sẽ không tò vè "quan tâm" cô như vậy, chưa biết chừng câu nói đầu tiên đã đi thẳng vào vấn đề, tất cả mọi thứ bấy giờ chỉ là khúc nhạc dạo đầu trước cơn bão táp thôi.

“Chỉ, chỉ không sao chứ? Lúc em hay tin đã thực sự rất hoảng sợ.” Ân Nhạc Vy cũng sáp tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ảo não: “Đều tại em, nếu em không bắt chợt chạy đi tìm Hường Thực, thì chị cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, đều tại em, tại em cả...”

Nói đoạn, Ân Nhạc Vy bèn tò vè sụt sùi muốn khóc, Lý Mẫn ở bên cạnh liền vội vàng tiến lên an ủi: “Nhạc Vy à, việc này cũng không thể trách con được, chú Trương vẫn luôn có ý với chị con, cho dù không phải lần này, thì lần sau chắc chắn cũng sẽ lừa được chị con, sao có thể trách con được?”

Nói đơn giản vài câu đã thoải mái thay đổi sự việc, thoát cái biến thành giám đốc Trương luôn âm mưu chiếm đoạt sắc đẹp của Ân Thiên Thiên, sự việc liền biến thành nên trách giám đốc Trương háo sắc, và Ân Thiên Thiên xinh đẹp làm gì...

Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy kẻ xướng người hoạ, không thấy ai tiếp lời, bèn dứt khoát xoay người nhìn Ân Bách Phú đang đứng một bên, nói về ám ức: “Bách Phú, ông nhất định phải trả lại công bằng cho Nhạc Vy của chúng ta, Thiên Thiên như bấy giờ, không thể để cho Nhạc Vy cũng bị hủy, nó còn phải gả cho Hường Thực nữa.”

Lời này vừa thốt ra, Ân Bách Phú nghiêm nhiên có cơ hội mở miệng, thậm chí vừa mở miệng đã trực tiếp nhắm thẳng vào vết thương của Ân Thiên Thiên, trong đôi mắt lộ vẻ không hài lòng: “Thiên Thiên, việc này mày định làm thế nào? Cảnh Liêm Uy vẫn bằng lòng cưới mày sao?”

Trong lòng Ân Thiên Thiên vốn đã có khúc mắc với Ân Bách Phú, giờ ông ta lại càng đâm thẳng vào vết thương của cô như vậy, Ân Thiên Thiên cũng không có thời gian mà đau lòng, nhìn thẳng vào Ân Bách Phú, lạnh nhạt mở miệng: “Bỏ, vậy bỏ định làm thế nào?”

Không trả lời câu hỏi của Ân Bách Phú, Ân Thiên Thiên chỉ hỏi lại, Ân Thiên Tuấn đứng bên cạnh thì híp mắt lại, nhìn Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy, lập tức hiểu ra điều gì, đôi mắt càng thêm lạnh lùng.

Ngay từ đầu anh ấy đã biết có lẽ Lý Mẫn muốn đối phó với Ân Thiên Thiên, chỉ là giờ xem ra có lẽ cả ba người nhà họ Ân đều khó chịu khi thấy cô sống tốt, nếu không sao lại xảy ra thứ tin đồn ác liệt này ngay sau khi lộ tin kết hôn chứ?

Trái tim, càng thêm lạnh lẽo, đôi mắt nhìn Ân Thiên Thiên, cũng càng thêm thương xót.

Em gái của anh ấy, năm năm nay đã sống ra sao?

Ân Bách Phú vừa thấy Ân Thiên Thiên lên tiếng, trong mắt chợt lóe vẻ hưng phấn, rất cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Ân Thiên Thiên, nhúu chặt lông mày, ra vẻ rất không tình nguyện mà bảo: “Chuyện đã đến nước này, tao thấy Cảnh Liêm Uy cũng sẽ không bằng lòng cưới mày đâu, thanh danh của mày giờ cũng bị hủy rồi, tao thấy, mày nên gả cho giám đốc Trương đi.”

“Bớ!” Tiếng nói vừa dứt, Ân Thiên Tuấn phản đối đầu tiên, giọng nói lạnh nhạt: “Thiên Thiên mới vừa thoát được khỏi tay giám đốc Trương, giờ bỏ lại muốn mang em ấy về đó sao? Bớ muốn hại chết em ấy luôn sao?”

Ân Thiên Tuấn nói rất rõ ràng, một chữ “lại” đã cho thấy rõ anh ấy biết hành động của người bố trước mặt mình, nhưng thân là con trai ông ta, nên không tiện nói gì, nhưng suy cho cùng Thiên Thiên là em gái mình, anh ấy cũng không muốn cả đời Ân Thiên Thiên đều bị hủy!

Trên mặt Ân Bách Phú hiện vẻ xấu hổ, nhanh chóng liếc mắt nhìn Ân Thiên Thiên, lại phát hiện Ân Thiên Thiên không có chút phản ứng nào, lập tức hiểu Ân Thiên Thiên đã biết rõ mọi chuyện, vẻ xấu hổ lóe lên rồi biến mất, đứng thẳng người, sừng sộ lên, lập tức ra vẻ người đứng đầu của nhà họ Ân, lớn tiếng nói: “Hại chết nó? Người hại nó là bố chắc? Hoàn toàn là do chính nó gây ra! Nếu bản thân nó biết tự trọng, mấy năm nay sao lại truyền ra tin đồn khó nghe như vậy, nhắc đến cô cả nhà họ Ân, ai mà không biết nó là loại "đạo đức hư hỏng, nhân phẩm xấu xa" chứ! Hôm qua nó còn gây ra chuyện lớn như vậy, con cho rằng Cảnh Liêm Uy còn chịu bằng lòng cưới nó sao? Bấy giờ nó mang tiếng xấu, cho dù bố có gửi nhiều của hồi môn hơn nữa, cũng không có nghĩa sẽ có người đồng ý cưới nó đâu!”

Ân Bách Phú giận vô cùng, Ân Thiên Tuấn vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của cả nhà, tuổi trẻ tài cao, lại là bạn bè rất tốt với cậu cả nhà họ Cảnh, chỉ cần có Ân Thiên Tuấn ở đây, nhà họ Ân muốn bước vào tầng lớp thượng lưu của xã hội cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng hai bố con lại tiếp tục xảy ra tranh chấp vì Ân Thiên Thiên, điều này càng làm cho Ân Bách Phú muốn đuổi cô Ân Thiên Thiên ra khỏi nhà họ Ân càng nhanh càng tốt! Mà nguyên nhân bên trong, ông ta không muốn nói, bí mật này chỉ cần người nhà họ Ân biết, Ân Thiên Thiên không biết mới tốt!

Ân Thiên Thiên nghe Ân Bách Phú nói mà bàn tay nhỏ bé trong chăn nắm chặt lại, cúi đầu không nói câu nào.

Ân Bách Phú cúi đầu nhìn bộ dạng của Ân Thiên Thiên, càng thêm tức giận, chỉ về phía cô bảo: “Con nhìn đi, nhìn đứa em gái từ nhỏ con đã thương yêu đi, bấy giờ đạo đức ra gì rồi? Nói mãi không chịu nghe, trước đây bố đã nói nó yên phận gả cho giám đốc Trương đi, nếu thế thì hôm nay sao có thể gây ra nhiều chuyện như vậy chứ? Nó lại cứ ngang bướng cơ! Không chịu nghe lời! Nếu lúc đó mà gả đi, thì giờ nó đã là bà Trương rồi, cả đời không lo chuyện ăn mặc! Theo một thẳng bác sĩ nghèo, cũng không hiểu nó nghĩ sao nữa! Bớ thấy, em gái tốt của con đúng là một con lợn! Nếu nó biết ngoan ngoãn như Nhạc Vy, thì hôm nay cũng không đến nước này!”

Mỗi một chữ, mỗi một câu đều hung hăng đâm vào trái tim của Ân Thiên Thiên, thì ra trước giờ hình tượng của cô chính là như vậy.

Người bố tốt của cô, mẹ kế tốt của cô, em gái tốt của cô, tất cả mọi người đều đang chờ được thấy cô sống hèn sống hạ!

Khi tiếng nói dừng lại, Ân Thiên Thiên liền cúi tay nắm lấy Ân Thiên Tuấn ở bên cạnh, lúc đầu ý bảo anh ấy không cần lên tiếng, từ nhỏ đến lớn, chỉ có Ân Thiên Tuấn - người anh trai cùng bố khác mẹ này là thương mình, cô cũng không mong nhìn thấy anh ấy xích mích với Ân Bách Phú vì mình, dù sao nghe nói lúc nhỏ, Ân Thiên Tuấn luôn phải sống với thân phận là con riêng, mãi đến khi mẹ cô qua đời, Ân Bách Phú mới nhận anh ấy về, cô sẽ không để Ân Thiên Tuấn chỉ vì mình mà tiêu hao mất chút ấy này của Ân Bách Phú đối với anh ấy...

“Bớ, con sẽ không gả cho giám đốc Trương.” Ân Thiên Thiên lạnh nhạt mở miệng, khuôn mặt chứa vẻ kiên định và quyết cường, không để cho Ân Bách Phú có cơ hội nói chuyện đã nói tiếp: “Tự con biết nên xử lý chuyện này như thế nào, mọi người không cần lo lắng, con sẽ gả vào nhà họ Cảnh như thời gian đã định, gả cho Cảnh Liêm Uy, gả cho... bác sĩ nghèo trong miệng bố kia.”

Ân Bách Phú tức không chịu nổi, làm sao cũng không ngờ được, đến lúc này, Ân Thiên Thiên vẫn cố chấp muốn gả cho Cảnh Liêm Uy, không nhận được mở miệng châm chọc: “Bộ dạng bấy giờ của mày, mày còn tưởng sẽ có thằng đàn ông nào cần mày sao? Tai tiếng đã thổi nát đến thế rồi, cho dù tao dùng toàn bộ nhà họ Ân ra làm của hồi môn, cũng chẳng ai thèm cưới mày đâu! Mày đúng có đề đến lúc đó khiến cả em gái mày cũng không gả đi được!”

Ân Thiên Thiên nghe thấy lời Ân Bách Phú nói, không những không giận mà còn cười, chỉ là nhìn chằm chằm vào ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Xin hỏi, là thời báo #039;the sun#039; phải không?

Ân Thiên Tuấn lo lắng nhìn Ân Thiên Thiên, không đợi cô mở miệng, Ân Nhạc Vy đã hét hoảng khóc lên.

“Mẹ, con không muốn, con muốn gả cho Hường Thực, đừng để chị hủy mất cuộc hôn nhân của con.” Ân Nhạc Vy có chút gấp gáp, níu chặt lấy tay áo của Lý Mẫn nói, nước mắt trên mặt nói rơi là rơi ngay được, quay lại nhìn Ân Thiên Thiên bắt đầu nói: “Chỉ, chỉ đừng hủy hoại cuộc hôn nhân của em có được không? Em và Hường Thực yêu nhau thật lòng, em cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để làm vợ Hường Thực rồi, chỉ, chỉ gả cho giám đốc Trương đi, ông ta sẽ đối xử với chị rất tốt...”

Ân Thiên Thiên lạnh lùng nhìn Ân Nhạc Vy, mặc kệ cô ta khóc lóc, Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy đều nhào tới bên giường cô, cô thật sự thấy phiền, nhẹ nhàng vén chăn ra, Ân Thiên Thiên bước xuống giường, đi mấy bước về phía cửa, xoay người nhìn mấy người sau lưng và nói: “Con nói xong rồi, chuyện của con tự con biết xử lý, không cần mọi người phải lo, bấy giờ, con cần nghỉ ngơi.”

Nói đoạn, Ân Thiên Thiên bèn nhìn về phía cửa, ý đuổi khách rất rõ ràng.

Lý Mẫn kinh ngạc nhìn thái độ chợt trở nên cực kỳ lạnh nhạt của Ân Thiên Thiên, trong lòng bỗng nhiên cũng có chút luống cuống, bước tới gõ tay ra tóm lấy cổ tay của Ân Thiên Thiên, giả bộ đáng thương nói: “Thiên Thiên, có phải con đang trách mẹ không? Trách mẹ kêu con đi lấy tài liệu, nên giờ dù là với bố con, con cũng lạnh nhạt như vậy? Thiên Thiên, con đừng như vậy mà, là lỗi của mẹ, đáng ra mẹ phải đi lấy hoặc bảo Nhạc Vy đi lấy, ai trong chúng ta gặp chuyện không may cũng tốt hơn là để con gặp chuyện không may, Thiên Thiên, con đừng giận mẹ, bố con cũng thương con lắm... Thiên Thiên, con tha thứ cho mẹ có được không?”

Ân Thiên Thiên khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy đối mặt với Lý Mẫn rất mệt, giờ tay muốn thoát khỏi ràng buộc của bà ta, lại không ngờ, Lý Mẫn cảm trúng chỗ bị thương của cô, giờ đang mơ hồ đau nhức, cũng không định giằng co thêm nữa, lại không ngờ, cô không định giằng co nữa mà còn suýt nữa phải nhận một cái tát của Ân Bách Phú!

Mấy câu nói của Lý Mẫn không thể không nói là quá hay, hoàn toàn thể hiện hình tượng điển hình cho câu quan tâm quá sẽ bị loạn.

Cái gì gọi là "Ai trong chúng ta gặp chuyện không may cũng tốt hơn là để con gặp chuyện không may"? Nói cho ai nghe thế?

Đây là muốn Lý Mẫn bà ta gặp chuyện không may, hay là Ân Nhạc Vy gặp chuyện không may há?

Ân Thiên Thiên chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy, nhưng qua lời Lý Mẫn, Ân Bách Phú nghe được, cho dù không có cũng thành có, ai bảo thái độ của cô quá thật đã thay đổi chứ? Trước đây cô còn biết dè dặt mong đợi tình thương của bố, nhưng trải qua chuyện lần này, cô thật sự đã bị tổn thương, thái độ thay đổi cũng rất bình thường, chỉ là người khác nghe thấy thì lại biến chất đi...

Ân Bách Phú nghe thấy câu này, tức giận bước nhanh lên trước, bàn tay vừa vung lên, trong khoảnh khắc sắp hạ xuống, cửa lại truyền tới tiếng nói làm Ân Thiên Thiên yên tâm, mà đằng sau, bước chân đang định tiến lên của Ân Thiên Tuấn cũng dừng lại.

“Ông Ân, có phải ông đánh vợ tôi đến nguyền rủa không?” Cả người Cảnh Liêm Uy tỏa ra hơi thở lạnh lẽo không thềm che giấu mà đứng ở cửa, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào mắt Ân Bách Phú, sức ép áp lực tức khiến cho toàn bộ mọi người trong phòng đều cảm thấy bị đè nén.

Sải bước đi tới bên người Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy đưa tay ôm Ân Thiên Thiên vào lòng, thuận lợi tránh khỏi ràng buộc của Lý Mẫn, quay sang ngẩng đầu nhìn Ân Bách Phú, nhẹ giọng mờ mờ: “Ông Ân, không biết mọi người nghe tin tôi không cưới Thiên Thiên ở đâu vậy? Nếu biết thì mong ông nói với tôi một tiếng, để tôi gửi thư cho luật sư, cáo buộc hẳn tội phi báng và tổn thương danh dự người khác.”

Ân Bách Phú hung hăng thu tay lại, cảm tức nhìn Cảnh Liêm Uy nói: “Cảnh Liêm Uy, tôi là bố vợ cậu, ngay cả lễ nghĩa căn bản nhất này mà cậu cũng không có sao?”

Cảnh Liêm Uy nghe thấy câu này thì chỉ cười nhạt, sau đó nói: “Ông Ân đúng là người cao quý nên hay quên, mới này ông còn đang ngăn con gái ông gả cho tôi, giờ lại xưng là bố vợ tôi, mọi việc không nên như vậy đâu!”

Bị Cảnh Liêm Uy chặn lại, vẻ mặt Ân Bách Phú có chút khó coi, dứt khoát cũng xoay người cố tỏ ra thoải mái mà nói: “Hừ, nếu thế thì cũng mong bác sĩ Cảnh hãy giữ khoảng cách với con gái tôi, con gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, trước khi nó gả cho giám đốc Trương, tôi cũng không muốn nghe thấy lời đồn khó nghe nào nữa!”

Ân Thiên Thiên vừa nghe xong thì thấy hơi căng thẳng, bàn tay nhỏ bé được Cảnh Liêm Uy nắm hơi run lên một cái.

Cảnh Liêm Uy nắm thật chặt, không nhìn Ân Thiên Thiên mà trực tiếp trả lời Ân Bách Phú: “ Xem ra ông Ân đã hiểu lầm ý tôi rồi, giờ tôi gọi ông là ông Ân hoàn toàn là vì suy nghĩ cho Thiên Thiên, trước khi cô ấy được tôi cưới hỏi đang hoảng vào nhà họ Cảnh, tôi quá thực nên gọi ông như vậy không phải sao? Còn về giám đốc Trương, nếu nguồn tin của tôi không sai, thì đời này ông ta cũng bất lực luôn rồi, ông Ân chắc chắn muốn gả con gái của mình cho kẻ như vậy sao?”

Câu này vừa nói ra, Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy đều nhăn nhó, khó coi, chuyện hôm đó bọn họ đã nghe nói, giờ mới nhớ tới người đàn ông trước mặt, một khi nổi giận thì bọn họ chưa chắc đã chịu đựng được, mà Ân Thiên Tuấn lại nhìn bố mình với vẻ khó tin, trong lòng tràn ngập thất vọng!

Không để cho Ân Bách Phú có cơ hội nói chuyện, Cảnh Liêm Uy nói tiếp: “Còn nữa, trong nước chúng ta coi trọng tự do hôn nhân, dù ông có là bố của Thiên Thiên, nếu tôi và Thiên Thiên đã đăng ký kết hôn rồi, thì ông cũng không có quyền cưỡng ép bắt buộc chúng tôi ly hôn.”

Nói xong, Cảnh Liêm Uy không thềm liếc mắt nhìn Ân Bách Phú cái nào, nắm tay Ân Thiên Thiên đặt cô lên giường nghỉ ngơi, đáng vẻ tí mỉa mai cho Ân Nhạc Vy cắn chặt cả môi lại! Cô ta không tin, Cảnh Liêm Uy có thể chấp nhận được tai tiếng của Ân Thiên Thiên!

Điều chỉnh lại tâm trạng của mình, Ân Nhạc Vy nhũn chặt lông mày, âm ức mở miệng nói: “Bác sĩ Cảnh, nghe nói chị gái tôi do anh cứu, lúc anh bước vào, chị của tôi... chị của tôi, ra sao rồi?”

Ánh mắt của Ân Thiên Thiên chợt lạnh xuống, nhìn thẳng về phía Ân Nhạc Vy, không đợi Ân Nhạc Vy nói đã trả lời: “Đúng là phải cảm ơn em gái đã quan tâm nha, có điều em gái lo lắng thừa rồi, hôm nay chị phải vào viện, cũng vì chị gây gục quá kịch liệt mà bị thương, cho nên đến tận khi Cảnh Liêm Uy đến, chị cũng vẫn chưa hề từ bỏ.”

Nguy ý rất rõ ràng, Ân Nhạc Vy muốn cảm một cái gai trong lòng Cảnh Liêm Uy rằng cô không sạch sẽ, nhưng mục đích không đạt được rồi!

Ân Nhạc Vy cũng không cam lòng rời mắt sang nhìn Cảnh Liêm Uy, nhẹ giọng hỏi một câu: “Anh rề, thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, nhưng... trước khi kết hôn, hai người vẫn nên kiểm tra xem, khỏi phải dễ chứ...”

Lời còn chưa nói hết, Ân Thiên Thiên đã nổi giận, mà lúc này cô thể hiện con giận một cách trực tiếp nhất, đó là cầm cốc nước đặt trên tủ đầu giường tạt mạnh vào người Ân Nhạc Vy!

“Ân Nhạc Vy, có còn có thể ghê tởm hơn nữa hả!” Ân Thiên Thiên tức giận đến mức mặt căng ra, đôi mắt mờ trùng trùng, lông đen lông trắng trong con ngươi hiện ra càng thêm rõ ràng, thoát nhìn có vẻ rất đáng sợ, chỉ ít người trong phòng đều bị con giận đột nhiên ập tới này của Ân Thiên Thiên dọa cho sững sốt, Ân Thiên Thiên ngời thẳng người dậy, lớn tiếng nói: “Cô thấy tôi không bị làm nhục nên rất thất vọng phải không? Ân Nhạc Vy, tôi nói cho cô hay, đừng ép tôi, bằng không về sau tôi sẽ gây ra chuyện gì, tôi cũng không biết đâu!”

Cả căn phòng yên tĩnh, trong thoáng chốc không có ai nói gì.

Ở nhà họ Ân, tính tình Ân Thiên Thiên không phải là quá tốt, tất cả mọi người đều biết, tuy nhiên chưa có ai thấy cô nổi giận bao giờ, đây vẫn là lần đầu tiên Ân Thiên Thiên tức giận trực tiếp như vậy, trong lúc nhất thời, trong căn phòng chỉ có âm thanh tí tách của những giọt nước hắt lên mặt Ân Nhạc Vy, còn lại đều sợ hãi đến đờ ra khi thấy cô tức lên.

Cảnh Liêm Uy ngồi bên giường, đưa tay nhẹ vỗ về lưng cho cô, yên lặng an ủi, sâu trong đôi mắt là vẻ đau lòng.

Ân Thiên Thiên, lần này thực sự đã bị ép bức quá rồi.

Ân Nhạc Vy lấy lại tinh thần xong thì quay sang nhào vào lòng Lý Mẫn khóc tu tu, vừa khóc vừa âm ức nói với Ân Bách Phú: “Bố, con không có ý đó, ngay cả lời con nói chị cũng không nghe hết, chẳng phải con muốn nói là phải kiểm tra trước khi cưới sao? Lần này chị phải chịu âm ức lớn như vậy, phải kiểm tra cho tốt, đừng để lại mầm bệnh...”

Mỗi chữ mỗi câu đều cho thấy sự bất mãn và âm ức tột cùng vì Ân Thiên Thiên.

Ân Nhạc Vy quay đầu nhìn Ân Thiên Thiên, tiếp tục nói: “Chị, sao chị có thể nói oan cho em như vậy? Em không có suy nghĩ đó, chị như vậy sẽ khiến bác sĩ Cảnh nhìn em như thế nào chứ?”

Nói đoạn, Ân Nhạc Vy âm ức nhào vào lòng Lý Mẫn khóc, từng tiếng khóc thực sự rất khiến người ta đau lòng.

Ân Thiên Thiên bật cười một tiếng, quay đầu có chút mệt mỏi dựa vào Cảnh Liêm Uy, còn về Ân Nhạc Vy, cô ta suy nghĩ như thế nào, trong lòng mọi người đều rõ, cô thực sự không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta.

Ân Bách Phú nhìn thấy đáng vẻ âm ức của Ân Nhạc Vy thì trong lòng vô cùng phẫn nộ, tiến lên một bước định nói chuyện lại thấy Cảnh Liêm Uy lên tiếng: “Thiên Thiên mệt rồi, nếu mọi người không có việc gì, thì cứ về trước đi.”

Dứt lời, Cảnh Liêm Uy đã đứng dậy tự mình đuổi khách, ngay cả Ân Thiên Tuấn cũng bị đuổi ra ngoài không có ngoại lệ.

Lúc quay lại phòng, Ân Thiên Thiên đã nằm xuống im lặng nhắm mắt lại, rõ ràng đã rất mệt mỏi.

Cảnh Liêm Uy đi tới, đang định nói gì đó thì điện thoại lại vang lên, bắt đầu dĩ Cảnh Liêm Uy phải ra ngoài nghe điện thoại, mà trong phòng, lúc Cảnh Liêm Uy rời đi, Ân Thiên Thiên nằm trên giường đã mờ mắt ra.

Lặng lặng nghe tiếng nói của Cảnh Liêm Uy ngoài cửa, Ân Thiên Thiên khẽ thở dài một cái.

Anh là cơ hội cuối cùng, cũng là cơ hội duy nhất của cô, bây giờ cho dù cô nghĩ thế nào, cô cũng phải nắm chặt lấy người đàn ông này, bằng không cô chắc chắn sẽ trở thành vật hi sinh cho cuộc hôn nhân chính trị của nhà họ Ân.

Lấy đi động ra, Ân Thiên Thiên không chút do dự gọi điện thoại, mà lần này, cô buộc phải bảo vệ cho cuộc hôn nhân của cô, cũng phải bảo vệ tự do của cô! Như vậy, dù có phải chịu khổ nhiều hơn nữa, cũng xứng đáng!

“Alo, xin hỏi có phải thời báo The Sun không? Tôi là Ân Thiên Thiên, cô cả nhà họ Ân...”

Mỗi lần gọi điện thoại, Ân Thiên Thiên lại lặp lại câu đó, bắt kể đầu bên kia đang khẩn cấp hay đang mỉa mai, cô đều tươi cười tiếp đón, nói rõ ý của mình, rồi cúp máy.

Không gọi nhiều, chỉ có ba cuộc, nhưng ba cuộc gọi này, đã đủ gây nên sóng gió ở thành phố T rồi.

Lúc Cảnh Liêm Uy bước vào, Ân Thiên Thiên đã nói chuyện điện thoại xong, im lặng ngồi trên giường, nhìn Cảnh Liêm Uy và cười, hai lúm đồng tiền khê hiện ra đầy dịu dàng và xinh đẹp.

Cảnh Liêm Uy đi tới, nhìn vết thương trên tay cô, lại hỏi một câu không liên quan: “Ân Thiên Thiên, rốt cuộc lúc nào em mới tốt nghiệp vậy?”

Cô từng nói, phải chờ mình tốt nghiệp rồi mới đồng ý gả cho anh...

Mà anh, vẫn luôn nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cảnh liêm uy, anh có thể yêu tôi không?

Ân Thiên Thiên hơi ghen hờn, nhìn chằm chằm Cảnh Liêm Uy, hỏi ra một câu vẫn luôn quẩn quanh trong lòng mình rất lâu rồi: “Cảnh Liêm Uy, vì sao khi đó anh lại đồng ý lời cầu hôn của tôi?”

Cảnh Liêm Uy hơi sững sốt, về sững sờ ấy không qua nổi mắt Ân Thiên Thiên, trái tim bỗng nhiên lồi mắt một nhịp.

Giờ phút này, Ân Thiên Thiên thấy hồi hận vì sao mình lại hỏi vậy, cũng sợ phải nghe đáp án của Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy ngẩng đầu, nhìn vào mắt của Ân Thiên Thiên.

“Bỏ đi, anh cũng không cần phải trả lời tôi đâu.” Không đợi Cảnh Liêm Uy nói, Ân Thiên Thiên quay đầu đi tránh khỏi ánh mắt của anh, vội vàng ngắt lời anh, chu miệng lên nói: “Mặc kệ anh kết hôn với tôi vì điều gì, thì giờ chúng ta cũng đã lấy nhau rồi, muốn ly hôn cũng không thực tế đâu, về sau tôi chỉ cần nhớ kỹ, anh là chồng tôi là được rồi.”

Cảnh Liêm Uy không nói gì từ đầu đến cuối, trong đôi mắt nhìn Ân Thiên Thiên có dòng cảm xúc khê dao động, nhưng không biết là đang nghĩ gì.

“Đứng rồi, ngày mai anh đến chỗ bà giải thích giúp tôi một chút.” Ân Thiên Thiên không dám cho Cảnh Liêm Uy có cơ hội nói chuyện, bèn dứt khoát tự mình tìm chủ đề rồi hốt hoảng nói, lại từng bước đưa Cảnh Liêm Uy vào kế hoạch của mình: “Anh biết đấy, tôi hơi thấy sợ bà, còn mẹ và bố nữa, anh cũng nhớ giải thích với họ, chắc chiều nay tôi sẽ ra viện, đến khi chấm dứt mấy chuyện linh tinh lộn xộn này xong thì để anh tôi gặp mặt bố mẹ anh, sau đó chuyện đám cưới cứ để nhà anh quyết định.”

Nói xong một lèo, chân chính ngăn được lời của Cảnh Liêm Uy, mãi đến khi Ân Thiên Thiên hốt hoảng đứng đó, mãi lâu không dám nói gì, chỉ dờ dẩn rót nước uống, Cảnh Liêm Uy chợt thấy nhói lòng.

Mở miệng định nói gì đó thì điện thoại lại vang lên lần nữa, lần này là điện thoại của nhà họ Cảnh, Cảnh Liêm Uy ra hiệu với Ân Thiên Thiên, rồi vừa nhận điện thoại vừa rời khỏi phòng bệnh.

Khi nhìn thấy bóng lưng Cảnh Liêm Uy hoàn toàn biến mất khỏi phòng bệnh, Ân Thiên Thiên mới không nhịn được nặng nề thở dài một hơi.

Thực ra, rất nhiều vấn đề ban đầu cô không ngờ tới, nhưng sau khi hai người gần bó thân thiết rồi, Ân Thiên Thiên mới phát hiện, bản thân mình ngày càng muốn biết, muốn tham gia vào cuộc sống của Cảnh Liêm Uy, đây là điều chưa từng xảy ra trước đây khi cô còn ở bên Hướng Thực...

Bàn tay nhỏ bé ấn lên vị trí trái tim, đến bây giờ Ân Thiên Thiên vẫn còn có thể cảm nhận được trái tim đang kịch liệt nhảy lên.

Thực ra, cô chỉ muốn biết nhất một việc, đó là...

- Cảnh Liêm Uy, anh có thể yêu tôi không?

Ân Thiên Thiên rất rõ ràng, cô đã động lòng với Cảnh Liêm Uy, thậm chí có thể nói đã bắt đầu chìm đắm trong đó rồi.

Cảm giác ấy, xa lạ và khiến người ta hoang mang, cô rất khó tưởng tượng được cái cảnh khi mình bắt đầu làm quen với sự tồn tại của Cảnh Liêm Uy rồi, Cảnh Liêm Uy lại không chút do dự xoay người đi mất, thì mình sẽ đau thấu tận gan đến mức nào, nhưng hiện thực lại cứ không cho cô cơ hội để lựa chọn.

Cả người ngồi trên giường bệnh miên man suy nghĩ, mãi đến khi cô y tá qua gọi cô để thay thuốc, cô mới tỉnh táo lại.

Ân Thiên Thiên mở to mắt nhìn trần nhà, không ngừng an ủi mình trong lòng.

Ân Thiên Thiên, không sao cả, kết cục có xấu hơn nữa cũng vẫn hơn là nếu cô từ bỏ bây giờ, cứ coi như một trận cá cược thôi, vốn chẳng có chút vốn liếng gì, chẳng qua cũng chỉ tốn chút thời gian, tốn chút đầu óc, tốn chút sức lực thôi mà...

Hôm sau, Cảnh Liêm Uy vốn định về nhà họ Cảnh trấn an người nhà trước như Ân Thiên Thiên nói, nhưng không ngờ trong bệnh viện lại gọi đến, anh bèn vội vàng đi phẫu thuật, mà đến lúc anh ra ngoài, cả thể giới cũng đã thay đổi rồi.

Hôm nay bệnh viện rất náo nhiệt, Ân Thiên Thiên đã ra khỏi bệnh viện Nam Tự từ rất sớm, lên một chiếc xe bánh mì, bắt đầu từ giây phút cô ra khỏi bệnh viện, bên người đã có máy ảnh chụp lia lịa.

Ba ông lớn trong mảng truyền thông thành phố T là "The Sun", "The Local", và "The Wind" bây giờ lại cùng phóng viên chủ chốt của mình đi theo dõi và quay chụp chuyện lần này, có thể thấy Ân Thiên Thiên đã trở thành "người cực hot" ở thành phố T!

“Cô Ân, xin hỏi điều gì đã thúc đẩy cô đưa ra quyết định này?” Phóng viên của "The Sun" nắm chặt cơ hội mà hỏi, hai phóng viên khác cũng nhìn cô chăm chăm như hận không thể lột da cô luôn: “Là vì lời đồn hôm trước sao? Xin hỏi đó là sự thật ư?”

Ân Thiên Thiên im lặng ngồi tại chỗ, từ lúc cô gọi điện đi, cô đã rõ, cô không còn đường lui nữa rồi, con đường phía trước rất gian khổ, nhưng cô lại phải tự mình cố gắng đi tiếp, lúc này đây, đến cả Cảnh Liêm Uy cũng không cứu nổi cô nữa rồi.

“Cô Ân, xin hỏi cô biết tin đồn về cô từ đâu mà có không? Có phải có người cố ý hãm hại cô không? Hay đó chính là sự thật?” Phóng viên của "The Local" không yếu thế chút nào, tiếp tục câu hỏi của mình: “Xin hỏi có thật sự là người ‘đạo đức hư hỏng, nhân phẩm xấu xa’ trong tin đồn sao?”

Ân Thiên Thiên không trả lời bất cứ câu hỏi nào, chỉ luôn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng ấy làm cho người ta thấy rất khó đoán.

Mà phóng viên của "The Wind" càng hỏi trực tiếp hơn, thậm chí từ ngữ còn rất sắc bén: “Cô Ân, có phải vì tin đồn lần này nên chồng chưa cưới của cô – anh chàng bác sĩ kia không muốn cưới cô nữa, nên cô muốn dùng cách này để chứng minh sự trong sạch của mình không?”

Trong lúc bọn họ đặt câu hỏi, Ân Thiên Thiên được dẫn tới một bệnh viện khác, Ân Thiên Thiên cũng biết bệnh viện này, chỉ chưa từng tới, vừa xuống xe, cửa bệnh viện đã chật kín người, mà người của ba tờ báo kia đương nhiên đã chiếm vị trí tốt nhất, hôm nay chỉ chờ sự ra đời của tin tức giật gân này.

Ân Thiên Thiên xuống xe, đối mặt với ánh đèn flash chớp lóe cũng không hề sợ hãi chút nào, im lặng đứng đó, lập tức nhẹ giọng mở miệng: “Các vị, cảm ơn mọi người có thể bớt thời giờ trong lúc trăm công ngàn việc để đến đây làm chứng cho tôi, trước hết tôi xin cảm ơn mọi người, nhưng, nơi này là bệnh viện, vẫn mong các vị có thể chú ý một chút, đừng quấy rầy trật tự vốn có ở nơi đây.”

Ân Thiên Thiên nói rất chân thành, cũng không khiến người ta phiền chán, vốn dĩ có bệnh nhân bắt mắ nhưng nghe Ân Thiên Thiên nói xong cũng không tiện nói gì nữa, rất nhanh trong bệnh viện đã có người bước ra đưa Ân Thiên Thiên vào trong.

Ân Thiên Thiên hít sâu một hơi đi vào trong theo y tá, sau lưng ánh đèn flash chớp loáng không ngừng, tất cả mọi người cùng nín thở chờ kết quả.

Vào trong căn phòng chứa đầy các loại máy móc lạnh lẽo, bác sĩ nhìn Ân Thiên Thiên với vẻ bất đắc dĩ, trong mắt hơi lộ vẻ thương hại và đau xót.

Phòng này của bệnh viện hôm qua đã được đặt sẵn, là do ba tờ báo kia đặt, chỉ để lấy tin tức độc quyền này, chỉ là tin tức vẫn bị lọt ra ngoài, hôm nay giới truyền thông không chỉ có ba tờ báo kia tới.

Ân Thiên Thiên im lặng đứng một bên, có chuyên gia quay phim bước tới chụp vài tấm hình rồi ra ngoài chờ, mà ba tờ báo lớn kia đương nhiên cũng đã tìm ba nhân chứng trong phòng để quan sát toàn bộ Ân Thiên Thiên ngày hôm nay.

Sắc mặt hơi tái, khi cô y tá để cô nằm lên chiếc giường bệnh lạnh như băng kia, khóc mất Ân Thiên Thiên hơi ửng đỏ, bệnh nhân trong phòng cũng không nhận được mà thấy khó chịu.

Không thể không nói, hôm nay Ân Thiên Thiên bước tới con đường uất ức như thế, nỗi bi ai của một cô gái không chỉ có một hai chuyện, mà hôm nay Ân Thiên Thiên lại phải làm một trong những chuyện đó.

Cô phải chứng minh sự trong sạch của mình trước mặt toàn thể giới!

Nhân chứng mà ba tờ báo kia tìm đến đương nhiên là phụ nữ, ngay cả bác sĩ chịu trách nhiệm kiểm tra cho cô hôm nay cũng là phụ nữ, nhưng cho dù trong phòng này tất cả đều là phụ nữ, Ân Thiên Thiên vẫn thấy nhục nhã!

Đúng vậy, nhục nhã!

Cô chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày lại phải dùng cách này để chứng minh sự trong sạch của mình, năm năm trước khi lời đồn mới vừa bắt đầu lan ra, cô cũng chưa từng thấy nhục nhã, hoảng loạn như vậy, nhưng hôm qua khi được Cảnh Liêm Uy ôm vào lòng, lần đầu tiên cô cảm thấy nhục nhã và hoảng loạn.

Cô "dơ bẩn và khó coi" như vậy, làm sao xứng với người đàn ông vẫn luôn bảo vệ cô đây?

Cô là cô cả đây tai tiếng của nhà họ Ân, cả thành phố đều chế cười cô "đạo đức hư hỏng, nhân phẩm xấu xa", mà anh lại là cậu ba kín đáo nhất của nhà họ Cảnh tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố T, là nhân vật được ví như thiên tài trong lời đồn.

Một người như mây trắng, một kẻ như vũng bùn, phải làm thế nào mới có thể gắn bó bên nhau đây?

"Cô Ân, mời cô coi đi từ chân trở xuống." Cô y tá máy móc nói, chỉ là đôi mắt cũng mờ hồ lộ vẻ tò mò.

Cô cả xấu xa nhà họ Ân trong tin đồn thực sự vẫn là một cô gái còn trinh sao?

Ân Thiên Thiên cố nén nỗi nhục nhã trong lòng, coi đồ ra im lặng nằm xuống chiếc giường lạnh như băng, hai chân lập tức bị người ta cưỡng ép mở ra, nước mắt quả nhiên vẫn không cảm nổi mà chảy xuống từ trong khóe mắt...

Người đằng sau tung tin đồn kia, trong lòng cô thầm cân nhắc, tuyệt đối đừng để cô tìm được chứng cứ, bằng không cô nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào, lấy đạo của người, trả lại cho người!

Ngoài cửa mọi người nôn nóng chờ đợi, trong phòng kiểm tra mọi người cũng chẳng khá hơn, Ân Thiên Thiên kiểm tra xong thì im lặng ngồi một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tính xảo tràn đầy nỗi buồn đau, khiến những người khác không nhận được cũng thấy không nổi.

Khi cánh cửa mở ra, ánh đèn flash phía ngoài một lần nữa lóe lên, bác sĩ hơi khó chịu, sau một hồi lâu mới cảm báo cáo trong tay nhẹ giọng mở miệng, nói: "Trải qua đợt kiểm tra vừa rồi, tôi có thể khẳng định rõ ràng với mọi người rằng..."

Toàn bộ hiện trường im phăng phắc, tất cả mọi người cùng đợi đáp án, dường như chỉ có một mình Ân Thiên Thiên không để ý tới, sắc mặt tái nhợt, bàn tay nhỏ bé giao nhau thật chặt, dường như kết quả mà bác sĩ tuyên bố hoàn toàn không quan trọng với cô.

Bác sĩ quay đầu nhìn Ân Thiên Thiên, trên mặt lộ ra một sự bất đắc dĩ, hơi nâng cao giọng lên mà nói: "Cô Ân Thiên Thiên đến nay vẫn còn tấm thân trong trắng, đồng thời không có vết tích động tới phẫu thuật nào cả."

Một câu nói, cả hiện trường một lần nữa nhao nhao lên.

- Cô Ân, xin hỏi nguyên nhân thúc đẩy cô quyết định làm thế này là gì?

- Cô Ân, xin hỏi có phải vì chồng chưa cưới của cô nên cô mới làm như vậy không?

- Cô Ân, xin hỏi vì sao năm năm trước khi lời đồn dãi mới vừa bắt đầu cô lại không ngăn lại?

...

Tất cả câu hỏi đều nhắm thẳng vào Ân Thiên Thiên, bác sĩ và y tá xong việc thì rời khỏi đó, bỗng chợt toàn bộ hiện trường đều chỉ dành cho một mình Ân Thiên Thiên.

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào ống kính, trong đôi mắt của Ân Thiên Thiên lộ vẻ kiên cường khiến người khác đau lòng, cô không sợ hãi chút nào mà khẽ mở miệng, nói với giọng kiên trì đồng dạng: "Tôi chỉ muốn chứng minh, tôi là một cô gái trong sạch, tôi muốn bảo vệ thanh danh của mình, bảo vệ quyền lợi của mình, nói cho cả thế giới biết, Ân Thiên Thiên tôi không phải là con người 'đạo đức hư hỏng, nhân phẩm xấu xa' trong tin đồn kia!"

Lập tức, toàn bộ hiện trường không ai nói gì, dừng lại một lát, Ân Thiên Thiên nói tiếp: "Từ nay về sau, nếu tôi còn nghe thấy có người ở bên ngoài phá hoại thanh danh của tôi, tôi nhất định sẽ dốc hết tất cả, truy cứu tới cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Chồng chưa cưới của cô ân tại sao lại thay đổi rồi?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vào giây phút kết quả xuất hiện, trong lòng Ân Thiên Thiên có đủ cảm giác chua ngọt đắng cay, chỉ là không biết phải phản ứng thế nào.

Mãi đến khi Ân Bách Phú và Lý Mẫn xuất hiện ở hiện trường, Ân Thiên Thiên mới cảm thấy thế giới này nực cười như vậy.

Lý Mẫn chợt nhào tới chỗ Ân Thiên Thiên khóc, ra vẻ che chở cho Ân Thiên Thiên, quay lại đã chuyển sang vẻ mặt tức giận hướng về phía ống kính, lớn tiếng nói: "Các người ép Thiên Thiên nhà chúng tôi như vậy còn chưa đủ sao? Nó làm đến nước này, các người còn không chịu buông tha cho nó hay sao? Tôi nói cho các người biết, từ nay về sau nếu tôi còn thấy trên truyền thông đưa tin vu dập Thiên Thiên của chúng tôi, nhà họ Ân chúng tôi nhất định sẽ không ngồi yên mặc kệ nữa!"

Nếu tất cả đến trước khi xảy ra chuyện, Ân Thiên Thiên nhất định sẽ rất cảm động, dù sao đây là lần đầu tiên, Lý Mẫn công khai che chở cho cô như vậy, thậm chí lời cả cái danh của nhà họ Ân ra.

Ân Bách Phú nhủ chặt lỏng mảy đứng bên cạnh, giờ tay vỗ vỗ lên đầu vai Ân Thiên Thiên, đôi mắt tràn đầy tình thương đối với con gái của mình, khoảnh khắc kia, Ân Thiên Thiên suýt nữa khóc lên, lại không phải là khóc vì cảm động...

Cô biết rất rõ, chỉ cần trong lòng Ân Bách Phú có một chút xiêu vẹo trí cho cô, thì hôm nay cô đã không phải để mình chịu nhục nhã như vậy! Thậm chí cô cũng rất rõ ràng, kẻ để mặc cho tin đồn của cô giăng đầy trời, thậm chí còn cố vu thêm từ đằng sau là người nhà họ Ân, hiện nay, Ân Bách Phú xuất hiện chẳng qua là vì bất đắc dĩ, nhân tiện còn kiểm thêm cái danh tốt đẹp cho mình mà thôi!

Bây giờ, tất cả việc làm của Ân Bách Phú trong mắt cô, chỉ còn là dối trá...

"Thiên Thiên, tại bố không tốt, bố không bảo vệ tốt cho con." Dứt lời, Ân Bách Phú quay mặt ra nhìn phóng viên trước mặt, hít một hơi thật sâu và nói: "Ân Bách Phú tôi hôm nay đứng đây nói, từ nay về sau nếu có người

còn nhục mà con gái tôi nữa, thì Ân Bách Phú tôi nhất định sẽ dốc hết sức ra để đòi lại công bằng cho con gái!”

Người bố người mẹ tốt biết bao, vì sự xuất hiện của Ân Bách Phú và Lý Mẫn, Ân Thiên Thiên bỗng nhiên chỉ như một vai phụ, im lặng đứng bên cạnh, không nói được một lời, mà ngày hôm sau lần đầu tiên cô phiếu của "Thiên Ân" lại xuất hiện xu thế tăng mạnh, mừng đến mức Ân Bách Phú hỏi to Ân Thiên Thiên làm chuyện này thật tốt.

Sự việc sau khi giao cho Ân Bách Phú thì Ân Thiên Thiên bèn muốn về nhà, con cái bị ám ức nhiều năm như vậy lúc này muốn về nhà, cũng không ai ngăn cản, dù sao trong mắt mọi người, Ân Thiên Thiên cũng là người bị ám ức kia, nhưng Ân Bách Phú lại mặt dày vô liêm sỉ bảo mòn hết toàn bộ chút tình cảm còn sót lại của Ân Thiên Thiên trong lòng ông ta...

Ân Bách Phú nhìn vào bóng lưng của Ân Thiên Thiên, bỗng nhiên mở miệng nói với Ân Thiên Thiên đã cách mình một đoạn ngắn: “Thiên Thiên, trở về nghỉ ngơi thật tốt, những việc khác cũng đừng nghĩ nữa, yên tâm chờ gả cho giám đốc Trương, bố sẽ không để cho con phải chịu ám ức đâu.”

Một câu nói, hiện trường lập tức sôi trào, Ân Thiên Thiên khựng người lại, chậm rãi xoay người nhìn Ân Bách Phú với vẻ khó tin.

- Ông Ân, xin hỏi điều ông nói là sự thật sao? Cô Ân sẽ gả cho giám đốc của Trương thị sao?

- Ông Ân, xin hỏi vị giám đốc Trương kia có phải chính là người hôm trước đã làm nhục cô Ân mà không thành kia không?

- Ông Ân, không phải nghe nói chồng chưa cưới của cô Ân là bác sĩ bệnh viện Nam Tự sao? Sao giờ lại thay đổi rồi?

...

Các phóng viên trực tiếp đặt câu hỏi với Ân Bách Phú, Ân Thiên Thiên còn chưa lấy lại tinh thần thì đã nghe thấy ông ta nói: “Haiz, các vị, mọi người cũng biết đấy, tôi là người làm bố, bác sĩ bệnh viện Nam Tự mặc dù tốt, nhưng suy cho cùng Thiên Thiên cũng là cô công chúa lớn lên trong sự nâng niu cưng chiều của nhà họ Ân, tôi không muốn nó phải chịu thiệt thòi như vậy, tin đồn lúc trước cũng vì Thiên Thiên có chấp thuận gả cho bác sĩ kia mà rùm beng lên, còn người tôi vẫn luôn sắp xếp cho nó, là giám đốc Trương có gia cảnh giàu có hơn, cũng biết yêu thương người khác hơn...”

Ân Thiên Thiên lạnh lùng nhìn Ân Bách Phú, cô chẳng bao giờ có thể ngờ được Ân Bách Phú lại vô liêm sỉ đến mức này, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng mình, lúc này cô tuyệt đối không thể tức giận, không thể tự mình hủy diệt thanh danh mình khó khăn lắm mới vớt vát lại được này!

Không đợi Ân Bách Phú nói xong, Ân Thiên Thiên bỗng nhiên quý phịch xuống, nửa người trên thẳng tắp, đôi mắt nhìn thẳng vào Ân Bách Phú ở trước mặt, đoàn người ở giữa tự động tránh ra, tất cả mọi người đều đang coi một màn đột nhiên xuất hiện này.

Con cái quý lạy bố mẹ, từ xưa đến nay đã là chuyện quá đỗi bình thường, nhưng rất ít khi gặp cảnh một người quý xuống như thế trước mặt bao người, mà Ân Thiên Thiên lại không thêm để ý chút nào cứ thế quý xuống, trong khoảnh khắc cô quý xuống, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của Ân Thiên Thiên cũng ăng ạc nước, thoáng chốc nước mắt đã rơi xuống.

Ngay sau đó, trước mắt mọi người, Ân Thiên Thiên bèn dập đầu với Ân Bách Phú.

Ngẩng đầu, Ân Thiên Thiên nói: “Bố, xin lỗi, con gái bất hiếu, con gái không thể gả cho rể hiền mà bố chọn cho con được rồi!”

Một câu nói, Ân Thiên Thiên liền giải thích vì sao mình lại đột nhiên quý xuống, mà trong giây phút cô quý xuống, Ân Bách Phú cũng đã lạnh mặt lại, Lý Mẫn ở bên cạnh cũng không nhận được mà oán thầm trong lòng, Ân Thiên Thiên quả là đứa con gái giỏi vận dụng thủ đoạn!

Bên cạnh có phóng viên nắm lấy cơ hội, lập tức mở miệng hỏi.

- Cô Ân, xin hỏi câu này của cô có ý gì?

- Cô Ân, xin hỏi trước đây cô tin có muốn kết hôn với một bác sĩ của bệnh viện Nam Tự là thật sao? Hay giống như ông Ân nói, chẳng qua chỉ vì giận đối với người trong nhà?

- Cô Ân, hôm nay mục đích cô tới đây chấp nhận kiểm tra, có phải là vì chuyện này không?

...

Ân Thiên Thiên khóc âm ức, vừa quật cường nhìn Ân Bách Phú trước mặt.

Nước mắt của cô không phải là giả, đó là nước mắt chân thật, có thể lúc đầu là do cô cố ép nước mắt ra, nhưng bây giờ khi nhìn vào Ân Bách Phú, cô chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ âm ức, âm ức vì cô thân là người nhà họ Ân, mà còn không bằng một người ngoài.

Bố cô lại chọn cách ép buộc cô đi vào khuôn khổ trước mặt bao người, chỉ cần cô không nghĩ ra cách ứng biến, thì chuyện này sẽ không thể phủ định nữa mà như ván đã đóng thuyền, đến cuối cùng, quanh quẩn một vòng, cô vẫn phải gả cho giám đốc Trương, tiếc rằng không ai trong số những người nhà họ Ân từng chú ý tới cô, Ân Thiên Thiên cô trước giờ vốn không phải kẻ ngu!

Cũng tương tự như thế, Ân Thiên Thiên cũng không cho Ân Bách Phú có cơ hội mở miệng, chỉ vừa khóc lóc nhìn Ân Bách Phú, vừa nhẹ giọng cất tiếng, nhưng từng chữ lại rất rõ ràng: “Hôm nay tôi chấp nhận tới kiểm tra, như tôi đã nói, chỉ vì tôi muốn trả lại cho mình cái danh trong sạch, rửa sạch tiếng xấu ‘đạo đức hư hỏng, nhân phẩm xấu xa’ đã dè lên người tôi năm năm trời, còn về chuyện hôn nhân của tôi, tôi chỉ có thể nói một tiếng con gái bất hiếu với bố tôi, sau khi xác định tình cảm với chồng chưa cưới của tôi, tôi cũng đã đi đăng ký cùng anh ấy rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ hiện trường chột bùng nổ.

Thảo nào Ân Thiên Thiên lại lấy Ân Bách Phú như vậy, đây cũng coi như lên lút quyết định chuyện cả đời nhĩ? Chỉ may mà xã hội hiện đại bây giờ đã thoáng hơn nhiều rồi, cũng không có nhiều quy củ như vậy nữa, đi đăng ký kết hôn thật sự cũng rất bình thường.

Dứt lời, Ân Thiên Thiên lại dập đầu với Ân Bách Phú, khi ngừng đầu trong đôi mắt đã trở nên ngời sáng: “Bố, Thiên Thiên đã sai, nay Thiên Thiên chỉ hy vọng bố hãy giữ gìn sức khỏe, xin đừng đổ bệnh nữa, con đã đăng ký kết hôn với anh ấy rồi, nên không thể làm theo yêu cầu của bố, gả cho con rể hiền mà bố đã chắm, Thiên Thiên giờ chỉ hy vọng bố có thể chúc phúc cho con...”

Dứt lời, Ân Thiên Thiên hoàn thành tất cả các lễ, giây phút cô dập đầu lần thứ ba, đã định trước ván này Ân Bách Phú thua, hơn nữa còn thua rất triệt để!

Xung quanh có người bắt đầu khuyên Ân Thiên Thiên, cũng có người khuyên Ân Bách Phú hãy cho con cái được toại nguyện, chung quy Ân Bách Phú vẫn không chống đỡ được sức mạnh của dư luận, miễn cưỡng đồng ý với chuyện hôn nhân của Ân Thiên Thiên.

Mà Ân Thiên Thiên thì lại vui quá mà khóc lóc rồi đứng lên, nhanh chóng có phóng viên chuyển sang chủ đề khác.

- Cô Ân, xin hỏi cô và chồng chưa cưới của cô đã quen nhau như thế nào?

- Cô Ân, gả cho một bác sĩ bình thường, cô có cam tâm không?

- Cô Ân, xin hỏi chồng chưa cưới của cô có địa vị như thế nào ở bệnh viện Nam Tự?

...

Bỗng nhiên, câu hỏi của mọi người chỉ tập trung vào Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên không dám mạo hiểm, thậm chí từ đầu tới cuối không hề nói ra tên của Cảnh Liêm Uy, dù sao cũng khó mà nắm chắc rằng ở đây có phóng viên nào biết Cảnh Liêm Uy không, trước khi được nhà họ Cảnh đồng ý, cô quyết sẽ không nói ra thân phận của Cảnh Liêm Uy.

Lập tức, Ân Thiên Thiên chỉ cúi đầu “ngượng ngùng” mỉm cười, giả bộ e thẹn, ngại không trả lời, rốt cuộc “trò khôi hài” này mới hoàn toàn kết thúc, chỉ là Ân Thiên Thiên chưa bao giờ ngờ được, lúc cô cho rằng cô đã tiêu diệt được vật cản trở trước mặt mình để có thể công khai gả thẳng cho Cảnh Liêm Uy, thì mọi chuyện lại không hề dễ dàng thuận lợi như cô nghĩ...

Lúc Cảnh Liêm Uy bước ra khỏi phòng phẫu thuật, buổi phát sóng trực tiếp hôm nay đã kết thúc từ lâu. Im lặng đứng trong góc thang máy, Cảnh Liêm Uy từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, rất nhanh trong thang máy đã thấy đầy người.

- Haiz, cô có xem buổi phát sóng trực tiếp chiều nay không? Nghe nói là cô cả nhà họ Ân đó...

- Sao có thể không xem chứ! Tôi đã ngạc nhiên lắm đó, cô ấy vậy mà vẫn còn là gái trinh chứ...

- Đúng là khổ quá mà, giờ tôi cũng thấy bội phục cô ấy, học giỏi, xinh đẹp, phẩm chất cũng tốt.

- Đúng thế, bác sĩ Cảnh lần này đúng là nhặt được một bảo vật rồi.

- Lại chẳng không nữa, cũng là bác sĩ Cảnh thông minh, dẫn người ta đi đăng ký rồi..

...

Đám người dần dần tản đi, Cảnh Liêm Uy lại bung một nghiêm nghị bước nhanh về phòng làm việc của mình, coi như không thấy những ánh mắt hoặc ước ao, hoặc chúc phúc, hoặc ghen tỵ với mình dọc đường đi.

Ân Thiên Thiên, em đã làm chuyện gì ghê gớm gì vậy?

Cảnh Liêm Uy không ngừng tự hỏi trong lòng, nhanh chóng mở điện thoại ra, nhập ba chữ Ân Thiên Thiên, lập tức thấy video chiều nay hiện lên, Cảnh Liêm Uy hít sâu một hơi rồi bấm xem.

Sau một hồi lâu, Cảnh Liêm Uy chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn cô gái vừa khóc vừa đập đầu trong video kia, còn chưa kịp suy nghĩ gì, điện thoại của nhà họ Cảnh đã gọi tới, kêu anh ngày mai dẫn Ân Thiên Thiên về nhà họ Cảnh.

Rõ ràng, đây cũng là cửa ải cuối cùng để xem Ân Thiên Thiên có thể gả đến nhà họ Cảnh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cảnh liêm uy, cậu rớt cuộc là ai?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đứng lên đi tới bên cửa sổ, Ân Thiên Thiên hít hà hương gió mát của đêm hè, vron vai một cái, cả người còn chưa đuổi hết cơn, điện thoại đã chợt vang lên.

Ân Thiên Thiên đi tới, bàn tay giờ ra định cầm điện thoại lại hơi khựng lại, mãi đến khi điện thoại sắp ngắt, Ân Thiên Thiên mới nghe máy, lập tức ngồi bên mép giường, tay trái nắm chặt lấy ga giường bên dưới, khẽ nói: “Alo, Cảnh Liêm Uy à.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát xong, Ân Thiên Thiên nghe rõ tiếng anh thờ dài một hơi, rồi mới thấy anh nói: “Tôi đang ở ngoài cửa nhà em, ra đây một lát đi.”

Ân Thiên Thiên chợt sững sốt, muốn nói gì đó thì Cảnh Liêm Uy đã cúp điện thoại, cắn cắn môi, Ân Thiên Thiên tùy tiện sửa soạn lại mình một chút bên vội vã chạy ra ngoài.

Xa xa, Ân Thiên Thiên nhìn thấy bóng cột đèn đường, và người đàn ông đang nghiêng người dựa vào đó, dáng người anh cao to, hiên ngang mạnh mẽ.

Từng bước đi về phía Cảnh Liêm Uy, Ân Thiên Thiên cảm thấy mình như đang bước vào một thế giới không ai biết đến, không ngừng hít sâu, mãi đến khi cô dừng trước mặt Cảnh Liêm Uy thì mới miễn cưỡng ổn định được tâm trạng của mình.

Từ khi cô bước ra khỏi cửa nhà họ Ân, Cảnh Liêm Uy đã nhìn thấy cô, nhìn cô bước đi chậm chạp, anh cũng chỉ nhìn nhẩn chờ đợi, đến tận giờ phút này, khi cô đứng trước mặt mình rồi, vẫn cố hết sức nhe răng như chú cún ra cưỡi với anh, sợi tóc hơi xoắn tán loạn ở phía sau, khuôn mặt không trang điểm son phấn, lại tươi sáng xinh đẹp, cả người đứng đó trông đẹp thuần khiết, không dính chút bụi trần.

Cảnh Liêm Uy rất lâu không nói lời nào, trong lòng Ân Thiên Thiên khó tránh khỏi trở nên nóng nảy, đôi mắt hơi hơi chuyển động rồi khẽ nghiêng đầu cười nói: “Cảnh Liêm Uy, muộn như vậy anh còn qua đây làm gì? Không phải vì muốn ăn sủi cào tôi làm chứ?”

Rõ ràng là một câu nói đùa, Ân Thiên Thiên lại cảm thấy rõ ràng Cảnh Liêm Uy đã hip mắt lại một cách cực kỳ nguy hiểm.

Nhớ tới món sủi cào đêm đó trong phòng làm việc của mình, Cảnh Liêm Uy bỗng nhiên cảm thấy hình như có chuyện gì đó anh không biết, trong lời nói chứa chút giễu cợt nhưng đồng thời cũng chứa chút thăm dò, nhẹ giọng hỏi một câu: “Em làm sủi cào có thể ăn được không?”

Ân Thiên Thiên khẽ nhủ mảy, không hiểu mà hỏi lại: “Hôm đó tôi đưa cho anh, anh không ăn sao?”

Lẽ nào anh không thích ăn sủi cào? Hay là không thích loại nhân đó?

Quả nhiên, Cảnh Liêm Uy hơi giật mình, hỏi liền một mạch: “Đêm hôm đó sủi cào là do em đem tới?”

“Không phải tôi thì ai? Tôi chờ anh lâu như vậy anh cũng không về, sau đó tôi lại gặp bác sĩ Sầm, cô ấy nói anh còn một ca phẫu thuật nữa phải làm, tôi liền đi về...” Ân Thiên Thiên nói rất chi tiết, hoàn toàn không ngờ bọn họ lại mở đầu bằng chuyện này, tựa như nhớ tới điều gì cô còn nói một cách rất chắc chắn: “Không phải tôi còn để lại tờ giấy cho anh rồi đó sao? Đặt trong hộp đựng sủi cào ấy, anh không thấy sao?”

Cảnh Liêm Uy hip mắt nhìn Ân Thiên Thiên một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến mức khiến Ân Thiên Thiên thấy khó hiểu, trong lòng cũng thấy tức lên, kết hợp lời nói của hai người là biết Cảnh Liêm Uy chắc đã hiểu làm gì rồi, cô bước lên trước với vẻ ngang ngạnh, đôi mắt hip lại một cái rồi nói: “Cảnh Liêm Uy, không phải tôi, vậy anh tưởng là ai đưa hả?”

Thoảng chớp, Ân Thiên Thiên tựa như cơn mèo nhỏ sắp xù lông, Cảnh Liêm Uy phát hiện tâm trạng khó chịu hôm nay của mình dường như đã khá hơn một chút, dứt khoát đuổi tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên dẫn cô đi về phía nhà họ Ân, vừa đi vừa nói: “Ân Thiên Thiên, tôi đói rồi, làm chút sủi cào cho tôi ăn đi.”

Phải biết rằng, lần trước anh tức không chịu nổi, nên vừa xoay người đã quăng hết đồng sủi cào xuống đất trên bàn kia vào thùng rác rồi, nghĩ tới điều này, Cảnh Liêm Uy liền nhớ đến chuyện đêm đó Ân Thiên Thiên còn nói chuyện điện thoại rất lâu với người khác chứ...

Đợi lát tìm được cơ hội, cô phải anh nên hỏi thử xem sao không?

Ân Thiên Thiên còn đang ngờ ngác chưa lấy lại tinh thần thì đã bị Cảnh Liêm Uy kéo vào trong nhà, người nhà họ Ân hôm nay không biết đã đi đâu, giờ này rồi mà đừng nói tới Ân Bách Phú và Lý Mẫn, ngay cả Ân Thiên Tuấn và Ân Nhạc Vy cũng chưa thấy về, có điều cô cũng không buồn để ý, nếu Cảnh Liêm Uy muốn ăn sủi cào, thì cô sẽ dứt khoát vào bếp đun nước luộc.

Cảnh Liêm Uy cũng không ngồi đợi trong phòng khách, mà đứng thẳng ở cửa phòng bếp, nghiêng người dựa vào cửa bung một cốc nước nhìn Ân Thiên Thiên bận rộn, khỏe miệng chắt chứa ý cười.

Mục đích hôm nay anh tới, thực ra có hai chuyện, một là nói cho Ân Thiên Thiên biết ngày mai phải đến nhà họ Cảnh, một là muốn xem thử Ân Thiên Thiên xảy ra chuyện như vậy xong có ổn không, tuy nhiên lại không ngờ sẽ giải quyết được hiểu lầm bất chợt hôm đó, coi như là thu hoạch ngoài ý muốn...

“Ân Thiên Thiên, lần sau lúc đến bệnh viện tìm tôi, nhớ phải nhìn thấy tôi rồi mới được đi.” Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên thuần thục nặn bột, trộn gia vị cho anh thì nhẹ giọng mở miệng: “Cho dù tôi có bận rộn hơn nữa, vẫn sẽ trở về phòng làm việc.”

Ân Thiên Thiên lơ đãng, vừa làm, vừa nói: “Chờ anh? Hôm đó tôi chờ đến hai hay ba giờ lận đó, nếu chờ tiếp thật thì ai biết phải đến bao giờ mới nhìn thấy anh chứ, khéo lúc đó trời cũng sáng luôn rồi.”

Cảnh Liêm Uy vừa nghe thấy thế thì không nhịn được khẽ nheo mắt, đợi đến lúc muộn vậy sao? Nhẹ giọng hỏi: “Muộn như vậy, em về kiểu gì?”

“Gọi điện thoại cho anh trai tôi, kêu anh ấy tới đón tôi.” Ân Thiên Thiên rửa một ít hành lá xanh biếc rồi thái nhỏ cho vào bát, nước chấm coi như đã làm xong, cô dọn dẹp phòng bếp rồi mới nói: “Anh không biết đầu lúc đó trên đường chẳng còn ai, gần đây lại có nhiều vụ sinh viên mất tích như vậy, nên tôi vừa nói chuyện điện thoại với anh trai vừa bảo anh ấy tới đón tôi...”

Đôi mắt đẹp hip lại, động tác uống nước của Cảnh Liêm Uy cũng hơi dừng lại một lát, thì ra đêm đó cô nói chuyện điện thoại với Ân Thiên Tuấn?

Ân Thiên Thiên bưng bát nước chấm ra đặt lên bàn ăn, lập tức vào mức cho Cảnh Liêm Uy một bát vừa chín tới đang nóng hổi hổi, canh gà hầm trong nhà cũng được bưng ra, đáng về bận rộn gần như không có thời gian mà liếc mắt nhìn Cảnh Liêm Uy.

Chỉ là Cảnh Liêm Uy cứ đứng ở cửa dù sao cũng hơi chặn đường, Ân Thiên Thiên mỗi lần đi qua đều phải lịch người mới đi được, mấy lần liền như vậy làm cô nhìn Cảnh Liêm Uy với vẻ ghét bỏ, không nhận được mở miệng nói: “Tôi nói này Cảnh Liêm Uy, anh không thể ngồi cạnh bàn ăn được hay sao, cứ đứng đấy nhìn, làm như tôi ngược đãi anh vậy đó.”

Cảnh Liêm Uy uống nốt cốc nước, khẽ rướn mày tự đắc, vẻ mặt trông đã dễ chịu hơn một chút nên bèn xoay người đi ra ngoài, Ân Thiên Thiên thấy khó hiểu, xoay người nhìn sùi cào trong nồi, xác định chúng đã chín rồi mới vớt lên, trung qua một lần nước lạnh rồi mới bưng ra ngoài, lập tức trong nhà liền tràn ngập mùi thơm của sùi cào...

Ân Thiên Thiên vừa mới đặt xuống, Cảnh Liêm Uy đã bắt đầu ăn không hề khách sáo, bởi vì đã lướt qua một lần nước lạnh, nên sùi cào cũng không bị nóng, nhiệt độ vừa phải, hình dạng sùi cào nhỏ nhắn đáng yêu y như ngày đó anh nhìn thấy trong bệnh viện, tâm trạng lại khá hơn một chút, Cảnh Liêm Uy mở miệng xử lý chúng một cách đầy tao nhã, thỉnh thoảng lại uống một ngụm canh, trông bộ dạng có vẻ rất thoải mái.

Ân Thiên Thiên không có việc gì làm bên ngồi một bên chờ anh ăn xong, đồng thời trong lòng cũng đang suy nghĩ, ngày mai phải đích thân tới nhà họ Cảnh một chuyến hay là gọi điện thoại qua, mọi chuyện xem như cô đã giải quyết xong, chỉ là không biết người nhà họ Cảnh có thoải mái hay không? Còn chưa kịp ngẫm nghĩ thêm, cửa đã truyền đến tiếng động, người nhà họ Ân đã trở về.

Ân Thiên Thiên vô thức đứng lên, vừa đứng thẳng người dậy thì đã thấy Ân Bách Phú và Lý Mẫn dẫn Ân Nhạc Vy về, Ân Thiên Tuấn không đi cùng bọn họ, cũng không biết đã đi đâu làm gì.

“Bố, mẹ.” Ân Thiên Thiên lễ phép gọi một tiếng, chợt nhớ tới Cảnh Liêm Uy đang ở trong nhà, đôi mắt nhìn thoáng qua bên kia, cũng hơi giật mình phát hiện, Cảnh Liêm Uy vẫn đang nghiêm túc ăn uống, chỉ là sắc mặt kia trông rất thờ ơ, nhìn vào có vẻ hơi ớn.

Ân Bách Phú bây giờ nhìn thấy Ân Thiên Thiên thì gần không có chỗ trút, hôm nay bọn họ xử lý xong đám phóng viên bên lập tức chạy đến nhà họ Trương, giám đốc Trương nay đã bắt lặc rồi, cả người gần đến mức hận không giết được Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, thế mà Ân Thiên Thiên còn không muốn gánh chịu hậu quả mà gà sang, khiến nhà họ Ân tổn thất rất nhiều, giờ sao còn muốn nhìn thấy cô chứ?

“Ái chà, là cô cả nhà họ Cảnh chúng ta thật kia.” Lý Mẫn liếc mắt nhìn Cảnh Liêm Uy ngồi vững vàng bên cạnh mà ăn đồ, cũng tức lên, phải biết rằng bọn họ đã phải bỏ ra bao nhiêu quyền lợi vốn dĩ không cần phải bỏ: “Tôi thế này rồi, lại dẫn chồng chưa cưới về ăn, cũng không sợ người ngoài nhìn thấy, lại dám tiêu một phen hả?”

Ân Thiên Thiên không nói gì, chuyện hôm nay cô không cho rằng mình đã làm sai, nhưng đằng sau cô quả thực đã làm cho nhà họ Ân phải chịu tổn thất, để Lý Mẫn nói mấy câu cô cũng chẳng mất miếng thịt nào, cô bèn chịu đựng với vẻ không sao cả, nhưng cô đồng ý chịu đựng, cũng không có nghĩa là Cảnh Liêm Uy cũng đồng ý.

Uống nốt ngụm canh gà cuối cùng, Cảnh Liêm Uy lau qua miệng rồi đứng dậy, đi tới chỗ Ân Thiên Thiên, cừ chỉ nhơ nhà bẩm sinh.

“Xem ra bà Ân đã quên hôm nay trước mặt phóng viên bà đã nói gì rồi.” Cảnh Liêm Uy vừa qua tới nơi bên trực tiếp mở miệng, lời nói lạnh lùng rõ ràng, giờ tay nắm lấy hông Ân Thiên Thiên rồi nói tiếp: “Nếu có người lại tiếp tục bịa đặt, thì giờ không cần Thiên Thiên phải đứng ra, tôi cũng sẽ dốc toàn lực nhà họ Cảnh ra để khiến người ta hiểu được người nào có thể trêu được, người nào chỉ có thể né tránh!”

Tiếng nói vừa dứt, ba người đối diện cũng không nhận được sững sờ, đặc biệt là sau câu nói kia của Cảnh Liêm Uy.

Vì sao khi Cảnh Liêm Uy nói ra ba chữ ‘nhà họ Cảnh’ thì đến cả Ân Nhạc Vy và Lý Mẫn cũng thấy hơi run run? Nhất là cộng thêm câu uy hiếp rõ ràng ở phía sau, sắc mặt cũng càng thêm thay đổi.

Ân Bách Phú nhủ chặt lông mày quan sát tỉ mỉ Cảnh Liêm Uy, cũng càng nhìn càng kinh hãi.

Cảnh Liêm Uy? Nhà họ Cảnh?

Người nhà họ Cảnh trước nay đều rất khiêm tốn, nhưng nhà họ Cảnh ngoài cậu cả ra ông ta lại chưa bao giờ nghe nói tới cô hai và cậu ba, nên căn bản không biết cậu ba tên gì, nhưng bây giờ nhìn thấy Cảnh Liêm Uy, lại có thể dễ dàng nhìn ra vẻ cao ngạo trên người anh! Đó là một loại thần thái quý tộc bẩm sinh!

Trong lòng cả kinh, Ân Bách Phú vội vàng thốt lên: “Cảnh Liêm Uy, cậu rốt cuộc là ai?”

Tiếng nói vừa dứt, cả nhà im lặng hoàn toàn, không ai dám nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 46: Chuyện này, anh trai có biết không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đúng vậy, dựa vào tình anh em kết nghĩa keo sơn giữa Ân Thiên Tuấn và Cảnh Liêm Bình, nếu Cảnh Liêm Uy thật sự là người nhà họ Cảnh, thì không lý nào Ân Thiên Tuấn lại không biết, thậm chí cũng không nói cho bọn họ biết, mà hôm nay sở dĩ Ân Thiên Tuấn không hề thấy mặt chẳng phải cũng vì cậu cả nhà họ Cảnh đi công tác ở Scotland về rồi sao, nghe đồn là vì chuyện kết hôn của cậu ba nhà họ Cảnh, lúc này hai người chắc là đang trò chuyện vui vẻ lắm đây.

Nghĩ như vậy, chút hoài nghi vốn có trong đầu lập tức bị dẹp bỏ, Ân Bách Phú vẫn nhìn Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên bằng vẻ mặt khó chịu, hừ lạnh một tiếng, Ân Bách Phú đi thẳng tới ghế sofa ngồi xuống, Lý Mẫn cũng vội vàng đi theo.

Ân Thiên Thiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cảnh Liêm Uy bên cạnh, Cảnh Liêm Uy chỉ dụi mắt nhìn cô mà không nói lời nào.

Đội bọn họ đều ngồi xuống rồi Cảnh Liêm Uy mới mở miệng nói: “Ông Ân, xin hỏi ngày mai ông có thời gian rảnh không? Bố mẹ tôi muốn ăn bữa cơm với ông.”

Câu này vừa nói ra, Lý Mẫn ở bên cạnh bật cười đầu tiên, trong giọng nói là sự mỉa mai rõ ràng, bảo: “Cảnh Liêm Uy à, có phải cậu quá coi trọng chính mình rồi không? Cho rằng lúc cậu tới nhà có mang vài thứ đồ nên giới lắm rồi phải không? Nhà các người có bối cảnh như thế nào, nhà họ Ân chúng tôi có bối cảnh như thế nào, muốn Bách Phú nhà chúng tôi ăn cùng bố mẹ cậu, cũng không nhìn thử xem mình đang đứng ở đâu!”

Lý Mẫn hôm nay cũng vô cùng tức giận, bà ta có ý giục giã Ân Bách Phú bức bách Ân Thiên Thiên trước mặt phóng viên, lại không ngờ Ân Thiên Thiên thế mà lại tình nguyện quỳ xuống nhận sai trước mặt mọi người cũng không chịu tha hiệp, khiến bao nhiêu lợi ích vốn dĩ đều tới tay bà ta giờ lại tuột mất không ít, bây giờ nhìn thấy bọn họ cũng không buồn động kịch làm gì!

Ân Thiên Thiên lo lắng liếc mắt nhìn Cảnh Liêm Uy, quả nhiên thấy sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi, độ ẩm trong đôi mắt cũng càng ngày càng thấp xuống, cô từng tới nhà họ Cảnh, có thể nhìn ra quan hệ giữa Cảnh Liêm Uy và người nhà họ Cảnh đều khá tốt, hơn nữa, không có bất kỳ một đứa con nào lại bằng lòng thấy người khác xúc xiềng bố mẹ mình, trừ phi thật sự có thù hận gì lớn lắm...

Cảnh Liêm Uy hít một hơi, nhìn chằm chằm vào Lý Mẫn, ánh mắt kia làm Lý Mẫn không nhận được run lên, không dám mở miệng nói gì nữa, chỉ có thể tự mình ở bên cạnh không ngừng khẽ lắc bả, đáng về bề vệ thoáiáng chắc đã bị át đi nhiều.

Ân Nhạc Vy vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức ra vẻ ám ức đi tới bên cạnh Cảnh Liêm Uy, bàn tay nhỏ bé rũ xuống trước mặt không ngừng đan vào nhau, trên khuôn mặt thanh tú là vẻ ám ức và lo lắng, sau đó cũng không biết là gấp hay là hoảng sợ, lại giờ tay ra kéo kéo vạt áo Cảnh Liêm Uy, nhẹ giọng nói: “Anh rě, làm sao đây? Em không biết ngày mai hai nhà định ăn cơm, ngày mai bố mẹ đã đồng ý với em sẽ đến nhà họ Hương rồi, xin lỗi, anh rě... Em... em không có ý đâu...”

Ân Thiên Thiên đứng bên còn lại của Cảnh Liêm Uy, khẽ hít mắt nhìn Ân Nhạc Vy, trong lòng nổi lên dự cảm không tốt, còn chưa kịp ngẫm nghĩ tiếp, Cảnh Liêm Uy đã nói bằng giọng giễu cợt: “Ân Nhạc Vy, cô gọi tôi một tiếng anh rě, vậy thì mời cô giữ khoảng cách với tôi cho tốt vào.”

Một câu nói, chưa nói đến việc sắc mặt Lý Mẫn và Ân Bách Phú đều trở nên khó coi, mà chính Ân Nhạc Vy đã càng thêm tái mặt ngơ ngác nhìn Cảnh Liêm Uy, một lúc lâu cũng không biết nên nói gì.

Buồng vạt áo Cảnh Liêm Uy ra, Ân Nhạc Vy dường như đứng cũng không vững nữa mà phải lùi lại mấy bước về sau, vẻ mặt như phải chịu nỗi nhục nhã gì lớn lắm, nói năng đứt quãng: “Anh rě... Em, em không... em không có ý đó... Anh rě, em biết chị không thích em, có lẽ anh cũng sẽ bị chị ảnh hưởng mà không thích em, nhưng suy cho cùng em vẫn là em gái của chị... Em, em không có...”

Lời giải thích của Ân Nhạc Vy nghe rất yếu ớt vô lực, đến cả Ân Bách Phú nghe mà cũng thấy không hề có chút tin tưởng nào, Lý Mẫn lập tức lên tiếng cắt đứt, lúc này bà ta không thể bận tâm đến chuyện mình có sợ Cảnh Liêm Uy hay không nữa rồi.

Há mồm là trách mắng Cảnh Liêm Uy: “Cảnh Liêm Uy, đừng có tự coi trọng mình quá, Nhạc Vy nhà chúng tôi là cô con gái tốt biết bao, giờ nó đã đính hôn với Hường Thực rồi, chỉ chờ kết hôn thôi, cậu đừng có nói xấu nó!”

Cảnh Liêm Uy lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Mẫn rồi lại liếc mắt nhìn Ân Nhạc Vy, Ân Nhạc Vy có ý gì, trong lòng bọn họ tự biết rõ!

Quay đầu, Cảnh Liêm Uy lại một lần nữa nhìn thẳng vào Ân Bách Phú, hỏi một lần cuối cùng: “Ông Ân, ông chắc chắn ngày mai ông sẽ không xuất hiện hả?”

Ân Bách Phú vừa nghe thấy giọng điệu này, lập tức cũng có chút nổi giận, hừ lạnh một tiếng nói: “Thật là ngại quá, tôi đường đường là người nhà họ Ân liệu có thể ăn com cùng mấy gia đình nhỏ không chứ, muốn ăn com cùng tôi, ít nhất cũng phải là gia tộc như nhà họ Hường vậy! Cảnh Liêm Uy, Cậu có bản lĩnh thì trước hết hãy làm được như nhà họ Hường đi đã!”

Dứt lời, Ân Bách Phú cũng không để ý tới bọn họ nữa, gấp đùng đùng mà đứng dậy trở về phòng, nhưng Lý Mẫn lại để lại cho Ân Thiên Thiên một câu: “Ân Thiên Thiên, nếu mày đã tự quyết định muốn gả cho một thằng bác sĩ, thì mày hãy biết giữ mặt mũi một chút, đến lúc đó đôi rồi đừng có về nhà mà xin trợ giúp, bọn tao sẽ không giúp mày đâu!”

Ân Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào Lý Mẫn, nói năng danh thép: “Được, tôi nhất định sẽ không xin người trong nhà giúp đỡ.”

Bởi vì, nhà họ Ân căn bản sẽ không giúp cô! Cho dù cô có cầu xin, cũng chỉ cho bọn họ thêm cơ hội si nhục mình thôi!

Lúc này, cả nhà cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Ân Thiên Thiên khẽ thở dài một cái, ngược mắt lên nhìn Cảnh Liêm Uy khẽ nói: “Cảnh Liêm Uy, ngày mai hai nhà thật sự muốn ăn com với nhau sao?”

Phải biết rằng, nó được coi như một hình thức khác của lễ đính hôn, mà Ân Thiên Thiên vẫn luôn biết sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy, nhưng vì thái độ của người trong nhà, cô chỉ mong nhà họ Cảnh có thể quên chuyện này đi, trực tiếp kết hôn là được, nhưng rõ ràng Cảnh Liêm Uy không muốn thế.

Ân Thiên Thiên vừa tiễn Cảnh Liêm Uy ra ngoài vừa nhẹ giọng nói với anh, Cảnh Liêm Uy cũng không thêm để ý mà nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ nói: “Không sao cả, có tôi ở đây.”

Trong cuộc hôn nhân này, Ân Thiên Thiên đã đi 99 bước rồi, một bước cuối cùng kia đương nhiên nên để anh đi.

Ân Thiên Thiên cũng không biết Cảnh Liêm Uy sẽ xử lý chuyện này như thế nào, có điều lúc đó nhìn vào đôi mắt đẹp sáng ngời của anh, cô liền thấy lòng yên ổn, cả đêm cũng ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, khi Ân Thiên Thiên rời giường Cảnh Liêm Uy vẫn chưa đến, vừa xuống tầng chuẩn bị vào phòng bếp làm chút đồ ăn, lại không ngờ Lý Mẫn đã đi tới, vỗ một cái, trên bàn ăn xuất hiện mấy tờ giấy mỏng.

Ân Thiên Thiên liếc mắt nhìn Lý Mẫn, không để ý đến, tiếp tục làm canh trứng cho mình.

“Thiên Thiên, mày ra đây ký tên đi.” Lý Mẫn vênh mặt hất hàm đứng ở cửa, nhìn Ân Thiên Thiên trong phòng bếp thì gọi: “Ký xong, mày cứ tiếp tục làm việc của mày, tao cũng phải tới nhà họ Hường, bố mày cũng đã qua đó rồi.”

Động tác trong tay Ân Thiên Thiên hơi ngừng lại, trong lòng ít nhiều vẫn thấy buốt lạnh.

Rốt cuộc, Ân Bách Phú cũng chẳng coi cô như con gái, chính cô cũng thấy nghi ngờ mình có phải con ruột của ông ta hay không!

Rửa tay một cái, Ân Thiên Thiên nhìn món canh trứng trong nồi, hương thơm nồng nàn bay tới, hấp dẫn lòng người, thấy Ân Thiên Thiên mãi chưa xong, Lý Mẫn liền trực tiếp cầm bàn thìa thuận đi vào, đứng trước mặt Ân Thiên Thiên, giờ ra trước mặt cô.

Ân Thiên Thiên bắt mắt nhìn mày, canh trứng nếu nấu như quá thì ăn sẽ không thấy ngon, đôi mắt thoáng liếc qua bàn thìa thuận như có như không, sắc mặt Ân Thiên Thiên cũng thay đổi, động tác khuấy canh trong tay cũng dừng lại, canh trứng trong nồi vì ngừng khuấy mà bắt đầu không ngừng trào lên, mãi đến khi canh trứng trào lên đến mu bàn tay Ân Thiên Thiên, cảm giác nóng bỏng mới khiến Ân Thiên Thiên lấy lại tinh thần.

Gợi tay tắt bếp, Ân Thiên Thiên nắm thật chặt bàn thìa thuận trong tay, vết đỏ lựng trên mu bàn tay làm người ta nhìn mà kinh hãi, nay lại không ai để ý tới.

Lý Mẫn nhìn thấy dáng vẻ của Ân Thiên Thiên thì đắc ý trong lòng, đưa bút cho Ân Thiên Thiên rồi nói: “Nhanh ký đi, ký rồi sau này chuyện của mày sẽ chẳng liên quan tới nhà họ Ân nữa, đến lúc đó mày sống ra sao ở nhà họ Cảnh bọn tao cũng không quan tâm, tốt hay xấu tự mày chịu.”

Ân Thiên Thiên lẳng lặng đứng trong phòng bếp, trong tay còn nắm chặt bàn thìa thuận kia.

Trên đó ghi rất rõ, vì cô không để ý đến gia đình phản đối mà khăng khăng cố chấp đòi gả cho Cảnh Liêm Uy, cho nên cuộc sống về sau của cô người trong nhà sẽ không quan tâm nữa, đây cũng coi như chuyện bình thường, nhưng đằng sau còn viết rất rõ ràng rằng: Cho dù Ân Thiên Thiên có xảy ra chuyện gì, cũng không được phép nhận sự giúp đỡ của Ân Thiên Tuấn, trừ phi được cả nhà nhất trí đồng ý.

Trong giây phút đó, Ân Thiên Thiên liền hiểu, bàn thìa thuận này chỉ có hai chuyện chính, một là vạch rõ quan hệ sau này giữa cô và nhà họ Ân, hai là vạch rõ quan hệ giữa cô và Ân Thiên Tuấn.

Ân Thiên Tuấn thương yêu cô em gái Ân Thiên Thiên này bao nhiêu, toàn bộ thành phố T không ai không biết, nếu không phải vì họ là anh em, bố mẹ trong nhà liên tiếp gây cản trở, thì Ân Thiên Thiên có khi sẽ là cô công chúa nhỏ được nhà họ Ân cưng chiều thật sự, mà nay bàn thìa thuận này, chẳng qua chỉ vì muốn chặt đứt tất cả đường lui của Ân Thiên Thiên.

Xem xong thỏa thuận, Ân Thiên Thiên chỉ hỏi một câu: “Chuyện này, anh trai có biết không?”

Mắt Lý Mẫn hơi lóe lên, mắt tự nhiên nói: “Đương nhiên là biết, cả nhà đều thống nhất rồi!”

Ân Thiên Thiên nở nụ cười giễu cợt, để bàn thìa thuận qua một bên cầm bát múc canh trứng ra, lạnh nhạt nói một câu: “Nếu vậy, kêu anh trai cầm tới cho tôi ký, chỉ cần anh ấy đưa, tôi nhất định sẽ ký.”

Lý Mẫn vừa nghe thấy thế thì trong lòng chột tức giận, nhưng ai bảo chính bà ta vừa nói, giờ cũng không tiện trực tiếp lật mặt lại, bèn thờ phỉ phỉ cầm thìa thuận ra ngoài, Ân Thiên Thiên nghe tiếng bước chân của bà ta, còn nghe thấy bà ta gọi điện thoại cho Ân Bách Phú.

Nhìn canh trứng vàng thơm trong tay, Ân Thiên Thiên bỗng đã cảm thấy không còn chút khẩu vị nào.

Truyện được up trên app mê tình truyện

Bỗng nhiên, cô thật muốn nhanh nhanh chóng chóng gả cho Cảnh Liêm Uy, chỉ ít như vậy có thể giúp cô thoát khỏi cái nơi dè dặt này.

Về đến phòng Ân Thiên Thiên vừa mới sửa soạn lại tất cả, Lý Mẫn lại đi tới, trong tay còn cầm điện thoại chưa ngắt, trên mặt có chút đắc ý.

Ân Thiên Thiên không buồn liếc nhìn bà ta một cái, xách túi xoay người đi ra cửa, vừa đi vừa nói: “Tôi nói rồi, kêu anh tới, không thì tôi không ký.”

Sự ngang bướng của cô, trước giờ đều không chỉ nói suông, ngoại trừ Ân Thiên Tuấn, ai cũng không quản được!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Mày đừng quên lời mày đã nói

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc này Cảnh Liêm Uy cũng đã đi tới, giờ tay cầm thìa thuận, nhìn nhìn.

Ân Thiên Thiên hơi tái mặt, quả thực, nói có ích kỷ cũng được, nói có cô âm mưu cũng được, đúng là cô không muốn ký bản thỏa thuận kia, trừ phi tự tay Ân Thiên Tuấn đưa cho cô, muốn cô ký!

Từ nhỏ đến lớn, cô gần như không được cảm nhận cái gì gọi là tình thương của bố, cái gì gọi là tình thương của mẹ, cô chỉ biết mình do Ân Thiên Tuấn một tay nuôi nấng. Ân Thiên Tuấn lớn hơn cô bảy tuổi, khi anh ấy đến nhà họ Ân, cô mới năm tuổi, cái gì cũng không biết, chỉ biết cuộc sống vốn dĩ chỉ có hai người là mình và bố đã bị đảo lộn, cô bỗng nhiên có thêm mẹ, có anh trai, có em trai và em gái, ban đầu cô còn vui mừng, vì cô chưa bao giờ có nhiều người nhà như vậy, còn tưởng rằng như vậy bố sẽ càng thích mình hơn...

Nhưng, sự thực lại là, trong cả cái nhà đó trừ Ân Thiên Tuấn khi đó đã mười hai tuổi là che chở cho cô ra, thì chẳng còn ai che chở cho cô nữa, trong cả nhà chỉ có cô là người ngoài...

Bắt đầu từ khi đó, Ân Thiên Tuấn đã trở thành tâm khiên cuối cùng của cô, là nơi ẩn nấp tốt nhất của cô, giờ muốn cô nhường lại nơi trú ẩn bao năm của mình như vậy, cô thật sự thấy bất an.

“Ân Thiên Thiên, tao nói cho mày biết, mày đừng mong sau này bị Cảnh Liêm Uy bắt nạt rồi còn có thể về tìm anh mày giúp mày báo thù! Nhà họ Ân bọn tao không thể mất mặt như vậy! Nếu mày muốn gả, thì mày cứ gả, dù sao mày chết thì bọn tao cũng mặc!” Lý Mẫn lớn tiếng trách cứ, trong mắt hắng xồm lại trông có vẻ tức giận vì nói mãi không chịu nghe, cũng vì thế mà đem đến cho Lý Mẫn một cái danh khá tốt, ai cũng nói mẹ kẻ khó làm, quả đúng là vậy: “Ân Thiên Thiên, anh mày là lá Át chủ bài của nhà họ Ân bọn tao, cũng là hy vọng của cả nhà họ Ân, mày tùy hứng thì tao mặc kệ, nhưng tao không thể nhìn mày phá hủy toàn bộ nhà họ Ân được!”

Nói xong liền biến thành Ân Thiên Thiên không hiểu chuyện và lòng dạ xấu xa.

Cắn chặt môi lại, bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên cũng nắm thật chặt.

Cảnh Liêm Uy đi qua, nhủu mày, duỗi tay nắm chặt lấy tay Ân Thiên Thiên, nhìn cô không nói lời nào.

Sau một hồi lâu, Ân Thiên Thiên mới hỏi một câu: “Cảnh Liêm Uy, tôi có nên ký không?”

Sau khi ký, cô sẽ coi như bị chặt đứt tất cả đường lui, giống như Lý Mẫn nói, cho dù có ở nhà họ Cảnh có bị bắt nạt, cũng sẽ không còn nơi nào cho cô khóc lóc kể lể nữa, cho dù cô biết rõ nhà họ Ân không muốn nhìn thấy mình, nhưng mỗi khi nghĩ đến còn có một chỗ như vậy, có một người anh trai vẫn canh giữ phía sau cho mình, cô vẫn sẽ yên tâm...

Việc làm này của nhà họ Ân, rõ ràng muốn hoàn toàn bóc trần cô dưới ánh mặt trời!

Cảnh Liêm Uy cũng không quá hiểu suy nghĩ trong lòng Ân Thiên Thiên, anh biết quá khứ của nhà họ Ân, nhưng không trải qua quá khứ ấy, anh thấy, thỏa thuận này là một thứ tốt, là một người đàn ông, anh cũng không hy vọng Ân Thiên Thiên và Ân Thiên Tuấn đi lại quá gần, cho dù bọn họ là anh em.

Gần như không hề có chút suy tư, Cảnh Liêm Uy bèn mở miệng: “Tôi thấy không có gì cần phải do dự cả.”

Một câu nói, Ân Thiên Thiên liền im lặng, chỉ ngược đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên liền nhớ lại trước đây anh từng nói một câu, bấy giờ nhớ lại trong lòng cũng thấy âm áp.

Anh nói: Chỉ cần em cần, tôi sẽ cho.

Chợt Ân Thiên Thiên lại hỏi một câu vô cùng chăm chú: “Cảnh Liêm Uy, nếu tôi ký rồi, về sau có phải anh sẽ luôn bảo vệ tôi không? Bất kể có chuyện gì xảy ra?”

Cảnh Liêm Uy thoáng sững sốt, rốt cuộc cũng hiểu vì sao lúc trước Ân Thiên Thiên lại không muốn ký, nhưng vẫn thật sự kiên định gật đầu nói: “Đúng, tôi đã nói rồi, chỉ cần Ân Thiên Thiên em cần, tôi đều sẽ cho em.”

Sau khi Ân Thiên Thiên nghe xong, bỗng nhiên hơi nhoeo miệng lên, kìm đồng tiền nho nhỏ thoát ần thoát hiện hai bên má.

“Được, tôi ký.” Nói rồi, Ân Thiên Thiên bèn nhận lấy chiếc bút Lý Mẫn khẩn cấp đưa qua, nhanh chóng ký tên mình, sau khi ký xong, Lý Mẫn hài lòng cầm thìa thuận rồi đi mất, Ân Thiên Thiên lại nói với Cảnh Liêm Uy một câu: “Cảnh Liêm Uy, anh không được quên những lời anh đã nói.”

Nếu anh quên rồi, tôi sẽ cảm thấy, sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi rơi vào vực sâu không đáy.

Một câu cuối cùng, Ân Thiên Thiên không nói ra, chỉ là trong đôi mắt chăm chú đã thể hiện rõ cho Cảnh Liêm Uy thấy, cô không phải nói giỡn!

Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên, cũng nghiêm túc trả lời: “Tôi sẽ nhớ kỹ, giờ thì, chúng ta nên đi đính hôn thôi.”

Chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng hai người, mãi đến rất lâu sau này, khi Cảnh Liêm Uy nhớ lại, sẽ thương nhớ cô gái bé nhỏ nghiêm túc này đến nỗi không thờ nổi.

"Nhà hàng Long Phụng", hôm nay không ít người có thân phận đều đã tới, khách mời trong đại sảnh nhìn hồi lâu vẫn không thấy nhân vật lừng danh thành phố T đầu cả, bèn nhao nhao suy đoán, rốt cuộc hôm nay có chuyện gì mà trong này rạo rức vui mừng như thế.

- Hôm nay là ngày gì vậy? Đến cả tổng tư lệnh quân khu cũng tới?

- Hay nhà ai xảy ra chuyện lớn gì? Bọn họ ở hẳn phòng số 1 đó!

- Đúng là có chuyện, nhưng không phải chuyện xấu, là nhà họ Cảnh...

- Là lễ đính hôn của cậu ba nhà họ Cảnh, không làm ở đây thì còn chỗ nào xứng nữa?

...

Khách mời trong đại sảnh đều đang bàn luận chuyện này, hôm nay ngay cả vị trí đại sảnh ở "Nhà hàng Long Phụng" cũng khó đặt, không ít người đổ xô đến đây, chỉ vì muốn làm quen với những nhân vật hoành tráng kia, cũng có người mặt dày mày dạn muốn qua nhìn, nhưng cứ cách 100m là đã bị nhân viên phục vụ "Nhà hàng Long Phụng" lễ phép ngăn lại...

- Cậu ba nhà họ Cảnh ư, tới giờ tôi vẫn chưa từng gặp anh ta đó...

- Có ấy hà? Tôi ước tính trong toàn bộ thành phố T này người từng gặp anh ta cũng chỉ có mấy vị trong tầng lớp thượng lưu kia thôi, chúng ta đừng mơ nữa!

- Cậu ba nhà họ Cảnh đúng là kín đáo thật, nghe nói đã hai mươi bảy tuổi rồi, vẫn chưa từng lộ mặt trước mặt công chúng đâu, không biết lúc kết hôn có thể được gặp hay không, cũng xem thử con gái nhà nào có thể gả cho cậu ba nhà họ Cảnh đây?

- Chuyện này, đúng là đáng để mong chờ...

...

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên ứng dụng mê tình truyện

Cảnh Liêm Uy không dẫn Ân Thiên Thiên đi thẳng đến "Nhà hàng Long Phụng", mà tới một nơi trang điểm để trang điểm đơn giản xong, hai người mới từ tốn đến muộn.

Bước vào phòng số 1 "Nhà hàng Long Phụng", Ân Thiên Thiên chợt thấy hơi căng thẳng, cánh tay cầm tay Cảnh Liêm Uy cũng bắt gắc nắm chặt, Cảnh Liêm Uy giờ tay khẽ vuốt mu bàn tay cô, yên lặng an ủi, lúc chuẩn bị xuất hiện trước mặt mọi người, Cảnh Liêm Uy nói: “Ân Thiên Thiên, xin lỗi, chỉ có thể cho em một lễ đính hôn sơ sài như vậy, lúc đám cưới tôi sẽ khiến em hài lòng.”

Ân Thiên Thiên yên lặng ngẩng đầu lên cười nhìn anh, tâm trạng dường như cũng thả lỏng hơn vì lời nói của anh, nhẹ giọng đáp lại: “Cảnh Liêm Uy, đây là phòng số 1 "Nhà hàng Long Phụng" đó, là phòng tổ chức tiệc lớn nhất bên trong nhà hàng này rồi, anh còn nói là khiến tôi phải thiệt thòi, tôi có nên cảm thấy được yêu thương mà lo sợ không đây?”

Cảnh Liêm Uy thoáng sững sốt, lập tức cũng cười lên.

Không đợi bọn họ nói thêm điều gì, giám đốc Hoàng đã bước tới chuẩn bị mở cửa vào phòng tiệc trước mặt bọn họ.

Giây phút cánh cửa mở ra, Cảnh Liêm Uy ở bên cạnh bỗng nhiên lại nói một câu, khiến Ân Thiên Thiên cảm thấy lời nói ấy cứ như truyền tới từ phía chân trời, anh nói: “Ân Thiên Thiên, về sau tôi sẽ là chỗ dựa cho em”

Trong giây phút đó, Ân Thiên Thiên cười rất dịu dàng, đôi mắt với lễ đính hôn không có nhà gái này hình như cũng không đáng sợ lắm...

Khi hai người xuất hiện trước mặt mọi người, toàn bộ phòng khách cũng không nhận được mà nhẹ giọng ồ lên.

Cậu ba nhà họ Cảnh lần đầu tiên xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy, tuy ở đây phần lớn mọi người đều từng thấy anh rồi, nhưng tính cách của cậu ba nhà họ Cảnh lại kín đáo khiến người ta hơi khó đoán, bỗng nhiên lại làm hoành tráng như vậy, cũng đem lại cho vợ sắp cưới thêm không ít vinh dự đâu.

Một bên đỏ một bên đen, khi bóng dáng hai người xuất hiện ở cửa, không ít người đều kinh ngạc.

Gien của nhà họ Cảnh đương nhiên không cần phải nói, nhìn cậu ba nhà họ Cảnh mặc một cây vest trắng tinh nho nhã mà đầy thần thái kia là biết, nhưng không có ai từng nghĩ tới, cậu ba nhà họ Cảnh đã lâu không thấy và vợ chưa cưới của anh cũng khiến người ta chột ngây ngất như vậy...

Bộ vest màu đen làm nổi bật dáng người cao to, đôi mắt đẹp đầy lôi cuốn có vẻ trường thành và chín chắn, càng tôn lên thần thái lẫm liệt của Cảnh Liêm Uy, còn Ân Thiên Thiên thì lại mặc chiếc đầm dài chấm đất màu đỏ tươi, phần ren đỏ trên cổ khẽ đung đưa, quần quanh chiếc cổ duyên dáng, bờ vai thon gọn, dáng người eo ốt hiện ra không sót chút nào...

Màu đen, thể hiện thần thái nho nhã, màu đỏ, thể hiện vẻ mềm mại động lòng người.

Hình bóng hai người xuất hiện khiến người ta đầy ngạc nhiên và thu hút, đôi mắt lôi cuốn, khuôn mặt quyến rũ, nhìn sao cũng thấy đây là một đôi cực kỳ cân xứng, không ai có thể phản đối nổi.

- Kia là Ân Thiên Thiên của nhà họ Ân phải không?

- Hình như thế, nhưng sao không thấy người nhà họ Ân nhỉ?

- Ai biết được, cũng không biết người nhà họ Ân có xuất hiện không nữa, dù sao chuyện gần đây đã âm ỉ lắm rồi.

...

Quả nhiên, đợi mọi người hơi lấy lại tinh thần, Ân Thiên Thiên liền nghe thấy giọng điệu như vậy mà chẳng hề ngạc nhiên.

Cùng lúc đó, bà cụ nhà họ Cảnh tươi cười đi về phía bọn họ, trên mặt là vẻ vô cùng hài lòng với Ân Thiên Thiên, khiến người chung quanh đều trầm giạt mình.

Bà cụ nhà họ Cảnh đó, nghe đồn là người cực kỳ khó chiều nha, thế mà lại hài lòng với Ân Thiên Thiên như vậy sao?

Mà ở một phía khác, Vi Gia Huệ cũng kéo tay Cảnh Nguyên Phước, cười trang nhã đi về phía hai người, người nhà họ Cảnh thật khiến người khác khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Anh tuyệt đối phải nhớ rõ, phải bảo vệ tôi

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bà cụ Cảnh rất thoải mái với phong thái rực rỡ vừa rồi của Ân Thiên Thiên, bây giờ đang cười híp cả mắt, lặng lẽ liếc nhìn mọi người một cái, Ân Thiên Thiên liền phát hiện mấy quý bà vừa nói chuyện đã hơi rụt cổ lại, nhẹ giọng hỏi: “Ừm, Thiên Thiên thật ngoan, người nhà cháu lúc nào thì tới vậy?”

Ân Thiên Thiên hơi đỏ người ra, căn bản không thoát khỏi ánh mắt của bà cụ Cảnh, chỉ là không đợi họ mở miệng, Cảnh Liêm Uy ở bên cạnh cũng đã lên tiếng, nhẹ giọng nói: “Lát nữa là tới, nói là có chuyện phải trì hoãn.”

Ân Thiên Thiên vô thức quay đầu nhìn Cảnh Liêm Uy, trong đôi mắt đầy vẻ khó tin, người nhà họ Ân sẽ tới tham gia lễ đính hôn của cô? Đừng nói giỡn! Lễ đính hôn này là do nhà họ Cảnh tổ chức đó! Nhà họ Ân từ đầu tới cuối chưa từng xuất hiện!

Bà cụ Cảnh nhoen miệng cười, cũng không để ý nữa mà dẫn Ân Thiên Thiên đi ra xung quanh, lại làm quen với không ít người.

- Ánh mắt của cháu bà tốt thật đấy, cô gái xinh đẹp trong sáng biết bao.

- Đáng đáp thật là xinh đẹp, bây giờ cô gái biết thùy mị giữ gìn như vậy ít lắm đó...

- Bà sắp được hưởng phúc có cháu dâu rồi...

...

Xung quanh không ít người đều đang nói như vậy, rõ ràng cũng không thoải mái mấy với xuất thân của Ân Thiên Thiên, nhưng lại rất thích tính cách truyền thống, giữ mình của Ân Thiên Thiên, dù sao trong giới này người đáng ghét nhất chính là kẻ tiểu nhân thành thị chỉ biết tính toán mưu mô, nhưng Ân Thiên Thiên lại không hề dính phải tạp chất.

Đến lúc này, Ân Thiên Thiên mới biết được, người nổi tiếng của nhà họ Ân đúng là không ít, càng thu nhỏ phạm vi trong giới, mọi người đương nhiên càng hiểu rõ sự việc, chỉ ít ban đầu Lý Mẫn dắt con vào nhà họ Ân cũng chính là một “việc trọng đại” của thành phố T rồi!

Trường hợp như vậy, bất kể là vì nền giáo dục của họ hay là vì phong thái của nhà họ Cảnh trong hôm nay, đều sẽ không có ai lại không biết điều mà nhắc tới chuyện này, để nhà họ Cảnh ghim lại, sống cũng không được yên, ai cũng biết, không được đắc tội với nhà họ Cảnh, cho dù người ta có biết phân biệt phải trái, thì cũng không có nghĩa là bọn họ để bất nạt!

Gần như đi theo bà cụ Cảnh hết một lượt cả hội trường xong, Ân Thiên Thiên rốt cuộc cũng về bên cạnh Cảnh Liêm Uy, chờ có cơ hội, Ân Thiên Thiên bèn hỏi ra câu hỏi trong lòng mình: “Cảnh Liêm Uy, bố mẹ tôi thực sự sẽ đến sao?”

Dù nói sao, Ân Thiên Thiên vẫn mong, chỉ ít vào trường hợp như ngày hôm nay, Ân Bách Phú và Lý Mẫn có thể suy nghĩ cho cô dù chỉ một chút thôi, chỉ cần một chút là đủ rồi!

Cảnh Liêm Uy nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ấp mong đợi của Ân Thiên Thiên, chuyển mắt sang hướng khác mà nhẹ giọng trả lời: “Bọn họ sẽ không tới.”

Dứt lời, sắc mặt Ân Thiên Thiên không che giấu nổi vẻ thất vọng...

Cô là con gái đầu của nhà họ Cảnh, lại thật sự còn không bằng người xa lạ...

Khẽ sững sốt một chút, Ân Thiên Thiên mới tiếp tục hỏi: “Vậy ai sẽ đến?”

Cảnh Liêm Uy nhìn thấy hi vọng đang tan vỡ từng chút một trong mắt Ân Thiên Thiên thì có chút không nỡ, cũng không để Ân Thiên Thiên phải quá đau lòng, bèn nhanh chóng trả lời: “Anh trai em sẽ tới, hôm nay anh ấy chính là người chứng kiến cho em”

Tiếng nói vừa dứt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm quyến rũ của Ân Thiên Thiên bèn lộ ra một nụ cười, rất lôi cuốn.

Trước đó cô cũng từng nghĩ tới chuyện tìm Ân Thiên Tuấn, nhưng cuối cùng vẫn không đi tìm, nhưng bây giờ dường như trừ Ân Thiên Tuấn ra nhà họ Ân sẽ không có ai xuất hiện cả, thế cũng coi như một việc tốt nhỉ.

Nhanh chóng xốc lại tinh thần, Ân Thiên Thiên vẫn tươi cười một cách tự nhiên đối mặt với mọi người.

“Cô Ân, xin chào.” Còn chưa kịp suy nghĩ gì, bên cạnh đã có người qua đây chào hỏi, Ân Thiên Thiên nhớ hình như đây là bà chủ nhà họ Tề, gia tộc có quan hệ lâu đời với nhà họ Cảnh rồi, cô vội vã xốc tinh thần lên nói chuyện với người đó.

Bà chủ Tề liếc nhìn xung quanh, lo lắng hỏi một câu: “Cô Ân, sao bác không thấy người của nhà họ Ân đâu cả?”

Khóe miệng đang cười của Ân Thiên Thiên khẽ cứng lại, nói thẳng: “Rất xin lỗi bà chủ Tề, người của nhà họ Ân còn chưa tới.”

Bà chủ Tề hơi kinh ngạc một chút, cũng không ngờ tới tình huống này, bà chỉ tùy ý hỏi vậy thôi, thấy mọi người xung quanh đều đang đứng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, bà ngại ngừng khẽ nói với về áy náy: “Xin lỗi.”

Ân Thiên Thiên nhếch miệng lên, nói về không sao cả: “Không sao, dù sao người lập gia đình là cháu, không phải người nhà của cháu, không phải sao?”

Bà chủ Tề nhìn Ân Thiên Thiên, đôi mắt có chứa cảm xúc mà Ân Thiên Thiên không hiểu, sau đó hai người lại nói chuyện tán gẫu một lát rồi tách nhau ra, ngay đúng lúc đó, tin tức người nhà họ Ân không đến cũng hoàn toàn bị truyền ra ngoài, hơn nữa còn có người nói, nhà họ Ân hôm nay sẽ không ai tới cả.

Lúc lời đồn đãi nổi lên, người dẫn chương trình đã đứng lên sân khấu, nhẹ nhàng tuyên bố nghi thức đính hôn sắp bắt đầu.

Ân Thiên Thiên đứng lên sân khấu cùng Cảnh Liêm Uy, nhìn cặp trai tài gái sắc mà mọi người phía dưới lại một lần nữa cảm thán, cũng không nhận được suy nghĩ, con của hai người kia trông sẽ như thế nào.

“Cảm ơn các vị, hôm nay vợ và tôi chúc lễ đính hôn đã làm rối loạn kế hoạch của mọi người rồi.” Cảnh Liêm Uy nhẹ giọng mở miệng, giọng nói trầm thấp mẽ người, thái độ thì nho nhã lịch sự: “Cảm ơn mọi người đã tới tham gia lễ đính hôn của tôi và Thiên Thiên.”

Dứt lời, dưới sân khấu vang lên một tràng pháo tay, tựa như lời chúc chân thành nhất dành cho hai người trên sân khấu.

Ngay sau đó, Cảnh Liêm Uy nói tiếp: “Tôi và Thiên Thiên dự định sẽ tổ chức đám cưới vào ba tuần sau, cũng chính là ngày cuối tuần đầu tiên sau khi Thiên Thiên tốt nghiệp, hy vọng đến lúc đó mọi người có thể tới, đồng thời cùng ngày với đám cưới, Cảnh thị cũng sẽ tổ chức hoạt động tương ứng, nếu thấy hứng thú có thể đi xem thử, coi như món quà đầu tiên mà tôi tặng người vợ mới cưới của mình.”

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ hội trường đều không nhận được mà khẽ giật mình, Cảnh thị kinh doanh lớn như thế nào, mọi người đều biết, công ty con của nó cũng gần như trải rộng cả nước liền, dùng Cảnh thị để tổ chức hoạt động còn lấy danh nghĩa là tặng món quà đầu tiên cho Ân Thiên Thiên, bây giờ cho dù danh tiếng Ân Thiên Thiên có đỉnh ti tấp chất nào trước đó, thì cũng sẽ bị vịnh dự to lớn này chôn lấp hết...

Lần trước Cảnh thị tổ chức hoạt động, nghe nói là lúc Cảnh Nguyên Phước cưới Vi Gia Huệ, con gái đầu nhà họ Vi làm vợ, cùng ngày những doanh nghiệp dưới danh nghĩa của Cảnh thị đều tổ chức hoạt động, vận dụng hàng triệu nhân viên của Cảnh thị ở từng nơi có doanh nghiệp của Cảnh thị, dựng một đoạn phim liên quan đến việc Cảnh Nguyên Phước hứa hẹn với Vi Gia Huệ rằng khi về hưu rút khỏi Cảnh thị sẽ dẫn Gia Huệ đến từng nơi mang danh nghĩa của Cảnh thị, thậm chí vươn ra cả thế giới...

Mà hôm nay, Cảnh Liêm Uy cũng nói ra câu đó, lập tức khiến người ta bắt đầu tưởng tượng xem, Cảnh Liêm Uy sẽ tặng món quà gì, phải biết rằng, trước đây Cảnh Nguyên Phước vừa nói ra lời hứa xong, tới tận bây giờ, toàn bộ Cảnh thị đã chuyển hướng kinh doanh sang ngành du lịch, kéo theo hàng loạt doanh nghiệp du lịch trong và ngoài nước nhanh chóng tăng trưởng, không ít công ty kinh doanh các ngành dịch vụ liên quan cũng vớ được bao nhiêu là lợi...

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người nhìn Ân Thiên Thiên cũng dần thay đổi, phải biết rằng, có thể được nhà họ Cảnh coi trọng như thế, đã cho thấy rõ địa vị của Ân Thiên Thiên ở nhà họ Cảnh tuyệt đối không thể khinh thường! Những ánh mắt vốn còn khinh bỉ cô đều thu lại...

Chỉ dựa vào những lời này, dường như cũng đã làm người ta quên mất còn có giai đoạn người lớn hai bên gặp nhau nữa, Ân Thiên Thiên thờ phào một cái, nhưng còn chưa kịp vui mừng, phía dưới đã có người lên tiếng.

“Cô Ân đúng là được chiều ghê, nghe báo cô ở nhà họ Ân được anh trai coi trọng lắm, quả đúng thế thật.” Người nói chuyện là một cô gái trẻ tuổi, chỉ là trông bộ dạng kia thật sự không rõ là đang giúp cô, hay là muốn hại cô đây: “Tôi nghe nói cậu cả nhà họ Ân đã về nước rồi, không biết hôm nay liệu có thể gặp được anh ấy không nhỉ?”

Người cậu cả nhà họ Ân thương yêu nhất chính là cô em gái cùng bố khác mẹ này, toàn bộ thành phố T mọi người đều biết, thật sự không có lý do gì mà lại không đến tham dự lễ đính hôn của em gái!

Bên dưới hoàn toàn im lặng, tất cả mọi người đang chờ Ân Thiên Thiên trả lời.

Phải biết rằng, người nhà họ Ân không đến không chỉ làm mất mặt Ân Thiên Thiên, mà càng tổn hại đến mặt mũi của nhà họ Cảnh! Toàn bộ thành phố T bao nhiêu danh gia vọng tộc muốn làm thông gia với nhà họ Cảnh, nhưng hai cậu chủ nhà họ Cảnh đều giữ mình trong sạch, tại lễ đính hôn, nếu đến một người nhà họ Ân cũng không có, vậy thì thật sự đã đập thẳng mặt mũi nhà họ Cảnh xuống đất rồi!

Ân Thiên Thiên bị ép đứng trên sân khấu, mở miệng khẽ nói: “Tôi rất xin lỗi, hôm nay nhà họ Ân...”

Bỗng nhiên, Cảnh Liêm Uy bên cạnh lại nắm chặt lấy eo cô, ngay sau đó Ân Thiên Thiên liền thấy cánh cửa đối diện lại mở ra lần nữa, sau đó nghe thấy giọng nói dù có nghe bao nhiêu lần cũng có thể khiến Ân Thiên Thiên yên tâm.

“Các vị, thật xin lỗi, tôi đã tới muộn.” Ân Thiên Tuấn ngắt lời Ân Thiên Thiên mà bước đến, tuy chỉ có một mình anh ấy nhưng cũng mang theo vẻ uy nghiêm không thể khinh nhờn.

Ân Thiên Tuấn xuất hiện lập tức khiến bầu không khí tại hội trường thay đổi, đi lên sân khấu, Ân Thiên Tuấn nhìn Ân Thiên Thiên chỉ nói một câu: “Em gái của anh thật xinh đẹp, em đính hôn, anh trai tôi chủ trì lễ đính hôn cho em, đích thân đưa em đến nhà họ Cảnh, được không?”

Một câu nói, khóe mắt Ân Thiên Thiên chột đỏ lên, đôi môi căng mọng mím thật chặt.

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên app mê tình truyện

Xoay người lại, Ân Thiên Tuấn nhìn vào Cảnh Liêm Uy đang đứng bên người Ân Thiên Thiên, nhẹ giọng nói: “Em gái tôi nghịch ngợm, cậu nhớ phải nhường nhịn nó một chút nhé, đừng bắt nạt nó đấy.”

Đôi mắt đẹp híp lại, Cảnh Liêm Uy khẽ đồng ý, trông vẻ như Ân Thiên Thiên đã già sang đó rồi vậy.

Sau đó, Ân Thiên Tuấn bên xoay người tự mình đi về phía mấy người nhà họ Cảnh, giây phút ấy, không cần bóc tách hết ra trước mặt mọi người, nên dù hôm nay chỉ có một mình Ân Thiên Tuấn tới, người ngoài cũng không ai nói gì.

Nhìn xuống xúc động muốn khóc của mình, Ân Thiên Thiên quay lại hỏi Cảnh Liêm Uy: “Cảnh Liêm Uy, từ nay về sau tôi không có anh trai, không có gia đình, anh tuyệt đối phải nhớ kỹ, phải bảo vệ tôi cho tốt nhé.”

Mỗi chữ đều là thật, mỗi câu đều rất yếu đuối...

Đây là bức vẽ chân thật nhất về Ân Thiên Thiên lúc này, cho dù Ân Thiên Tuấn có kịp thời xuất hiện cũng không thể thay đổi được sự thực...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ngày kết hôn của em và hương thực đã chốt rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì Gia Huệ nhìn thoáng qua Ân Thiên Thiên, im lặng một lát rồi mới nói: “Ừ, lát nữa về sớm một chút mà nghỉ ngơi, hôm nay con cũng mệt rồi, sau khi con tốt nghiệp thì sẽ kết hôn với Liêm Uy, thời gian này nếu không có việc gì thì hãy thường xuyên tới nhà chơi nhé.”

Ân Thiên Thiên nghe thấy câu đó, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, của ai này của người nhà họ Cảnh, cuối cùng cô cũng vượt qua rồi, nguy cơ gà cho giám đốc Trương bây giờ mới coi như chính thức được giải trừ, lập tức nụ cười trên mặt Ân Thiên Thiên càng thêm vui vẻ, gật đầu nói: “Vâng, con biết rồi ạ.”

Đứt lời, Vì Gia Huệ bèn dẫn Cảnh Liêm Bình về, Cảnh Nguyên Phước trở về Cảnh thị một chuyến, đưa mất tiền họ đi hết, cô mới hoàn toàn thả lỏng, bỗng nhiên giám đốc Hoàng bèn nhanh chóng đi tới phía bọn họ.

Cảnh Liêm Uy khẽ nheo mắt, Ân Thiên Thiên chỉ nghe thấy giám đốc Hoàng thấp giọng nói một câu: “Cậu chủ Cảnh, cô Ân, cậu chủ Hường và cô hai nhà họ Ân đang qua đây.”

Nghe vậy, bàn tay đang nắm lấy Cảnh Liêm Uy của Ân Thiên Thiên khẽ cứng đờ, bên tai cô tiếng Cảnh Liêm Uy nhanh chóng truyền đến: “Em muốn làm thế nào?”

Ân Thiên Thiên ngược mắt nhìn anh, biết Cảnh Liêm Uy bây giờ cũng không quan tâm chuyện tiết lộ thân phận của mình ra, nhưng bây giờ cô vẫn chưa muốn để Ân Nhạc Vy biết chuyện này, níu tay Cảnh Liêm Uy, cô trực tiếp quay người đi, đưa lưng về phía cửa, nói: “Tôi không muốn gặp bọn họ.”

Cảnh Liêm Uy rất hợp mà quay lại, rất nhanh đã có nhân viên phục vụ của “Nhà hàng Long Phụng” qua đó dẫn đường cho bọn họ, chuẩn bị rời đi từ phía còn lại, mà phía sau Hường Thực và Ân Nhạc Vy cũng đã bước chân vào phạm vi của “Nhà hàng Long Phụng”, bọn họ cũng nghe nói hôm nay cậu ba nhà họ Cảnh sẽ đính hôn nên vội và chạy tới, muốn tìm cơ hội tạo chút quan hệ với nhà họ Cảnh...

Vừa nhìn thấy bóng lưng của Cảnh Liêm Uy, Hường Thực liền mang theo Ân Nhạc Vy bước nhanh tới, nhẹ giọng hô: “Cậu ba nhà họ Cảnh.”

Ân Nhạc Vy tận lực đi theo bước chân của Hường Thực, có vẻ hơi lão đạo, nhìn bóng lưng cách mình có chút xa, bỗng nhiên cảm thấy rất quen, nhưng không nhớ nổi cô ta đã gặp ở đâu, chỉ riêng mỗi bóng lưng cũng đã thu hút như vậy rồi.

Cảnh Liêm Uy nghe thấy tiếng hô sau lưng cũng không dừng lại, giám đốc Hoàng ở cách Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên khoảng 10 mét lập tức đứng dậy, rất lễ phép mà vẫy vẫy ngăn cản bước chân của bọn họ.

“Cậu ba nhà họ Cảnh, chào anh, tôi là Hường Thực - giám đốc của “Hường Vỹ”, tôi có thể nói chuyện với anh không?” Hường Thực lo lắng nhìn dáng người cao ngất kia, lời nói chứa đầy vẻ khiêm tốn và lễ phép, thấy Cảnh Liêm Uy dừng bước thì càng thêm cố gắng: “Hường Vỹ của chúng tôi muốn hợp tác với Cảnh thị...”

Lời còn chưa nói hết, người đàn ông ở phía trước đã bật cười, không nói lấy một câu, mà có gái bên cạnh cũng hơi nghiêng đầu, chỉ là góc độ của Hường Thực và Ân Nhạc Vy đều không tốt, hoàn toàn không nhìn thấy kia là ai.

Ân Thiên Thiên nghe Hường Thực nói, cũng muốn bật cười, không phải vì cô khinh thường “Hường Vỹ”, mà là “Hường Vỹ” thực sự quá lép vế so với Cảnh thị, nhìn bao quát toàn bộ thành phố T, thậm chí cả nước, không có bất kỳ một doanh nghiệp nào dám cao ngạo đặt tên là cái gì đó thì, hầu hết đều lấy họ rồi biến tấu thêm một từ ngữ hoa mỹ như “Hường Vỹ”, “Thiên Ân”, chỉ thế mà thôi. Mà muốn trực tiếp lấy thẳng tên gia tộc ra gọi, hiện nay đúng là không có doanh nghiệp nào dám giành nhau với Cảnh thị cả.

Hường Thực đương nhiên cũng nghe ra vẻ giễu cợt trong tiếng cười kia, sắc mặt hơi đỏ lên, nhưng cũng không có gan đắc tội với cậu ba nhà họ Cảnh, chỉ có thể chịu đựng, lúc chuẩn bị mở miệng nói tiếp, người đàn ông phía trước vẫn luôn quay lưng lại với hắn đã nắm tay cô gái bên cạnh mà ung dung rời đi, còn hắn và Ân Nhạc Vy lại bị người ta càn lại...

Từ đầu tới đuôi, Ân Nhạc Vy đều nhìn chòng chọc vào cô gái kia, càng nhìn càng thấy quen, càng nhìn càng thấy bọn họ có quen biết, tuy nhiên lại không nhìn thấy gương mặt của cô...

Mà ngày hôm sau, khi mọi người đọc tin tưởng thuật hiện trường lễ đính hôn của cậu ba nhà họ Cảnh nhưng chỉ có chữ mà không có ảnh trên báo chí thì toàn bộ thành phố T đều có không ít người mơ ước được gà vào nhà họ Cảnh...

Người nhà họ Cảnh cũng chiều con dâu như vậy, thật khiến cho mỗi một cô gái đều mong muốn...

Sau khi làm rõ với Ân Bách Phú và Lý Mẫn, thời gian gần đây Ân Thiên Thiên lại sống khá vui vẻ, mỗi ngày ở trong nhà họ Ân cứ như ở trong nhà trọ, tự mình tìm đồ ăn, tự mình muốn dậy lúc nào thì dậy, ngủ lúc nào thì ngủ...

Vì cuộc hôn nhân của Ân Nhạc Vy và Hường Thực mà thời gian dài trở lại đây người nhà họ Ân gần như đều đi sớm về trễ, ly chuyện hợp tác với nhà họ Hường, cũng vì cuộc hôn nhân của hai người, mà Ân Thiên Thiên cũng không có thời gian để chú ý tới bọn họ, bởi vì đợt bao vệ luận văn của cô sắp bắt đầu rồi, mà bản thiết kế quảng cáo trong tay cô cũng đã sắp hoàn thành...

Hôm nay thời tiết đẹp trời, bên ngoài có ánh nắng mặt trời, cả thế giới đều bừng sáng, Ân Thiên Thiên cảm thấy mình như được hồi sinh, yêu kiều ngồi một góc tập trung làm quảng cáo của mình, thỉnh thoảng lại rời mắt từ màn hình máy tính sang bàn thảo thiết kế ở bên cạnh, vẻ vẻ sửa sửa, trông rất bận rộn.

Cốc, cốc.

Nghe tiếng gõ cửa, Ân Thiên Thiên chạy ra mở cửa, nhưng lòng mảy mai chợt nhũn nhũt, mơ hồ cô có không khách sáo mà hỏi hai người trước mặt: “Hai người sao lại tới đây?”

Bước vào vùng đất nhỏ bé của Ân Thiên Thiên, khoe miệng Ân Nhạc Vy tươi cười cực kỳ đắc ý, kéo Hường Thực vào, trong giọng nói có vẻ ngọt ngào và e lệ, nói: “Chị, chị vẫn còn đang làm quảng cáo sao?”

Tâm trạng vốn đang tốt của Ân Thiên Thiên lại chợt trở nên khó chịu, dứt khoát ngược mắt lên nhìn họ, nhẹ giọng hỏi: “Hai người có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Cô không cho rằng Ân Nhạc Vy tìm cô chỉ để hỏi tiến độ bài quảng cáo của cô!

Cô có bị ngu đâu?

Ân Nhạc Vy đi tới bên cạnh bàn làm việc của Ân Thiên Thiên, ánh mắt đảo qua màn hình máy tính, khẽ rũ đầu xuống nở nụ cười, lập tức ngượng ngùng liếc mắt nhìn Hường Thực rồi òn òn nói: “Chị, ngày kết hôn của em và Hường Thực đã chốt rồi, giờ tới đưa thiệp mời cho chị...”

Ân Thiên Thiên tỏ vẻ vô cảm, khẽ nheo mắt nhìn bọn họ rồi nói: “Ừ, chúc mừng, đưa tôi rồi thì hai người có thể đi ra đi.”

Ân Nhạc Vy thấy Ân Thiên Thiên tỏ vẻ không sao cả thì trong lòng lại bất mãn!

Từ nhỏ đến lớn, cô ta ghét nhất là đáng và cái gì cũng có thể nhường lại đó của Ân Thiên Thiên, đáng và cái gì cũng có thể không cần như thế “chà sao cả” đó! Rõ ràng cô ta mới xứng là cô cả nhà họ Ân chứ!

“Chị, em sắp kết hôn với Hường Thực rồi! Sau này em chính là vợ của Hường Thực, là vợ chủ nhà họ Hường!” Ân Nhạc Vy tới gần Ân Thiên Thiên gần từng chữ từng câu, nói to rõ ràng, dường như ý thức được tâm trạng của mình bị ảnh hưởng, nên cô ta bèn hít thở sâu một hơi rồi mới nói: “Chị, chị sẽ không trách em chứ? Kết hôn trước chị, nhưng mà với tình hình của anh rể, em không biết... không biết hai người lúc nào mới có thể kết hôn được... Mà bác Hường và Hường Thực lại muốn em gà qua đó sớm một chút... Em...”

“Ừ, cô gà đi, tôi hoàn toàn không có ý kiến!” Ân Thiên Thiên lạnh nhạt mở miệng, ngược mắt nhìn chằm chằm vào Ân Nhạc Vy.

“Thiên Thiên, cô đừng như vậy, Nhạc Vy chỉ là sợ tâm trạng cô không được thoải mái, nên thiệp mời vừa in xong, chúng tôi đã mang đến cho cô luôn.” Hường Thực khẽ nhún mày nhìn Ân Thiên Thiên, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy gần đây Ân Thiên Thiên có quá nhiều dịch ý với Ân Nhạc Vy, cảm giác thành tựu vui vẻ trong lòng lập tức dâng lên: “Thiên Thiên, Nhạc Vy cô ấy rất hiền lành, cô đừng đối xử với cô ấy như vậy...”

Ân Thiên Thiên suýt nữa thì bật cười, cơ thể hơi nghiêng ra sau rồi ung dung tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ ngẩng đầu lên nhìn hai kẻ trước mặt, mở miệng nói: “Hường Thực, anh đừng tự đánh giá cao mình quá, kể cả Nhạc Vy nữa, cô cũng đừng cảm thấy mình có lỗi với tôi, làm trò như vậy ai không biết còn tưởng tôi đây làm chị mà bắt nạt cô! Cô muốn gà thì gà, muốn ly hôn thì ly hôn, chà đáng gì đến Ân Thiên Thiên tôi hết, giờ cô gà cho Hường Thực, tôi gà cho Cảnh Liêm Uy, từ nay về sau ngoại trừ việc chúng ta cùng mang họ Ân ra, thì chẳng có chút quan hệ nào hết! Cho dù có là chị em thì cũng đã lập gia đình cả rồi, tôi sẽ không mặt dày đi tìm cô xin giúp đỡ, tôi tin cô cũng sẽ không vô liêm sỉ mà tới tìm tôi xin giúp đỡ đâu nhỉ, huống chi, mấy người còn thấy tôi cũng không giúp gì được cho mấy người mà. Thiệp mời cô đưa tôi, thì tôi nhận, còn chuyện có đi hay không thì phải xem hôm đó tôi có rảnh không đã, bây giờ tôi bận rồi, mời các người đi ra ngoài cho.”

Mấy câu nói đã khiến Hường Thực và Ân Nhạc Vy đều đỏ mặt ra, rõ ràng là muốn vạch rõ giới hạn với họ mà, bắt kẻ ai nghe xong cũng không vui vẻ nổi.

“Chị...” Ân Nhạc Vy ảm ức gọi một tiếng, còn chưa kịp nói, Ân Thiên Thiên liền lạnh lùng nhìn cô ta một cái, cô muốn nhiều lời hơn nữa cũng đành nuốt xuống, Ân Thiên Thiên một khi tức lên, cô ta cũng không dám âm ỉ với cô, cuối cùng Ân Nhạc Vy chỉ có thể kéo Hường Thực rời đi, trong miệng còn không ngừng nói “tốt” cho Ân Thiên Thiên.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

Ân Thiên Thiên cần bản luận quan tâm đến bọn họ, quay lại nhìn bản thiết kế của mình mà có chút phiền não.

Ân Nhạc Vy vừa nói với về yếu đuối, vừa ngoái đầu nhìn Ân Thiên Thiên, sâu trong đôi mắt là vẻ oán hận!

Cô ta hận Ân Thiên Thiên, từ nhỏ đến lớn đã hận cô!

Rõ ràng mẹ cô ta mới là bà chủ của nhà họ Ân, cô ta mới xứng là cô cả nhà họ Ân! Thế mà một đứa có mẹ sinh ra mà không được mẹ nuôi nấng như Ân Thiên Thiên lại không chỉ chiếm mất sự chiều chuộng của người anh trai cùng bố cùng mẹ với cô ta, còn chiếm luôn cả vị trí cô cả nhà họ Ân của cô ta! Còn luôn thích tỏ vẻ kiên cường, nhìn đã thấy mệt!

Cô ta hận cô, oán cô, chán ghét cô!

Nếu không có Ân Thiên Thiên, cô ta sẽ là nàng công chúa duy nhất của nhà họ Ân, bố mẹ thương yêu, anh trai triu mến!

Ân Thiên Thiên, cô ta sẽ đoạt lại tất cả những gì cô ta có! Để tất cả mọi người đều nhìn thấy, cô cả nhà họ Ân nên là ai!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Cô lấy trộm quảng cáo của tôi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba ngày sau, Ân Thiên Thiên dậy thật sớm trang điểm nhả nhặn mà tinh xảo, mặc bộ short ngắn màu trắng, chân đi đôi giày cao gót đế thấp mà nhỏ, sợi tóc hơi xoắn xoắn ra đằng sau, trông vừa trong sáng mà lại tri thức, vừa sửa soạn xong, đã có người gõ cửa phòng.

Ân Thiên Thiên vừa trả lời vừa đưa tay lấy túi đi ra ngoài cửa, mở cửa phòng, Ân Thiên Thiên tươi cười ngọt ngào với Ân Thiên Tuấn ở ngoài cửa, lúm đồng tiền nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra, lập tức kêu một tiếng: “Anh, chào buổi sáng.”

Ân Thiên Tuấn nhìn Ân Thiên Thiên, khẽ gật đầu, giơ tay lấy luận văn trong tay cô rồi dắt cô lên xe của mình.

Hôm nay Ân Thiên Thiên sẽ bảo vệ tốt nghiệp.

Trên đường, Ân Thiên Tuấn nhìn Ân Thiên Thiên đang uống sữa ở bên cạnh và hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Ân Thiên Thiên gật đầu, không có thời gian để ngừng đầu lên nói chuyện, điện thoại di động trong tay vẫn luôn vang lên không ngừng, Đào Ninh đã tìm cô rất lâu rồi, không biết rốt cuộc có chuyện gì, nhưng dù như vậy, Ân Thiên Tuấn cũng không nói gì thêm, mà chỉ đưa Ân Thiên Thiên đến trường bình an thuận lợi.

“Anh, em đi trước nhé, anh lái xe cẩn thận nhé.” Lời vừa mới dứt, bóng dáng Ân Thiên Thiên cũng đã biến mất sau con đường trồng đầy cây xanh trên sân trường, Ân Thiên Tuấn bất đắc dĩ lắc đầu, giơ tay cầm điện thoại của mình lên, gọi cho người đàn ông mới gần đây đã trở thành người thân mới của anh ấy.

...

Vừa chạy đến cửa phòng họp bảo vệ luận văn của khoa thiết kế quảng cáo, Ân Thiên Thiên vẫn còn hơi khó thở, Đào Ninh vừa nhìn thấy Ân Thiên Thiên xuất hiện thì nói qua với bạn học bên cạnh rồi bước tới, chỉ không ngờ vẫn chưa kịp nói gì đã nghe thấy một loạt tiếng cười giễu cợt truyền tới.

Ân Thiên Thiên đứng thẳng lại rồi nhìn sang phía phát ra âm thanh, sắc mặt tỏ vẻ lạnh nhạt.

Trần Tú mặc chiếc đầm đồ tươi, giờ đang cùng Trương Mai mặc áo phông đơn giản với quần short jeans và Lý Giang mặc bộ quần áo phối màu hồng và lam đi tới, họ vừa xuất hiện, không khí căng thẳng vốn có vì đợt bảo vệ hôm nay bỗng trở nên kì lạ.

“Tôi nói ai đây nhì, đây chẳng phải là Ân Thiên Thiên, cô cả nhà họ Ân nổi danh lắm ỷ ở trường chúng ta sao?”

Trần Tú đứng trước mặt Ân Thiên Thiên và Đào Ninh, hai tay khoanh trước ngực, khẽ hất cằm nhìn họ, tỏ vẻ đắc ý nói: “Tôi nghe nói cô gả cho một anh bác sĩ ở bệnh viện Nam Tự hà?”

Ân Thiên Thiên nhếch môi cười, chỉ là vẻ thờ ơ toát ra ai cũng hiểu được, nhẹ giọng đáp trả: “Tôi thật sự lo sợ vì được cô nhớ tới đó, đường đường là cô chủ Trần mà lại quan tâm tới chuyện của tôi như vậy.”

Trần Tú khẽ hừ một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên nhìn sang Trương Mai ở bên cạnh, khóe miệng mỉm cười lại có vẻ trêu chọc.

Lý Giang và Trương Mai nhìn chằm chằm Ân Thiên Thiên, bộ dạng như muốn bẻ đôi cô ra để nghiên cứu kĩ một phen, Đào Ninh nhủ thầm nhìn họ, đáng vẻ lại như chỉ chọc xổng lên, Ân Thiên Thiên giơ tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy, không nói gì.

“Sao hôm nay mọi người lại im lặng thế, có cần căng thẳng thế không?”

Bỗng nhiên, một tiếng nói nghi hoặc vang lên, Đào Ninh không hề bất ngờ mà nhìn thấy Trương Mai hơi đỏ mặt, cơ thể nhỏ bé bèn tránh ra sau Trần Tú và Lý Giang, lập tức đám người tự động nhường đường ra, mọi người liền nhìn thấy Đồng Khánh, chàng trai sáng sủa như ánh mặt trời tỏa ra sức trẻ sau buổi luyện tập thể thao đang đứng bên kia.

Thấy Ân Thiên Thiên, ánh mắt Đồng Khánh sáng lên một cách không hề che giấu, ôm quả bóng rổ của mình đi tới và nói: “Ân Thiên Thiên, đã lâu không thấy cậu đến trường rồi!”

Ân Thiên Thiên ngược mặt lên khẽ mỉm cười một cái, lập tức trả lời: “Xin lỗi nhé, gần đây hơi bận một chút.”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Đồng Khánh chợt khẽ thay đổi.

Đúng vậy, gần đây Ân Thiên Thiên quả thật bề bộn nhiều việc, có lẽ toàn bộ thành phố T ai ai cũng biết, vừa bận lập gia đình, lại vừa bận chứng minh sự trong sạch của mình, sao có thể không bận được?

Đồng Khánh nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Ân Thiên Thiên, há miệng lại không biết nên nói gì, đôi mắt lại nhìn thấy ba người Trần Tú ở bên cạnh, nhủ thầm mở miệng nói: “Mọi người ở đây làm gì?”

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên app mê tình truyện

Trần Tú nhìn thấy Đồng Khánh thì mở miệng muốn nói chuyện, Trương Mai đằng sau lại giơ tay túm cô ta lại, cô ta liền nhẫn nhịn không nói nữa, chỉ nhìn Ân Thiên Thiên rồi nhếch miệng, trong nụ cười kia là vẻ đắc ý, gian trá và hung phấn rõ rệt, sau đó cô ta nói: “Ân Thiên Thiên, thực ra tôi rất muốn xem, hôm nay Đồng Khánh còn có thể bảo vệ cô được nữa không?”

Dứt lời, không đợi người khác mở miệng, ba người Trần Tú đã xoay người rời khỏi đó.

Trong lòng Đào Ninh và Ân Thiên Thiên đều hơi khựng lại, nhân lúc Đồng Khánh rời đi Đào Ninh nhanh chóng nói cho Ân Thiên Thiên biết tin tức cô ấy mới nghe ngóng được từ chỗ bạn học: “Thiên Thiên, tớ nghe nói Trương Mai cũng làm quảng cáo nước hoa giống cậu đấy.”

Quay đầu lại, Ân Thiên Thiên hơi ngạc nhiên nhìn Đào Ninh, thảo nào hôm nay Đào Ninh lại tìm có gấp như vậy, ngày báo vệ tốt nghiệp còn gấp phải vấn đề như vậy đúng là không phải chuyện hay ho gì: “Chắc chắn ư? Đây là nước hoa, dùng cho nam hay cho nữ?”

Đào Ninh hơi trề miệng xuống, tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Ân Thiên Thiên nói: “Cậu cũng biết đấy, tớ biết quảng cáo của cậu, giờ tớ nói cho cậu biết vậy, đương nhiên là để cậu biết, cậu và Trương Mai trùng nhau rồi đó.”

Ân Thiên Thiên vô thức chu môi ra, đôi mắt nhanh chóng chuyển động, không biết đang nghĩ gì.

Đào Ninh thấy đáng vẻ này của Ân Thiên Thiên, bèn duỗi tay nắm tay cô an ủi: “Đừng lo lắng, cho dù có chung đề tài, quảng cáo của hai người cũng không thể nào giống nhau được, đến lúc đó chỉ cần nói rõ với giảng viên là được, trước đây cũng không phải chưa từng có chuyện như vậy.”

Gật đầu, Ân Thiên Thiên cũng không nói gì, chỉ mong hôm nay mọi chuyện đều thuận lợi.

Rất nhanh, buổi báo vệ đã bắt đầu, khoa bọn họ có năm người chung một hội đồng báo vệ tốt nghiệp, mỗi người đều phải làm một bản slide trình chiếu dựa trên luận văn tốt nghiệp của mình và thuyết trình, càng khi nào cần nói đến bọn họ là sinh viên ngành thiết kế quảng cáo, chỉ là thật không may, Ân Thiên Thiên và Đào Ninh cùng với Trần Tú, Lý Giang và Trương Mai lại chung một hội đồng.

Trong phòng tổng cộng chỉ có hai hàng ghế, hàng thứ nhất có ba giảng viên ngồi, hàng thứ hai chính là năm người bọn họ.

Người đầu tiên lên báo vệ chính là Đào Ninh, cô ấy làm quảng cáo về son môi, một quảng cáo được cô ấy làm rất trong sáng lại điểm chút gợi cảm, còn toát ra cả vẻ diễm lệ, xem thôi đã làm người ta cực kỳ muốn mua rồi, thuyết trình xong ba giảng viên hỏi ba câu hỏi theo thường lệ, Đào Ninh đáp rất rõ ràng và vượt qua, mà người thứ hai lên trình bày là Trương Mai.

Khi ánh đèn trong phòng tối lại, quảng cáo của Trương Mai trên màn hình máy chiếu bắt đầu chậm rãi được phát, sắc mặt của Ân Thiên Thiên chợt tái mét, ngay cả Đào Ninh ở bên cạnh cũng thấy khó tin mà xoay đầu lại nhìn Ân Thiên Thiên, dù lúc trước đã biết hai người làm đề tài giống nhau, nhưng chưa từng nghĩ tới, quảng cáo của hai người lại tương tự nhau như vậy!

Thậm chí, căn bản không phải chỉ tương tự!

Đào Ninh đã từng xem quảng cáo của Ân Thiên Thiên, căn bản giống hệt với cái Trương Mai đang phát!

Quảng cáo bắt đầu với ánh mặt trời ấm áp, trong căn phòng tắm ấm áp chứa đầy bong bóng cầu vồng, một cô gái đẹp tóc vàng mắt xanh khoác chiếc áo choàng tắm trắng tinh bước ra từ trong bồn tắm, khẽ cười nhìn ánh mặt trời ấm áp, áo choàng tắm hơi thả lỏng, phía sau bờ vai trái để trần của cô ấy có một hình xăm bướm bướm đang đậu, trong giây phút xoay người lại, mỹ nữ tóc vàng mắt xanh vô ý làm đổ bình nước hoa nhỏ màu hồng nhạt đặt bên cạnh, hương thơm trang nhã mà tươi mát tràn ra, bong bóng cầu vồng tựa như có được sinh mệnh mà sáng lên, mà chú bướm bướm kia lại đang đôi cánh sặc sỡ sắc màu của mình ra như muốn bay lên...

Hình ảnh bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, mơ hồ chỉ thấy người đẹp tóc vàng mắt xanh nhí nhảnh chớp mắt cười với màn ảnh, chỉ có chú bướm bướm kia chiếm cứ một nửa màn ảnh, cùng lúc sức sống nổi lên thì vẻ mê hoặc cũng nổi lên theo đó...

Một dãy chữ tiếng anh màu hồng lần lượt hiện lên phía dưới màn ảnh, bất chợt viết: Nước hoa của bạn, hương vị trên người bạn.

Khi quảng cáo phát xong, ánh đèn trong phòng cũng sáng lên, Ân Thiên Thiên nhìn sang phía Trương Mai, rõ ràng nhìn thấy vẻ đắc chí trong mắt cô ta, mà các giảng viên ngồi ở hàng trước cũng đang khẽ bàn luận về quảng cáo này, tất tấc khen ngợi.

Từ khi quảng cáo bắt đầu phát, bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên đã nắm chặt lại, đầu ngón tay trắng bệch, tuy trước đó Đào Ninh đã nói với mình đề tài của cô trùng với Trương Mai, cô cũng hiểu trùng thì trùng thôi, sao có chuyện mình làm gì thì không để cho người khác làm nữa, không có lý do, chỉ là cô có thể nào cũng không ngờ được, quảng cáo của Trương Mai căn bản chính là quảng cáo của mình!

Đôi mắt sáng chợt trầm xuống, từ lúc quảng cáo bắt đầu phát Ân Thiên Thiên đã bắt đầu suy nghĩ xem phải làm thế nào!

Lập tức tiếng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào của Trương Mai cất lên, Ân Thiên Thiên nhìn sang: “Thưa các giảng viên, các bạn học, hôm nay em làm quảng cáo về nước hoa, sau đây...”

Ân Thiên Thiên tức không chịu được, cuối cùng vẫn không nhịn được, trực tiếp đứng lên khỏi chỗ ngồi của mình, hét lên giận dữ.

“Trương Mai, cô lấy trộm quảng cáo của tôi!”

Một câu nói, cả căn phòng đều yên tĩnh lại, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được, Đào Ninh cũng đứng lên, tức giận nhìn Trương Mai.

Giảng viên ngồi đằng trước nghe thấy vậy bèn nghiêng người, khẽ nhu mày hỏi: “Ân Thiên Thiên, giờ đang báo vệ, có vấn đề gì em không thể đợi sau rồi nói, cứ phải làm loạn lên ở đây sao?”

Danh tiếng ở trường của Ân Thiên Thiên không tính là tốt, lại thêm chuyện cô bắt đầu nhận dự án bên ngoài từ năm ba đại học, giờ cũng coi như một nhà thiết kế quảng cáo có chút danh tiếng, đương nhiên sẽ khiến cho một số người ghen tị, vì thế có người tung tin đồn cô lợi dụng sắc đẹp của mình để có được thành công trong sự nghiệp, dẫn tới một vài giảng viên có ấn tượng không tốt về cô.

Bây giờ tuy Ân Thiên Thiên đã chứng minh sự trong sạch của mình trước mặt truyền thông, nhưng có những tư tưởng ăn sâu bén rễ vào rồi, thì dù trong lòng có biết sự thực không phải như thế, nhưng hành động lại không dễ thay đổi.

Ân Thiên Thiên đương nhiên biết rõ tình huống của mình bây giờ, nhưng cô càng rõ ràng hơn, nếu hôm nay cô cầm nín chịu đựng chuyện này, thì đợi đến lúc quảng cáo của cô xuất hiện, Trương Mai sẽ cắn ngược lại cô một ngụm, đến khi đó cô sẽ phải chịu chết không rửa được trong sạch cho mình, huống chi, thành quả lao động vốn là của cô, sao có thể bằng lòng cứ thế dâng cho người khác được?

Cố gắng đè nén lửa giận trong lòng mình, Ân Thiên Thiên hung hăng nhìn Trương Mai, quay lại nói với ba vị giảng viên đằng trước bằng giọng đanh thép: “Thưa các giảng viên, tác phẩm quảng cáo của Trương Mai là của em, không phải của bạn ấy, em không biết bạn ấy làm thế nào mà lấy được, nhưng em dám khẳng định, quảng cáo bạn ấy vừa mới phát là của em!”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cô cứ sống tốt để mọi người thấy!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sao với Ân Thiên Thiên, Đào Ninh luôn là sinh viên ba tốt được giảng viên và bạn học trong trường yêu thích, tính cách tốt, thành tích tốt, người cũng tốt, độ đáng tin trong lời nói của cô ấy lớn hơn Ân Thiên Thiên nhiều.

Ba giảng viên vừa nghe cũng quay đầu lại nhìn Trương Mai, nghiêm nhiên mang theo sự nghi ngờ.

Từ năm ba đại học, Ân Thiên Thiên đã bắt đầu nhận hợp đồng bên ngoài, nhưng Trương Mai chưa bao giờ tiếp xúc, trước đây còn nghĩ là vì điều kiện gia đình Trương Mai khá tốt, nhưng bây giờ sau khi đã biết Ân Thiên Thiên là cô cả của nhà họ Ân, bọn họ cảm thấy điều kiện gia đình của Trương Mai chẳng đáng là gì, vì thế cũng bắt đầu nghi ngờ.

Trương Mai vừa nhìn lão sư thái độ, hơi lúng túng, tức giận nói: “Ân Thiên Thiên, cô đừng nói bậy, đây rõ ràng là quảng cáo của tôi, không thể vì hai chúng ta đều làm quảng cáo nước hoa, thấy quảng cáo của tôi tốt hơn thì có cứng miệng nói là quảng cáo của mình được!”

Trên máy chiếu, hình ảnh cuối cùng của quảng cáo dừng lại, cánh bướm năm màu sắc sỡ, bút tích tiếng Anh màu hồng...

Thực ra người quen biết Ân Thiên Thiên đều hiểu rõ đây chính là phong cách riêng của Ân Thiên Thiên!

Tươi nói tự nhiên, gợi cảm mà không thô tục, luôn mang theo hơi thở thanh xuân.

Cho dù đã đến lúc này, sự tức giận trong lòng Ân Thiên Thiên vì bị trộm quảng cáo vẫn chưa tiêu tan, khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm, khi nghe Trương Mai nói, cô chợt cười, giễu cợt: “Trương Mai, quảng cáo của cô từ đầu

ra, cô là người rõ nhất, tóm lại, tôi nói cho cô biết, tôi nhất định sẽ không bỏ qua chuyện hôm nay!”

Cả đời này cô căm ghét nhất hai chuyện, một là có người tự cho là đúng muốn tốt cho cô, hai là có người trộm quảng cáo của cô!

Chuyện ngày hôm nay, cho dù Trương Mai có ý gì, cô ta chắc chắn sẽ không hái được quả ngọt!

Trương Mai tức đến mức đỏ bừng mặt, khuôn mặt tròn nhò nhén cô về rất tức giận, nói: “Ân Thiên Thiên, cô đừng có quá đáng, đừng ý mình là cô cả của “Thiên Ân” mà lên mặt! Đây rõ ràng là quảng cáo của tôi, Trần Tú và Lý Giang đều thấy tôi làm, cô dựa vào cái gì mà nói tôi trộm của cô! Tôi còn chưa nói cô trộm của tôi đó!”

Lần này, ba giảng viên đều có chút khó xử, tuy nhà của Trương Mai không bằng nhà của Ân Thiên Thiên, nhưng bọn họ cũng không thể dễ dàng đắc tội được, hiện tại chuyện này không dễ giải quyết, bắt đắ dĩ, ba giảng viên đánh báo Đào Ninh gọi trưởng khoa đến.

Trong lúc này, Ân Thiên Thiên đứng ở đó, tay nắm thành nắm đấm nhìn chằm chằm Trương Mai, đầu óc lại nhanh chóng xoay chuyển, sau khi làm xong quảng cáo của mình, cô chỉ cho một mình Đào Ninh xem, nhưng cô biết rõ Đào Ninh không bán đứng cô!

Vậy thì, người bán đứng cô là ai?

Cô hiểu rõ, trước khi trưởng khoa đến, cho dù cô và Trương Mai nào loạn cũng không có kết quả, chỉ bằng suy nghĩ thật kỹ lát nữa phải chứng minh thế nào, mà Trương Mai dường như cũng hiểu rõ đạo lý này, hai người đều không nói gì.

Uốn thẳng cái bụng bia tròn của mình, trưởng khoa nghiêm túc đi đến, câu nói đầu tiên đã thể hiện rõ ông rất giận, lên tiếng: “Hai người các em lập tức đến phòng làm việc khoa cho tôi, giải thích rõ chuyện này với tôi!”

Ân Thiên Thiên không từ chối, xoay người đi theo trưởng khoa đến phòng làm việc, Đào Ninh lại không nhận được lo lắng, quay người đi tìm Đồng Khánh, Đồng Khánh là sinh viên mà trưởng khoa thích nhất, hy vọng có thể giúp một tay.

Tin tức Ân Thiên Thiên và Trương Mai theo trưởng khoa vào phòng làm việc nhanh chóng truyền ra, lúc Đồng Khánh biết được tin tức thì Đào Ninh vừa hay tìm được anh ấy, không nói nhiều, vội vã báo Đồng Khánh cùng đến phòng làm việc của trưởng khoa, đồng thời Trần Tú và Lý Giang cũng trở thành “nhân chứng” xuất hiện trong phòng làm việc.

Trong thời gian ngắn ngủi, Ân Thiên Thiên đã hiểu rõ.

Cho dù hôm nay ai đưa quảng cáo cho Trương Mai, bọn họ đều muốn hủy hoại cô!

Danh tiếng hiện giờ của cô khó khăn lắm mới có chuyển biến tốt, lời giải thích ở lễ đính hôn của Ân Nhạc Vy và sự chứng minh trước truyền thông, cô đang cố gắng cứu vãn danh dự của mình, nhưng có người không muốn thấy sự trong sạch của cô! Nếu lúc này truyền ra tin cô ăn cắp quảng cáo của bạn học, cô quả thực khó có thể tưởng tượng, liệu từ nay thanh danh của cô có mang tiếng xấu, mãi mãi không thể xoay chuyển không?

Nghĩ đến người đàn ông mặc áo blouse trắng chăm sóc bệnh nhân, trong lòng Ân Thiên Thiên thấy nhói đau.

Lẽ nào, cô cố gắng lâu như vậy, rốt cuộc vẫn không thể gãi cho anh? Không thể gãi vào nhà họ Cảnh?

Nhà họ Cảnh tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô con dâu có danh tiếng tồi tệ!

Kể sau lưng kia cho dù cô biết Cảnh Liêm Uy chính là cậu ba nhà họ Cảnh hay không, thì cũng không thể không nói, dao này của cô ta thực sự đã chạm tới giới hạn của Ân Thiên Thiên!

Nhiều người không muốn thấy cô sống tốt, cô cứ muốn sống tốt cho mọi người xem!

Nghĩ tới đây, đôi mắt của Ân Thiên Thiên hiện lên vẻ quyết cường, trực tiếp đối diện với trưởng khoa và các lãnh đạo trường nghe tin vội đến trong phòng làm việc, dù sao khoa thiết kế của trường nào xảy ra chuyện như vậy đều là tin cực xấu, huống hồ đây là đại học T nổi tiếng cả nước!

“Hai em, từng người một giải thích rõ cho tôi chuyện hôm nay là như thế nào!” Trưởng khoa hét lên, đôi mắt trừng lớn, đương nhiên là đang tức giận: “Nếu các em không nói rõ ràng, đừng trách tôi không để hai em tốt nghiệp thuận lợi!”

Trương Mai nhanh chóng đứng dậy, sắc mặt tràn đầy ảm ức nhìn trưởng khoa nói: “Thưa trưởng khoa, trong quá trình em đang báo vệ, Ân Thiên Thiên đột nhiên đứng lên nói quảng cáo của em là của cô ta! Em vốn không biết chuyện này, quảng cáo này hoàn toàn là do một mình em hoàn thành, em không biết từ lúc nào lại biến thành của cô ta!”

Dứt lời, Trương Mai còn khinh thường quay đầu nhìn Ân Thiên Thiên, Ân Thiên Thiên bình thản nở nụ cười, nhưng vẻ mặt lạnh băng, lập tức xoay người đối mặt với Trương Mai, nhẹ nhàng nói: “Trương Mai, cô nói quảng cáo này là của cô? Được lắm! Vậy hôm nay chúng ta cùng nghiên cứu thảo luận ý tưởng thiết kế ban đầu của quảng cáo này và những vấn đề từng gặp phải trong quá trình thiết kế, bao gồm một loạt vấn đề gặp phải lúc thiết kế quảng cáo này!”

Ân Thiên Thiên nói từng câu từng chữ, đôi mắt nhìn chằm chằm Trương Mai, lập tức xoay người nói với các giảng viên: “Em tin rằng bất kỳ nhà thiết kế quảng cáo nào theo đuổi sự sáng tạo độc lập nguyên bản cũng sẽ không cho phép quảng cáo của mình có sự trùng đồng với quảng cáo của người khác, thậm chí là hoàn toàn giống nhau!”

Câu nói này có ý nâng cao phong thái của bản thân.

Ngoại trừ Đào Ninh, người ở đây không biết từ trước đến nay, đồ của Ân Thiên Thiên cô không phải là thứ người khác có thể tranh giành!

Nếu Trương Mai đã nói có dùng thân phận cô cả của “Thiên Ân” để áp đảo người khác, vậy hôm nay cô cả không được nhà họ Ân hoan nghênh này sẽ thử cảm giác cáo mượn oai hùm! Dù gì bọn họ cũng không biết tình hình của nhà họ Ân!

Trương Mai nghe Ân Thiên Thiên nói xong, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn kiên trì nói: “Được!”

Ân Thiên Thiên nghe Trương Mai trả lời cũng không nói gì, chỉ mải mai nhếch môi, các giảng viên ở đây lần lượt lấy quảng cáo của hai người ra xem kỹ, thử tìm kiếm manh mối, nhưng cho dù nhìn thế nào đều chỉ có thể nhìn ra hai quảng cáo này căn bản là một, ngay cả thời gian cũng không chênh lệch giây phút nào!

Thực ra, trên phương diện thiết kế quảng cáo, quảng cáo này rất thành công, mới mẻ độc đáo, can đảm, tươi mới mà không thô tục, nắm bắt chặt chẽ từng điểm, nếu đây chỉ là quảng cáo tốt nghiệp thì có vẻ uống phí.

Nhưng kết quả chứng minh, quảng cáo này thực sự là ăn cắp! Nhưng lại không biết ai là người ăn cắp!

Đến mức này, trưởng khoa cũng đau đầu, chuyện phiền não nhất không phải là ý tưởng sáng tạo của mình bị ăn cắp sao? Cho dù có kiện ra tòa cũng không có phán quyết rõ ràng, bắt đắ dĩ, trưởng khoa đành nói: “Bây giờ hai em nói ý tưởng thiết kế quảng cáo này xem”

Nhưng lần này lại khiến trưởng khoa thất vọng rồi, ý tưởng thiết kế của hai người giống nhau, không thể phân biệt được! Khi đoạn ghi âm của Ân Thiên Thiên và Trương Mai lần lượt được phát ra trong phòng, Ân Thiên Thiên hoàn toàn nói giỡn!

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Cô thật sự không ngờ đối phương không biết nhục như vậy, không chỉ ăn cắp quảng cáo của cô, còn ăn cắp cả ý tưởng của cô, thậm chí công khai ăn cắp toàn bộ quảng cáo của cô! Nếu không làm rõ chuyện hôm nay, Ân Thiên Thiên cô sẽ sống trong hiềm nghi suốt cuộc đời!

Trương Mai cũng tức giận nhìn Ân Thiên Thiên, trong lòng lại đang cười xấu xa!

Không phải Đồng Khánh vẫn thích cô sao, vẫn cảm thấy cô rất tài hoa sao? Hôm nay cô ta phải để Đồng Khánh nhìn xem Ân Thiên Thiên là người như thế nào! Thế giới này không chỉ quay quanh một mình cô, cô ta nhất định phải khiến ánh mắt của Đồng Khánh nhìn về phía mình! Chỉ cần cô ta muốn, đồ của Ân Thiên Thiên đều sẽ bị cô ta đoạt lấy!

Nếu Ân Thiên Thiên sắp già đi, vậy cư ngoan ngoãn già đi, nhưng trước khi già đi, cô ta nhất định phải giúp Đồng Khánh thấy rõ bộ mặt thật của Ân Thiên Thiên, không thể để Đồng Khánh bị cô gái dối trá đó lừa gạt! Vì thế, khi người kia tìm tới mình, cô ta gần như đồng ý ngay mà không cần suy nghĩ.

Sự thật chứng minh, bây giờ thấy vẻ mặt phần nộ và bất lực của Ân Thiên Thiên, cô ta rất vui!

Lần này, cô ta muốn danh tiếng của Ân Thiên Thiên hoàn toàn bị phá hủy ở thành phố T!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vậy chúng ta gặp nhau trên tòa!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Trước đây để quảng cáo này đạt đến mức hoàn hảo, Ân Thiên Thiên không chỉ chỉnh sửa quảng cáo nhiều lần, ngay cả nhiếp ảnh gia, địa điểm quay, người mẫu đều do cô đích thân xác nhận, trong trường vốn có nhiếp ảnh gia, nhưng lúc đó Ân Thiên Tuấn nói muốn cho Ân Thiên Thiên một món quà nên đã tự cung cấp cho cô, thật không ngờ bây giờ lại trừ vắn đề này ra.

Trưởng khoa có vẻ cũng bất được trọng điểm, chợt ngừng đầu nhìn Ân Thiên Thiên, vội vàng hỏi: “Ân Thiên Thiên, em có thể gọi người mẫu đến không?”

Vì nhiếp ảnh gia không xuất hiện trong cảnh nên dù xuất hiện, có giả mạo cũng không ai nhận ra được, địa điểm thì ở phòng tắm khách sạn bình thường, duy chỉ có người mẫu có thể nhận ra! Nếu nhà thiết kế tìm đến, chắc chắn cô ấy sẽ biết!

Đào Ninh cũng mang theo vẻ mong đợi nhìn về phía Ân Thiên Thiên, Đồng Khánh bên cạnh cũng căng thẳng đến mức sắp ngừng thở.

Ân Thiên Thiên bắt lực nhui mảy nhìn ba người Trần Tú đối diện, nhìn dáng vẻ của Trương Mai đoán chừng cô ta cũng không biết còn có cách giải quyết như thế, nhưng bây giờ cô cũng không thể đưa người mẫu đến, đành nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi không thể, người này là người Nga, quay xong quảng cáo đã về nước rồi, hiện tại tôi cũng không liên lạc được.”

Một câu nói khiến trái tim đang treo lơ lửng của ba người Trần Tú trở về vị trí, mĩa mai nhếch môi nói: “Hừ, bản thân không có cách nào chứng minh thì đứng nói nhiều như vậy, quảng cáo này vốn là của Trương Mai, cô tranh giành gì đây? Phải biết rằng, nơi quay quảng cáo chính là “Nocturne” của thành phố T!”

Ân Thiên Thiên vốn dĩ cũng muốn nói, nhưng bây giờ các cô đã nói địa điểm ra, Ân Thiên Thiên lại nói thì khó tránh khỏi hiềm nghi, chỉ có thể tức giận không nói lời nào, trong lòng lo lắng không thôi!

Làm sao đây? Làm sao đây?

Rốt cuộc cô nên chứng minh sự trong sạch của mình như thế nào?

Cánh Liềm Uy, tôi nên làm gì bây giờ?

Bỗng nhiên, trong đầu nhớ đến dáng vẻ của người đàn ông ấy khiến trái tim của Ân Thiên Thiên lập tức bình tĩnh lại.

Ân Thiên Thiên nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi mở mắt ra, trong đôi mắt không còn sự lo lắng và khẩn thiết, chỉ bình tĩnh nhìn Trần Tú, Lý Giang và Trương Mai đối diện, nói rành rọt: “Tôi nói một lần cuối cùng, quảng cáo này là của tôi, là tôi tốn công sức suốt ba tháng, dựa vào năng lực của mình làm ra, từ ý tưởng thiết kế ban đầu đến khâu quát toàn thể, thậm chí chọn người mẫu và quay hình đều do bản thân tôi lo liệu, cô muốn nói quảng cáo này là của cô, được lắm!”

Nói đến đây, toàn bộ người trong phòng làm việc đều yên lặng như đang chờ Ân Thiên Thiên nói một câu “Bỏ đi”, hoặc thừa nhận quảng cáo này là cô ăn cắp của Trương Mai, thật không ngờ, Ân Thiên Thiên lại nói như thế.

“Vậy thì chúng ta gặp nhau trên tòa.” Ân Thiên Thiên nhẹ nhàng nói, biểu cảm vô cùng ung dung: “Đồ của Ân Thiên Thiên tôi cho dù bị hủy, cũng sẽ không để người khác chiếm lấy dù chỉ một phần!”

Đào Ninh thót tim, mới vừa rời khỏi ống kính truyền thông, bây giờ Ân Thiên Thiên lại muốn ra tòa, vậy thì không cần nhiều lời, cho dù sau này Ân Thiên Thiên gả cho một gia đình bình thường đi nữa, cũng sẽ phải chịu sự chê trách! Theo bản năng, Đào Ninh cúi tay nắm chặt tay Ân Thiên Thiên, khẽ gọi một tiếng: “Thiên Thiên!”

Ân Thiên Thiên quay đầu cho Đào Ninh một ánh mắt yên tâm, lập tức quay lại nhìn về phía trưởng khoa, nói: “Trưởng khoa, xin thầy báo cảnh sát giúp em, chuyện hôm nay, em nhất định sẽ cho thầy một câu trả lời.”

Trưởng khoa và các giảng viên khác đều giật mình với dáng vẻ của Ân Thiên Thiên, Đồng Khánh đứng bên cạnh cũng nhui mảy, lên tiếng: “Tớ cảm thấy chuyện này ra tòa chưa chắc có thể làm rõ, Thiên Thiên, cậu có nên suy nghĩ thêm không?”

Ân Thiên Thiên không nói gì, chỉ kiên trì nhìn trưởng khoa.

Trong chốc lát, trưởng khoa cũng khó xử, nếu báo cảnh sát, vậy thì chuyện này sẽ bị làm âm lên!

“Ân Thiên Thiên, chuyện này xử lý như vậy có phải có chút không ổn không?” Bất đắc dĩ, Trưởng khoa lên tiếng.

Trương Mai cũng giật mình vì lời nói của Ân Thiên Thiên, sắc mặt hơi trắng bệch, Lý Giang nhanh chóng bấm cô ta một cái, cô ta mới hồi phục tinh thần, Trần Tú đương nhiên biết chuyện gì xảy ra, sau khi giật mình đã lập tức nói: “Ân Thiên Thiên, cô đừng tưởng rằng ra tòa thì chúng tôi sợ cô, quảng cáo này vốn chính là của Trương Mai, cô đừng tưởng rằng vậy thì cô thể ép Trương Mai nhường quảng cáo này cho cô!”

Nhếch khóe miệng cười khinh, Ân Thiên Thiên cũng không muốn để ý tới bọn họ, kiên trì muốn trưởng khoa báo cảnh sát, ngay lúc đó, điện thoại di động trong túi xách của Ân Thiên Thiên đột ngột vang lên, chiếc túi lại ở trong tay Đào Ninh, Đào Ninh nhìn màn hình điện thoại, xoay người ra ngoài.

“Đừng vậy, cô cho rằng như vậy thì cô thể che giấu được việc cô ăn cắp quảng cáo của Trương Mai sao?” Lý Giang cũng đứng ra nói, vẻ mặt đều là sự oán giận: “Bây giờ tôi cũng nghi ngờ những quảng cáo trước đây có phải do cô thiết kế hay không, chắc sẽ không dựa vào thân phận cô cả của nhà họ Ân mà ăn cắp thiết kế của những nhà thiết kế bình thường khác chứ?”

Trương Mai vốn dĩ còn hơi lo lắng, nhưng nghĩ rằng Ân Thiên Thiên có lẽ cũng không thể bỏ ra thời gian dài như vậy, chỉ cần chuyện này ra tòa, danh tiếng của Ân Thiên Thiên chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, cả là Ân Thiên Thiên cô không dám! Vì vậy liền đứng dậy nói: “Ân Thiên Thiên, tôi biết cô không thích tôi, nhưng dù gì tôi cũng dựa vào thực lực của mình để thi vào đại học T, trình độ năng lực của tôi rốt cuộc có thiết kế được quảng cáo như vậy hay không, tôi tin các giảng viên trong trường đều rõ, quảng cáo này là của tôi, tôi sẽ không lùi bước, cho dù phải ra tòa, tôi cũng sẽ không lùi bước!”

“Được, vậy chúng ta đừng bước!”

Gần như ngay lúc Trương Mai nói xong, Ân Thiên Thiên đã đáp lại Trương Mai, không chút cảm xúc.

Trương Mai bị Ân Thiên Thiên dọa sợ, bây giờ Ân Thiên Thiên như kẻ liều mạng, chỉ vì đòi lại công bằng!

Ân Thiên Thiên nhìn chằm chằm vào Trương Mai, thái độ hòa nhã nói: “Trương Mai, ai trong chúng ta cũng đừng lùi bước, ra tòa nói rõ chuyện này, để xem quảng cáo này rốt cuộc là của cô hay là của tôi, cô cần một đáp án, tôi cũng cần một đáp án.”

Trưởng khoa nhìn dáng vẻ của Ân Thiên Thiên, cũng biết chuyện này chắc chắn không thể che giấu, lập tức nổi giận.

“Hai người các em im lặng hết cho tôi, muốn báo cảnh sát thì tự đi báo, đừng để đại học T liên lụy, danh tiếng một hai người đều chẳng là gì, tôi muốn xem các em có thể gắng co đến mức nào! Một khi làm lớn chuyện này lên, hai người các em cứ đợi mà bị lưu ban!”

Trưởng khoa vừa nói ra, sắc mặt của Ân Thiên Thiên và Trương Mai đều có chút khó coi.

Đây là sự uy hiếp rõ ràng, nếu chuyện hôm nay không thể xử lý xong xuôi trong phòng làm việc, vậy thì cho dù là bằng cấp của Ân Thiên Thiên hay Trương Mai đều sẽ có vấn đề.

Trương Mai rất hài lòng với kết quả như vậy, chỉ cần ở đây, cô ta ắt có niềm tin sẽ hạ bệ được Ân Thiên Thiên! Tiến lên một bước, Trương Mai nói: “Ân Thiên Thiên, cô hãy thừa nhận đi, chính cô đã ăn cắp quảng cáo của tôi! Tôi có thể nói cho cô biết rõ rằng ý tưởng thiết kế ban đầu, vấn đề gấp phải trong quá trình thiết kế, thậm chí tôi còn có thể nói cho cô biết địa điểm quay quảng cáo ở đâu, cho dù như vậy, cô vẫn cứ nói quảng cáo này là của mình sao? Có phải vô si quá không?”

Nói rồi, ánh mắt của Trương Mai không tự chủ nhìn Đồng Khánh đứng sau lưng Ân Thiên Thiên: “Tôi biết trong mắt các bạn học khác, cô là người tài hoa, nhưng điều này không thể che giấu bản chất hành vi trộm cướp của cô! Cô cần bản chỉ có vẻ bề ngoài! Quảng cáo này là của tôi, tôi cũng sẽ không để người khác cướp đoạt thành quả lao động của tôi! Nếu cô thật sự muốn gặp nhau trên tòa, Trương Mai tôi cũng sẽ không hoảng sợ, mặc dù xuất thân của tôi không tốt bằng cô, nhưng cũng không phải có thể dễ cô tùy ý xem thường!”

Ân Thiên Thiên giữu cọt nhếch môi, cảm xúc trong lòng đều bày ra trên khuôn mặt. Truyện được đăng miễn phí tại Vietwrtter.com

Trương Mai cô ta quả thật không sợ ra tòa vì hôm nay có trường khoa ở đây, các cô đừng mong làm lớn chuyện!

Quay đầu, Ân Thiên Thiên nhìn chằm chằm trường khoa, nhẹ nhàng nói: “Trường khoa, em biết ngôi trường danh tiếng như đại học T không mong muốn bị mang tiếng xấu, nhưng em cũng hy vọng thầy hiểu cho, nếu không làm rõ chuyện hôm nay, em sẽ không từ bỏ, cho dù là cả nhân em hay anh trai của em, em tin chắc đều sẽ không nhường bước!”

Nếu Trương Mai cô ta dám đón đầu như vậy, cô cũng sẽ không dễ dàng lùi bước.

Ân Thiên Thiên làm trường khoa tức đến mức mặt đỏ bừng, nhắc tới Ân Thiên Tuấn lúc này chẳng phải đang uy hiếp ông sao? Ai không biết Ân Thiên Tuấn và hai cậu chủ nhà họ Cảnh đều rất nổi tiếng ở thành phố T?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đừng tưởng ai cũng bắt tài như cậu!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lời nói của trường khoa nhìn bề ngoài rất công bằng, chỉ ít đã giải quyết chuyện hôm nay ở mức độ nhất định, nhưng lại tước đoạt quyền sở hữu của quảng cáo cho người khác, vậy thì cho dù là đối với ai cũng không công bằng, mà Trương Mai và Ân Thiên Thiên đều không muốn kéo dài thời gian tốt nghiệp!

Khi lửa giận của Ân Thiên Thiên sắp bùng ra, đột nhiên có người gõ cửa phòng làm việc, thu hút ánh mắt của mọi người, Ân Thiên Thiên cúi đầu, khi chuyện này chưa rõ ràng, cô không muốn bị người ngoài truyền ra lung tung, cho dù tức giận nhưng cô vẫn duy trì lý trí.

Đào Ninh chạy đi mở cửa, sau đó đứng bên cạnh ngẩng nhìn Cảnh Liêm Uy ngoài cửa.

Đây chính là chồng của Ân Thiên Thiên?

Cô ấy thật sự không ngờ, bác sỹ bệnh viện Nam Tự lại đẹp trai đến mức như vậy...

Áo sơ mi trắng đơn giản đóng thùng với quần kaki, tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay có lực, nút áo trước ngực tùy ý mở hai cúc, không hiện ra vẻ phóng đảng, mà là khí chất nho nhã!

“Xin lỗi, tôi tới đón vợ chưa cưới của tôi.”

Tiếng nói vừa dứt, Ân Thiên Thiên theo bản năng nhìn sang, khuôn miệng nhỏ nhắn mím thật chặt.

Ân Thiên Thiên không biết mình bị làm sao, vốn dĩ cô chỉ thấy tức giận về chuyện Trương Mai ăn cắp quảng cáo của cô mà thôi, nhưng khi nhìn thấy Cảnh Liêm Uy xuất hiện trước mặt mình, cô lại đột nhiên cảm thấy âm ỉ. Lúc đối thoại với trường khoa, không phải cô không nghĩ đến việc nói ra tên của Cảnh Liêm Uy, nhưng dù sao hai người vẫn chưa đến mức quá thân thiết, cho dù có ý lại anh cũng không muốn dễ dàng giao ra trái tim mình, huống chi, Cảnh Liêm Uy sẽ nhìn nhận chuyện này thế nào, lại là một chuyện rắc rối khác không phải sao?

Cảnh Liêm Uy đứng ở cửa, nhìn thấy Ân Thiên Thiên đang đứng cạnh bàn làm việc, hôm nay thoát nhìn cô rất xinh đẹp và trong sáng, may mà cảm giác này chỉ xoẹt qua trong mắt Cảnh Liêm Uy. Anh đi thẳng vào, đứng trước mặt trường khoa, bên cạnh chính là Ân Thiên Thiên, nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi vợ chưa cưới của tôi có thể rời đi không?”

Mãi đến khi Cảnh Liêm Uy đứng trước mặt trường khoa, mọi người mới hồi phục tinh thần là chuyện gì đang xảy ra, ngay giây phút Cảnh Liêm Uy xuất hiện trước mặt, ánh mắt của Trần Tú không hề rời đi, chỉ cảm thấy tim mình đang đập loạn xạ, ngay cả Lý Giang cũng cảm thấy hít thở không thông suốt.

Chồng của Ân Thiên Thiên là rỗng phượng trong loài người, các cô thật sự không biết, lúc đi vào Cảnh Liêm Uy cũng không đóng cửa lại, lúc này trước cửa đã có một đám sinh viên đang chen lấn, muốn đóng cửa cũng không ổn, đành tro mắt nhìn xem trường khoa xử lý thế nào.

Trường khoa không ngờ, ông còn chưa lên tiếng, đã có người ngu ngốc làm lớn chuyện.

Trần Tú nhìn thấy Cảnh Liêm Uy vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên định rời đi, không nhịn được lên tiếng: “Xin hỏi anh xưng hô thế nào? Bây giờ có lẽ vợ chưa cưới của anh không thể rời đi, cô ta ăn cắp quảng cáo của bạn thân tôi, bây giờ đang nhận lỗi với trường khoa.”

Một câu nói kẻ ra tất cả những lỗi lầm đẩy lên người Ân Thiên Thiên, còn tiện thể đập Ân Thiên Thiên một cú!

Dứt lời, Trần Tú đắc ý nhìn Ân Thiên Thiên, Trương Mai cũng đắc ý nhìn đám bạn học đang bàn luận xôn xao, mục đích của cô ta hôm nay chính là muốn hủy hoại Ân Thiên Thiên, sao lại không muốn thấy cảnh tượng như thế?

“Trần Tú, trước khi nói tốt nhất phải có chứng cứ, cô có chứng cứ gì nói tôi ăn cắp quảng cáo của Trương Mai!” Ân Thiên Thiên trợn mắt giần dừ nhìn Trần Tú, lửa giận trong lòng lại bị khơi mào một lần nữa: “Tôi đã nói rất rõ, quảng cáo đó là của tôi, là do tôi thiết kế, là tôi nhìn người mẫu quay, cũng là tôi tốn công sức làm ra, không phải Trương Mai!”

- Sao quảng cáo của Trương Mai lại biến thành quảng cáo của Ân Thiên Thiên?

- Ai biết, danh tiếng của Ân Thiên Thiên vốn chẳng tốt đẹp gì, rốt cuộc có phải là của cô ta thật không thì đúng là khó nói.

- Ân Thiên Thiên vẫn rất có tài, tôi cảm thấy có thể thật sự là của cô ấy.

- Ha ha, cậu đang nói đùa sao? Ân Thiên Thiên là cô cả của nhà họ Ân, chỉ cần cô ta muốn, lúc nào cô ta cũng có thể “có tài”, dòng họ lớn nào lại mong con cái mình là đồ vô dụng chứ?

...

Tiếng bàn tán của sinh viên trước cửa truyền vào không chút kiêng dè, cơ thể Ân Thiên Thiên cứng đờ, bỗng nhiên, bàn tay nhỏ bé được một bàn tay lạnh băng nắm lấy, nhưng lại cảm nhận được sự ấm áp.

Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh Ân Thiên Thiên, nắm tay cô lảng lạng nhìn đám người trước mặt, nhẹ nhàng nói với Trương Mai như đang chịu đựng cực lớn bên cạnh Trần Tú: “Cô nói quảng cáo là của cô?”

Trương Mai cho rằng Cảnh Liêm Uy chẳng qua chỉ là bác sỹ bệnh viện Nam Tự, càng thêm đắc ý, sức lực càng tăng, lên tiếng: “Đúng vậy, quảng cáo là do tôi thiết kế, Ân Thiên Thiên ăn cắp ý tưởng thiết kế của tôi, cũng là Ân Thiên Thiên ăn cắp quảng cáo của tôi, bây giờ còn nói khoác không biết ngượng rằng đó là của mình, thậm chí còn không tiếc mang anh trai của mình là cậu cả nhà họ Ân ra uy hiếp trường khoa! Cô gái này không hề có tài, chúng ta đã bị cô ta lừa suốt bao nhiêu năm nay!”

“Trương Mai, cô nói chuyện chú ý một chút, bây giờ chuyện này vẫn chưa làm rõ, cô làm thế, Thiên Thiên có thể kiện cô tội phi bang bất cứ lúc nào!” Đào Ninh đứng bên cạnh tức giận nói, khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm: “Thiên Thiên là người như thế nào, không thể lấy ánh mắt của cô mà kết luận, nhận xét của cô không đại diện cho cách nghĩ của người khác!”

Cảnh Liêm Uy căn bản mắc kệ những cô nhóc này, sau khi nghe Trương Mai nói xong, chỉ quay đầu nhìn Ân Thiên Thiên, nói: “Muốn xử lý thế nào?”

Ân Thiên Thiên cắn răng nói: “Em nhất định phải tra rõ sự việc, em không thể bị hủy hoại cả đời vì người như thế này!”

Đúng vậy, cả đời!

Một khi làm lớn chuyện này lên, Ân Thiên Thiên cô phải chịu nổi oan này, vậy thì cô không thể gả cho Cảnh Liêm Uy nữa, cũng không thể tồn tại trong giới quảng cáo, cả đời cô sẽ thật sự bị hủy hoại.

Đôi khi, muốn hủy diệt một người thật sự là một chuyện rất dễ.

Cảnh Liêm Uy nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên, nhếch miệng cười, lập tức lấy điện thoại của mình, không chút do dự gọi đi: “Đồn cảnh sát phải không? Đây là phòng làm việc trường khoa thiết kế quảng cáo đại học T, phiền các anh tới đây một lát, ở đây xảy ra chuyện ăn cắp quảng cáo.”

Đến khi Cảnh Liêm Uy cúp điện thoại, người ở đây mới tỉnh ngộ rốt cuộc anh đã làm gì.

Sắc mặt của Trương Mai chớp mắt tại nhợt, nếu không phải Lý Giang hung hăng nắm cô ta một cái, có lẽ Trương Mai sẽ lộ ra ngay tại chỗ, mà trường khoa tức đến mức hét lên: “Cậu là ai! Chuyện của đại học T từ lúc nào đến lượt người ngoài như cậu khua tay múa chân! Xen vào chuyện của người khác! Cút ra ngoài cho tôi!”

Sinh viên ngoan như Đào Ninh cũng là lần đầu tiên thấy trường khoa tức giận như vậy, kinh ngạc cúi đầu không nhìn được cười, mà Đồng Khánh bên cạnh không đồng tình nhìn Cảnh Liêm Uy, rốt cuộc không nhìn được lên tiếng.

“Anh này, anh biết hành vi của anh sẽ mang đến phiền phức như thế nào cho Thiên Thiên không? Anh không thể vì chút bốc đồng mà đẩy cô ấy lên đầu sóng ngọn gió!” Đồng Khánh thật sự không đồng tình với cách làm của Cảnh Liêm Uy, nếu chuyện này không xử lý tốt, không nói rõ ràng, sự nghiệp thiết kế của Ân Thiên Thiên sẽ thật sự bị hủy, lời nói càng thêm sắc bén: “Cho dù anh là chồng chưa cưới của Thiên Thiên, anh cũng không nên quyết định thay cô ấy như vậy, anh không ở trong nghề này thì đừng dùng cách nghĩ của mình làm việc thay người khác, Thiên Thiên là người có suy nghĩ, cô ấy cũng không thích người khác quyết định thay cô ấy! Anh làm như vậy, nếu hủy hoại cô ấy thì phải làm sao đây?”

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Cảnh Liêm Uy nhìn Đồng Khánh, mắt phượng không chút cảm xúc nhìn Ân Thiên Thiên, hơi châm chọc lên tiếng: “Bạn học này rất thân với vợ chưa cưới của tôi sao? Trước khi cậu nói những lời này, tôi cũng nói cho cậu biết một câu, đừng tưởng ai cũng bất tài như cậu.”

Nửa câu đầu miễn cưỡng cho qua, nhưng câu cuối cùng rõ ràng mang theo sự không hài lòng.

Từ lúc nào, tên vợ chưa cưới của anh lại được thốt ra thân mật từ miệng của người đàn ông khác như vậy? Thực sự coi anh là kẻ ngốc, không nhìn ra sự miễn cưỡng rõ ràng của Đồng Khánh ư?

Ân Thiên Thiên dường như cũng giật mình vì sự ngang ngược của Cảnh Liêm Uy, kinh ngạc nhìn anh.

Cũng không biết hiệu suất làm việc của cảnh sát thành phố T được nâng cao hay là làm sao, sau khi Cảnh Liêm Uy gọi điện không bao lâu cảnh sát đã đến. Lần này phòng làm việc càng thêm náo nhiệt, các giảng viên lại muốn đuổi người đi, nhưng một câu của cảnh sát “yêu cầu mọi người hỗ trợ làm việc công” đã giữ người ở lại.

Khi cảnh sát hỏi Trương Mai, Cảnh Liêm Uy chỉ đứng đó không nói câu nào, chuyện ăn cắp nghệ thuật tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết mới có thể thu nhỏ tổn thất, hiển nhiên cảnh sát cũng biết, trực tiếp làm việc ngay tại đây, sau khi xem hai quảng cáo đó, họ chỉ hỏi Ân Thiên Thiên vấn đề mấu chốt: “Cô Ân, cô có thể tìm thấy người mẫu kia không?”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Kẻ hãm hại của cô rốt cuộc là ai?

Ân Thiên Thiên lúc đầu, chuyện này thực sự không ở trong phạm vi kiểm soát của cô, người ta ở Nga, xa như vậy sao có thể nói đi là đi, cho dù cô đi, đợi đến khi có mang người trở lại, có lẽ thanh danh của cô ở thành phố T đã được chứng nhận, đến lúc đó cho dù làm nhiều hơn nữa cũng vô ích...

Cảnh Liêm Uy vốn đứng bên cạnh bàn làm việc nên khi cảnh sát kiểm tra quảng cáo anh cũng nhìn thấy, Ân Thiên Thiên từ năm ba đại học đến nay chỉ mới một năm, thiết kế quảng cáo thực sự không nhiều lắm, trước kia Cảnh Liêm Uy cũng không để ý nên quảng cáo hôm nay là quảng cáo đầu tiên anh thấy, trong mắt chứa ý cười.

Anh thật sự không ngờ cô vợ nhỏ của anh có tài như vậy, thảo nào bị người ta đổ kị, được người khác miễn mộ.

Nghe thấy lời của cảnh sát, Cảnh Liêm Uy quay đầu nhìn Ân Thiên Thiên, nhẹ nhàng nói: “Em có biết cách liên lạc với cô ấy không?”

Ân Thiên Thiên lại lắc đầu lần nữa, lúc đó cô cũng không lưu lại số điện thoại của đối phương, chỉ có thể trả lời: “Cô ấy đến giúp anh trai, nếu không phải anh trai giúp em, em sẽ không tìm được người mẫu như vậy.”

Mắt phượng của Cảnh Liêm Uy khẽ híp lại, lập tức lấy điện thoại gọi cho Ân Thiên Tuấn, trực tiếp hỏi Ân Thiên Tuấn cách liên lạc với người mẫu kia rồi cúp điện thoại, không nhắc nửa chữ về việc ở trường của Ân Thiên Thiên.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

“Đừng tưởng tùy tiện tìm một người Nga rồi vài câu tiếng Nga thì tôi sẽ dễ dàng từ bỏ!” Lúc này Trương Mai cũng tỉnh táo lại, cô biết Ân Thiên Thiên không tìm được người mẫu kia, hôm nay cô ta muốn vô sự thì phải cắn lấy cái cớ này, giả bộ tức giận nói: “Ân Thiên Thiên, cô đừng vô si như vậy! Cô như vậy trước mặt chồng chưa cưới của mình, cô không cảm thấy bản thân thật buồn nôn sao? Tôi có thể nói ra tôi quay quảng cáo này ở ‘Nocturne, cô luôn miệng nói mẫu quảng cáo này là của cô, nhưng bây giờ ngay cả người mẫu cũng không tìm được, cô đang đùa sao? Ân Thiên Thiên, cô đừng tưởng rằng nhà cô có tiền thì không coi người khác là người! Hôm nay Trương Mai tôi nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của cô cho mọi người thấy!”

Ân Thiên Thiên hít một hơi thật sâu, nói thật, cô không cảm thấy tính khí của mình tốt, thậm chí còn hơi kém, nhưng làm việc có chừng mực nên cũng không đắc tội với người khác, chỉ là đôi khi có người đụng chạm, cô thật sự không muốn nhẫn nhịn!

“Trương Mai, cô đừng quyết đoán như vậy, việc này vẫn đang điều tra! Đến lúc đó ai khóc còn chưa chắc đâu!” Phản bác lại, lòng ngực Ân Thiên Thiên phập phồng, xem ra thật sự phát cáu: “Ân Thiên Thiên tôi đã nói, đồ của tôi, đừng ai mong tranh giành!”

Cảnh Liêm Uy vừa nghe Ân Thiên Thiên nói, không nhìn được nở nụ cười, anh hoàn toàn không để ý đến Trương Mai, sau khi có được tin tức từ miệng các cô, Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh bắt đầu gọi điện thoại, chưa đầy hai ba phút đã sắp xếp xong mọi việc, chờ người đến.

Cảnh sát vẫn nghiêm túc xử lý sự việc, người ở đây không biết Cảnh Liêm Uy là ai, nhưng sao bọn họ lại không biết chứ?

Cảnh Liêm Uy, cậu ba nhà họ Cảnh!

Cứ đùa, ngày đầu tiên vào đội cảnh sát, mỗi một người bọn họ đều có một cuốn sổ nhỏ, trong đó là những nhân vật có danh tiếng của thành phố T, là người bọn họ không thể đắc tội, bọn họ biết những người đó nhưng không thể nói ra, cho nên khi biết chuyện này liên lụy đến mẹ họ và nhà họ Cảnh, bọn họ cực kỳ nghiêm túc.

Sau khi tra xét khoảng hai mươi phút, đội trưởng có chút ngưng ngừng tiến lên, nói với Cảnh Liêm Uy: “Anh Cảnh, rất xin lỗi, bây giờ chuyện này không thể dễ dàng định đoạt, hai bản thiết kế giống nhau như đúc, nhất định chính là sao chép, chúng tôi rất khó phán đoán.”

Cảnh Liêm Uy gật đầu tỏ ý đã hiểu, nói: “Không sao, tôi gọi mọi người tới, mọi người cứ cố gắng hỏi là được.”

Dứt lời, cũng không biết là ứng với lời của Cảnh Liêm Uy nói hay là trùng khớp đến lúc này, lại có mấy người xuất hiện ở cửa mặc đồng phục của “Nocturne”, mọi hành động đều chuẩn mực mang đậm màu sắc địa phương.

Một người đàn ông mặc đồng phục đen tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám tiến đến, gật đầu nhẹ với Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên sau đó nói với đội trưởng: “Chào anh, tôi là người phụ trách Thừa Phó Lân của “Nocturne”, tôi biết bên này cần chúng tôi giúp đỡ nên đã đưa nhân viên làm việc ở “Nocturne” lúc quay quảng cáo đến.”

Ngay khi người ở “Nocturne” bước vào nơi này, sắc mặt của Trương Mai cực kỳ khó coi.

Trần Tú thấy tình huống không ổn, lập tức nhảy ra nói một câu: “Người anh mang tới là người của hôm nào? Ai biết có phải các người nhận lợi ích của nhà họ Ân, muốn tới đây đổ oan Trương Mai hay không!”

Thừa Phó Lân bình tĩnh nhìn Trần Tú, khuôn mặt nghiêm túc rất thẳng thắn, lại mang khí khái đàn ông, đến khi Trần Tú nói xong mới lên tiếng: “Có lẽ cô đây không biết quy tắc của “Nocturne”, cho dù là ngôi sao nổi tiếng hay đồng họ danh giá đều không thể quay bất kỳ bối cảnh nào ở “Nocturne”, ban đầu vì cô Ân có quan hệ với cậu cả nhà họ Ân nên mới có ngoại lệ, muốn làm việc ở “Nocturne” của tôi, không có sự đồng ý của tôi căn bản cũng không thể.”

- “Nocturne” của tôi.

Mấy chữ này vừa thốt ra, người ở đây không kiềm được run lên, ngay cả trưởng khoa đang tức giận đều ngoan ngoãn rụt cổ, sau lưng “Nocturne” không ai biết là gì, thậm chí ai cũng không rõ quan hệ đó rốt cuộc như thế nào, chỉ loáng thoáng biết là có quan hệ với người nhà họ Cảnh, có liên quan đến “bàn tay quỷ” trong truyền thuyết.

Trần Tú là người chưa bước vào xã hội, đâu biết được quy tắc này, nhà cô ta kém xa Ân Thiên Thiên, tuy cũng kinh doanh nhưng muốn đến “Long Phượng” và “Nocturne” tiêu xài thì vẫn không thể gánh nổi, lời nói của Thừa Phó Lân đã trực tiếp cho cô ta một cái tát không thể nghi ngờ!

Mà Thừa Phó Lân như không thấy sắc mặt khó coi của cô ta, nói tiếp: “Cho tới bây giờ, người đến quay quảng cáo ở “Nocturne” chỉ có một mình cô Ân, chuyện như vậy tôi đương nhiên biết, vì thế hôm nay tôi đưa tất cả những nhân viên làm việc vào thời điểm ngày hôm đó đến đây.”

Nói rồi, những nhân viên sau lưng tiến lên đứng trước mặt đội trưởng, dáng vẻ rất có phép tắc.

Đội trưởng giật mình nhưng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, gọi hai cảnh sát tới lấy khẩu cung.

Cảnh sát hỏi nhẹ nhàng: “Mọi người còn nhớ rõ hôm đó người đến khách sạn quay quảng cáo là ai không?”

Mấy nhân viên đều nhìn về phía Ân Thiên Thiên, nhìn xong rồi cúi đầu đồng thanh nói: “Là cô cả nhà họ Ân, Ân Thiên Thiên.”

Một câu nói khiến hiện trường xôn xao, Trương Mai suýt chút nữa đứng không vững!

Lúc đó cô ta dám nói ra “Nocturne” là vì biết “Nocturne” và “Long Phượng” nổi tiếng cao ngạo, chuyện như vậy căn bản sẽ không quan tâm, nhưng ai ngờ lại bị và mặt như thế?

Cảnh sát cũng không dừng tra hỏi, hỏi thêm rất nhiều chuyện của ngày hôm đó, Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh không nói gì, cầm điện thoại di động của mình, bấm một dãy số quốc tế, địa điểm hiển thị trên điện thoại là Nga.

Chuỗi động tác này được thực hiện ngay trước mặt Ân Thiên Thiên, Ân Thiên Thiên thấy rất rõ, không nhịn được ngược mắt nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của Cảnh Liêm Uy.

Người đàn ông này, từ sau khi cô “cầu hôn” anh trên đường, đã giúp đỡ cô hết lần này tới lần khác...

Khi điện thoại được kết nối, bên này đã hồi xong khẩu cung, đột nhiên nghe thấy Cảnh Liêm Uy nói một tràng tiếng Nga dễ nghe với người trong điện thoại, khi Cảnh Liêm Uy đang nói tiếng Nga, hầu như tất cả mọi người ở đây đều biết Cảnh Liêm Uy đang làm gì, tuy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi cũng không dám tin, nhưng vẫn nhìn anh không chút kiêng dè.

Cảnh Liêm Uy cũng không nói gì thêm, chỉ lịch sự chào hỏi sau đó gọi điện thoại trước mặt mọi người, người đang kết nối video trong điện thoại chính là cô người mẫu Nga tóc vàng mắt xanh trong quảng cáo.

Cảnh Liêm Uy nhìn người ở đây, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Ồ đây có ai biết tiếng Nga không?”

Tất cả mọi người nhìn nhau, đương nhiên đều không biết tiếng Nga, lúc này Đồng Khánh đứng ra: “Tôi biết.”

Ân Thiên Thiên nhìn anh ấy, không nói gì, Cảnh Liêm Uy chỉ đưa điện thoại cho anh ấy, hai người nói chuyện qua video, mà mỗi lần Đồng Khánh nói một câu tiếng Nga thì sẽ dịch một câu, người mẫu nói một câu sau đó anh ấy cũng dịch ra, cuộc nói chuyện rất đơn giản.

Cảnh Liêm Uy nghe hai người nói chuyện, khi người mẫu nhận người, Đồng Khánh mới hỏi: “Ồ đây có nhà thiết kế quảng cáo lúc đó không? Là ai, cô còn nhớ rõ chứ?”

Khi người mẫu Nga tóc vàng mắt xanh nhìn thấy Ân Thiên Thiên liền nhận ra cô ngay, tuy cô được coi là người đẹp hàng đầu ở Nga, nhưng cô nhìn qua là không quên Ân Thiên Thiên vừa ngày thơ lại quyến rũ, không chút do dự chỉ ra Ân Thiên Thiên.

Cảnh Liêm Uy cúp điện thoại, nắm tay Ân Thiên Thiên đứng một bên cứ như người làm hết tất cả không phải là anh, ánh mắt mọi người đổ về phía Trương Mai, bọn họ đều tin tưởng Đồng Khánh, dù sao cũng đã học cùng nhau bốn năm đại học, cộng thêm bình thường Đồng Khánh cũng rất gần gũi, nên không ai hoài nghi tiếng Nga của cậu ấy.

Sắc mặt Trương Mai tái nhợt, cơ thể run rẩy, trên trán thậm chí còn có mồ hôi lạnh chảy ra.

Bỗng nhiên, Trương Mai nói theo bản năng: “Ân Thiên Thiên, xin lỗi, tôi không cố ý...”

Ân Thiên Thiên không để ý đến sự đáng thương của Trương Mai, cô hiểu rõ, nếu hôm nay Cảnh Liêm Uy không đưa người của “Nocturne” đến và tìm được người mẫu kia, vậy thì hiện tại người thảm nhất sẽ chính là mình!

Im lặng nhìn Trương Mai, Ân Thiên Thiên nhẹ nhàng lên tiếng hỏi một câu: “Trương Mai, bây giờ tôi chỉ muốn biết, là ai đưa quảng cáo của tôi cho cô?”

Một câu nói khiến cả phòng yên lặng, Trương Mai run run mãi vẫn không nói ra lời, trán đầy nước mắt, cuối cùng chỉ nói một câu: “Không ai đưa cho tôi, là tôi tự ăn cắp!”

Ân Thiên Thiên nhu chặt mày, rốt cuộc là ai? Lại khiến Trương Mai sợ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Nghe đồn có “đôi tay thiên tài”

Từ phòng làm việc trưởng khoa đi ra, bốn năm đại học của Ân Thiên Thiên và Đào Ninh đã kết thúc như vậy.

Hai người ngồi ở tiệm trà sữa trong trường, trước mặt Ân Thiên Thiên là một ly nước ép xoài, mà trước mặt Đào Ninh là một ly nước chanh, có lẽ đây là lần cuối cùng hai cô gái xuất sắc này ngồi vui vẻ thoải mái trong trường.

Đào Ninh ngược mắt nhìn Ân Thiên Thiên, nhẹ giọng hỏi: “Thiên Thiên, trước đó cậu đã cho ai xem quảng cáo?”

Ân Thiên Thiên lắc đầu, ngoại trừ Đào Ninh, cô thật sự không cho ai xem, chưa kịp nói gì, vị trí bên cạnh đã có một người ngồi xuống, bụng ly nước ép đưa hấu, cười xán lạn.

“Lớp trưởng, sao cậu cũng tới đây?” Đào Ninh hơi nheo mắt nhìn Đồng Khánh đột nhiên xuất hiện, cô ấy thật sự không biết, thì ra Đồng Khánh còn có thể nói tiếng Nga, còn lưu loát như vậy.

Đồng Khánh cười uống một ngụm nước đưa hấu ép, sau đó nhìn Ân Thiên Thiên rồi lại nhìn Đào Ninh, lập tức nói: “Sao tớ không thể tới? Thấy hai đóa hoa của lớp ở đây, chẳng lẽ tớ không nên đến làm sứ giả hộ hoa sao? Hơn nữa, hôm nay là tốt nghiệp đó, lần sau muốn ngồi với các cậu, ai biết phải đợi tới khi nào?”

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Đồng Khánh vẫn luôn rất được hoan nghênh ở trong trường, cho dù là các chị khóa trên hay các em khóa dưới, thậm chí cả bạn học và các em trai khóa dưới cũng rất thích anh ấy, rạng ngời phóng khoáng, thẳng thắn hoạt bát đồng thời còn có thành tích ưu tú, gia thế tốt, chính là người tình trong mộng của các cô gái...

Ân Thiên Thiên cười không nói gì, cô vẫn luôn biết tấm lòng của Đồng Khánh.

Đào Ninh mỉm môi cười nhìn Ân Thiên Thiên, chê bai nói với Đồng Khánh: “Nam sinh như cậu ở chung với hai nữ sinh bọn tớ làm gì? Nên làm cái gì thì đi làm đi, đừng quấy rầy tớ và Thiên Thiên tán gẫu!”

Nói rồi, Đào Ninh đuổi Đồng Khánh đi, Đồng Khánh cũng không xoắn xuýt, chỉ nhìn hai người nói: “VẬY thế này, tớ về tắm rửa thay đồ trước, hai người ở đây chờ tớ, lát nữa chúng ta cùng đi ăn nhé.”

Ân Thiên Thiên theo bản năng muốn từ chối, Đào Ninh cũng biết Ân Thiên Thiên không muốn dây dưa với Đồng Khánh nên cũng định từ chối, nhưng Đồng Khánh lại ném ra một miếng mồi có sức mê hoặc mui phần!

“Ân Thiên Thiên.” Đồng Khánh bỗng nhiên nghiêm túc nhìn Ân Thiên Thiên nói “Chuyện này có thể có liên quan đến Trương Mai.”

Một câu nói nhắm vào chuyện quảng cáo mới xảy ra trước đó, cứ vậy, Đào Ninh và Ân Thiên Thiên chỉ có thể chờ, nhưng cũng nhắc nhở Đồng Khánh báo anh ấy nhanh một chút.

Đồng Khánh vừa đi, Ân Thiên Thiên và Đào Ninh rơi vào sự yên lặng ngán ngùi, hai người đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Sau một lúc lâu, Đào Ninh nói: “Thiên Thiên, trong lòng cậu có biết đại khái là ai không?”

Cô vẫn lắc đầu, ngoài Đào Ninh ra, cô thật sự chưa từng đưa cho ai xem.

Đào Ninh cắn ống hút nước chanh, nói: “Trừ tớ ra thì không có ai xem qua, nhưng hôm đó tớ xem xong quảng cáo của cậu liền xóa ngay, rốt cuộc ai muốn hại cậu?”

Đối với việc này, trong lòng Ân Thiên Thiên có nghĩ tới một người, phải biết rằng quảng cáo của cô làm xong thì không còn nhiều thời gian, tiết lộ ra ngoài sau khi cô làm xong, nếu nói không phải là người có ý đồ thì có không tin!

Mà Trương Mai một mực chắc chắn quảng cáo là do cô ta tự ăn cắp, làm thế nào cũng không nói nữa chữ, cuối cùng bị cảnh sát đưa đi, vì chuyện này mà chịu ảnh hưởng xấu, bị xử phạt tiền và tạm giam, chuyện này cũng coi như cho qua, chỉ là người sau lưng Trương Mai thật sự khiến Ân Thiên Thiên có chút đứng ngồi không yên.

Thấy Đào Ninh cũng phiền não theo mình, Ân Thiên Thiên thẳng thắn cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, quan tâm đó là ai làm gì, sau này tớ chú ý hơn là được.”

Đào Ninh nhìn Ân Thiên Thiên nở nụ cười, đến bây giờ, Ân Thiên Thiên đều không nghĩ ngờ cô, đây chính là người bạn tốt duy nhất trên thế giới của Đào Ninh cô, cô nhất định sẽ quý trọng tình bạn này!

Hai cô gái trò chuyện chờ Đồng Khánh, cười xán lạn như hoa tươi rực rỡ ngoài cửa sổ, đầy sức sống chiếu rọi khắp nơi, nụ cười tươi sáng, khuôn mặt tinh tế, hơi thở quen thuộc...

Khi Cảnh Liêm Uy bước vào tiệm trà sữa, thấy cảnh Ân Thiên Thiên nghiêng đầu lộ ra lúm đồng tiền nhợt, cười một cách tự nhiên, trái tim trầm ổn chợt hụt mất một nhịp.

Mà sự xuất hiện của Cảnh Liêm nhanh chóng thu hút những sinh viên trong tiệm trà sữa, không ít người đều kinh ngạc nhìn người đàn ông có dáng vẻ trưởng thành, trái tim đập loạn xạ.

Ân Thiên Thiên theo bản năng nhìn sang, khi nhìn thấy đôi mắt phượng kia đang nhìn chằm chằm vào mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ đỏ lên.

Đào Ninh vừa nhìn liền nở nụ cười, thừa dịp Cảnh Liêm Uy vẫn chưa đi qua đây bèn trêu ghẹo: “Chắc chắc, nhìn đáng về e thẹn của cậu, người không biết còn tưởng cậu và Cảnh Liêm Uy có gì đó?”

“Cậu nói những cái gì đấy?” Ân Thiên Thiên vội gượng nhìn Đào Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ: “Gì đó là cái gì?”

Đào Ninh vừa nhìn thấy dáng vẻ của Ân Thiên Thiên thì càng cười vui, đưa mắt nhìn Cảnh Liêm Uy đi tới, ánh mắt đánh giá ấy ngay cả Cảnh Liêm Uy cũng không thể xem nhẹ.

Cảnh Liêm Uy đi tới bên cạnh Ân Thiên Thiên, tự nhiên ngồi xuống cạnh cô, nhìn thoáng qua ly nước ép xoài trước mặt Ân Thiên Thiên, gọi nhân viên mang tới một ly nước lọc, hành động tao nhã lịch thiệp.

- Trời ạ, đó chính là chồng của Ân Thiên Thiên sao? Thật là đẹp trai quá đi!

- Còn đẹp hơn hotboy trường chúng ta, tớ thấy ngay cả Đồng Khánh cũng không sánh bằng!

- Sao Ân Thiên Thiên may mắn vậy nhỉ, vừa vào trường đã gặp được nhân vật chúng ta không thể nào gặp được!

...

Người xung quanh bàn tán về Ân Thiên Thiên, Ân Thiên Thiên nghe được thấy tai mình đỏ ửng, Đào Ninh cũng không nói gì chỉ yên lặng nghe, nghe mãi nghe mãi, cơ thể Ân Thiên Thiên hơi cứng nhắc.

- Có ấy vừa vào trường đã được hotboy dụ dỗ nhất đại học T Hướng Thực hộ tống, có thể không may mắn sao?

- Đầu chỉ có Hướng Thực, Hướng Thực bảo vệ cô ấy bốn năm, nhưng lẽ nào Đồng Khánh không âm thầm bảo vệ cô ấy bốn năm sao?

- Ân Thiên Thiên rốt cuộc có vận may gì vậy, Hướng Thực, Đồng Khánh, bây giờ còn có một bác sỹ, nhan sắc đẹp thật phóng túng! Chúng ta thật sự không sánh bằng!

...

Người xung quanh không biết là vô tình hay cố ý bàn tán, khi Ân Thiên Thiên nghe được những lời này, không nhịn được ngượng ngùng, Hướng Thực thì Cảnh Liêm Uy luôn biết, về Đồng Khánh, có vẻ anh cũng nhận ra lúc ở trong phòng làm việc của trường khoa, nếu không sẽ không cư xử không chút khách sáo như vậy, chỉ là bị người khác bàn tán trước mặt chồng tương lai của mình, Ân Thiên Thiên vẫn rất mất tự nhiên.

Đào Ninh cũng nhìn ra sự mất tự nhiên của Ân Thiên Thiên, nhanh chóng lên tiếng với Cảnh Liêm Uy.

“Đừng rồi, tôi nghe nói anh là bác sỹ bệnh viện Nam Tự? Anh công tác ở khoa nào?”

Cảnh Liêm Uy như không nghe thấy lời bàn tán xung quanh, môi mím khẽ nhếch: “Tôi công tác ở khoa ngoại.”

Đào Ninh vừa nghe mắt cũng hơi mở to, có vẻ ngưỡng mộ nói: “Anh là bác sỹ khoa ngoại ư? Tôi nghe nói hai năm trước ở bệnh viện Nam Tự các anh có một bác sỹ khoa ngoại tốt nghiệp từ Anh trở về, nghe đồn có “đôi tay thiên tài”, anh có quen biết không?”

Ân Thiên Thiên vừa nghe Đào Ninh nói cũng có chút tò mò, cô vẫn luôn biết Đào Ninh có sự ngưỡng mộ đặc biệt với bác sỹ, biết rất rõ những vấn đề này, nên cũng không khỏi tò mò.

Từ trước đến nay, không phải ai cũng có thể vào khoa ngoại, đôi tay của bác sỹ khoa ngoại được xem là đôi tay quý nhất thế giới, có thể cứu người cũng có thể giết người, gơ tay nhắc dao chính là một sinh mạng sống, trong nghề này thường có những cuộc đại phẫu khoảng mấy chục tiếng, đôi khi không ngừng nghỉ, hoàn toàn là công việc tay chân cực tì mị nên trong khoa ngoại rất hiếm khi có bác sỹ nữ, bởi vì cơ thể họ không thể chịu đựng công việc có cường độ mạnh trong thời gian dài, mà bệnh viện Nam Tự có “đôi tay thiên tài”, hai năm trước đã nổi tiếng vang dội khắp thành phố T.

Không cần Đào Ninh thúc giục, Ân Thiên Thiên cũng mong chờ nhìn Cảnh Liêm Uy hỏi: “Là ai vậy? Em đã gặp chưa?”

Cảnh Liêm Uy uống một ngụm nước trước mặt, nhìn vào đôi mắt tràn đầy tò mò của Ân Thiên Thiên, mắt phượng hơi nheo hỏi: “Anh không thể gánh danh hiệu này sao?”

Một câu hỏi lại khiến Ân Thiên Thiên và Đào Ninh đều ngán ngạo.

Ân Thiên Thiên theo bản năng nhìn Cảnh Liêm Uy rõ ràng có chút hơi lạnh chung quy lại văng nắm tay cô lúc có vẻ âm áp bàn tay.

Cảnh Liêm Uy chính là “đôi tay thiên tài” trong lời đồn?

Ân Thiên Thiên không phải kẻ ngốc, đôi tay của bác sỹ khoa ngoại quý trọng dường nào, dù cô không hiểu ngành nghề này cũng biết, đó chính là sinh mạng của bác sỹ khoa ngoại, nghe đồn còn có bác sỹ khoa ngoại đã đầu tư bảo hiểm hàng trăm tỷ đồng cho đôi tay của mình, mà Cảnh Liêm Uy sở hữu một đôi tay như vậy, tuy nhiên lại cứ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, anh không sợ có sơ ý làm tay anh bị thương sao?

Cảnh Liêm Uy nhìn đáng vẻ của Ân Thiên Thiên cũng biết cô đang suy nghĩ gì, nở nụ cười, tự tay xoa đầu của cô, nói: “Đi thôi, đến giờ cơm trưa rồi, ngày mai anh có một cuộc phẫu thuật phải thực hiện, lát nữa ăn xong anh đưa em về.”

Dứt lời, Cảnh Liêm Uy đứng lên, nhưng sự dịu dàng vốn có đã trở nên lạnh băng khi nhìn thấy bóng đáng ở cửa vội vã chạy đến, chỉ là sự thay đổi nhẹ đó ngoài Ân Thiên Thiên ở gần ra, không ai cảm nhận được.

“Thật sự tốt quá, nếu mọi người đi rồi, tớ thật sự phải đuổi theo đó!” Đồng Khánh nhẹ nhàng khoan thai đứng ở đó, áo thun trắng quần jean đơn giản, tràn đầy sự đẹp trai rạng ngời, nhìn thấy Cảnh Liêm Uy, sắc mặt rõ ràng cũng trầm xuống: “Anh Cảnh cũng ở đây sao?”

Cảnh Liêm Uy không thay đổi sắc mặt, đứng thẳng ở đó, mắt phượng nhìn Ân Thiên Thiên đang ngồi.

Ân Thiên Thiên lập tức cảm thấy da đầu tê dại, bỗng nhiên nhớ tới trước đây Cảnh Liêm Uy nói chuyện với cô về Hường Thực, đã từng nói nếu cô không xử lý tốt thì sẽ vứt cô đến chỗ bà cụ Cảnh, cơ thể cô chợt lạnh lẽo, gần như theo bản năng, Ân Thiên Thiên nhanh chóng đứng dậy, không đợi Cảnh Liêm Uy nắm tay mình đã chủ động đưa bàn tay nhỏ bé của mình vào trong tay anh.

“Anh ấy tới đón tớ, trùng hợp hay là mọi người đi cùng nhau nhé?”

Ân Thiên Thiên bắt đầu đi nói, cô cũng không muốn Đồng Khánh và Cảnh Liêm Uy cùng ngồi trên bàn ăn, nhưng thứ nhất là cô muốn biết chuyện liên quan đến ăn cắp quảng cáo, thứ hai là muốn khéo léo nói với Đồng Khánh rằng cô là phụ nữ có chồng, thứ ba là muốn Cảnh Liêm Uy phát lòng từ bi ngàn vạn lần đừng để cô bầu bạn với bà cụ Cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cuồng em gái và cuồng vợ

Có ba lý do đây đủ, Ân Thiên Thiên chỉ có thể nhắm mắt lại! Thịnh thoàng còn nhìn Đào Ninh xin giúp đỡ.

Khỏe miệng đang cười của Đào Ninh cũng cứng lại, chỉ có thể nói: “Vây mọi người đi ăn cùng nhau nhé, vừa lúc cũng làm quen một chút, dù sao sau này mọi người đều ở thành phố T, coi như có thể phối hợp với nhau.”

Đồng Khánh không nói gì, chỉ nhìn Cảnh Liêm Uy, trong mắt hiện rõ sự chán ghét.

Anh ấy vẫn nhớ rõ những gì Cảnh Liêm Uy nói trong phòng làm việc của trường khoa! Dù muốn quên cũng không phải chuyện dễ dàng!

Đổi lập với Đồng Khánh, Cảnh Liêm Uy không thêm đề ý, thậm chí tươi cười nói: “Thật trùng hợp, ở trường mọi người cũng đã chăm sóc Thiên Thiên, để tôi mời mọi người ăn cơm.”

Dứt lời, Cảnh Liêm Uy bảo mọi người đợi ở đây, anh đi lái xe của mình đến.

Khi Cảnh Liêm Uy đi lấy xe, Đồng Khánh đi tới bên cạnh Ân Thiên Thiên hỏi những chuyện bấy lâu nay anh ấy vẫn muốn hỏi, âm thanh hơi thấp, nhẹ nhàng hỏi: “Thiên Thiên, rốt cuộc cậu và Hường Thực có chuyện gì vậy?”

Ân Thiên Thiên vừa nghe câu hỏi này, tinh thần chưa ổn định lại đã nhanh chóng nghĩ thông suốt, quay đầu nhìn Đào Ninh cũng hiểu kỳ bên cạnh, đối với Đào Ninh, cô thật sự vẫn hơi ngại, sự việc đã qua lâu như vậy nhưng cô vẫn chưa nói.

“Cũng không có chuyện gì, tớ và hần chia tay, sau đó hần đính hôn cùng với em gái của tớ.” Ân Thiên Thiên bình thản nói, dường như người trải qua chuyện này không phải là mình, nếu không phải Đào Ninh tận mắt nhìn thấy, cô ấy thật sự không dám tin Ân Thiên Thiên luôn ý lại vào Hường Thực lại buông tay nhanh như thế. “Giữa tớ và hần giờ đã là quá khứ.”

Ân Thiên Thiên nói đến đây, không nhịn được bật cười tự giễu.

Đúng vậy, chắc cả trường đại học T đều đang đồn đại chuyện giữa cô và Hường Thực, trước đây khi cô vào đại học T đã gây nên một trận náo động, cũng bởi vì gương mặt quá mức xinh đẹp, sau đó được hotboy đại danh nhất từ trước đến nay là Hường Thực theo đuổi, dóa hoa như cô thậm chí còn chưa kịp nở rộ ở đại học T đã được Hường Thực che chở, ai cũng cho rằng sau khi tốt nghiệp bọn họ sẽ kết hôn, nhưng không ngờ một tháng trước khi Ân Thiên Thiên tốt nghiệp đột nhiên có tin tức Hường Thực đính hôn cùng cô hai tập đoàn “Thiên Ân”, đồng thời sẽ kết hôn không lâu sau đó.

Danh tiếng của Ân Thiên Thiên lúc trước thật sự rất thảm! Tám chữ “Đức hạnh tồi tệ, phẩm hạnh không tốt” không phải chỉ nói suông, vì thế cho dù lúc đó chuyện của Hường Thực và Ân Nhạc Vy rất ồn ào nhưng cuối cùng vẫn khiến người ta quên đi việc tìm hiểu xem cách nghĩ của Ân Thiên Thiên, cô cũng chỉ có thể chịu đựng nó mà bước tiếp! Mãi đến khi cô chứng minh được sự trong sạch của mình trước mặt mọi người! Ân Thiên Thiên mới xoay chuyển được danh tiếng xấu từ trước đến nay của mình.

Bíp! Bíp!

Hai tiếng còi gọi dòng suy nghĩ của mọi người quay lại, Ân Thiên Thiên như không có chuyện gì kéo tay Đào Ninh đi về phía cách đó không xa, Đồng Khánh cũng không nói thêm gì cất bước đi theo, chỉ là đáng vẻ có chút không cam tâm tình nguyện nhưng lại bất lực.

Ân Thiên Thiên ngồi ở vị trí ghế lái phụ, Đào Ninh và Đồng Khánh ngồi phía sau, ba người bàn bạc muốn đi đâu ăn, kể tên vài nhà hàng nhỏ thường hay đến cũng không hài lòng, cuối cùng Cảnh Liêm Uy giải quyết dứt khoát chọn “Long Phụng”, mọi người đều yên lặng.

Có tiền chính là tùy hứng như thế!

Ai cũng biết, sinh viên bọn họ không có khả năng tới nơi xa hoa như “Long Phụng” để tiêu xài, nhưng có người mời khách thì khỏi cần bàn nữa, chỉ ít Đào Ninh rất vui vẻ, một kẻ ham ăn như cô đã thêm thường “Long Phụng” từ lâu...

Cảnh Liêm Uy vừa lái xe vừa nhìn mấy người đang trò chuyện vui vẻ qua kính chiếu hậu: “Xin lỗi mọi người, mọi người có quen Ân Thiên Tuấn không? Có thể mời anh ấy đến không?”

Đối với Ân Thiên Tuấn, Đào Ninh cũng không tính là xa lạ nhưng cũng không tính là quen thuộc, nhưng chỉ nghe tên mà thôi, dù sao cũng là anh trai mà Ân Thiên Thiên yêu thích nhất, lần này đột nhiên có hứng thú giờ hai tay hai chân tán thành, mà Đồng Khánh cũng không biết xuất phát từ tâm tư gì cũng vui vẻ đồng ý, lập tức Cảnh Liêm Uy để Ân Thiên Thiên gọi điện thoại cho Ân Thiên Tuấn.

Ân Thiên Thiên nghi ngờ nhìn Cảnh Liêm Uy, người ta đang lái xe đeo tai nghe Bluetooth chăm chú câu bán không để ý đến cô, rất nhanh chóng Cảnh Liêm Uy đã hẹn Ân Thiên Tuấn gặp lại ở “Long Phụng”.

“Long Phụng”.

Khi Cảnh Liêm Uy lái xe vào “Long Phụng”, nhân viên bồi đãi xe vội vàng đến giúp Cảnh Liêm Uy đậu xe, một nhóm bốn người đi vào “Long Phụng”, khác với lần trước, lúc này giám đốc Hoàng đứng lúc đang làm việc ở đây, thấy Cảnh Liêm Uy đến liền hỏi ngay câu quen thuộc: “Bác sỹ Cảnh, xin hỏi hôm nay anh muốn dùng phòng nào? Để tôi sắp xếp.”

Đào Ninh và Đồng Khánh lần đầu tiên vào nơi như vậy không nhịn được có chút ngại ngùng, đặc biệt khi thấy giám đốc Hoàng cung kính với Cảnh Liêm Uy, càng kinh ngạc nhìn Cảnh Liêm Uy, suy đoán Cảnh Liêm Uy rất có cuộc là ai?

Cho dù bọn họ chỉ là sinh viên nhưng không có nghĩa cái gì cũng không hiểu, họ biết “Long Phụng” như là một nơi để tiêu tiền, chỉ là tiêu tiền ở đây nhằm vào thức ăn và dịch vụ, không liên quan đến những sản nghiệp khác, nơi này chính là biểu tượng của thân phận ở thành phố T, như hôm nay Cát Thành Phong xuất hiện ở đại học T nói “Nocturne” của tôi vậy, nơi như vậy nếu không có thân phận, tiền vào sánh lớn chính là vọng tưởng!

Cảnh Liêm Uy dứt một tay trong túi quần, tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ân Thiên Thiên, nhẹ nhàng trả lời: “Dùng phòng tôi hay dùng đi.”

Ân Thiên Thiên biết thân phận của Cảnh Liêm Uy, nhưng lại không ngờ ở bên ngoài người nhà họ Cảnh lại có thể diện lớn như vậy, không nhịn được oán thầm trong lòng, đặc biệt đối với những hành vi rõ ràng rất khiếm tốn nhưng thực tế lại rất kiêu ngạo của Cảnh Liêm Uy.

Giám đốc Hoàng đáp lời rồi đích thân đưa một nhóm bốn người đến căn phòng, không hề cảm thấy có gì không đúng, nhưng Đào Ninh và Đồng Khánh không kiềm được kinh ngạc, Ân Thiên Tuấn nhanh chóng đến cũng được đưa tới nơi này.

Khí Ân Thiên Tuấn xuất hiện ở cửa phòng, Ân Thiên Thiên bèn nở nụ cười xán lạn.

“Anh trai.” Ngọt ngào gọi một tiếng, Ân Thiên Thiên đi tới kéo tay Ân Thiên Tuấn đi vào, để anh ấy ngồi ở phía còn lại của Cảnh Liêm Uy: “Anh, em giới thiệu với anh một chút, hai bạn này là bạn học của em, đây là Đào Ninh, đây là Đồng Khánh.”

Vừa mới ngồi xuống, Ân Thiên Thiên không kịp chờ đợi giới thiệu cho Ân Thiên Tuấn bạn bè của mình, Ân Thiên Tuấn ngược mắt nhìn Đào Ninh, lại nhìn Đồng Khánh rồi hơi gật đầu xem như chào hỏi, khí chất trầm ổn khiến Đào Ninh nhìn mê say.

Lúc này ở trên xe Ân Thiên Thiên đã đoán được, Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Tuấn chắc chắn có chuyện cần bàn nên cô cũng không quấy rầy bọn họ, vừa ăn vừa nói chuyện vui ở trường với Đào Ninh và Đồng Khánh, bầu không khí khá ổn, Cảnh Liêm Uy thấy Ân Thiên Thiên vui vẻ cũng cười, rót cho mình và Ân Thiên Tuấn một ly rượu vang, hai người xoay người đi tới ghế sofa trong phòng bao để bàn bạc.

Cảnh Liêm Uy nâng ly rượu với Ân Thiên Tuấn, nói: “Từ hôm nay trở đi em sẽ gọi anh một tiếng anh trai, xin anh hãy tin tưởng em, em sẽ chăm sóc Thiên Thiên thật tốt.”

Ân Thiên Tuấn nhường mảy nhìn anh, một hồi lâu cũng không động đây, sau đó mới nói: “Cảnh Liêm Uy, em gái của Ân Thiên Tuấn tôi là để người ta yêu thương, không phải để làm thể thân cho người khác, tốt nhất cậu hãy nhớ kỹ điểm này.”

Một câu nói, Cảnh Liêm Uy không hề thay đổi sắc mặt, ly rượu nâng trên không trung cũng không nhúc nhích.

Ân Thiên Thiên vẫn chú ý đến tình hình bên này, là người trung gian, cô thực sự rất hy vọng Ân Thiên Tuấn và Cảnh Liêm Uy có thể hòa thuận với nhau, nhưng không ngờ lại thấp thoáng nghe được “thể thân” gì đó, muốn nghe thêm nhưng bên kia đã dừng lại.

Cảnh Liêm Uy mỉm cười, nhẹ giọng trả lời: “Em nghĩ anh hiểu lầm rồi, trong tim em, Thiên Thiên từ trước đến nay vẫn là Thiên Thiên.”

Ân Thiên Tuấn cũng không lung lay vì những lời này của Cảnh Liêm Uy, đôi mắt nhìn về phía em gái đang trò chuyện với Đào Ninh và Đồng Khánh, khẽ nghiêng người, ly rượu sai vị trí nhìn có vẻ như chạm vào nhau, nhẹ giọng nói với Cảnh Liêm Uy: “Cảnh Liêm Uy, đừng coi tôi là kẻ ngốc, cũng đừng coi em gái tôi là thể thân, Mặc Sa là ai tôi rất rõ, nếu cậu ức hiếp em gái tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Dứt lời, Ân Thiên Tuấn cười lùi lại, ngừng đầu uống một ngụm rượu vang trong ly của mình.

Khí Ân Thiên Thiên chuyển ánh mắt qua nhìn thấy Ân Thiên Tuấn như vậy, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, chỉ cần có được sự chúc phúc của anh trai, dù cho con đường phía trước của cô có gian nan có cũng cảm thấy mình có can đảm đi tiếp! Cười híp mắt quay đầu tiếp tục nói cười với Đào Ninh và Đồng Khánh, trong lòng Ân Thiên Thiên rất vui mừng.

Ly rượu chắn tầm mắt, Ân Thiên Tuấn nhìn Ân Thiên Thiên tràn đầy sự cung chiều yêu thương.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Rất nhiều chuyện anh ấy cũng bắt lặc, nhưng anh ấy bằng lòng để cô tự làm chủ một lần không có nghĩa sẽ có lần thứ hai.

Anh ấy vẫn luôn là người anh trai bảo vệ sau lưng cô.

Cảnh Liêm Uy híp mắt phượng, môi mòng hơi mím, nhìn Ân Thiên Tuấn một lúc lâu không nói gì, tựa như một thế kỷ trôi qua, Cảnh Liêm Uy chỉ nhẹ giọng đáp lại một câu: “Em sẽ không phụ lòng cô ấy.”

Ân Thiên Tuấn gấu cọt nhếch miệng, trong không khí dường như có mùi rượu nồng đậm say lòng người, ngược mắt liếc nhìn Cảnh Liêm Uy hỏi: “Cảnh Liêm Uy, cậu dùng thân phận gì để không phụ lòng cô ấy? Bác sĩ khoa ngoại bệnh viện Nam Tự, hay là cậu ba nhà họ Cảnh? Chính cậu rất rõ, chuyện của nhà họ Mặc và nhà họ Cảnh sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, tôi không tin cậu và Mặc Sa không hề có chút tình cảm nào trong hai năm!”

Ân Thiên Tuấn vẫn luôn biết rõ sự tồn tại về người bạn gái hai năm của Cảnh Liêm Uy! Thậm chí đó là con gái nhà họ Mặc danh tiếng! So sánh với nhà họ Ân hoàn toàn chính là hai cấp bậc!

“Cảnh Liêm Uy, cho dù trước đó cậu có nợ tình cảm bằng những gì, tôi chỉ yêu cầu cậu...” Ân Thiên Tuấn nói, sắc mặt càng nghiêm túc hơn, ngay cả giọng nói cũng rất ngang ngược: “Nhớ kỹ, vợ của cậu là ai!”

Khí lời nói thốt ra, ánh mắt hai người dần ông giao nhau, tràn đầy sự cạnh cáo!

Em gái của Ân Thiên Tuấn anh không cho phép người khác làm tổn thương, tình cảm của Cảnh Liêm Uy anh không cho phép người khác nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Phòng số 0 không tiếp khách lạ

Trong góc phòng trên ghế sofa, hai người đàn ông không nói gì một lúc lâu, thời gian như ngừng lại.

Sau một lúc lâu, Cảnh Liêm Uy tự tay rót thêm rượu vào chiếc ly đã trống rỗng của Ân Thiên Tuấn, sau đó trầm giọng nói: “Em vẫn luôn nhớ rất rõ, vợ của em là Ân Thiên Thiên.”

Bọn họ đều biết rõ, đây có lẽ là một câu nói đùa, cũng có lẽ là một lời hứa, tất cả phải xem Cảnh Liêm Uy anh chọn lựa như thế nào, nếu anh bằng lòng, Ân Thiên Thiên có thể danh chính ngôn thuận trở thành vợ ba nhà họ Cảnh, nếu Cảnh Liêm Uy anh không muốn, Ân Thiên Thiên chẳng qua chỉ là một cô gái đáng thương mà thôi.

Ân Thiên Tuấn rất rõ, nhưng cũng không nói gì, khoảng thời gian sau đó hai người cũng không bàn luận chuyện này nữa, chỉ thỉnh thoảng nói một vài chuyện không đầu đề Ân Thiên Thiên cảm thấy bầu không khí giữa hai người bọn họ khá tốt.

Chỉ là, Ân Thiên Thiên thật không ngờ, ngay cả ăn một bữa cơm cô cũng gặp phải người khiến người ta chán ghét, mất hứng, nếu cô biết hành động của mình mang tới phiền phức cho bản thân mình như thế nào, cô nhất định sẽ chọn không nói.

“Đúng rồi, món gà sốt chua ngọt ở đây ngon lắm, Đào Ninh cậu thử xem.” Nói rồi, Ân Thiên Thiên trực tiếp nhấn nút phục vụ trong phòng, rất nhanh đã có nhân viên vào: “Cho chúng tôi thêm một phần gà sốt chua ngọt...”

Còn chưa nói hết, sau khi nhân viên vào vốn không đóng cửa, lại để người khác đi vào.

“Đây không phải là Thiên Thiên sao? Bỏ nghe nói có ấy cũng sắp già đi rồi.” Cùng với tiếng nói chuyện, Ân Thiên Thiên nhìn thấy người đứng đầu nhà họ Hường mà cô biết nhưng chưa chính thức gặp mặt, Hường Quang Hùng đi đến: “Hường Thực, bố nghe nói các con đều học ở đại học T, bình thường không gặp nhau sao?”

Lập tức, Ân Thiên Thiên đã nhìn thấy người nhà họ Hường cùng với nhà họ Ân ngoại trừ cô và Ân Thiên Tuấn bước vào.

Sắc mặt Ân Thiên Thiên khó coi, có lẽ vì còn quá trẻ, nhiều lúc cô vẫn không thể kiểm soát hoàn toàn sắc mặt của mình, đây cũng là lý do vì sao người khác luôn cảm thấy Ân Nhạc Vy được yêu thích hơn, chỉ ít Ân Nhạc Vy biết cách che giấu tâm trạng của mình, sẽ không thất thần như vậy.

Hường Thực đi đến, ánh mắt nhìn Ân Thiên Thiên, bộ trang phục trắng phớt với giày cao gót đơn giản, Ân Thiên Thiên vẫn ngây thơ mà quyến rũ như ngày nào, lập tức nói: “Đúng vậy thưa bố, cô ấy chính là chị gái của Nhạc Vy, cô cả của nhà họ Ân - Ân Thiên Thiên, là đàn em khóa dưới của con.”

“Sao mọi người lại ở đây?” Đột nhiên, giọng của Lý Mẫn truyền tới, trong lời nói đều là sự không vui: “Ân Thiên Thiên, đừng lúc nào cũng lôi kéo anh trai của cô, bao nhiêu tuổi rồi? Đừng vì giữ thể diện của mình mà lôi anh cô đi tìm nhà họ Cảnh nhờ giúp đỡ, tuy nhà của chúng ta có quan hệ khá tốt với nhà họ Cảnh, nhưng cũng không thể để cô tùy tiện lợi dụng.”

Hường Quang Hùng nghe thấy lời của Lý Mẫn, lòng mày hơi nhướng lên, quay đầu nhìn Ân Nhạc Vy đang nép bên người Hường Thực như một con chim nhỏ, càng thêm hài lòng, lên tiếng: “Ha ha, tôi lại không biết quan hệ của nhà họ Ân và nhà họ Cảnh lại tốt như vậy, chúng ta là thông gia, Nhạc Vy, nếu sau này Hường Thực ức hiếp con, con cứ nói cho bố biết, bố sẽ giúp con trừng trị nó!”

Mấy câu nói đã quyết định địa vị sau này của Ân Nhạc Vy ở nhà họ Hường.

Ân Thiên Thiên rất bài xích những hành động như vậy của Lý Mẫn, đừng nói nhà bọn họ và nhà họ Cảnh vốn bán đại bác cũng không tới, cho dù anh trai và cậu cả nhà họ Cảnh là bạn bè cũng không phải để Lý Mẫn lợi dụng, nếu người của nhà họ Cảnh biết được, không chừng sẽ xấu hổ đến mức không muốn gặp! Dù sao da mặt của Lý Mẫn cũng không phải là loại dày bình thường!

“Mẹ, sao mọi người lại tới đây?” Ân Thiên Tuấn đi tới, gương mặt lộ vẻ dầy dạn không chút cảm xúc dao động, từ lần trước anh ấy biết người trong nhà lợi dụng mình suýt chút nữa hại Ân Thiên Thiên, anh ấy rất ít khi nói chuyện với bọn họ trong khoảng thời gian này, đồng thời coi như trả lời câu hỏi của Lý Mẫn: “Hôm nay con được em về mời tới ăn cơm.”

Đứt lời, Lý Mẫn dường như mới thấy Cảnh Liêm Uy bên cạnh, ánh mắt tràn đầy kinh hoàng nói: “Hừ, ngay cả mời một bữa cơm cũng chỉ có thể mượn danh của con đặt phòng ở “Long Phụng”, mẹ thấy lát nữa con tra tiền luôn đi, tránh đến lúc đó cậu ta không có tiền làm mất mặt con.”

Ân Thiên Thiên có nén lửa giận trong lòng, cánh tay bị Đào Ninh nắm chặt, Đồng Khánh đứng bên cạnh cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nhìn.

“Chỉ, anh về, hôm nay mọi người cũng tới ăn cơm sao?” Ân Nhạc Vy bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói uyển chuyển mang theo sự dịu dàng, Hường Thực nghe thấy, chân mày vốn hơi nhíu lại đã thả lỏng hơn: “Hay là chúng ta cũng ăn đi, vừa hay bàn bạc chuyện kết hôn, chị và anh về nhân cơ hội này học tập một chút không phải sao?”

Lời này nghe thì không có chỗ nào sai, nhưng nghe kỹ thì không hẳn như vậy, sắc mặt Đào Ninh rất khó coi nhìn Ân Nhạc Vy, lần này đối lại Ân Thiên Thiên ngăn cô ấy nói đùa.

Ở đây có năm người, Ân Thiên Thiên, Đào Ninh, Đồng Khánh, Hường Thực, Ân Nhạc Vy, đều là sinh viên đại học T, ngoại trừ Hường Thực học quản lý doanh nghiệp, những người khác đều học thiết kế quảng cáo, Ân Thiên Thiên vốn là người nổi tiếng trong trường, ai không biết bạn trai bốn năm nay của cô chính là Hường Thực chứ! Ân Nhạc Vy lại có lá gan lớn như vậy, đoạt bạn trai của người ta rồi còn mặt dày vô si thể hiện tình cảm trước mặt người khác!

Tin tức cô ta kết hôn sớm hơn Ân Thiên Thiên một bước, lúc này Ân Thiên Thiên cũng đã nói với Đồng Khánh và Đào Ninh, vốn quyết định chờ Ân Nhạc Vy tốt nghiệp, nhưng Ân Nhạc Vy dù gì cũng nhỏ hơn Ân Thiên Thiên một tuổi, cho dù đợi đến khi tốt nghiệp cũng phải mất một năm, một năm này cho dù đối với nhà họ Hường hay nhà họ Ân đều là khoảng thời gian không ngắn nên đã dứt khoát quyết định như vậy.

Đồng thời trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, nếu nhà họ Hường và nhà họ Ân đến bây giờ vẫn không biết quan hệ trước đây của Ân Thiên Thiên và Hường Thực ư? Quá nổi!

Trước đây hành động của Ân Thiên Thiên trong bữa tiệc sinh nhật của Ân Nhạc Vy, chỉ cần để ý là biết, nhưng bọn họ hiểu rõ còn giả vờ hồ đồ, thật sự không đuổi kịp da mặt của bọn họ.

Cảnh Liêm Uy nhẹ giọng lên tiếng, có lẽ là do uống rượu, Ân Thiên Thiên cảm thấy hình như giọng nói của Cảnh Liêm Uy có hương rượu thơm: “Không cần, nhà tôi đã bắt đầu chuẩn bị.”

Sắc mặt Ân Nhạc Vy hơi cứng ngắc, dù cho cô ta xây dựng tâm lý tốt hơn nữa, nhưng mỗi lần chỉ cần thấy Cảnh Liêm Uy, hết thay đều sẽ như nước chảy về biển đông, cô ta thật sự không hiểu vì sao người đàn ông như Cảnh Liêm Uy lại nhìn trộm Ân Thiên Thiên? Chẳng lẽ mình không xuất sắc hơn Ân Thiên Thiên sao?

“Anh về...” Ân Nhạc Vy còn muốn nói điều gì, đã nhìn thấy giám đốc đích thân đưa nhân viên đến, cũng cắt đứt lời nói của cô ta, tất cả mọi người chỉ có thể nhìn bọn họ tiến vào, ánh mắt chú ý đến món gà sốt chua ngọt, Ân Nhạc Vy theo bản năng hỏi: “Không phải ở “Long Phụng” món gà sốt chua ngọt mỗi ngày chỉ giới hạn 100 phần sao? Lúc này mới nói không có, bây giờ sao lại có?”

Tiếng nói vừa dứt, người nhà họ Hường và nhà họ Ân đều quay đầu nhìn giám đốc Hoàng.

Giám đốc Hoàng hơi nghiêng đầu nhìn nhân viên phía sau, nhân viên không bị ảnh hưởng chút nào mang thức ăn lên, giám đốc Hoàng mới nói: “Xin lỗi cô Ân, món gà sốt chua ngọt của “Long Phụng” quả thật mỗi ngày chỉ giới hạn 100 phần, lúc cô chọn món thật sự đã hết, nhưng phần này là do người nhà họ Cảnh gọi.”

Một câu người nhà họ Cảnh lập tức khiến mọi người ở đó im lặng, giám đốc Hoàng như không để ý, nói tiếp: “Tuy “Long Phụng” là thương hiệu nổi tiếng ở thành phố T, nhưng đối mặt với người nhà họ Cảnh, chúng tôi không thể chống đối, nếu cô Ân có bản lĩnh này, đừng nói là món gà sốt chua ngọt của “Long Phụng”, cho dù muốn tôi đích thân phục vụ cho cô, tôi cũng vui vẻ chấp nhận.”

Giám đốc Hoàng vừa nói ra khiến mọi người ở đây giật mình run lên.

Giám đốc Hoàng nhìn bề ngoài mặc dù chỉ là một giám đốc nhà hàng, nhưng đây là nhà hàng nổi tiếng nhất, chính nhất, có quyền có tiền có thế nhất thành phố T, huống chi nghe đồn nhà hàng này là kiệt tác của “bàn tay quỷ”, ai dám đắc tội? Một giám đốc nho nhỏ, ra ngoài tuyệt đối là CEO trong công ty lớn, bọn họ nào dám đắc tội?

“Giám đốc Hoàng cứ nói đùa, chẳng qua con gái của tôi cảm thấy hiếu kỳ mà thôi.” Ân Bách Phú đứng ra nói, vẻ mặt đều là nụ cười: “Cậu cả nhà họ Cảnh thật sự quá khách khí rồi.”

Một câu nói đã buộc nhà họ Ân và nhà họ Cảnh chung với nhau, mặt dày hết nói nổi!

Đôi mắt của giám đốc Hoàng sau chiếc kính gọng vàng hơi chuyển động, không nói gì, lập tức xoay người rời đi.

Hường Quang Hùng và Ân Bách Phú chuẩn bị vào, Lý Mẫn và mẹ của Hường Thực là Ngụy Chiêu Dung đã ngồi ngồi xuống bàn, trên bàn ngoài món gà sốt chua ngọt mới mang lên, còn có nhiều món ăn khác, ít nhiều đã động đũa, rất tự nhiên, Lý Mẫn lên tiếng.

“Chuyện gì đây? Mau gọi người dọn đi, mang thức ăn mới lên cho tôi!” Lý Mẫn đột nhiên tức giận hét ra ngoài cửa, cứ như bà ta bị kinh hoàng vậy: “Những thứ canh thừa thịt nguội này sao có thể bưng lên chứ? Để thông gia thấy thật ngại quá, đây là muốn đánh vào mặt nhà họ Ân chúng tôi sao?”

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Nhân viên luôn túc trực ở cửa của “Long Phụng” tiến vào đã bị Lý Mẫn nói xối xả.

Ân Thiên Thiên rất cố gắng kiềm nén tâm trạng của mình, nhưng cuối cùng không nhịn nổi nữa, đi lên nói: “Mẹ, không phải mọi người có chuyện cần bàn sao? Đến phòng riêng của mọi người đi, bọn con ở đây vẫn chưa kết thúc.”

Sắc mặt Lý Mẫn lập tức trầm xuống, bàn tay nghiêm khắc vỗ bàn đứng lên, chỉ vào Ân Thiên Thiên mắng: “Cô đúng là không biết xấu hổ! Nếu không phải anh trai cô, cô cho rằng mình vào được chắc? Đây là nơi nào, cô còn mang những đứa bạn đủ hạng người đến? Còn đặt phòng số 0 của “Long Phụng”, rồi cuộc cô có nào không, phòng số 0 là phòng chỉ có người nhà họ Cảnh sử dụng, cậu cả nhà họ Cảnh cho nhà chúng ta thể diện, cô lại lăng phí như vậy? Đây căn bản là anh trai cô nhờ nhà họ Cảnh và hai nhà Ân Hường! Cô là cái thá gì?”

“Con tôi đây từ trước đến nay đều dùng phòng số 3, con không có thể diện lớn như vậy trước mặt nhà họ Cảnh.” Ân Thiên Tuấn đột nhiên nói, căn phòng lại im ắng, lập tức bồi thêm một câu: “Con chỉ biết, phòng số 0 từ trước đến nay đều là của riêng nhà họ Cảnh, không chiêu đãi khách lạ.”

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 58: Đóa sen trắng thật lớn

Một câu nói, không có bất kỳ ai lên tiếng.

Sắc mặt Ân Thiên Thiên không thay đổi, Cảnh Liêm Uy yên lặng đứng bên cô, Đào Ninh và Đồng Khánh theo bản năng quay đầu nhìn trái phải, tựa như đang tìm kiếm “người nhà họ Cảnh”.

“Người... người nhà họ Cảnh?” Ân Nhạc Vy theo bản năng lặp lại một lần, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh trai mình, miễn cưỡng cười nói: “Anh, anh có nhầm gì không? Ở đây đâu có người nhà họ Cảnh, chỉ có người nhà họ Hường và nhà họ Ân, còn có hai người bạn học mà thôi, cho dù anh không hài lòng với những lời mẹ nói với chị, cũng không đến mức như vậy chứ...”

Câu này khó tránh khỏi hơi gương ép, là câu không ai dám nói.

Ánh mắt Hường Quang Hùng nghi ngờ nhìn Cảnh Liêm Uy, đôi mắt híp lại, một lúc sau mới nói: “Người nhà họ Cảnh? Ở đây có người nhà họ Cảnh?”

Sắc mặt Ân Bách Phú rất xấu xí, căn bản cũng không muốn để ý tới nhiều như vậy, nhưng bản đàn ông ta thật sự nghi ngờ có phải Cảnh Liêm Uy là người nhà họ Cảnh không, thế nhưng cuối cùng vẫn phá vỡ ý nghĩ của mình, dù thế nào Cảnh Liêm Uy cũng chỉ là một bác sỹ khoa ngoại có chút bản lĩnh ở bệnh viện Nam Tự mà thôi!

“Người nhà họ Cảnh đâu có dễ gặp như vậy?” Gầm lên giận dữ, cùng với sự chuyển ngoặt mạnh mẽ, Ân Bách Phú trực tiếp ngồi xuống bàn ăn nói tiếp: “Nói này quả thật có một người họ Cảnh, chỉ là người họ Cảnh này không phải người nhà họ Cảnh, chẳng qua chỉ là một bác sỹ khoa ngoại mà thôi, nếu không phải có cậu cả nhà họ Cảnh, chúng ta đâu thể vào đây? Đừng nói nhiều như vậy, mau ngồi xuống ăn uống gì đi, bàn bạc chuyện kết hôn của hai đứa trẻ.”

Hương Quang Hùng ngời ngời nhìn Cảnh Liêm Uy vẫn không nói gì, nghĩ lại, Cảnh Liêm Uy rốt cuộc là con rể của Ân Bách Phú, nếu Ân Bách Phú có thể khẳng định anh không phải người nhà họ Cảnh, chẳng qua chỉ là một bác sỹ bình thường mà thôi, vậy thì nói rõ Cảnh Liêm Uy chẳng qua chỉ trùng họ với người nhà họ Cảnh.

Rất nhanh, Hương Quang Hùng báo Ngụy Chiêu Dung và Hương Thực ngồi xuống, Lý Mẫn cũng vội vàng lôi kéo Ân Nhạc Vy ngồi xuống, nhưng lại hoàn toàn bài xích nhóm người Ân Thiên Thiên vốn đang ăn cơm ở đây.

Ân Thiên Thiên nhu mày, theo bản năng tiến lên, nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị cắt đứt.

“Mấy người các người, nếu không có chuyện gì thì về đi, đây không phải là nơi các người có thể tùy tiện vào.” Lý Mẫn vành mặt hất hàm nói, lại nhìn Ân Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, con ngồi xuống ăn thêm chút nữa, món gà sốt chua ngọt vừa mang ra, con cũng nếm thử đi!”

Nói rồi, Lý Mẫn chỉ chủ động gấp vào chén trống bên cạnh, nhìn Ân Thiên Tuấn cười hài lòng.

Lửa giận trong lòng Ân Thiên Thiên bốc lên, từ sau khi bọn họ xuất hiện đã tự coi mình là chủ nơi này, còn ra vẻ mình làm trở ngại bọn họ! Chuyện buồn cười như vậy, quả thật có chưa bao giờ gặp qua!

Sắc mặt Ân Thiên Thiên trầm xuống, ngực cũng phập phồng, mỗi mím chặt kiềm nén lửa giận của mình!

Hôm nay, Ân Bách Phú, Lý Mẫn cùng với Ân Nhạc Vy làm tốt lắm! Rõ ràng nhìn thấy hôm nay có làm chủ nơi đây, có bạn học của cô, có anh trai của cô, còn có chồng chưa cưới của cô, nhưng những người này lại có thể như vậy, không thêm để ý mà trực tiếp ra lệnh đuổi cô!

Thế giới này có cần có người mặt dày như vậy không?

Ân Thiên Thiên tức đến mức muốn bật cười!

Hít sâu một hơi, Ân Thiên Thiên cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, Ân Thiên Tuấn và Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh nhìn, cũng không nhúng tay vào, tựa như cũng muốn xem Ân Thiên Thiên rốt cuộc sẽ làm thế nào, Đào Ninh có chút lo lắng, tiến lên kéo tay Ân Thiên Thiên, không cho có xằng lên.

“Thiên Thiên, không sao đâu, dù gì chúng ta đều no rồi, vừa hay có thể ra ngoài hít thở không khí, không phải rất tốt sao?” Đào Ninh cố gắng khuyên Ân Thiên Thiên, có ấy là bạn thân của Ân Thiên Thiên, vẫn luôn biết tính tình Ân Thiên Thiên rất thẳng thắn, là người không giấu được lời trong lòng nên cố gắng muốn đưa cô đi: “Hay là chúng ta ra công viên đi dạo, tiêu com một chút, không phải rất tốt sao?”

Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn Đào Ninh và Đồng Khánh, hai người đều rất hiểu không ním cười, trong nháy mắt đó Ân Thiên Thiên lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi vì có những người nhà như vậy. Cô cũng chẳng muốn tranh giành gì, Ân Thiên Thiên theo Đào Ninh định rời đi, chỉ là Lý Mẫn lại không hề có chút xấu hổ.

“Ân Thiên Thiên, cô ra ngoài thì báo giám đốc Hoàng chuẩn bị thêm một phần gà sốt chua ngọt nữa, một phần này đầu đủ ăn, tôi nghe nói em gái Hương Thực là Hương Linh cũng rất thích món này.” Lý Mẫn cứ như lẽ đương nhiên sai bảo Ân Thiên Thiên sắp rồi khỏi phòng số 0, đôi mắt cũng không thêm liếc có một cái, dường như cô chẳng qua chỉ là một người hầu mà thôi: “Thật là, nhìn những món trên bàn này, không có chút thương thức nào!”

Ân Thiên Thiên đã đi tới cửa lập tức thở ra một hơi, gấu cọt nhếch miệng cười, lúc này đây cô thật không nhịn nổi nữa! Cô mở cánh cửa trước mặt khiến người trong phòng kinh ngạc.

“Mọi người hãy lập tức mời những người không liên quan trong phòng bao ra ngoài!” Giọng nói của Ân Thiên Thiên có chút thờ ơ và phẫn nộ, xem ra là bị cái nhà này chọc tức, khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm: “Tôi hy vọng lần tới chúng tôi đừng bữa, mọi người đừng tùy tiện để người khác vào trong!”

Nhân viên túc trực ở cửa sững sờ trong chớp lát nhìn Ân Thiên Thiên, nhưng đã làm việc ở đây lâu rồi, họ nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hơi cúi đầu thì thầm vào câu trong bộ đàm gần ở cổ áo, nhanh chóng đi vào, trực tiếp nói với người nhà họ Ân và nhà họ Hương đang ra về chủ nhân ở đây: “Các vị, thật ngại quá, có thể mời các vị ra ngoài không? Khách ở phòng số 0 hôm nay cũng không phải là các vị.”

Một câu nói khiến sắc mặt của tất cả những người trên bàn đều rất khó coi.

Quả thật, ai đối diện với tình huống như vậy đều thay đổi sắc mặt, đây không phải là bị và mặt trước mặt mọi người sao?

Lý Mẫn phục hồi tinh thần lại đầu tiên, đôi đũa trong tay đập xuống bàn, đứng lên mắng Ân Thiên Thiên: “Ân Thiên Thiên, cái thứ làm mất mặt này, có biết mày đang làm gì không? Mày không muốn thấy em gái mình tốt đẹp, muốn làm loạn ở đây à? Nhà họ Ân tao dạy mày không biết lớn nhỏ như vậy từ lúc nào? Mày cứ ra ngoài cho tao, đừng làm mất mặt người khác ở đây!”

Gần đây Ân Thiên Thiên cũng không biết mình làm sao, có lẽ vì sắp gả ra ngoài nên cảm xúc dao động lớn, trước đây nếu thấy Lý Mẫn như vậy cô có thể nén giận, nhưng kể từ khi biết Cảnh Liêm Uy sẽ bảo vệ mình, hơn nữa Ân Thiên Tuấn cũng ở phía sau, là gan cũng lớn hơn!

Sầm mặt lại, Ân Thiên Thiên không chút biểu cảm nhìn Lý Mẫn: “Bà đã không sợ mất mặt xông vào thì đâu còn để ý có mất mặt hay không? Bây giờ bà mau đi đi, nếu không lát nữa báo vệ tôi thì thật sự là mất mặt với cả thành phố T đó!”

Đào Ninh đứng bên cạnh Ân Thiên Thiên, vốn muốn kéo tay Ân Thiên Thiên, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại không sợ trời không sợ đất của cô, cô ấy cũng không có cảm giác gì nữa, dứt khoát đứng bên cạnh âm thầm ủng hộ Ân Thiên Thiên.

Trong mấy năm này, người nhà họ Ân quả thật ngày càng quá đáng với Ân Thiên Thiên...

“Ân Thiên Thiên! Mày đúng là đồ oan nghiệt!” Ân Bách Phú lần đầu tiên mất mặt trước mặt Hương Quang Hùng, hai người đều là những người ngang bằng nhau ở thành phố T, rất nhiều người sau lưng đều lấy hai người ra so sánh, bất kể mọi thứ, nhưng hôm nay Ân Thiên Thiên làm loạn như vậy, thể diện của ông ta trước mặt Hương Quang Hùng đúng là mất sạch, ông ta tức đến mức trừng mắt hét về phía Ân Thiên Thiên: “Mày cứ ra ngoài cho tao! Đây là do anh trai mày sắp xếp, mày là con gái của Ân Bách Phú tao! Nào có con gái không nghe lời bố! Mày lập tức cứ ra ngoài cho tao! Đừng ý anh trai mày yêu thương mày mà không kiêng nể gì cả!”

Ân Thiên Tuấn vẫn đứng bên cạnh nhìn, thậm chí nhiều lần muốn đứng ra nói chuyện đều bị Cảnh Liêm Uy sau lưng kéo lại, cứ nhìn những người thân nhất của mình nói ra những lời như vậy với người em gái anh yêu thương nhất.

Trong lúc nhất thời, Ân Thiên Tuấn muốn hỏi Ân Thiên Thiên một câu, trong suốt năm năm anh ấy không ở đây, cô đã nghe những lời như vậy bao nhiêu lần?

Trái tim đau nhói, Ân Thiên Tuấn rất thương Ân Thiên Thiên...

Ân Thiên Thiên nhìn Ân Bách Phú và Lý Mẫn không những không giận mà còn cười, đứng ở đó yên lặng đợi, đôi mắt thẳng tắp nhìn Ân Nhạc Vy, rõ ràng là đang chờ Ân Nhạc Vy nói.

Ở nhà họ Ân từ trước đến nay đều là như vậy, Ân Nhạc Vy không bao giờ buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể sỉ nhục cô trước mặt người khác! Đã nhiều năm như vậy, đây là một trong những lý do danh tiếng của cô không tốt! Em gái tốt của cô đã đóng góp không ít!

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Ân Nhạc Vy kéo cánh tay của Hương Thực đang ngồi cạnh mình, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đáng thương, nhìn Ân Thiên Thiên nhẹ nhàng nói: “Chỉ, chị đừng cãi nhau với bố mẹ nữa, em biết chuyện này là em không đúng, em không nên kết hôn sớm hơn chị, cũng không nên có lễ đính hôn, chị không vui cũng là đương nhiên, nhưng chị à, chị có thể đừng giận bố mẹ được không, đây đều là lỗi của em...”

Đào Ninh ghen hờn trên trời nhìn biểu hiện của Ân Nhạc Vy, cả người như ngưng ngẩn, trong đại học T cô thường nghe đồn về cô hai nhà họ Ân, nào là đáng thương, yếu đuối, tính tế khéo léo... Nhưng chẳng qua chỉ là đóa sen trắng to bụi? Trước đây cô vẫn không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay coi như mở rộng tầm mắt...

Bản lĩnh nói chuyện này quả thật là đóa sen trắng to bụi yếu đuối...

Bỗng nhiên trong lúc đó, Đào Ninh có chút thương cảm cho đóa hoa vô tội ấy...

Ngay lúc đó, giám đốc Hoàng đã đưa người đến đứng trước cửa phòng bao, nghe hết những lời Ân Nhạc Vy nói, ai biết ngày mai sẽ có thêm một chuyện cười về cô cả nhà họ Ân nữa hay không.

Hương Thực vừa nghe Ân Nhạc Vy nói, cũng cảm thấy có phải Ân Thiên Thiên không vui vì chuyện này không, đôi mắt không tự chủ nhìn sang, đôi mắt ẩn chứa tình cảm cất giấu với Ân Thiên Thiên, có phải cô đã hối hận

không?

Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh nhìn tình huống đó, khuôn mặt đẹp trai trở nên lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ân thiên thiên nổi giận

Khoảng cách giữa Lý Mẫn và Hường Thực cũng không xa, thậm chí vị trí của Hường Thực ở trong tầm nhìn của bà ta, vô tình quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng không khỏi kinh ngạc, lần này bà ta tức đến mức xồng thảng lên hét vào mặt!

“Ân Thiên Thiên, mày là thứ đáng xấu hổ, lập tức rút về cho tao! Suốt ngày dựa vào khuôn mặt này quyến rũ đàn ông, thật sự không biết sao nhà họ Ân chúng ta lại có đứa con gái như vậy!” Lý Mẫn vừa nói vừa nhanh chóng đến gần Ân Thiên Thiên, thậm chí lao đến gần vẫn không tính là gì, thừa dịp Ân Thiên Thiên chưa phục hồi tinh thần đã nâng cao tay mình lên, chuẩn bị tát một cú, miệng còn hét: “Hôm nay tao phải dạy dỗ mày một trận!”

Đào Ninh đứng bên cạnh thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy cú tát của Lý Mẫn sắp hạ xuống rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn không được nhìn hơi tái trắng.

Ân Thiên Thiên trong chốc lát cũng chưa lấy lại tinh thần, mở to mắt nhìn cú tát hung hăng đó!

Bộ móng của Lý Mẫn mới làm gần đây, nếu không cẩn thận, móng tay nhọn hoắt sẽ làm xước làn da mịn màng, Ân Thiên Thiên có thể sẽ bị hủy khuôn mặt!

Cảnh Liêm Uy đã có chuẩn bị ngay khi Lý Mẫn lao đến, tuy anh không tiếp xúc nhiều với người nhà họ Ân, chỉ vờn vện vài lần đã khiến anh hiểu rõ, người nhà họ Ân ngoại trừ Ân Thiên Tuấn đều không đối xử tốt với Ân Thiên Thiên, nên khi Lý Mẫn lao tới, Cảnh Liêm Uy theo bản năng đề phòng.

Bốp!

Một cú tát rơi xuống, nhưng cũng không rơi xuống khuôn mặt của Ân Thiên Thiên, mà rơi trên mu bàn tay của Cảnh Liêm Uy không kịp ngăn cản chỉ có thể đưa tay cản, Ân Thiên Thiên giật mình khi nghe tiếng vang lạnh lạnh, mỗi người được mùi ngai ngái...

Đôi mắt sáng của cô chớp mắt tròn to, ngay cả Đào Ninh cũng không nhận được há miệng, Ân Thiên Tuấn gất gao nhủ mày.

Cú tát của Lý Mẫn đã làm tổn thương bàn tay của Cảnh Liêm Uy!

Ân Thiên Thiên như phát điên, nắm chặt bàn tay bảo vệ trước mặt mình, mu bàn tay màu đồng có một vết thương mới đang chảy máu, mà Lý Mẫn đang hét lên.

“Cảnh Liêm Uy thăng thiên này! Mày muốn chết có phải không? Móng tay của tôi đau quá!” Lý Mẫn nắm lấy móng tay của mình, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hung tợn nhìn Cảnh Liêm Uy như anh phạm tội gì không thể tha thứ: “Bác sỹ nghèo như mày còn ra vẻ anh hùng, mày cho rằng mày sẽ đỡ hết tất cả mọi chuyện vì Ân Thiên Thiên sao? Tao cho mày biết! Nó là con gái nhà họ Ân, chỉ cần tao thích, tao muốn đánh thì đánh, muốn mắng cứ mắng! Cái thằng...”

“Bà cầm miệng cho tôi!”

Đột nhiên, tiếng ồn ào của Lý Mẫn ngưng bật như bị điểm huyết sững sờ nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình, rõ ràng chỉ là sinh viên vừa mới ra khỏi trường, từ đâu ra mà mạnh mẽ vậy?

Ân Thiên Thiên giận rồi! Một tiếng hét cắt đứt tất cả dòng suy nghĩ của mọi người, lời nói và cả động tác.

Mặc dù cô không học y nhưng cũng biết tầm quan trọng của đôi tay đối với một bác sỹ khoa ngoại, huống chi đôi tay của Cảnh Liêm Uy còn được gọi là “đôi tay thiên tài”, có thể đầu một trận với “bàn tay quỷ” thao túng thị trường cổ phiếu trong truyền thuyết, nhưng hôm nay Lý Mẫn lại làm bị thương bàn tay của Cảnh Liêm Uy trước mặt cô!

Ân Thiên Thiên đứng trước mặt Lý Mẫn, bảo vệ Cảnh Liêm Uy như bảo vệ con, Đào Ninh mở to mắt nhìn đáng về kia, cô ấy chưa từng thấy Ân Thiên Thiên như vậy!

“Tôi cho bà biết, nếu hôm nay tay của Cảnh Liêm Uy xảy ra chuyện gì! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bà đơn giản như vậy đâu!” Ân Thiên Thiên tròn mắt giận dữ nhìn Lý Mẫn, giọng nói trầm thấp không che giấu được sự phẫn nộ bên trong “Tôi nhất bà hãy cầu nguyện Cảnh Liêm Uy không sao, nếu không tôi e bà bán cả nhà họ Ân cũng không đền nổi!”

Người ở đây đều nhìn Ân Thiên Thiên như người lạ, con giận thật đáng sợ.

Mặt Ân Nhạc Vy trắng bệch nhìn Ân Thiên Thiên, mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần, ngay cả Hường Thực cũng có chút kinh ngạc, hai người ở bên nhau bốn năm trời, Ân Thiên Thiên cũng chưa từng tức giận như vậy!

Cảnh Liêm Uy đứng cạnh Ân Thiên Thiên, cup mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, mắt phượng híp lại, môi mòng khê mím.

Ân Thiên Thiên như vậy rất thú vị, ít ra không chán như bình thường.

Biết bảo vệ anh, vậy thì không cần đề cô đến chỗ bà nữa...

Ân Thiên Thiên nhìn Lý Mẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy điên cuồng phẫn nộ: “Tôi tin rằng không phải bà không biết tầm quan trọng của đôi tay bác sỹ khoa ngoại, nhưng bây giờ bà chỉ quan tâm đến móng tay của mình! Tôi thật sự lo lắng một ngày nào đó bà làm sao bán cả mình đi mà cũng không biết!”

Ân Bách Phú thấy vợ mình chịu ảm ức ở chỗ con gái, lập tức tức giận, đi nhanh tới còn chưa kịp nói gì, đã thấy Ân Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào ông, nói rành rọt: “Giám đốc Hoàng, căn phòng này là chúng tôi đặt, bây giờ tôi không chỉ muốn anh đuổi hết những người không liên quan ra ngoài, tôi còn muốn anh khừ trùng nơi này, chỉ cần là thứ bọn họ chạm vào tôi đều không muốn thấy nữa! Bởi vì...”

Ân Thiên Thiên nhìn Ân Bách Phú tức đến mức trán nổi gân xanh, tiếng nói nhẹ nhưng lại có khí phách: “Tôi sợ bẩn!”

Tiếng nói vừa dứt, giám đốc Hoàng lên tiếng: “Xin cô yên tâm, tôi nhất định làm tốt chuyện này, đồng thời cam đoan về sau khi tận hưởng dịch vụ ở “Long Phượng”, tuyệt đối sẽ không tái diễn tình trạng hôm nay, hôm nay là do sơ sót của nhân viên chúng tôi.”

Ân Thiên Thiên cũng không nói lời nào, coi thường nhìn những người phía sau nói đuổi nhau vào, yên lặng đứng cạnh người nhà họ Ân và nhà họ Cảnh, không tiếng động thúc giục, nếu bọn họ đồng ý phối hợp thì họ cũng vui lòng, nhưng lời nói của Ân Thiên Thiên hôm nay phải thực hiện!

Hường Quang Hùng và Ân Bách Phú đã lần lại ở thành phố T nhiều năm, chưa bao giờ tức như hôm nay, lại bị đưa con gái hai mươi ba tuổi mới ra trường đuổi khỏi “Long Phượng” tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố T? Nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài, sẽ gây nên một trận bão động!

Trong khoảng thời gian ngắn, Hường Quang Hùng cũng phẫn nộ, chỉ là sự phẫn nộ của ông ta rõ ràng không hướng về phía Ân Thiên Thiên mà là hướng về phía Ân Bách Phú! Đối với ông ta mà nói, không thể quản lý tốt con gái của mình là lỗi của bố!

“Hừ!” Nặng nề hừ một tiếng, Hường Quang Hùng đứng dậy, trực tiếp cản dặn Hường Thực: “Gọi điện thoại cho em gái con báo nó đừng tới nữa, hôm nay đây không phải là nơi của chúng ta!”

Ân Bách Phú nghe lời này cũng biết nhà họ Hường bị mình chọc giận, tuy ngay từ đầu nhà họ Hường muốn mượn thế lực của nhà họ Ân hoàn thành dự án trong tay, nhưng chuyện trên thương trường trước nay không bao giờ tuyệt đối, Ân Bách Phú ông ta vẫn có chuyện nhỏ và Hường Quang Hùng, bây giờ âm ỉ chuyện này, vốn dĩ không cần trao đổi ích lợi, giờ có lẽ ông ta phải nôn ra một ngụm máu!

Hường Quang Hùng đưa vợ và con trai rời đi, khi đi ngang qua Ân Bách Phú bèn nói một câu kỳ lạ: “Ân Bách Phú, tôi thật sự không nhìn ra, thì ra nhà họ Ân của ông là dòng họ không có gia giáo như vậy! Ngay cả con gái của mình cũng không quản lý tốt, cò lỳ muốn quản tốt “Thiên Ân”? Ha ha...”

Ân Bách Phú tức giận vì lời nói của Hường Quang Hùng, nhưng lúc này không thể nói cũng không thể làm gì, bởi vì người ở đây nhiều, ngay cả phía sau ông ta còn có bảo vệ của “Long Phượng” đang đứng! Đây chính là

muốn “mời” bọn họ ra ngoài!

Mắt thấy Hường Quang Hùng sắp ra khỏi phòng, Lý Mẫn bị báo vệ sau lưng đẩy nhẹ, lập tức thẹn quá hóa giận hét to: “Mọi người ai dám động đến tôi, tôi là mẹ của Ân Thiên Tuấn, cậu cả nhà họ Cảnh và con tôi là bạn rất thân, mọi người không sợ người nhà họ Cảnh biết sau này gây phiền phức cho các người sao?”

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Một câu nói, Hường Quang Hùng vốn không muốn để ý tới việc nhà của nhà họ Ân không nhìn được ngừng lại, tài sản lớn nhất của nhà họ Ân không phải là “Thiên Ân” của Ân Bách Phú, mà là quan hệ của Ân Thiên Tuấn và cậu cả nhà họ Cảnh! Sao ông ta lại quên mất điểm này chứ?

Khuôn mặt tươi cười, Hường Quang Hùng vỗ vai Ân Thiên Thiên đứng cạnh mình, nhẹ nhàng nói: “Con tức của trẻ con sao lại lớn như vậy chứ, đừng cãi nhau với bố mẹ nữa, chỉ chút chuyện nhỏ, nếu cháu không thích thì chúng tôi đổi phòng khác là được.”

Những lời này đã tạo cho mọi người lối thoát, chỉ là Hường Quang Hùng nói xong chỉ quay đầu nhìn Ân Thiên Tuấn, nhẹ giọng hỏi thăm một câu: “Thiên Tuấn, bây giờ “Long Phụng” cũng chưa chắc còn phỏng, hay là cháu nói với cậu cả nhà họ Cảnh một tiếng, chúng ta dùng phòng số 1 của cậu ấy xem xem có được không?”

Đôi mắt Ân Thiên Thiên hiện lên sự trừu chọc!

Cô có nghe danh tiếng của Hường Quang Hùng trên thương trường, là “hồ ly giả dối”, rõ ràng nhìn vẻ mặt vô hại nhưng lại là người biết tính toán hơn ai hết! Những lời này không chỉ vì tìm lối thoát cho tất cả mọi người, càng là tìm lối thoát cho Ân Bách Phú, đồng thời còn muốn thăm dò Ân Thiên Tuấn có phải có quan hệ tốt với cậu cả nhà họ Cảnh như trong truyền thuyết không!

Ân Thiên Tuấn đương nhiên đã hiểu, lúc này cũng không thể hiện sự không vui của mình, chỉ nhẹ giọng trả lời một câu: “Xem ra bác Hường hiểu lầm rồi, phòng hôm nay không có liên quan gì tới cháu, cũng không liên quan đến cậu cả nhà họ Cảnh, hoàn toàn là vì một người khác của nhà họ Cảnh, mọi người cũng rõ phòng số 0 này hoàn toàn là nơi của cậu ba nhà họ Cảnh, không có cậu ấy lên tiếng thì ai dám nói chuyện? Còn phòng số 1 cháu có muốn cũng không thể tùy tiện lôi cậu cả nhà họ Cảnh ra, ai biết hôm nay có chuyện gì hay không, không phải sao?”

Mấy câu nói của Ân Thiên Tuấn trực tiếp từ chối yêu cầu của Hường Quang Hùng, đồng thời nói rõ cho ông ta biết, ông ta không có bản lĩnh lấy được phòng số 0, cho dù là cậu cả nhà họ Cảnh cũng chưa chắc...

Ân Thiên Thiên cũng không rảnh rỗi nhìn những người khác diễn trò, thấy mỗi một người họ đều chỉ quan tâm đến lợi ích của mình, không hề chú ý đến vết thương của Cảnh Liêm Uy, tính khí nóng nảy của Ân Thiên Thiên lại bùng lên!

“Giám đốc Hoàng, tôi muốn thấy nơi đây sạch sẽ trong vòng mười phút nữa! Tôi không muốn thấy đám người kia!”

Ân Thiên Thiên hét lớn, cũng không để ý những người đó, kéo Cảnh Liêm Uy ra ngoài, bước chân vội vã, không để ý đến Lý Mẫn đang hét chói tai như giết heo phía sau!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Cô hai nhà họ hướng

Cảnh Liêm Uy còn chưa lấy lại tinh thần, người cũng đã được Ân Thiên Thiên kéo ra khỏi phòng, tiếng ồn ào huyền não phía sau vang lên, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nói trong phòng.

“Các người ăn gan hùm mật gấu rồi! Tôi là mẹ của Ân Thiên Tuấn, cậu cả nhà họ Cảnh thấy tôi phải gọi một tiếng bác gái, các người dám đuổi tôi ra ngoài? Ngày mai tôi sẽ khiến các người phải rời khỏi đây!”

“Buông tay ra cho tôi, tự tôi sẽ đi! Ân Bách Phú tôi không thêm chỗ này!”

“Anh, sao hôm nay lại như vậy? Sao chị lại nói chúng ta là “những người không liên quan”? Rõ ràng chúng ta đều là người một nhà mà không phải sao?”

“Ân Bách Phú, ông thật có bản lĩnh! Vốn dĩ còn tưởng rằng ông có bản lĩnh thật sự gì, kết quả lại bị con gái của mình đuổi ra ngoài! Ông thực sự quá mất mặt! Còn khiến nhà họ Hường tôi mất mặt, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua!”

“Hừ, thì ra nhà họ Ân cũng chỉ có như vậy!”

...

Những âm thanh lộn xộn bên tai, nhưng Cảnh Liêm Uy chỉ nghe được một câu nói ám áp...

“Cảnh Liêm Uy, nếu tay của anh bị tổn thương thì phải làm sao? Em thích nhìn thấy đáng về mặc áo blouse trắng của anh, nhìn thấy đáng về vui vẻ làm việc của anh...”

Ân Thiên Thiên không biết, lần đầu tiên cô được phép đến gần Cảnh Liêm Uy, cũng vì một câu nói này, cũng không biết là vì câu nói này đã hoàn toàn trời Cảnh Liêm Uy và cô lại với nhau, dù cho sau này bọn họ cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, Cảnh Liêm Uy vẫn nhớ, cô gái này luôn đặt anh ở vị trí đầu tiên.

Thời khắc này Ân Thiên Thiên hoàn toàn không biết Cảnh Liêm Uy suy nghĩ gì, cũng không kịp bận tâm sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cô cũng chẳng phải là cô gái quá thông minh, rất nhiều chuyện rất nhiều thành công chẳng qua chỉ dựa vào nghị lực, nên lúc cô kéo Cảnh Liêm Uy đến bệnh viện cũng chỉ theo bản năng của mình, động tác quá tránh khỏi luống cuống.

“Chúng ta mau đến bệnh viện...” Ân Thiên Thiên nức nở nói, rất sợ chậm một phút giây nào, động tác lo lắng mà hoảng loạn, ánh mắt mơ hồ, sợ ý định phải một cô gái ở ngã rẽ, ôm đầu thốt lên: “Đau quá...”

Cảnh Liêm Uy không muốn tiếp tục giả bộ nữa, thật ra tay anh cũng không bị thương nghiêm trọng lắm, phải biết rằng anh là một bác sĩ khoa ngoại xuất sắc, anh không quan tâm đến vết thương nhỏ như vậy, hai tay của anh quả thật rất quý báu, nhưng cũng không đến mức kinh ngạc như vậy, anh biết rõ, điều đáng quý trọng là con người anh, không phải đôi tay!

Trán của Ân Thiên Thiên đụng vào cổ gái trước mặt, hai người đều không nhận được ôm trán kêu đau, chỉ là đối phương còn lớn tiếng hơn cả cô.

“Cô đi đứng bị làm sao vậy? Không nhìn đường à?” Ân Thiên Thiên thậm chí còn chưa nhìn rõ cô gái phía trước, trán đã bị va đau đến mức chảy nước mắt, dù cho cô gái lấy lại tinh thần trách mắng cô thì cô vẫn chưa hoàn hồn: “Hôm nay cô ra ngoài không mang theo mắt hả? Mắt mù thì đừng ra ngoài gây họa cho người khác!”

Cảnh Liêm Uy thậm chí chưa kịp liếc nhìn người đối diện là ai, theo bản năng kéo Ân Thiên Thiên vào trong phạm vi bảo vệ của mình, nhú mào, cánh tay kiên định đang chuẩn bị ôm Ân Thiên Thiên vào lòng thì chợt dừng lại.

Ân Thiên Thiên vẫn chưa hoàn hồn với lời chất vấn của cô gái xa lạ, nhưng không có nghĩa cũng chưa hoàn hồn với người đàn ông không thể quen thuộc hơn nữa Cảnh Liêm Uy, thậm chí vì động tác của anh, cơ thể cô còn chủ động muốn tiến gần nhưng cũng vì động tác của anh mà dừng lại.

Trong giây phút đó, Ân Thiên Thiên nhìn rõ hơn, ngừng cái trán đỏ nhìn người đàn ông trước mắt.

Đây là lần đầu tiên sau khi cô biết Cảnh Liêm Uy, khi cô bị người khác “ức hiếp” mà không báo vệ cô...

Cô gái dường như cũng tỉnh táo lại, ngược mắt thấy đôi mắt phương quen thuộc, cả người không nhận được hoan hô, trong nháy mắt như quên hết chuyện vừa mới xảy ra, cười híp mắt tiến lên khoác tay Cảnh Liêm Uy, lập tức Ân Thiên Thiên nghe cô ta nói: “Anh Cảnh, sao anh lại ở đây? Có phải anh biết hôm nay Linh Linh về nên đặc biệt đến?”

Anh Cảnh? Linh Linh?

Đầu óc của Ân Thiên Thiên cứng ngắc chuyển động mới nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, mới nhận ra đó là ai, bởi vì cô biết người trước mắt.

Em gái của Hường Thực, viên ngọc quý trong tay nhà họ Hường, công chúa nhỏ Hường Linh của nhà họ Hường học ballet ở Canada.

Hương Linh buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, cái trán căng đầy hơi sung nhưng vẫn xinh đẹp đoan trang, nụ cười nơi khóe miệng tăng thêm phần kiều diễm, váy đen trắng, mang giày ballet, khí chất xuất trần xinh đẹp như đóa hoa.

Cảnh Liêm Uy hơi thất thần nhìn Hương Linh trước mặt, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, động tác vốn dĩ ngưng lại đột nhiên thêm dịu dàng ôm Ân Thiên Thiên vào lòng, môi mòng khẽ nhếch cười nói: “Hương Linh, em trở về lúc nào? Sao anh không nghe nói?”

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Hương Linh không ngốc, thấy Cảnh Liêm Uy ôm cô gái ấy vào lòng thì hơi sùng sốt, ánh mắt nhìn Ân Thiên Thiên phát hiện đối phương quả thật xinh đẹp, chỉ là khí chất đó dù sao cũng không thể so với người nhảy múa thường xuyên như cô ta hay người khác, cũng không để ý, vẫn kéo ta Cảnh Liêm Uy.

“Anh Cảnh, đã lâu lắm rồi anh không đến Canada, cũng đã lâu lắm rồi không đến thăm em, chẳng lẽ anh không thích Linh Linh nữa ư?” Hương Linh làm như không thấy Ân Thiên Thiên, không thèm để ý chút nào nói tiếp: “Anh Cảnh, chắc không phải vì chị Sa đi Đức mà anh không thèm để ý đến em nữa chứ?”

Nói rồi, biểu cảm trên gương mặt lại thêm phần nũng nịu.

Cảnh Liêm Uy khẽ cười trả lời: “Đâu có, nếu giờ em đã về thì sau này đương nhiên có thể gặp rồi.”

Ân Thiên Thiên vẫn yên lặng không lên tiếng, chỉ nhìn hai người trước mặt, hôm nay Cảnh Liêm Uy có lẽ vì muốn gặp Ân Thiên Tuấn nên ăn mặc khá chín chu, Hương Linh đứng bên cạnh anh nhìn hai người rất xứng, mà cô ăn mặc có vẻ hơi tùy tiện, mặc dù không phải là kiểu thoải mái điển hình, nhưng lại kém hai người nhiều.

Rõ ràng eo vẫn cảm nhận được bàn tay ấm áp của Cảnh Liêm Uy, nhưng sao Ân Thiên Thiên lại cảm thấy nhiệt độ đôi tay này thay đổi? Không còn ấm áp như trước nữa?

Cô không thông minh, thậm chí làm việc rất bốc đồng, sự thông minh thành thạo cũng là bị ép thể hiện ra, thế nhưng cô rất nhạy cảm, đặc biệt về mặt tình cảm, cho dù là tình thân, tình yêu hay tình bạn, Ân Thiên Thiên tuyệt đối là một người nhạy cảm có thể nhận ra chút thay đổi nhỏ của người đó.

Cảnh Liêm Uy có chuyện giấu cô, hơn nữa còn có liên quan đến... tình cảm trong quá khứ.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Ân Thiên Thiên chỉ thấy lòng mình như nghẹn lại?

Cơ thể Ân Thiên Thiên hơi nghiêng dựa vào cái ôm của Cảnh Liêm Uy, tay kia cũng đặt trên ngực mình, động tác theo bản năng của cô nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện hơi thở của Ân Thiên Thiên hơi gấp gáp.

“Anh Cảnh, lần này em về một tháng là quay lại rồi, em có thể đi tìm anh không?” Hương Linh nói tiếp, biểu cảm kia như đã quen biết Cảnh Liêm Uy từ lâu: “Từ sau khi chị Sa rời khỏi đoàn ballet L của Canada thì em không gặp được anh nữa.”

Cảnh Liêm Uy vẫn cười, nhưng cũng không rút cánh tay mà Hương Linh nắm ra, cảm xúc trên gương mặt như đối với một cô em gái không hiểu chuyện.

Nhưng, Ân Thiên Thiên lại cảm nhận rõ Hương Linh thích Cảnh Liêm Uy!

Thực giác của phụ nữ đôi khi chính là như vậy, đến vừa mạnh vừa gấp, tuy không có căn cứ nhưng rất đáng tin.

Cảnh Liêm Uy gật đầu coi như đồng ý, vết thương trên tay đã ngừng chảy máu, vết thương nho nhỏ hơi lộ ra, Ân Thiên Thiên cũng nhìn thấy vết thương nhạt đó, mảnh mảnh như bình thường bị chảy máu mũi, ban đầu mạnh mà gấp, sau đó từ từ dừng lại, chỉ cần một miếng dán cá nhân...

“Anh Cảnh, anh và...” Hương Linh đang định nói gì, đột nhiên bị Ân Thiên Thiên cắt lời.

“Cảnh Liêm Uy, có phải tay anh cần dán miếng dán cá nhân khừ trùng không?” Ân Thiên Thiên như không thấy Hương Linh, chỉ ngẩng đầu nhỏ nhìn Cảnh Liêm Uy, nếu lúc này Cảnh Liêm Uy nhìn, sẽ bắt gặp sự lo sợ và chờ mong trong ánh mắt của Ân Thiên Thiên, đáng tiếc anh vẫn không quay lại...

Cúi đầu nhìn tay của mình, Cảnh Liêm Uy cười nói: “Không sao, vết thương nhỏ này không có vấn đề gì.”

Trong nháy mắt, Ân Thiên Thiên nghe thấy tim mình như rơi xuống đáy biển sâu.

Lúc này Hương Linh mới nhìn thấy vết thương trên tay Cảnh Liêm Uy, lập tức trợn mắt nhìn Ân Thiên Thiên nói: “Ân Thiên Thiên, cô là người không biết xấu hổ, tại sao có thể làm tay của anh Cảnh bị thương, cô có biết tay của anh ấy quý giá thế nào không?”

Đuôi lông mày của Cảnh Liêm Uy hơi nhu, nhìn thoáng qua Ân Thiên Thiên có vẻ hơi lạnh nhạt, tựa như chưa hoàn hồn sau đợt dả kích của đám người Lý Mẫn, khuôn mặt hơi trắng bệch, lúc này mới nhớ tới anh trai Hương Linh chính là Hương Thực, mà Ân Thiên Thiên và Hương Thực yêu nhau bốn năm, vậy hai bên chắc chắn biết nhau.

Chính xác, Ân Thiên Thiên và Hương Linh quen biết nhau, có điều cũng chỉ gặp một lần mà thôi, ba năm trước Hương Linh về nghỉ ngơi lúc rời đi quên mang theo đồ, Hương Thực bảo cô đưa giúp nên mới quen.

Lần đầu tiên gặp, Hương Linh không thích Ân Thiên Thiên, chỉ vì Ân Thiên Thiên quá thật rất đẹp.

Sự ghen ghét giữa các cô gái chỉ đơn giản như vậy, vì có giới hơn tôi mà thôi, trừ phi có một ngày cô giới đến mức người ta nhìn phải ngưỡng mộ, bằng không tôi sẽ mãi mãi ghét cô!

Ân Thiên Thiên đợi một lúc không nghe thấy Cảnh Liêm Uy nói, bèn hơi hé môi.

Cô không biết Cảnh Liêm Uy xem Hương Linh là gì, nhưng nếu nói Cảnh Liêm Uy không biết Hương Linh có ý với anh, cô không tin.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chậm một bước chính là cả đời

Lặng lẽ hít một hơi thật sâu, Ân Thiên Thiên mới nói: "Vết thương này tạm thời chưa nói đến chuyện không phải tự gây ra, cho dù là do tôi gây ra, dựa vào công phu quần lấy người khác của cô Hương đây, cho dù chúng tôi muốn đến bệnh viện cũng không hề dễ dàng."

Một câu nói, thẳng thắn vạch trần Hương Linh chưa nắm rõ tình huống đã muốn dây dưa với người khác không ngớt rồi.

Gương mặt Hương Linh giận đến mức phát đỏ, trợn mắt nhìn Ân Thiên Thiên.

Cảnh Liêm Uy vừa mới thất thần rút cuộc cũng lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy bộ dạng Hương Linh như vậy thì không nhìn được khẽ nhủ mày, anh rút ra cánh tay vẫn luôn bị cô ta ôm lấy này giờ nhẹ giọng nói, giống như đang an ủi em gái mình vậy: "Được rồi Linh Linh, bọn anh bây giờ còn có việc, có chuyện gì nói sau, anh đi trước."

Dứt lời, Cảnh Liêm Uy kéo tay Ân Thiên Thiên rời đi, hoàn toàn bỏ mặc Hương Linh đứng lại đó.

Ân Thiên Thiên cau mày, cúi đầu không nói gì.

Đây là tình huống gì vậy?

Nhìn hành động vừa rồi của Cảnh Liêm Uy, cô vốn cho rằng giữa Cảnh Liêm Uy và Hương Linh thật sự có gì đó, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy. Đột nhiên, trong đầu Ân Thiên Thiên liền lóe lên hai chữ, hai chữ Hương Linh vừa nói - Chị Sa.

Trước lúc lên xe, Ân Thiên Thiên hồ nghi quay đầu nhìn Cảnh Liêm Uy.

Đối với quá khứ của anh, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc này, Ân Thiên Thiên dường như mới bừng tỉnh. Cô chỉ biết anh là người nhà họ Cảnh tiếng tăm lừng lẫy, là cậu ba tính tình khiêm tốn, biết anh là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng ở bệnh viện Nam Tự, có một “đôi tay Thiên tài”, biết anh sắp trở thành chồng mình, hai người sắp sửa bước vào lễ đường thành hôn... Thế nhưng, đối với quá khứ của Cảnh Liêm Uy cùng con đường tình cảm của anh, cô lại hoàn toàn chẳng biết gì cả...

Anh thích gì, không thích gì, hết thảy Ân Thiên Thiên cô đều không biết.

Yên lặng ngồi trên xe, Ân Thiên Thiên một câu cũng không nói, chỉ cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì. Đột nhiên cô nhớ lại, lần trước khi hỏi anh tại sao muốn cưới mình, rõ ràng câu trả lời ở ngay trước mắt cô lại chẳng có dùng khi nghe. Mà bây giờ cô muốn biết câu trả lời là gì đến vậy, lại mắt đi đứng khi hỏi anh rồi.

Có phải cô vẫn luôn nhát gan như vậy hay không?

Dọc đường đi, Cảnh Liêm Uy dường như cũng không chú ý tới vẻ bất thường của Ân Thiên Thiên. Sau khi đưa cô về liền lái xe trở lại nhà họ Cảnh, để lại Ân Thiên Thiên một mình đứng trước cửa nhà họ Ân nhìn theo, anh cũng hoàn toàn không hay biết.

Ban đêm, Ân Thiên Thiên ngồi trong bồn tắm, không khí ngập tràn mùi thơm. Hai cánh tay trắng nõn đan vào nhau gác trên thành bồn tắm, suy nghĩ không biết đã bay đi đâu.

Chị Sa?

Chị Sa mà Hường Linh nói tới là ai? Bạn gái trước kia của Cảnh Liêm Uy hay sao?

Cảnh Liêm Uy lớn hơn cô gần bốn tuổi, năm nay cũng hai mươi bảy rồi, nói trước kia không có bạn gái Ân Thiên Thiên mới không tin. Nhưng chị Sa này là ai? Mà Cảnh Liêm Uy nhìn thấy hành động lúc đó của Hường Linh kia là có ý gì?

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Chân mày nhuật thật chặt, đôi đồng tử trắng đen rõ ràng dường như cũng bao phủ bởi một tầng sương mù, Ân Thiên Thiên cứ nằm trong bồn tắm như vậy mà suy tư, cho đến khi nghe thấy điện thoại di động reo, Ân Thiên Thiên mới từ trong phòng tắm bước ra.

Màn hình hiển thị tên Đồng Khánh.

Lúc này, Ân Thiên Thiên mới sực nhớ ra, khi đó cô nổi giận dưng dưng một trận liền quên mất Đồng Khánh và Đào Ninh, Đào Ninh dù sao cũng quen thói thần kinh của cô rồi, nhưng Đồng Khánh hẳn vẫn còn chưa tiếp nhận được. Ân Thiên Thiên có chút ảo não, cẩn thận nhắc điện thoại: "A lô?"

Đồng Khánh bên kia giống như đang ở trong KTV*, có chút ồn ào nhưng cũng không đến nỗi hoàn toàn không nghe được: "Thiên Thiên, sao cậu còn chưa tới? Bây giờ chỉ thiếu mỗi mình cậu, cả lớp đều đến đông đủ rồi. Có phải đang tắc đường hay không?"

Đồng Khánh vừa mở miệng, Ân Thiên Thiên mới chợt nhớ ra, một tháng trước lớp bọn họ đã bàn xong, hẹn tối nay đến KTV "Phong hoa tuyết nguyệt" làm nốt thủ tục cuối cùng của đời sinh viên, nói thẳng ra chính là lần cuối cùng họp lớp của đời sinh viên, một tháng trước Ân Thiên Thiên đã đồng ý, mà hôm nay lại quên bồng mất.

Ân Thiên Thiên ào nào giờ tay lên vỗ đầu, mạnh tay quá cảm thấy có chút đau: "Tớ đang bị tắc đường, tới liền đây. Mọi người đừng đợi tớ, cứ bắt đầu đi thôi, tớ sắp đến nơi rồi."

Đồng Khánh ở đầu dây bên kia nghe Ân Thiên Thiên nói vậy mới tạm yên tâm, chỉ lo Ân Thiên Thiên không tới. Hôm nay ở Nhà hàng Long Phụng huyện nào một trận cũng không nhỏ, cuối cùng, cả sắc mặt người nhà họ Hường và người nhà họ Ân đều đen thui đến mức có thể làm tối đi cả con phố. Đồng Khánh còn tưởng rằng Ân Thiên Thiên bị người nhà họ Ân giữ lại không cho ra khỏi cửa nữa kia.

"Ừ, vậy thì tốt, cậu mau đến nhanh đi, chúng tớ đều đang chờ cậu đó." Đồng Khánh mặc dù đã yên tâm song cũng không vào trong phòng hát, mà dứt khoát đứng trước cửa KTV Phong hoa tuyết nguyệt, tựa lưng vào thân cây gần đó lẳng lặng nhìn phương hướng Ân Thiên Thiên sẽ tới.

Tối nay có mấy lời, anh ấy muốn trực tiếp nói với cô.

Ân Thiên Thiên sau khi cúp điện thoại liền nhanh chóng thay quần áo, xong xuôi thậm chí cũng không kịp kiểm tra lại túi xách mà đi thẳng ra cửa, hoàn toàn không để ý chiếc điện thoại ném chông chờ trên giường. Mà người nhà họ Ân dường như cũng đang buồn phiền chuyện mất thể diện với nhà họ Hường, tối muộn cũng chưa ai về.

Bắt xe đến KTV Phong hoa tuyết nguyệt, Ân Thiên Thiên trả tiền rồi xuống xe, vừa tới nơi đã thấy Đồng Khánh đứng phía xa, Ân Thiên Thiên hơi sùng sốt một chút liền cười đi tới gần.

"Xin lỗi, đường hôm nay tắc quá." Sắc mặt Ân Thiên Thiên có chút đỏ, cô không thích nói dối, ngẫu nhiên nói một hai câu cũng sẽ đỏ mặt. Cũng may bây giờ là buổi tối, cho dù đứng trước cửa KTV nhưng ánh đèn lấp lóe cũng phần nào giấu đi được sắc hồng trên đôi má: "Sao cậu lại đứng đây? Uống nhiều rồi ra hóng gió à? Hay là có ý đi tránh rượu?"

Ân Thiên Thiên cười cười trêu Đồng Khánh, đối với Đồng Khánh cô quả thực chưa từng động tâm nhưng ít nhất cô cũng cảm thấy Đồng Khánh là một người đáng để kết bạn. Dù sao trong bốn năm ở đại học T, chàng trai này chính là một trong số ít người tin rằng cô không giống như lời đồn đại.

Đồng Khánh mỉm cười, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Cô bé trước mặt mà anh ấy thích suốt bốn năm, đã bước vào trái tim anh ngay từ ngày đầu tiên cô bước vào cánh cổng đại học, nhưng cuối cùng anh vẫn chậm một bước. Nếu không, có lẽ người bên cô bốn năm qua không phải là Hường Thực mà là anh, cũng có lẽ Ân Thiên Thiên bây giờ sẽ không kết hôn chớp nhoáng như trong tin đồn, mà cho dù cô có kết hôn đi nữa, người cô gả cho cũng nên là anh ấy mới phải?

Hết thảy những chuyện này, đều vì chậm một bước.

Đôi khi, chậm một bước, chính là cả đời.

Ánh mắt Đồng Khánh khiến cho Ân Thiên Thiên bỗng cảm thấy hồi hộp, không phải bởi vì cô động tâm, mà bởi vì cô không muốn giữa hai người sau này sẽ xuất hiện loại tình cảm khiến người ta lúng túng. Dường như theo bản năng, Ân Thiên Thiên nhắc chân muốn đi thẳng vào phòng hát, để hết thảy những huyền ảo kia che đi sự ngập ngừng của mình.

"Đào Ninh đã tới chưa? Có phải đang ôm micro kiểu gì cũng không chịu buông ra hay không?" Ân Thiên Thiên trêu chọc nói, trên gương mặt sáng bừng đều là vui vẻ: "Chúng ta mau vào trong đi thôi, nếu không lát nữa bị bọn họ bắt được lại phạt rượu thì toi."

Vừa nói, Ân Thiên Thiên vừa nhanh chân muốn rời khỏi nơi trống trải nhưng cũng khiến lòng cô cảm thấy nặng trĩu, không nghĩ tới mới vừa xoay người, cổ tay liền bị người ta nắm lấy, bằng một thái độ vô cùng dịu dàng, cũng vô cùng kiên định.

"Ân Thiên Thiên, tớ có lời muốn nói với cậu."

Một câu nói như vậy vang lên trong yên ắng, trong lòng Ân Thiên Thiên rơi lộp bộp một tiếng.

Hai người cũng không chú ý tới, trong khi bọn họ đang nói chuyện, chiếc xe Land Rover phía sau không tiếng động mà ngừng lại.

Đồng Khánh kéo Ân Thiên Thiên xoay người lại, lặng yên đứng đối diện cô, đôi đồng tử nhìn người con gái cho dù đã đi giày cao gót nhưng cũng chỉ đứng tới cảm mình trước mặt, nói: "Ân Thiên Thiên, tớ thích cậu."

Không một chút do dự, không một chút ngại ngùng làm bộ.

Một câu nói đã nên nói từ bốn năm trước, thế nhưng vào lúc này Đồng Khánh mới nói ra.

Ân Thiên Thiên cũng không nghĩ tới Đồng Khánh sẽ thẳng thắn như vậy, kinh ngạc nhìn chàng trai soái khí ngồi ngời trước mặt. Khách quan mà nói, Đồng Khánh thật sự rất ưu tú, thậm chí lúc đầu bị người nhà ép cưới cô đã có suy nghĩ nhờ Đồng Khánh giúp mình diễn một vở kịch, nhưng cuối cùng vẫn là gặp được Cảnh Liêm Uy trước một bước...

Đồng Khánh cho tới bây giờ cũng không biết, mình không phải là chậm một bước, đến lúc này đã là chậm hai bước, mà hai bước này hoàn toàn đã khiến anh mất đi Ân Thiên Thiên.

"Bốn năm trước, từ khi cậu kéo vali hành lí lớn bước vào cổng trường học, tớ ở sân bóng rổ nhìn thấy cậu liền đã thích cậu. Từ trước tới nay tớ cũng không biết cái gì gọi là vừa gặp đã yêu, nhưng một khắc kia nhìn thấy cậu tớ đã biết..." Đồng Khánh đứng đó nhẹ nhàng nói, nắm cổ tay Ân Thiên Thiên không buông, nói tiếp: "Tớ lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần, chờ thời điểm để tỏ tình với cậu, nhưng thật sự không nghĩ tới một ngày trước khi tớ chuẩn bị tỏ tình với cậu, toàn trường lại rộ lên tin tức cậu ở bên Hướng sư huynh, khi đó, tớ thật sự vô cùng khó chịu..."

Ân Thiên Thiên tới giờ cũng không biết, thì ra tin đồn trong trường rằng Đồng Khánh làm người bảo vệ cho cô bốn năm hoàn toàn là sự thật.

"Sau đó tớ liền bắt đầu chờ đợi, chờ cậu và Hướng Thực chia tay, sau đó tớ sẽ bảo vệ cậu chu toàn." Đồng Khánh hoàn toàn không biết rốt cuộc sai ở đâu, tại sao hai người họ luôn là đề đề lẫn nhau như vậy? "Nhưng tớ thực sự không nghĩ tới, tin tức cậu và Hướng Thực chia tay vừa lộ ra, thậm chí Hướng Thực còn cùng em gái cậu, ngày hôm sau liền truyền ra tin đồn cậu kết hôn, vốn cũng vẫn chỉ là tin đồn, nào ngờ cuối cùng chính miệng cậu thừa nhận chuyện này trước truyền thông."

Chuyện này, anh ấy vẫn luôn không dám chứng thực, chỉ sợ kết quả là điều anh không thể tiếp nhận. Nhưng không thể tiếp nhận không có nghĩa chuyện đó không hề tồn tại, có nhiều chuyện nhất định phải có dũng khí mà chống đỡ.

"Thiên Thiên..." Đồng Khánh gần như có chút khản trương nhìn Ân Thiên Thiên, lần đầu tiên hỏi cô: "Tớ còn có cơ hội hay không?"

Anh ấy không hỏi Ân Thiên Thiên rốt cuộc có phải có kết hôn rồi hay không, anh ấy cho rằng có lẽ Ân Thiên Thiên là bị ép buộc, là bắt ép đi. Anh chỉ muốn biết, mình có phải vẫn còn cơ hội hay không? Nếu bảo anh tiếp tục chờ đợi như vậy mấy năm, anh cũng có thể chờ, chỉ cần một câu nói của cô, anh liền có thể chờ...

Vậy nhưng, rất nhiều chuyện xảy ra không phải anh đồng ý bỏ ra liền có thể nhận được hồi đáp.

"Thiên Thiên." Một giọng nói êm ái vang lên, hoàn toàn đánh tan đi bầu không khí căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 62: Người đó không thể là em sao?

Hồi lâu, đến khi Ân Thiên Thiên đứng đó đã có chút tay chân luống cuống, đột nhiên lại nghe thấy có giọng nói thân thiết gọi tên Cảnh Liêm Uy, mà giọng nói này còn quen thuộc như vậy.

"Anh Cảnh." Bóng người trong KTV đi ra không phải Hướng Linh thì còn ai?

Sắc mặt Ân Thiên Thiên nhất thời cũng có chút khó coi, chỉ là ánh đèn đã che đi không ít, không nhìn kỹ không thể phát hiện ra, chỉ riêng Đồng Khánh mới thấy rõ sự thay đổi nho nhỏ này của Ân Thiên Thiên.

Cảnh Liêm Uy hơi cau mày nhìn cô gái nhỏ đứng bên cạnh Đồng Khánh đó, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn.

Nói thật, tâm tình anh hôm nay cũng chẳng ra sao, bất luận là lúc nói đến đề tài anh không muốn nhắc tới khi trò chuyện với Ân Thiên Tuấn, hay là sự kinh ngạc sau khi gặp Hướng Linh. Tuy nhiên, tâm trạng có xấu đến thế nào cũng không bằng lúc này anh nhìn thấy Ân Thiên Thiên đứng bên cạnh Đồng Khánh, mà anh ta còn đang tỏ tình với cô được!

Mắt phượng híp lại, Cảnh Liêm Uy tựa như không nghe thấy tiếng gọi của Hướng Linh, một mực nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ đang rũ mắt xuống không muốn nhìn anh phía đối diện, người đàn ông từ trước đến nay luôn điềm tĩnh là thế lần đầu tiên lại cảm thấy tức giận đến vậy!

Nhắc đôi chân dài, Cảnh Liêm Uy chỉ vài ba bước đã đi tới bên người Ân Thiên Thiên, từ sau lưng nắm lấy eo cô, rõ ràng cảm giác được thân thể cô thoáng cứng đờ, trong lòng càng không vui, chỉ là cho dù có khó chịu hơn nữa, trên gương mặt vẫn luôn là nụ cười ôn hòa, anh nhẹ giọng nói: "Thiên Thiên, em chưa nói cho Đồng Khánh biết em đã lập gia đình hay sao?"

Hướng Linh vừa chạy tới, nghe được những lời này liền tròn tròn mắt, hai mí chớp chớp nhìn Ân Thiên Thiên, làm sao cũng không ngờ được Ân Thiên Thiên vốn vẫn là bạn của anh trai mình mà giờ đã lập gia đình?

Sắc mặt Đồng Khánh dường như trong nháy mắt Cảnh Liêm Uy dứt lời liền trở nên trắng bệch, nghe được tin đồn là một chuyện, chính tai mình nghe được lại là một chuyện khác. Người con gái anh ấy đã chờ suốt bốn năm, một mực chờ đợi cô và Hướng Thực chia tay, vậy nhưng hoàn toàn không nghĩ tới Ân Thiên Thiên mới vừa chia tay xong lại lập tức kết hôn! Hết thảy mọi chuyện trong tin đồn vậy mà đều là thật!

Ân Thiên Thiên khẽ ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, có lẽ anh cũng là vừa ở nhà ra đây, thay quần áo không nói thậm chí cô còn có thể ngửi được mùi hương bạc hà thanh mát trên tóc anh, nhớ tới Hướng Linh còn đang bên cạnh mình, Ân Thiên Thiên lúc này lại cảm thấy tâm tình mình chợt khá hơn đôi chút.

Cảnh Liêm Uy hồi lâu không nghe thấy Ân Thiên Thiên đáp lại, dứt khoát trực tiếp nhìn Đồng Khánh nói: "Xin lỗi, vợ tôi khiến cậu hiểu lầm rồi. Chúng tôi đã đăng ký rồi, hôn lễ cũng đang được chuẩn bị, lúc đó mong cậu tới tham dự."

Một câu nói trực tiếp mà lưu loát, quyết đoán mà phá vỡ tâm tư của Đồng Khánh, cũng hoàn toàn quyết định thay cho Ân Thiên Thiên.

Đồng Khánh nhìn sang Ân Thiên Thiên, cô lại bối vì mấy lời nói của rồi của Cảnh Liêm Uy mà có chút ngượng ngùng, anh ấy biết, cô là đang bối rồi...

Rõ ràng là biểu cảm đẹp như vậy, nhưng đối với Đồng Khánh lại vô cùng nhức mắt, khó chịu, lòng như có dao cứa...

Đồng Khánh gương gao cười một tiếng, không nói gì. Trong mắt Ân Thiên Thiên lộ ra vẻ lúng túng, nhưng bất luận hôm nay Cảnh Liêm Uy có xuất hiện hay không, cô cũng sẽ từ chối Đồng Khánh giống như vậy. Giữa bọn họ thật sự không thích hợp, bất luận thời điểm nào.

"Đồng Khánh..." Ân Thiên Thiên nhẹ giọng lên tiếng, có chút không đành lòng nhưng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nếu có thể, cô hy vọng hai người vẫn sẽ là bạn bè.

Đồng Khánh sững sốt một chút, rất nhanh liền lấy lại tinh thần, cũng không nói gì nữa, chỉ là cười một tiếng: "Tớ vào trước chờ cậu, bọn họ đều ở đây, cậu mau vào đi nhé."

Ân Thiên Thiên còn chưa kịp trả lời, Đồng Khánh liền xoay người đi vào trong KTV, mà người đứng bên cạnh Đồng Khánh này giờ đây mới hoàn hồn, bùng nổ.

"Ân Thiên Thiên, cô đã lập gia đình rồi sao?" Hướng Linh mở to mắt nhìn cô gái trước mặt, ngón tay rất không lịch sự trò trằng vào cô, lại liếc sang nhìn Cảnh Liêm Uy, không thể tưởng tượng nổi hỏi một câu: "Anh Cảnh, anh ở bên Ân Thiên Thiên hay sao?"

Ân Thiên Thiên nhìn Hướng Linh mặt đầy vẻ không thể tin nổi, sắc mặt hơi có chút trầm xuống.

Cô không biết Hướng Linh có biết được thân phận thiếu gia nhà họ Cảnh của Cảnh Liêm Uy hay không, nhưng cô biết Hướng Linh thích Cảnh Liêm Uy, thậm chí còn biết được chuyện tình cảm trước kia của Cảnh Liêm Uy, nhưng dù sao trước mặt người khác mà nghi ngờ hôn nhân của họ vốn đã là vô cùng thiếu lịch sự, chưa kể quan hệ giữa Ân Thiên Thiên và Hướng Linh đã không tốt từ trước, mà cho dù có tốt, đến lúc này cũng chẳng còn duy trì thêm được nữa.

"Ngạc nhiên lắm sao?" Ân Thiên Thiên hỏi ngược lại, nhìn đầy mắt Hướng Linh cũng ngập tràn thái độ khó chịu. "Tôi kết hôn với Cảnh Liêm Uy rồi, cười hỏi đang hoảng, không có phạm pháp, càng không phải làm chuyện mèo mả gà đồng gì, làm sao cô Hướng lại có vẻ không hài lòng như vậy?"

Cảnh Liêm Uy có chút kinh ngạc nhìn sang cô gái nhỏ bên cạnh. Lúc này, Ân Thiên Thiên bỗng nhiên giống như con cọp đang thị uy, không che giấu chút nào sự bất mãn đối với Hướng Linh. Đột nhiên chợt giật mình, Cảnh Liêm Uy cảm thấy bản thân giống như đã nắm được một thứ gì đó, nhưng lúc lên rất nhanh rồi biến mất, không để lại chút dấu vết nào.

Hướng Linh vừa nghe Ân Thiên Thiên nói vậy, cả người như quả bom châm ngòi, gào lên: "Tôi không hài lòng đấy thì sao? Người phụ nữ không có gì như cô làm sao xứng với anh Cảnh được! Anh Cảnh là một người ưu tú tu như vậy..."

"Cho nên, tôi không xứng, cô xứng hay sao?" Ân Thiên Thiên căn bản cũng không có tâm trạng nghe Hướng Linh nói nhảm, lửa giận trong lòng cứ như vậy phun ra, vừa mạnh vừa nhanh. Nhìn Hướng Linh, Ân Thiên Thiên cười nhạo một tiếng nói: "Thật đúng là đáng tiếc mà, anh Cảnh của cô không nhìn trúng cô, người không xứng với anh ấy như tôi đây vậy mà lại trở thành vợ hợp pháp của anh ấy!"

Lúc này Hường Linh hận không thể lao lên cho Ân Thiên Thiên một trận!

Cô sao có thể cuồng như vậy?

"Ân Thiên Thiên!" Hường Linh nổi giận gào lên một tiếng, tức giận nói: "Đồ phụ nữ không biết xấu hổ! Anh Cảnh rõ ràng đã sắp..."

"Hường Linh!" Bất ngờ, Cảnh Liêm Uy vẫn luôn im lặng lại bỗng nhiên lên tiếng. Hường Linh vốn là đang vô cùng giận dữ cũng thu lại vài phần. Về mặt cô ta đây bất mãn nhìn Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy căn bản cũng không để ý, chỉ nhẹ giọng nói một câu: "Chớ nói bậy bạ."

Câu nói này khiến Ân Thiên Thiên ngỡ ngàng mất một lúc, chưa phục hồi được tinh thần.

Chớ nói bậy bạ sao?

Là đối với việc Hường Linh nói mình là loại người không biết xấu hổ? Hay là chuyện gì khác?

Ân Thiên Thiên chút hồ nghi liếc mắt nhìn sang Cảnh Liêm Uy, lại thấy anh vô cùng nghiêm túc.

Chỉ một biểu cảm như vậy, trong lòng Ân Thiên Thiên cũng vui đến mức nở hoa.

Cảnh Liêm Uy ít nhiều vẫn là có quan tâm đến cô đúng không?

Hường Linh cắn chặt môi, mặt đầy ảm ức nhìn Cảnh Liêm Uy, thế nhưng Cảnh Liêm Uy lãnh đạm, căn bản không để cô ta nói hết câu vừa rồi.

Anh Cảnh rõ ràng là một đối với chị Sa, cô ta quả thực cũng thích anh Cảnh, dù là anh chỉ là một bác sĩ nghèo cô ta cũng thích. Vốn là nghe nói anh Cảnh đã sắp cầu hôn rồi chị Sa rồi, nhưng chị Sa lại theo đoàn múa Ba-lê sang Đức, sau khi chị Sa trở lại hai người liền chia tay một cách khó hiểu. Cô ta cho rằng cơ hội của mình đến rồi, cho nên lần này nhân lúc đoàn múa ba-lê L đang nghỉ lập tức chạy về đây. Chính là vì anh Cảnh, nhưng không nghĩ tới Cảnh Liêm Uy lại kết hôn rồi?

Đây là một chuyện đáng sợ biết bao!

Anh tại sao lại có thể kết hôn rồi kia chứ?

Nghe đến đây, Hường Linh bỗng nhiên cảm thấy mình rất ảm ức, ảm ức đến mức cảm thấy như cả thế giới đang nợ cô ta vậy.

Nước mắt không tự chủ được liền rơi xuống, môi Hường Linh run run nhẹ giọng hỏi Cảnh Liêm Uy: "Anh Cảnh, vì sao anh lại kết hôn chứ? Anh muốn kết hôn, người đó không thể là em sao? Hay là anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn đến em?"

Ân Thiên Thiên nhìn Hường Linh, nhìn không được cười lạnh một tiếng.

Cô rất rõ ràng, mỗi một người đều có quyền theo đuổi tình yêu, cũng có quyền tự do nói ra tình yêu của mình, nhưng nếu như tình yêu của mình đối với người khác là một loại trói buộc, như vậy còn có thể nhân danh tình yêu mà ép buộc người ta hay sao?

Hường Linh cảm thấy bản thân cô ta vô cùng thích Cảnh Liêm Uy, thậm chí còn cảm thấy mình đã thăm mẩn Cảnh Liêm Uy nhiều năm như vậy, người anh ấy chọn cũng nên là mình mới phải.

Suy nghĩ như vậy có phải hơi gượng gạo rồi không? Thật sự coi mình là trung tâm thế giới sao?

"Anh Cảnh, chúng ta đã quen nhau mấy năm, cho tới giờ anh cũng chưa từng nghĩ tới em sao?" Hường Linh chưa bao giờ cảm thấy ảm ức như vậy, nghĩ lại câu nói vừa rồi Cảnh Liêm Uy chính là đang cảnh cáo cô ta, mà một Cảnh Liêm Uy từ trước tới nay luôn điềm tĩnh dịu dàng lại bởi vì Ân Thiên Thiên mà giận dữ với cô ta! Đôi mắt cô ta lúc nhìn Cảnh Liêm Uy vẫn mang vẻ dịu dàng ảm ức, nhưng khi nhìn đến Ân Thiên Thiên lại trở nên hung dữ: "Có phải là Ân Thiên Thiên quyến rũ anh hay không? Cô ta căn bản là một người phụ nữ không có liêm sỉ! Toàn bộ Thành phố T có ai không biết "đức hạnh" của cô ta, anh Cảnh đừng để cô ta lừa! Cô ta trước kia còn yêu anh trai em!"

Ân Thiên Thiên không may mà để ý tới những lời Hường Linh nói, những chuyện này Cảnh Liêm Uy vốn đều đã biết. Nếu bây giờ anh muốn nói chuyện cũ với mình thì quả thực đến ông cô cũng chẳng còn gì mà nói thêm nữa rồi. Cho nên giờ phút này, cô chỉ liếc nhìn Cảnh Liêm Uy, thật sự muốn nhìn xem Cảnh Liêm Uy sẽ xử sự ra sao?

Cảnh Liêm Uy rõ ràng bị màn tò tính bất ngờ này của Hường Linh làm cho sợ hết hồn, nhưng cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, anh thật sự vẫn luôn không biết thì ra Hường Linh đối với mình có tâm tư như vậy, Cảnh Liêm Uy dường như cũng đã hiểu tại sao tâm trạng Ân Thiên Thiên hôm nay có vẻ không tốt lắm..

Mang theo vẻ hồ nghi, Cảnh Liêm Uy nhìn sang Ân Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kỹ thuật của ta vô cùng tốt

Hường Linh vẫn còn đang thút thút, thế nhưng tâm tư Cảnh Liêm Uy cũng không đặt trên người cô ta, chỉ là giống như đang bàn chuyện công việc, nghiêm chỉnh nói một câu: "Hường Linh, anh vẫn luôn xem em là em gái."

Một câu nói, trực tiếp cắt đứt mơ tưởng của Hường Linh. Ân Thiên Thiên đột nhiên nhận ra, tối hôm nay Cảnh Liêm Uy đã thẳng thắn từ chối hai người tò tính, mặc dù một người là tò tính với cô, một người là tò tính với anh, nhưng đều là do anh từ chối.

Ân Thiên Thiên quay đầu, không nhìn tới Cảnh Liêm Uy cũng không nhìn Hường Linh, trong lòng lại bởi vì hành động của Cảnh Liêm Uy mà trở nên thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất không khó chịu giống như lúc gặp được Hường Linh ở Nhà hàng Long Phượng.

Cảnh Liêm Uy từ đầu đến cuối vẫn để ý Ân Thiên Thiên, giờ phút này nhìn cô rõ ràng đã vui hơn, cuối cùng cũng hiểu được sự khác thường của cô hôm nay là do đâu, khỏe miệng không nhịn được nhếch lên một độ cong nhẹ nhẹ.

Giọng nói trầm thấp rơi vào bầu không khí yên ắng, mang một sự dễ dàng lòng người.

"Anh đã kết hôn với Thiên Thiên rồi, đúng như anh nói, hôn lễ của bọn anh cũng sắp sửa cử hành. Hôm đó nếu như có thời gian, em cũng đến dự nhé." Cảnh Liêm Uy nhẹ giọng nói, bàn nắm hông Ân Thiên Thiên càng trở nên dịu dàng: "Giữa chúng ta chỉ có thể là anh em, bất luận anh có kết hôn hay không cũng chỉ có một đáp án như thế. Đồng thời anh cũng hy vọng sau này em sẽ tôn trọng Thiên Thiên hơn một chút, cô ấy là vợ anh."

Nếu lúc trước trong lòng Ân Thiên Thiên còn có chút bất mãn, như vậy đến lúc này cũng hoàn toàn được giải tỏa rồi.

Cô vốn là một người phụ nữ rất dễ dàng thỏa mãn, có lúc vài ba lời liền có thể xoay chuyển được cô, nhưng cô đơn thuần không có nghĩa là cô ngu xuẩn, cô không thông minh, dễ xúc động, nhưng cũng rất thẳng thắn, rất hào phóng.

Cảnh Liêm Uy cho tới giờ đều nắm được khúc mắc của cô, trước nay đều là bắt thuốc đúng bệnh, vừa gọn lẹ vừa chuẩn xác.

Dứt lời, Cảnh Liêm Uy cũng không để ý tới Hường Linh nữa, dứt khoát nói với Ân Thiên Thiên: "Hôm nay là đi họp lớp sao? Anh đưa em qua đó, lát nữa xong rồi gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em."

Ân Thiên Thiên cười gạt đầu một cái, đối với biểu hiện của bạn học Cảnh Liêm Uy hôm nay cảm thấy rất hài lòng.

Hường Linh tro mắt nhìn Cảnh Liêm Uy ôm lấy Ân Thiên Thiên rồi đi, trong đôi mắt phát ra hận ý khó có thể dùng lời diễn tả!

Dựa vào đâu! Rốt cuộc cô ta dựa vào đâu kia chứ!

Ân Thiên Thiên lại có thể có được Cảnh Liêm Uy!

Từ lần đầu Cảnh Liêm Uy xuất hiện trước mặt cô ta, Hường Lâm đã yêu anh!

Dù là anh chỉ là một bác sĩ nghèo, cô ta vẫn yêu anh bất chấp, có lúc chính cô ta cũng bị tầm chân tình của mình làm cảm động!

Phải biết rằng cô ta là cô hai nhà họ Hường, một nửa của Hường Vỹ là của cô ta, xét tuổi tác, dung mạo hay là khả năng học múa, điều kiện của cô ta đều ưu tú như vậy, thế nhưng lại nhìn trúng một anh bác sĩ nghèo như Cảnh Liêm Uy, giống câu chuyện thiên kim tiểu thư và tú tài thời xưa, chẳng lẽ anh không bị cảm động hay sao?

Vậy mà, Cảnh Liêm Uy lại lựa chọn ở bên Ân Thiên Thiên?

Giờ phút này, trong lòng Hường Linh đều là không cam lòng, căm ghét cùng bất mãn!

Từ trước tới nay, không có gì cô ta muốn mà lại không có được! Một ngày nào đó, Cảnh Liêm Uy nhất định sẽ thuộc về cô ta!

Cảnh Liêm Uy đưa Ân Thiên Thiên đến cửa phòng nơi bọn họ tụ họp thì dừng lại, đưa tay vuốt lại một vài lọn tóc không theo nếp của cô, nhẹ giọng nói: "Anh ở đây cùng mấy người đồng nghiệp thư giãn một chút, khi nào xong gọi điện thoại cho anh."

Ân Thiên Thiên gật đầu không nói gì, cô không nghĩ Cảnh Liêm Uy sẽ giải thích với cô. Lúc đầu cô còn tưởng Cảnh Liêm Uy là tới tìm Hường Linh, bây giờ xem ra là cô suy nghĩ nhiều.

Mắt phượng nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen nhánh kia, Ân Thiên Thiên khẽ mỉm cười mà nở nụ cười, gò má ánh lên sự vui vẻ. Mối mong chờ nhếch, Cảnh Liêm Uy dịu dàng hỏi một câu: "Ân Thiên Thiên, hôm nay em ghen sao?"

Ặc!

Lần này cho dù dưới ánh đèn mập mờ của KTV, gương mặt Ân Thiên Thiên cũng không giấu được hồng rực lên như trái táo, đôi mắt lại chớp chớp không ngừng, cả người nhìn qua thật vô cùng khá ái.

Cảnh Liêm Uy thấy vậy, ý cười trên khóe miệng càng lan rộng, vừa định nói gì đó, Ân Thiên Thiên lại giơ tay đẩy anh, thật thấp nói một câu: "Thôi anh mau đi đi, em vào đây."

Dứt lời, căn bản cũng không đợi phản ứng của Cảnh Liêm Uy, vội vàng tiến vào trong phòng hát, bỏ lại Cảnh Liêm Uy ở ngoài cửa không nhận được cười càng vui vẻ.

Ân Thiên Thiên vừa bước vào phòng hát, còn chưa kịp ổn định lại cảm xúc đã nhìn thấy bạn bè khắp gian phòng đang điên cuồng ca hát, uống rượu. Bộ dạng giống như ngày mai sẽ là tận thế vậy.

Đào Ninh nhìn thấy Ân Thiên Thiên đã tới, ôm micro đi lại, thậm chí còn nguyện ý nhường micro cho cô.

Mọi người dường như cũng đang vì đời sinh viên của mình mà vẽ nên một dấu chấm tròn hoàn mỹ, nhưng nhân sinh xưa nay đều không thể quay lại, có người buồn có người vui, ví như Đào Ninh, như Đồng Khánh, như Ân Thiên Thiên.

Mỗi một người đều có tâm sự riêng.

Ân Thiên Thiên cũng không đi tìm Đồng Khánh, hai người giống như đã ước định vậy, ai cũng không đi tìm người kia, chỉ yên tĩnh sống cuộc sống của mình, giống như rất nhiều chuyện đều chưa từng xảy ra vậy.

Chỉ là bọn họ rõ ràng hơn bất cứ ai, có một số việc không phải không nói ra liền xem như nó chưa từng tồn tại.

Sự thật cũng như chân lý, luôn tồn tại như hình với bóng.

Nhà họ Cảnh.

Bà cụ Cảnh vừa mới đi vận động buổi sớm về đã nhìn thấy Cảnh Liêm Uy vẫn còn ở bàn ăn ăn điểm tâm, đôi mắt bỗng phát sáng giống như nhìn thấy thịt mèo vậy, tốc độ nhanh nhẹn không giống bà cụ bảy mươi sáu tuổi chút nào, liền trực tiếp vọt tới bên người Cảnh Liêm Uy ngồi xuống, gian gian nhìn chăm chăm Cảnh Liêm Uy, khiến người nhà họ Cảnh chỉ hận không thể làm như không quen biết với bà.

Bà ơi, bà có thể giống người cao tuổi một chút được hay không? Làm sao tinh thần lúc nào cũng phơi phơi như vậy?

Ánh mắt sáng như vậy, liệu có dọa sợ con gái nhà người ta hay không đây?

Bà cụ Cảnh không thêm đề ý chút nào ấn tượng mình tạo ra, ngồi xuống bên cạnh Cảnh Liêm Uy nhẹ giọng hỏi: "Cháu trai, lúc nào lại đưa cháu dâu về đây chơi với ta? Nếu như con bé không có thời gian, cháu cũng không có thời gian thì đừng vội, làm một đứa cháu nhỏ chơi với ta cũng được rồi."

Cảnh Liêm Uy uống một hớp sữa rồi quay đầu sang nhìn bà nội, nhẹ giọng nói: "Bà nội, tốc độ bà chậm quá như thế cháu làm sao kịp tạo ra một đứa cháu chất cho bà, Thiên Thiên cũng tốt nghiệp bao lâu rồi, hôn lễ còn chưa chuẩn bị xong, có thể trách cháu sao?"

Bà cụ Cảnh vừa nghe, kính lão trên sống mũi liền tuột xuống một chút, bà cụ cúi đầu ngược mắt nhìn anh nói: "Náo loạn nửa ngày vẫn là ta làm việc bất lực hay sao? Ài bảo cháu khiếm tốn như vậy, nếu cháu chịu phối hợp một chút, ở đâu nhảy ra nhiều chuyện như vậy chứ? Hơn nữa, mẹ cháu cũng xử lý hòm hòm rồi, ngược lại là cháu với Thiên Thiên còn chưa chụp hình kết hôn đâu!"

Một câu nói liền nhắc nhở Cảnh Liêm Uy, ngay cả động tác ăn điểm tâm cũng hơi dừng một chút.

Bà cụ Cảnh thông minh thế nào chứ, nhìn một chút cũng biết Cảnh Liêm Uy cho rằng mình đã quên vụ này, lập tức cười hi hi vừa nói: "Ta nói rồi, nhà chúng ta vốn có một nhiếp ảnh gia giỏi như vậy, cháu cũng đừng kén chọn nữa, mau chuẩn bị để ta chụp hình kết hôn cho, kỹ thuật của ta cũng không phải dạng vừa đâu, đạt chuẩn đó!"

Cảnh Liêm Uy quay đầu nhìn bà cụ Cảnh, vẻ đắc ý của bà cuối cùng cũng khiến anh không đành lòng từ chối, và lại, kỹ thuật chụp ảnh của bà cụ quả thật cũng không tính là kém, thậm chí còn có thể xem là rất tốt.

Mãi đến khi Cảnh Liêm Uy rời đi, bà cụ Cảnh vẫn còn đang vô cùng hào hứng, bà đã rất lâu chưa được chụp hình cho đã ghiền, lần này có thể giúp cháu trai mình chụp hình kết hôn quả là đại sự mà. Bà phải đi kiểm tra một chút máy chụp hình đã đầy đủ phụ kiện hay chưa!

Mà Ân Thiên Thiên không may hay biết, mình đã bị Cảnh Liêm Uy bán đứng trong tình huống như vậy.

Buổi chiều lúc Cảnh Liêm Uy gọi cô tới bệnh viện, cô còn tưởng rằng chỉ mấy chuyện vặt như chọn giấy chọn trang sức, mãi đến khi Cảnh Liêm Uy hoàn thành công việc đưa cô trở về nhà họ Cảnh, Ân Thiên Thiên mới biết.

Nhưng cô càng không thể ngờ tới, chỉ vì chuyện chụp ảnh áo cưới, bà cụ Cảnh lại muốn cô vào ở nhà họ Cảnh ba ngày!

Đối với chuyện bà cụ Cảnh chụp hình mặc áo cưới Ân Thiên Thiên không có ý kiến; đối với chuyện Cảnh Liêm Uy không nói trước cho cô, Ân Thiên Thiên cũng không có ý kiến; thậm chí là Vi Gia Huệ kéo cô cùng lo liệu tất cả công việc cho hôn lễ, Ân Thiên Thiên cũng không có ý kiến, nhưng ai có thể nói cho cô biết, vì sao cô phải ở lại nhà họ Cảnh ba ngày không?

Chuyện này không phải có nghĩa Ân Thiên Thiên phải cùng bà cụ Cảnh, Cảnh Nguyên Phước cùng Vi Gia Huệ sống cùng nhau ba ngày hay sao?

Cảnh Liêm Uy không đi làm, đi sớm về trễ căn bản cũng không thấy bóng dáng! Cô nên làm gì đây?

Lúc nhận được tin tức này, Ân Thiên Thiên theo bản năng liền nhìn về phía Cảnh Liêm Uy, nghĩ có thể nghe được mấy câu từ chối của anh, nhưng người ta căn bản cũng không để ý tới!

Ân Thiên Thiên lúc này quả thực khóc không ra nước mắt...

"Bà nội..." Ân Thiên Thiên mặt dày nhẹ giọng hỏi một câu, bộ dạng thận trọng vô cùng đáng thương: "Con đến ở trước khi cưới sợ là sẽ không tốt, chuyện này truyền ra ngoài thì phải làm thế nào?"

Bà cụ Cảnh cười cười nếp nhăn nơi cuối mắt cũng nếpo lại, vung tay nói: "Sợ gì, chúng ta vốn cũng không định giải thích!"

Một câu nói chặn họng Ân Thiên Thiên!

Thậm chí bà cụ Cảnh còn trực tiếp ra lệnh cho người nhà họ Cảnh điện cho Ân Thiên Tuấn thông báo lại chuyện này, Ân Thiên Thiên cứ như vậy bị quyết định, cô được xếp ở phòng Cảnh Liêm Uy, mà anh lại bị đuổi tới phòng khách ngủ.

Lúc Ân Thiên Thiên biết được chuyện này, trong lòng không nén được mà cảm thấy ảm áp.

Cô mặc dù có chút e ngại người nhà họ Cảnh, nhưng cũng không thể không nói, người nhà họ Cảnh đối với cô rất tốt, người ta biết đối nhân xử thế, sẽ không bắt nạt cô, cũng sẽ không ức hiếp cô.

Ân Thiên Thiên tùy ý mang theo hai bộ quần áo cứ như vậy tiến vào nhà họ Cảnh, nhưng nếu như cô biết được chuyện về sau sẽ phát triển thành như vậy, có đánh chết cô cũng không chịu vào ở...

Lúc cô ngủ, bà cụ Cảnh đột nhiên xuất hiện; lúc cô ăn cơm, bà cụ Cảnh đột nhiên xuất hiện; lúc cô tắm, bà cụ Cảnh đột nhiên xuất hiện; cô mới vừa tỉnh ngủ, bà cụ Cảnh xuất hiện...

Huhu, Ân Thiên Thiên thật sự rất muốn khóc, nếu như bà cụ Cảnh cứ xuất quỷ nhập thần như vậy, đứa trẻ bị dọa sợ đầu tiên sẽ là cô đó. Nếu là Cảnh Liêm Uy còn tốt, anh cũng có thể biết trước phương hướng bà cụ sẽ xuất hiện, nhưng cô không được nhạy cảm như vậy đâu, chỉ có thể hết lần này tới lần khác bị bà cụ Cảnh dọa sợ, thần kinh sắp suy yếu mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Là gần đây ta quá hiền?

Ngày thứ hai vào ở nhà họ Cảnh, Ân Thiên Thiên như thường lệ căn bản cũng không nhìn thấy Cảnh Liêm Uy, anh giống như xuất quỷ nhập thần vậy, chỉ có thể đi theo Ví Gia Huệ và bà cụ Cảnh dạo phố, nói là muốn chuẩn bị thật tốt những thứ nhỏ nhỏ cho hôn lễ.

Ba người bước vào trung tâm mua sắm The Joy nổi danh Thành phố T, bầu không khí ngược lại rất hòa hợp. Ân Thiên Thiên luôn có thể chọc cho hai người cười không ngớt, miệng cô vốn lợi hại như vậy, để lấy lòng người khác đối với cô mà nói quả thực là chuyện đơn giản.

Ví Gia Huệ mua xong một cái váy, Ân Thiên Thiên đề nghị bà ta vào trong quán cà phê nghỉ ngơi một chút, đầu sao Ân Thiên Thiên và Ví Gia Huệ có thể chịu đựng được, bà cụ Cảnh lớn tuổi hơn vẫn là có chút mệt.

Trên đường, Ân Thiên Thiên vào trong phòng vệ sinh một chuyến, quay ra đứng lúc Ví Gia Huệ đi vào, hai người nói mấy câu xong, Ân Thiên Thiên liền nhanh chóng ra ngồi cùng bà cụ, chỉ là còn chưa vào đã nhìn thấy bà cụ Cảnh đang ngồi một mình ngắm dòng người đi đường qua lại, vừa hay là cảnh tượng cặp vợ chồng trẻ tuổi cùng cha mẹ mình đi với nhau, Ân Thiên Thiên hơi nghi ngờ một chút đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Bà nội, bà đang nhìn gì đó?"

Bà cụ Cảnh xoay đầu lại, nụ cười để lộ nếp nhăn trên gương mặt: "Ta chỉ ngắm phong cảnh một chút thôi, bà nội tuổi này thật đúng là lâu lắm cũng chưa được đi ra ngoài rồi."

Ân Thiên Thiên mỉm môi không nói gì, bà cụ không muốn nói cô cũng không có ý miễn cưỡng, đến khi Ví Gia Huệ ra ngoài, ba người lại tùy ý đi dạo đến khu quần áo cho nam, Ân Thiên Thiên thỉnh thoảng lại nhìn sang.

Bà cụ Cảnh và Ví Gia Huệ cũng thấy, chỉ là cười nhẹ không nói gì.

"Chỉ, chỉ cũng tới đây mua đồ sao?" Bất chợt, một giọng nói dịu dàng truyền tới, Ân Thiên Thiên ngược mắt nhìn sang, không bắt ngờ chút nào trông thấy Ân Nhạc Vy, chỉ cô ta mới có thể dùng giọng điệu chán ghét như vậy mà gọi cô.

Bà cụ Cảnh và Ví Gia Huệ quay đầu nhìn Ân Thiên Thiên một cái, Ân Thiên Thiên không nói gì, chỉ ngồi nhìn Ân Nhạc Vy đi tới.

Ân Nhạc Vy nắm tay Hướng Thực đi lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là lớp trang điểm tinh xảo, cười vô cùng dịu dàng vui vẻ.

Ân Nhạc Vy nhìn thoáng qua Ví Gia Huệ và bà cụ Cảnh, trong lòng hồ nghi, lại không dấu vết nhìn vào quần áo trong tay hai người, phát hiện hoàn toàn là nhãn hiệu cô ta chưa từng thấy, ngoại trừ chiếc logo bên trên cái đầm Ví Gia Huệ vừa mua, trong lòng có chút nghi hoặc.

"Chỉ, gần đây sao cũng không về nhà, ngày nào em cũng đều chờ chị đó." Ân Nhạc Vy mặt đầy lo lắng nhìn Ân Thiên Thiên, rõ ràng là quan tâm nhưng nghe ra hoàn toàn là đang bôi đen Ân Thiên Thiên: "Chỉ gần đây đêm cũng không về nhà, mẹ và ba rất tức giận đó. Chị đã đi đâu, bây giờ đang ở đâu?"

Sau khi nói xong, Ân Nhạc Vy mới như chợt nhìn thấy Ví Gia Huệ và bà cụ Nhà họ Cảnh đứng bên cạnh, vui vẻ nhẹ nhàng nói: "Chào bà, Chào bác. cháu là em gái Ân Thiên Thiên, tên là Ân Nhạc Vy."

Ân Thiên Thiên đứng đó nhìn Ân Nhạc Vy, thiếu chút nữa liền bật cười, thật đúng là em gái ngoan của cô.

Chân mày Bà cụ Cảnh nhíu chặt, sắc mặt rõ ràng vẻ không vui nhìn Ân Nhạc Vy: "Thiên Thiên, đây là ai?"

Ân Thiên Thiên gần đây chính là ở lại nhà họ Cảnh, sao phải sợ Ân Nhạc Vy bởi den? Nhất thời cô cũng muốn nhìn xem bà cụ Cảnh sẽ thu phục Ân Nhạc Vy thế nào, khẽ cười trả lời: "Bà nội, đây là Ân Nhạc Vy, em gái cùng cha khác mẹ của cháu."

Sắc mặt Ân Nhạc Vy hơi thay đổi một chút, đánh mắt nhìn sang Ân Thiên Thiên.

Phải biết, ban đầu Lý Mẫn gà vào Nhà họ Ân cũng coi là đại sự, thậm chí còn là "scandal" cả Thành phố T này đều biết, bây giờ Ân Thiên Thiên nói như vậy, không phải là nói thân phận Ân Nhạc Vy cô vẫn có người không nhận ra hay sao?

Hướng Thực hơi nhíu mày, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới Ân Thiên Thiên cũng có lúc hùng hổ dọa người như vậy, nhưng lại không bao giờ nghĩ tới, nếu không phải Ân Nhạc Vy hết lần này tới lần khác muốn giẫm cổ dưới lòng bàn chân, cô hà tất phải làm như vậy?

"Cô chính là cô hai Nhà họ Ân?" Mờ miệng không phải bà cụ Cảnh, mà là Ví Gia Huệ, nhìn vẻ mặt của Ví Gia Huệ đoán chừng chuyện năm đó bà ta cũng có biết một hai, trong ánh mắt không có sự xem thường rõ ràng, chỉ là phong thái kia ít nhiều vẫn lộ ra một chút khinh thị. Có điều Ân Thiên Thiên cũng không ngờ tới, Ví Gia Huệ hỏi Ân Nhạc Vy xong liền trực tiếp quay đầu nhìn Hướng Thực, sau đó ngán lại lời nói của cô: "Thiên Thiên, bỏ tôi theo sáng là một nước cờ hay."

Một câu nói, Ân Thiên Thiên suýt nữa liền phụt cười.

Cô làm sao đến bây giờ mới biết thì ra Ví Gia Huệ cũng là người độc mồm độc miệng như vậy?

Hướng Thực không phải là tối, Cảnh Liêm Uy không phải là sáng hay sao?

Chuyện cô ở lại nhà họ Cảnh thật không phải bí mật gì mà.

Hướng Thực sao lại nghe không hiểu lời giễu cợt như vậy, sắc mặt hơi hơi trắng, hần lên tiếng: "Hai vị có lẽ là mẹ và bà nội của Cảnh Liêm Uy phải không. Chào hai vị, tôi là giám đốc Hướng Thực của công ty Hướng Vỹ, cũng đã gặp Cảnh Liêm Uy vài lần."

Bà cụ Cảnh chép miệng, vẻ không thèm đặt hấn ta trong mắt.

Đùa gì thế, bây giờ Ân Thiên Thiên chính là con cháu nhà họ Cảnh rồi, sao có chuyện người trong nhà bị bắt nạt ngay trước mặt mình mà bọn họ còn không nhúc nhích? Cho dù Ví Gia Huệ cũng có phần là bởi vì cảm thấy con trai nhà mình ưu tú nhất, nhưng hành động bảo vệ Ân Thiên Thiên là thật!

Hướng Thực cho rằng với thân phận giám đốc Hướng Vỹ của mình nói ra đối phương sẽ tự ti mặc cảm, thế nhưng cũng không cảm thấy được người ta căn bản không đặt vào trong mắt, còn tự mình cho vậy là hay: "Thiên Thiên vẫn cho rằng Cảnh Liêm Uy là một người đàn ông rất tốt, đúng là nếu là đặt trong tình huống bình thường, một bác sĩ chăm sóc người bị thương địa vị xã hội cũng xem là cao, chỉ là tôi có mấy lời muốn nói..."

Sắc mặt Ân Thiên Thiên có chút trầm xuống, quay đầu đã nhìn thấy Hướng Thực đang nhìn cô.

"Thiên Thiên, cô là cô lớn nhà họ Ân, cho dù cô có muốn ở bên cạnh Cảnh Liêm Uy đi nữa, cô cũng vẫn nên nhớ, nhà họ Ân là nhà họ Ân, nhà họ Cảnh là nhà họ Cảnh..." Hường Thực vừa nói vừa cúi đầu nhìn túi đồ Vi Gia Huệ đang cầm trong tay, rõ ràng chính là cho rằng Ân Thiên Thiên dùng tiền nhà họ Ân đưa cho nhà họ Cảnh: "Cô và nhà họ Cảnh ký hiệp đồng gì tôi cũng biết, chỉ hy vọng cô sau này có thể hạnh phúc."

Vừa nói, Hường Thực vừa dương dương tự đắc chuẩn bị định xoay người rời đi, nhưng lại không nghĩ tới sẽ nghe thấy một tiếng xùy vô cùng châm chọc.

"Một Hường Vỹ nhỏ nhỏ mà cũng dám huênh hoang trước mặt lão bà đây? Là ta gần đây quá hiền rồi hay sao?" Bà cụ Cảnh trước nay chưa bao giờ bị chọc giận như vậy, cả người hóa khí bùng bùng. Nhưng đầu sao cũng là chuyện vặt, bà cụ Cảnh đã lớn tuổi như vậy, vẫn biết chuyện gì đáng, chuyện gì không. "Ta ngược lại là muốn chờ xem, lúc cháu ta và cháu dâu kết hôn, những người này sẽ còn mặt mũi gì!"

Dứt lời, bà cụ Cảnh thờ phà phà kéo Ân Thiên Thiên và Vi Gia Huệ xoay người rời đi, để lại Ân Nhạc Vy và Hường Thực sau lưng sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Bị một bà cụ làm mất mặt như vậy ngay trước mặt mọi người không phải là một chuyện rất đẹp mắt hay sao.

Lần này bất luận là Ân Nhạc Vy hay Hường Thực cũng đều không muốn nhìn, hai người hết sức ấn ý cảm thấy hoàn toàn cần phải hung hăng chấn chỉnh một chút Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, chớ có xem ai cũng là búa họ mệnh!

Mất thấy cô đã sắp đi xa, Ân Nhạc Vy bỗng nhiên lớn tiếng nói một câu: "Chị, ngày một em kết hôn, chị sẽ đến chứ? Ngay tại khách sạn Thành Du bên cạnh khách sạn Nocturne, nhà họ Hường đã bao trọn một tầng rồi!"

Hai bên vốn đã có chút xa, muốn nói chuyện bây giờ âm thanh khẳng định sẽ hơi lớn, nhìn thấy chung quanh không ít người nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, Ân Nhạc Vy và Hường Thực đều cảm giác rất tự hào, mặc dù địa điểm là ở bên cạnh khách sạn Nocturne, nhưng mà ai cũng biết kết hôn ở khách sạn Nocturne thật không phải ai cũng có khả năng, cho nên cho thuê cũng chỉ là mấy bữa tiệc đơn giản như tiệc sinh nhật, đính hôn, nếu nói lễ thành hôn muốn đặt ở khách sạn Nocturne, vậy trừ phi giống như nhà họ Cảnh ở Thành phố T, nhà họ Mộc hoặc những danh môn đại tộc khác, nếu không cũng chỉ có thể tổ chức ở Thiên Du bên cạnh, cũng không tính là địa điểm thấp kém

Bà cụ Cảnh nghe vậy, đột nhiên liền vui vẻ, xoay người nâng lên cặp kính lão nhìn hai người đối diện: "Hai người này buồn cười thật đó!"

Một câu nói, khiến Vi Gia Huệ cười rất không phúc hậu.

Bà cụ Cảnh không để ý nhiều như vậy, chỉ nhìn Vi Gia Huệ nói một câu: "Đi, đưa thiệp cưới chúng ta vừa in xong hôm qua cho bọn họ, chị kết hôn sao có chuyện em gái lại không tới."

Vi Gia Huệ nghe vậy, chân mày hơi nhíu một chút, lấy ra tờ thiệp mời từ trong túi xách. Trên tấm thiệp ánh vàng bạc đơn xen chỉ có một chiếc nơ xanh nhạt, đơn giản mà thanh nhã, vẫn là phong cách nhà Cảnh trước sau như một.

Ân Thiên Thiên dĩ nhiên sẽ không để Vi Gia Huệ tự mình đem thiệp mời đưa qua cho bọn họ, mà tự tay cầm thiệp mời từ chỗ Vi Gia Huệ đi tới, đặt trước mặt Hường Thực và Ân Nhạc Vy.

"Hy vọng lúc chị kết hôn, em có thể tới dự." Thái độ không tệ, không huênh hoang cũng không kiêu ngạo, bình bình đạm đạm rất tự nhiên. "Dĩ nhiên, hôn lễ của em chị sẽ đi."

Trên mặt Ân Nhạc Vy vẫn còn mang một vẻ dương dương tự đắc, đưa tay gạt lấy thiệp mừng trong tay Ân Thiên Thiên, vừa lật vừa nói: "Chị, anh rể thật sự có tiền làm tiệc cưới sao? Chị cũng đừng bói vì một hôn lễ mà tiêu hết sạch tiền, mất nhiều hơn được..."

Lời còn chưa nói hết, đồng tử Ân Nhạc Vy đột nhiên chợt mở to, thiệp mừng cầm trong tay cũng trở nên run rẩy.

khách sạn Nocturne!

"Ân Thiên Thiên, tiệc cưới của chị ở khách sạn Nocturne?" Ân Nhạc Vy kinh ngạc hỏi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi!

Hường Thực nghe lời này sắc mặt liền trắng bệch, đoạt thiệp mừng từ tay cô ta, thấy cái tên phía trên trống vô cùng nhức mắt, liền cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn!

Cô dâu: Ân Thiên Thiên

Chú rể: Cảnh Liêm Uy

Lần đầu tiên hẳn cảm thấy tên của Ân Thiên Thiên đặt cạnh người đàn ông khác lại khó chịu như vậy! Theo bản năng liền hỏi một câu: "Ân Thiên Thiên, cô nhất định phải gả cho Cảnh Liêm Uy? Sẽ không hối hận chứ?"

Ân Thiên Thiên gật đầu, không thêm để ý đến hẳn ta, xoay người đi về phía người nhà họ Cảnh.

Tờ thiệp cưới nóng rực cứ như vậy bị Hường Thực hung hăng bóp trong lòng bàn tay, rất nhanh liền biến dạng, giống gương mặt đẹp trai kia của người đàn ông, dù tợn khiến người nhìn cũng cảm thấy có chút kinh khủng.

Ân Thiên Thiên, tôi đợi xem, đợi xem cô làm sao gả được cho Cảnh Liêm Uy! Tôi cũng chờ cô sau này quỳ xuống dưới chân tôi cầu xin tôi tha thứ! Đối với cô, tôi là bị tình thế bắt buộc!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: BẠN GÁI ĐÃ QUA LẠI HAI NĂM

Mặc dù trên đường gặp phải Hường Thực cùng Ân Nhạc Vy, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến tâm trạng dạo phố của bà cụ Cảnh và Vi Gia Huệ, ba người như cũ vui vẻ đi dạo ở trung tâm mua sắm, mãi đến giờ cơm tối mới cùng nhau trở về nhà họ Cảnh.

Bà cụ Cảnh sau khi ăn uống xong, vẫn là không chịu được một đi nghỉ từ sớm. Vi Gia Huệ thì đến Cảnh thì, dường như có chuyện gì muốn thương lượng với Cảnh Nguyên Phước, Ân Thiên Thiên rảnh rồi hẳn có liên yên lặng ở trong phòng lên mạng, thuận tiện tìm việc làm, rốt cuộc cô cũng phải đi làm không phải sao?

Ân Thiên Thiên đang lang thang trên mạng, chuông điện thoại bên người đột ngột vang lên, một dãy số xa lạ gọi tới.

Ân Thiên Thiên không chút do dự cúp máy, cô có một thói quen chính là không thích nhận điện thoại lạ, chỉ là không nghĩ tới cú điện thoại này cứ dai dẳng như vậy, Ân Thiên Thiên do dự một chút vẫn là nhận điện thoại.

"A lô?" Ân Thiên Thiên nhẹ giọng hỏi một câu.

"Ân Thiên Thiên, tôi là Hường Linh!" Giọng nói Hường Linh trong điện thoại nghe có chút âm trầm, trong lòng Ân Thiên Thiên cũng thoáng có dự cảm không tốt. "Bây giờ cô ở đâu, tôi đến tìm cô."

"Cô có chuyện gì nói thẳng đi, bây giờ muộn rồi." Ân Thiên Thiên theo bản năng không muốn gặp mặt Hường Linh.

Hường Linh ở đầu dây bên kia đột nhiên liền cười khẽ một tiếng, sau đó lại nói tiếp: "Ân Thiên Thiên, nếu có dám kết hôn với Cảnh Liêm Uy, tôi liền dám khiến cô sống không bằng chết, cô có tin hay không?"

Một câu nói, khiến sắc mặt Ân Thiên Thiên lập tức liền lạnh lẽo.

Hóa ra, bây giờ bất luận là hôn nhân của cô hay bất cứ chuyện gì cũng đều phải xem sắc mặt người khác hay sao?

Nhà họ Ân không để cô gả cho Cảnh Liêm Uy, bây giờ hai anh em nhà họ Hường cũng không đồng ý để cô gả cho Cảnh Liêm Uy?

Cô là hôn đã để bọn họ đã qua lại hai sao?

"Hường Linh, cô tốt nhất nên hiểu rồi, tôi và Cảnh Liêm Uy kết hôn là chuyện của hai chúng tôi, bất luận nói thế nào cũng không liên quan đến người ngoài như cô, đừng nói Cảnh Liêm Uy không có chút tình cảm nào với cô, cho dù có cũng chỉ coi cô là em gái. Tôi khuyên cô, chớ cảm lòng gả mà coi là quân lệnh, nếu như khiến Cảnh Liêm Uy tức giận, tôi nghĩ cô cũng sẽ không được yên thân đâu." Trong giọng nói Ân Thiên Thiên cũng lộ ra sự lạnh lùng, đối với cuộc hôn nhân này cô vốn từng nghĩ tới chuyện buông tay, nhưng bây giờ nhiều người không muốn để cô gả cho Cảnh Liêm Uy như vậy, cô lại càng kiên định muốn gả cho anh, để lũ người đó thấy! "Hôm nay cô gọi cuộc điện thoại này cho tôi, ngược lại tự cô nên suy nghĩ một chút, nếu để Cảnh Liêm Uy biết được sẽ nhìn cô thế nào."

Hương Linh ở đầu dây bên kia trong nháy mắt liền rơi vào trầm mặc, nhưng rất nhanh lại nhẹ giọng bật cười.

Tiếng cười kia khiến Ân Thiên Thiên bỗng sợ hãi trong lòng.

"Cô cười cái gì?" Ân Thiên Thiên theo bản năng hỏi một câu.

Hương Linh bên kia dường như cười đến thở không ra hơi, sau hồi lâu mới nói một câu: "Ân Thiên Thiên, cô cho rằng Cảnh Liêm Uy bên cô là bởi vì yêu cô hay sao? Cô làm ơn đừng ngây thơ vậy chứ?"

Đầu ngón tay nắm điện thoại của Ân Thiên Thiên không tránh khỏi trở nên trắng bệch.

Bất luận cô mồm miệng lanh lợi thế nào, có một sự thật cô luôn luôn không thể phủ nhận.

Cảnh Liêm Uy không yêu cô.

Chuyện này cô biết rõ hơn bất kỳ ai!

Hôn nhân của hai người nhất thời là do đầu óc nóng lên mà thôi, Cảnh Liêm Uy tại sao đồng ý cô không biết, cô chỉ biết Cảnh Liêm Uy bây giờ chính là bùa hộ mệnh của cô. Nếu như không có Cảnh Liêm Uy, như vậy Ân Thiên Thiên có xem như cũng cùng đường.

Ân Thiên Thiên không bảo vệ nổi cô, chính cô cũng không bảo vệ được mình, hẳn sẽ bị người Nhà họ Ân găm đến xương cũng không để thừa.

Lần lộn sống trong bầy chó sói, cô rất rõ ràng tính cách của bọn chúng.

Hương Linh thấy Ân Thiên Thiên không có phản ứng gì liền biết mình đã chọc trúng chỗ đau, trong lòng không khỏi dắc ý, giọng nói cũng nhiễm một tầng châm chọc: "Ân Thiên Thiên à, tôi thật sự thấy đáng thương cho cô, cho dù Cảnh Liêm Uy bây giờ không thích tôi, nhưng đầu sao anh vẫn còn rõ ràng từ chối tôi, đối với tôi mà nói cũng chính là một loại bảo vệ, nhưng còn cô thì sao? Tôi nghe nói cô là bởi vì anh ấy không yêu cô, bắt đầu đi mới quyết định kết hôn với cô. Tôi không biết cô leo lên người Cảnh Liêm Uy bằng cách nào, nhưng cô phải biết, Cảnh Liêm Uy xưa nay đều không phải là người cô có thể bắt nạt!"

Người kia là anh Cảnh của cô ta, là anh Cảnh cô ta một mực dõi theo suốt hai năm!

Cô ta làm sao có thể cam tâm tình nguyện nhường anh đi như vậy?

Cho dù không thay đổi được sự thật, cô ta cũng phải khiến cho Ân Thiên Thiên chôn hạt giống bất an trong lòng!

"Đưa con gái mà nhà họ Ân cần bản cũng không coi ra gì như cô có thể so sánh với tôi sao? Tôi là tiểu công chúa được nhà họ Hương cưng chiều nhất, cha mẹ và anh trai từ nhỏ đã vô cùng chiều chuộng tôi! Ân Thiên Thiên, cô muốn cuộc một ván hay không..." Vừa nói, Hương Linh bỗng nhiên liền cười lên, trong giọng nói dường như cũng mang theo một phản chấp nhận. "Đánh cược một ván, anh Cảnh và cô sau khi kết hôn xong, bao lâu sẽ ly dị?"

Đến giờ phút này, sắc mặt Ân Thiên Thiên đã hoàn toàn trắng bệch, ngực phập phồng kịch liệt, rõ ràng rất tức giận, rõ ràng muốn cúp điện thoại, nhưng lại cứ tự ngược như vậy muốn nghe tiếp, nghe được những tin tức cô dường như cảm thấy rất quan trọng nhưng đồng thời cũng không thể nắm bắt...

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nhạy bén muốn dọa người...

Hương Linh thấy Ân Thiên Thiên không trả lời cũng không vội, chỉ thủng thẳng nói tiếp: "Tôi đoán một chút, ba tháng? Hay là quá dài? Có khi nào chỉ được một tuần lễ hay không? Ha ha..."

Ân Thiên Thiên bị lời nói của Hương Linh khiến trong lòng cảm thấy sợ hãi, nắm chặt chần, Ân Thiên Thiên đồng dạ hỏi lại: "Hương Linh, cô rốt cuộc muốn gì? Nếu như cô chỉ gọi để đe dọa tôi, như vậy tôi không thể không nói, tôi là bị trạng thái không bình thường của cô lừa dối, cô thành công rồi đây, nhưng nếu như cô muốn làm những chuyện khác nữa, xem ra sẽ không có dễ dàng như vậy."

Hương Linh hừ nhẹ một tiếng: "Ân Thiên Thiên, tôi sẽ không nói cho cô biết, tôi phải để cô mang sợ hãi như vậy cùng anh Cảnh bước vào năm mở hôn nhân, sau đó tôi muốn tận mắt trông thấy cô sẽ bị anh Cảnh vứt bỏ!"

Dứt lời, Hương Linh cũng không để Ân Thiên Thiên có cơ hội nói chuyện, dửng dưng cúp điện thoại.

Ân Thiên Thiên bất lực lục điện thoại rủ xuống ở mép giường, cắn chặt môi một chữ cũng không nói.

Chị Sa?

Vô hình, cái tên này liền đột ngột xuất hiện trong đầu Ân Thiên Thiên.

Cô nhớ lần trước Hương Linh chính là nói với Cảnh Liêm Uy như vậy.

Người phụ nữ kia có phải có tình cảm rất sâu với Cảnh Liêm Uy hay không?

Có phải nếu cô ta trở lại, cô liền phải rời đi hay không?

Trong đầu Ân Thiên Thiên là một mảnh hỗn loạn, bởi vì cái gì cũng không biết, cho nên chỉ có thể qua loa suy đoán, cũng không biết mình rốt cuộc có đoán trúng hay không, giống như mèo con không có chút đầu mối nào lớn vờn quanh một chỗ vậy.

Chợt, một trận tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, Ân Thiên Thiên cũng giật mình theo, sau hồi lâu mới nghe âm thanh có người bước vào cửa. Ân Thiên Thiên bỗng nhiên cảm thấy hơi khát muốn đi xuống rót nước, nhưng lại không nghĩ tới nghe thấy tên mình từ miệng người nhà họ Cảnh.

Vì Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước vừa về, hai người an tĩnh ngồi ở trong phòng khách nghỉ ngơi cũng không nói gì, hồi lâu mới nghe Vì Gia Huệ nói một câu: "Thiên Thiên đã ngủ chưa?"

Lời này hiển nhiên chính là đang hỏi người giúp việc trong nhà, nghe thấy người giúp việc khẳng định mới khẽ khàng thờ dài một hơi.

Chính tiếng thờ dài này khiến cho Ân Thiên Thiên dừng lại bước chân đang muốn đi ra cửa, chuẩn bị xoay người về phòng liền nghe thấy Vì Gia Huệ nói: "Nguyên Phước, ông thật sự đồng ý Liêm Uy cứ như vậy cưới Thiên Thiên về sao?"

Ân Thiên Thiên ngăn người, an tĩnh đứng ở đó không nói lời nào, cũng không để cho bọn họ phát hiện, đứng phía sau bình hoa ở hành lang lẳng lặng nghe.

Cảnh Nguyên Phước dường như cũng có chút kinh ngạc Vì Gia Huệ lại hỏi vấn đề như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn là đáp lại một câu: "Nếu không thì sao, giấy hôn thú của hai đứa chúng nó không phải đã sờ sờ ra đó rồi ư? Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Liêm Uy có lẽ cũng không chịu nhượng bộ nữa đâu."

Vì Gia Huệ hé miệng không nói gì, hồi lâu mới mạnh mẽ thờ dài một hơi: "Trước kia tôi chỉ biết Liêm Uy có một người bạn gái đã qua lại hai năm, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, cuối cùng người nó muốn kết hôn lại không phải là con bé kia, mà là Ân Thiên Thiên..."

"Gia Huệ!" Cảnh Nguyên Phước nghiêm khắc gọi một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn trên lầu một chút, Ân Thiên Thiên còn ở nhà họ Cảnh, nếu như để cô nghe thấy thật không hay ho gì, nhưng ông ta cũng hiểu được lo âu trong lòng Vì Gia Huệ. "Có một số việc đã qua rồi, cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy."

Vì Gia Huệ khẽ thờ dài, chỉ nói một câu: "Chỉ là tôi sợ, sợ Liêm Uy sau này sẽ hối hận..."

Nói xong câu này, hai người trong phòng khách cũng không nói gì thêm, nghỉ ngơi một lúc nữa thì xoay người trở về phòng ngủ, hoàn toàn không chú ý tới bóng người đứng sau bình hoa phía trên hành lang kia.

Bóng người vốn yếu ớt, mềm mại, giờ phút này đang cả người run rẩy.

Ân Thiên Thiên đứng đó tựa như đã không còn động đậy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tay nhỏ buông thõng bên người nắm chặt thành quyền, tối nay bởi vì Hương Linh mà khổ não đứng đây, lấy được câu trả lời từ Cảnh Nguyên Phước và Vì Gia Huệ.

Sợ Cảnh Liêm Uy sau này sẽ hối hận?

Thì ra Cảnh Liêm Uy trước kia đã có người bạn gái hai năm.

Nếu như cô và Cảnh Liêm Uy vẫn tiếp tục bên nhau, lại nếu như có một ngày người phụ nữ kia xuất hiện, vậy lúc đó cô phải làm thế nào?

Không, phải nói là, Cảnh Liêm Uy sẽ làm thế nào?

Hơn nữa, chính cô có phải sẽ hối hận hay không?

Bây giờ, đã rõ ràng biết được trong lòng Cảnh Liêm Uy còn có một người bạn gái như vậy, cô còn muốn gì không?

Nếu như cô và Cảnh Liêm Uy tổ chức hôn lễ, vậy thì đối với bà chữ “nhà họ Cảnh” sẽ không thể tùy tiện làm ra chuyện có lỗi gì. Cứ như vậy, cô thật sự muốn cùng Cảnh Liêm Uy tổ chức hôn lễ hay sao?

Nhà họ Cảnh cho dù nói không cho phép ly hôn, nhưng nếu vì hạnh phúc của con cháu mình cô tin tưởng bọn họ vẫn sẽ đồng ý, chỉ cần nghe lời của Vi Gia Huệ hôm nay liền đoán được, vậy thì cô phải làm thế nào?

Trong ngôi nhà rộng lớn, thân thể nhỏ bé của Ân Thiên Thiên hơi cúi xuống cuộn lại thành tư thế nằm trong bụng mẹ, ngồi trên sàn ôm lấy mình thật chặt, giống như một con mèo con bị lạc đường, mờ mịt, hoàn toàn không tìm được phương hướng vậy.

Cảnh Liêm Uy, anh có một người bạn gái đã qua lại hai năm, tình cảm còn tốt như vậy. Tại sao, ban đầu anh còn đồng ý kết hôn với em, tại sao cho em nhiều ảo tưởng như vậy, khiến em cho rằng chúng ta có thể tiếp tục, tại sao lại khiến em lệ thuộc vào anh như vậy, thậm chí đến năng lực độc lập cũng không còn nữa rồi..

Vậy nhưng rất nhiều lần, cô rõ ràng có nhiều chuyện muốn hỏi đến như vậy, nhưng căn bản một câu nói cũng không hỏi được, bắt luận là đối với người nhà họ Cảnh hay là đối với Cảnh Liêm Uy, cô cũng không dám hỏi..

Bỗng nhiên, Ân Thiên Thiên chợt nhớ tới một người có lẽ sẽ biết chuyện của nhà họ Cảnh..

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Có hôn ước với bạn gái trước

Sáng sớm hôm sau, Ân Thiên Thiên liền thu thập xong đồ đạc chuẩn bị trở về nhà họ Ân. Trong ba ngày ở nhà họ Cảnh, cô và Cảnh Liêm Uy không tính là thường xuyên gặp mặt, cho dù có gặp mặt cũng luôn là có người nhà ở đó, cho nên ngược lại cũng không có gì không tự nhiên, chỉ là thỉnh thoảng sẽ bị bà cụ Cảnh bắt lại, sau đó liền hung hăng ép hai người chụp ảnh.

Từ trên lầu đi xuống, Ân Thiên Thiên nhìn thấy người nhà họ Cảnh trừ Cảnh Liêm Uy ra đều ở đây, cô mỉm cười chào hỏi, dường như hết thảy cô nghe thấy tối qua đều không tồn tại vậy.

Bà cụ Cảnh đi tới cầm lấy tay cô: "Thiên Thiên à, chuyện hôn lễ cháu đừng lo lắng quá, mẹ cháu sẽ sắp xếp cho cháu, trở về rồi liền an tâm chờ ngày được gả đến đây thôi. Áo cưới của cháu bà nội cũng sẽ lo, bảo đảm đến lúc đó sẽ đẹp khiến cháu phải giật mình!"

Ân Thiên Thiên nghe vậy, cúi mặt mỉm cười, bộ dáng kia nhìn qua giống như như đang xấu hổ vậy.

Vi Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước cũng cười, nói mấy câu với Ân Thiên Thiên rồi bảo tài xế Tiểu Trần đưa Ân Thiên Thiên về nhà. Ân Thiên Thiên cũng không từ chối, liền lên xe, sau khi lên xe không bao lâu thì nhận được điện thoại của Cảnh Liêm Uy.

"Ân Thiên Thiên, em về rồi sao?" Trong điện thoại là giọng nói cô dường như đã lâu rồi không nghe thấy, mà bây giờ vào tai lại cảm thấy khó chịu như vậy.

Ân Thiên Thiên hơi nghiêng đầu nhẹ giọng trả lời: "Ừ, Tiểu Trần đưa em về."

Cảnh Liêm Uy ở đầu dây bên kia dường như đang có chút mệt mỏi, giọng nói trong cũng mang vẻ khó chịu: "Ừ, gần đây anh hơi bận, chờ anh xong việc mấy ngày nữa sẽ qua tìm em."

Ân Thiên Thiên hơi nhếch khóe miệng, không nói gì, chỉ yên lặng cầm điện thoại.

Sau hồi lâu, Cảnh Liêm Uy cho rằng điện thoại đã xảy ra vấn đề, mới nhẹ giọng gọi một tiếng: "Thiên Thiên?"

"Ừ." Đáp một tiếng thật thấp, Ân Thiên Thiên mới nói: "Anh làm việc đi, em biết anh gần đây có mấy ca phẫu thuật lớn, nhớ chú ý thân thể nhé, em về nhà trước. Vừa hay Nhạc Vy cũng sắp kết hôn rồi, trong nhà chắc rất bận."

truyện chỉ được up trên app mê tình truyện

Cảnh Liêm Uy rất miễn cảm, liền cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, liền nhẹ nhàng đồng ý.

Cúp điện thoại, Ân Thiên Thiên nhờ Tiểu Trần lái xe đến dưới lầu Thiên Ân, nói lái nữa muốn cùng anh trai đi ăn cơm, Tiểu Trần cũng không nói gì, đợi Ân Thiên Tuấn đến rồi mới lái xe trở lại nhà họ Cảnh.

Ân Thiên Thiên đứng trước mặt Ân Thiên Tuấn, luống cuống giống như một đứa trẻ.

Lúc này Ân Thiên Thiên so với lần đầu tiên gặp Ân Thiên Tuấn theo Lý Mẫn về nhà còn căng thẳng hơn.

Khi đó cô, không hiểu được cái gì gọi là phản bội, cô chỉ biết mình từ nhỏ không có mẹ, không có anh chị em, bà đối với cô cũng rất lãnh đạm, cho nên khi nhìn thấy Ân Bách Phú mang Lý Mẫn cùng con trai bọn họ bước vào nhà họ Ân, cô ngay thơ cho rằng đây là cha cô tìm mẹ và anh trai về cho cô. Trên thực tế cũng đúng là như vậy, nhưng là cô là con gái của bọn họ, em gái của bọn họ, mà ở nhà họ Ân, cô từ đó liền trở thành người ngoài.

Ân Thiên Tuấn là anh trai cùng cha khác mẹ với cô, Ân Nhạc Vy và Ân Thành Vũ cũng là em gái và em trai cùng cha khác mẹ với cô, nhưng bọn họ đều là anh em cùng cha cùng mẹ, cô cứ như vậy bị gạt ra bên ngoài..

Từ nhỏ đến lớn, toàn bộ Nhà họ Ân chỉ có Ân Thiên Tuấn thương yêu cô.

Ân Thiên Tuấn là người trên thế giới này Ân Thiên Thiên cô ý lại nhất.

Ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt, Ân Thiên Thiên mới phát hiện bé trai ngày đó đứng sau lưng bà và mẹ nay đã là một người đàn ông trưởng thành, luôn hấp dẫn vô số ánh mắt của phụ nữ.

Đây chính là người anh trai mà Ân Thiên Thiên luôn vô cùng tự hào.

"Anh." Nhẹ giọng gọi một câu, Ân Thiên Thiên nhìn Ân Thiên Tuấn trước mặt.

Ân Thiên Tuấn nhận được điện thoại của Ân Thiên Thiên thì sợ hết hồn, vội vàng bỏ lại công việc trong tay, dù sao cũng lớn lên cùng Ân Thiên Thiên, chỉ liếc mắt Ân Thiên Tuấn cũng biết Ân Thiên Thiên có tâm sự.

Không tiếng động đi tới liền lấy chiếc túi trong tay Ân Thiên Thiên, Ân Thiên Tuấn nắm tay Ân Thiên Thiên dắt theo cô lên xe, sau đó mới hỏi: "Đói không? Chúng ta đi ăn cơm?"

Ân Thiên Thiên gật đầu, mỗi lần chỉ cần đi theo Ân Thiên Tuấn, cô chính là có thể cái gì cũng không cần để ý tới, chỉ yên tĩnh núp ở sau lưng anh, bắt luận phải đối mặt là bà hay mẹ, anh cũng sẽ bảo vệ cho cô.

Trong phòng ăn, Ân Thiên Thiên ngoan ngoãn ngồi tại chỗ ăn cơm, từng ngụm nhỏ uống hết canh trong chén.

Ân Thiên Tuấn nhìn em gái từ đầu đến cuối không nói gì, mãi đến khi Ân Thiên Thiên ăn xong rồi mới hỏi một câu: "Em sao thế?"

Một câu nói đơn giản nhưng cũng đủ khiến cho Ân Thiên Thiên ngây ngẩn, hai tay buông xuống đặt trên đầu gối.

Sắc mặt Ân Thiên Tuấn thoáng trầm xuống, chân mày cũng cau lại.

Động tác này là khi Ân Thiên Thiên cảm thấy cực độ bất an mới xuất hiện, chỉ cần cô bất an, sẽ ngồi xuống thành hình dáng như vậy, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, khiến người ta yêu thương nhưng không biết lúc này là khi cô cần được bảo vệ nhất.

Ân Thiên Thiên hít một hơi thật sâu mới nói: "Anh, anh biết... chuyện trước kia của Cảnh Liêm Uy đúng không?"

Một câu nói, khiến sắc mặt Ân Thiên Tuấn hoàn toàn trầm xuống.

Không nói một lời, Ân Thiên Tuấn trực tiếp đứng dậy cầm lấy túi của Ân Thiên Thiên, quay lại kéo cô đi ra cửa, sắc mặt xám xịt rất dọa người.

Ân Thiên Thiên cũng cuống, vội vàng nói một câu: "Anh, anh nghe em nói đã, anh trước hết chờ một chút đã..."

Đáng tiếc lúc này Ân Thiên Tuấn căn bản cũng không muốn để ý tới cô.

Anh chỉ biết, em gái anh bị người ta ức hiếp!

"Anh..." Ân Thiên Thiên có chút nóng nảy gọi anh, nhưng cũng bất đắc dĩ đi theo Ân Thiên Tuấn ra khỏi phòng ăn, cho đến khi hai người đứng trong bãi đậu xe, bước chân Ân Thiên Thiên mới rốt cuộc dừng lại được: "Anh..."

"Lên xe!" Ân Thiên Tuấn mở cửa xe, bình tĩnh nói.

Ân Thiên Thiên lúc đầu một cái, đưa tay cẩn thận chặn lại cửa xe, kiên quyết không lên xe, cô biết nếu như cô lên xe vậy thì chỉ có thể đi đến hai nơi, một là trước mặt Cảnh Liêm Uy, hai là cục dân chính.

Mà hai nơi này cô bây giờ đều không muốn đi.

Ân Thiên Tuấn nhìn Ân Thiên Thiên, sắc mặt càng khó coi, Ân Thiên Thiên bị dọa sợ, nhưng vẫn là lấy dũng khí đưa nắm tay anh: "Anh, nghe em nói đã được không? Em chỉ là muốn biết chuyện trước kia của anh ấy mà thôi, em không muốn bị động như vậy..."

Động tác của Ân Thiên Tuấn hơi dừng lại một chút.

Từ lúc nào, cô em gái mà Ân Thiên Tuấn anh chiều chuộng, lại trở nên bị động như vậy?

Ân Thiên Thiên biết hôm nay nếu cô không nói ra một lý do, Ân Thiên Tuấn nhất định sẽ mang cô tới trước mặt Cảnh Liêm Uy hoặc là cục dân chính, nhưng cô cũng không thể nói ra chuyện nghe được từ người nhà họ Cảnh, chỉ có thể nói một câu: "Anh, em nghe người khác nói, Cảnh Liêm Uy lúc trước đã có bạn gái, em chỉ là muốn biết tại sao bọn họ lại chia tay mà thôi, anh đừng tức giận như vậy được không?"

Sắc mặt Ân Thiên Tuấn lúc này mới hòa hoãn một chút, cũng chỉ là một chút mà thôi.

Ân Thiên Tuấn buông chốt mở cửa xe, hơi lui về phía sau một bước, trầm giọng hỏi: "Ân Thiên Thiên, em là em gái của Ân Thiên Tuấn, từ khi nào em trở nên không tự tin như vậy?"

Ân Thiên Thiên sững sờ, không nói gì.

Cô nên nói như thế nào mới phải?

Nói rằng cô động tâm với Cảnh Liêm Uy, cho nên mới quan tâm?

Nếu Ân Thiên Tuấn nghe được đáp án này, chỉ sợ sẽ nổi trận lôi đình đi.

Ân Thiên Tuấn nhìn bộ dáng của Ân Thiên Thiên cũng không nổi mắng cô, chỉ có thể nhẹ giọng hỏi một câu: "Ai nói cho em biết?"

Ân Thiên Thiên bị những lời này của Ân Thiên Tuấn làm lung lay, nói như vậy chuyện này là sự thật, hơn nữa Ân Thiên Tuấn từ lúc mới bắt đầu đã biết! Đây chính là lý do vì ban đầu anh biết cô muốn gả cho Cảnh Liêm Uy mới phản đối kịch liệt như vậy, cô lẽ cũng không phải chỉ bởi vì Cảnh Liêm Uy là cậu ba nhà họ Cảnh đi.

Ngước mắt, Ân Thiên Thiên nhìn chằm chằm vào Ân Thiên Tuấn, dịu dàng nhưng kiên định nói: "Anh, em muốn biết chuyện gì đã xảy ra."

Ân Thiên Tuấn nhìn Ân Thiên Thiên, anh trầm mặc hồi lâu, cho đến khi hai người dường như đều sắp biến thành người gỗ mới bất đắc dĩ thở dài nói: "Thiên Thiên, chuyện này đã qua rồi."

Ân Thiên Thiên vẫn kiên định nhìn Ân Thiên Tuấn, cô nhất định muốn có được một đáp án.

Khẽ thở dài một hơi, Ân Thiên Tuấn mới chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp vang khắp bãi đậu xe yên tĩnh, lại nặng như đeo đá vậy, từng chút từng chút đè nén trái tim Ân Thiên Thiên.

"Cảnh Liêm Uy trước khi gặp em đúng là có qua lại với một người bạn gái hai năm, nghe nói tình cảm của bọn họ rất tốt, nhưng Cảnh Liêm Uy lúc ở bên cô ấy chưa bao giờ tiết lộ thân phận, sau đó nghe nói Cảnh Liêm Uy chuẩn bị cầu hôn rồi, nhưng là cô gái kia từ chối..." Ân Thiên Tuấn vừa nói, vừa lo lắng nhìn Ân Thiên Thiên.

Trái tim Ân Thiên Thiên lên xuống theo lời kể của Ân Thiên Tuấn, tựa như xe qua núi vậy.

Thì ra bọn họ đã đi đến mức nói tới chuyện kết hôn.

Nhìn Ân Thiên Thiên không có phản ứng gì quá lớn, Ân Thiên Tuấn mới nói tiếp: "Nguyên nhân bọn họ chia tay là gì anh không biết, nhưng anh biết cô bé kia họ Mộc, là con gái nhà họ Mộc, thậm chí còn có tin đồn hai nhà bọn họ trước kia đã có hôn ước, nhưng cô gái họ Mộc kia vẫn luôn không biết thân phận của Cảnh Liêm Uy..."

Thân thể Ân Thiên Thiên không tránh khỏi khẽ run một chút, sắc mặt trắng nhợt.

Có hôn ước...

Ha ha, Ân Thiên Thiên bỗng nhiên muốn cười to một trận.

Đôi trai gái trẻ tuổi không biết thân phận của đối phương cũng đã yêu nhau sâu đậm, vì nguyên do thân phận mà mỗi người một ngã sao? Như vậy nếu cô ta trở lại, biết song phương vốn đã có hôn ước, vậy có phải sẽ giong võ lại lành hay không?

Giờ phút này Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy toàn thân mình lạnh lẽo, thật sự lạnh lẽo quá...

Cô rốt cuộc đã gả cho một người đàn ông như thế nào?

Cô rốt cuộc ép bản thân mình trở thành hạng phụ nữ gì đây?

Cần mồi, Ân Thiên Thiên cố gắng làm cho mình trấn định lại, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Vậy Cảnh Liêm Uy có biết chuyện này không? Biết... bạn gái trước của anh ấy là người có hôn ước với anh ấy?"

Đôi đồng tử đen nhánh nhìn chằm chằm vào Ân Thiên Tuấn, cô muốn nghe được câu trả lời khẳng định, nhưng cuối cùng...

Ân Thiên Tuấn khẽ gật đầu: "Anh nghe Cảnh Liêm Bình nói, Cảnh Liêm Uy đến bây giờ cũng không biết anh ta có chuyện hôn ước này..."

Nháy mắt, Ân Thiên Thiên chợt cảm thấy cả bầu trời của cô, dường như muốn sụp đổ...

Ân Thiên Tuấn còn chưa nói xong, một câu nói sau cùng mạnh mẽ đánh úp vào lồng ngực Ân Thiên Thiên: "Thiên Thiên, ngày em và Cảnh Liêm Uy lĩnh giấy đăng ký kết hôn, vừa vặn chính là ngày Cảnh Liêm Uy và cô gái kia chia tay, ngày cô ta bắt đầu cuộc sống tha hương..."

Ân Thiên Thiên tựa như người ngốc vậy, không nói gì cũng không động đậy, chỉ vô lực vịn cửa xe đứng đó...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hận cô hơn hết thấy

Thân thể Ân Thiên Thiên giống như từ bầu trời trăm ngàn thước cao rơi xuống vậy, lơ lửng không tìm được cảm giác chạm đất, trong đầu cô lúc này chẳng có gì ngoài hình bóng người kia.

Cảnh Liêm Uy...

Cảnh Liêm Uy...

Anh lại có một đoạn tình cảm như vậy sao?

Cô vẫn luôn không dám nghĩ tới, tại sao lúc cô tiến lên để "Cầu hôn", Cảnh Liêm Uy lại sáng khoái đồng ý như vậy, cô một mực tự nói với mình, trong lòng Cảnh Liêm Uy có cô, hoặc là nhà họ Cảnh ép anh cưới rồi, cũng có thể anh muốn từ giả đời độc thân, cũng có thể là vì anh nhầm lẫn...

Vậy nhưng, cô suy tưởng ngàn ngàn vạn vạn kiểu lý do, duy chỉ không nghĩ tới một lý do như thế.

Một giây đồng hồ trước có phải anh đang đứng ở sân bay giữ tay cô ta lại, một giây đồng hồ trước có phải anh đang lấy ra chiếc nhẫn kim cương chuẩn bị cầu hôn cô ta, một giây đồng hồ trước có phải anh đang cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới? Nhưng một giây đồng hồ sau, cô ta từ bỏ, cô ta từ chối, cô ta rời đi...

Mà khi cô xuất hiện trước mặt anh nói những lời hoang đường như vậy, có phải anh chỉ bởi vì nhất thời xúc động, chỉ bởi vì nhất thời không cam lòng, chỉ bởi vì nhất thời tức giận mà đồng ý hay không?

Ân Thiên Thiên cố gắng vịn cửa xe, hể mở khuôn miệng nhỏ nhắn mà cực lực hô hấp, nếu không làm như vậy, cô cảm giác trái tim mình đang bị thứ gì đó thô bạo mà nghiền ép, cảm thấy hít thở cũng gian nan.

truyện chỉ được up trên app mê tình truyện

Cô không phải người giỏi luận mưu, nhưng lúc này cô lại không thể không suy nghĩ một chút, Cảnh Liêm Uy tại sao phải đồng ý, Cảnh Liêm Uy sắp tới sẽ làm ra những hành động gì?

"Thiên Thiên..." Ân Thiên Tuấn nhẹ giọng gọi một câu, sải bước về phía trước đưa Ân Thiên Thiên ngồi vào xe ô tô, cho tới khi cô an ổn ngồi xuống vị trí kế bên tài xế anh cũng chưa yên lòng: "Thiên Thiên, em không sao đấy chứ?"

Ân Thiên Thiên không nói gì, chỉ ngửa đầu tựa lưng vào ghế, khép chặt hai mắt.

Ân Thiên Tuấn khẽ thở dài một hơi, khởi động xe, không đi đến chỗ Cảnh Liêm Uy, cũng không đi đến cục dân chính, anh yên lặng đưa cô ra bờ biển. Ân Thiên Tuấn nhấn xuống nút ấn, toàn bộ cửa xe nóc xe đều mở ra, gió biển âm áp thổi tới, Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy hồ hạp dường như đã dễ dàng hơn nhiều...

Hai người an tĩnh ngồi ở trong xe nghe tiếng gió biển thổi, không ai nói câu gì.

Mãi một lúc lâu sau, Ân Thiên Tuấn mới nhẹ giọng hỏi một câu: "Thiên Thiên, em định làm thế nào?"

Ân Thiên Thiên ngẩng người, phải rồi, cô định làm thế nào? Cô nên làm thế nào?

Làm bộ như không biết chuyện này, không chùn bước gả cho Cảnh Liêm Uy? Hay là dứt khoát ly dị, hoàn toàn vạch rõ giới hạn với Cảnh Liêm Uy? Nên làm như thế nào, chính cô cũng không biết.

Cô chỉ biết, cô rất sợ, sợ Cảnh Liêm Uy đem cô làm bia đỡ đạn, sợ cô trong mắt Cảnh Liêm Uy chỉ là một thể thân...

"Anh, em nên làm gì bây giờ?" Ân Thiên Thiên yếu ớt hỏi ngược lại, thanh âm nhỏ vụn hòa cùng tiếng gió biển rất nhanh bị thổi tan.

Ân Thiên Tuấn cũng không trả lời, mãi một hồi lâu sau mới nói: "Thiên Thiên, đây là cuộc đời của em."

Đôi mắt đen nhánh lại rơi vào ngực ngực.

Đúng vậy, đây là cuộc đời của cô, bất luận như thế nào người phải đi tiếp cũng là cô, mà không phải ai khác.

Hồi lâu sau, Ân Thiên Thiên mới đáp: "Em biết, để em suy nghĩ một chút."

Ân Thiên Tuấn đau lòng nhìn gò má Ân Thiên Thiên, không nói gì.

Lúc Ân Thiên Thiên đi theo Ân Thiên Tuấn trở lại nhà họ Ân, toàn bộ nhà họ Ân vẫn còn đang bận rộn, ngày mai Ân Nhạc Vy kết hôn rồi, rất nhiều chuyện đang tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Khi Ân Thiên Thiên xuất hiện ở cửa nhà họ Ân, đôi mắt Ân Nhạc Vy giống như muốn tức lửa vậy.

Khách sạn Nocturne! Tiệc cưới của Ân Thiên Thiên lại là ở khách sạn Nocturne!

Cô ta làm sao nuốt trôi cục tức này?

Cô ta vốn cho rằng cướp đi Hướng Thực chính là thứ tốt nhất bên người Ân Thiên Thiên rồi, lại không nghĩ tới mất đi một Hướng Thực sẽ xuất hiện một Cảnh Liêm Uy!

Cố gắng ép bản thân nở nụ cười, Ân Nhạc Vy nhẹ giọng nói: "Chị, thiệp mời lần trước chị đưa em là thật sao? Chị và anh rể tổ chức tiệc cưới ở khách sạn Nocturne ư, thật là hâm mộ quá."

Ân Thiên Thiên không có tâm trạng để ý cô ta, nhìn một cái rồi định đi lên lầu, lại nghe thấy giọng nói sau lưng.

"Nhạc Vy, con lại chăm chọc chị con rồi, thiệp cưới xem chừng cũng chỉ là bản mẫu thôi, con việc gì phải xem là thật chứ. Cảnh Liêm Uy chỉ là một bác sĩ ngoại khoa bình thường, ở đâu ra bản lĩnh đến khách sạn Nocturne làm tiệc cưới, đâu phải ai họ Cảnh cũng là thiếu gia nhà họ Cảnh đâu." Lý Mẫn vừa ti mi vì kiểm tra áo cưới cho Ân Nhạc Vy, vừa giễu cợt một miệng nói: "Hôn nữa, chuyện này hôm nay ta cũng nghe Di Trần con nói rồi, hôm đó Thiên Thiên muốn làm tiệc cưới ở khách sạn Nocturne căn bản là không thể."

"Mẹ, mẹ nói vậy là sao?" Ân Nhạc Vy mặt đầy nghi hoặc nhìn bà ta, trong tay còn cầm trang sức nhà họ Hướng đưa tới.

Ân Thiên Thiên vẫn đứng im tại chỗ không biết đang nghĩ gì, cô chỉ lẳng lặng nghe.

Lý Mẫn ngắt đầu nhìn Ân Thiên Thiên một cái rồi khinh miệt, quay lại dịu giọng trả lời Ân Nhạc Vy: "Chị con hai mươi ba tháng này kết hôn, nếu thật sự tổ chức ở khách sạn Nocturne căn bản là không thể, bởi vì ngày hôm đó khách sạn Nocturne đình công toàn diện, để phục vụ hôn lễ cậu ba họ Cảnh."

Một câu nói khiến Ân Nhạc Vy không nhận được mà vui vẻ theo.

Đúng vậy, từ thiệp cưới xem ra là bản mẫu rồi, hoặc bởi vì lúc ấy đang tức giận cho nên mới làm ra chuyện như vậy, đầu sao mất thể diện ở trước mặt người ngoài thực vô cùng khó chịu, mà mất thể diện ở nhà Ân Thiên Thiên hẳn đã thành thói quen. Vừa nghĩ như vậy, Ân Nhạc Vy liền cho rằng từ thiệp cưới hôm đó không phải thật.

Khách sạn Nocturne đình công toàn diện, chỉ vì hôn lễ cậu ba nhà họ Cảnh.

Chớp mắt, trong đầu Ân Thiên Thiên chỉ có những lời này mà thôi.

Ân Thiên Thiên không nhận được nhếch nhếch miệng giễu cợt.

Từ sau khi làm giấy đăng ký hôn với Cảnh Liêm Uy, cô cũng cảm giác được, nhà họ Cảnh đối với hôn sự bất ngờ này căn bản cũng không gấp, bây giờ nghĩ lại hẳn là ban đầu Cảnh Liêm Uy đã có sự chuẩn bị, chỉ là không nghĩ tới anh chuẩn bị tới một bước cuối cùng lại đúng lúc rơi xuống đầu cô...

Rốt cuộc, là cô thay thế vị trí của người khác mà thôi...

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, ngày đó cũng do con, nếu như con ngăn cản một chút, chuyện cũng không đến nỗi như vậy." Ân Nhạc Vy mặt đầy áy náy nhìn Ân Thiên Thiên, chuyện buồn bực trong lòng hai ngày nay rốt cuộc cũng được giải tỏa, tâm tình khá hơn nhiều. "Vốn là con cũng có chút áy náy muốn nói với chị trước khi chị kết hôn. Mẹ, mẹ nói giúp con vài câu đi."

Lý Mẫn trù mẫn nhìn con gái mình, tính tình Ân Nhạc Vy như vậy bà ta rất hài lòng, rất biết nhận định tình hình, tương lai ở nhà họ Hương cũng sẽ không phải chịu thiệt.

Lúc này, Ân Thiên Thiên cũng hoàn toàn không đặt hai người kia vào trong mắt, cô dứt khoát lên thẳng phòng mình, trong mắt giống như căn bản không có sự tồn tại của bọn họ vậy, đối với chuyện thiệp cưới cũng không có một lời giải thích.

Ân Thiên Tuấn đứng ở bên cạnh nhìn, hơi nhú mảy cũng không nói gì, chỉ là có chút đau lòng cho cô em gái nhỏ.

Ân Thiên Thiên đi lên, Lý Mẫn cũng không thêm để ý, mà vô cùng ân cần đứng lên bắt lấy tay Ân Thiên Tuấn vội vàng hỏi: "Thiên Tuấn, ngày mai em gái con kết hôn, người nhà họ Cảnh có tới không? Con gửi thiệp mừng cho bọn họ chưa?"

Nghe vậy, Ân Nhạc Vy cũng không nhận được mà nhìn sang với vẻ mong đợi.

Cô ta và Lý Mẫn cũng đã từng nghĩ tới chuyện mượn quan hệ của Ân Thiên Tuấn mà được ngồi trên cây đại thụ nhà họ Cảnh này, thế nhưng thiếu gia nhà họ Cảnh ngoại trừ qua lại với Ân Thiên Tuấn, những người còn lại nhà họ Ân anh cũng không thêm để ý tới ai, cho dù là Ân Bách Phú mời anh ăn cơm anh cũng không tới, mười phần bảo toàn phạm vi nhà họ Cảnh, lâu ngày Ân Nhạc Vy cũng chỉ dành tuyệt vọng...

Chỉ là có vài người luôn thích tự ảo tưởng, ví như Ân Nhạc Vy, nếu ngày mai thiếu gia nhà họ Cảnh tới, nhìn thấy vẻ đẹp của cô ta...

Chỉ vừa nghĩ như vậy, Ân Nhạc Vy đã cảm thấy trái tim mình nhảy pung pung.

Ân Thiên Tuấn hơi nhui mảy, nhìn mặt mẹ mình đầy vẻ mong đợi, bất đắc dĩ trả lời: "Thiệp mời con đã gửi, nhưng có tới hay không không phải là chuyện con có thể can thiệp."

Dứt lời, Ân Thiên Tuấn liền định rời đi, thế nhưng Lý Mẫn căn bản cũng không có ý định để anh đi, mà sống chết túm lại tay anh, nói: "Sao con lại nói vậy, quan hệ giữa con và thiếu gia nhà họ Cảnh tốt thế nào chứ. Chuyện chỉ cần một câu nói của con sẽ thành con ha tất phải cứng nhắc như vậy. Lại đây mẹ bảo con, bây giờ con gọi ngay cho thiếu gia nhà họ Cảnh, bảo cậu ta ngày mai tới đây..."

Vừa nói, Lý Mẫn vừa lấy ra điện thoại di động, còn hỏi Ân Thiên Tuấn số điện thoại.

Ân Thiên Tuấn không nói gì nhiều, dứt khoát thoát khỏi bàn tay Lý Mẫn: "Mẹ, thiếu gia nhà họ Cảnh là ai, vài ba lời của con là có thể mời được hay sao? Em gái kết hôn liên quan gì tới anh ấy?"

Tâm trạng Ân Thiên Tuấn cũng sẵn sàng không tốt, lần này dứt khoát không cho Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy cơ hội định thần lại đã xoay người rời đi, tầm lưng kia còn mơ hồ mang theo tức giận.

Lý Mẫn sau khi lấy lại tinh thần liền có chút mất hứng, nhưng nhìn sang Ân Nhạc Vy vẫn là nhịn xuống, nhẹ giọng an ủi cô ta: "Nhạc Vy à, đừng lo lắng, anh con sẽ chiều cổ con mà. Con cũng biết anh con không thích nhất chính là có người ép buộc nó, ngày mai thiếu gia nhà họ Cảnh nhất định sẽ tới, nể mặt anh trai con nhất định sẽ tới."

Ân Nhạc Vy không nói gì, cô ta rất rõ ràng Lý Mẫn chỉ đang an ủi mình.

Thiếu gia nhà họ Cảnh là ai chứ, nhà họ Cảnh là gia tộc thế nào chứ, nhà họ Ân trừ Ân Thiên Tuấn tiếp xúc với thiếu gia nhà họ Cảnh ra còn ai có bản lĩnh đó nữa? Thậm chí ở Thành phố T rất nhiều xí nghiệp cho Thiên Ân ba phần thể diện cũng không phải hoàn toàn nể mặt nhà họ Ân, mà là nhìn vào giao tình giữa Ân Thiên Tuấn và thiếu gia nhà họ Cảnh!

Nhưng cô ta không hiểu, tại sao từ nhỏ đến lớn, người em gái Ân Thiên Tuấn thích nhất lại là Ân Thiên Thiên, thậm chí ngay cả vị trí của Ân Thành Vũ trong lòng anh cũng kém hơn Ân Thiên Thiên một bậc! Cô ta dám đánh cược, nếu hôm nay là Ân Thiên Thiên kết hôn, vì giúp Ân Thiên Thiên sau này ở nhà chồng dễ sống hơn một chút, Ân Thiên Tuấn nhất định sẽ kéo thiếu gia nhà họ Cảnh qua đây!

Nhưng vì sao, sự quan tâm của Ân Thiên Tuấn đến chỗ của Ân Nhạc Vy lại biến mất không thấy dấu vết như vậy?

Ân Nhạc Vy tức giận quay đầu nhìn chằm chằm theo hướng căn phòng của Ân Thiên Thiên, bàn tay nắm thật chặt, trên nụ bàn tay mơ hồ lộ ra gân xanh, có thể thấy cô ta có bao nhiêu tức giận!

Cô ta hận Ân Thiên Thiên, hận cô hơn hết thấy!

Rõ ràng mẹ cô ta mới là phu nhân nhà họ Ân, rõ ràng cô ta mới là cô lớn nhà họ Ân, nhưng dựa vào đâu Ân Thiên Thiên cứ phải ngăn trước mặt cô ta, rốt cuộc là dựa vào đâu kia chứ! Thậm chí ngay cả anh ruột của cô ta cũng cưng chiều cô như vậy. Ân Thiên Thiên rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể khiến anh trai ưu tú nhất nhà coi trọng cô như vậy?

Ân Nhạc Vy mím chặt môi, rất lâu không phát ra tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm theo hướng kia, hận ý đầy đôi mắt...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Người phụ nữ lợm được đúng lúc

Trong phòng, Ân Thiên Thiên mệt mỏi vùi mình xuống giường không nhúc nhích, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm trần nhà trắng như tuyết, cô chẳng buồn động dậy, chỉ có tiếng hít thở thanh cạn vang vọng khắp căn phòng.

Cô không biết mình đang suy nghĩ gì, thậm chí không biết mình rốt cuộc có phải đang suy nghĩ hay không, cứ ngây ngô sững sờ như vậy.

Cảnh Liêm Uy...

Ba chữ này cứ quanh quẩn nơi khóe môi của cô, không chôn giấu được cũng chẳng chịu rời đi.

Cô thật sự chỉ là một thể thân thôi sao? Hay là thứ tiêu khiển của anh lúc nhàm chán?

Bất luận là đáp án nào, cô cũng phát hiện căn bản là không thể tiếp nhận.

Nắm thật chặt điện thoại trong lòng bàn tay, Ân Thiên Thiên vẫn luôn muốn gọi điện hỏi rõ ràng, nhưng làm cách nào cũng không gom nổi dũng khí, chỉ có thể nắm thật chặt điện thoại như vậy, mặc kệ thời gian trôi.

Đêm xuống, Ân Thiên Thiên vẫn duy trì động tác kia ở trên giường như cũ, rất nhiều thứ cần phải suy nghĩ rõ ràng. Tương lai của cô nằm trong tay, cô tuyệt sẽ không ngồi chờ chết.

Bất chợt, chuông điện thoại vang lên, Ân Thiên Thiên vội nhưng không giật mình chút nào, rất tự nhiên nhận điện thoại.

"A lô." Nhẹ nhàng cất giọng nói, không ẩn chứa một chút ưu tư.

"Ân Thiên Thiên, em đang làm gì vậy?" Đầu điện thoại bên kia, Cảnh Liêm Uy mới từ phòng giải phẫu đi ra, khắp người đều vô cùng mệt mỏi.

Nhech khoe miệng, Ân Thiên Thiên nhẹ nhàng trả lời, giống như chuyện ban ngày căn bản chưa từng tồn tại vậy. "Em đang nằm ở nhà, sau khi về có hơi mệt một chút, ngủ được một giấc rồi."

Cảnh Liêm Uy bật cười, sau đó mới nói tiếp: "Đừng rồi, ngày mai em có bận gì không?"

Trái tim Ân Thiên Thiên hơi ngưng lại một chút.

Ngày mai là hôn lễ của Ân Nhạc Vy và Hường Thực, chẳng lẽ anh đã quên?

"Anh có việc gì à?" Hỏi ngược lại, Ân Thiên Thiên không trả lời anh.

Cảnh Liêm Uy xoa xoa huyệt Thái dương nhẹ giọng đáp: "Ừ, ngày mai có một chút chuyện phải giải quyết."

Ân Thiên Thiên cười không ra tiếng, ngẩng đầu nhìn trần nhà, khoe mắt luôn khô ráo vào lúc này lại trượt xuống một giọt lệ, rất nhanh liền rơi vào khoảng không, không còn thấy dấu vết, cô nghe thấy mình trả lời: "Ừ, vậy anh làm việc đi, ngày mai em cũng có việc."

Cảnh Liêm Uy hỏi cau mày nhưng cũng không nói gì, hai người trò chuyện thêm mấy câu rồi cúp điện thoại.

Khoảnh khắc Ân Thiên Thiên cúp điện thoại, Cảnh Liêm Uy có chút bất an, cầm điện thoại trong tay hồi lâu không lấy lại được tinh thần, tại sao anh cảm thấy Ân Thiên Thiên hôm nay có chút lạ? Nhưng thật sự không nói ra được là lạ ở chỗ nào...

Hôm sau.

Ân Thiên Thiên dậy thật sớm, nhưng dù cô có dậy sớm hơn nữa, vào lúc cô rời giường, Ân Nhạc Vy đã đi tới khách sạn rồi.

Thay quần áo xong, Ân Thiên Thiên ăn bữa sáng đơn giản rồi mới ra khỏi cửa.

Thiên Du ở Thành phố T cũng được coi là khách sạn có chút danh tiếng, có lẽ là bởi vì chiếm được vị trí thiên thời địa lợi, tình huống cũng sẽ học theo lối kinh doanh của khách sạn Nocturne bên cạnh một chút, mặc dù không coi là thấp thỏm thấp mỷ, nhưng đối với các sự kiện thông thường cũng là một địa điểm không tồi.

Ân Thiên Thiên hôm nay mặc một chiếc váy bằng lụa thêu hoa hồng, váy hơi rộng lộ ra vẻ hoạt bát, giấy da kiểu đơn giản, mái tóc dài buông xõa trông tràn đầy sức sống.

Dọc đường đi, Ân Thiên Thiên đều nghiêng đầu nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ.

Ở thành phố T lâu như vậy, cô thật sự vẫn chưa bao giờ cẩn thận ngắm nhìn thành phố này.

Tới hôm nay cô mới phát hiện, dường như có đại nhân vật gì mới tới Thành phố T, những tấm bảng ven đường đều đổi, lúc đèn đỏ, xe taxi của Ân Thiên Thiên vừa vận dừng cạnh một tấm biển quảng cáo lớn ven đường. Giống như có quý thần xui khiến, Ân Thiên Thiên liền quay sang phía cửa kính xe, lẳng lặng nhìn hình ảnh cô gái đang múa trên tấm biển quảng cáo...

Cô gái mặc váy múa, đi giày ba-lê, kéo căng mũi chân, đôi chân mảnh khảnh, động tác trên thân thể mỗi một chỗ đều lộ ra uyển nhã, càng để lộ một vẻ cao quý.

Ánh mắt Ân Thiên Thiên rơi vào trên gò má cô ta, trang điểm hơi khoa trương. Cô gái này không phải nhảy điệu Bạch Thiên Nga truyền thống mà người ta tán tụng, ngược lại là nhảy điệu Hắc Thiên Nga khiến người ta vừa yêu vừa hận...

Cô ta lại có ma lực nhảy theo một nhân vật khiến người khác động tâm không dứt như vậy.

Đánh mắt xuống phía dưới, Ân Thiên Thiên nhìn thấy một dòng chữ tiêu sái:

Yêu tình ba-lê đã trở lại.

Một lần nữa nghiêm túc đánh giá tấm biển quảng cáo trước mặt, Ân Thiên Thiên không có biểu cảm gì.

Khi xe một lần nữa chậm rãi chạy đi, Ân Thiên Thiên mới phát hiện, cả thành phố bất luận là tấm biển quảng cáo ven đường hay màn hình trung tâm thành phố đều phát sáng tin tức vì yêu tình ba-lê đã trở lại...

Dáng múa linh hoạt, phong thái ưu nhã, nhất cử nhất động đều làm cho hết thảy người dân thành phố T râm rì bàn tán.

Người như vậy, là trời sinh có cơm ăn.

Ân Thiên Thiên trong lòng nghĩ như vậy, sau đó lại cúi đầu xuống nghỉ ngơi. Cô cũng biết hôm nay sẽ có một trận chiến phải đánh, chỉ là chính cô cũng mê man không biết nên hết sức hay là cứ thuận theo tự nhiên.

Lúc đến Thiên Du, tiệc cưới vẫn còn chưa bắt đầu, nhưng là chị của Ân Nhạc Vy, Ân Thiên Thiên vẫn làm rất tốt bổn phận của mình, ít nhất sẽ không để người khác có cơ hội nói hai chị em nhà họ Ân bất hòa...

Trong phòng trang điểm, Ân Thiên Thiên ngồi một bên nhắm mắt xem tạp chí, cả người toát ra vẻ ôn hòa không nói nên lời.

Ân Nhạc Vy vẫn còn đang trang điểm, trên người đã khoác lên bộ lễ phục phiền phức, trước kia nghe nói Hường Thực vốn là muốn giống như Cảnh Lịch Dao đi đặt áo cưới ở nước ngoài. Chị là rốt cuộc thân phận kém hơn một chút cộng với Cảnh Lịch Dao cũng không thiếu tiền, áo cưới này chỉ có thể lựa chọn một nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng người Pháp khác thiết kế riêng cho Ân Nhạc Vy mà thôi.

Thế nhưng cho dù là như vậy, cũng đã đủ để thấy Hường Thực coi trọng Ân Nhạc Vy thế nào.

Ân Nhạc Vy ngồi trước gương trang điểm, thỉnh thoảng lại nhìn Ân Thiên Thiên ngồi sau lưng qua gương, trong lòng khắp khỏi hồ nghi.

Cảnh Liêm Uy đâu? Tại sao còn chưa tới?

Cuối cùng Ân Nhạc Vy vẫn là không nhịn được, mới vừa trang điểm xong liền hỏi một câu: "Chị, anh về đâu?"

Ân Thiên Thiên ngẩng đầu lên từ quyển tạp chí nhìn Ân Nhạc Vy, hồ hững đáp: "Anh ấy hôm nay có việc, không tới được rồi."

Ân Nhạc Vy cau mày, trong lòng có chút không thoải mái không nói ra được, thế nhưng cuối cùng vẫn là không để ý.

Đến khi hết thảy đều đã chuẩn bị xong, Ân Thiên Thiên liền rời khỏi đây đi ra ngoài phòng khách. Lúc này, chỗ đồ đã bị hoa tươi bao phủ, ngập tràn trong phòng khách đều là hương hoa hồng nồng đậm. Ân Bách Phú ra phía sau chuẩn bị đội lát nền đất Ân Nhạc Vy đi vào, mà một đầu khác phía cuối tấm thảm đỏ, Hường Thực mặc một bộ âu phục màu trắng đang an tĩnh chờ đợi.

Ân Thiên Thiên ngồi vào vị trí của mình, nhắm mắt quay đầu lại thì tình cờ nhìn thấy tấm biển quảng cáo lớn ngoài cửa sổ đối diện, cũng là tin tức yêu tình ba-lê ban ngày...

Người này hot thật đấy.

Ân Thiên Thiên rất ít khi chú ý những thứ này, nhưng bởi vì bản thân làm quảng cáo, cho nên khó tránh khỏi luôn phải chú ý tới một ít những nhân vật đang lên, tuy vậy đối với giới nghệ sĩ vẫn ít khi để ý. Nhưng không để ý không có nghĩa là cô không biết vị yêu tình ba-lê này, mặc dù không biết tên, nhưng Ân Thiên Thiên biết được người phụ nữ này là một người có năng khiếu ba-lê trời sinh.

Thu hồi tâm mất, Ân Thiên Thiên còn chưa kịp xoa đi ý nghĩ trong đầu, lại nghe thấy bên cạnh có người đang xì xào bàn tán về mình.

Đó hẳn là cô lớn nhà họ Ân đi, tôi nghe nói không lâu nữa cũng sắp lập gia đình rồi

Đúng rồi, chỉ có điều hôn lễ đó khẳng định không có hoành tráng như hôm nay, bởi vì cô ta chỉ gả cho một một bác sĩ ngoại khoa nho nhỏ mà thôi.

Làm sao có thể chứ? Cô ta không phải cô lớn nhà họ Ân sao? Trước kia tôi xem tin tức còn thấy cô ta cao ngạo lắm mà.

Ài biết đâu, dù sao chuyện cũng là như vậy. Nhà họ Ân người ta cũng không thêm để ý, cô để ý làm gì.

Vậy vị hôn phu của cô ta tới chưa? Đang đứng ở đâu vậy?

Chắc là vì sợ mất thể diện, cho nên chưa thấy tới. Nếu là tôi tôi cũng không tới, chỗ này lớn như vậy không phải có tình đến để người ta cười hay sao?

...

Ân Thiên Thiên nghe vậy, cũng chỉ coi như gió thoảng bên tai, thổi qua thì thổi qua, cô hoàn toàn không để ý tới. Chính cô cũng rõ ràng, những người này dám ở đây nói lớn như vậy là cố ý muốn để cô nghe thấy. Cô không mở miệng sẽ khiến cho bọn họ càng lúc càng khẳng định suy đoán của mình, nhưng cô cũng không cách nào phản bác.

Bởi vì, Cảnh Liêm Uy thực sự chưa có tới.

Ân Thiên Thiên giờ tay nhắc ly nước trái cây lên uống một hớp, khỏe miệng bắt đầu đi nhếch lên một nụ cười.

Sau ngày hôm nay, cô thậm chí còn có thể đoán được toàn bộ Thành phố T này sẽ dần thối về cô như thế nào.

Cô lớn nhà họ Ân tình thần sa sút? Hay cô lớn nhà họ Ân gặp tình thế quẩn bách?

Bất luận là thế nào, cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với cô. Thậm chí cũng bởi vì lý do như vậy, khiến cô mơ hồ có suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi thành phố này.

Tiệc cưới đã bắt đầu, Ân Thiên Thiên nhìn Ân Nhạc Vy mặt đầy hạnh phúc, thẹn thùng đi về phía Hường Thực, hơi thất thần.

Hôn lễ này của Ân Nhạc Vy, tất cả mọi thứ đều là nhà họ Ân và nhà họ Hường đích thân chuẩn bị. Mặc dù thời gian có vội vàng nhưng rốt cuộc vẫn là tổ chức được một hôn lễ hoành tráng có tiếng, ít nhất khách khứa ở đây phần lớn đều lộ ra thần sắc hâm mộ.

Áo cưới của cô ta, là Hường Thực chuẩn bị, nhẫn kim cương của cô ta, là Hường Thực chuẩn bị, tiệc cưới của cô ta cũng là Hường Thực vì cô ta mà chuẩn bị... Hôn nhân này của bọn họ bất luận là xuất phát từ mục đích gì, rốt cuộc Hường Thực cũng không lừa dối Ân Nhạc Vy, hết thảy tất cả đều là chuẩn bị vì cô ta...

Ân Thiên Thiên hơi thất thần, trong lúc giật mình liền muốn hỏi một câu, Cảnh Liêm Uy, hôn lễ của chúng ta có thứ gì thật sự chuẩn bị vì em không?

Cô chẳng qua chỉ là người phụ nữ anh lựa chọn được đúng lúc, tình cảm là của người đàn ông kia, hôn lễ là của người phụ nữ kia...

Nghĩ đến hôn lễ sắp tới của mình, Ân Thiên Thiên không nhịn được gi皱 cọt nhếch khỏe miệng.

Hôn lễ đó xem ra ngoại trừ chính bản thân cô, tất cả mọi thứ đều không phải là chuẩn bị vì cô...

Hường Thực đứng ở phía cuối tấm thảm đỏ đợi Ân Nhạc Vy, ánh mắt lại không tự chủ được hướng về phía Ân Thiên Thiên, cô hôm nay không vui là tại sao?

Bởi vì hấn kết hôn rồi, cô đâu không phải là cô sao?

Hường Thực nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, màu hồng khiến da thịt cô càng trở nên trắng nõn, làn mi cong cong dưới tầng ánh sáng mờ tạo thành một bóng mờ mong mỏng, đôi đồng tử càng trở nên sáng ngời, trên đôi môi căng mọng còn sót lại vết nước trái cây, sao có thể mềm mại đến thế. Ân Thiên Thiên như vậy khiến cho Hường Thực không tránh khỏi có chút nhìn ngây người, hoàn toàn không chú ý tới hành động của mình tạo ra chấn động thế nào tại hiện trường, đồng thời cũng mang đến cho Ân Thiên Thiên không ít phiền toái...

Rốt cuộc, có người không nhịn được nói một câu: "Người mà thiếu gia nhà họ Hường này muốn kết hôn rõ ràng là cô hai nhà họ Ân, bây giờ lại nhìn chằm chằm cô cả là ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ân thiên thiên, đừng ngây thơ như vậy

Lẽ đường vốn đã rất an tĩnh, bây giờ có người nói như vậy dù là thanh âm nhỏ đi nữa cũng sẽ bị người khác nghe thấy.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ lễ đường liền rơi vào một loại yên tĩnh kỳ dị, không tránh khỏi có người sau lưng âm thầm bật cười.

Đại đa số những người ở đây đều đã tham gia tiệc sinh nhật của Ân Nhạc Vy và lễ đính hôn của cô ta, đặc biệt là bữa tiệc sinh nhật kia, ai cũng biết cô lớn nhà họ Ân đã đại náo một trận, không phải hỏi Hường Thực thêm nữa, hấn rốt cuộc là bạn trai Ân Nhạc Vy hay là Ân Thiên Thiên, vấn đề này bây giờ nhìn lại lại có vẻ đơn giản hơn nhiều...

Mọi người đều không phải kẻ ngu, chỉ cần nhà có con cái học ở đại học T, hay là anh em hàng xóm đi học ở đó cũng đều biết, Ân Thiên Thiên và Hường Thực là người yêu trong suốt bốn năm đại học, vậy mà nhà họ Ân lại có thể mặt dày vô sỉ làm bộ như hết thảy đều không biết. Người khác cũng không thêm vạch trần thôi, làm sao cũng không nghĩ tới, chủ rể này đang kết hôn với cô em gái, mà lại nhìn cô chị đến đại cả mắt?

Đây không phải là trò cười thì là gì?

Hường Quang Hùng hưng hăng ho khan một tiếng, Hường Thực này lại giống như ma nhập vậy, cứ nhìn Ân Thiên Thiên mà không máy may để ý tới chung quanh, cho đến khi nụ cười trên mặt Ân Nhạc Vy đã có chút méo mó, Hường Quang Hùng liền không nhịn được tiến lên hưng hăng đáp cho hấn một cước.

"Xin lỗi các vị, con trai tôi hôm nay lần đầu tiên kết hôn nên có chút căng thẳng." Hường Quang Hùng cười cười giảng hòa, chỉ là trong mắt Ân Bách Phú lại vô cùng lạnh lẽo, thái độ rất không hài lòng.

Hường Thực bị đau đón một chút mới hoàn hồn trở lại, quay đầu nhìn về phía Ân Bách Phú và Ân Nhạc Vy lúc, quả nhiên phát hiện sắc mặt bọn họ cũng tối đến đáng sợ, lúng túng đưa tay nhận lấy tay Ân Nhạc Vy, quay đầu đối diện với MC chương trình.

MC chương trình cũng có chút lúng túng, nhưng rốt cuộc vẫn là người làm nhiều thấy nhiều, vài ba câu liền có thể làm cho bầu không khí một lần nữa nóng lên. MC trên lễ trên đài đang cử hành thủ tục trao nhẫn, những lời xi xào ở phía dưới cũng đồng thời không nhịn được mà lặng lẽ lan tràn...

Hừ, Hường Thực này cũng không phải người tốt, cưới em gái còn tỏ vẻ đến đến chị, gan thật là lớn mà.

Tôi thấy bặt tai này đánh chưa vang, nếu không phải chị dâu ra ám hiệu ngầm, em rể sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Mà vị hôn phu của Ân Thiên Thiên còn chưa có tới đâu, có phải vì đã biết chuyện này hay không?

Ai biết được, nhưng hôm nay rõ ràng biết em gái ruột của vợ mình kết hôn mà không đến, đây chẳng phải không nề mặt Ân Thiên Thiên hay sao? Nói không chừng sắp ly dị cũng nên...

Kể cũng phải, sự kiện như vậy anh ta cũng không tới xem ra có hơi quá...

...

Ân Thiên Thiên nghe được những lời này sắc mặt liền trắng nhợt, từ đầu tới cuối không có bất kỳ hành động nào. Cô hôm nay đã quyết định sẽ thuận theo tự nhiên, những thứ rồi rầm kia cô cũng không muốn để ý tới, chỉ muốn yên ổn qua hết ngày hôm nay.

Nhưng cô muốn không có nghĩa người khác cũng bằng lòng để yên cho cô...

Tiệc rượu bắt đầu, Ân Nhạc Vy thay quần áo bắt đầu đi chúc rượu, bên cạnh liền có không ít người quay đầu lại hỏi Ân Thiên Thiên, câu sau càng khó chịu hơn câu trước.

Cô Ân, vị hôn phu của cô hôm nay sao không tới?

Hôn lễ của dĩ cũng không tới có phải hơi làm phách hay không, người trẻ tuổi vẫn là khiêm tốn một chút mới tốt.

Ồi ôi, vị hôn phu của cô nếu thấy được hôm nay sẽ xảy ra một màn như vậy xem chừng cô trở về cũng không yên đâu, không đến cũng là tốt.

Phải đấy, nếu vị hôn phu của cô mà biết em rể cô có ý với cô không chừng không cần cô nữa đâu...

...

Vừa nói, đám người vừa cười rộ lên, Ân Thiên Thiên ngoài trừ sắc mặt tái nhợt, tinh thần có vẻ kém ra, hoàn toàn không có phản ứng gì, dần dần mọi người cũng cảm thấy mình hình như có phần hơi quá, hay là làm tôn thương Ân Thiên Thiên rồi cũng nên? Làm người đầu sao cũng đều là ích kỷ, bọn họ chỉ trước mặt Ân Thiên Thiên mới ra vẻ an phận một chút, sau lưng lại càng thêm thêm dầu thêm mỡ...

Khi Ân Nhạc Vy và Hường Thực tới kính rượu, mọi người chung quanh đều có thể rõ ràng cảm nhận được sắc mặt cô ta rất khó coi, ngay cả nét mặt Hường Thực cũng có chút lúng túng.

Ân Nhạc Vy cầm trong tay ly rượu nhỏ, miễn cưỡng nhếch khóe miệng với Ân Thiên Thiên: "Chỉ, một ly này em kính chị, cảm ơn chị vẫn đối tốt với em như vậy! Sau này có cơ hội, em nhất định sẽ báo đáp chị!"

Một chữ "tốt" kia Ân Thiên Thiên cực kỳ nhấn mạnh, người chung quanh còn tưởng rằng tình cảm hai chị em rất tốt. Dầu sao ở bên ngoài Ân Nhạc Vy luôn là bộ dạng bảo vệ Ân Thiên Thiên, mọi người đều cảm thấy chuyện vừa rồi có lẽ cũng không ảnh hưởng gì đến chị em bọn họ. Chỉ có Ân Thiên Thiên mới biết, Ân Nhạc Vy là đang dần mất cô.

Cô cũng không nói gì, chỉ giờ lên ly rượu trong tay hướng về phía Ân Nhạc Vy, khẽ làm động tác mời liên uống cạn.

Hường Thực đứng bên cạnh thấy vậy càng khẳng định tâm trạng Ân Thiên Thiên hôm nay không tốt, hơn nữa chính là loại không tốt như hấn nhĩ.

Trong lòng bỗng nhen nhóm chút vui vẻ, Thiên Thiên quả nhiên vẫn không bỏ hấn...

Ngay sau đó, Hường Thực cũng giờ lên ly rượu trong tay muốn mời Ân Thiên Thiên một ly, nhẹ giọng nói: "Sau này chúng ta trở thành người một nhà rồi, hy vọng mọi người có thể hòa thuận sống bên nhau, tôi chúc mọi người tâm tương sự thành*."

(*) Tâm tương sự thành: nghĩ gì được nấy.

Tâm tương sự thành, chính là điều ai cũng mong ước...

Những lời này Ân Thiên Thiên cũng hiểu, thế nhưng vẫn không có đáp lại, chỉ giờ ly rượu định uống vào. Khoảnh khắc khi ly rượu sắp chạm tới vành môi, cổ tay cô liền bị người nắm lấy, mang theo một độ ấm quen thuộc.

Ân Thiên Thiên hơi sững sốt một chút, không cần quay đầu nhìn cô cũng biết người tới là ai.

"Xin lỗi, anh tới muộn." Cầm lấy ly rượu trong tay Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy mỉm cười nói.

Hường Thực và Ân Nhạc Vy cũng bối vì sự xuất hiện của Cảnh Liêm Uy mà sững sốt một chút, còn chưa phản ứng kịp Cảnh Liêm Uy đã tự phạt ba ly, phong thái tiêu sái mà ưu nhã, Ân Thiên Tuấn bên kia thấy vậy, cau mày không nói gì.

Ân Nhạc Vy cười một tiếng: "Anh rể, em còn tưởng hôm nay anh không đến, tâm trạng chị hôm nay hình như không tốt lắm, em hỏi chị chị cũng nói anh không tới..."

Một câu nói như vậy khiến mọi người ngẫm hiểu, có lẽ Ân Thiên Thiên này lại nổi lên tính khí tiểu thư gì chẳng, nếu không Cảnh Liêm Uy cũng không đến muộn để xảy ra trò cười như vậy, nhất thời không có ấn tượng tốt đối với Ân Thiên Thiên.

Khóe miệng Cảnh Liêm Uy mang theo ý cười nhìn Ân Nhạc Vy, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên mặt Hường Thực. Lúc anh mới tiến vào nghe được không ít lời bàn tán, liền lãnh đạm nói: "Hôm nay anh vốn là có một ca mổ lớn, đã nói trước với Thiên Thiên rồi, chỉ là anh cũng không nghĩ tới cơ thể bệnh nhân kia hôm nay lại xảy ra một vài vấn đề nhỏ, giải phẫu phải để sau, cho nên anh liền chạy tới đây."

Người chung quanh lại lần nữa đổi sắc mặt, xem ra vẫn là có lớn nhà họ Ân hiểu chuyện, ít nhất cũng không ép buộc người ta đến? Lập tức cảm thấy suy nghĩ của mình vừa rồi có chút vớ vẩn, ai cũng đều cho rằng cô em gái này có phải được cưng chiều mà kiêu ngạo rồi hay không, người ta rõ ràng có chính sự mình lại không biết điều?

Nụ cười trên miệng Ân Nhạc Vy liền trở nên cứng nhắc: "Xin lỗi anh rể, em không biết."

Thành phố T lớn như vậy, người người đều là cáo thành tinh, đặc biệt là những người thân phận không cao cũng không thấp như bọn họ, bình thường người ta nói một câu bọn họ liền có thể suy ra thành mấy tầng hàm ý, đương nhiên đa số những chuyện này, đều thật sự như bọn họ suy đoán vậy...

Sau khi com nước xong Ân Thiên Thiên liền xoay người chuẩn bị rời đi, Cảnh Liêm Uy không nói tiếng nào đứng dậy đi theo cô, trong lòng ít nhiều có chút phiền não.

Cô ấy lại giận đối gì rồi?

Vấn đề là, anh làm gì khiến cô không vừa ý? Là bởi vì anh quên mất hôn lễ dĩ cũng được không dĩ cũng được này sao?

Ân Thiên Thiên cô cũng để ý những thứ hư danh này ư?

Ra khỏi khách sạn, Ân Thiên Thiên chậm rãi đi dọc theo con phố lớn, cô biết Cảnh Liêm Uy hẳn còn ở sau lưng, mà cô không lựa chọn lập tức rời đi là bởi vì muốn cho bản thân thêm thời gian suy nghĩ, có phải nên hỏi anh hay không? Dầu sao Ân Thiên Tuấn không phải người nhà họ Cảnh, rất nhiều chuyện đều chỉ là nghe nói.

Cảnh Liêm Uy phía sau nhìn bóng lưng nhàn tản của Ân Thiên Thiên cũng không khỏi nhu mày, nếu như Ân Thiên Thiên thật sự không hiểu chuyện như vậy, vậy thì anh chỉ có thể nói mình ban đầu thật đúng là nhìn lầm...

Hai người, một con đường, một trước một sau, lại tựa như cách nhau cả chân trời góc biển...

Rốt cuộc, Ân Thiên Thiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Cảnh Liêm Uy nhưng bất ngờ phát hiện tâm trạng Cảnh Liêm Uy dường như cũng không thật sự tốt đến vậy, theo bản năng liền lên tiếng hỏi một câu: "Cảnh Liêm Uy, nếu như anh không muốn tham dự hôn lễ này có thể không đến mà?"

Cảnh Liêm Uy từ trước tới nay đều rất tự hào với khả năng tự kiểm chế của mình, bất luận là phương diện nào, huống chi sau khi làm bác sĩ anh lại càng có thể khống chế được tính khí. Nhưng không hiểu tại sao lúc này, nhìn thấy Ân Thiên Thiên anh lại cảm thấy tức giận như vậy, lời nói trong lúc tức giận không nghĩ ngợi, cứ như vậy thốt ra.

Cũng không nhiều, thậm chí thanh âm cũng không lớn, thế nhưng lại từng chút từng chút thò bạo đâm vào lòng Ân Thiên Thiên...

Cô nhìn anh. Mọi mong mím chặt lại, Ân Thiên Thiên nghe anh thấy nói: "Ân Thiên Thiên, đừng giận thơ như vậy. Em cảm thấy hành động của mình hôm nay thích hợp sao?"

Đúng vậy, thích hợp sao?

Cũng bởi vì tâm trạng cô hôm nay không tốt, cũng bởi vì hôm nay cô hoàn toàn không muốn ứng phó, nên mới để mặc mình, để mặc anh cứ như vậy rơi vào vòng nước xoáy. Ân Thiên Thiên như vậy, xác thực vừa giận thơ lại không có lý trí, nhưng là do cô khó lòng khống chế nổi...

Chỉ cần nghĩ tới việc Cảnh Liêm Uy có hôn ước với người bạn gái trước, trong lòng cô liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Ân Thiên Thiên bỗng đột nhiên phát hiện, thì ra hôn nhân của cô cũng không hề suôn sẻ như cô vẫn tưởng tượng.

Cảnh Liêm Uy đứng là lớn hơn cô, anh sẽ bao dung cô, sẽ nhẫn nại với cô, sẽ dung túng cho cô. Nhưng sẽ không vĩnh viễn làm như vậy, hai người xa lạ muốn tạo nên một gia đình từ xưa tới nay vẫn không phải là chuyện đơn giản, mà những va chạm của bọn họ cũng chỉ mới bắt đầu...

Thế nhưng cho dù biết rõ là như vậy, lúc này, Ân Thiên Thiên vẫn không khỏi cảm thấy vô cùng tủi thân.

Hé miệng, Ân Thiên Thiên đang chuẩn bị nói gì, nhưng lại nghe thấy Cảnh Liêm Uy lên tiếng: "Ân Thiên Thiên, em trở về suy nghĩ thật kỹ, đợi anh làm xong việc, hai ngày sau sẽ liên lạc với em..."

Một câu nói, khiến cho lời đã dừng ngay tại cổ họng cứ như vậy nuốt ngược vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đi xem ba-lê được không?

Nhà họ Ân.

Ân Thiên Thiên nằm trong chăn, co rúm thành tư thế trong bụng mẹ. Lời của Cảnh Liêm Uy vẫn văng vẳng bên tai.

Anh nói: Ân Thiên Thiên, đừng ngây thơ như vậy...

Anh nói: Ân Thiên Thiên, em trở về suy nghĩ thật kỹ, đợi anh làm xong việc, hai ngày sau sẽ liên lạc với em.

Trong đầu đều là lời anh nói, thế nhưng giờ phút này, hai câu nói ấy vẫn một mực quanh quẩn bên tai cô, làm nhói trái tim cô...

Cô thật sự muốn hỏi, Cảnh Liêm Uy, anh có biết anh có hôn ước với người bạn gái trước hay không?

Cô cũng thật sự rất muốn hỏi, Cảnh Liêm Uy, nếu như bạn gái anh trở lại, anh còn cần em không?

Nhưng anh không cho cô cơ hội, sau khi anh nói cô ngây thơ, cô một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cảnh Liêm Uy đưa cô về nhà, sau đó cũng không nói tiếng nào rời đi.

Cốc, cốc.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Ân Thiên Thiên liền ngồi dậy giờ tay xoa gương mặt mình một chút, thấy sắc mặt đã khá hơn cô mới đi mở cửa.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Người đứng phía ngoài cửa giống như Ân Thiên Thiên dự đoán, chính là Ân Thiên Tuấn.

Ân Thiên Tuấn mặc bộ đồ ngủ ở nhà, đứng trước cửa phòng Ân Thiên Thiên nhìn cô, hồi lâu sau mới hỏi: "Thiên Thiên, em đã có quyết định rồi sao?"

Ân Thiên Thiên nghe vậy liền mỉm cười với Ân Thiên Tuấn, rạng rỡ mà vui vẻ: "Anh, anh đừng lo lắng cho em, em sẽ tự giải quyết việc này. Anh yên tâm, em sẽ đi nói chuyện với anh ấy."

Ân Thiên Tuấn không nói gì, chỉ dùng đôi đồng tử thâm thúy nhìn Thiên Thiên lom lom, dường như muốn nhìn thấu cả nội tâm cô vậy, một hồi lâu cũng không nói gì, cuối cùng chỉ tiến lên một bước ôm Thiên Thiên vào trong ngực, nhẹ giọng nói một câu bên tai cô: "Thiên Thiên, bất luận là em muốn làm gì, nên nhớ em vẫn còn có một người anh trai là anh."

Vùi đầu trong ngực Ân Thiên Tuấn, Ân Thiên Thiên cảm thấy thoải mái, chớp mắt có chút cay nhưng cô liều mạng kiềm chế lại. Ân Thiên Tuấn cũng không ở lại lâu, ngồi thêm một chút liền rời đi. Khoảnh khắc anh đóng cửa lại, nước mắt Ân Thiên Thiên không nhịn được trào ra...

Cô thật sự khó chịu, khó chịu đến mức ngay cả hô hấp cũng là một loại xa xỉ.

Lúc đầu cô cho rằng Cảnh Liêm Uy là cầu vồng trong cuộc đời ảm đạm của cô, nhưng bây giờ cô mới chợt phát hiện, cầu vồng này không phải thuộc về cô, mà thuộc về người khác. Cô cho rằng trong lòng Cảnh Liêm Uy không có ai, như vậy cô liền có thể chiếm lấy vị trí bên cạnh anh sau đó từ từ tận tụy đến muôn thuở, một ngày nào đó anh sẽ nhận ra được điểm tốt của cô, nhưng cô làm sao cũng không nghĩ tới, anh và bạn gái anh chia tay lúc trước lại có lẽ chỉ là một hiểu lầm?

Cái ngày hiểu lầm đó được giải trừ, có phải cô cũng nên rời đi hay không?

Đúng như lời của Cảnh Liêm Uy, cô chưa từng thực sự bước chân vào xã hội, cho dù là công việc cũng chỉ thỉnh thoảng nhận vài việc vặt vãnh. Cô ngây thơ, cô không rành thế sự, anh nói đúng! Hôm nay ở hôn lễ của Ân Nhạc Vy, hành động của cô xác thực là không đúng, nhưng cô nên làm gì? Lúc tâm tình rơi xuống đáy như vậy, cô thật sự không làm được một Ân Thiên Thiên chuẩn mực...

Ân Thiên Thiên dựa lưng vào cánh cửa, chậm rãi ngồi xổm xuống, tiếng khóc bị cô đè nén thật thấp, không nghĩ tới Ân Thiên Tuấn bên ngoài đang dựa lưng vào cửa khẽ thở dài, cũng cảm thấy đau lòng vì cô...

Thời gian này Ân Thiên Thiên giống như một đóa tre làm sai, hoang mang bất an, điện thoại di động không rời tay, chỉ sợ Cảnh Liêm Uy gọi điện đến mà cô lại không nhận. Bà cụ Cảnh gọi tới kêu cô qua cô cũng không do dự cứ như vậy chạy tới, thậm chí còn mơ hồ nghĩ rằng có phải sẽ gặp anh hay không?

Nhưng Ân Thiên Thiên đi theo Vi Gia Huệ và bà cụ Cảnh bận rộn chuyện hôn lễ như vậy, thường xuyên ra vào nhà họ Cảnh, vậy mà cũng không hề nhìn thấy người đàn ông vốn nên ở đây...

Mỗi lần nhìn thấy người nhà họ Cảnh bàn luận chuyện hôn lễ, trong lòng Ân Thiên Thiên lại vô cùng khó chịu. Cô rất muốn hỏi, người con dâu nhà họ Cảnh bọn họ mong muốn thật sự là cô sao?

Nhưng cô vẫn không có dũng khí đó, cho dù có cam đoan với Ân Thiên Tuấn cô sẽ nói trực tiếp với Cảnh Liêm Uy, nhưng bây giờ ngay cả dũng khí gọi điện thoại cho anh cũng không còn...

Cảnh Liêm Uy nói rất chính xác, cô chính là ngây thơ, ngây thơ đến mức thậm chí ngay cả khả năng bảo vệ mình cũng không có.

"Thiên Thiên à, ta thấy tinh thần con gần đây hình như không tốt lắm?" Bà cụ Cảnh nhìn Ân Thiên Thiên, ân cần hỏi.

Vi Gia Huệ nghe vậy cũng ngừng đầu nhìn Ân Thiên Thiên, sắp tới ngày cưới rồi. Gần đây nhà họ Cảnh và Ân Thiên Thiên cũng bề bộn nhiều việc, đối với gia đình như nhà họ Ân mà nói, trước kia bọn họ cũng đã điều tra qua, rất rõ ràng nhà họ Ân sẽ không giúp, trừ phi là biết được thân phận của Cảnh Liêm Uy, nhưng anh không mở miệng, bọn họ dĩ nhiên cũng không làm vậy.

Lúc này nhìn sắc mặt Ân Thiên Thiên không được tốt lắm, Vi Gia Huệ dứt khoát mở miệng nói: "Thiên Thiên, hay là con lên phòng ngủ một chút đi, chờ lát nữa buổi chiều com nước xong chúng ta lại tiếp tục."

Ân Thiên Thiên vốn là muốn từ chối, nhưng suy nghĩ một chút lại đồng ý, lên căn phòng quen thuộc của Cảnh Liêm Uy.

Căn phòng vẫn đơn giản như lúc đầu cô nhìn thấy, phóng khoáng, mơ hồ lộ ra một hương vị nghiêm túc lạnh lùng.

Ân Thiên Thiên đóng cửa lại đứng ở cửa, mấy hôm ở lại nhà họ Cảnh cô đều ngủ ở đây, cho nên đối với căn phòng của Cảnh Liêm Uy quá thực vô cùng quen thuộc. Nhìn qua một lượt những vật dụng trong phòng, lại nhìn thấy một quyển sách quảng cáo chưa bao giờ xuất hiện lúc này đang yên tĩnh nằm trên bàn của Cảnh Liêm Uy.

Chậm rãi đi tới, Ân Thiên Thiên cách chiếc bàn đọc sách giờ tay cầm lên quyển sách quảng cáo nho nhỏ kia.

Điều xưa của yêu tinh ba-lê, bây giờ tối ngày hai mươi tại sảnh diễn số một Thành phố T.

Ân Thiên Thiên hơi mỉm cười, suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay tròn.

Trên bàn Cảnh Liêm Uy xuất hiện một cuốn sách quảng cáo, như vậy không phải nói rõ anh đối với hoạt động này cảm thấy hứng thú hay sao?

Đưa tay cầm lấy điện thoại di động, Ân Thiên Thiên gần như có chút thấp thòm, nhưng cuối cùng vẫn là chủ động soạn tin nhắn gửi cho Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy, buổi tối ngày hai mươi chúng ta cùng đi xem ba-lê được không?

Điện thoại Ân Thiên Thiên hồi lâu cũng không nhận được hồi đáp, đặt xuống quyển sách quảng cáo, Ân Thiên Thiên quả quyết cầm lấy hai tấm vé lạnh lẽo đặt trên bàn. Bất luận Cảnh Liêm Uy có đi hay không, ít nhất công việc chuẩn bị cô phải làm cho tốt, yêu tình ba-lê này ở Thành phố T có danh tiếng rất lớn, hình như là con gái của một đại gia tộc nào đó, lần này về quê thực thu hút ánh mắt không ít người, cho nên vé cũng phải đặt nhanh. May mà Ân Thiên Thiên tay chân lanh lẹ, miễn cưỡng đặt được hai tấm vé...

Cho đến khi cô đặt xong vé, an tĩnh nằm sắp ở trên giường nhìn điện thoại đi động, Cảnh Liêm Uy cũng chưa có trả lời cô.

Khẽ cau mày, Ân Thiên Thiên nằm sắp ở trên giường, suy nghĩ vẫn vơ.

Anh có phải còn đang tức giận hay không?

Cô đã rất nghiêm túc kiểm điểm bản thân, ngày đó cô xử sự đúng là rất ngây thơ, làm tổn thương mình cũng làm tổn thương Cảnh Liêm Uy, thậm chí nếu nghiêm trọng một chút còn có thể gây ra tổn hại đối với nhà họ Cảnh, cho nên lời của Cảnh Liêm Uy cũng không sai...

Thế nhưng, đã qua hai ngày rồi, Cảnh Liêm Uy vẫn chưa liên lạc lại, trong bệnh viện thật sự bận rộn đến vậy sao?

Nằm suy nghĩ một lúc, Ân Thiên Thiên liền chậm rãi tiến vào mộng đẹp, chỉ là dù đã ngủ lòng bàn tay cô vẫn nắm chặt điện thoại như cũ, cảnh tượng lúc bà cụ Cảnh tiến vào liền nhìn thấy chính là Ân Thiên Thiên tuy ngủ say nhưng mặt đầy bất an...

Khẽ thở dài một hơi, bà chỉ hy vọng nha đầu này có thể chống đỡ được, đầu sao Thành phố T hôm nay đã bắt đầu thay đổi...

Trong bệnh viện Nam Tự, Cảnh Liêm Uy vừa từ phòng giải phẫu đi ra.

Gần đây anh giống như người máy vậy, đoạt không ít việc của các bác sĩ khác, toàn bộ bác sĩ khoa ngoại đều nhìn ra, gần đây tâm trạng bác sĩ Cảnh thực sự không tốt!

Một môi xoa sống mũi, Cảnh Liêm Uy theo bản năng lấy điện thoại ra xem

Điện thoại yên lặng, không có điện thoại từ người nhà họ Cảnh, không có dây số quen thuộc, cũng không có dây số xa lạ, mắt phượng khẽ chuyển động, Cảnh Liêm Uy liền nhìn thấy tin nhắn đang yên tĩnh chờ đợi anh đọc kia.

Ngón tay anh vạch qua, tin nhắn của Ân Thiên Thiên liền đập vào mắt.

Thế giới của Cảnh Liêm Uy dường như dừng lại vậy.

Ba-lê...

Lúc này đi xem hẳn chỉ có ba-lê của người đó thôi...

Nhìn chăm chăm vào màn hình đi động, Cảnh Liêm Uy bỗng nhiên bật cười, buông xuống điện thoại trong tay.

Ân Thiên Thiên là bắt ngờ trong cuộc đời anh, nhưng cũng là ngọn đèn chỉ đường lúc anh vô tình rơi vào bóng tối. Thay quần áo xong, Cảnh Liêm Uy bỗng nhiên nhớ lại thái độ nghiêm túc của mình với cô mấy ngày trước.

Anh hẳn cũng nên thẳng thắn đối với cô, dù sao hai người cũng sắp tạo nên một gia đình nhỏ rồi. Quá khứ của cô anh rất rõ ràng, vậy anh cũng nên để cô được biết những gì anh đã từng...

Cầm điện thoại đi động, khóe miệng Cảnh Liêm Uy lộ ra ý cười, lúc bác sĩ Sầm tiến vào nhìn thấy chính là cảnh tượng đàn ông mặt đầy gió xuân, sắc mặt không tự chủ cũng đỏ lên...

"Có chuyện gì sao?" Cảnh Liêm Uy vừa mặc quần áo vừa hỏi, tư thái kia nghiêm nhiên chính là sắp tan số.

Bác sĩ Sầm không tự chủ được liếm liếm đôi môi khô, nhẹ giọng trả lời: "Không có, tôi chỉ thấy gần đây anh có vẻ bận rộn, vừa hay tôi có người bạn tặng cho hai tấm vé đi xem múa, muốn hỏi xem anh có thời gian không?"

Động tác mặc quần áo của Cảnh Liêm Uy hơi dừng một chút, cũng không quay đầu lại hỏi một câu: "Là buổi diễn ba-lê của Mộng Sa buổi tối ngày hai mươi đúng không?"

Bác sĩ Sầm sững sốt một chút liền nhanh chóng gật đầu, trước kia nghe nói Cảnh Liêm Uy thảnh thơi sẽ đi xem ba-lê cô ta còn tưởng rằng là giả, bây giờ mới biết được, liền tiến lên một bước giống như Cảnh Liêm Uy đã đồng ý với cô ta vậy.

Mặc xong áo khoác, cầm lấy chìa khóa xe, khóe miệng Cảnh Liêm Uy khẽ nhếch, anh ung dung nói: "Xin lỗi, tôi đã có hẹn đi xem cùng vị hôn thê, cô tôi muốn một bước mất rồi."

Dứt lời, Cảnh Liêm Uy rời đi từ bên người bác sĩ Sầm, cả người không còn thấy đáng vẻ nghiêm túc như mấy ngày hôm nay nữa, rõ ràng chính là ung dung tự tại, dương dương tự đắc như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì vị hôn thê của anh?

Bác sĩ Sầm nắm chặt hai tấm vé trong tay, gương mặt xinh đẹp lúc này dừ tợn đến dọa người...

Ân Thiên Thiên! Cô có tài đức gì, lại có thể ảnh hưởng Cảnh Liêm Uy đến vậy? Bọn họ làm việc ở Nam Tự bao lâu, đã có ai thấy qua tâm trạng Cảnh Liêm Uy bị ảnh hưởng kia chứ? Cô thật sự có bản lĩnh không nhỏ đấy!

Từ nhà họ Cảnh đi ra, Ân Thiên Thiên yên tĩnh đứng chờ Tiểu Trần lái xe tới, ngược mắt lại chợt thấy chiếc xe Bentley quen thuộc kia dừng ở trước mặt mình, mà người đàn ông đó cũng không tiếng động ngồi ở ghế tài xế nhìn cô.

Một khắc kia, Ân Thiên Thiên rõ ràng cảm nhận được trái tim cô khẽ run lên.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì, yên bình như ngày xuân hoa tươi đang nở rộ.

Chỉ là bọn họ không có ai nghĩ tới, yên bình giờ khắc này cũng biểu thị giống báo ở phía sau sẽ mãnh liệt đến đường nào...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Cảnh liêm uy, em trở về rồi

Ân Thiên Thiên đứng yên tại chỗ bất động, Cảnh Liêm Uy cũng ngồi im trên xe, hai người dùng cách thức kì quái này để tự trấn an bản thân.

Từ xa, Tiểu Trần đã nhìn thấy cậu bà nhà mình và vợ sắp cưới chỉ im lặng nhìn nhau không nói gì nên lập tức ngoan ngoãn đi đổ xe vào hầm để xe.

Không biết anh đã nhìn cô bao lâu, cuối cùng Cảnh Liêm Uy cũng xuống xe, nhẹ nhàng bước đến trước mặt cô hỏi: "Em đã ăn cơm chưa?"

Ân Thiên Thiên gật đầu cười: "Em ăn rồi, còn anh đã ăn chưa?"

Lần đầu tiên cuộc trò chuyện giữa hai người trở nên xa lạ như vậy, lạ lẫm đến mức cả hai đều cảm thấy không quen.

Đôi mắt của Cảnh Liêm Uy khẽ chớp, anh đưa tay nắm lấy tay cô dẫn vào trong nhà, vừa đi vừa nói: "Anh vẫn chưa ăn, em làm chút gì đó cho anh ăn nhé, lát nữa anh đưa em về."

Ân Thiên Thiên đi theo sau anh, khi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh, đôi tai cô vô thức ửng đỏ.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Trong phòng khách nhà họ Cảnh, mọi người đều có chút sững sốt khi nhìn thấy Ân Thiên Thiên, nhưng khi nhìn thấy Cảnh Liêm Uy nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô thì tất cả đều không nhận được mà nở nụ cười.

"Bà nói cháu đây là ý gì vậy?" Đuôi lông mày của bà cụ Cảnh hơi nhướng lên cao, bà kéo cặp kính lão lên nhìn Cảnh Liêm Uy: "Không phải gần đây cháu rất bận hả? Sao hôm nay lại có thời gian về nhà vậy?"

Cảnh Liêm Uy nhìn thoáng qua bà cụ Cảnh, anh không dừng lại mà dẫn Ân Thiên Thiên vào bếp, nói với cô: "Em làm cho anh một bát mì, anh lên tắm qua một lát rồi xuống ngay."

Bà cụ Cảnh đi theo và nghe thấy vậy thì lập tức kéo Ân Thiên Thiên qua bên vực: "Cảnh Liêm Uy! Cháu có ý gì vậy? Vừa về nhà đã bảo Thiên Thiên làm cơm cho cháu ăn, nhà ta bỏ đói cháu hay sao?"

Ân Thiên Thiên hé môi nhưng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về Cảnh Liêm Uy ở phía đối diện.

Dường như tâm trạng của anh không tệ lắm, mặc dù đáng về có chút mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn ổn, nghĩ đến bác sĩ ngoại khoa bọn họ mỗi lần làm phẫu thuật đều kéo dài mười mấy, hai mươi mấy tiếng đồng hồ, Ân Thiên Thiên lại thấy thương anh.

Cảnh Liêm Uy đứng trước mặt bà cụ Cảnh, khẽ nhướng lông mày, nhẹ giọng nói một câu: "Bà nội à, vợ cháu làm đồ ăn cho cháu thì có gì không đúng? Bà có cần phải ngăn cản như vậy không?"

Chỉ một câu nói, tất cả mọi người trong phòng khách đều im lặng.

Vợ sao?

Khi Ân Thiên Thiên nghe thấy từ này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bất giác đỏ bừng lên.

Lần này mặt cô đỏ không kém gì lần đầu tiên cô gặp Cảnh Liêm Uy ở khách sạn Nocturne...

Đôi mắt cô vội sụp xuống, Ân Thiên Thiên không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, cho đến khi Cảnh Liêm Uy giành lại cô từ tay bà cụ Cảnh, được anh ôm vào lòng mà tâm trí cô vẫn còn lơ lửng trên mây, ngay sau đó cô lại nghe thấy anh nói: "Ân Thiên Thiên là vợ của cháu, cô ấy nấu cơm cho cháu là điều bình thường, cho nên mọi người cứ đi làm việc của mình, ngày hai mươi ba này, cháu sẽ kết hôn."

Người nhà họ Cảnh đều hiểu rõ, khi Cảnh Liêm Uy nói ra từ "vợ", thì tất cả mọi việc đều đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, Cảnh Liêm Uy nhất định sẽ sống hạnh phúc với Ân Thiên Thiên, cho dù cô gái nhà họ Mộc kia có trở về hay không! Đây cũng là cách gián tiếp để anh thể hiện rõ suy nghĩ của bản thân với tất cả người nhà họ Cảnh.

Ân Thiên Thiên còn đang bối rối đã bị Cảnh Liêm Uy đẩy vào phòng bếp, bên tai còn văng vẳng cả tá yêu cầu của anh nhưng cô không nghe lọt chữ nào, trong đầu chỉ nghĩ đến câu nói của anh khi này, động tác nấu mì cũng là làm theo thói quen mà thôi...

Đợi đến khi Ân Thiên Thiên nấu xong mì cho Cảnh Liêm Uy thì anh cũng vừa từ trong phòng bước ra, vừa lau tóc ướt vừa ngồi vào bàn ăn, anh bị mùi thơm từ bát mì khơi dậy cơn đói. Chỉ hai ba hơi Cảnh Liêm Uy đã ăn hết sạch, khiến cho bà cụ Cảnh ngồi bên cạnh nhìn không được lên tiếng.

"Chắc chắn, bộ dạng này của con giống như nhà họ Cảnh ta bỏ đói con vậy!" Giọng bà không hài lòng.

Ân Thiên Thiên thì không như vậy, cô chỉ cảm thấy đạo này Cảnh Liêm Uy dường như một môi hơn trước, mặt đến nỗi không muốn ăn cơm.

Đến khi Cảnh Liêm Uy ăn xong, dọn dẹp xong xuôi rồi chuẩn bị đưa Ân Thiên Thiên về nhà, cô nhất quyết từ chối, nhưng Cảnh Liêm Uy vốn dĩ không cho cô cơ hội, anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô đi ra xe.

Trên đường về nhà, Ân Thiên Thiên cố gắng để không khí giữa hai người bọn họ trở lại giống lúc trước, cô chủ động mở lời.

"Cảnh Liêm Uy, tin nhắn em gửi cho anh, anh đọc chưa?" Ánh mắt kín đáo của cô mang theo sự mong đợi.

Cảnh Liêm Uy vừa lái xe vừa trả lời: "Anh thấy rồi, em muốn đi hả?"

Ân Thiên Thiên cười cười nhìn anh: "Em chỉ cảm thấy anh có nên thư giãn một chút hay không, mấy hôm nay anh quá bận rồi."

Gặp đèn đỏ, Cảnh Liêm Uy dừng xe, anh nhìn Ân Thiên Thiên, sau khi nhận được tin nhắn của cô, anh rất muốn hỏi có một việc: "Ân Thiên Thiên, em quen với người phụ nữ múa ballet đó sao?"

Ân Thiên Thiên hơi bất ngờ với câu hỏi của Cảnh Liêm Uy, cô thần thờ một lúc lâu, sau đó thành thật lắc đầu nói không quen.

Cảnh Liêm Uy dường như chưa hài lòng với câu trả lời của cô, anh nhìn thẳng vào Ân Thiên Thiên, sau khi nhìn thấy sự sợ hãi của cô, anh lại hỏi tiếp: "Em không quen biết cô ta sao?"

"Em phải biết cô ta sao?" Ân Thiên Thiên hỏi ngược lại, cô nhẹ giọng kể những gì mình biết về người vũ công ballet đó: "Em chỉ biết cô ta là một vũ công múa ballet, nghe nói cô ta rất trẻ, là con gái của một gia đình giàu có nào đó ở thành phố T, nhưng anh cũng biết đấy, nhà em cũng không phải là gia đình giàu có gì, em không quen biết cô ta cũng là chuyện bình thường mà, không phải sao? Hay là nhà họ Cảnh có quen biết với gia đình cô ta?"

Câu hỏi sau cùng chỉ là suy đoán của Ân Thiên Thiên, nhưng cô cũng không ngờ là mình lại đoán trúng...

Đâu chỉ là mối quan hệ quen biết thông thường, mà còn có hôn ước nữa...

Cảnh Liêm Uy chăm chú nhìn Ân Thiên Thiên, sau khi xác định cô không nói dối anh mới đáp một câu: "Được, nếu em muốn đi thì chúng ta đi."

Rõ ràng Cảnh Liêm Uy đã đồng ý, nhưng không hiểu sao trong lòng Ân Thiên Thiên mơ hồ có cảm giác bất an.

Khi xe dừng trước cổng nhà họ Ân, Cảnh Liêm Uy còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy xe của Ân Thiên Tuấn cũng vừa từ bên ngoài trở về, Ân Thiên Tuấn lập tức đưa Ân Thiên Thiên vào nhà, hoàn toàn không ngó ngàng gì tới Cảnh Liêm Uy, khiến cho Cảnh Liêm Uy có chút hoài nghi nhưng anh lại không để trong lòng.

Bây giờ tới ngày hai mươi, Ân Thiên Thiên mặc một bộ váy màu đen đơn giản khoác tay Cảnh Liêm Uy bước vào sảnh số một của buổi biểu diễn ở thành phố T.

Đồ trang sức tinh xảo được gắn vào mái tóc đuôi ngựa phía sau làm tăng thêm vẻ đẹp kiều diễm của Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy mặc bộ vest màu đen, vẻ ôn hòa trên khuôn mặt đẹp trai của anh chỉ bộc lộ khi anh nói chuyện với Ân Thiên Thiên mà thôi.

Trong phòng gần như không còn chỗ ngồi, như vậy có thể thấy được danh tiếng và năng lực của nữ vũ công ballet này, cho đến hôm nay Ân Thiên Thiên mới biết được cô ấy cùng tuổi với mình, cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi, nhưng người ta đã là người nổi tiếng được tất cả mọi người biết đến, nghe nói là diễn viên chính của đoàn ballet nước Đức, vô tình Ân Thiên Thiên có chút khâm phục cô gái này.

Trước khi buổi biểu diễn bắt đầu, trong tay Ân Thiên Thiên còn cầm quyển sổ tay quảng cáo, kỳ lạ là trên đó không có tên của vũ công ballet kia, cũng không biết là ban tổ chức cảm thấy danh tiếng của cô ấy đã đủ lớn rồi nên không cần thiết nữa, hay là cảm thấy thân bí như vậy sẽ thu hút thêm nhiều người hâm mộ cho cô ấy hơn...

Ánh sáng trong phòng được hạ xuống, Ân Thiên Thiên ngồi im trên ghế của mình nhìn tấm màn lớn trên sân khấu được kéo lên, một bóng dáng xinh đẹp đứng trong góc sân khấu nhón cao hai chân, mũi chân thẳng tắp, mi mắt hơi rũ xuống... Không cần nói lời nào, chỉ đứng yên đó không động đậy nhưng vào khoảnh khắc ấy người vũ công ballet biết rằng danh tiếng của bản thân sẽ càng vang xa hơn nữa.

Âm nhạc vang lên, vũ công bắt đầu những động tác nhẹ nhàng...

Ân Thiên Thiên im lặng nhìn vũ công trên sân khấu, ánh mắt của cô không khỏi kinh ngạc.

Cho dù lớp trang điểm khá đậm nhưng cũng không thể che lấp được vẻ đẹp kiều diễm của cô ấy, dường như cô ấy được sinh ra để biểu diễn trên sân khấu vậy, xoay tròn, nhảy lên, mũi chân chạm đất... Mỗi động tác đều nhận được rất nhiều tràng pháo tay ngưỡng mộ, những tiếng vỗ tay đó là lời khen ngợi của mọi người dành cho kỹ thuật múa điêu luyện của cô...

Một khúc vì yêu mà chết, một khúc nhẹ nhàng lay động, khắc sâu vào ánh mắt của tất cả mọi người.

Không thể không nói, cô gái trên sân khấu là người có thể thu hút được cả nam giới lẫn nữ giới.

Trong bóng tối, Ân Thiên Thiên liếc nhìn Cảnh Liêm Uy, cô không biết anh có hứng thú với tiết mục như vậy không, lúc đó cô chỉ là nhất thời ảm đầu muốn đi mà thôi, trong bóng tối mờ ảo, cô nhìn thấy anh nhìn người con gái đang biểu diễn trên sân khấu rất chăm chú, dường như anh đang chìm đắm đó vậy...

Khi người con gái xinh đẹp đó nằm phục xuống đất với phong thái tao nhã sau màn biểu diễn xoay tròn đỉnh cao, Ân Thiên Thiên nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm, khiến cô cảm thấy bản thân cũng có chút kích động.

Mãi cho đến khi tiết mục kết thúc, Ân Thiên Thiên mới đứng dậy chuẩn bị đi theo đám đông ra ngoài, khi cô quay người nhìn lại thì thấy Cảnh Liêm Uy vẫn ngồi trên ghế, bộ dạng của anh giống như vẫn chưa thoát khỏi những rung động của buổi biểu diễn, sau khi cô nở một nụ cười nhẹ mới khẽ đưa tay chạm vào bờ vai anh.

"Cảnh Liêm Uy, anh ngốc luôn rồi sao?" Câu nói đùa vừa rơi vào không khí dường như lại có thể kéo anh trở về thực tại.

Cảnh Liêm Uy quay đầu, dựa vào ánh đèn ảm áp, nhìn người con gái trước mắt.

Bộ váy đen càng làm tôn lên làn da trắng của cô, khuôn mặt tràn đầy vẻ tình nghịch, trong nháy mắt, khoe miệng Cảnh Liêm Uy nở một nụ cười, cô gái này mới là vợ của anh...

Cảnh Liêm Uy chỉ đứng dậy không nói gì, anh đưa tay nắm chặt tay của Ân Thiên Thiên, anh bỗng nhiên nhẹ nhàng nói với cô: "Ân Thiên Thiên, cảm ơn em!"

Từ buổi biểu diễn đi ra ngoài, Ân Thiên Thiên cúi đầu nhìn Cảnh Liêm Uy đang nắm tay cô, nụ cười càng trở nên ôn hòa, bọn họ đi ra sau, trong hội trường không còn lại bao nhiêu người, thậm chí Ân Thiên Thiên còn nhìn thấy được những vũ công còn mặc nguyên trang phục vũ đi lại trong hậu trường.

Sau khi ra ngoài, Ân Thiên Thiên cùng Cảnh Liêm Uy bước lên xe, không chú ý đến một cô gái xinh đẹp mặc trang phục trình diễn quen thuộc chạy về phía bọn họ, gương mặt sau khi tẩy trang chỉ còn lại những hoài niệm và lo lắng...

Cả nhóm người chạy theo sau cô, nhưng đôi mắt sáng ngời của cô chỉ chăm chăm nhìn về phía gương mặt đẹp trai kia...

Cảnh Liêm Uy, là anh sao? Em đã trở về rồi, anh vẫn đợi em chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 72: Lần này tôi trở về, là để tìm lại người tôi yêu

Ra khỏi buổi biểu diễn đã là mười giờ tối, Cảnh Liêm Uy không trực tiếp lái xe về nhà họ Ân mà chạy đến một nhà hàng mở cửa 24/24 trên đỉnh núi, anh gọi cho Ân Thiên Thiên một phần bánh ngọt, và cho mình một tách cà phê. Từ nhà hàng được làm hoàn toàn từ kính trong suốt, hai người yên lặng ngắm nhìn bầu trời mùa hè đầy sao...

Mắt khẽ nhắm lại, Cảnh Liêm Uy nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn về phía người con gái đang suy tư phía đối diện.

Lúc đầu, Ân Thiên Thiên không có cảm giác gì, nhưng khi đĩa bánh kem ngon lành được mang lên trước mặt, cô lập tức cảm thấy đói bụng, chưa kể miếng bánh kem kia còn là vị xoài mà cô thích nhất...

Nhà hàng trên đỉnh núi vào lúc nửa đêm cũng không có bao nhiêu khách, hình ảnh Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy ngồi yên tại chỗ giống như một bức tranh hoàn hảo, mọi người xung quanh không nhận được đều quay đầu lại nhìn.

Khí chất của người đàn ông, vẻ đẹp của người phụ nữ.

Nhìn thế nào cũng giống một bức tranh vẽ hai người đang yêu, cả đôi gắn bó.

Ân Thiên Thiên ăn từng miếng nhỏ, chưa bao giờ cô cảm thấy cuộc sống lại tốt đẹp như thế này, trên gương mặt nhỏ nhắn đọng đầy hạnh phúc, chỉ là sau khi cảm thấy như vậy, Ân Thiên Thiên lại nhạy cảm thấy rằng đêm nay Cảnh Liêm Uy không giống anh của thường ngày, bất giác cô nắm chặt chiếc muỗng bạc trong tay.

Hình như anh có điều muốn nói, nếu không thì với tính cách của anh sao có thể làm những việc lãng mạn như vậy được chứ?

Ha ha, sau khi xem xong buổi biểu diễn lại đi ngắm bầu trời đầy sao ở nhà hàng trên đỉnh núi, những hành động này nếu như không được trải nghiệm trực tiếp, quả thực Ân Thiên Thiên không dám tin rằng Cảnh Liêm Uy có thể làm được những chuyện này...

Chỉ là, nhìn thấy sự dịu dàng của anh lúc này, cô có chút sợ hãi.

Anh muốn nói điều gì? Nói về bạn gái cũ của anh, hay muốn nói sau này cô phải biết nhường lại vị trí cho người khác?

Khoe miệng đang cười của cô bỗng chốc trở nên chua xót.

Có khi cô rất táo bạo, có thể "cầu hôn" anh ngay giữa đường, nhưng cũng có khi cô rất mềm yếu, đến nỗi bây giờ cô không dám nghe những lời anh sắp nói...

"Thiên Thiên à...", Cảnh Liêm Uy buông tách cà phê, anh nhẹ giọng nói với cô một câu, nhưng còn chưa kịp nói đã bị Ân Thiên Thiên ngắt lời.

"Cảnh Liêm Uy, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta chính thức hẹn hò nhỉ." Ân Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào Cảnh Liêm Uy, trong ánh mắt hiện rõ sự cầu xin: "Nếu vậy, chúng ta đừng nói chuyện khác được không, cho dù là chuyện nhà anh, hay chuyện nhà em, nếu như thật sự muốn nói, thì hãy nói về chuyện của chúng ta, giữa anh và em..."

Chỉ trong nháy mắt, Ân Thiên Thiên đã làm cho Cảnh Liêm Uy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lòng này anh cau lại, ánh mắt nhắm hờ, Cảnh Liêm Uy không biết tại sao đột nhiên Ân Thiên Thiên lại trở nên yếu đuối như vậy, không lẽ lần trước chính anh đã làm tổn thương cô? Anh không bao giờ nói chuyện vòng vo, nhưng những lời anh nói đều là sự thật, nhưng chẳng lẽ anh thực sự đã không nghĩ đến cảm nhận của cô sao?

Nhìn vào đôi mắt của Ân Thiên Thiên, Cảnh Liêm Uy khẽ thở dài một cái rồi gật đầu.

Nụ cười của Ân Thiên Thiên trở nên dịu dàng, chỉ là cô lại vô tình nắm chặt chiếc muỗng bạc trong tay hơn.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến, sẽ có một ngày mình lại trở nên hèn mọn như vậy, thế nhưng, quá thật ngay từ khi bắt đầu, không phải cuộc sống của cô vẫn lộ sự hèn mọn hay sao? Khi ở nhà họ Ân, không phải lúc nào cô cũng cố gắng để không phải dựa dẫm vào người khác hay sao? Vậy thì tại sao, sau khi Cảnh Liêm Uy xuất hiện, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, cô lại muốn dựa dẫm vào anh?

Ngồi trong nhà hàng, hai người thỉnh thoảng nói về những chuyện lúc nhỏ, không khí cũng phù hợp, chỉ là hai người đều có tâm tư của mình, anh cho rằng cô đau lòng vì chuyện lần trước, cô lại cho rằng anh muốn nói rõ ràng chuyện ngày xưa để cô tự biết vị trí của mình...

Khoảng cách giữa hai người gần thật gần nhưng dường như cũng rất xa, không thể xích lại...

Sau khi Cảnh Liêm Uy đưa Ân Thiên Thiên về nhà đã là mười hai giờ rồi rồi, toàn bộ khu phố yên ắng không một tiếng động, thỉnh thoảng có vài ánh đèn mờ nhạt lóe sáng lên, cảm giác mong lung thoát ần thoát hiện.

Sau khi xuống xe, Ân Thiên Thiên nhìn thấy Cảnh Liêm Uy cũng xuống xe bước tới bên cô, hai người đứng bên cạnh chiếc Range Rover, ánh đèn xe chói mắt làm Ân Thiên Thiên cảm thấy gương mặt của Cảnh Liêm Uy trở nên mờ hồ.

Sau khi Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên thật lâu, anh lặp lại câu anh đã từng nói ở buổi biểu diễn: "Ân Thiên Thiên, cảm ơn em."

Ân Thiên Thiên mỉm cười, hát đầu nói: "Anh mau về đi, trễ lắm rồi, đi đường cẩn thận nhé."

Nói xong, Ân Thiên Thiên định quay người bước đi lại không ngờ bị Cảnh Liêm Uy kéo tay lại, một giây sau, cô ngã vào lòng anh, cô còn chưa kịp định thần thì trên trán đã cảm nhận được một nụ hôn nhẹ nhàng.

Giọng nói của anh vang vọng bên tai: "Chúc em ngủ ngon."

Ân Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy an lòng, cô cũng trở nên "to gan" hơn!

Hiện tại, người ở bên cạnh anh là cô, vậy thì cô có thể cố gắng ở bên cạnh anh, không để anh thay người không?

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của Ân Thiên Thiên trở nên rất quyết tâm!

Rất nhiều chuyện, không thể không cố gắng mà dễ dàng từ bỏ như vậy được!

Chỉ là, cô không ngờ rằng một lần to gan này lại phải trả một cái giá đau đớn thê thảm...

Ngày hai mươi ba.

Thành phố T rộng lớn không một gợn mây, bầu trời trong xanh, giống như một thành phố trên không trung, trong suốt và xinh đẹp.

Từ sáng sớm, Ân Thiên Thiên đã được Ân Thiên Tuấn đưa đến phòng có đầu ở khách sạn Nocturne, Đào Ninh đã đợi sẵn ở đó, khi nhìn thấy Ân Thiên Thiên, cô ấy không ngăn được sự hưng phấn của mình.

Ân Thiên Thiên được thợ trang điểm kéo xuống ngồi trước gương, bên tai cô là giọng nói của Đào Ninh: "Thiên Thiên, cậu biết không? Lễ cưới của cậu ba nhà họ Cảnh cũng được tổ chức ở đây, cũng vào ngày hôm nay, trời ạ, tớ rất muốn thấy cậu ba nhà họ Cảnh trong truyền thuyết, có phải tớ đang nằm mơ không?"

Ân Thiên Thiên buồn cười khi nhìn thấy bộ dạng khoa trương của Đào Ninh, sau khi tốt nghiệp, cô ấy xin vào làm nhà thiết kế quảng cáo ở một công ty không lớn không nhỏ, tiền lương và các khoản phúc lợi cũng không tệ, ít nhất Đào Ninh bây giờ sống rất tốt, nghĩ đến bây giờ Đào Ninh vẫn chưa biết thân phận của Cảnh Liêm Uy, cô mở lời hỏi: "Đào Ninh à, tại sao cậu lại muốn gặp cậu ba nhà họ Cảnh như vậy?"

Về mặt Đào Ninh ngáy ngốc nhìn Ân Thiên Thiên, dường như ở chung với nhau bao nhiêu năm, cô ấy chưa bao giờ phát hiện cô lại ngốc như vậy: "Ân Thiên Thiên, cậu rốt cuộc có phải là người ở thành phố T không vậy? Cậu ba nhà họ Cảnh đấy! Đó là người như thế nào chứ? Chỉ cần mỗi ngày cậu đến tập đoàn nhà họ Cảnh là có thể trông thấy cậu cả nhà đó, còn cô hai nhà họ thì chỉ cần cậu có bán linh ra nước ngoài là có thể nhìn thấy, nhưng còn cậu ba nhà họ Cảnh thì lại chưa bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người! Hơn nữa nhà họ Cảnh đều là những người có gen rất biến thái, cậu không biết sao?"

Nói xong, Đào Ninh lại lấy hai quyển tạp chí trên bàn trà đem qua cho Ân Thiên Thiên, một quyển là tạp chí giải trí, một quyển là tạp chí kinh tế, trên trang bìa cả hai quyển đều là khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của cậu cả nhà họ Cảnh!

Đào Ninh chỉ tay vào khuôn mặt người đàn ông trên trang bìa, cô ấy nói: "Ân Thiên Thiên, cậu xem đi, mau xem đi, đây chính là gen nhà họ Cảnh đấy! Nghe nói, cậu ba nhà họ là đẹp trai nhất, tớ có thể không kích động được sao? Cho dù Cảnh Liêm Uy nhà cậu cũng rất đẹp trai, nhưng tớ vẫn muốn so thử với cậu ba nhà họ Cảnh, xem ai đẹp hơn."

Ân Thiên Thiên nghe Đào Ninh nói như vậy cũng không nhịn được mà bật cười, ngay cả thợ trang điểm, thợ làm tóc xung quanh cô cũng cười, xem ra bạn thân của cô đầu hôm nay không biết rằng Ân Thiên Thiên được gả cho cậu ba nhà họ Cảnh rồi!

Ân Thiên Thiên nín cười, cô muốn xem sau khi Đào Ninh biết được Cảnh Liêm Uy chính là cậu ba nhà họ Cảnh trong truyền thuyết thì về mặt sẽ như thế nào...

Ân Thiên Thiên đã trang điểm xong, cô chuẩn bị thay quần áo, bởi vì váy cưới rất bông bênh nên sau khi trang điểm mới quyết định thay váy cưới, nếu không cẩn thận để dính màu lên đó thì sẽ không đẹp nữa, nên chỉ vì mặc một bộ váy cưới, mà tất cả mọi người đều chạy tới giúp đỡ...

Đào Ninh không giúp được gì nhiều nên cô ra phòng ngoài xem tivi.

Ân Thiên Thiên vút và lăm mới mặc xong chiếc váy cưới, cô ra chỗ rộng rãi hơn để tiện cho trợ lý xung quanh sửa sang lại cho thơm mát, ánh mắt cô vô tình nhìn màn hình tivi trước mặt.

Trên tivi đang chiếu một đoạn phỏng vấn, người được phỏng vấn là người Ân Thiên Thiên cảm thấy có chút quen thuộc nhưng cô lại không nhận ra.

Chính là nữ vũ công ballet nổi tiếng trong buổi biểu diễn vài ngày trước...

- Xin hỏi cô Mộc, mục đích về nước lần này của cô là gì vậy? Là để phát triển sự nghiệp trong nước sao?

Nữ diễn viên ballet trên tivi mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp làm người khác không thể rời mắt, cô ấy có chút ngại ngùng, nói: "Lần này tôi trở về, là muốn tìm lại người tôi yêu."

Bỗng nhiên, trong lòng Ân Thiên Thiên cảm thấy nặng nề khó chịu.

"Chắc chắn, đúng là tốt số mà, xinh đẹp như vậy, điều kiện gia đình lại tốt..." Đào Ninh bên cạnh không nhịn được nói, nữ diễn viên trên tivi quả thật là xinh đẹp, cô nói tiếp: "Không biết người đàn ông nào mà may mắn như vậy, trở thành người yêu của cô ấy."

Ân Thiên Thiên xem tivi nhưng không phát hiện được nụ cười của mình lại có chút đau khổ, cô khẽ nói: "Ít nhất cô ấy cũng có can đảm nói ra, không phải sao? Bây giờ, có mấy người nổi tiếng lại dám nói ra những lời như vậy?"

Đào Ninh gật đầu đồng tình với lời nói của Ân Thiên Thiên.

"Sắc đẹp của cô Mộc này cũng không được tính là quá xuất sắc, nhưng vì quanh năm luyện tập vũ đạo, lối sống lại giản dị nên mọi người đều cảm thấy cô đặc biệt xinh đẹp, yếu đuối, giống như một con búp bê sứ tinh xảo." Thợ trang điểm vừa sửa lại váy cưới cho Ân Thiên Thiên vừa nói: "Tôi nghe nói trước kia cô ấy có một người bạn trai rất tốt, không biết có phải là quay về tìm anh ta không..."

Ân Thiên Thiên nghe nhưng cô không nói gì, chỉ là vô thức quay đầu nhìn lại người phụ nữ trên tivi, cô phát hiện kênh đó là chuyên sang tiết mục khác, những cuộc nói chuyện trong phòng cô đầu cũng đã chuyển sang chủ đề khác rồi.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, Ân Thiên Tuấn đến xem Ân Thiên Thiên, ánh mắt đầy vẻ không ngờ, khiến cho Ân Thiên Thiên còn cười nhạo anh, cô nói bộ dạng của anh giống như chuẩn bị gả con gái đi ấy, nhờ thế mà những căng thẳng và sợ hãi của Ân Thiên Thiên đều biến mất, cô sẽ cố gắng làm tốt nhiệm vụ cô đầu xinh đẹp của mình, cô biết rõ, hôm nay sẽ là một ngày khó quên trong cuộc đời mình, nhưng cô không ngờ lại cách thức khiến cô khác cốt ghi tâm lại như vậy...

Nếu như cô sớm biết mọi chuyện sẽ trở thành như thế này, thì đêm hôm đó, cô nhất định sẽ nói hết với Cảnh Liêm Uy những suy nghĩ trong lòng mình...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hạnh phúc cô có được là vì bị ép buộc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm nay, sân ngoài "khách sạn Nocturne" đều được dọn sạch sẽ, ngoại trừ phần đất trước cửa nhà, thì khắp sân bày đầy rượu champagne, hoa hồng và ánh cười của Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, "nhà hàng Long Phụng" bên kia cũng không ngừng chuyển đủ loại món ăn ngon sang bên này...

... Đây chính là cậu ba và mẹ ba nhà họ Cảnh sao?

... Trời ạ, đây không phải là cô cả nhà họ Ân sao? Sao lại thành mẹ ba nhà họ Cảnh rồi!

... Không phải nói là cô cả nhà họ Ân gả cho một bác sĩ sao? Tại sao giờ lại biến thành cậu ba nhà họ Cảnh?

Trong những người đến dự hôn lễ luôn luôn có một số người mà thể lực của họ không chạm được đến tầng lớp của nhà họ Cảnh, nhà họ Mộc, nhà họ Trình hay những gia tộc lớn khác. Cho nên khi bọn họ nhìn thấy đủ loại ánh cười xuất hiện ở đây thì đều gạt mình, có lẽ chỉ có người trong mấy gia tộc lớn ở thành phố T mới không kinh ngạc.

Cát Thành Phong và Thừa Phở Lợi khôn khéo xử lý mọi chuyện, trả lời tất cả câu hỏi của khách khứa. Họ là người phát ngôn bên ngoài của cậu ba nhà họ Cảnh nên rất nổi tiếng, Cát Thành Phong hiện tại đang làm việc ở "khách sạn Nocturne", còn Thừa Phở Lợi thì nghe nói vẫn luôn đi theo cậu ba nhà họ Cảnh...

Bà cụ Cảnh mặc một bộ áo dài thời dân quốc màu đỏ sẫm, cười đến mức mắt cũng híp lại, đặc biệt khi nghe thấy những người khách kia khen ảnh cưới chụp thật đẹp thì bà cụ lại càng cười đắc ý đến mức sắp sái cả quai hàm. Vì Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước bận rộn đi qua đi lại giữa đám người, họ rất vui mừng vì con trai mình kết hôn, người nhà họ Cảnh cũng không nhận được vui mừng, cả nhà lớn bé đều cố ý về nước để tham dự hôn lễ...

... Trời ạ, bây giờ tôi mới biết hóa ra cậu ba nhà họ Cảnh làm bác sĩ ở bệnh viện Nam Tự!

... Tôi còn kinh ngạc hơn ấy, hóa ra cô cả nhà họ Ân có chỗ dựa lớn như vậy!

... Đây có phải là cậu cả nhà họ Ân cố ý lót đường cho em gái mình không? Tôi nghe nói ở nhà họ Ân, anh ta thích nhất là cô em gái cùng cha khác mẹ này đó.

...

Lời bàn tán của tất cả mọi người đều truyền vào tai người nhà họ Ân và nhà họ Hường, sắc mặt hai nhà bọn họ vô cùng khó coi, đặc biệt là người nhà họ Ân!

Sáng sớm hôm nay bọn họ vốn là đang ăn sáng thì Cát Thành Phong tự mình đến cửa đón, Ân Bách Phú và Hường Quang Hùng là người lần lợi từng trải trong thương trường thành phố T đương nhiên là biết người phát ngôn này, làm sao họ nghĩ được nhiều như vậy, chưa kịp hỏi câu nào đã lên xe. Nhưng khi đến đây, nhìn thấy ảnh cưới khổ lớn trong sảnh lớn của "khách sạn Nocturne", lại nghe thấy những người khác nói như vậy, sao họ còn không biết là có chuyện gì được?

Sắc mặt của Hường Thực và Ân Nhạc Vy tái nhợt đến mức dọa người, nhưng nguyên nhân thì không hoàn toàn giống nhau, Ân Nhạc Vy là vì cảm thấy phản hận Ân Thiên Thiên lấy được một người đàn ông còn tốt hơn chồng mình, còn Hường Thực thì lại cảm thấy sau này có lẽ Ân Thiên Thiên sẽ không để ý hắn nữa, sắc mặt của Ân Bách Phú và Hường Quang Hùng đều rất kém, nhưng Ân Bách Phú là tệ hơn cả!

Ông ta từng hoài nghi vô số lần, nhưng thật sự không thể ngờ rằng sự nghi ngờ của ông ta lại là sự thật!

Ông ta từng không chỉ một lần hỏi Cảnh Liêm Uy rốt cuộc là ai, nhưng mà cuối cùng người đàn ông kia đều không thành thật trả lời!

Trong nháy mắt, người nhà họ Ân đều có cảm giác bị người ta đùa giỡn!

"Các vị, cảm ơn mọi người đã đến tham dự hôn lễ ngày hôm nay." Cát Thành Phong bước lên hơi khom lưng tỏ vẻ cảm ơn người nhà họ Ân và họ Hường, tư thế rõ ràng có vẻ rất cảm kích nhưng lại vẫn có một cảm giác khinh thường: "Cậu ba dặn dò nhất định phải tiếp đón các vị chu đáo."

Một câu này khiến người nhà họ Ân và họ Hường vô cùng tức giận! Nhưng ngại vì thân phận mà họ không dám làm ầm ĩ, nỗi khổ của người cầm này họ không muốn chịu cũng phải chịu!

Trước khi hôn lễ bắt đầu, Ân Nhạc Vy kiểm chế vô số bất mãn trong lòng, đi tìm Ân Thiên Tuấn, phẫn nộ hỏi: "Anh, em mới là em ruột của anh, vì sao trong mắt anh chỉ nhìn thấy một mình Ân Thiên Thiên? Còn trái hẳn cho cô ta một con đường tốt như vậy, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến em hay sao?"

Cả ngày hôm nay Ân Thiên Tuấn đều có mặt ở đây nên đương nhiên biết rõ những người khác nói gì, nghe Ân Nhạc Vy nói xong anh chỉ trả lời một câu: "Nhạc Vy, em suy nghĩ lại cho kỹ, tất cả con đường mà anh trải ngày hôm nay đều là do em và mẹ ép Thiên Thiên bước lên."

Một câu nói hoàn toàn đánh sập sự phẫn nộ của Ân Nhạc Vy, đúng vậy, sao cô ta lại quên mất, ban đầu là họ muốn gả Ân Thiên Thiên cho giám đốc Trương để lấy thêm nhiều lợi ích hơn mới khiến cho Ân Thiên Thiên đi kết hôn, chỉ là không ngờ được Ân Thiên Thiên lại may mắn như vậy, cô gặp được Cảnh Liêm Uy!

Ân Nhạc Vy giận dữ nhìn Ân Thiên Tuấn, rõ ràng là không tin: "Anh, em thừa nhận việc em và mẹ ép Ân Thiên Thiên kết hôn, nhưng anh nói xem nếu không có sự giúp đỡ của anh, Ân Thiên Thiên có quen biết Cảnh Liêm Uy được không? Anh đừng nói với em là anh không biết Cảnh Liêm Uy là cậu ba nhà họ Cảnh! Em không tin đâu!"

Ân Thiên Tuấn hơi xa lạ nhìn cô em gái trước mặt mình, khi còn nhỏ anh luôn rất thích cô, chỉ là sau này tâm mắt của cô càng ngày càng hạn hẹp, luôn muốn tranh giành hơn thua mọi thứ với Ân Thiên Thiên nên tình cảm mới từ từ phai nhạt đi, đột nhiên Ân Thiên Tuấn cảm thấy hơi mệt, anh nhẹ giọng đáp: "Anh chỉ nói một lần, anh không lót đường cho Ân Thiên Thiên, trước đó anh cũng không biết chồng cô ấy là Cảnh Liêm Uy, anh về nước khi nào em cũng biết, khi đó Thiên Thiên đã kết hôn rồi."

Giải thích xong, Ân Thiên Tuấn vốn cũng không muốn để ý đến Ân Nhạc Vy nữa, anh xoay lưng lại với Ân Nhạc Vy và Ân Bách Phú, rời đi.

Họ luôn cho rằng người khác làm bất kỳ chuyện gì cũng là sai, chuyện gì cũng nhất định phải là vì họ mới là đúng, người như vậy, cho dù là người nhà, một ngày nào đó cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi...

Cảnh Liêm Uy làm chủ rể nên không cần phải ở trong phòng như Ân Thiên Thiên, anh mặc bộ tuxedo đuôi tôm đen thuần trông giống như chàng hoàng tử châu Âu bước ra từ thời trung cổ vậy, đáng vẻ tao nhã, cử chỉ nhanh nhẹn lịch sự, hấp dẫn vô số ánh nhìn.

Cậu ba nhà họ Cảnh là một bí ẩn không lời giải đáp của thành phố T, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội nhìn thấy gương mặt thật nên không ai muốn bỏ qua cơ hội này, khi nhìn thấy người thật họ lại không nhận được con sông trào dâng trong lòng, vì sao họ chưa từng gặp được người đàn ông như vậy?

Ân Thiên Thiên phải may mắn đến mức nào mới có thể gặp được một người đàn ông như thế...

Cảnh Liêm Uy cầm một ly champagne trong tay, thỉnh thoảng mỉm cười gật đầu với người qua lại, thỉnh thoảng gặp người quen của gia tộc khác cũng sẽ dừng lại trò chuyện đôi câu, mãi đến tận khi Thừa Phở Lợi đến bên cạnh nói với anh hôn lễ sắp bắt đầu anh mới đến đứng ở vị trí đã được chuẩn bị sẵn sàng, Cảnh Liêm Uy đặt ly champagne trong tay xuống và đi lên...

Hôn lễ này được bảo vệ chặt chẽ, không có phóng viên, cũng không có bất kỳ phương tiện chụp ảnh hay ghi hình nào, nhiếp ảnh gia duy nhất là nhà quay phim chuyên dụng của tập đoàn nhà họ Cảnh, hôm nay tất cả đều được tiến hành dưới sự giám sát chặt chẽ, dường như cậu ba nhà họ Cảnh trong truyền thuyết, rõ ràng rất kiêu ngạo nhưng lại vẫn muốn duy trì sự khiêm tốn.

Ân Thiên Thiên được Đào Ninh dẫn đến đứng trước cổng vòm hình tròn khổng lồ, cô không nhận được hít sâu một hơi, trên cổng vòm quán lụa trắng tinh và hoa tường vi trắng mịn, từng chi tiết nhỏ đều thể hiện buổi hôn lễ này được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Khi bóng dáng Ân Thiên Thiên mờ ảo xuất hiện sau cổng vòm, Cảnh Liêm Uy đứng ở cuối tấm thảm đỏ, lần đầu tiên anh cảm thấy hơi căng thẳng, giống như lần đầu tiên anh bước vào phòng phẫu thuật vậy, anh chỉ biết nhìn chăm chăm Ân Thiên Thiên sau màn lụa trắng phát pho.

... Cậu ba nhà họ Cảnh thật sự là không dứt được, cứ nhìn chăm chăm

... Đúng vậy, trước đó tôi còn cho là bị ép buộc, bây giờ xem ra là yêu nhau thật rồi.

... Cô cả nhà họ Ân này cũng coi như qua quãng thời gian cực khổ, cuộc sống an nhàn đến rồi.

...

Mọi người ngồi cạnh nhau trên nền cỏ xanh, thỉnh thoảng cúi đầu bàn tán mấy câu, nhưng bây giờ đều là lời chúc mừng hạnh phúc của Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên, tất cả suy đoán đều vì hành động của Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên mà tan đi nhanh chóng.

Ân Nhạc Vy ngồi dưới sân khấu nhéo chặt lấy tay mình, cánh môi bị cắn đến mức trắng bệch.

Hường Thực nhìn thẳng về phía bóng dáng yếu điệu sau màn lụa trắng kia, chỉ hận vì sao chú rể không phải là mình!

Ân Nhạc Vy liếc mắt nhìn Hường Thực ở bên cạnh một cái, cô ta lạnh lùng nhếch môi, oán hận trong lòng đối với Ân Thiên Thiên càng ngày càng sâu!

app mê tình truyện

Ân Thiên Thiên, Ân Nhạc Vy cô ta nhất định sẽ nhìn cho thật kỹ, nhìn cô từ đám mây ngã xuống vũng bùn như thế nào!

Khi âm nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên, Ân Thiên Tuấn cuối cùng cũng dẫn Ân Thiên Thiên bước lên thăm dò lòng lấy, Đào Ninh ngồi bên dưới nhìn đáng vẻ xinh đẹp của Ân Thiên Thiên lại không nhận được vành mắt ửng đỏ.

Ân Bách Phú ngay từ đầu đã không muốn làm người dẫn đường rồi, nên bắt đắ dĩ chỉ có thể để Ân Thiên Tuấn lên thay, chỉ là bây giờ người khác nhìn vào sẽ cảm thấy hóa ra cô cả nhà họ Ân đã đến tuổi lấy chồng rồi, vậy mà cậu cả nhà họ Ân vẫn còn độc thân, giữ mình...

Cánh Liêm Uy đứng ở phía bên kia nhìn Ân Thiên Thiên chậm rãi bước tới phía mình, anh cảm thấy toàn thân dâng lên một luồng sức mạnh vô hình, áo cưới của Ân Thiên Thiên do nhà thiết kế áo cưới của nhà họ Cánh, Cánh Thiên Ngọc thiết kế, hôm qua mới được chuyển đến thành phố T, phần ngực áo được thiết kế lộ ra xương quai xanh tinh xảo của Ân Thiên Thiên, áo cưới màu trắng làm nổi bật sắc hồng nhẹ nhàng, cánh hoa phớt hồng nhỏ nhỏ điểm xuyết ở viền áo, bao lấy ngực cô, mắt cá chân của cô, rõ ràng trong sáng như vậy nhưng lại mờ hồ toát ra sự gợi cảm...

Đoạn đường này không dài, thậm chí còn rất ngắn, Ân Thiên Tuấn đành đưa tay Ân Thiên Thiên cho Cánh Liêm Uy nắm, anh ngẩng ngốc nhìn em gái trước mặt nhưng không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể nặn ra một câu: "Nhớ kỹ, anh mãi mãi đứng phía sau em."

Một câu nói này đã khiến Ân Thiên Thiên suy tư nửa roi lệ, đến lúc này, sự bất an lo lắng không yên của cô bỗng nhiên được trấn tĩnh lại rất nhiều, có lẽ thật sự là cô suy nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ lần này giác quan thứ sáu của cô đã sai, nhưng sau này có mới biết, có rất nhiều chuyện nếu chưa đến giây phút cuối cùng, bạn sẽ mãi mãi không biết một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Lời chưa nói hết

Tại buổi hôn lễ, Cánh Liêm Uy vươn tay đón lấy Ân Thiên Thiên rồi quay đầu đối mặt với người chứng hôn, vì hôn lễ này nhà họ Cánh đã mời người chứng kiến là một ông lão 89 tuổi rất nổi tiếng ở thành phố T, tóc cụ đã bạc phơ nhưng tinh thần rất minh mẫn, ông cụ cười híp mắt nhìn họ khiến lòng Ân Thiên Thiên bứt rứt run rẩy...

Sau người chứng hôn, người chủ lễ lên sân khấu, chẳng qua Ân Thiên Thiên thật sự không ngờ được, người chủ lễ của hôn lễ này lại là cậu cả nhà họ Cánh! Khi nghe thấy Cánh Liêm Bình hỏi ra miệng: "Cô Ân Thiên Thiên, cô đồng ý gả làm vợ anh Cánh Liêm Uy chứ?"

Trái tim cô hơi run rẩy.

Cô ngược mắt nhìn Cánh Liêm Bình, trả lời rất nghiêm túc: "Tôi đồng ý."

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cho đến giờ phút này Ân Thiên Thiên vẫn tin tưởng hôn lễ của mình sẽ là hôn lễ lớn nhất hoàn mỹ nhất, là hôn lễ khó quên nhất, nhưng mà ngay sau đó cô lại phát hiện mình đã sai rồi, hơn nữa còn vô cùng sai.

Cánh Liêm Bình lặng lẽ nháy mắt mấy cái với Ân Thiên Thiên, quay sang hỏi Cánh Liêm Uy: "Anh Cánh Liêm Uy, anh có đồng ý cưới cô Ân Thiên Thiên làm vợ không?"

Ân Thiên Thiên hơi nghiêng đầu nhìn người đàn ông phong thái hiên ngang đứng bên cạnh, còn chưa nghe thấy câu trả lời của anh mà trong lòng đã cảm thấy ngọt ngào đến mức không chịu nổi, khi nhìn thấy đôi môi mỏng gợi cảm của anh hơi động đậy, gương mặt nhỏ đã đỏ rần rần.

"Tôi..." Cánh Liêm Uy vừa định mở miệng thì bị một tiếng gọi gấp gáp cắt ngang.

"Cánh Liêm Uy!"

truyện được up trên app mê tình truyện

Giọng nói mềm mại ngọt ngào đó khiến Ân Thiên Thiên nhất thời có cảm giác quen thuộc, nụ cười trên khóe miệng còn chưa kịp thu lại, cô đã nghe thấy người vừa đến hỏi một câu: "Cánh Liêm Uy, không phải anh đã nói là sẽ cưới em sao?"

Một câu nói khiến cả hội trường xôn xao.

Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn người phụ nữ quen thuộc đứng cuối thảm đỏ.

Cô gái uyển chuyển nhảy múa trên sân khấu như tinh linh ballet kia...

Ân Thiên Thiên đang khoát tay Cánh Liêm Uy đột nhiên thấy sững sốt, đến lúc này mà cô còn không biết đối phương là ai thì cô thật sự quá ngu ngốc rồi! Ân Thiên Thiên không nói gì chỉ cứng ngắc quay đầu nhìn Cánh Liêm Uy bên cạnh.

Cánh Liêm Uy từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế quay lưng về phía Mộc Sa, anh im lặng đến đáng sợ, còn Ân Thiên Thiên chỉ thấy rõ ràng ban nãy ánh mặt trời chiếu lên người cảm thấy rất ấm áp, nhưng tại sao giờ phút này lại lạnh như vậy? Lạnh đến mức hàm răng cô cũng run rẩy.

Mộc Sa mặc một chiếc váy màu đen tôn lên da thịt trắng nõn mảnh mai đứng trên thảm đỏ, rõ ràng một cô gái xinh đẹp khí chất như vậy, lại còn điềm đạm đáng yêu giống như người bị hại, cô ta bước từng bước về phía trước, trên khuôn mặt thanh tú nước mắt lăn xuống như không thể kiềm chế, cô ta nhẹ giọng chất vấn: "Liêm Uy, không phải anh đã nói người anh muốn cưới là em sao? Nhưng bây giờ người đang đứng bên cạnh anh là ai?"

Đối mặt với Mộc Sa đang từng bước ép sát, Ân Thiên Thiên không muốn lùi bước một chút nào, nhưng mà thực tế cô lại sợ hãi muốn lùi lại!

Vì cho đến bây giờ cô luôn biết rõ, trong lòng Cánh Liêm Uy không có của cô! Thậm chí hôn lễ giả này cũng là do cô trộm được, chẳng qua cô thật sự cho rằng mình có thể có một năm, năm năm hoặc thời gian lâu dài hơn để có thể chuẩn bị thật tốt, sau đó mới đối mặt với sự xuất hiện của cô ta, nhưng làm thế nào cũng không ngờ được, cô ta lại đột ngột xuất hiện như vậy, thậm chí còn ngay trong hôn lễ của họ...

Cả hội trường hôn lễ đều im lặng, không ai lên tiếng.

Không ai biết Mộc Sa có ý nghĩa như thế nào với Cánh Liêm Uy, không ai biết rõ, tất cả mọi người, cho dù là người nhà họ Cánh hay người nhà họ Ân đều không dám nói.

Ân Thiên Thiên nhìn Mộc Sa từng bước đến gần họ, cô chưa bao giờ hoảng loạn như vậy, quay mặt về phía Mộc Sa, cô quay sang phía Cánh Liêm Uy, rồi lại nhìn tất cả khách khứa, hoảng cuồng, bối rối, căn bản không biết mình nên làm cái gì, cô thậm chí là sợ hãi nhìn Mộc Sa đang từng bước ép sát, cô sợ, sợ Mộc Sa cứ như vậy cướp Cánh Liêm Uy đi, cũng sợ, sợ mình biến thành người mà chính mình chán ghét...

Nước mắt cuối cùng cũng không tự chủ được mà dâng lên vành mắt, cô rung rung sắp khóc.

Mảnh lụa trùn đầu nhẹ nhàng che đi vẻ đẹp của cô, cũng che đi sắc mặt tái nhợt lúc này, có người cười khi người khác gặp họa chế nhạo cô, cũng có người đau lòng nhìn cô lùi từng bước về phía sau...

Ân Thiên Thiên muốn kéo Cánh Liêm Uy cùng lùi lại với mình, nhưng mà bóng dáng thẳng tắp kia vẫn đứng yên tại chỗ không hề cử động cũng không nói lời nào, hơi lão đạo, tay Ân Thiên Thiên tuột khỏi tay anh, một giây đó Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy trái tim mình dường như cũng rơi xuống vực sâu...

Cánh Liêm Bình đứng dậy, kéo Ân Thiên Thiên bị trượt chân lại, hai mày anh nhướn chặt nhìn Cánh Liêm Uy, nhưng Cánh Liêm Uy cũng không chú ý chút nào.

Ân Thiên Thiên mím chặt môi, trong một giây tay cô tuột khỏi tay Cánh Liêm Uy, cô trở đột nhiên nên kiên cường hơn, nhà họ Cánh không tự nói chuyện này với mình, là người khác đến phá hôn lễ của mình! Cô không nên lùi bước, cũng không nên sợ hãi!

Bóng dáng nhỏ bé cố gắng đứng thẳng lưng, Ân Thiên Thiên đứng cách Cánh Liêm Uy một bước, quật cường nhìn anh không nói một lời, đợi anh lựa chọn.

Hai mắt Mộc Sa đầy nước mắt, mở một bước đến gần Cánh Liêm Uy, trong miệng cô ta còn đang lẩm nhẩm cái gì đã từng thì đột nhiên trước mặt có hai cánh tay vươn ra, một cánh tay trắng nõn là của Đào Ninh, một cánh tay ngăm đen là của Ân Thiên Tuấn.

"Cô này, xin cô tự trọng!" Đào Ninh không khách sáo mở miệng, chân mày anh ấy nhũu chặt!

Thân hình cao lớn của Ân Thiên Tuấn đứng trước mặt Mộc Sa, ngấn tầm mắt cô ta nhìn về phía Cảnh Liêm Uy, anh ấy không nói gì nhưng ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

Anh sẽ không cho phép bất kỳ ai, dùng bất kỳ cách thức nào phá hỏng hạnh phúc của em gái anh!

Tất cả mọi người ở hiện trường hôn lễ đều đang yên lặng chờ đợi, thậm chí còn không dám thở mạnh, chỉ sợ quấy rầy từng cành cây ngọn cỏ trước mặt.

Mộc Sa đứng trước mặt Ân Thiên Tuấn và Đào Ninh, không nhìn về phía Cảnh Liêm Uy nữa, cô ta kiên định mở miệng: "Các người có biết không, tôi mới là bạn gái của Cảnh Liêm Uy, tôi là cô hai nhà họ Mộc, mà nhà họ Mộc và nhà họ Cảnh có hôn ước!"

Một viên đá dấy lên ngàn con sóng, hiện trường hôn lễ lập tức trở nên hỗn loạn, có lẽ cũng chỉ có người nhà họ Ân cảm thấy vui mừng, không ít người quay đầu sang hỏi Lý Mẫn những chuyện liên quan đến Ân Thiên Thiên. Lý Mẫn thì cũng "biết thì nói này".

... Cô cả nhà họ Ân bị làm sao vậy? Biết người ta có hôn ước mà còn có lấy?

... Ai biết được, danh tiếng cô cả nhà họ Ân này cũng chẳng ra sao, cũng không biết tại sao nhà họ Cảnh lại đồng ý.

... Các bà không biết cô cả nhà họ Ân vẫn còn sạch sẽ sao? Đây có lẽ là nguyên nhân nhà họ Cảnh tiếp nhận cô ấy.

... Cho dù như vậy thì sao? Dù sao cũng không thể vì vậy mà khiến người ta đã vợ chính thức ra ngoài chứ?

... Thật sự không nhận ra cô cả nhà họ Ân này hóa ra lại là một kẻ thứ ba cướp chồng chưa cưới của người khác!

... Thật sự là không biết xấu hổ, làm một người phụ nữ cho từ tể không làm, lại muốn đi làm người thứ ba!

...

Mọi lời nói xung quanh không e dè truyền vào tai Ân Thiên Thiên như thể, cô cũng không cãi lại nửa câu, chẳng qua mắt cô nhìn vào người nhà họ Cảnh ngay trước sân khấu, bà cụ Cảnh hơi tránh đi, ngay cả Vi Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước cũng hơi cúi đầu, khóe miệng Ân Thiên Thiên đột nhiên nhếch lên một độ cong rất nhạt...

Đúng vậy, cho dù người nhà họ Cảnh có thích cô hơn nữa thì sao chứ? Cho dù bà cụ Cảnh luôn luôn che chở cô thì sao chứ? Vậy cũng phải lấy điều kiện đầu tiên là không ảnh hưởng đến danh tiếng của nhà họ Cảnh! Tình huống ngày hôm nay chỉ cần người nhà họ Cảnh đứng ra nói một câu bênh vực Ân Thiên Thiên, không nói điều khác, ít nhất cũng là làm mất lòng nhà họ Mộc rồi! Hơn nữa cũng làm danh dự của nhà họ Cảnh giảm sút, chi bởi hai lý do này, người nhà họ Cảnh cũng sẽ không đứng ra!

Lý Mẫn lắng tai nghe lời nói xung quanh, lại không nhìn được chen vào một câu: "Ồi, lúc đầu tôi đã bảo con bé rồi, bảo nó đừng buông thả như vậy, đừng buông thả như vậy, bây giờ hay rồi, cô Mộc người ta đã tìm đến cửa, thật sự là mất mặt..."

Một câu này của Lý Mẫn như chứng thực nghi ngờ Ân Thiên Thiên cố tình muốn gả vào nhà họ Cảnh! Ánh mắt những người xung quanh nhìn Ân Thiên Thiên đều thay đổi rất nhiều...

Ân Thiên Thiên bỗng nhiên cảm thấy rất cay đắng, thật sự rất cay đắng, cô hơi cụp mắt. Ân Thiên Thiên nở nụ cười tự giễu rồi ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, đến tận lúc này, bị mọi người hiểu lầm đến mức độ này, cô vẫn quật cường muốn có được một câu trả lời của Cảnh Liêm Uy, trước đó cô đã chạy trốn quá lâu, cho nên buổi hôn lễ này là để trừng phạt cô mà thôi...

Chỉ là cô không đủ can đảm đi tới hỏi một câu: "Cảnh Liêm Uy, vợ của anh là em hay là cô ấy?"

Đào Ninh nghe Mộc Sa nói xong cũng không nhìn được hoảng sợ, nhưng vẫn kiên trì đến cùng nói: "Cô Mộc, theo lời cô nói thì nhà họ Mộc và nhà họ Cảnh cũng đều biết rõ chuyện này, nhưng vì sao việc nhà họ Cảnh tổ chức hôn lễ rầm rộ như vậy nhưng nhà họ Mộc lại không có chút phản ứng nào? Có phải điều đó cho thấy rằng cô đang nói dối hay không, có phải điều đó nói rõ rằng hôn ước này đã bị hủy bỏ từ lâu rồi không!"

Đào Ninh không cho Mộc Sa cơ hội nào để nói chuyện, đến tận khi Ân Thiên Thiên bước ra khỏi trong phòng cô dâu thì cô ấy mới biết người Ân Thiên Thiên lấy là cậu ba nhà họ Cảnh, cô ấy vô cùng kinh ngạc, sau kinh ngạc là hết lòng chúc phúc, trong mắt cô ấy, Ân Thiên Thiên xứng đáng có được tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới này!

Ân Thiên Tuấn nhìn Mộc Sa lạnh lùng mở miệng: "Cô Mộc, cho dù lời cô nói là thật hay giả, chuyện này hẳn là người lớn hai nhà phải có bàn bạc rồi, tại sao cô lại nói chắc như đinh đóng cột vậy? Theo tôi biết, tuy hôm nay chủ nhà của nhà họ Mộc không tới tham dự hôn lễ nhưng cũng đã tặng quà mừng rồi, cô có biết điều này có nghĩa là gì không?"

Khi Mộc Sa nghe thấy cây này của Ân Thiên Tuấn thì sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, cả người lao đảo sắp ngã khiến người ta thương xót.

"Điều này có nghĩa là từ đầu đến cuối nhà họ Mộc đều biết chuyện này, thậm chí là vui vẻ khi thấy chuyện này xảy ra!" Giọng nói của Ân Thiên Tuấn lạnh đến dọa người, tiếng bàn tán dưới sân khấu cũng dần dần nhỏ xuống, họ đã quên rằng sau Ân Thiên Thiên có một chỗ dựa vững chắc là anh, Ân Thiên Tuấn! "Về phần hôn ước mà cô nói, ai biết là nói về ai? Nhà họ Mộc có không chỉ có một cô con gái là cô, nhà họ Cảnh cũng không phải chỉ có một người con trai là Cảnh Liêm Uy, có một số việc trước khi tìm hiểu rõ ràng thì đừng mở miệng nói linh tinh, nếu không tôi không ngại kiện cô ra tòa đâu! Hôm nay là hôn lễ của em gái tôi, hy vọng cô có thể tôn trọng họ!"

Ân Thiên Thiên nghe Ân Thiên Tuấn và Đào Ninh nói vậy, trong lòng cũng thấy áy náy, chỉ là cô hiểu rất rõ, Ân Thiên Tuấn và Đào Ninh có nói nhiều hơn nữa nhưng nếu Cảnh Liêm Uy không mở miệng thì chuyện này sẽ không trôi qua đơn giản như vậy, những người ở đây rõ ràng cũng hiểu được đạo lý này, như dự đoán, ánh mắt của tất cả mọi người ở hội trường đều hướng về phía Cảnh Liêm Uy vẫn không mở miệng nói lời nào từ khi Mộc Sa xuất hiện...

Tất cả mọi người đang suy đoán sôi nổi, câu "Tôi..." chưa nói xong kia của Cảnh Liêm Uy là "Tôi đồng ý" hay là "Tôi không đồng ý"?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ví dụ điển hình của gương đồng kích tây

Chiếc khăn lụa trong tay bà cụ Cảnh sắp bị vò đến nhàu nát, nhưng vẫn không nghe thấy một câu nói nào của Cảnh Liêm Uy.

Rõ ràng chỉ có hơn mười giây ngắn ngủi, nhưng Ân Thiên Thiên lại cảm giác dài như mấy thế kỷ vậy. Mộc Sa đang bị Ân Thiên Tuấn và Đào Ninh giữ chặt, cũng có cảm giác giống như vậy.

"Liêm Uy, anh thực sự không quan tâm tới sao?" Mộc Sa vừa khóc nức nở vừa hỏi Cảnh Liêm Uy.

Lời vừa dứt, Ân Thiên Thiên đã thấy Cảnh Liêm Uy quay người sang. Trời mới biết, giây phút đó sự độc ác trong cô lại dâng lên, ngay cả Cảnh Liêm Bình đứng bên cạnh cô cũng cảm thấy hồi hộp, chỉ có một mình Mộc Sa là vui sướng!

"Ai cũng đoán được cậu ba nhà họ Cảnh sẽ chọn ai? Đây không phải là chuyện rõ như ban ngày sao?" Một giọng nói thật nhỏ vang lên, không ít người nhìn qua, lại phát hiện người nói chuyện chính là Ân Nhạc Vy - cô hai mới lấy chồng của nhà họ Ân. "Mong rằng chị sẽ không quá đau buồn!"

Lý Mẫn vươn tay kéo Ân Nhạc Vy, hùa theo: "Nhạc Vy, con đừng nói như vậy. Trước đây, là do chị con cứng đầu cứng cổ muốn gả cho cậu ba nhà họ Cảnh, chúng ta không thể nào ngăn cản nổi. Lúc này con phải để ý kỹ một chút, đừng để chị con làm ra chuyện điên rồ gì, dù sao thì cú shock lần này hơi lớn..."

truyện được up trên app mê tình truyện

Người xung quanh đứng nhìn, tuy rằng cảm thấy người nhà họ Ân dường như không có ý tốt, nhưng lại khó tránh khỏi việc suy nghĩ, có phải Ân Thiên Thiên trước giờ vẫn là loại người điêu ngoa, tùy hứng như vậy hay không? Nếu không tại sao trước đây lại có lời đồn 'đạo đức suy đồi, nhân phẩm bất lương' chứ?

Ân Thiên Thiên nhìn Ân Nhạc Vy và Lý Mẫn, trong mắt phủ một tầng lạnh lẽo.

Hai mẹ con nhà này thật sự là không giây phút nào quên việc giẫm đạp cô!

Mộc Sa có chút kinh ngạc nhìn hành vi của hai mẹ con nhà họ Ân, nhưng cũng không đi suy nghĩ nhiều. Cô ta còn đang tham lam ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai đã lâu rồi chưa từng gặp kia, nước mắt trên mặt càng ngày càng nhiều.

"Liên Uy..." Tiếng gọi dường như muốn đi vào lòng Cảnh Liên Uy.

Cảnh Liên Uy khẽ nhủ mày, nhìn cô gái đứng cách đó không xa, cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên sau khi Mộc Sa lộ mặt: "Cô Mộc, có phải cô nhớ nhầm rồi không?"

Tất cả mọi người lập tức nín thở.

Cảnh Liên Uy tiếp tục nói: "Tôi thừa nhận giữa chúng ta có một đoạn tình cảm, nhưng không phải chúng ta đã chia tay rồi sao? Nếu đã chia tay, vậy nam cưới nữ gả đâu có liên quan gì tới nhau nữa. Bây giờ cô lại tới hôn lễ của tôi để náo loạn như vậy, cô đặt vọng tôi ở đâu?"

Nên nói trong lòng Ân Thiên Thiên lúc này là cảm giác mừng như điên không? Nhưng thật sự chính là như vậy...

Cô nghĩ sao cũng cảm thấy thật không ngờ, Cảnh Liên Uy có thể đường đường chính chính từ chối Mộc Sa, ngay trước mặt tất cả mọi người!

Người nhà họ Cảnh nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, người đầu tiên đứng ra lại chính là Cảnh Thiên Ngọc mà Ân Thiên Thiên vẫn luôn nghe nói chứ chưa từng gặp mặt.

Cảnh Thiên Ngọc đứng trên thềm đỏ, nhẹ giọng nói một câu: "Cô Mộc, trước đây lúc cô và em trai tôi yêu nhau thì không biết nó là cậu chủ nhà họ Cảnh nhì! Tôi còn nhớ rất rõ, sau khi tôi biết tới sự tồn tại của cô còn cố ý đi xem cô múa một lần. Nhưng biểu hiện của cô sau đó như thế nào, có cần tôi nói nữa không?"

Sắc mặt Mộc Sa càng thêm trắng bệch. Cô ta làm sao ngờ được chuyện lại phát triển thành thế này!

Cảnh Liên Uy nhìn cô ta một cái sau đó nói: "Cô Mộc, tôi hy vọng sau này cô không nên làm chuyện sốc nổi như thế nữa. Chuyện này làm tổn thương tới vợ của tôi, tôi sẽ tới nhà họ Mộc nói chuyện với cha cô sau."

Cảnh Liên Uy nói xong thì quay người về phía Ân Thiên Thiên, anh vươn tay mình ra.

Ân Thiên Thiên đứng lạng tại chỗ nhìn bàn tay đang vươn ra của Cảnh Liên Uy, dường như không biết mình nên làm thế nào?

Ngày hôm nay, mọi chuyện thay đổi quá nhanh, cô không biết nên phản ứng như thế nào?

Nếu như Cảnh Liên Uy là vì giữ gìn danh tiếng của nhà họ Cảnh cho nên mới lựa chọn biện pháp như vậy, thì cô cũng đồng ý! Cô biết, chuyện tới nước này, cách tốt nhất chính là không thừa nhận một trong hai người. Lúc đầu cô còn tưởng bản thân sẽ là người bị phủ nhận, nhưng cô thật không ngờ, cô lại là người được bảo vệ!

Cho dù lời nói hôm nay của Cảnh Liên Uy là thật lòng hay giả dối, Ân Thiên Thiên cô vẫn cảm động.

Cô chính là một người phụ nữ yếu đuối như vậy đấy.

Trong mắt phượng của Cảnh Liên Uy tràn đầy thương tiếc, nhìn cô gái nhỏ bé quật cường trước mắt. Phản ứng của Ân Thiên Thiên làm cho anh hiểu rõ, ngay từ lúc bắt đầu Ân Thiên Thiên vẫn luôn biết đến sự tồn tại của Mộc Sa, có thể lúc ở buổi biểu diễn cô thực sự không biết người đó chính là Mộc Sa, nhưng bây giờ giờ khi đã biết, cô vẫn đứng chờ ở nơi đó không nói một lời, nên anh đau lòng...

Nhờ lại gần đây cô luôn buồn bực uất ức, Cảnh Liên Uy kinh ngạc phát hiện ra, có thể là bởi vì chuyện này.

Kỷ thực chuyện ngày hôm nay, Ân Thiên Thiên hoàn toàn không cần để mặc cho người khác chỉ trích như vậy. Chỉ cần cô đứng ra nói một câu, là do người nhà họ Cảnh giấu diếm cô, vậy thì cô sẽ là người bị tổn thương. Mà con người thì luôn nghiêng về phía người yếu, do đó cô sẽ không phải chịu mấy lời chỉ trích vô vị như vậy nữa. Nhưng cô lại quật cường không nói một câu, bảo vệ danh tiếng cho nhà họ Cảnh...

Người con gái như vậy, sao anh có thể không bảo vệ được chứ?

Lúc bàn tay nhỏ bé áp đặt vào bàn tay anh, Cảnh Liên Uy không chút do dự nắm thật chặt, kiên định nói ra lời nói mà mình bị cắt ngang lúc trước một cách mạnh mẽ: "Tôi đồng ý. Tôi đồng ý cưới Ân Thiên Thiên làm vợ của Cảnh Liên Uy tôi, cả cuộc đời, đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau."

Nước mắt vẫn luôn tích tụ trong mắt Ân Thiên Thiên sau khi nghe Cảnh Liên Uy dứt khoát nói ra những lời vậy thì trào ra, tầm nhìn trở nên mơ hồ, cũng giống như tương lai mơ hồ của cô vậy...

Trong lúc mọi người đều cho rằng chuyện này tới đây là xong, thì cậu ba nhà họ Cảnh còn thả thêm một quả bom nặng ký nữa trong hôn lễ. Anh nói: "Từ hôm nay trở đi, tôi dùng thân phận cậu ba nhà họ Cảnh bước vào giới thượng lưu của thành phố T, đồng thời tham gia quản lý quyết định sự phát triển của Cảnh thị, hy vọng các vị sẽ chiều cô nhiều hơn."

Lời này là trực tiếp thông báo cậu ba nhà họ Cảnh là anh từ nay về sau sẽ không hạ thấp mình nữa, thậm chí còn cao ngạo tham dự vào việc quản lý phát triển của Cảnh thị! Trong nháy mắt, mọi người dưới sân khấu đều sôi nổi hẳn lên. Nếu như cậu ba nhà họ Cảnh xuất hiện, thì tin tức mà bọn họ vẫn luôn muốn biết về người kia có lẽ sẽ dễ dàng có được rồi...

Sau đó, hôn lễ diễn ra thuận lợi, Mộc Sa bị Cát Thành Phong sai người đưa về nhà họ Mộc. Mọi người dường như cũng rất biết điều, không nhắc lại sự tồn tại của người này. Chỉ có hai mẹ con nhà họ Ân vẫn còn náo loạn, nhưng không ai muốn để ý tới bọn họ...

Đối với rất nhiều người ở đây, tin tức về chuyện trăng hoa giữa Cảnh Liên Uy và Ân Thiên Thiên không quan trọng, mà là những hiệu ứng đến từ việc Cảnh Liên Uy từ sau tám năm bước ra ngoài...

Đôi khi hiệu ứng cánh bướm là một chuyện rất khủng bố...

Nếu muốn để ép một tin tức nóng hổi nào đó, thì chỉ cần dùng một tin tức nóng hổi hơn. Lúc trước, Ân Thiên Thiên không hiểu điều này, nhưng giờ cô đã được tự mình cảm nhận được nó trong chính hôn lễ của mình.

Sau khi thay lễ phục, lúc Ân Thiên Thiên theo Cảnh Liên Uy qua lại như con thoi trong đám người, cô không hề nghe thấy một câu nào liên quan tới việc vừa xảy ra trong hôn lễ, dường như một chút dấu vết nhỏ như con kiến cũng không thấy, câu mà cô nghe thấy nhiều nhất chỉ có.

... Cậu ba Cảnh, "Thao Bàn Quý Thủ" kia lúc nào mới lên tiếng đưa ra quan điểm vậy?

Trước kia Ân Thiên Thiên từng nghe lén thấy Ân Thiên Tuấn nhắc tới cái tên "Thao Bàn Quý Thủ" này rồi, đó là một người cực kỳ lợi hại trên lĩnh vực chứng khoán. Thậm chí còn có tin đồn anh ta có thể một mình khống chế sự biến hóa của toàn bộ thị trường chứng khoán. Nhưng từ lúc thành danh tới nay đã bảy năm, vẫn chưa có người nào thấy được anh ta! Chỉ biết anh ta có quan hệ rất tốt với cậu ba nhà họ Cảnh...

Trong phòng cô dâu, lúc Ân Thiên Thiên trở về nghỉ ngơi, cô có chút thất thần. Đào Ninh vẫn luôn đi theo sát bên cô thì thỉnh thoảng lại lăm bằm vài câu.

Cô ấy không quan tâm cậu ba nhà họ Cảnh là ai, cũng không để ý tới "Thao Bàn Quý Thủ" gì đó, vì nói chung đó đều là những người cách cô ấy quá xa. Lúc này đứng bên cạnh cô ấy chỉ có người bạn tốt là Ân Thiên Thiên mà thôi. Cho nên, lúc người khác luôn bàn tán muốn biết, lúc nào thì Cảnh Liên Uy lấy được tin tức về "Thao Bàn Quý Thủ", thì cô ấy chỉ bắt mẫn về chuyện nhà họ Cảnh ngày hôm nay...

"Nhà họ Cảnh này thực sự khinh người quá đáng rồi! Chuyện quan trọng như vậy mà bọn họ lại không nói! Nếu không phải Cảnh Liên Uy hôm nay biết điều, vậy bọn họ có từng nghĩ tới, cậu sẽ bị áp bức đến mức nào hay không?" Đào Ninh càng nghĩ càng tức, cô vô cùng căm giận: "Nếu không phải hai người đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, hôm nay mình nhất định sẽ kéo cậu bỏ đi!"

Ân Thiên Thiên nghe vậy thì khẽ nhếch khóe miệng cười, sau đó hít sâu một cái.

Trong phòng cô dâu rộng lớn chỉ có hai người các cô, cô nói cũng không cần lo.

"Đào Ninh, cậu biết không? Trước khi mình gả tới đây, mình đã biết có một người con gái như vậy tồn tại..." Giọng nói Ân Thiên Thiên rất nhẹ, giống như một cơn gió lướt qua bông vải. "Thế nhưng, mình thầm ôm trong lòng một tia may mắn, muốn thử đánh cược một lần. Chỉ là hiện tại, mình cũng không biết rốt cuộc mình làm vậy là đúng hay sai..."

Cô thật sự không biết, hiện tại hôn lễ còn chưa kết thúc, thậm chí cô còn chưa có thời gian để nói chuyện riêng với Cảnh Liên Uy. Cô không biết, tất cả hành động hôm nay của anh là do bất đắc dĩ hay là tự nguyện...

Thế nhưng cô biết, sau này cho dù thế nào đi nữa, thì buổi hôn lễ này cũng đã để lại một dấu vết không thể xóa nhòa trong lòng cô. Có lẽ cả đời này cô cũng không muốn trải qua chuyện như vậy một lần nữa!

Cú shock trong giây phút Mộc Sa xuất hiện, không phải người trong cuộc như cô thì thật sự rất khó mà cảm nhận được...

Đào Ninh không nói gì, chỉ đi tới ôm cô vào lòng khẽ nói: "Thiên Thiên, đừng sợ, kiên cường chút, cùng lắm thì sau này hai người chúng ta cùng nhau sống qua ngày, tớ không tin không nuôi nổi cậu!"

Ân Thiên Thiên không nói gì, chỉ dựa vào lòng cô ấy nở nụ cười.

Trong hôn lễ, Cảnh Liêm Uy một mình xã giao với mọi người, ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo chung quanh một vòng, khi không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì ánh mắt anh hơi tối xuống, lại cúi đầu uống một hớp rượu.

Cảnh Thiên Ngọc thấy vậy đi tới đứng nhẹ vào cánh tay anh, ly rượu trong tay cũng cộng vào ly rượu của anh, dùng ly rượu che giấu, cô ấy nháy mắt hỏi: "Xem ra em đúng là bỏ không ít vốn nhì, vì đòi đi sự chú ý của mọi người mà ngay cả bản thân và "Thao Bần Quý Thủ" cũng bán ra? Ân Thiên Thiên này thật đúng là kiếp nạn của em rồi!"

Cảnh Liêm Uy nghe xong không nói gì, chỉ cười uống rượu trong ly.

Hóa ra, cô không chỉ là bắt nạt của anh, mà còn là kiếp nạn của anh...

Cảnh Thiên Ngọc thấy nụ cười nơi khóe miệng Cảnh Liêm Uy thì chép miệng, nhanh chóng chuyển sang chuyện chính, nhẹ giọng hỏi: "Bà nội nói phỏng tân hôn của hai đứa ở nhà lớn đã bố trí xong, anh và áo cưới cũng ở bên đó hết rồi. Bà bảo sau khi hôn lễ kết thúc thì hai đứa về bên đó."

Ý tứ rất đơn giản, chính là bảo Cảnh Liêm Uy mang theo Ân Thiên Thiên vào ở nhà lớn của nhà họ Cảnh. Chi là không biết cô gái nhỏ kia có đồng ý hay không?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Con mắt nào nhìn ra vậy?

Cảnh Liêm Uy khẽ hip đôi mắt phượng, ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, uống hết rồi vẫn không nói gì.

Dường như Cảnh Thiên Ngọc nhận thấy lời mình nói ra có chút vấn đề, nên không lên tiếng nói thêm gì nữa. Hôm nay cô chỉ tới truyền lời mà thôi, còn Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên muốn làm sao thì làm.

Bà cụ Cảnh thật sự rất hy vọng Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên về nhà lớn ở, người già muốn có con cháu hầu hạ bên cạnh cũng là chuyện thường tình. Nhưng nếu chuyện này nói ra vào bất cứ thời điểm nào khác, có lẽ Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy đều sẽ đồng ý. Nhưng vừa nãy xảy ra chuyện của Mộc Sa, mà người nhà họ Cảnh lại khoanh tay đứng nhìn, Cảnh Liêm Uy vẫn luôn cảm thấy Ân Thiên Thiên sẽ không đồng ý.

Kỷ thực, bà nội Cảnh cũng rất bất đắc dĩ. Không nói tới chuyện vừa rồi, bà hoàn toàn không rõ chân tướng nên cũng không thể tùy tiện giúp đỡ. Chi nói trong nhà có ba đứa cháu, Cảnh Liêm Bình đã sớm tách khỏi nhà họ Cảnh ở riêng, Cảnh Thiên Ngọc thì quanh năm ở nước ngoài rất ít khi về, chỉ còn lại một mình Cảnh Liêm Uy vẫn còn ở trong nhà lớn của nhà họ Cảnh, thỉnh thoảng bệnh viện quá bận rộn mới ở lại khu ký túc xá không về. Nên dù Cảnh Liêm Uy có kết hôn hay không, bà vẫn hy vọng có một đứa cháu ở lại bên mình...

Truyện được up trên app mê tình truyện

Chỉ là sau khi chuyện vừa rồi xảy ra, bà cụ cũng không dám suy nghĩ xa vời.

Cảnh Liêm Uy trò chuyện thêm vài câu với Cảnh Thiên Ngọc, sau đó vội con ở nghỉ ngơi, xoay người rời đi. Cảnh Thiên Ngọc vừa uống rượu vừa liếc mắt nhìn hướng anh đi, không nhận được mím môi cười.

Nhóc con, chị bắt được điểm yếu của em rồi. Buổi hôn lễ sau đó vẫn diễn ra rất thuận lợi, có khách sạn Nocturne và nhà hàng Long Phượng chủ trì, buổi hôn lễ này muốn không chấn động cũng không được. Chi là Ân Thiên Thiên thật sự không ngờ, chỉ nhờ hai cái tên này cùng mấy câu mà Cảnh Liêm Uy nói trên đài, đã đủ làm người ta bỏ qua sự xuất hiện của Mộc Sa...

Ân Thiên Thiên là cô dâu, không tiện ra ngoài nên vẫn chờ trong phòng cô dâu, Đào Ninh đã sớm bị Đồng Khải gọi đi rồi, hiện tại trong phòng nghỉ chỉ còn lại một mình cô mà thôi. Ân Thiên Thiên ngồi một lúc cũng đứng dậy rời đi, chi là cô không ngờ mình vừa mới bước ra khỏi phòng nghỉ không xa, trên hành lang dài của khách sạn Nocturne, cô lại nhanh chóng nhìn thấy người đàn ông hôm nay đã trở thành chồng mình...

Hành lang của khách sạn Nocturne hoàn toàn có thể nhìn từ bên ngoài vào, thủy tinh trong suốt dưới ánh mặt trời long lánh chiếu xạ ra tia sáng dịu dàng, chiếu lên người cô cũng làm cô cũng làm cô nhuốm một chút dịu dàng.

Áo vest đuôi tôm mặc trên dáng người cao dài của Cảnh Liêm Uy, làm cho Ân Thiên Thiên nhìn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy hào hoa tao nhã, đẹp trai ngời ngời. Mà cô lại không biết, lễ phục màu đỏ thắm dài quét đất của mình, ở trong mắt Cảnh Liêm Uy cũng là một vẻ đẹp kinh điển.

Đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Ân Thiên Thiên ở phía đối diện, Cảnh Liêm Uy không nhận được có chút thương tiếc.

Cô gái này thật sự không hiểu được cách bảo vệ mình, ngốc nghếch, nhưng lại khiến lòng người dao động.

"Thiên Thiên..." Cảnh Liêm Uy nhẹ nhàng gọi. Anh không hề phát hiện giọng nói của mình lại có thể dịu dàng tới vậy.

Ân Thiên Thiên nhìn người đàn ông đối diện, khẽ cong khóe miệng, nở một nụ cười nhẹ nhàng, từng bước đi về phía anh, rồi dừng lại trước mặt anh hỏi: "Anh có mệt không? Đi nghỉ một chút nhé! Em đi ra trước nhìn một lát, tránh cho bọn họ tìm không thấy người."

Nói xong, Ân Thiên Thiên chuẩn bị lướt qua người Cảnh Liêm Uy, khóe miệng vẫn treo nụ cười nhẹ.

Cảnh Liêm Uy vươn tay dễ dàng cầm lấy cổ tay Ân Thiên Thiên, ngăn cô rời đi. Anh hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng đang khó chịu, lại giả bộ kiên cường của cô, trong lòng đau đớn từng cơn.

Người con gái này, anh không biết bản thân là thích, hay là yêu cô, thế nhưng anh biết mình thương cô. Ngay từ lần đầu tiên có túi thần xuất hiện trước mặt anh, đã gọi lên cảm giác muốn bảo vệ của anh, đây là cảm giác chưa từng xuất hiện trước đây. Sau đó, anh lại thấy được hoàn cảnh trưởng thành của cô ở nhà họ Ân, càng làm cho anh cảm thấy Ân Thiên Thiên là một cô gái có tâm tính vô cùng trong sáng, kiên cường, thẳng thắn. Thế nhưng anh thật không ngờ, có một ngày, sự kiên cường của cô lại bị chính anh đánh vỡ...

"Thiên Thiên, em biết sự tồn tại của Mộc Sa." Đây không phải câu hỏi mà là câu trần thuật. Cảnh Liêm Uy không chút lưu tình, trực tiếp vạch trần chuyện vẫn luôn hành hạ Ân Thiên Thiên thời gian trước.

Sắc mặt Ân Thiên Thiên hơi tái đi, ngay cả nụ cười giả vờ cũng không giữ được, cô chỉ yên lặng đứng đó.

Anh tìm cô là để nói chuyện này sao?

Anh muốn nói, mọi chuyện lúc nãy chỉ là để bảo vệ nhà họ Cảnh, bảo vệ nhà họ Ân. Cho nên bây giờ, Mộc Sa vừa rời đi, anh chỉ muốn sớm chạy tới đây, phân rõ giới hạn với cô sao?

Cô không phải người ngu, Cảnh Liêm Uy giương đông kích tây đương nhiên cô nhận ra được, anh tung miếng mồi lớn như vậy chỉ để bảo vệ danh dự của cô thôi sao? Xin lỗi, cô thực sự không tin, cũng không có sự tự tin như thế! Cách làm của Cảnh Liêm Uy quả thật là bảo vệ cô, nhưng ai có thể nói đó không phải là vì bảo vệ Mộc Sa chứ?

Chi cần chuyện ngày hôm nay truyền ra, chắc chắn Ân Thiên Thiên sẽ phải gánh chịu một vài lời chỉ trích. Thế nhưng một câu "Tôi đồng ý" sau đó của Cảnh Liêm Uy, cũng đủ để phá tan rất nhiều lời đồn. Đến lúc đó, người bị thương chỉ có mình Mộc Sa mà thôi, còn cô thì sẽ đứng trên cương vị người bị hại. Dù sao khi cô ở chung với Cảnh Liêm Uy, thì bọn họ đã chia tay rồi mà?

Nam nữ yêu nhau, gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cho tới bây giờ cô không phải là người chen chân vào tình cảm người khác!

Ngược lại, Mộc Sa là người đã chia tay lại chạy tới náo loạn hỗn loạn của người ta, chắc chắn sẽ bị không ít chỉ trích...

Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt trong suốt đến dọa người.

Cảnh Liêm Uy không biết trong lòng Ân Thiên Thiên đang suy nghĩ chuyện gì, anh chỉ biết, anh không nỡ để người con gái trước mắt đau lòng.

"Thiên Thiên." Kéo Ân Thiên Thiên quay người lại, Cảnh Liêm Uy đứng yên trong hành lang ngấm cô. Không ít người trong buổi hôn lễ náo nhiệt bên ngoài thủy tinh đều tò mò, quay đầu lại như có như không quan sát hành động của bọn họ. "Anh và Mộc Sa..."

"Cảnh Liêm Uy." Ân Thiên Thiên vội vàng ngắt lời, giọng nói còn mang theo chút run rẩy. Bàn tay nhỏ bé buông thõng bên thân cô nắm chặt thành nắm, lần đầu tiên cô nhẹ giọng nói ra ý nghĩ của chính mình. "Quả thực, trước hôm nay, em biết anh có một người bạn gái đã yêu nhau hai năm, thế nhưng em vẫn cho rằng anh sẽ không nói ra, thậm chí nếu anh đồng ý kết hôn với em thì em sẽ đồng ý thử một lần, giống như lời anh đã nói khi em đến nhà anh lúc trước. Cho nên em mới xuất hiện ở đây ngày hôm nay..."

Cảnh Liêm Uy yên lặng nghe cô nói... Đôi mắt nhỏ của cô khiến người ta đau lòng.

Bất kỳ một người con gái nào gặp phải chuyện như vậy trên hôn lễ của mình cũng sẽ không dễ chịu gì, Ân Thiên Thiên cũng không ngoại lệ.

Cô hít thở sâu một hơi rồi nói tiếp: "Em không biết anh có còn thích cô ta nữa hay không, thế nhưng em biết... Anh không thích em, chỉ là em vẫn muốn nói, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm ngày hôm nay..."

Nói xong, Ân Thiên Thiên quật cường ngược mắt nhìn sâu vào mắt anh, trong lời nói mang theo chút yếu đuối và kiên cường: "Nhưng em muốn nói, nếu anh đã làm được tới vậy, thì cũng nên giúp em hoàn thành xong giấc mộng này. Ít nhất bây giờ em không muốn nghe anh nói cho em biết, anh yêu cô ta như thế nào, anh muốn đi tìm cô ta tới mức nào, thậm chí anh mong muốn... Kết thúc đoạn hôn nhân này với em ra sao."

Cảnh Liêm Uy khẽ nhủ mảy, cặp mắt phượng híp lại nguy hiểm.

Ân Thiên Thiên thấy Cảnh Liêm Uy không nói lời nào lại cúi thấp đầu, bất đắc dĩ nói: "Anh yên tâm, đợi sau khi hôn lễ này kết thúc em sẽ..."

"Ân Thiên Thiên!"

Cảnh Liêm Uy quát một tiếng, cổ gồng áp chế sự tức giận trong lồng ngực phát ra ngoài, trong mắt là sự tức giận chưa từng có, nhìn Ân Thiên Thiên. Ánh mắt kia của anh làm toàn thân Ân Thiên Thiên cảm thấy choáng váng, hoàn toàn không biết bản thân làm sao lại khiến anh nổi giận.

Cảnh Liêm Uy chưa từng nghĩ tới, có một ngày lại nghe thấy Ân Thiên Thiên nói ra lời khiến anh tức giận như vậy. Lúc trước, không phải Ân Thiên Thiên chưa từng nói, thậm chí ngay cả chính anh cũng từng nói tới hai chữ "ly hôn". Nhưng vì sao, ngày hôm nay lúc nghe thấy những lời này từ Ân Thiên Thiên, anh lại cảm thấy tức giận tới như vậy? Cảnh Liêm Uy còn chưa kịp suy nghĩ đã nghe thấy Ân Thiên Thiên nhỏ giọng kêu đau. Hóa ra là anh không cẩn thận mạnh tay nắm đau cổ tay cô.

Ân Thiên Thiên tội nghiệp nhìn Cảnh Liêm Uy. Hôm nay cô vốn đang chịu oan ức, bây giờ anh còn tức giận với cô, trong nháy mắt cả người cô càng thêm khó chịu, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Nhìn bộ dạng cô đau nhỏ của Ân Thiên Thiên, lửa giận trong lòng Cảnh Liêm Uy vơi đi hơn nửa. Anh buông cổ tay cô ra, ôm chặt lấy eo thon của cô, khiến cô tựa sát vào lồng ngực mình. Cảnh Liêm Uy khẽ cúi đầu, nói bên tai cô: "Ân Thiên Thiên, rốt cuộc là con mắt nào của em thấy anh còn thích cô ta?"

Cảnh Liêm Uy gần như nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhưng Ân Thiên Thiên lại bị những lời này làm ngẩn người.

Con mắt nào nhìn ra anh còn thích cô ta sao?

Cả hai mắt đều nhìn thấy, hay là hai mắt đều không thấy?

Trong giây lát, Ân Thiên Thiên đương nhiên không biết nên trả lời như thế nào, chỉ lặng yên chui trong ngực anh.

Cảnh Liêm Uy nhìn bộ dạng ngây ngẩn của Ân Thiên Thiên, không nhịn được khẽ thở dài, giọng điệu vẫn như cũ, không khá hơn chút nào: "Ân Thiên Thiên, nếu về sau anh còn nghe thấy em nói những lời này, anh nhất định sẽ dạy dỗ em thật tốt, để cho em khác cốt ghi tâm!"

Ân Thiên Thiên lập tức cảm thấy oan ức. Ngày hôm nay còn chưa đủ khác cốt ghi tâm với cô sao? Có cô dâu nào xảy ra chuyện như vậy trên hôn lễ của mình chứ? Cô suốt chút nữa thì tự vạ cả biến thành kẻ thứ ba rồi!

Ân Thiên Thiên ngược mắt trừng Cảnh Liêm Uy. Tuy đầu cô còn chưa thể nghĩ thông, nhưng cô vẫn nhận ra, Cảnh Liêm Uy không có ý định vứt bỏ cô để tới với Mộc Sa, nên lập tức đẩy sức sống trở lại.

Sâu trong cặp mắt phượng ẩn giấu ý cười, nhưng trên mặt Cảnh Liêm Uy vẫn mang vẻ tức giận. Anh nghĩ tới những lời Ân Thiên Thiên nói vừa nãy, vẫn cảm thấy trong lòng không dễ chịu. Đôi mắt anh khẽ đảo, nhìn thấy vành tai xinh xắn trắng nõn của cô, không suy nghĩ mà hành động như bản năng, anh cúi xuống cắn một cái lên vành tai xinh xắn của Ân Thiên Thiên.

"Úm..!" Một tiếng ngấm khẽ dọa toàn thân Ân Thiên Thiên sợ tới mềm nhũn.

Trên tai truyền tới cảm giác tê dại khiến cả hai người đều không nhịn được run nhẹ. Ân Thiên Thiên còn trực tiếp dựa thẳng vào lòng Cảnh Liêm Uy, bộ dạng kia nhìn sao cũng thấy xinh đẹp dịu dàng.

Cảnh Liêm Uy làm xong loạt động tác này thì còn chưa kịp ngạc nhiên đã cảm thấy hoài niệm. Nhìn cô dịu dàng tựa trong lòng ngực mình, đầu còn bộ dạng dương cương múa vuốt hay suy nghĩ lung tung nữa? Gương mặt ửng đỏ, thân thể mềm mại, mỗi một dáng vẻ đều là một loại ngọt ngào dẫn dắt đối với Cảnh Liêm Uy.

Cho đến giờ phút này, anh mới có một loại cảm giác, cảm giác Ân Thiên Thiên là vợ anh...

Âm áp, mềm mềm ừ, cũng không tệ lắm...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chị làm vậy là có ý gì?

Người bên ngoài tám thủy tinh thấy hình ảnh bên trong cũng không nhịn được mà mỉm cười, trong đó dường như người nhà họ Cảnh là cười vui vẻ nhất.

Ha ha, bà cụ Cảnh cười vô cùng đắc chí. Bà rốt cuộc có một cháu dâu rồi, nói không chừng không bao lâu nữa sẽ có một đứa cháu nữa đấy? Nghĩ tới đây, ánh mắt không mang ý tốt của bà cụ Cảnh xuyên thẳng qua đám người, nhìn về phía cháu trai lớn đang trò chuyện vui vẻ trong đó, rồi nhanh chóng đi tới... Cháu trai út đã có vợ, mà cháu trai cả vẫn còn dạo chơi bên ngoài, thật sự là không được...

Cảnh Thiên Ngọc thừa dịp bà cụ Cảnh vẫn còn đang hành hạ Cảnh Liêm Bình, chân như bôi dầu nhanh chóng chạy mất. Hôn lễ cô tham gia rồi, người cũng thấy rồi, bây giờ không chạy thì chờ tới khi nào nữa? Chỉ là cô thật không ngờ, cô tránh được bà cụ Cảnh lại không tránh được bố mẹ mình, bị Vi Gia Huệ và Cảnh Nguyên Phước nhanh chóng tóm gọn!

Trong nháy mắt, Cảnh Liêm Bình và Cảnh Thiên Ngọc đều ghi "hận" lên Cảnh Liêm Uy!

Truyện được up trên app mê tình truyện

Kết hôn rồi không dậy nổi? Hừ!

Bà cụ Cảnh vừa "thủ thập" Cảnh Liêm Bình, vừa quay đầu tiếc mắt nhìn đôi vợ chồng son mới cưới đang tình nồng ý mật bên kia, trong lòng khẽ thở dài một hơi. So sánh với Mộc Sa thì bà thích Ân Thiên Thiên hơn, tuy gia thế không được tốt lắm, nhưng tốt xấu gì cũng không phải loại người hỗn tạp, tính cách cũng dễ chịu vui vẻ. Chỉ là bà vốn có ý định lừa Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Thiên trở về ở nhà lớn, nhưng hiện tại xem ra cơ hội thực sự có chút xa vời...

Bà cụ Cảnh lập tức đặt tất cả hy vọng lên người Cảnh Liêm Bình, niềm nở ăn cần tới mức cô gái được giới thiệu cho Cảnh Liêm Bình cũng cảm thấy dựng tóc gáy.

Ân Nhạc Vy đứng trong đám người nhìn hết cảnh này, hận tới mức vận gậy bộ móng bàn thân vừa mới làm lúc trước để kết hôn. Móng tay thật dài cắm vào trong lòng bàn tay chảy ra chất lỏng tươi đẹp, sự uất hận trong mắt khiến cho Ân Thiên Tuấn nhìn thấy khẽ cau mày.

Ân Thiên Thiên!

Tại sao cô có thể như vậy! Từ lúc bắt đầu, cô đã biết thân phận của Cảnh Liêm Uy rồi sao? Nhưng vẫn thẳm lừa dối không nói gì, vậy là sao? Sợ cô ta cướp Cảnh Liêm Uy ư? Hay là sợ Cảnh Liêm Uy sẽ để ý tới cô ta? Cô ta chưa bao giờ ngờ Ân Thiên Thiên lại là một người phụ nữ tâm cơ thâm trầm như vậy, vì hạnh phúc của mình mà có thể giấu chuyện này kín tới thế!

Cố gắng bình ổn tâm trạng của mình một chút, Ân Nhạc Vy quay đầu, vươn tay kéo tay Ân Bách Phú, đáng thương nói: "Cha, vì sao chị lại làm vậy, chị ấy rõ ràng biết thân phận của Cảnh Liêm Uy, nhưng vẫn giả vờ không biết. Đây là muốn nhìn nhà họ Ân chúng ta đắc tội với nhà họ Cảnh sao? Chị làm vậy là có ý gì thế?"

Ân Thiên Tuấn nhũn mày, một chiều này của Ân Nhạc Vy vừa trực tiếp vừa thô bạo!

Ân Bách Phú và Lý Mẫn, thậm chí là người nhà họ Hường nghe xong những lời này đều không kiềm được tức giận mà nhìn Ân Thiên Thiên. Hiển nhiên mọi người đều cảm thấy mọi việc đúng như Ân Nhạc Vy nói, thậm chí bọn họ còn nghĩ nhiều hơn Ân Nhạc Vy, trực tiếp cho chuyện này thành một âm mưu.

Ân Thiên Thiên là vợ của Cảnh Liêm Uy, đương nhiên không thể không biết thân phận của Cảnh Liêm Uy. Ân Bách Phú nhớ tới tình hình lần đầu tiên Cảnh Liêm Uy tới nhà họ Ân, lại càng cảm thấy người đàn ông này biết ăn nhân, trưởng thành, kín đáo, mỗi một mặt đều làm cho người ta cảm thấy ưu tú. Nhưng một người đàn ông ưu tú như vậy, lại kết đôi với đứa con gái mà ông ta không thích nhất, thì sao có thể vui vẻ nổi? Cộng thêm chuyện cô thế là Ân Thiên Thiên giấu giếm thân phận của Cảnh Liêm Uy, ông ta lập tức cảm thấy là do Ân Thiên Thiên muốn thấy nhà họ Ân gây chuyện cười!

Hường Quang Hùng hoàn toàn không ngờ, một đứa con gái bị con trai mình vứt bỏ mà còn có thể bỏ lên người đàn ông như Cảnh Liêm Uy nên trong lòng cũng không dễ chịu gì: "Bách Phú à, xem ra con gái nhà ông không có người nào là đơn giản nhỉ."

Một câu nói gom cả Ân Nhạc Vy vào chữ chung. Ông ta biết rõ Ân Nhạc Vy qua lại với Hường Thực như thế nào, lúc đó ông ta muốn Hường Thực kết đôi với Ân Nhạc Vy là vì thấy địa vị của Ân Nhạc Vy ở nhà tương đối cao, thậm chí Ân Bách Phú còn hạ thấp Ân Thiên Thiên ngay trước mặt ông ta. Nhưng thật không ngờ, đảo mắt một cái, Ân Thiên Thiên đã leo lên nhà họ Cảnh! Vì vậy ông ta cảm thấy là do Ân Bách Phú cố ý, gả đứa con gái mà ông ta "thương yêu" cho nhà họ Cảnh, còn nhà bọn họ thì chỉ lấy được đứa con gái do người đàn bà thứ ba sinh ra mà thôi!

Lần này, coi như Hường Thực làm ra chuyện hồ đồ ở hôn lễ, thì đến hiện tại coi như hòa nhau! Bọn họ đều là người tám lạng kẻ nửa cân, không ai nói ai được!

Sắc mặt Ân Nhạc Vy tái nhợt, cô ta mới gả vào nhà họ Hường vài ngày, nhưng người nhà họ Hường đã bày ra vẻ mặt trịch thượng với cô ta. Cô ta hiểu rõ đây là người nhà họ Hường ra oai phủ đầu, thế nhưng trong lòng cô ta vẫn không dễ chịu gì. Cô ta theo bản năng ra vẻ đáng thương nhìn về phía Hường Thực. Thế nhưng hiện giờ, Hường Thực lại bị hành động qua lại của Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy làm cho tức giận ngập trời, thậm chí hoàn toàn không chú ý được chuyện xảy ra bên cạnh mình.

Hắn và Ân Thiên Thiên yêu nhau, vẫn luôn kiên định bảo vệ ranh giới cuối cùng, có thể nói, đáng dấp tui như đào mật của Ân Thiên Thiên hắn chưa từng nhìn thấy. Bây giờ nhìn lại cảm giác bản thân có chút đúng núi này trông núi nọ, hơn nữa còn tức giận. Cảnh Liêm Uy kia nếu không dựa vào cái thân phận đó thì sao Ân Thiên Thiên có thể coi trọng chứ?

Như vậy, lại càng làm cho Hường Thực kiên định với quyết tâm muốn leo cao!

Buổi hôn lễ này, người nhà họ Ân và nhà họ Hường đều ôm tâm tư của riêng mình, người dự lễ đương nhiên không phải ai cũng để ý chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong hôn lễ, nhưng cho dù có người nhắc tới cũng sẽ bị hình ảnh vừa rồi đánh chìm...

Thứ hai, nếu như không có tình cảm, một nam một nữ làm sao có thể diễn bộ dạng chân tình tới si mê say sưa như vậy...

Thời điểm Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy đứng ở cửa khách sạn Nocturne tiễn đi vị khách cuối cùng, Ân Thiên Thiên chỉ cảm giác bản thân mệt mỏi tới mức ngã xuống đất là có thể ngủ luôn, mắt cá chân càng đau hơn. Vì sự hoàn mỹ, nguyên ngày hôm nay cô đều đi giày cao gót, hôn lễ vừa kết thúc, cô lập tức xoay người ngồi xuống một ghế salon, đúng là không muốn cử động một chút nào nữa.

Tuy Cảnh Liêm Uy cũng mệt mỏi như vậy, nhưng vẫn ổn hơn Ân Thiên Thiên rất nhiều. Đôi khi anh phẫu thuật trong bệnh viện, còn gặp phải nhiều chuyện mệt mỏi hơn thế này rất nhiều. Chuyện hôm nay chỉ đơn giản như một món khai vị. Cảnh Liêm Uy đi tới cạnh Ân Thiên Thiên, nhìn cô ngồi trên ghế salon, khom lưng xoa mắt cá chân mình khàn khàn, anh không chút suy nghĩ lập tức đi tới, vươn tay nắm chặt mắt cá chân cô...

Mặt của Ân Thiên Thiên ngay lập tức đỏ rực lên, Cát Thành Phong và Thừa Phổ Lợi đứng bên cạnh khẽ mỉm cười, mới mỉm cười rồi xoay người đi. Ân Thiên Thiên càng thêm lúng túng, muốn kéo Cảnh Liêm Uy đứng lên.

"Cảnh Liêm Uy, anh nhanh đứng lên đi." Trong giọng nói mang theo sự ngượng ngùng, nhưng cô vẫn rất cố gắng hạ thấp giọng của mình.

Đuôi lông mày của Cảnh Liêm Uy khẽ nhíu, anh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ngay gương mặt xấu hổ đỏ bừng của Ân Thiên Thiên, nhưng anh chỉ khẽ nở nụ cười, vẫn tự mình vươn tay xoa bóp mắt cá chân của cô, chủ đề câu chuyện cũng dẫn đi sự chú ý của Ân Thiên Thiên.

"Thiên Thiên, em muốn về nhà lớn ư, hay là về căn hộ của anh?" Cảnh Liêm Uy ngồi xổm dưới đất, đặt chân nhỏ của Ân Thiên Thiên lên đùi mình, nhẹ nhàng nắn bóp mắt cá chân cô, khẽ nói: "Nhà họ Cảnh thì đã sắp xếp xong, nhưng hiện tại qua căn hộ của anh thì hơi ẩm ướt cho em"

Động tác ngăn cản Cảnh Liêm Uy của Ân Thiên Thiên cũng vì đề tài này mà dừng lại đột ngột, kỷ thực vấn đề này lần trước bọn họ từng thảo luận rồi, nhưng lúc đó Ân Thiên Thiên vẫn còn đồng ý về ở nhà lớn của nhà họ Cảnh. Tuy rằng cô có chút sợ bà cụ Cảnh, thế nhưng tốt xấu gì thì bà cụ Cảnh vẫn luôn yêu thương cô. Chỉ là bây giờ, cô cũng không biết bản thân có thể an tâm bình tĩnh chung sống cùng một chỗ với bà cụ Cảnh và người nhà họ Cảnh như trước hay không...

Cảnh Liêm Uy không nghe thấy câu trả lời của Ân Thiên Thiên cũng không giận, chỉ chăm chú nắn bóp mắt cá chân cho cô. Bộ dạng kia giống như đang đối xử với một báu vật hiếm thấy, nắn xong chân trái anh lại nắn qua chân phải...

Sau một hồi lâu, Cảnh Liêm Uy nghe thấy Ân Thiên Thiên hỏi: "Cảnh Liêm Uy, còn anh thì sao? Anh muốn sống trong nhà lớn hay quay về căn hộ?"

Ân Thiên Thiên vẫn luôn biết Cảnh Liêm Uy có một căn hộ ở trong thành phố, chỉ là chưa từng tới. Lúc trước khi cả hai đang chuẩn bị đi xem phòng thì lại bị bà cụ Cảnh gọi gấp về nhà? Sau đó chuyện này vẫn luôn bị hoãn lại, hơn nữa lúc đó cô còn muốn ở lại nhà họ Cảnh nên không để ý tới nữa...

Ân Thiên Thiên biết, Cảnh Liêm Uy là đang suy nghĩ cho cô...

Nếu như ở lại nhà họ Cảnh, hiện tại có lẽ cô không thể ôn hòa mà sống chung với người nhà họ Cảnh. Thế nhưng nếu theo Cảnh Liêm Uy về căn hộ, nói không chừng Cảnh Liêm Uy sẽ cảm thấy cô chịu thiệt...

Cảnh Liêm Uy thả chân Ân Thiên Thiên ra, quay đầu nhìn cô nói: "Em muốn ở đâu thì chúng ta ở đó, không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy."

Ân Thiên Thiên bỗng nhiên không biết nên làm như thế nào bây giờ, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn Cảnh Liêm Uy.

Hiện tại cô có thể không lựa chọn được không?

Cảnh Liêm Uy nhìn bộ dạng cau mày suy nghĩ của cô nói: "Ngày hôm nay thì chúng ta cứ qua nhà lớn ở đi. Bên căn hộ của anh mặc dù đã sắp xếp xong, nhưng khó tránh khỏi vẫn có nơi em chưa hài lòng. Để ngày mai em qua xem rồi chúng ta bàn tiếp, không hài lòng thì mua cái khác?"

Ân Thiên Thiên lại không muốn để Cảnh Liêm Uy muốn phòng mới, nhưng bây giờ cô không tiện nói gì chỉ có thể gật đầu.

Rót cuộc kết thúc một ngày hôn lễ, Ân Thiên Thiên cuối cùng đã có thể theo Cảnh Liêm Uy lên chiếc SUV rồi. Trước đây cô còn chưa biết xe này tốt thế nào, nhưng hiện giờ một mùi không chịu nổi, Ân Thiên Thiên nhìn thấy xe giống như thấy mẹ ruột vậy, lên xe là lập tức nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi một lát...

Cảnh Liêm Uy nhìn thấy cô nhắm mắt thì khẽ nở nụ cười.

Trước khi về nhà họ Cảnh, Cảnh Liêm Uy đã gọi điện thoại nói rõ ràng với người trong nhà. Bà cụ Cảnh cũng biết hiện tại không thể ép hai người đồng ý ở lại nhà lớn. Cho nên khi Ân Thiên Thiên theo Cảnh Liêm Uy về nhà lớn, người nhà họ Cảnh không một ai ép buộc hỏi han gì, chỉ âm thầm tính toán trong lòng, làm thế nào lừa hai vợ chồng son về đây ồ...

Buổi tối, nhà họ Cảnh.

Ân Thiên Thiên vừa lau mái tóc ướt vừa nghe tiếng nước truyền ra từ trong phòng tắm phía sau, toàn thân đều cảm thấy mát mẻ vừa vừa, nên cô lập tức đứng dậy đi ngắm sự thay đổi của căn phòng này.

Cái giường lớn vốn tràn đầy khi tức đàn ông hiện tại đang được màu đỏ thắm tươi đẹp bao phủ, trên tường phía đầu giường còn treo một bức ảnh khổng lồ, là hình của cô lần đầu tiên tới ngủ trên giường của Cảnh Liêm Uy, bị bà cụ Cảnh chụp lại, bây giờ đặt trong gian phòng này lại đẹp và dịu dàng không nói nên lời...

Ân Thiên Thiên đứng bên giường còn chưa kịp suy nghĩ gì thêm, điện thoại đã vang lên, cùng lúc đó Cảnh Liêm Uy cũng đi từ trong phòng tắm ra. Hai người theo bản năng nhìn về phía điện thoại đang sáng lên, hai chữ Đồng Khánh có chút phá hoại bầu không khí.

Ân Thiên Thiên cầm điện thoại đi động có phần xấu hổ...

Lần trước Đồng Khánh tỏ tình với cô, cô phải cũng bị Cảnh Liêm Uy bắt tại trận hay không?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nghe trộm góc tường

Cảnh Liêm Uy vừa lau tóc vừa liếc mắt nhìn Ân Thiên Thiên, bộ dạng giống như Ân Thiên Thiên sắp sửa làm một chuyện khiến người người oán trách không bằng. Cái nhìn của anh làm cho chân tay Ân Thiên Thiên luống cuống.

"Chuyện này..." Ân Thiên Thiên nhận điện thoại cũng không được, mà không nhận cũng không xong, cô vô cùng sốt ruột: "Em..."

Cảnh Liêm Uy thường thức đủ dáng vẻ bối rối của Ân Thiên Thiên rồi mới mở lòng từ từ nói một câu: "Nhận đi!"

Ân Thiên Thiên lập tức nhún lúc điện thoại sắp ngắt vội nhận cuộc gọi. Kỳ thực cô vẫn rất mong có người gọi điện cho cô vào lúc này, dù sao đây cũng là đêm động phòng hoa chúc, động phòng đấy! Cuộc sống của cô chỉ có một lần động phòng hoa chúc thôi! Nhưng mà cô lại không biết nên đối diện với Cảnh Liêm Uy như thế nào...

Thế nhưng dù cô mong là vậy, thì người gọi điện cũng nên là Đào Ninh hoặc những bạn học khác chứ, cho dù bây giờ là mấy người Lý Giang, Trương Mai cũng được mà, vì sao lại trùng ngay cái người khó đối phó nhất thế này...

Ân Thiên Thiên vừa nghe điện thoại vừa lặng lẽ nhìn phản ứng của Cảnh Liêm Uy. Người đàn ông kia thì hay rồi, vừa lau tóc vừa xoay người đi sắp xếp giấy tờ của mình, tò vò không thèm để ý tới Đồng Khánh.

"Alo, Đồng Khánh hả, có chuyện gì không?" Theo bản năng Ân Thiên Thiên cảm thấy Đồng Khánh nhất định là có việc mới tìm tới cô, nếu không sao anh ấy lại chọn thời gian này để gọi điện cho cô chứ. Người bình thường đều sẽ không gọi vào lúc này!

Hôm nay Đồng Khánh cũng có tham dự hôn lễ của Ân Thiên Thiên, khi anh nhận được tấm thiệp mời còn sừng sốt một lát, thậm chí anh còn lợi dụng quan hệ nhà mình cố ý hỏi thăm. Lúc đó anh ấy mới biết Cảnh Liêm Uy là cậu ba nhà họ Cảnh. Giây phút đó, anh không biết trong lòng mình đau khổ nhiều hơn hay là chúc phúc nhiều hơn nữa...

Cô gái anh bảo về bốn năm, thậm chí anh còn đặt cô gái ấy trong lòng, thế mà xoay người một cái đã trở thành cô ba của nhà họ Cảnh tiếng tăm lừng lẫy...

Nghe giọng Ân Thiên Thiên, trong lòng Đồng Khánh có chút chua xót, một lúc sau mới đáp lại: "Thiên Thiên, không phải lần trước anh nói có chuyện muốn nói với em sao? Thời gian này quên mất, hôm nay vừa lúc gặp được người kia, cho nên anh mới điện thoại cho em vào lúc này. Anh... Không quấy rầy em chứ?"

Một câu nói đã khiến mặt Ân Thiên Thiên càng đỏ hơn...

Quấy rầy?

Ấy dà, vì sao suy nghĩ của cô lại đột nhiên không trong sáng như vậy chứ? Ân Thiên Thiên ho nhẹ hai tiếng trả lời: "Không đâu, bọn em cũng vừa về tới nhà. Người anh muốn nói chính là người bao che cho Trương Mai lần trước sao? Anh biết đó là ai à?"

Nghe thấy vậy, Cảnh Liêm Uy ở bên kia, đang già bộ chăm chú xử lý giấy tờ của mình cũng không nhận được khẽ nhủm mày. Xem ra chuyện lúc trước quả thực là có người đứng sau phá đám, thậm chí người kia còn có mặt trong hôn lễ hôm nay! Chỉ là không biết có đúng là người anh đoán hay không thôi...

"Ừ, sau khi chuyện bị lộ thì anh gặp bọn họ trong quán trà sữa. Mấy cô đó không thấy anh cho nên anh mới nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ..." Đồng Khánh khẽ kể. Lúc trước, anh vẫn muốn tìm cơ hội nói cho Ân Thiên Thiên biết, thế nhưng lúc đó vẫn luôn cảm thấy chuyện này có phần không thể tưởng tượng nổi, cho nên anh ấy không nói. Cũng may Ân Thiên Thiên không hề ép buộc, nên chuyện cứ vậy chìm xuống. Nhưng hôm nay anh lại thấy hành động của người đó trong hôn lễ, vì vậy mới cảm thấy nên nói cho Ân Thiên Thiên biết. "Thiên Thiên, lúc đó anh nghe Trương Mai nói, người đưa quảng cáo của em cho cô ấy, là người nhà họ Ân."

Ân Thiên Thiên nghe xong lời này cảm thấy thật sự rất bất ngờ, nhưng nếu bảo cô không biết gì thì cũng không phải.

Lúc đó quảng cáo của cô chỉ có Đào Ninh từng nhìn qua, sau đó lúc cô làm quảng cáo thì chỉ có Hường Thực và Ân Nhạc Vy đi vào phòng cô. Cô là một người thiết kế, nên cô hiểu rõ đối với người dùng sự sáng tạo để kiếm cơm, thì việc giữ bí mật chính là chuyện vô cùng quan trọng, vì thế cô chưa bao giờ bàn chuyện quảng cáo của mình trước mặt người ngoài, cũng sẽ không làm thiết kế của mình ở nơi nhiều người nhiều miệng. Người có cơ hội nhìn thấy quảng cáo của cô chỉ có mấy người đó, sau này suy nghĩ kỹ lại thì sao lại không đoán ra cơ chứ?

Thế nhưng không thể không nói, cuộc điện thoại này của Đồng Khánh cho cô một chỗ dựa vững tin!

"Ân Nhạc Vy." Ân Thiên Thiên không chút chần chừ, dứt khoát nói ra tên cô ta.

Nếu người ta đã nói rõ là người nhà họ Ân rồi thì ngoại trừ Ân Nhạc Vy ra, còn có thể là ai nữa chứ? Đồng Khánh hơi sững sốt, lúc đó khi anh nghe thấy cái tên này thật sự rất giật mình. Bởi vì theo anh, cho dù Ân Nhạc Vy có không thích Ân Thiên Thiên tới mức nào, thì cũng sẽ không dùng chuyện như vậy để nói đùa. Hơn nữa hai người lại là chị em, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh không nói cho Ân Thiên Thiên ngay từ đầu. Anh là một người đàn ông, đương nhiên không thích nhiều chuyện. Nhưng hôm nay, sau khi thấy một loạt biểu hiện của Ân Nhạc Vy trong hôn lễ, anh thật sự sinh ra nghi ngờ đối với quyết định của mình.

Bộ dạng kia của Ân Nhạc Vy hoàn toàn không giống như em gái của Ân Thiên Thiên, mà giống kẻ địch hơn!

"Thiên Thiên..." Đồng Khánh nhẹ giọng gọi tên cô, trong giọng nói là một chút đau lòng, đáng tiếc người còn lại hoàn toàn không nghe ra.

Ân Thiên Thiên hít sâu một hơi, sau đó mới đáp lại: "Cảm ơn anh nói cho em biết, chuyện này em đã có dự tính, cảm ơn anh."

Sau khi nói lời cảm ơn, Ân Thiên Thiên tùy ý trò chuyện vài câu với Đồng Khánh, sau đó mới cúp điện thoại. Lúc cô xoay người lại đã thấy Cảnh Liêm Uy đứng sau lưng mình, nên bị dọa sợ.

Ân Thiên Thiên vừa vỗ ngực mình, vừa bức bối nhìn Cảnh Liêm Uy: "Anh làm em sợ muốn chết!"

Cảnh Liêm Uy lại không thèm quan tâm, cứ đứng trước mặt cô, đôi mắt phượng khẽ nhắm lại nhìn cô không nói lời nào.

Không rõ vì sao Ân Thiên Thiên lại cảm thấy có phần chột dạ, bước chân không tự chủ lui về phía sau, không biết nên đối mặt với Cảnh Liêm Uy như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn còn đỏ bừng lên...

"Đồng Khánh nói gì vậy?" Cảnh Liêm Uy nhẹ giọng hỏi, từ cổ họng tràn ra mùi bạc hà thơm nhẹ.

"Anh ấy nói chuyện quảng cáo lần trước có khả năng có liên quan tới Ân Nhạc Vy..." Ân Thiên Thiên giống như có đầu nhỏ, nhẹ nhàng trả lời, bộ dạng kia cực kỳ ngoan ngoãn.

Cảnh Liêm Uy nghe xong cũng không nói gì thêm, chỉ gắt đầu coi như qua chuyện này.

Ân Thiên Thiên thở mạnh một hơi, chỉ là không ngờ tiếp theo đó còn chuyện rất đặng vật người.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, khăn mặt vốn còn đang phủ trên đỉnh đầu Ân Thiên Thiên lay động, từng chút nhẹ nhàng lau tóc của cô, lực xoa thoải mái tới mức Ân Thiên Thiên chỉ muốn lập tức bò lên giường đi ngủ! Cuối cùng sau khi nhận ra chuyện không bình thường, Ân Thiên Thiên lập tức ngừng đầu, không phải Cảnh Liêm Uy đang giúp cô lau tóc thì là ai?

"Cảnh Liêm Uy, để em tự làm." Ân Thiên Thiên nói xong thì vươn tay muốn lấy khăn, Cảnh Liêm Uy lại tránh đi.

Anh nhìn Ân Thiên Thiên đứng trước mặt lùn hơn anh một chút thì cười nói: "Đừng quấy, nhanh lau khô rồi đi ngủ."

Bùm, Ân Thiên Thiên xấu hổ gương mặt đỏ bừng.

Trong mắt Cảnh Liêm Uy hiện giờ Ân Thiên Thiên chính là như vậy. Dưới ánh đèn nhu hòa, anh thậm chí có thể nhìn thấy lông tơ nhỏ nhỏ trên làn da nhẵn mịn của cô, phối hợp với gò má xấu hổ mà đỏ bừng, nhìn sao cũng thấy xinh đẹp. Bỗng nhiên ánh mắt anh chuyển tới vành tai trắng nõn mấp mấp của cô, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ cảm xúc khi cắn lên chỗ mềm mềm đó.

Hầu kết không tự chủ mà trượt lên trượt xuống, Cảnh Liêm Uy đột nhiên cảm thấy hơi nóng...

Ân Thiên Thiên khẽ cắn môi, sắc mặt đỏ có thể nhỏ ra máu.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Tại sao cô có thể quên hôm nay là đêm động phòng hoa chúc chứ! Tại sao có thể quên Cảnh Liêm Uy là một người đàn ông, cô là một người phụ nữ chứ!

Một nam một nữ ở chung một phòng! Đó là chuyện gì đây?

Ân Thiên Thiên khăn trương đến mức tay nhỏ nắm chặt thành nắm, sau một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cô nhẹ giọng gọi: "Cảnh Liêm Uy..."

Kỳ thực, nếu như Ân Thiên Thiên không lên tiếng thì tốt rồi, chỉ ít Cảnh Liêm Uy cũng không khổ cực đến như vậy. Anh không phải Liễu Hạ Huệ, vợ mình đứng ngay trước mặt, còn ở trong thời khắc thiên thời địa lợi như vậy, ai lại không có tâm tư? Nhưng dù sao anh vẫn nhớ rõ lời Ân Thiên Thiên nói trước kia...

Một câu gọi mềm nhẹ này rơi vào tai anh giống như là búa đôi mạng, Cảnh Liêm Uy phải dùng hết tất cả sức lực mới cố gắng giữ vững tinh táo cho mình!

Động tác tay tăng thêm không ít sức, sau khi nghe thấy Ân Thiên Thiên không nhận được kêu đau, anh mới khàn giọng nói: "Ân Thiên Thiên, đừng nhóm lửa, đằng hoàng một chút cho anh!"

Ân Thiên Thiên lập tức không dám nói tiếp nữa, chỉ có thể để mặc bàn tay to của Cảnh Liêm Uy làm xằng làm bậy trên đầu cô.

Sau một hồi lâu, Cảnh Liêm Uy mới coi như ổn định tâm tình, lạnh nhạt mở miệng: "Ân Thiên Thiên, anh nhớ chuyện mà mình từng hứa với em, cho nên thu lại sự sợ hãi của em đi. Người không biết còn tưởng anh đói khát lắm rồi!"

Một câu nói khiến Ân Thiên Thiên lập tức ngược mắt nhìn anh. Anh nói thế cứ như cô khó ăn lắm vậy?

Nhưng cô lại không dám hỏi ra, nếu như hỏi xong rồi lại chọc anh hóa thành sói đói nhào lên, thì không phải cô mất nhiều hơn được sao? Cô đâu có gốc.

Cảnh Liêm Uy nói xong khẽ dùng sức lau đầu Ân Thiên Thiên thêm một cái, rồi ném khăn mặt sang một bên. Ân Thiên Thiên quyết đoán lợi dụng đúng cơ hội, xông thẳng lên giường, dùng chân bao kín bàn thân lại, một đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm anh, giống như anh là một con sói xám to lớn...

Cảnh Liêm Uy không thèm chấp cô, đuôi lông mày khẽ nhích, mặt phượng híp lại, cất bước đi tới. Bạn học Ân Thiên Thiên thốt ra một câu vô cùng hợp tình huống: "Cảnh Liêm Uy, anh muốn làm gì! Anh đừng tới đây..."

Cuộc nói chuyện này rơi vào tai mấy vị nhà họ Cảnh đang lặng lẽ nghe góc tường, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng vui sướng. Nhưng Vĩ Gia Huệ đứng bên cạnh lại hơi ngượng ngùng, bà cụng Cảnh và Cảnh Thiên Ngọc để ép nhau nghe tới mức vui quên đường về. Không ngờ, Cảnh Liêm Uy bình thường luôn chừng mực, còn có một mặt "bạo lực" như vậy...

truyện được up trên app mê tình truyện

Cảnh Nguyên Phước và Cảnh Liêm Bình ngồi trong phòng khách dưới tầng rốt cục hiểu được vì sao, ngay lúc bắt đầu Cảnh Liêm Uy đã nghiêm chỉnh tuyên bố, không cho náo động phòng. Có thể phòng ngày phòng đêm, nhưng "ăn trộm" khó phòng, bà cụ Cảnh đã mơ ước rất lâu rồi, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Mà Cảnh Liêm Uy sao lại không biết ngoài cửa có người nghe lén, anh đang còn nhìn đáng vẻ vừa sợ vừa ngượng của Ân Thiên Thiên, dứt khoát vén chân leo lên giường. Ân Thiên Thiên la lớn lên một câu: "Cảnh Liêm Uy, sao anh có thể lên giường? Anh..."

Lời còn chưa nói hết, Cảnh Liêm Uy đã lật người, giam Ân Thiên Thiên vào trong ngực mình, đôi môi mỏng tới gần bên tai cô nhẹ nói: "Ân Thiên Thiên, em kêu to hay kêu nhỏ nữa cũng không sao, nhưng bà nội và chị hai ngoài cửa sẽ ước gì em kêu càng lớn tiếng càng tốt đấy."

Trong nháy mắt, Ân Thiên Thiên tự lấy tay che miệng mình lại, không dám nói to nữa.

Đêm tân hôn, Ân Thiên Thiên giãy dụa đầu tranh trong việc quấy rầy muốn đẩy Cảnh Liêm Uy xuống giường, dùng bốn chữ để miêu tả khái quát thì chính là... Vô cùng thảm.

Cô lại không thử nghĩ xem, làm gì có người đàn ông nào đồng ý giữ khoảng cách với vợ của mình chứ? Chưa một miếng nuốt chừng cô đã là may rồi! Đừng mơ mộng quá nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chờ ngày em chuẩn bị xong

Sáng sớm hôm sau, lúc Ân Thiên Thiên tỉnh lại, cả người thấy hơi mơ màng vì cô bị đánh thức. Tối hôm qua, cô đầu một trận với Cảnh Liêm Uy, kết cục là thua thảm bại, hiện giờ dưới tầng không biết có chuyện gì nghe vô cùng náo nhiệt. Chỉ là Cảnh Liêm Uy thực sự không nuốt lời, đúng là anh không chạm vào cô, hai người thực sự chỉ ngủ chung trên một cái giường mà thôi...

Thời điểm Ân Thiên Thiên mở mắt ra đã nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai phóng to trước mắt. Sau khi hơi ngạc nhiên, cô mới nhớ ra mình đã kết hôn rồi, khuôn mặt chỉ hơi đỏ lên đã nghe thấy người đàn ông đối diện lên tiếng.

"Ân Thiên Thiên, chuẩn bị làm dâu nhà họ Cảnh xong rồi chứ?"

Câu nói đầu tiên vào sáng sớm làm cho Ân Thiên Thiên có chút sợ hãi. Vậy là ý gì? Cảnh Liêm Uy không có chút tự giác sẽ giải thích cho Ân Thiên Thiên, một tay đỡ đầu mình nhìn cô gái nhỏ trong ngực, giọng nói mang theo sự nghiêm túc: "Thiên Thiên, chuyện anh hứa với em đương nhiên anh sẽ làm được. Thế nhưng em nên biết, hôn nhân của chúng ta không phải trò đùa, anh cũng không thể thực sự là một Liễu Hạ Huệ bên cạnh em..."

Ân Thiên Thiên nằm nghiêng trên giường, mở to đôi mắt trong suốt nhìn anh vô cùng chăm chú.

"Em là vợ của anh, anh là chồng của em, hiện tại chúng ta 'hữu danh vô thực'..." Cảnh Liêm Uy nói xong còn vươn tay vén lại mấy sợi tóc rũ xuống của cô, rồi nói tiếp: "Ân Thiên Thiên, anh chờ em, chờ tới ngày em chuẩn bị xong."

Mấy câu nói sau đêm tân hôn, làm cho trái tim nhỏ bé của Ân Thiên Thiên không kiềm được mà đập thành thịch, ngay cả đôi mắt đang nhìn Cảnh Liêm Uy cũng nhắm về xấu hổ, nhìn sao cũng thấy động lòng người...

Sau khi vội vàng rời giường sửa soạn, Cảnh Liêm Uy tự nhiên nắm tay Ân Thiên Thiên đi xuống. Đến lúc này, Ân Thiên Thiên mới phát hiện, người trong phòng khách nhà họ Cảnh thật sự nhiều hơn bình thường, thậm chí phần lớn người có đều chưa từng gặp. Cũng may có Cảnh Liêm Uy ở đây, anh gọi thế nào có gọi thế đấy, đúng như các cụ nói "phu xướng phụ tùy".

Bà cụ Cảnh thấy Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy cùng xuống tầng, cười tới híp cả mắt, vội vàng vươn tay kéo Ân Thiên Thiên đi với mình. Bộ dạng niềm nở ân cần của bà làm cho Ân Thiên Thiên có chút mất tự nhiên, nhưng cô vẫn đi theo.

"Ha ha ha, đây chính là vợ mới cưới của Liêm Uy sao, trông thật là xinh đẹp." Một tiếng nói ôn nhu tinh tế đột nhiên truyền tới, Ân Thiên Thiên nhìn sang thì thấy một người phụ nữ mặc váy hoa, lúc này Ân Thiên Thiên thật sự không chú ý thấy bà ta.

Cảnh Liêm Uy đi qua ngồi bên cạnh Ân Thiên Thiên, một tay nắm lấy tay nhỏ của cô, động tác này lại làm mấy người trêu chọc.

"Ây, xem ra rất tình cảm nha." Một người đàn ông trẻ tuổi ở bên cạnh buông lời trêu đùa, động tác hơi mang vẻ phóng túng không cố kỵ.

up trên app mê tình truyện

Vì Gia Huệ thấy Ân Thiên Thiên ngạc nhiên, thì mới bắt đầu giới thiệu ba nam ba nữ, không phải người nhà họ Cảnh trong phòng.

Ba người đàn ông trong đó có hai người đàn ông trung niên dẫn theo vợ mình tới, một người họ Cốc, một người khác họ Mộc. Còn người đàn ông còn lại vừa mở miệng trêu chọc Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy, là Tề Khải Vinh - cậu chủ nhà họ Tề có quan hệ tốt với nhà họ Cảnh, năm nay mới hai mươi lăm tuổi. Nghe nói, anh ta có quan hệ tốt với Cảnh Liêm Uy và Cảnh Liêm Bình. Còn người nhà họ Cốc và người nhà họ Mộc đều có quan hệ không tốt với nhà họ Cảnh, Ân Thiên Thiên gặp còn phải gọi bác gái, con gái của bọn họ là Cốc Thái Yên nghe nói cũng có quan hệ không tốt với Cảnh Liêm Uy. Mà một người nhà họ Mộc khác khiến Ân Thiên Thiên khá là để ý...

Lúc đầu Ân Thiên Thiên còn tưởng là trùng họ mà thôi, nhưng khi Vì Gia Huệ giới thiệu xong, người phụ nữ mặc váy hoa cũng đã tự mình giới thiệu bản thân. Bà ta cười híp mắt, đáng vẻ như gió xuân về, nhưng Ân Thiên Thiên lại cảm giác hơi lạnh lẽo...

"Thiên Thiên à, đi Từ tới đây là để nói lời xin lỗi với con." Một câu này làm cho lòng Ân Thiên Thiên chùng xuống, quả nhiên câu tiếp theo bà ta nói: "Ngày hôm qua đều do Sương Sương không đứng. Đứa bé này bị chúng ta nuông chiều nên nếu làm tổn thương tình cảm hai nhà thì không hay..."

Nụ cười nơi khóe miệng Ân Thiên Thiên cứng lại.

Người nhà họ Mộc hôm nay tới đây là không có ý tốt sao? Hành vi ngày hôm qua của Mộc Sa trong hôn lễ của cô, đối lại là bất kỳ một cô dâu nào cũng sẽ không thể bỏ qua được! Nhưng bà mẹ này của Mộc Sa lại không chỉ biến chuyện này từ chuyện to hóa nhỏ, thậm chí còn kéo cả gia đình giữa nhà họ Cảnh và nhà họ Mộc ra để nói. Đây thật sự là thái độ tới nói lời xin lỗi sao?

Ân Thiên Thiên cúi thấp đầu, khẽ mỉm cười, không từ chối cũng không đồng ý. Có một số việc có thể nhường, nhưng có một vài việc không thể. Mặc dù cô còn nhớ rất nhiều chuyện không hiểu, thế nhưng không đồng nghĩa cô có thể mặc cho người khác đùa giỡn.

Từ Bồ Dương thấy Ân Thiên Thiên không nói câu nào, lập tức đánh trống lảng: "Ây dà, cũng đều tại con và ba Sương Sương, luôn quan tâm tới chuyện bệnh tật của Yên Nhiên, nên không có để ý tới đứa con gái này. Hiện tại, nó gây ra họa lớn như vậy, bà nội à, thực sự xin lỗi, đều là nhà họ Mộc bọn con sai rồi."

Cảnh Liêm Uy ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng quay đầu nói mấy câu với Tề Khải Vinh, hoàn toàn không quan tâm tới chuyện bên này, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy được thái độ của anh với nhà họ Mộc không được tốt lắm. Ân Thiên Thiên bỗng nhiên nhớ lại lời Cảnh Liêm Uy nói ngày hôm qua, nói sau đó sẽ đi tìm người nhà họ Mộc. Nhưng mà sáng sớm hôm sau nhà người ta đã chủ động chạy tới.

Bà cụ Cảnh nghe Từ Bồ Dương nói xong lại chỉ híp mắt cười, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Chúng ta không nhắc tới con bé Sương nữa, nhưng bệnh của con bé Yên Nhiên nhà bên đó sao rồi? Hình như bà nghe nói bên Mỹ đã tìm được tim thích hợp rồi há?"

Ân Thiên Thiên ngồi nghe bên cạnh, không nói gì, nhưng trong lòng cũng có chút hoài nghi mơ hồ. Nghe giọng điệu của bà nội, dường như bà rất quý cô gái tên Mộc Yên Nhiên kia...

Cảnh Liêm Uy không muốn quan tâm tới mấy chuyện này, dứt khoát kéo Ân Thiên Thiên định rời đi, nói là muốn đi dạo phố. Tề Khải Vinh đòi đi theo bằng được, cuối cùng người nhà họ Cốc cũng chỉ có thể bảo Cốc Thái Yên đi cùng. Trong nhà lập tức chỉ còn lại người lớn, nói một vài chuyện Ân Thiên Thiên hoàn toàn nghe không hiểu...

Ví dụ như bệnh của Mộc Yên Nhiên, hoặc là địa vị của Mộc Sa ở nhà họ Mộc...

Sau khi ra khỏi nhà họ Cảnh, Tề Khải Vinh không chút khách sáo lôi Cốc Thái Yên leo lên chiếc SUV của Cảnh Liêm Uy, bộ dạng giống như sợ Cảnh Liêm Uy bất ngờ rẽ một cái là sẽ bỏ rơi bọn họ ở lại. Cảnh Liêm Uy khẽ mỉm cười, sau khi lái xe tới một nơi cách nhà lớn một quãng khá xa, mới nói một câu: "Thiên Thiên, lát nữa nhớ mua cho chị hai một cái vòng tay..."

"Cảnh Thiên Ngọc ở nhà sao?" Một tiếng thét kinh hãi khiến Ân Thiên Thiên trọn to mắt nhìn Tề Khải Vinh.

Cảnh Liêm Uy vẫn không nói gì, lại thấy Tề Khải Vinh vẻ mặt vui sướng, vội và bảo anh dừng xe lại: "Cảnh Liêm Uy, cậu nhanh đỗ xe lại, tôi muốn quay về! Cảnh Thiên Ngọc ở nhà mà sao cậu không nói sớm? Cái tên vong ân phụ nghĩa này!"

Cảnh Liêm Uy không thêm để ý tới anh ta, sau khi chậm rãi đỗ xe vào lề đường, anh mới nhìn Tề Khải Vinh xuống xe rồi lập tức lái đi.

Ân Thiên Thiên không nhìn được, hỏi: "Cảnh Liêm Uy, chỗ này hình như không bắt được xe đâu?"

Chẳng lẽ bắt Tề Khải Vinh đi bộ về sao? Ha ha ha, quãng đường đó thật sự không đùa được đâu nha.

Thông qua kính chiếu hậu, Ân Thiên Thiên và Cốc Thái Yên nhìn người đàn ông đứng trên lối đi bộ cuối cùng đã tỉnh hồn, đồng loạt lắc đầu đồng tình. Đặc tội ai cũng được, sao lại đắc tội anh Liêm Uy, chán sống rồi sao? Cặp mắt phương của Cảnh Liêm Uy khẽ liếc, Ân Thiên Thiên lập tức ngồi ngay ngắn lại. Cô xem như đã biết rõ, người này chính là một người không bao giờ chịu thua thiệt! Tề Khải Vinh không phải chỉ trêu đùa hai câu thôi sao, vậy mà anh đã trả đũa người ta như vậy...

Lần này trên xe chỉ còn lại ba người, Cốc Thái Yên kẹp giữa đôi vợ chồng son mới cưới cũng có phần ngượng ngùng. Cũng may, Ân Thiên Thiên là một người hoạt bát sáng sủa, lúc trò chuyện cùng cô thì cũng không tệ lắm. Cốc Thái Yên vốn còn nghĩ bản thân có nên mượn cớ chạy trước hay không. Thế nhưng Cảnh Liêm Uy lại chủ động lên tiếng bảo không sao cả, mời cô đi cùng, rồi cùng nhau ăn bữa cơm.

Quả thực đã lâu rồi Cốc Thái Yên chưa ăn cơm cùng với Cảnh Liêm Uy rồi, thấy Ân Thiên Thiên không có thái độ gì nên cũng đồng ý nữa.

Thế nhưng, Cốc Thái Yên thật sự không thể ngờ, cô chỉ nghĩ bản thân cùng người anh có quan hệ tốt và chị dâu mới đi ăn chung bữa cơm mà thôi, vậy mà lại khiến cho cô gặp phải chuyện như vậy.

Ân Thiên Thiên và Cốc Thái Yên trò chuyện lại rất hợp ý, từ trang phục, đồ trang sức tới hội họa, quảng cáo, cuối cùng thậm chí còn nói tới cả tín tức giải trí gần đây nhất. Hai người đều có một loại cảm giác vì sao lại gặp nhau muộn như vậy. Dọc đường đi, Cảnh Liêm Uy yên lặng lái xe, chịu đựng tiếng ồn ào của hai cô, rồi cuộc cũng lái xe tới căn hộ độc thân một người ở của anh.

Cốc Thái Yên và Ân Thiên Thiên đi theo phía sau Cảnh Liêm Uy, vừa nói vừa cười. Hai cô gái ít nhiều đều có chút tò mò chỗ ở của Cảnh Liêm Uy như thế nào.

"Anh, anh cũng đừng chơi cái trò 'nhập thiếp' đấy nhé. Nếu chị dâu biết được thì anh chết chắc rồi." Sau khi Cốc Thái Yên và Ân Thiên Thiên trở nên quen thuộc thì không còn ngại ngần nữa, thỉnh thoảng còn dám đùa giỡn Cảnh Liêm Uy một chút.

Ân Thiên Thiên thì lại ngượng ngùng. Dù sao Cốc Thái Yên cũng lớn hơn cô hai tuổi, nhưng người ta lại vô cùng lễ phép gọi cô là "chị dâu",

Cảnh Liêm Uy còn chưa kịp nói, thế trong tay cũng đã quẹt lên cửa. Một tiếng 'tích', cửa phòng mở ra, mà đi kèm với đó cũng là gió bão muốn đập vào mặt Ân Thiên Thiên.

"Liêm Uy..." Tiếng nói đầy ắp sự tự thân, rõ ràng Ân Thiên Thiên mới nghe qua một lần, mà lại như ma ám vờn quanh tai khiến cô nhớ kỹ khắc sâu!

Ân Thiên Thiên ngẩng mặt đã thấy Mộc Sa đứng trong phòng, thậm chí còn đi dép trong nhà, đeo tạp dề, trong tay còn đang bưng một đĩa rau xào thịt vừa mới ra lò, mùi thơm bốn phía. Lúc cô ta thấy Cảnh Liêm Uy trở về, khuôn mặt lập tức treo lên một nụ cười, nhưng khi nhìn thấy Ân Thiên Thiên và Cốc Thái Yên, thì lại là vẻ mặt đáng thương rất động lòng người. Giờ khắc này, Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng xông thẳng lên đại não!

Hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của cô! Người nhà họ Mộc này muốn náo loạn cái gì vậy? Sáng sớm, Từ Bồ Dương tới nhà họ Cảnh nói những lời đó, cô coi như là đánh rắm bỏ qua. Nhưng bây giờ Mộc Sa lại có ý gì? Dép kia cô ta có thể đi sao, tạp dề kia cô ta có thể mặc sao? Bộ dạng nữ chủ nhân kia là cố ý bày cho cô xem hả!

Vào giờ phút này, Ân Thiên Thiên thực sự sắp giận phát điên!

Cho dù hiện tại quan hệ giữa Cảnh Liêm Uy và Mộc Sa là gì thì Mộc Sa dựa vào đâu mà hết lần này tới lần khác chà đạp tôn nghiêm của cô dưới chân! Có phải cô ta cảm thấy Ân Thiên Thiên cô không nói lời nào là dễ bắt nạt phải không? Ngày hôm nay cô thực sự muốn xem, Mộc Sa này muốn làm gì! Một khi Ân Thiên Thiên có bất chấp, thì dùng ai nghĩ sẽ ngăn cản được!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Thực sự không đau lòng chút nào sao?

Cốc Thái Yên xấu hổ đứng ngay phía sau Ân Thiên Thiên, nhưng cô cũng hiểu được, hành động ngày hôm nay của Mộc Sa là không đúng. Ngày tân hôn đầu tiên của người ta, cô ta lại giống như nữ chủ nhân xuất hiện ở địa bàn của người khác, có phải là hơi quá đáng không? Theo bản năng, Cốc Thái Yên vươn tay muốn kéo Ân Thiên Thiên. Dựa theo tính tình của cô, nhất định là đang hy vọng dân xếp ổn thỏa, nhưng Ân Thiên Thiên sẽ chịu vậy sao? Không hề!

Không những không làm vậy, ngày hôm nay Ân Thiên Thiên còn muốn làm lớn chuyện này lên!

Cảnh Liêm Uy đứng ở cửa còn chưa kịp bước vào, đã nhìn thấy Mộc Sa xuất hiện trong căn hộ của mình, chân mày anh nhú chặt đến mức sắp dính lại. Lúc này, anh thậm chí không cần quay đầu, cũng có thể cảm nhận được lửa giận ngút trời từ phía sau. Quả nhiên, anh còn chưa mở miệng nói được chữ nào, Ân Thiên Thiên đã đạp chân bước vào, trên mặt vẫn treo một nụ cười.

"Tại sao cô Mộc lại ở đây vậy?" Ân Thiên Thiên khẽ nhếch khóe miệng hỏi, sau khi đi vào trong nhà, tùy ý nhìn thoáng qua thì lửa giận trong lòng cô càng bùng lên, nhưng nụ cười trên mặt vẫn rất dịu dàng. Cô xoay người nhìn Cảnh Liêm Uy và Mộc Sa hỏi: "Liêm Uy, sao anh lại để cô Mộc đây làm mấy chuyện của dì giúp việc vậy? Dù sao người ta cũng là bạn gái cũ của anh mà."

Một câu nói, Ân Thiên Thiên không chút khách khí mà gộp cả Mộc Sa và Cảnh Liêm Uy vào mắng chung, hơn nữa còn là lời mắng độc không dùng từ thô tục!

Cảnh Liêm Uy khẽ nhếch mày, không nói gì.

Nhưng sắc mặt Mộc Sa thì trắng bệch.

Một câu là dì giúp việc, một câu là bạn gái cũ, hoàn toàn đã giẫm nát tôn nghiêm của cô ta dưới lòng bàn chân!

Mộc Sa ngược mắt nhìn Ân Thiên Thiên, không nói gì, chỉ là trên gương mặt thanh tú đầy vẻ đáng thương. Cô ta bưng đĩa rau xào thịt trong tay, làm ra vẻ bất an nhìn về phía Cảnh Liêm Uy. Bộ dạng kìa, nếu như không phải Ân Thiên Thiên chắc chắn Cảnh Liêm Uy tối qua ngủ cùng mình, có lẽ sẽ cho rằng tối qua anh chạy đi tìm Mộc Sa đấy!

Khóe miệng Ân Thiên Thiên treo lên nụ cười lạnh lùng, nhìn Mộc Sa.

Mặc dù thỉnh thoảng Ân Thiên Thiên có sẽ có chút sợ hãi khi đối mặt với tình cảm, nhưng không có nghĩa cô là một người sợ phiền phức, thậm chí còn ngược lại. Ân Thiên Thiên cô có thể sợ bất cứ cái gì, chỉ không sợ phiền phức! Nếu không khi lời đồn "đạo đức suy đồi, nhân phẩm bất lương" kia truyền tới tai cô sao lại không có chuyện gì xảy ra cả? Đó là bởi vì lúc đó, cô hoàn toàn không quan tâm tới! Cho nên cô mới không thêm giải thích!

Nhưng những hành động ngày hôm nay của Mộc Sa hoàn toàn là đang khiêu chiến cô, cô sẽ không nói đạo lý nữa!

"Thái Yên mau vào đi, nếu cô Mộc đã nấu cơm xong hết rồi, thì chúng ta cũng ở nhà ăn luôn." Ân Thiên Thiên vừa nói vừa kéo tay Cốc Thái Yên vào nhà, lúc liếc nhìn qua Cảnh Liêm Uy thì lại mang theo sự thờ ơ lạnh nhạt.

up trên app mê tình truyện

Cốc Thái Yên bị gọi tên, lúc này cũng không quan tâm nhiều nữa. Cho dù trong lòng Cảnh Liêm Uy lúc này nghĩ thế nào, thì Cốc Thái Yên vẫn có một mức độ nào đó nghiêng về phía Ân Thiên Thiên. Tình hữu nghị giữa các cô gái tôi rất chân thành, cũng rất nhanh chóng.

Ân Thiên Thiên hoàn toàn không quan tâm tới sắc mặt Mộc Sa như thế nào, thậm chí ngay cả vẻ mặt Cảnh Liêm Uy cô cũng không quan tâm tới. Cô chỉ biết trong lòng mình có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, nếu như không được giải phóng thì nhất định nó sẽ thiêu chết chính mình! Sau khi kéo tay Cốc Thái Yên tới cạnh bàn ăn, nơi đó đã sớm bày sẵn hai bộ chén đĩa, Ân Thiên Thiên thấy vậy, nụ cười trên khóe miệng càng thêm lạnh lẽo.

Mộc Sa này, thực sự rất có bản lĩnh!

Ân Thiên Thiên nhìn ba mẹt một canh trên bàn, chỉ cảm thấy rõ ràng là tài nấu ăn bình thường, nhưng trong mắt cô lại trở nên vô cùng chói mắt. Nhưng cô vẫn giả bộ bình tĩnh, kéo tay Cốc Thái Yên ngồi xuống, thấy Cảnh Liêm Uy đang bước về phía này cô lại có một cơn giận vô hình, cô lớn tiếng nói: "Liêm Uy, lúc sáng thức dậy, không phải anh nói bụng không thoải mái sao?"

Một câu nói lập tức khiến bước chân của Cảnh Liêm Uy dừng lại, khó khăn lắm mới đứng lại bên bàn ăn, ngồi xuống cũng không được, mà không ngồi xuống cũng không xong.

Ân Thiên Thiên ngược mắt nhìn anh, cười nói: "Em thấy đồ ăn trên bàn đều không hợp khẩu vị của anh đâu. Hay là anh báo nhà hàng Long Phượng mang chút đồ ăn tới đây đi."

Ân Thiên Thiên nói xong cũng không thêm để ý tới Cảnh Liêm Uy nữa, tự mình cầm đĩa lên bắt đầu ăn, nhưng đáng vẻ lại rõ ràng là không hài lòng. Cốc Thái Yên chặt vạt cầm đĩa lên, bộ dạng như sắp khóc. Cô làm sao mà ngờ, cô chỉ là muốn làm quen với chị dâu của anh mình một chút, vì sao lại gặp phải chuyện như vậy? Ngại ngủ? Hay không ngại ngủ? Dù thế nào thì hiện tại cô cũng cảm thấy không ổn rồi!

Ân Thiên Thiên ăn một đĩa cơm mềm dẻo, lập tức nhũ mày, không đợi Cốc Thái Yên ăn một miếng đã nói: "Cơm này quá khô, không tốt cho dạ dày của Cảnh Liêm Uy."

Vừa nói, cô vừa đổ thẳng chỗ cơm trong bát vào thùng rác. Mộc Sa há miệng muốn nói gì đó, nhưng Ân Thiên Thiên đã động đũa gấp một miếng măng xào, giấy tiếp theo lại nói: "Măng này quá già, không ăn được."

Nói xong, cô lại trực tiếp đổ sạch đĩa măng non xanh kìa.

"Bát canh này quá mặn, không ngon."

"Thịt này quá dai rồi, nhai mãi răng lắm."

"Rau này còn chưa rửa sạch, nhìn buồn nôn quá."

...

Mỗi một lần động đũa là có thể nghe thấy lời nói chê bai của Ân Thiên Thiên, hơn nữa cô còn không cho đối phương một cơ hội mở miệng mà trực tiếp đổ hết cơm canh đi. Từ lúc cô ngồi vào bàn ăn đến giờ chỉ có ba phút ngắn ngủi, nhưng ba món mặn một món canh vốn sắc hương đầy đủ trên bàn đều bị Ân Thiên Thiên đổ hết sạch. Thùng rác đầy tràn, dù loại mùi vị ngửi gay mũi, nhưng người ở đây dường như không ai ngửi thấy.

Trong tay Cốc Thái Yên còn cầm đôi đũa, nhưng trước mặt cô dù là bát hay là đĩa thì không còn cái gì cả, có lẽ ngay cả robot dọn dẹp cũng không sạch như vậy!

Làm xong mọi chuyện, tâm trạng của Ân Thiên Thiên mới khá hơn được chút, chỉ là nụ cười lạnh lùng trên mặt vẫn chưa biến mất. Bấy giờ Ân Thiên Thiên dường như mới nhìn thấy Mộc Sa đứng bên cạnh, kinh ngạc nói một câu: "Ồ! Thực sự xin lỗi cô Mộc nhé! Tôi thật không ngờ cô còn đứng ở đây. Dù sao thì cho dù ở nhà họ Ân hay nhà họ Cảnh, sau khi dọn đồ ăn lên là người làm đều sẽ đi xuống."

Ân Thiên Thiên mang về mặt "khó xử" nhìn Mộc Sa, trên mặt lại tràn đầy vẻ đắc ý.

Hừ!

Cô cố ý đẩy, sáng sớm đã khiến cô khó chịu, vậy cô sẽ làm cho tất cả mọi người đều khó chịu giống như cô!

Dù sao hiện tại cô cũng chỉ có một mình, cần gì phải e ngại gì nữa?

Cho dù hôm nay Cảnh Liêm Uy muốn thương xót Mộc Sa mà chỉ trích cô, hay là muốn dung túng hành vi hôm nay của cô, cô cũng không thêm quan tâm!

Khi "tình địch" tới cửa làm loạn, làm gì có chuyện Ân Thiên Thiên cô lùi bước chứ?

Mộc Sa nhìn một loạt động tác của Ân Thiên Thiên, toàn thân cứng đờ miệng há hốc, sau đó cô ta chỉ có thể khẽ cắn môi mình, quay đầu nhìn Cảnh Liêm Uy. Bộ dạng đáng thương đó, giống như là Ân Thiên Thiên vừa mới lời cô ta ra hung hăng đánh một trận vậy.

Cốc Thái Yên ngồi tại chỗ, không dám tùy ý di chuyển hay nói gì. Chỉ dấu của cô tuy nhỏ tuổi, thế nhưng quyết đoán còn hơn người thường. Cô vẫn nền yên tĩnh giả làm người vô hình đi, để tránh sau này có chết cũng không biết mình chết thế nào! Cô không ngu như Tề Khải Vinh kia đâu!

Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh bàn ăn, nhìn hành động của Ân Thiên Thiên chỉ cảm thấy muốn cười, đôi mắt phượng khẽ nâng lên nhìn cô gái nhỏ đang gặm nuốt trời ở trước mặt.

Lần trước nhìn thấy Ân Thiên Thiên nổi bão, là lúc anh bị thương. Còn lần này nhìn cô gái nhỏ giống như cọp mẹ, anh lại cảm thấy đáng yêu?

Có phải anh bị Ân Thiên Thiên lây bệnh hay không, ngay cả anh cũng có chút "ngốc" rồi? Nhưng không thể phủ nhận, anh vẫn rất thích tính cách này của cô.

Có vài lời anh đã nói rất rõ rồi, thế nhưng vẫn luôn có người cố ý không hiểu, vậy thì đó không phải là vấn đề của anh.

Không đợi Cảnh Liêm Uy mở miệng, Ân Thiên Thiên đã chặn giữa hai người. Đứng trước mặt Mộc Sa, Ân Thiên Thiên cười tới mức khiến người ta run sợ: "Cô Mộc, thực sự ngại quá, làm ra hành động thất lễ như vậy trước mặt cô. Nhưng tôi thực sự không còn cách nào khác đâu, dạ đây của Cảnh Liêm Uy khó chiều vậy đây, không phải đồ bày bạ gì cũng có thể ăn đâu."

Trong mắt Mộc Sa bắt đầu ứ nước, cô ta nhìn Ân Thiên Thiên, thỉnh thoảng lại nhìn qua Cảnh Liêm Uy, đương nhiên là không nói câu nào, dường như có chết cũng phải giữ bộ nhẹ nhàng đáng yêu đó tới cùng!

Ân Thiên Thiên cúi đầu cười khẽ một tiếng rồi nói: "Thế nhưng có vài lời tôi vẫn phải nhắc nhở cô Mộc đây, hy vọng cô Mộc bỏ qua cho."

Nói xong, Ân Thiên Thiên cũng không thèm quan tâm xem Mộc Sa rốt cuộc muốn nghe hay không, tiếp tục lên tiếng.

"Đôi khi, người con gái nên rụt rè một chút mới tốt, đừng nên tự nhận thân phận cho mình, làm như vậy chỉ khiến cho đàn ông cảm thấy cô thật rề rề!"

Lời vừa dứt, toàn bộ người trong phòng đều nín thở, nước mắt của Mộc Sa không giữ được nữa mà ào rơi xuống. Cốc Thái Yên cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Liêm Uy đứng bên cạnh, chỉ sợ anh đột nhiên nổi giận.

Hôm nay Ân Thiên Thiên thật sự là bị chọc cho nổi giận, thậm chí còn giận tới mức nói năng không hề kiêng nể!

Nhưng tới mức độ này mà Ân Thiên Thiên còn chưa hài lòng, cô lập tức lấy điện thoại mình ra, gọi thẳng cho bà cụ Cảnh, câu đầu tiên lại là: "Bà nội, bác Mộc trai và bác Mộc gái vẫn còn ở đó chứ ạ? Nếu như còn thì bà báo bọn họ tới đón Mộc Sa nhé! Hiện tại cô ấy khóc có vẻ đau lòng lắm, cũng không biết có phải là do con nói chuyện hơi quá đáng hay không!"

Dù sao thì cô có lẽ sẽ không vào ở nhà họ Cảnh, mà gia đình như nhà họ Cảnh cũng sẽ không cho phép Cảnh Liêm Uy tạo ra scandals như vậy. Cho nên, cho dù ngày hôm nay náo loạn thế nào, họ cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy cô chỉ là bị kích thích quá, hơn nữa cô cũng không quan tâm tới danh tiếng của mình như thế nào mà?

Cảnh Liêm Uy đứng phía sau Ân Thiên Thiên, nhìn một loại động tác của cô, cuối cùng không nhịn được mà khẽ nhếch khóe miệng, nở nụ cười.

Mộc Sa đứng trước mặt bọn họ chỉ cảm thấy chưa bao giờ mất mặt như vậy!

Từ nhỏ đến lớn, mặc dù ở nhà họ Mộc cô ta không được yêu thương, nhưng cũng chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy. Mộc Sa không nhìn thấy nụ cười của Cảnh Liêm Uy, nên cô đi tới bên cạnh anh, vừa khóc vừa nói: "Liêm Uy, anh nhìn cô ấy kìa, tại sao cô ấy có thể nói em như vậy? Cô ấy quá đáng rồi!"

Cảnh Liêm Uy nhẹ nhàng tránh đi sự đụng chạm của Mộc Sa, đi tới bên cạnh Ân Thiên Thiên nhẹ giọng hỏi: "Vợ à, em có đói không? Có cần anh báo nhà hàng Long Phượng đưa chút đồ ăn tới trước hay không?"

Phản ứng của Cảnh Liêm Uy khiến cho bà cụ Cảnh tại đây nhìn tới ngây người, tất cả đều tròn mắt nhìn anh, giống như không quen biết người này vậy. Ân Thiên Thiên ngược mắt lên thì thấy ý cười thấp thoáng trong đôi mắt phượng kia, không rõ vì sao cô lại hơi đỏ mặt.

Người này, ngay từ lúc bắt đầu đã ngồi xem trò vui rồi!

Nhưng anh thực sự không đau lòng cho bạn gái cũ của mình chút nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tôi không thích kiểu phụ nữ như vậy

Mộc Sa đứng nguyên tại chỗ và nhìn Cảnh Liêm Uy với vẻ mặt không thể hiểu nổi, cô ta thật sự không hiểu! Không hiểu vì sao mọi chuyện lại thành ra như hôm nay? Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Cảnh Liêm Uy đã kết hôn rồi! Rốt cuộc thì sai ở chỗ nào chứ? Con ranh Ân Thiên Thiên ấy có gì hơn cô ta chứ?

Mộc Sa cố để con giận bị Ân Thiên Thiên khơi lên và quay đầu nhìn Cảnh Liêm Uy, trên tay cô ta bưng đĩa thịt xào duy nhất chưa bị Ân Thiên Thiên hắt đi, song cũng chẳng còn mùi thơm nguyên vị. Cô ta phải cố lắm mới không đỏ cả đĩa đồ ăn này lên đầu Ân Thiên Thiên.

"Liêm Uy, chúng ta có thể nói chuyện được không?" Mộc Sa vừa nói vừa định đi đến gần Cảnh Liêm Uy hơn, trông vô cùng tội thân mà đưa đĩa thịt về phía anh như đang ngầm tố cáo hành vi vừa rồi của Ân Thiên Thiên, "Hai chúng ta thôi."

Ân Thiên Thiên cười khẩy một tiếng, cầm điện thoại lên, không thèm để ý đến Mộc Sa mà nói vào ống nghe, "Bà ơi, bọn cháu đang ở tầng 13 khu A Hải Điều Thành, bà nhờ người bên nhà họ Mộc qua đây đón người đi ạ."

Ân Thiên Thiên nói xong bèn cúp điện thoại, cả phòng im phăng phắc không có ai ho he câu nào.

Ân Thiên Thiên đang rất tức giận, đồng thời cũng thấy căng thẳng, vì cô không biết Cảnh Liêm Uy sẽ phản ứng thế nào! Mà Mộc Sa cũng căng thẳng như vậy, song cô ta có phần dằn ý hơn, vì cô ta nghĩ Cảnh Liêm Uy nhất định sẽ đồng ý.

Cảnh Liêm Uy yên lặng đứng bên Ân Thiên Thiên, khẽ nhướn mày rồi lấy điện thoại ra gọi cho nhà hàng Long Phượng để chọn đồ ăn, không ngờ làm vậy lại khiến kẻ mặt dày này dạn dĩa nói một câu thế này.

Truyện được mua bản quyền up trên

"Liêm Uy không cần vậy đâu, tuy cô Ân đã làm đồ hết đồ ăn mà em làm nhưng trong bếp vẫn còn nguyên liệu, để em đi làm lại cho anh." Mộc Sa cười tươi như hoa nhìn Cảnh Liêm Uy, nói xong còn định đi vào bếp, trông tự nhiên như thể mình mới là nữ chủ nhân ở đây, "Em nhớ anh thích ăn thanh đạm, chờ em chút, em..."

"Cô Mộc!" Cuối cùng thì Ân Thiên Thiên cũng không thể chịu nổi nữa. Cô không biết người đàn ông bên cạnh cô rốt cuộc có ý gì, cô chỉ biết hôm nay nhất định phải đuổi Mộc Sa ra khỏi đây, "Sống thế nào đừng để người ta khinh, cô có thể đứng mặt dày mồm dạn làm thế ở nhà tôi không? Hay cô thực sự nghĩ rằng mình mới là chủ nhà này?"

Cốc Thái Yên ngồi một bên mà tưởng như ngừng thở, không dám phát ra âm thanh gì. Ân Thiên Thiên nhìn qua thì là một người rất hiền lành vui vẻ, không ngờ khi câu giận lại đáng sợ như vậy, mới nói vài ba câu mà mặt Mộc Sa đã trắng bệch ra rồi.

Cảnh Liêm Uy cứ đứng cạnh Ân Thiên Thiên không nói gì mà nhìn cô, nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ thấy sự vui vẻ trong mắt anh, anh thật sự rất hài lòng khi Ân Thiên Thiên xù lông nhím để bảo vệ anh thế này, tiếc rằng cả Ân Thiên Thiên và Mộc Sa đều không biết điều đó...

Trong thời gian Ân Thiên Tuấn không ở nhà họ Ân, Ân Thiên Thiên đã sống khổ sở thế nào thì chỉ có cô mới biết, Lý Mẫn và Ân Nhạc Vy cứ thi thoảng lại đến gây phiền phức cho cô, cô cũng không phải nào cá mà quên hết sạch, cũng không phải người dễ bắt nạt, để người ta muốn làm gì thì làm. Giờ Mộc Sa đã động đến huyệt sống của cô thì đừng trách cô ác.

Ân Thiên Thiên đi đến trước mặt Mộc Sa, trong đôi mắt sáng ngời của cô ánh lên sự kiên quyết không lùi bước!

"Cô Mộc, tôi mới có ra khỏi nhà của tôi ngay lập tức. Và tôi mong cô nhớ kỹ điều này, giờ Cảnh Liêm Uy không phải bạn trai của cô nữa mà là chồng tôi. Nếu có thật sự nghĩ rằng hai người vẫn có thể quay lại với nhau thì phiền cô rút ngay đi cho khuất mắt tôi!" Ân Thiên Thiên gằn từng câu từng chữ đầy lạnh lùng. "Có vài việc cô nên nhớ kỹ thì hơn, cô là bạn gái cũ, còn tôi là vợ hợp pháp! Khi chưa có sự đồng ý của tôi thì tôi mong cô giữ đúng thái độ mà một người khách nên có, đừng tự tiện bước vào nhà tôi, vào địa bàn của tôi, cũng đừng tro trên mà cố chen vào gia đình tôi nữa! Đừng cư xử như một đứa vô học!" Ân Thiên Thiên nói liền một mạch xong

Nhưng đáng tiếc rằng Cảnh Liêm Uy không phải là một người đàn ông bình thường. Anh cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi dính bẩn của mình mà cau mày rất chặt, sau đó nói với Ân Thiên Thiên, “Thiên Thiên, em vào phòng ngủ lấy chiếc áo khác cho anh.”

Ân Thiên Thiên tức anh một cái đay bất mãn, hoàn toàn không có ý định nghe lời. Thôi đừng đùa, ai biết hai người họ có tình cũ không rừ cũng tới hay không? Lỡ lúc cô đi ra rồi nhìn thấy mấy cánh gậy đau mắt thì sao? Đừng hòng cô đi. Phải nói là, còn Mặc Sa ở đây thì đừng mong cô đi đâu.

Cảnh Liêm Uy đầu biết được tâm tư phụ nữ thế nào, cuối cùng Cố Thái Yên thấy tình hình không ổn mới nhanh nhẹn chạy vào phòng lấy áo cho Cảnh Liêm Uy. Cảnh Liêm Uy cũng không thay luôn tại chỗ mà chỉ đứng đó nhìn Mặc Sa đay bất mãn và căm ghét.

Mặc Sa run người lui về phía sau từng bước, không thể tin rằng Cảnh Liêm Uy sẽ nói những lời như vậy với cô ta.

Cả đời này Mặc Sa cũng không ngờ rằng Cảnh Liêm Uy sẽ nghiêm túc trong chuyện tình cảm đến vậy, nhưng cũng vì cẩn thận, hoặc do thân phận hay tính cách, nên Cảnh Liêm Uy chưa bao giờ là người dễ dàng đặt lòng tin vào người khác. Ban đầu Mặc Sa tiếp cận anh, anh vẫn luôn giữ cảnh giác. Hai năm không phải dài cũng chẳng phải ngắn, nhưng cũng đủ để anh biết cô ta là hạng người gì, một lời cầu hôn đã phá vỡ toàn bộ những gì hai người có với nhau.

“Mặc Sa, tôi nói lần này là lần cuối, từ nay về sau, cô là cô mà tôi là tôi, giữa chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì khác!” Giọng Cảnh Liêm Uy rất trầm, rõ ràng không có vẻ gì là tức giận, song Ân Thiên Thiên vẫn có thể cảm nhận được sự bức bối trong giọng nói của anh, “Tôi không thích cũng không yêu cô, xin cô đừng làm phiền tôi nữa. Nếu còn lần sau, tôi không ngại yêu cầu nhà họ Mặc giam cô lại đâu.”

Mặc Sa cắn chặt đôi môi mòng của mình, không thể tin rằng Cảnh Liêm Uy sẽ nói những lời như vậy với cô ta.

Đúng vậy, trong thời gian hai năm bọn họ bên nhau, Cảnh Liêm Uy luôn dịu dàng với cô ta, không quá gần gũi cũng không quá xa cách, nhiều lúc Mặc Sa cảm giác như anh chỉ là một người bạn chứ không phải bạn trai của cô ta. Nhưng dù vậy thì quan hệ của hai người cũng là công khai, cô ta vẫn luôn nghĩ mình tuyệt vời đến vậy thì sao Cảnh Liêm Uy lại không động lòng, không ngờ Cảnh Liêm Uy còn tuyệt tình còn hơn cả cô ta.

Lúc này, trái tim cô ta đang đau đớn khôn cùng.

Khi chìa tay Cảnh Liêm Uy ở sân bay, cô ta chẳng cảm thấy đau lòng gì, dù từ chối lời cầu hôn của anh cũng vậy, chẳng qua chỉ thấy hơi tiếc mà thôi. Trong khoảng thời gian hai người xa cách, rất ít khi cô ta nghĩ đến anh, nhưng vì sao sau khi trở về và nghe nói anh đã kết hôn, cô ta lại khó chịu đến vậy?

Mặc Sa mỉm cười đầy mỉa mai, cô ta biết mình đã phải lòng Cảnh Liêm Uy mất rồi, nhưng cô ta quá kiêu ngạo và tự phụ, vẫn cho rằng mình vẫn là người trên cơ trong tình yêu này, không ngờ kết cục sẽ thảm bại đến vậy.

“Cảnh Liêm Uy...” Mặc Sa lau khô nước mắt, kiên cường nhìn anh và hỏi, “Nếu giờ em nói em đồng ý làm vợ anh thì anh có muốn kết hôn với em nữa không?”

Ân Thiên Thiên tức quá mà bật cười, cô cảm giác như sắp bùng nổ đến nơi rồi. Khi cô đang định tiến lên thì Cảnh Liêm Uy giữ cổ tay cô lại, Ân Thiên Thiên quay đầu nhìn anh, trái tim như bị bóp nghẹt.

Ánh mắt Cảnh Liêm Uy nhìn Mặc Sa rất nghiêm túc. Có phải anh vẫn luyến tiếc cô ta hay không? Giờ Mặc Sa muốn kết hôn với anh nên anh hỏi hận rồi phải không?

Trong vài giây ngắn ngủi mà Ân Thiên Thiên cứ như vừa băng qua Bắc Cực tuyết bay ợp trời, toàn thân lạnh lẽo chết lặng...

Hồi lâu sau cô mới nghe thấy tiếng Cảnh Liêm Uy vang lên, “Mặc Sa, chúng ta không thể đến với nhau, dù là bây giờ hay ngày trước thì cũng vậy.”

Mặc Sa không khóc mà chỉ nhìn anh, cuối cùng chậm rãi quay người cúi tap dể, thay giày rồi đi ra ngoài, từ đầu chí cuối đều im lặng không nói câu nào. Khi đứng trước cửa, Mặc Sa vẫn quay đầu lại, nhưng người cô ta nhìn không phải Cảnh Liêm Uy mà là Ân Thiên Thiên.

Ân Thiên Thiên còn chưa hoàn hồn lại đã bắt gặp ánh mắt của Mặc Sa, ánh mắt ấy khiến cô bất giác rung mình. Khóe môi Mặc Sa nhếch lên thành một nụ cười đầy quái dị, làm chuông cảnh báo trong đầu Ân Thiên Thiên rung lên từng hồi. Đó là cảm giác như có kẻ nào đó đang nhìn chằm chằm sau lưng mình.

Cảnh Liêm Uy quắc mắt nhìn Mặc Sa cho đến khi cô ta đi khỏi mới quay lại nhìn Ân Thiên Thiên.

Khó khăn lắm Ân Thiên Thiên mới lấy lại được tỉnh thần, thấy Cảnh Liêm Uy đang nhìn mình thì bồng hờn dỗi tránh đi bàn tay anh. Giữa người đàn ông này và Mặc Sa có quá nhiều chuyện khiến cô bức bối.

Cố Thái Yên nhìn tình hình thì biết chuyện không ổn, bèn lấy cớ xuống xem nhà hàng Long Phượng đã đưa đồ ăn đến chưa, tiện mua chút đồ uống để chuẩn bị, dành không gian riêng cho đôi vợ chồng son.

Ân Thiên Thiên dường như vẫn còn ngửi thấy mùi nước hoa đất tiền của Mặc Sa phảng phất trong phòng, cô bức đến mức chẳng muốn giãn mày.

“Ân Thiên Thiên, em có gì muốn hỏi không?” Cảnh Liêm Uy không e dè gì mà cởi áo ngay trước mặt Ân Thiên Thiên, còn “tử tử” mà cho phép cô hỏi.

Mặt Ân Thiên Thiên hồng rực lên, không rõ là vì bức mình hay vì xấu hổ, song vẫn tự giác xoay người lại không nhìn anh, nói hờn mát rằng, “Tôi thì có thể hỏi gì chứ? Hay tôi hỏi thì cậu ba đây sẽ trả lời tôi?”

Bàn tay đang cởi cúc áo của Cảnh Liêm Uy chợt khựng lại một chút, anh khẽ mỉm cười. Cô gái nhỏ này lúc tức giận thì xù hết gai lên như một con nhím vậy.

Cảnh Liêm Uy cởi chiếc áo sơ mi dính bẩn ra xong bèn cầm chiếc áo Cố Thái Yên vừa lấy ra mặc lên người rồi đi đến trước mặt Ân Thiên Thiên, vừa sửa lại tay áo của mình vừa cười với cô, “Cài cúc cho anh đi.”

Ân Thiên Thiên vốn còn đang ngấm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thì bỗng xuất hiện một người đàn ông nửa trần đứng chắn trước mắt cô. Tuy mặt cô đang nóng bừng lên nhưng vẫn đưa tay cài từng chiếc cúc áo cho anh, ngửi mùi hương mát lạnh quen thuộc trên cơ thể anh mà cô cảm thấy mũi mình cay cay.

Cô có làm gì ai đâu cơ chứ? Khi cô tìm người kết hôn có đi dạo vào cô Cảnh Liêm Uy hay dùng tính mạng để uy hiếp anh phải kết hôn với mình sao? Chẳng qua cô chỉ muốn đổi một môi trường sống khác, sau đó cố gắng để Cảnh Liêm Uy yêu mình rồi hai người sống hạnh phúc bên nhau, chỉ một nguyện vọng nhỏ nhoi đó thôi mà sao nhiều khó khăn trắc trở đến vậy?

Trước hôn lễ, cô nghĩ đến tình cảm cuồng nhiệt giữa Cảnh Liêm Uy và Mặc Sa mà cứ lo lắng đề phòng mãi, thậm chí còn ép mình phải làm một người phụ nữ hư hỏng. Trong hôn lễ thì Mặc Sa xuất hiện, cô từ tự hợp pháp trở thành kẻ phá vỡ hạnh phúc lứa đôi của người khác. Một ngày sau hôn lễ, cô còn thấy Mặc Sa xuất hiện trong nhà chồng mình với tư thế của một bà chủ.

Sau bao nhiêu chuyện như thế, cô có thể không buồn không tủi thân được sao?

Càng nghĩ Ân Thiên Thiên càng cảm thấy thật đau lòng. Tên khốn Cảnh Liêm Uy này, rốt cuộc thì anh là cái máy chế tạo phiền phức hay cô là cái máy chế tạo sự tủi thân đây?

Cảnh Liêm Uy nhìn cô gái vừa chăm chú vừa ảm ức đang cài cúc áo cho mình, thân hình nhỏ nhắn đến mức anh có thể dùng hai tay ôm chặt rồi khám cô vào lòng mình, song những giọt nước mắt long lanh đọng trên hàng mi dài cong vút vẫn kiên cường không chịu rơi xuống.

Cô gái này thật sự cố chấp, cũng thật sự khiến người ta đau lòng.

Cảnh Liêm Uy ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Ân Thiên Thiên, lý do sự cứng ngắc của cô mà nhẹ giọng nói, “Năm đó Mặc Sa tiếp cận anh, anh đã cảm thấy cô ta có ý rồi, vậy nên ngay từ đầu đã luôn cảnh giác với cô ta. Khởi đầu đã tệ hại như vậy thì em nghĩ anh sẽ có tình cảm với cô ta à?”

“Vậy anh còn cầu hôn cô ta làm gì?” Ân Thiên Thiên ngắt đầu hỏi anh với vẻ bất mãn, lời tức giận hờn dỗi mà Cảnh Liêm Uy nghe lại thấy đáng yêu như đang làm nũng.

Cảnh Liêm Uy mỉm cười đáp, “Anh thừa nhận lúc đó đã có suy nghĩ rằng nếu cô ta đồng ý thì sẽ kết hôn, nhưng anh khá chắc chắn việc cô ta sẽ từ chối...”

“Nhưng anh đã cầu hôn rồi! Thậm chí hôn lễ vừa rồi cũng là chuẩn bị cho cô ta!” Có lẽ thái độ của Cảnh Liêm Uy quá dịu dàng, cũng có thể là vì anh có vẻ dễ nói chuyện nên Ân Thiên Thiên mới nói hết những gì giấu trong lòng ra, “Em chỉ là kẻ thế thân cho cô ta mà thôi, hôn lễ đó trừ em là có đầu thì mọi thứ anh đều chuẩn bị cho cô ta còn gì?”

Cảnh Liêm Uy nghe Ân Thiên Thiên nói xong thì hơi lặng đi. Anh không ngờ Ân Thiên Thiên sẽ đề ý đến chuyện đó. Giờ anh chỉ cảm thấy cô thật đáng yêu, ngây thơ và không hiểu sự đời. Anh cũng biết rằng cô đã thích anh rồi. Song cảm xúc mà anh dành cho cô mới chỉ dừng lại ở quan tâm mà thôi, chỉ một chút ấy thôi không đủ để anh nhận ra rằng cô đang đau lòng đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Chôn bom hẹn giờ

Ân Thiên Thiên chỉ là một cô nhóc mới chân ướt chân ráo bước ra từ cánh cổng trường đại học. Đúng như những gì Cảnh Liêm Uy nghĩ, cô ngây thơ và thẳng thắn, một Ân Thiên Thiên như vậy thu hút ánh mắt Cảnh Liêm Uy, khiến anh thậm chí còn nghĩ rằng chung sống cả đời với cô gái này cũng là một ý tưởng không tồi, vậy nên mới có cuộc hôn nhân như bây giờ.

Bàn tay ôm eo Ân Thiên Thiên khẽ siết lại, Cảnh Liêm Uy kéo cô lại gần mình một chút nữa rồi mới nói, “Thiên Thiên, anh thừa nhận rằng hôn lễ vừa rồi đúng là có vài thứ anh chuẩn bị cho Mộc Sa, nhưng cuối cùng thì có đâu vẫn là em cơ mà? Trong số họ khẩu thì em mới là vợ anh, phải không? Nếu vậy thì có gì phải tính toán nữa đâu?”

Ân Thiên Thiên nhìn Cảnh Liêm Uy, đôi mắt đen bóng của cô dường như chẳng hề chớp, cô nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng nét mặt mới hơi thả lỏng một chút. Cô khẽ hạ mắt, nhìn cô lúc này thật dịu hiền biết bao.

Sao có có thể quên được rằng giờ Cảnh Liêm Uy không yêu cô. Sao có có thể mẽ sức làm nũng với anh, than phiền với anh, thậm chí còn đuổi người từng là hồng nhan tri kỷ của anh đi?

Ân Thiên Thiên mỉm môi không nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình lạnh ngắt. Nhưng Cảnh Liêm Uy lại tưởng rằng cô đã nghĩ thông suốt và không để tâm đến chuyện hôn lễ nữa rồi.

Cảnh Liêm Uy thờ dãi rồi nói tiếp chủ đề vẫn chưa kết thúc vừa rồi, “Khi anh ở bên Mộc Sa, cô ta chưa từng đến bệnh viện của anh nhưng đã đến đây, song cũng chỉ có một lần thôi, cũng chính lần đó mà cô ta có được thẻ từ. Sau khi chia tay anh cũng quên không đổi lại khóa.”

Đó coi như lời giải thích với Ân Thiên Thiên rằng vì sao Mộc Sa lại xuất hiện trong nhà, nhưng đáng tiếc là giờ Ân Thiên Thiên hoàn toàn không để tâm đến chuyện này nữa. Vì vừa rồi cô kiêu ngạo bằng sự cứng chiều của anh, từ đó dễ dàng nhận ra một sự thật rằng Cảnh Liêm Uy không yêu cô.

Họ là vợ chồng, làm những việc mà vợ chồng nên làm, cô sẽ cố gắng để xứng đáng là một người vợ, và Cảnh Liêm Uy cũng vậy, trừ việc giờ anh không yêu cô.

Ân Thiên Thiên cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình rồi ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Liêm Uy lần nữa và mỉm cười gật đầu, xem như đã chấp nhận lời giải thích của anh, cũng đồng nghĩa với việc kết thúc cuộc trao đổi đầu tiên sau hôn lễ của họ, dù trong lòng mỗi người lại có suy nghĩ khác nhau.

Cảnh Liêm Uy thấy cô như vậy cũng vui hơn nhiều, bèn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi nhìn xung quanh căn phòng mà bản thân anh cũng ít ghé đến, “Vị này này còn ở được nữa không?”

Ân Thiên Thiên nhìn anh, tự hỏi hồi lâu rồi đáp, “Cũng được, nhưng em muốn thay đổi một chút.”

Thật ra nếu được thì cô muốn dọn ra khỏi nơi này luôn, dù phải ở nhà chính cũng chẳng màng, nhưng cô không thể nói như vậy được. Cô biết nếu mình phản ứng như thế, Cảnh Liêm Uy sẽ nghĩ cô vẫn chưa bỏ qua được chuyện kia...

Cảnh Liêm Uy khẽ cười, cầm điện thoại lên gọi cho Thừa Phó Lân để anh ta tới đây một chuyến.

Ân Thiên Thiên gọi cho Cốc Thái Yên báo cô ta trở về, vừa về đến nơi thì nhà hàng Long Phụng cũng gửi đồ ăn đến, ba người ngồi ăn vui vẻ trên bàn cơm. Trong lúc ăn, Cốc Thái Yên lên nhìn Ân Thiên Thiên, cô ta không biết sau khi mình đi thì Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy đã nói chuyện thế nào, nhưng thấy nụ cười buồn bã của Ân Thiên Thiên, sau đó Thừa Phó Lân đến, cô ta còn nghe nói Ân Thiên Thiên muốn sửa căn phòng này thành nhà mới của hai người họ, Cốc Thái Yên đã thấy kinh ngạc vô cùng.

Cô ta cũng là phụ nữ nên hiểu rằng với một người phụ nữ, điều kỵ nhất là bước vào căn hộ mà người phụ nữ trước của chồng mình từng ở, càng khỏi nói Mộc Sa vào ra căn hộ này như chốn không người, đã vậy còn cao ngạo như mình mới là bà chủ ở đây. Mà kể cả Dù Mộc Sa không còn ở đây nữa thì ở mọi góc ngách trong căn nhà này cũng có dấu vết của cô ta, Mộc Sa dùng tư thế ngạo nghễ ấy xuất hiện trước mắt Ân Thiên Thiên, chắc chắn trong lòng cô sẽ có ám ảnh.

Cốc Thái Yên khó hiểu mà quay đầu nhìn thoáng qua Cảnh Liêm Uy đang ngồi uống trà trên sofa, lại quay qua nhìn Ân Thiên Thiên đang nói chuyện với Thừa Phó Lân rằng phải sửa sang lại nhà thế nào mà thờ dãi.

Dù căn nhà này có sửa thế nào thì sau này Ân Thiên Thiên vẫn bắt gặp mà nghĩ rằng, trước đây Mộc Sa đã ở đây làm gì, hoặc là có phải trước đây Mộc Sa và Cảnh Liêm Uy cũng như vậy ở đây?

Trái tim phụ nữ luôn nấn cảm và yếu ớt, chỉ một việc nhỏ nhoi thôi cũng đủ để chôn vùi bom hẹn giờ chẳng biết bao giờ sẽ nổ trong cuộc hôn nhân của họ.

Ân Thiên Thiên bàn bạc sửa sang nhà với Thừa Phó Lân xong thì định đi dạo cùng Cốc Thái Yên, tiện mua sắm ít vật dụng trong nhà. Nhưng Cốc Thái Yên lấy cớ có việc để về trước, cuối cùng chỉ còn Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy.

Cảnh Liêm Uy lái xe đưa Ân Thiên Thiên đến trung tâm thương mại, đỗ xe xong bèn nắm lấy tay cô theo bản năng, không chú ý đến sự bất đắc dĩ trong đôi mắt cô. Cảnh Liêm Uy làm vài động tác rất tự nhiên, trước kia cô còn nghĩ thay đổi anh cũng bắt đầu để ý đến mình, song giờ có mới lạ mờ hiểu ra rằng đó chẳng qua chỉ là bản năng của anh mà thôi. Vì cô là vợ anh nên anh nghĩ những hành động ấy là nên làm, nhưng cũng chỉ là “nên” mà thôi.

Trong khu thương mại, Ân Thiên Thiên cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình mà vui vẻ đi mua sắm, thấy đồ trang trí nào đẹp bèn mua, đồng hồ có phong cách độc đáo cũng mua, thậm chí còn mua cả gối ôm có màu sắc tươi tắn nữa. Chỉ trong thời gian ngắn mà Ân Thiên Thiên đã mua rất nhiều đồ nọ kia, cô vừa nhìn chiến lợi phẩm trong tay Cảnh Liêm Uy vừa cố gắng an ủi bản thân mình.

Ân Thiên Thiên, không sao đâu, làm vậy thì căn nhà đó sẽ chỉ có hình bóng của mây thôi, thậm chí toàn bộ đồ trong nhà cũng đều là của mây mà không dính dáng gì đến kẻ khác!

Về đến Hải Điếu Thành, Ân Thiên Thiên ở dưới tầng chờ Cảnh Liêm Uy lên nhà lấy đồ xuống. Hôm nay họ phải đến ở nhà họ Cảnh, nhưng giờ Ân Thiên Thiên chẳng có lấy chút khó chịu nào.

“Cô Ân?” Bỗng một tiếng gọi cắt đứt dòng suy nghĩ của Ân Thiên Thiên, cô khẽ nghiêng đầu nhìn sang, trong đôi mắt thoáng hiện chút không vui, mà cảm xúc chột lẻo của cô không qua được mắt kẻ vừa tới.

Quả nhiên chỉ là một con ranh con vắt mũi chưa sạch, không phải đối thủ của nhà họ Mộc!

Từ Bồ Dương và Mộc Long đứng bên ngoài xe, cười mà nhìn Ân Thiên Thiên. Dù Ân Thiên Thiên có khó chịu mấy cũng phải xuống xe, song vẫn không hài lòng về cách gọi “cô Ân” của Từ Bồ Dương. Cô đã lập gia đình, nhưng những người nhà họ Mộc, dù là bà chủ Từ Bồ Dương hay có hai Mộc Sa cũng đều gọi cô là “cô Ân” như một kiểu phủ nhận.

“Chào hai bác ạ.” Ân Thiên Thiên ngoan ngoãn đứng trước mặt hai người chào hỏi, tuy không vui nhưng dù sao họ cũng là bậc cha chú, mà cô cũng không phải người không biết lễ nghĩa, “Sao hai bác lại đến đây thế ạ?”

Ân Thiên Thiên chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ lại bị kẻ khác cắn ngược lại.

Từ Bồ Dương kinh ngạc hỏi Ân Thiên Thiên, “Ô hay, không phải cháu báo Sa Sa ở đây à? Thế thì bác với bác Mộc của cháu mới vội vàng tới đây chứ? Chẳng lẽ cháu chỉ nói thế thôi chứ không phải thật à?”

Từ Bồ Dương vỗ như nói xong rồi mới ý thức được rằng mình “không lựa lời”, bèn kéo Mộc Long đang tức giận lại, “Ồ dào, cũng không có chuyện gì to tát, chắc bọn trẻ xích mích nhau chút thôi, chúng ta coi như ra ngoài vận động đi, già cả rồi không vận động là dễ bệnh tật lắm. Thiên Thiên à, cháu đứng để ý bác Mộc của cháu nhé, ông ấy chỉ không thích bị người ta lừa thôi...”

Bà ta nói liền hai câu khiến Ân Thiên Thiên không có cơ hội xen vào giải thích, cứ trơ mắt nhìn Từ Bồ Dương đổ vảy tội lên người mình.

“Hừ, ít nhiều gì cũng là sinh viên mà lẽ phép tối thiểu cũng không có, vậy thì sao có cần đáng được bỏ mặt của nhà họ Cảnh chứ?” Chỉ cần nhìn đôi lông mày xéch ngược lên của Mộc Long cũng biết tính tình ông ta không tốt, vừa bị bà cụ nhà họ Cảnh chỉ chiết nên giờ đồ hết con giận lên đầu Ân Thiên Thiên, “Còn tưởng nhà họ Cảnh tìm được cháu đâu tốt đẹp thế nào, không ngờ lại chọn phải một đứa không biết lớn nhỏ thế này, loại con đầu như này chỉ tỏ bói tro trát trâu lên mặt cả nhà.”

Ân Thiên Thiên bị Mộc Long mắng mà mặt tái mét, nhưng dù vậy thì cô cũng không dám cãi nửa lời. Cô không biết quan hệ giữa nhà họ Cảnh và nhà họ Mộc là thế nào. Trước đây chỉ nghe nói hai nhà thân nhau, nhưng giờ nghe Mộc Long hạ thấp và nghi ngờ nhà họ Cảnh, cô không biết phải xử trí thế nào, nếu làm không tốt thì khó ăn khó nói với bà cụ...

“Bác trai bớt giận, có chuyện gì bác cứ về hỏi Mộc Sa đi ạ.” Giọng nói của Cảnh Liêm Uy bỗng truyền tới, Ân Thiên Thiên quay sang nhìn thì thấy anh đang cầm ipad đi tới, nét mặt không hiện ra cảm xúc gì, nắm lấy tay Ân Thiên Thiên xong anh mới nói tiếp, “Hai bác đến muộn, Mộc Sa đã về từ lâu rồi.”

Từ Bồ Dương và Mộc Long không muốn đối diện trực diện với Cảnh Liêm Uy cho lắm, thứ nhất là vì cái danh cậu ba nhà họ Cảnh, thứ hai là quan hệ với “bàn tay quý” của anh, nhìn “bàn tay quý” nắm số nhiều cổ phần của nhà hàng Long Phụng và khách sạn Nocturne là biết, nếu không thân thiết thì sao họ lại đóng cửa không kinh doanh vì hôn lễ của anh chứ? Tính đến hiện tại thì chưa ai trong thành phố T này nhận được đãi ngộ như

vậy.

“Con bé này, hai bác hiểu lầm mà cũng không giải thích là sao?” Từ Bồ Dương bỗng đổi mặt như một bác gái hiền từ giăng giải cho Ân Thiên Thiên, thậm chí còn cầm tay cô, nếu Ân Thiên Thiên không biết thì thật sự đã bị bà ta lừa, “Bác Mộc của cháu cứ hay ăn to nói lớn thế đấy, cháu đừng để tâm đến ông ấy. Sa Sa nó cũng không hiểu chuyện, để bác về nói chuyện với nó, cháu cũng đừng giận nó nhé.”

Ân Thiên Thiên chẳng hề e ngại mà nhìn thẳng vào Từ Bồ Dương, phản ứng thẳng thắn đến mức khiến người ta nhìn cô một cách rõ ràng.

Mắt Từ Bồ Dương lóe lên thứ ánh sáng kỳ dị nào đó, bà ta nhìn Ân Thiên Thiên mà cảm thấy lần này Yên Nhiên đúng là chuyện bé xé ra to. Hạng phụ nữ như Ân Thiên Thiên mà cũng đáng để Yên Nhiên nhưng nhớ sao?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ôm nhau khiêu vũ dưới ráng chiều

Cảnh Liêm Uy nắm tay Ân Thiên Thiên, mỉm cười với hai người nhà họ Mộc, “Cháu xin lỗi vì đã để hai bác đi một chuyến uống công, nhưng hôm nay cháu đã nói rõ ràng với Mộc Sa rồi, cũng mong hai bác về khuyên bảo cô ấy thêm. Tình tình Thiên Thiên cũng không tốt, nếu sau này còn tiếp diễn như vậy thì cháu sợ không giấu được bà cháu.”

Nét mặt Mộc Long và Từ Bồ Dương hơi cứng lại, Mộc Long dứt khoát quay đi không nhìn Cảnh Liêm Uy, Từ Bồ Dương thì cười khẽ đáp, “Ừ, bác biết rồi, về rồi bác sẽ nói với nó, hai cháu cứ yên tâm.”

Đúng lúc đó điện thoại của Mộc Long đổ chuông, hình như người trong nhà gọi đến báo rằng Mộc Sa đã về đến nơi, ông ta bèn thuận miệng qua quýt với Cảnh Liêm Uy hai câu rồi dẫn Từ Bồ Dương lên xe.

Ân Thiên Thiên nhìn bọn họ đi xa dần mà trong lòng thấy khó hiểu, Cảnh Liêm Uy không để ý đến hai người kia mà cúi xuống nhìn Ân Thiên Thiên.

Cô gái này vẫn quá tốt bụng.

Ân Thiên Thiên phải trưởng thành, giờ anh cảm thấy vô cùng hiểu kỳ rằng cô sẽ trưởng thành thành người ra sao. May mắn rằng anh là chồng cô, hai người cũng sẽ không ly hôn, anh có cả đời để nhìn ngắm cô. Anh tin rằng nếu có Ân Thiên Thiên ở bên thì những ngày tháng sau này sẽ rất thú vị.

Hai người bước lên xe, Cảnh Liêm Uy không đưa Ân Thiên Thiên về nhà họ Cảnh mà đến khách sạn Nocturne, Cát Thành Phong đích thân ra đón, bộ dạng ấy đúng là muốn làm lớn thanh danh của cậu ba nhà họ Cảnh.

“Cậu ba.” Cát Thành Phong cúi đầu gọi Cảnh Liêm Uy một cách đầy cung kính.

Nếu Ân Thiên Thiên không nhìn nhầm thì đó đúng là kính nể. Cô ngược mắt nhìn Cảnh Liêm Uy. Thật ra cô cũng thấy khâm phục anh, nhưng đó là vì anh trẻ tuổi mà đã làm bác sĩ ngoại khoa ở bệnh viện Nam Tự. Cô biết rằng anh phải cố gắng thế nào mới có được vị trí ấy, bên cạnh cô cũng từng có một người rất cố gắng để trở thành một bác sĩ, song cuối cùng lại từ bỏ vì bị thương ở tay. Ân Thiên Thiên nhớ đến người kia, cảm giác dường như đã lâu lắm rồi không gặp.

Cảnh Liêm Uy gật đầu với Cát Thành Phong rồi dắt tay Ân Thiên Thiên đến thang máy. Cát Thành Phong đưa họ đến thẳng căn phòng ở tầng cao nhất của khách sạn Nocturne. Lúc này Ân Thiên Thiên mới phát hiện đây chính là phòng Tổng thống chưa bao giờ cho người ngoài vào ở của Nocturne, cũng chính là một trong mười điều bí ẩn của thành phố T, hóa ra đây là phòng của Cảnh Liêm Uy à?

Ân Thiên Thiên theo Cảnh Liêm Uy vào phòng mà không thấy áp lực chút nào. Vào phòng xong, cô mới mới đi thẳng vào phòng tắm, định bụng tắm xong thì ngủ luôn. Hôm nay cô như cạn kiệt tinh thần, đối phó với Mộc Sa hết cả buổi sáng, chiều lại vội việc nhà cửa, giờ cô còn không muốn ăn tối mà chỉ muốn đi nằm luôn.

Tắm rửa xong đi ra, Ân Thiên Thiên thấy Cảnh Liêm Uy ngồi ở phòng làm việc ngay ngoài phòng tắm, trước mặt anh bày những bốn chiếc máy tính. Có hơi sững người rồi chi chậm rãi bước tới vài bước chứ không đến quá gần, đứng cách anh khoảng năm bước rồi nhẹ giọng hỏi, “Cảnh Liêm Uy, anh đang chơi game đó à?”

Trong suy nghĩ của cô thì chỉ có tuyển thủ chơi game chuyên nghiệp mới bày nhiều máy tính đến vậy.

Cảnh Liêm Uy nghe cô nói vậy thì khẽ cười, đưa tay tắt máy tính đi rồi đi tới, “Ừ, anh đang chơi game.”

Ân Thiên Thiên biết anh chi trả lời cô quá lễ với cô mà thôi, nhưng anh đã không muốn nói thì cô cũng không cố hỏi.

Ân Thiên Thiên nằm bẹp lên giường. Cảnh Liêm Uy đi tới cầm điện thoại bàn ở cạnh giường lên gọi cho phục vụ phòng, chọn mấy món ăn ngon và một chai rượu vang xong rồi cũng lên giường theo cô. Anh cảm điều khiển hướng về phía rèm cửa rồi bấm nút, tấm rèm dày nặng chầm chậm kéo ra, Ân Thiên Thiên mở to mắt trong phút chốc.

Khi vừa vào phòng, tấm rèm ấy được kéo kín mít, họ bật đèn nên cảm giác như trời đã tối rồi. Nhưng khi Cảnh Liêm Uy mở rèm ra cô mới phát hiện giờ mới là hoàng hôn. Ngày hè đêm đen đến muộn nên Ân Thiên Thiên vừa lúc được ngắm cảnh mặt trời lặn.

Ráng chiều ảm áp màu vàng đỏ xen kẽ xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất hắt ánh sáng lên thảm trải sàn, thậm chí Ân Thiên Thiên có thể nhìn thấy những đốm sáng phản xạ sau cửa thủy tinh như đang nhảy múa dưới nền trời, nâng mắt nhìn lên còn có thể thấy mặt biển ở gần sát thành phố và những chấm trắng là cánh buồm trên biển. Cảnh hoàng hôn rộng lớn vừa như sát ngay tầm mắt lại như xa tận cuối chân trời..

Ân Thiên Thiên ngẩng ngẩng nhìn cảnh vật trước mắt. Cô đứng dậy và xuống giường, thậm chí còn quên cả đi dép lê, trong đôi mắt đen láy của cô chứa đầy sự kinh ngạc và vui vẻ. Dường như sau khi ở bên Cảnh Liêm Uy, cuộc sống bình thường đến không thể bình thường hơn của cô đã trở nên tràn ngập sắc màu.

Định nhìn đây sao, hoàng hôn trên bờ biển, mỗi lần đều để lại kỷ ức đẹp để trong lòng cô. Và hẳn chính cô cũng không ngờ rằng, những kỷ ức ấy sẽ giúp cô trải qua những đêm dài khó quên sau này.

Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên, dưới ánh hoàng hôn, dường như khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của cô nay còn đẹp và dịu dàng hơn muốn thành, anh không kiềm được mà khẽ cười, chủ động đi mở cửa để phục vụ đem đồ vào phòng. Sau đó, anh đến bên chiếc máy quay đĩa cổ rồi bật nhạc, Ân Thiên Thiên còn đang chìm trong rung động với cảnh hoàng hôn thành phố T thì bên tai vang lên tiếng nhạc đẹp để của những bài ca cũ. Cô quay người lại, Cảnh Liêm Uy thấy cô đi chân trần trên thảm thì hơi cúi người vươn tay phải của mình ra. Đó là một lời mời khiêu vũ.

Ân Thiên Thiên nhìn Cảnh Liêm Uy và chột mím cười, trịnh trọng đặt bàn tay mình vào tay anh, như thể đang trao cả trái tim mình cho anh vậy.

Trong phòng Tổng thống ở tầng cao nhất của khách sạn Nocturne, nơi có vị trí tốt nhất trong nội thành thành phố T, trên tấm thảm trải sàn được nhập từ Ai Cập xa xôi, có một đôi nam nữ đang khiêu vũ dưới ráng chiều..

Chuyện hôm nay luôn khắc ghi trong trí nhớ của họ, dù cho sau này trong đời có xảy ra bao nhiêu chuyện đáng nhớ thì họ vẫn sẽ nhớ rõ ngày hôm nay, khi cả hai còn chưa to lòng nhau, đã ôm nhau khiêu vũ thế nào.

Khi Cảnh Liêm Uy kết hôn, tuy sau này anh sẽ dùng thân phận cậu ba nhà họ Cảnh để gia nhập giới thượng lưu của thành phố T, nhưng ngại rằng chưa có cơ hội thích hợp nào để nhà họ Cảnh công khai thân phận của anh hoàn toàn, vậy nên thừa dịp lúc này anh vẫn còn có thể làm một cậu ba nhân tàn kín tiếng. Vì hai người không đi hưởng tuần trăng mật nên chẳng được mấy ngày rảnh rỗi thì Cảnh Liêm Uy đã bị Ân Thiên Thiên giục đi làm, mà cô cũng bận rộn việc nhà cửa.

Sáng sớm, Ân Thiên Thiên mơ mơ tỉnh tinh cũng cảm giác được người đàn ông bên cạnh ngủ dậy, thấy anh mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị đi làm mà trong lòng hơi chua xót.

Không muốn hưởng tuần trăng mật ư? Có mấy người phụ nữ nghĩ như vậy chứ? Nếu kết hôn với người đàn ông mà mình yêu thì dù là người phụ nữ nào cũng muốn có một quãng thời gian chỉ có hai người như vậy. Tiếc rằng cô thậm chí còn không dám vọng tưởng đến điều đó.

Cảnh Liêm Uy mặc quần áo xong bên cũi đầu nhìn thoáng qua Ân Thiên Thiên vẫn đang nằm, anh cúi người hôn nhẹ lên trán cô và khẽ nói, “Em ngủ thêm đi, anh đi làm đây.”

Ân Thiên Thiên gật đầu rồi nghiêng người không nhìn anh nữa, tựa như đã chìm vào mộng đẹp rồi. Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới chậm rãi mở mắt ra, đối diện với tấm rèm cửa. Hoàng hôn ngày ấy dường như mới chỉ hôm qua, song cô chẳng thể tìm về cảm giác lúc đó nữa rồi. Cô đưa tay sờ lên trán mình, dường như ở đó vẫn còn sót lại độ ẩm đối với anh.

Ân Thiên Thiên rất muốn túm lấy anh mà hỏi: Cảnh Liêm Uy, rốt cuộc thì anh coi em là gì?

Nhưng dù cô không cần hỏi cũng biết rằng anh sẽ đáp thế nào, Cảnh Liêm Uy sẽ nói rằng: Em là vợ anh.

Đứng rồi đấy, là vợ.

Nhưng là người vợ mà anh không yêu.

Ân Thiên Thiên bỗng cảm thấy tò mò, không biết hôn nhân là gì với Cảnh Liêm Uy nhỉ?

Đề thử Mộc Sa mà anh có thể cầu hôn cô ta, thậm chí dù cô ta đồng ý hay không thì anh cũng đã sắp xếp ổn thỏa. Anh cũng có thể đồng ý với lời “cầu hôn” của Ân Thiên Thiên trong khi hai người là hai kẻ xa lạ chẳng quen biết gì nhau, sau khi kết hôn còn thể hiện rất đúng mực. Ân Thiên Thiên phát hiện ra, thì ra Cảnh Liêm Uy xa lạ với cô đến thế.

Có rất nhiều chuyện cô mù mờ không biết gì, mà càng mù mờ thì cô càng hoảng loạn.

Ân Thiên Thiên không ngủ tiếp được nữa, bèn ngồi dậy, sửa soạn xong thì đến Hải Điếu Thành. Thừa Phó Lân dẫn rất nhiều công nhân đến nên tiến độ tu sửa khá nhanh, ước chừng không đến ba ngày là xong xuôi.

Ân Thiên Thiên vừa uống sữa vừa đi tới căn nhà trong tương lai của mình.

Chỗ Thừa Phó Lân đang bận rộn làm việc, Ân Thiên Thiên đến xem tiến độ công việc thì rất hài lòng.

Thật ra nơi này gần như đã từng được sửa sang lại toàn bộ rồi, để coi nói diện tích nên Cảnh Liêm Uy mua thêm một căn nữa bên cạnh để công nhân thông hai căn với nhau, sau đó giao việc thiết kế cho Ân Thiên Thiên. Dù sao thì cô cũng học thiết kế, tuy không phải thiết kế nội thất nhưng cũng có liên quan đến nhau, phối hợp màu sắc gì đó vẫn quen tay hơn.

“Cô chủ.” Thừa Phó Lân thấy Ân Thiên Thiên đến thì đến bắt chuyện, anh ta cười để lộ hai má lúm đồng tiền bên má.

Mỗi lần nhìn Thừa Phó Lân cười, Ân Thiên Thiên đều có cảm giác thật quen thuộc, những người có má lúm đồng tiền thì đều quen thuộc với cô cả.

Ân Thiên Thiên nhìn các công nhân bận rộn làm việc bèn ngồi lên ghế sofa nói chuyện với Thừa Phó Lân, nói vài câu mới biết Thừa Phó Lân đã đi theo Cảnh Liêm Uy mười năm rồi, tính từ khi Cảnh Liêm Uy mười bảy tuổi. Điều này khiến cô khá kinh ngạc.

“Vậy Cát Thành Phong thì sao? Tôi thấy quan hệ giữa anh ta và Cảnh Liêm Uy cũng khá tốt ấy.” Ân Thiên Thiên tò mò hỏi, không ngờ lại làm Thừa Phó Lân giật mình.

Nhìn vẻ mặt không thể tin được của Thừa Phó Lân, Ân Thiên Thiên nhạy cảm phát hiện rằng câu hỏi của mình không ổn, nhưng cụ thể không ổn chỗ nào thì cô cũng không biết.

Thừa Phó Lân hơi bối rối, có vài việc Cảnh Liêm Uy không nói với Ân Thiên Thiên, từ câu hỏi của cô là có thể thấy được điều đó. Anh ta cũng không rõ ý của Cảnh Liêm Uy thế nào để trả lời Ân Thiên Thiên. Nói thật à? Nếu Cảnh Liêm Uy không có ý đó thì sao? Nói dối ư? Nếu Cảnh Liêm Uy chỉ quên không nói thôi thì sao?

Hai người nhất thời đều bối rối rồi ngồi đó.

Cảnh Liêm Uy có điều chưa nói cho mình biết, đó là suy nghĩ đầu tiên của Ân Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Xin lỗi, tôi đến muộn

Ân Thiên Thiên nhìn gương mặt không biết phải làm thế nào của Thừa Phó Lân, bắt đầu đi xua tay: “Thôi vậy, khó nói thì không cần phải nói đâu.”

Đạo này Thừa Phó Lân khá là thân thiết với Ân Thiên Thiên, anh ta cũng biết tính tình của cô, liền nói: “Cô chủ, nếu như có thời gian thì cô nên nói chuyện với cậu ba nhiều hơn, hỏi han về những việc liên quan đến cậu ấy cũng được.”

Nói rồi, Thừa Phó Lân vội vàng đứng dậy đi giám sát công việc, để lại Ân Thiên Thiên ngồi ở đó, trầm tư suy nghĩ.

Chắc chắn Cảnh Liêm Uy có rất nhiều chuyện chưa nói với cô, cô cũng biết điều đó, nhưng cô không dám chắc là anh không muốn nói hay là anh quên không nói với mình.

Ân Thiên Thiên ngồi thử người trên sofa, cảm thấy hơi buồn, cô hít một hơi thật sâu.

Suy cho cùng thì cô và Cảnh Liêm Uy cũng chưa thân thiết đến mức đó.

Đơn giản nhất là, ngay đến quan hệ giữa Cát Thành Phong và Cảnh Liêm Uy cô còn chẳng rõ.

Đột nhiên, điện thoại trong túi rung lên, Ân Thiên Thiên cảm máy lên mới phát hiện là Ân Thiên Tuấn gọi đến, nụ cười của cô trở nên dịu dàng, cô nhấc máy, ngọt ngào gọi: “Anh à?”

Hình như tâm trạng của Ân Thiên Tuấn cũng rất tốt, vừa mở miệng đã nói: “Anh còn tưởng em lấy chồng là quên luôn ông anh này rồi cơ.”

Đương nhiên là Ân Thiên Thiên biết không phải Ân Thiên Tuấn đang bức, cô vội đi ra ngoài nghe điện thoại, trong phòng hơi ồn.

“Sao anh lại nhớ ra mà gọi điện cho em thế, mấy ngày hôm nay anh có quan tâm gì đến cô em gái này đâu!” Ân Thiên Thiên làm nũng, giọng cô tràn ngập sự ỷ lại.

Ân Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia nghe thấy cô nói vậy thì thoáng ngập ngừng, sau đó anh ấy mới giả vờ nói với vẻ tủi tiện: “Em đã đi lấy chồng rồi mà vẫn cần anh quan tâm à? Hay là Cảnh Liêm Uy đối xử với em không tốt?”

Nói đến đó, Ân Thiên Thiên có thể cảm nhận được một cách rõ ràng giọng nói của Ân Thiên Tuấn có hơi sốt ruột, dường như anh sợ cô bị người ta bắt nạt.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra lúc này, Ân Thiên Thiên vội vàng cười đáp: “Anh nghĩ đi đâu thế? Em gái anh vừa mới kết hôn xong, vẫn còn đang trong giai đoạn mặn nồng thế mà anh lại bảo anh ấy đối xử với em không tốt, thế khác nào đang trù eo em?”

Dường như Ân Thiên Tuấn phát hiện ra mình đã lỡ lời, liền đánh trống lảng, nói sang chuyện khác, “Đứng rồi, chiều nay em rảnh không? Đi ăn với anh, vừa hay có người cũng muốn gặp em.”

“Muốn gặp em? Ai thế?” Ân Thiên Thiên quả thật không nghĩ ra được, chẳng lẽ mình còn bà con xa nào à?

Ân Thiên Tuấn không trả lời cô, chỉ báo cô 5 giờ chiều nay đến nhà hàng Tứ Phương Thực Phủ rồi cúp máy, Ân Thiên Thiên cũng không để ý, dù sao thì anh cô cũng không bán cô đi đâu nhỉ? Đi gặp mặt thôi mà, cũng mất cái gì đâu.

Bởi vì buổi chiều có hẹn nên cô quay về khách sạn Nocturne sớm hơn. Cô thay một bộ váy thất eo màu vàng nhạt, đi đôi cao gót đế mảnh màu trắng rồi đến địa điểm đã hẹn, đồng thời cũng gửi tin nhắn cho Cảnh Liêm Uy báo rằng mình đi ăn với anh trai.

Năm giờ chiều, nhà hàng Tứ Phương Thực Phủ.

Nghe nói đây là một nhà hàng riêng tư, tuy rằng không so được với nhà hàng Long Phượng, nhưng danh tiếng của nó cũng rất tốt, thậm chí còn có người vì muốn ăn ở đây một bữa mà đặt bàn trước cả tháng.

Lúc Ân Thiên Thiên đến thì chỉ cần báo tên tuổi là được nhân viên phục vụ đưa vào phòng riêng của nhà hàng. Nghe nói nơi này được cải tạo từ vương phủ của một vương gia nào đó thời cổ đại, lối kiến trúc tứ hợp viện gồm 5 sân vườn độc lập. Ngồi trong phòng riêng, Ân Thiên Thiên nhìn ra phía ngoài xuyên qua bức màn tre mà có cảm giác như thể vừa ngược dòng thời gian trở về thời cổ đại.

Nơi này đúng là rất hay, không biết chủ sở hữu là ai nữa.

Không để Ân Thiên Thiên phải đợi lâu, Ân Thiên Tuấn đã đến thế, nhưng lại chỉ có một mình anh.

Ân Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn ra sau lưng anh, hỏi: “Sao anh báo có ai nữa mà? Hay đó là cô bé tí hon bị anh giấu đi rồi?”

Ân Thiên Tuấn đang định đưa tay xoa đầu cô, nhưng hình như anh nghĩ đến chuyện gì đó nên rút tay lại, thế nhưng Ân Thiên Thiên lại dụi đầu mình vào lòng bàn tay anh, “Cho dù em có lấy chồng hay không, hay em đã trở thành một bà lão tám mươi thì em vẫn mãi mãi là em gái của anh.”

Nghe thế, nụ cười mím trên khóe miệng Ân Thiên Tuấn thoáng cứng đờ, nhưng động tác trên tay anh cũng tự nhiên hơn.

Ân Thiên Thiên lùi lại lòng sửa sang lại mái tóc hơi rối, sau đó mới nhẹ giọng hỏi Ân Thiên Tuấn, “Anh, người kia đâu?”

Ân Thiên Tuấn nhấp một ngụm trà, thong dong nhìn cô nói: “Thiên Thiên, em nên sửa cái tính nóng vội của mình đi, chuyện gì cũng sốt sắng như thế, cũng chẳng giữ được bí mật gì, người khác không biết có khi còn tưởng em sốt ruột lắm ấy.”

Ân Thiên Thiên bĩu môi, cũng nâng chén trà lên nhấp một ngụm, trong đôi mắt đang rũ xuống thoáng hiện lên vẻ buồn bã.

Có phải là Cảnh Liêm Uy cũng nghĩ thế không?

“Nóng vội? Quả đúng là hơi nóng vội, nếu không thế thì sao lại không bàn bạc gì với anh đã đi lấy chồng rồi?” Đột nhiên có một giọng nói dịu dàng vang lên, Ân Thiên Thiên cũng cảm thấy vui vẻ nhìn sang.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ của nhà hàng cũng nối đuôi nhau bước vào, trên bàn ăn nho nhỏ nhanh chóng bị những món ăn ngon lành đẹp mắt bao phủ, sau đó Ân Thiên Thiên mới nhìn thấy một bóng người cao lớn đi theo sau những nhân viên phục vụ bước vào. Rõ ràng người đó đang quần tạp dề, thế nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được sự dịu dàng và mạnh mẽ của anh, Ân Thiên Thiên nhìn ra đằng sau người đang bước đến, quả nhiên phát hiện ra không ít cô gái đang bám theo định bắt chuyện.

“Anh Thế Khanh.” Ân Thiên Thiên ngọt ngào lên tiếng chào hỏi, chớp mắt với Trình Thế Khanh.

Đã bao lâu cô không gặp Trình Thế Khanh rồi? Hai năm hay là ba năm? Tóm lại là rất lâu rồi, lâu đến mức mấy ngày trước mới nhớ đến anh, thế mà hôm nay đã may mắn gặp được anh rồi.

Trình Thế Khanh bê một đĩa thịt gà xào xoài vào, đặt trước mặt Ân Thiên Thiên nói: “Ném thử xem nào, đây là lần đầu tiên anh thử xào gà với xoài đấy, không biết em có thích không!”

Ân Thiên Thiên cảm động lên gấp một miếng ăn thử, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ say mê. Sau đó cô mới nói: “Anh Thế Khanh, lâu không gặp, tài nấu nướng của anh tiến bộ thấy rõ luôn!”

Trình Thế Khanh cười cười đưa tay xoa đầu cô, “Tài nấu nướng có tốt đến mấy đi nữa thì em cũng có cần anh đâu? Cũng không biết hỏi bé đũa nào đuổi theo anh không nhéo đôi lấy anh nhí, thậm chí còn nói sau này anh phải làm bác sĩ, để em được làm vợ bác sĩ đấy.”

Ân Thiên Thiên ngượng ngùng cười, đúng lúc đang uống canh gà nên bị sặc, nhưng may là có Ân Thiên Tuấn ngồi bên cạnh nhanh tay vỗ lưng cho nên là không sao.

Ân Thiên Tuấn bắt mắt liếc Trình Thế Khanh một cái rồi nói: “Trình Thế Khanh, nếu như cậu đã nhớ kỷ thế thì sao không nhanh tay lên, đến lúc Thiên Thiên lấy chồng rồi mới đến tính sổ, không chê muộn à?”

Trình Thế Khanh liếc Ân Thiên Tuấn một cái liền biết anh ấy đang không vui vì mình bắt nạt em gái của Ân Thiên Tuấn, liền vội vàng xin tha: “Được, lỗi của tôi, tôi không nên nhắc đến chuyện này, hai người ăn đi, ăn đi.”

Ân Thiên Thiên thấy Trình Thế Khanh như thế không nhịn nổi cười, sau đó liền nói, “Anh Thế Khanh, tháng trước đi Trình có gọi điện cho em, bảo em để ý xem xung quanh có cô nào thích hợp không, bây giờ bên cạnh em có hai cô đó, anh nói xem em có nên gọi điện cho đi Trình không? Vừa hay anh cũng đang ở đây mà?”

Nghe được câu đó, miếng thịt đang được Trình Thế Khanh gấp lên như thế mất trọng lực rồi luồn xuống bát, gương mặt của Trình Thế Khanh tràn đầy vẻ bất đắc dĩ: “Thiên Thiên à, em biết là dạo này anh Thế Khanh của em bận lắm không? Không nói đến mấy vụ án nho nhỏ, chỉ nói đến những vụ to thôi anh đã đang ôm hai vụ rồi này, một vụ là buôn lậu nội tạng người ở chợ đen, một vụ là buôn lậu vũ khí quân sự, anh bận thế mà em nở lòng nào dùng mấy chuyện vụn vặt thế để quấy rầy anh à?”

Ân Thiên Thiên hớn hờ, nhìn gương mặt sợ hãi của Trình Thế Khanh là cô thấy vui liền!

Lúc nhỏ mỗi khi nghĩ hè, cô và Ân Thiên Tuấn thường hay về quê ở với bà nội, trong khoảng thời gian đó bọn họ quen với Trình Thế Khanh. Lúc đó vì chữa bệnh cho đi Trình mà nhà họ Trình chuyển về quê sống nơi có chất lượng không khí khá tốt, thế nên đã tạo nên cuộc gặp gỡ khó quên của ba người họ, thậm chí còn khiến tình bạn giữa ba người kéo dài đến tận hôm nay...

Bầu không khí trong phòng tốt đến mức khiến người khác khó chịu, nhưng trong căn phòng bên cạnh, Thừa Phó Lân lại cảm thấy như mình vừa từ giữa mùa hạ nắng nóng chuyển đến Bắc Cực lạnh giá.

Giữa những gian phòng riêng của nhà hàng Tứ Phương Thực Phủ có cách âm, có điều nếu như cửa sổ cả hai phòng đều mở thì rất dễ nghe được âm thanh từ phòng bên cạnh, khéo làm sao ở trong căn phòng sát bên căn phòng của Ân Thiên Thiên, một người đàn ông có gương mặt điển trai đang tỏa ra khí thế lạnh như băng, đôi mắt phượng quyền rũ, bờ môi mỏng gợi cảm, nhưng không ai dám ngắm cá...

Thế mà từ trước đến giờ anh không hề biết Ân Thiên Thiên lại có lúc đáng yêu như thế?

Có phải cô vừa đắc ý vừa nói những câu ‘uy hiếp’, trong đôi mắt sáng trong đó lại khiến người ta vô cùng rung động, ngay cả bờ môi đó mong cũng khép khép mở mở làm cho người ta nhột nhạt không thôi?

Làm vợ người khác? Ân Thiên Thiên từng mơ mộng như thế ư?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh dáng vẻ nũng nịu của Ân Thiên Thiên bị người khác nhìn thấy, Cảnh Liêm Uy lại cảm thấy không vui.

Cho dù anh biết thừa hai người ngồi trong phòng đó, một người là anh trai của Ân Thiên Thiên, một người là cảnh sát hình sự quốc tế, khiến thế giới nghe tên đã sợ mất mật trong thời gian gần đây, cậu chủ của nhà họ Trình - Trình Thế Khanh.

Sau khi quăng thứ trong tay cho Thừa Phó Lân, Cảnh Liêm Uy quả quyết đứng dậy đi sang căn phòng riêng phía đối diện, Thừa Phó Lân dứt khoát cầm đồ quay đi chuẩn thẳng, rõ ràng là không muốn dính vào vụ này.

Đùa à, chuyện riêng của sếp là thứ có thể dễ dàng nhìn thấy sao? Muốn chết à?

Cốc cốc.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ, người trong phòng đều ngẩn ra, dường như không ngờ sẽ có người đến quấy rầy.

Không đợi Trình Thế Khanh lên tiếng, cánh cửa đã người ta đẩy ra, câu đầu tiên người ấy nói là: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Chỗ của Ân Thiên Thiên đối diện với cửa ra vào, lúc nhìn thấy gương mặt của Cảnh Liêm Uy xuất hiện, cô cũng ngạc nhiên vô cùng!

Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Cái gì mà là ‘Xin lỗi, tôi đến muộn’?

Có ai gọi anh ấy đến sao?

Dường như Cảnh Liêm Uy không nhìn thấy những người khác trong phòng, anh đi thẳng về phía Ân Thiên Thiên rồi ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay bê chén trà trước mặt Ân Thiên Thiên lên, mặt dày vô sỉ nói với hai người còn lại: “Lúc này vừa từ bệnh viện chạy qua đây, có thể là Thiên Thiên đã quên không nói với hai người, tôi lấy trà thay rượu xin lỗi vì đến muộn.”

Nói rồi, ngay đến cơ hội để từ chối cũng không cho, anh uống sạch chén trà của Ân Thiên Thiên.

Ân Thiên Thiên nhìn người đàn ông ngồi cạnh mình với vẻ không thể tin nổi.

Không ngờ anh lại có lúc mặt dày vô sỉ đến thế, sao cô không phát hiện ra nhỉ?

Ha ha, đường đường là cậu ba nhà họ Cảnh mà lại làm chuyện như thế này, vì sao vậy?

Bầu không khí trong căn phòng đột nhiên trở nên đông cứng vì sự xuất hiện Cảnh Liêm Uy, cảm giác hơi nặng nề...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Đứa trẻ không biết yêu

Ân Thiên Thiên ngồi đó cẩn thận quay sang nhìn ba người đàn ông.

Chẳng lẽ có mỗi mình cô cảm thấy bầu không khí trong phòng hơi ngột ngạt?

Liếc xung quanh, cô thấy Ân Thiên Tuấn đang uống trà một mình, cứ như thể đó là thứ trà thượng hạng vậy, còn Trình Thế Khanh lại quay sang cười lịch sự với Cảnh Liêm Uy. Cảnh Liêm Uy thì lại càng không để tâm đến hiệu quả mình mang đến khi xuất hiện trong căn phòng này, anh cứ thể gấp thứ ăn cho Ân Thiên Thiên, người không biết khi nhìn thấy đáng về đó của anh lại tưởng rằng tình cảm của bọn họ tốt lắm!

Ân Thiên Thiên gượng cười, cúi gằm mặt ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến ba người đàn ông đang ngồi trước bàn ăn.

Cảnh Liêm Uy thấy vẻ ngoan ngoãn của Ân Thiên Thiên liền không kìm được nhượng mảy, sau đó nói với Trình Thế Khanh, “Phải nói là đạo này danh tiếng của cảnh sát Trình vang xa nhỉ? Có lẽ bây giờ trên trường quốc tế có rất ít người không biết đến anh.”

Trình Thế Khanh trông có vẻ hiền hòa vô hại, lúc cười lên lại khiến cho người khác có ảo giác vô cùng ấm áp, thậm chí trong lúc vô tri vô giác còn hạ thấp cảnh giác. Lúc trước Ân Thiên Thiên còn nói rằng, nếu như anh ấy mà làm bác sĩ chắc chắn sẽ trở thành bác sĩ có nhiều người yêu thích nhất trong bệnh viện, thế nhưng sau này anh ấy bỏ lỡ mất nghề bác sĩ, cuối cùng trở thành cảnh sát hình sự.

Ân Thiên Thiên nghe thấy Cảnh Liêm Uy nói thế cũng ngừng lên nhìn Trình Thế Khanh.

Quả đúng là thời gian gần đây anh ấy quá nổi bật, gần như bất kì bản tin nào cũng nghe được một vài tin tức liên quan đến bên bọn họ. Khoảng thời gian trước vừa mới phá được một vụ án lớn về một tập đoàn chuyên trồng, chế tạo vào buôn bán ma túy, tuy rằng không có mặt trên báo chí, truyền hình, nhưng tên tuổi của anh ấy đã xuất hiện khắp nơi.

“Anh Thế Khanh, có phải là đi Trình lại bắt đầu lại nhai với anh rồi không?” Ân Thiên Thiên cảm thấy hứng thú, phải biết rằng lúc đầu khi Trình Thế Khanh bước trên con đường này đã bị mẹ anh mắng mửi, may là anh ấy có được sự ủng hộ từ người cha làm cảnh sát hình sự quốc tế, bằng không thì quả đúng là con đường này không hề dễ đi chút nào, “Lúc ở một mình anh cũng phải chú ý an toàn đó, công việc này của anh quả thực quá nguy hiểm”

Đối với Ân Thiên Thiên, cô cũng không thích Trình Thế Khanh làm nghề này lắm, tuy rằng các phương diện khác đúng là tốt thật, nhưng không thể không nói, được hưởng thụ đời ngộ đặc biệt cũng phải trả giá bằng sự kiên trì mà những người bình thường rất khó lý giải!

Ánh mắt Trình Thế Khanh thoáng trở nên dịu dàng sau khi nghe câu cuối cùng đầy quan tâm của Ân Thiên Thiên, sau đó anh ấy nói: “Cũng không phải là em không biết tính đi Trình của em hay lo lắng không đâu, em yên tâm đi, anh sẽ cẩn thận.”

Nói rồi Trình Thế Khanh quay sang nhìn Cảnh Liêm Uy, hai người đàn ông nhìn nhau nhưng lại chẳng nói gì.

Rất lâu sau đó mới nghe thấy Trình Thế Khanh nói một câu: “Xem ra cậu ba Cảnh cũng rất quan tâm đến tình hình quốc tế nhỉ.”

Đôi môi mỏng của Cảnh Liêm Uy cong lên, không có ý phủ nhận.

Ân Thiên Thiên lập tức cảm thấy chuyện này hình như có cái gì đó không đúng?

Sao tự nhiên cô cảm giác mình không hiểu bọn họ đang nói gì là thế nào?

Thế giới của ba người đàn ông Ân Thiên Thiên không hiểu, cô chỉ biết cuối cùng chỉ có mình cô thường thức đồ ăn ngon, còn ba người đàn ông bắt đầu nói hết chuyện nọ sang chuyện kia, thế nhưng cũng đúng vào lúc này Ân Thiên Thiên phát hiện ra một đặc điểm nhỏ của Cảnh Liêm Uy.

Lấy những chuyện kiểu đầu tư thịnh hành dạo này ở thành phố T làm chủ đề, chỉ cần anh muốn thì bất luận là hoàn cảnh nào Cảnh Liêm Uy sẽ khiến cho nó không còn ngột ngạt nữa.

Sau khi ăn xong, Trình Thế Khanh nói là đã hẹn với Ân Thiên Tuấn đi thăm Ân Bách Phú từ trước, Ân Thiên Thiên lại quay về khu Hải Điều Thành. Trong lúc đợi Ân Thiên Tuấn và Cảnh Liêm Uy lái xe đến, Trình Thế Khanh với Ân Thiên Thiên đứng đợi ở cửa.

“Thiên Thiên, em có hạnh phúc không?” Đột nhiên Trình Thế Khanh nhìn về con đường đông đúc phía trước mà hỏi một câu.

Ân Thiên Thiên sững ra mắt một lát, quay sang nhìn Trình Thế Khanh. Thực ra cô vẫn luôn cảm giác được, có lẽ là Trình Thế Khanh thích cô, thích từ lúc nhỏ rồi, nhưng trong lòng cô vẫn luôn coi Trình Thế Khanh như anh trai mình, giống Ân Thiên Tuấn, bằng không lúc xảy ra chuyện chắc chắn cô sẽ đi tìm Trình Thế Khanh đầu tiên, nào đến lượt Cảnh Liêm Uy.

Nhưng bây giờ đột nhiên nghe thấy Trình Thế Khanh hỏi cô bằng giọng điệu có chút có đơn này, cô lại cảm thấy xót xa cho anh, thế nhưng cô vẫn nói rất chân thành: “Anh Thế Khanh, em rất hạnh phúc.”

Bởi vì đó là con đường cô đã chọn, thế nên cho dù có khó khăn hơn nữa cô cũng cảm thấy đáng giá, nói không chừng ngày mai hạnh phúc của cô sẽ đến, phải không?

Trình Thế Khanh nhìn ô tô đang dần dần đi đến trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Thiên Thiên, nếu như có thể anh thực sự mong em nhớ rằng, phía sau em vẫn luôn có anh.”

Ân Thiên Thiên ngược mắt lên nhìn anh ấy với vẻ kì lạ, trong đôi mắt trong trẻo ấy thoáng chút bối rối, cô biết Trình Thế Khanh thích mình là một chuyện nhưng nghe được Trình Thế Khanh nói thế lại là một chuyện khác, mà cô lại càng không mong tình cảm giữa hai người thay đổi vì chuyện này, cô chỉ muốn trở thành em gái của anh ấy.

Ân Thiên Thiên chớp mắt mới đang định nói gì đó, Cảnh Liêm Uy và Ân Thiên Tuấn đã lái xe đến, bắt đầu đi Ân Thiên Thiên chỉ đành lên xe của Cảnh Liêm Uy, hàng lông mày khẽ cau lại. Trước khi lên xe của Ân Thiên Tuấn, Trình Thế Khanh còn quay lại nhìn cô và nói: “Mấy hôm nữa là anh phải rời khỏi thành phố T rồi, hôm nay là lần duy nhất có thể gặp nhau, em đừng quên mặt người anh này nhé.”

Ân Thiên Thiên nhìn gương mặt của Trình Thế Khanh, bất giác nhoen miệng cười.

Anh Thế Khanh của cô từ xưa đến nay chưa bao giờ gây áp lực cho cô...

Chiếc Ranger Rover im lặng lái đi, Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy không ai nói gì.

Lúc lái xe đến công viên nào đó của thành phố T, Cảnh Liêm Uy dừng xe lại, bảo Ân Thiên Thiên xuống xe tản bộ cho tiêu cơm.

Ân Thiên Thiên ngoan ngoãn đi theo anh, cô biết hôm nay Cảnh Liêm Uy xuất hiện vào lúc đó chắc chắn là đã nghe thấy gì đó, thế nên bây giờ chắc là anh đang có chuyện muốn nói với cô mà thôi. Từ lần trước biết mình được chiêu mà sinh kiểu, Ân Thiên Thiên cố gắng hết sức để không có những suy nghĩ không thiết thực về hành vi của Cảnh Liêm Uy đối với cô.

Cảnh Liêm Uy mặc áo phông đơn giản, nhưng dáng người cao ráo và gương mặt trái xoan khiến anh thế nào trông cũng ưa nhìn, thế nên đã thu hút không ít ánh mắt từ xung quanh, Ân Thiên Thiên đi bên cạnh anh, bàn tay nhỏ thì thoáng lại chạm vào quần áo của anh, nhưng Cảnh Liêm Uy không hề nắm lấy tay cô.

Đến cạnh hàng rào, Cảnh Liêm Uy dừng bước, quay sang nhìn Ân Thiên Thiên, nói khẽ: “Ân Thiên Thiên, Trình Thế Khanh thích em, em có biết không?”

Dù có đánh chết Ân Thiên Thiên cô cũng không ngờ được Cảnh Liêm Uy lại thẳng thừng như thế, cô đứng ngẩn ra mắt một lúc, đến khi sực tỉnh ra thì thấy Cảnh Liêm Uy vẫn đang nghiêm nghị nhìn mình, Ân Thiên Thiên khẽ thở dài, nhìn thẳng vào mắt anh và đáp: “Em biết.”

Đôi mắt phượng nheo lại, dường như Cảnh Liêm Uy không hề ngạc nhiên trước đáp án của Ân Thiên Thiên, anh chỉ gật đầu, thản nhiên nói: “Ừ.”

Không biết tại sao, về mặt lý thuyết thì nếu Cảnh Liêm Uy không dấy đưa nhiều về chuyện này thì đối với Ân Thiên Thiên hẳn là một chuyện tốt, tuy rằng cô tự thấy không hổ thẹn với lòng mình, nhưng khi thấy thái độ hờ hững của Cảnh Liêm Uy thì cô lại cảm thấy vô cùng ảm ức.

Đột nhiên Ân Thiên Thiên nghĩ đến chuyện vừa xảy Trình Thế Khanh hỏi cô, anh ấy nói, Thiên Thiên, em có hạnh phúc không?

Cô có hạnh phúc không? Chắc là hạnh phúc, chỉ ít thì cô có thể ở bên cạnh Cảnh Liêm Uy để cố gắng, đúng không? Thế nhưng hạnh phúc thật sự sao? Càng tiến gần về phía anh thì cô lại phát hiện ra dường như anh là một tòa lâu đài tạc từ băng, cái mà cô nhìn thấy khi đứng bên ngoài mãi mãi cũng chỉ là sự sôi sảng phản chiếu lại từ anh, không có lõi mà vào, cô không biết anh nghĩ gì, thậm chí không biết anh đang làm gì nữa?

Thừa Phó Lân cũng đã nhắc nhở cô, bảo cô nhân thời gian rảnh nói chuyện nhiều hơn với Cảnh Liêm Uy, nhưng cô muốn nói chuyện, cô có thời gian, vậy còn Cảnh Liêm Uy có muốn không?

Chỉ trong thoáng chốc, Ân Thiên Thiên cảm thấy mình rất ảm ức, bất giác buột miệng nói ra những lời trong lòng. “Cảnh Liêm Uy, mỗi lần anh hỏi em chuyện gì em đều nói thật cho anh không hề giấu giếm, thậm chí cho dù là những chuyện anh không biết em đều chủ động nói với anh. Nhưng anh nói cho em hay, có bao giờ anh chủ động nói chuyện của anh cho em nghe chưa?”

Cảnh Liêm Uy nhìn Ân Thiên Thiên, hoàn toàn không hiểu Ân Thiên Thiên làm sao.

Về mặt của Ân Thiên Thiên thoáng hiện lên nét đau thương, dường như Cảnh Liêm Uy là một đứa trẻ không biết yêu, chỉ biết làm việc của mình, hoặc có lẽ là vì không để ý, thế cho nên từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này sẽ khiến cô tổn thương như thế nào.

“Cảnh Liêm Uy, anh có biết trước khi em đến nhà anh, em không biết anh là cậu ba của nhà họ Cảnh, lúc chuẩn bị hôn lễ, em cũng không biết anh có một người bạn gái cũ đã từng yêu nhau hai năm, thậm chí trong hôn lễ em cũng không biết bạn gái cũ của anh, lúc chúng ta cùng đi xem biểu diễn, em mới biết người đó chính là nữ chính trên sân khấu!” Ân Thiên Thiên khê khằng nói, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều như đang chất vắn Cảnh Liêm Uy, “Anh có biết em lúc em nhìn thấy Mộc Sa xuất hiện trong hôn lễ, tâm trạng của em như thế nào không?”

Thực ra Ân Thiên Thiên không muốn nói những thứ này, nhưng có rất nhiều chuyện kìm nén đã lâu rồi nên được xả ra ngoài.

Có lẽ Cảnh Liêm Uy vĩnh viễn không biết, lúc Ân Thiên Thiên biết Mộc Sa là bạn gái cũ của anh, trong lòng cô kinh ngạc bàng hoàng đến mức nào!

Hai hôm trước, cô và anh còn cùng nhau đến xem buổi biểu diễn chính thức của Mộc Sa sau khi quay về thành phố T, cô ngồi bên cạnh nhìn anh tập trung vào buổi biểu diễn. Bây giờ nghĩ lại, đáng về khi anh chìm đắm trong buổi biểu diễn lúc đó rốt cuộc là anh đang xem hay đang nhớ về ngày xưa? Sau đó thậm chí Mộc Sa còn đến tận chung cư lúc còn độc thân của anh, khiến cô càng có cảm giác mình giống như một con hề đang nhảy nhót lung tung trước mặt Cảnh Liêm Uy.

“Cảnh Liêm Uy, từ trước đến giờ anh chưa hề nói bất cứ chuyện gì về anh với em cả, nhưng những chuyện về em gần như anh đều biết rõ, anh biết điều này khiến em có cảm giác như thế nào không?” Ân Thiên Thiên nhìn anh, nhần rở từng câu từng chữ, “Em cảm giác em không phải là vợ anh, mà chỉ là một cặp dưới của anh, cô cũng được không có cùng chăng sao.”

Nói xong, Ân Thiên Thiên không thấy anh nói gì, chỉ nhìn thấy vẻ nghi ngờ và khó hiểu trên mặt anh, nhưng bây giờ cô không muốn nói gì thêm với anh nữa, nói ra những điều ảm ức thì sao? Cảnh Liêm Uy đâu có quan tâm, cô nói ra cũng chỉ làm trò cười cho anh mà thôi. .

Không muốn quan tâm đến anh nữa, Ân Thiên Thiên quay người đi thẳng, chẳng cần biết đến người đàn ông đang nhìn bóng lưng của cô với vẻ suy tư.

Lúc cuộc hôn nhân này vừa mới bắt đầu đã khiến cô có cảm giác mệt mỏi rồi, chủ yếu không phải là những ảm ức tự dưng cô phải chịu đựng, mà là từ lúc bắt đầu đến giờ Cảnh Liêm Uy chưa hề mở lòng với cô.

Tự dưng Ân Thiên Thiên nghĩ, rốt cuộc Cảnh Liêm Uy đã từng rung động vì người con gái nào chưa? Hay phải nói, rốt cuộc anh đã từng yêu ai chưa?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Một đôi tay đáng tiền

Sáng sớm, Ân Thiên Thiên mở mắt ra nhìn nũa bên giường trống không, cả người cứ sững sờ như thể không có tri giác, mãi đến lúc Đào Ninh gọi điện đến mới phá vỡ một ngày vô vị của cô.

“Thiên Thiên, cậu muốn đi làm không? Công ty tớ đang tuyển người đấy, cậu có muốn thử không?” Giọng nói của Đào Ninh tràn ngập sức sống, cứ như thể cô có hứng thú với bất kỳ thứ gì.

Suy nghĩ của Đào Ninh rất đơn giản, chỉ cảm thấy nếu Thiên Thiên có thể làm cùng công ty với mình, vậy thì chẳng phải là tuyệt vời lắm sao?

Ân Thiên Thiên nghe thấy giọng của Đào Ninh đột nhiên cảm thấy rất ngưỡng mộ, Đào Ninh có mục tiêu sống, cô ấy dốc hết sức mình vì cuộc sống, cô ấy muốn cố gắng kiếm đủ tiền để mua nhà ở thành phố T, sau đó đón bà nội từ dưới quê lên ở cùng, sau khi tốt nghiệp liền lao đầu vào làm việc, khiến người khác nhìn vào đều cảm thấy tràn đầy năng lượng tích cực.

Từ trên giường ngồi dậy, Ân Thiên Thiên vuốt vuốt mái tóc, nhẹ giọng nói: “Lúc nào? Tớ cần chuẩn bị những gì?”

Đào Ninh nghe thấy thế thì rất vui, Thiên Thiên nói thế là cũng có dự định rồi, vốn dĩ cô cứ tưởng Thiên Thiên sẽ ngoan ngoãn làm con dâu của nhà họ Cảnh cơ, bởi vì cô nghe đồn có rất nhiều con dâu nhà giàu đều không được phép đi làm.

Nhanh chóng nói vài câu với Thiên Thiên xong, Đào Ninh mới cúp máy, Ân Thiên Thiên ngồi dậy vệ sinh cá nhân rồi chải chuốt bản thân cho đàng hoàng, sau đó đến khu Hải Điếu Thành xem căn nhà đã bước vào giai đoạn cuối, sau đó lái xe đến nơi làm việc của Đào Ninh, lúc ở trên xe Ân Thiên Thiên cảm điện thoải nà cảm thấy hơi phiền, không biết có nên gọi điện báo cho anh một tiếng hay không.

Về chuyện công việc, người nhà họ Cảnh cũng không nói là không cho phép cô đi làm, nghĩ ngợi một lúc Ân Thiên Thiên liền gọi cho Cảnh Liêm Uy một cuộc, lần này người ở đầu bên kia bắt máy rất nhanh.

“Alo.” Cảnh Liêm Uy chỉ nói một tiếng sau đó liền yên lặng đợi Ân Thiên Thiên nói chuyện.

Đôi mắt Ân Thiên Thiên sáng lên, cô vào thẳng chủ đề chính: “Cảnh Liêm Uy, em muốn đi làm, bây giờ em đang trên đường đến Grim ứng tuyển.”

Không nói hết câu, Ân Thiên Thiên dừng lại ở đó im lặng đợi Cảnh Liêm Uy trả lời.

“Ừ, chú ý an toàn, ứng tuyển xong gọi điện cho anh, anh đi đón em.”

Khoảnh khắc ngắt điện thoại đó, Ân Thiên Thiên hơi sững sờ, Cảnh Liêm Uy đồng tính rồi à?

Không có thời gian cho cô nghĩ nhiều, cô đã sắp đến tòa nhà của Grim rồi.

Ứng tuyển cũng không khó, cộng thêm lúc trước khi còn đi học cô đã có tác phẩm rồi, thế cho nên lần đạo của Grim rất hài lòng về cô, lập tức thương lượng với Ân Thiên Thiên để tuần sau cô có thể chính thức đi làm. Đào Ninh biết được tin này thì hào hứng hết lên, đôi cô khao đi ăn, nhưng vì đã có hẹn trước với Cảnh Liêm Uy, thế nên cuối cùng Đào Ninh đành hẹn hôm khác với Ân Thiên Thiên, sau đó mới cho cô đi về.

Lúc Ân Thiên Thiên ra khỏi phòng phỏng vấn đã gửi tin nhắn cho Cảnh Liêm Uy, nhưng cô không ngờ, lúc ra khỏi Grim, Cảnh Liêm Uy lại đứng đợi sẵn rồi.

Trong lòng thoáng chút nghi ngờ, thế nhưng cô nghĩ có lẽ là do mình ảo tưởng thôi, Cảnh Liêm Uy sao có thể làm những chuyện như đợi cô được? Nghĩ thôi cũng cảm thấy không thể rồi.

Nhà hàng Long Phụng.

Ân Thiên Thiên đi theo Cảnh Liêm Uy vào trong một phòng riêng trang trí tinh tế, cứ như thể đang ở một đất nước khác, giám đốc Hoàng đưa hết những món đã gọi lên xong liền im lặng đứng sang một bên chờ đợi, rất nhanh sau đó Cát Thành Phong và Thừa Phó Lân cũng đã đến.

Ân Thiên Thiên nghi ngờ nhìn Cảnh Liêm Uy đang ngồi bên cạnh mình, không biết anh có ý gì?

Đến khi tất cả mọi người đều có mặt, Cảnh Liêm Uy mới cầm một tập hồ sơ đưa cho Ân Thiên Thiên.

Ân Thiên Thiên cầm lấy tập hồ sơ, rồi giờ ra trong ánh mắt ra hiệu của Cảnh Liêm Uy, lúc nhìn thấy những văn bản trong đó, khoe miệng Ân Thiên Thiên gạt gạt.

Hóa ra, Cảnh Liêm Uy lại là người giỏi bày những trò đùa nhéo thế sao?

Anh đưa cho cô cái gì?

Sơ yếu lý lịch của Cảnh Liêm Uy.

Đậu má nhà anh, tôi cần sơ yếu lý lịch của anh làm gì!

Ân Thiên Thiên không thèm đọc, nhét nó vào lại trong tập hồ sơ rồi để sang một bên, sắc mặt không thể gọi là dễ nhìn được.

Cảnh Liêm Uy bó tay, nhẹ giọng nói: “Bọn họ đều là người của anh, anh có cô phần của nhà hàng Long Phụng và khách sạn Nocturne, anh không chỉ là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện Nam Tự mà còn là cậu ba của nhà họ Cảnh, cũng chính là... ‘bàn tay quý’ trong truyền thuyết.”

Mấy câu ngắn ngủi này khiến Ân Thiên Thiên kinh ngạc đến mức ngây ra, cô quay sang nhìn anh, nhưng anh lại vẫy tay báo ba người nọ ra ngoài, sau đó cầm đĩa gấp một miếng gà rán sốt xoài cho cô rồi nói tiếp: “Anh không có ý giấu em, dù sao em cũng là vợ của anh, chúng ta còn phải sống với nhau cả đời. Anh cũng không ngờ vì chuyện này mà em lại tức giận như thế, thế nên muốn nhân cơ hội này nói với em cũng tốt, ở bệnh viện qua đường anh là bác sĩ ngoại khoa nhưng sự nghiệp chủ yếu của anh không phải là bác sĩ mà là cô phiêu.”

Ân Thiên Thiên không phải là kiểu con gái yếu đuối bị nhốt trong nhà, ngược lại vì ngành nghề của cô là thiết kế quảng cáo, thế nên cô phải có hiểu biết nhất định về rất nhiều thứ, có điều không được tinh thông. Giống như cô biết Mộc Sa là diễn viên múa ballet nổi tiếng thế giới, nhưng lại không thể nhớ rõ tên tuổi của cô ấy, cũng như cô biết tiếng tăm của ‘bàn tay quý’, nhưng cũng chỉ giống như những người bình thường khác trong thành phố T, biết là có một người có thể đưa giong những đường xanh xanh đỏ đỏ của thị trường chứng khoán trong lòng bàn tay, nhưng lại không biết đó là ai.

Thế nhưng, cô từng nghĩ có lẽ Cảnh Liêm Uy cũng có sự nghiệp riêng của mình, kiểu như khách sạn Nocturne chính là tài sản của anh, thế nên Cát Thành Phong mới ở đây để trông coi, mà Thừa Phó Lân có lẽ trợ lý sinh hoạt của anh, bất kỳ ở đâu, cứ gọi là đến, thế nhưng giờ cô mới phát hiện ra mình đã đoán sai rồi.

Cà nhà hàng Long Phụng và khách sạn Nocturne nói một cách chính xác đều không phải là tài sản của anh, chẳng qua anh chỉ nắm cổ phần mà thôi, mà sự nghiệp thực sự của Cảnh Liêm Uy cũng chẳng phải là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện Nam Tự, mà anh chính là ‘bàn tay quý’ nổi tiếng sánh ngang với nhà họ Cảnh.

Trong lúc vô thức ánh mắt của Ân Thiên Thiên hướng về đôi tay của Cảnh Liêm Uy.

Đôi tay của người đàn ông này đáng giá thế sao?

“Đôi tay thiên tài” là thứ các bác sĩ ngoại khoa ngưỡng mộ vô cùng, mà “bàn tay quý” lại càng khiến người ta muốn chiếm làm của riêng.

Cảnh Liêm Uy nhìn thấy bộ dạng đó của Ân Thiên Thiên liền không nhịn được cười, anh múc một bát canh gà đặt bên cạnh để nguội, rồi nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “Hôm nay em phỏng vấn thế nào? Có bị người ta hỏi khó không?”

Ân Thiên Thiên không hiểu gì nhìn anh rồi lắc đầu, sau đó liền cầm đĩa lên bắt đầu ăn cơm, đồng thời trả lời câu hỏi của anh: “Em vừa mới đi, người ta còn không biết em là ai thì làm sao mà làm khó em được, hơn nữa còn có cả Đào Ninh ở đây, em đến đó là cũng có bạn bè, chẳng qua là không biết bên nhà anh với bà nội có bức vì chuyện này không...”

Ân Thiên Thiên hỏi lo lắng nhìn Cảnh Liêm Uy, một phần nguyên nhân cô quyết định đi phỏng vấn cũng là vì cô muốn đi làm, nhưng một mặt khác là do cô đang đổi Cảnh Liêm Uy. Cô không rõ nhà họ Cảnh như thế nào, nhưng trong cái nhà họ Ân bé tí kia thì từ sau khi về nhà chồng Lý Mẫn không đi làm nữa. Hơn nữa gần đây Ân Thiên Thiên còn gặp mấy người phụ nữ sau khi lấy chồng rồi đều ở nhà cá, bây giờ hình như cô đã trở thành ngoại lệ trong cái giới thượng lưu này rồi...

“Ừ, không sao, anh sẽ xử lý.” Cảnh Liêm Uy gấp thêm cho Ân Thiên Thiên một miếng gà nữa rồi nói tiếp, nhưng sao nghe kiểu gì cũng cảm thấy những gì anh nói có chút mờ ám, “Ân Thiên Thiên, sau này muốn biết điều gì thì cứ nói thẳng với anh, em nên rõ ràng quan hệ của hai chúng ta là gì.”

Ân Thiên Thiên cúi gằm mặt ăn cơm, vành tai ửng hồng, cô không nói gì.

Nếu như Cảnh Liêm Uy đã lên tiếng giải thích mà cô vẫn nghĩ là anh cố ý không muốn nói với cô thì...

Xem ra chuyện này là do cô nhỏ mọn.

Giải quyết xong chuyện vẫn đang canh cánh trong lòng, tâm trạng cô tốt hơn nhiều, ăn uống cũng thấy ngon. Tốc độ ăn cơm của Cảnh Liêm Uy nhanh hơn cô nhiều, tuy rằng anh bắt đầu ăn sau cô nhưng anh ăn rất nhanh, sau đó còn ngồi bên cạnh ngắm Ân Thiên Thiên ăn cơm, một lúc lâu sau anh mới lại lên tiếng.

“Ân Thiên Thiên, anh biết Mộc Sa năm năm, ba năm đầu tiên một tin nhắn cũng không có, mãi đến hai năm trước cô ta mới xuất hiện trước mặt anh, sau đó anh và cô ta cứ thế ở bên nhau một cách tự nhiên...” Vừa mới nói, Cảnh Liêm Uy đã nhay cảm phát hiện ra đôi đĩa trên tay Ân Thiên Thiên thoáng khựng lại, anh nói tiếp: “Anh không biết chuyện Mộc Sa về nước, nhưng em cũng biết trong khoảng thời gian đó anh rất bận, đồng thời chút tình cảm khác thường đối với cô ta lúc đó có lẽ là vì cảm giác ban đầu bị từ chối, cũng có lẽ là cảm thấy nên kết thúc một cách rõ ràng, sau đó thì em nhắn tin cho anh báo muốn đi xem buổi biểu diễn của cô ấy...”

Ân Thiên Thiên ngồi đó, cúi gằm không nói gì, cô nắm siết lấy đôi đĩa trong tay, nhai thức ăn mà như nhai rom, không có mùi vị gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Đối với anh mà nói, sai lầm là sai lầm, không thể cứu vãn được nữa, thế nên buổi biểu diễn hôm đó vì em mờ lòi, cũng chẳng qua là vì để bản thân anh dễ dàng kết thúc đoạn tình cảm đó thôi, anh không có ý nào khác.” Cảnh Liêm Uy nói rồi, nghiêm túc quan sát phản ứng của Ân Thiên Thiên, khi nhìn thấy cô bất giác thở phào, đôi môi anh bỗng dưng cong lên, thế rồi lại nói một câu rất kiểu ngạo: “Sau này đừng có mà gán ghép cô ta với anh nữa.”

Ân Thiên Thiên bất mãn nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy Cảnh Liêm Uy sao mà mất tự nhiên vậy chứ?

Trước đó còn tỏ ra mình không hiểu, thế mà bây giờ lại giải thích rõ ràng như thế, thậm chí còn lấy cả sơ yếu lý lịch của mình ra, nghĩ đến những hành động trước đó của anh, Ân Thiên Thiên đặt đôi đĩa xuống, sau đó cầm sơ yếu lý lịch của Cảnh Liêm Uy lên, đọc cẩn thận, nhưng cô không nhìn được mà che miệng cười lọt trộm...

Cảnh Liêm Uy thấy vậy cũng cạn lời, dứt khoát giả vờ như không nhìn thấy cô nữa, quay ra làm việc của mình, thậm chí sau khi ăn cơm xong Ân Thiên Thiên còn cầm bản sơ yếu lý lịch đó đi, cắt cẩn thận, không cho Cảnh Liêm Uy động đến nó một tí nào, chỉ trong chớp mắt nó đã biến thành vật phẩm tư nhân của Ân Thiên Thiên.

Mãi cho đến rất lâu rất lâu sau đó, Ân Thiên Thiên xem lại bản sơ yếu lý lịch này liền nhớ về Cảnh Liêm Uy của lúc đó, anh giống hệt một đứa trẻ, nhưng lại rất chân thành, mà dường như lúc đó cô cũng bắt đầu dần hết tâm sức vào tình không nhìn thấy tương lai này...

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tôi thà ở vậy cả đời

Nhà họ Cảnh không hề phản đối chuyện công việc của Ân Thiên Thiên, hoặc có lẽ họ cảm thấy vì Ân Thiên Thiên vẫn còn trẻ nên đã chấp nhận chuyện này rất dễ dàng. Khi căn nhà mới ở Hải Điếu Thành đã hoàn thiện, Ân Thiên Thiên và Cảnh Liêm Uy liền chuẩn bị cho việc dọn sang đó, may mà đồ đạc cũng không nhiều lắm, chỉ là Ân Thiên Thiên đã bỏ ra không ít công sức để trang trí cho nhà mới của cô và anh...

Cũng vào lúc này, khi mọi việc về căn nhà mới đã sắp xong xuôi, ngày mai bọn họ có thể dọn tới ở, bỗng có một cuộc điện thoại gọi tới từ nhà chính của nhà họ Cảnh. Cuộc điện thoại này là một dấu hiệu khi Cảnh Liêm Uy bước vào vòng tròn xã hội thượng lưu của thành phố T, cũng là dấu hiệu cho thấy một chuyện tình khác sắp bắt đầu.

Ân Thiên Thiên vừa tan làm liền nhìn thấy Cảnh Liêm Uy đang đứng chờ sẵn, thế là cô chạy tới leo thẳng lên xe rồi hỏi, “Hôm nay sao anh lại tới đây? Bệnh viện nay không bận à? Nghe bảo thị trường cổ phiếu đang rất hỗn loạn, thế mà anh cũng rảnh rồi ghé qua đây sao?”

Cảnh Liêm Uy chờ Ân Thiên Thiên thất dậy an toàn xong mới mở miệng, “Không sao, hôm nay chúng ta về nhà họ Cảnh một chuyến đã.”

Ân Thiên Thiên chỉ bĩu môi, không hỏi thêm gì nữa, cô ngoan ngoãn cùng Cảnh Liêm Uy chuẩn bị tới nhà họ Cảnh.

Ngắm nhìn phong cảnh trên đường đi qua lớp kính cửa xe, Ân Thiên Thiên không khỏi nở nụ cười. Nói thật, trừ mấy ngày đầu tiên ra, cô cảm thấy cuộc sống sau hôn nhân của cô rất tuyệt vời, ít nhất cô sẽ không cần phải thấp thòm lo sợ bị hại mẹ con Lý Mẫn đem bán, cũng không cần lo lắng sẽ gây rắc rối cho anh trai. Giờ đây cô chỉ muốn quán lấy Cảnh Liêm Uy, có chỗ dựa mạnh mẽ như anh ấy, cô sẽ không cần phải sợ hãi bất cứ điều gì nữa.

“Đang nghĩ gì đấy?” Cảnh Liêm Uy đang lái xe, khi liếc nhìn cô thì không nhận được hỏi một câu.

Không biết tại sao mọi chuyện lại đột nhiên thay đổi như vậy, anh dường như luôn cảm thấy lằng lằng tựa như cây cỏ được cơn mưa xuân tưới mát. Từ cái lần nói chuyện rõ ràng với Ân Thiên Thiên, tình thoáng bọn họ sẽ nói chuyện với nhau vài câu, tuy không phải chuyện gì quan trọng nhưng lại khiến khoảng cách giữa cả hai được thu hẹp lại nhiều hơn nữa.

“Nghĩ tới việc có anh là chỗ dựa, em thấy không phải sợ gì nữa rồi!” Ân Thiên Thiên đắc ý nói, mỉm cười xinh đẹp.

Cảnh Liêm Uy bật cười, có lúc anh cảm thấy Ân Thiên Thiên chỉ là một cô bé chưa hiểu chuyện, nhưng sau này anh mới phát hiện, thật ra Ân Thiên Thiên rất hiểu chuyện, cũng rất giỏi đoán ý của người khác, tình thoáng chỉ vì mới bước vào hoàn cảnh xa lạ nên mới trở nên hơi chậm chạp. Trong một thoáng nào đó, dường như Cảnh Liêm Uy đã tìm ra được cái cảm giác anh rất thích năm đó.

“À mà, bà nội gọi chúng ta về làm gì vậy?” Thấy xe sắp tới nhà họ Cảnh, Ân Thiên Thiên bèn hỏi.

“Nghe nói nhà họ Tề xảy ra chuyện.” Cảnh Liêm Uy vừa lái xe vào trong khuôn viên nhà chính của nhà họ Cảnh, vừa trả lời cô.

Hàng lông mày thoáng nhăn lên nhưng rồi Ân Thiên Thiên cũng không nói gì, cô ngoan ngoãn bước vào nhà họ Cảnh theo Cảnh Liêm Uy, có điều còn chưa vào nhà đã nghe thấy tiếng quát mắng đầy xa lạ!

“Thằng khốn nạn! Mày có biết mày đang nói gì không hả? Một mình mày mất mặt chưa đủ hay sao mà muốn cả nhà họ Tề và nhà họ Cảnh nhục nhã theo hả!”

Ân Thiên Thiên vừa bước vào liền thấy Tề Kha Hân đang quỳ trên mặt đất, một người đàn ông trung niên đang giận dữ quát mắng Tề Kha Hân, có vẻ như đó chính là Tề Thừa Bình, ông chủ nhà họ Tề. Trần Cẩm, mẹ của Tề Kha Hân cũng đang đứng bên cạnh với vẻ mặt đầy giận dữ. Nhưng Ân Thiên Thiên không hiểu, tại sao nhà họ Tề lại chạy tới nhà cô dạy dỗ con cái, hơn nữa người của nhà họ Cốc cũng đều đủ mặt ở đây, còn Cốc Thái Yên thì mặt mày tái nhợt đầy một nỗi.

Sau khi nắm tay Ân Thiên Thiên bước vào và chào hỏi với mọi người xung quanh, Cảnh Liêm Uy bèn ngồi xuống một bên, còn Ân Thiên Thiên lại bị Vi Gia Huệ kéo sang ngồi bên cạnh bà nội.

Tề Thừa Bình đã giận đến mức tím tái mặt mày, cây chổi lông gà trong tay ông ta giờ đã không còn một cọng lông, chỉ còn cây gậy trợ trụ trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng Tề Kha Hân đang quỳ trên mặt đất không hề để ý những điều này, mặt cậu ta tái mét sau trận đòn đau, nhưng vẫn ngang bướng nói, “Con thích Cảnh Lịch Dao, con sẽ không đính hôn với Cốc Thái Yên đâu! Bố muốn đánh thì hôm nay cứ đánh chết con đi!”

Ân Thiên Thiên giật mình, hơi ngạc nhiên, cô quay đầu nhìn về phía Cảnh Lịch Dao đang đứng một bên.

Vừa nghe xong, Tề Thừa Bình lập tức vụt mạnh xuống lưng của Tề Kha Hân, âm thanh trầm đục đó khiến mấy người đang ngồi ở đây bất giác rụt cổ lại. Thế nhưng dù Tề Thừa Bình có đánh mạnh thế nào, Tề Kha Hân vẫn cứng đầu không chịu thua, thậm chí mỗi khi bầy tỏ tâm ý, cậu ta còn ngược mặt lên nhìn Cảnh Lịch Dao say đắm, điều này khiến Ân Thiên Thiên không khỏi rung động.

Sau một lúc lâu, bà cụ Cảnh mới lên tiếng, “Tên nhóc nhà họ Tề, cậu thích con bé Cảnh Lịch Dao nhà tôi, nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói sẽ gả Lịch Dao cho cậu, cậu nói như thế trước mặt bao nhiêu người, chẳng lẽ không sợ họ bại thanh danh của Lịch Dao sao? Lịch Dao nhà tôi tuy còn chưa kết hôn nhưng cũng không có nghĩa cậu có thể tùy ý chà đạp thanh danh nó!”

Bà cụ Cảnh vừa dứt lời, cả phòng khách lập tức trở nên tĩnh lặng. Ân Thiên Thiên nhìn sang Cảnh Liêm Uy, hàng lông mày của anh đang cau lại, không biết đang nghĩ gì, nhưng có một điều chắc chắn rằng anh đang lo lắng nghĩ về một chuyện khác rồi.

Người nhà họ Tề đều thấy hoảng hốt, hôm nay nhà họ Tề thương lượng với nhà họ Cốc về chuyện đính hôn giữa Tề Kha Hân và Cốc Thái Yên nên có rất nhiều họ hàng thân thích trong nhà đến, còn có vài người đến từ những gia tộc thân thiết với cả hai nhà họ. Thế mà Tề Kha Hân vừa nghe chuyện đính hôn này xong đã không kiềm chế nổi mà bầy tỏ quyết tâm của mình, khiến mặt mũi nhà họ Cốc đều mất hết, thậm chí cả nhà họ Tề cũng cảm thấy không biết giấu mặt vào đâu.

Rồi cũng vào lúc này, bà cụ Cảnh dẫn Cảnh Liêm Uy ghé thăm đã nghe được chuyện này, vì thế chuyện mới thành ra thế này.

“Tôi không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng cậu chẳng phải trẻ con nữa rồi, cậu phải biết chuyện nào nên nói chuyện nào không nên nói chứ, nhưng cậu đã biết mà vẫn cố làm như thế, đây chẳng phải đang tát thẳng vào thể diện của nhà họ Cảnh và cả nhà họ Cốc sao?”

Bà cụ Cảnh không thích gì Tề Kha Hân, bà luôn cảm thấy bề ngoài của Tề Kha Hân quá xinh đẹp, về mặt tính cách thì cô phản bác đồng, nếu như đợi qua vài năm nữa để chín chắn hơn thì cũng được, nhưng cho dù có ‘được’ thì sao, Cảnh Lịch Dao đã hai mươi chín rồi, cậu ta mới hai mươi lăm, đợi cậu ta thêm ba bốn năm nữa để chín chắn lên thì Cảnh Lịch Dao lúc đó đã bao nhiêu tuổi rồi?

Vì thế, chưa cần nói gì, ngay từ đầu nhà họ Cảnh đã không đồng ý chuyện này rồi, “Chuyện của Lịch Dao nhà tôi không cần cậu quan tâm, nhưng cậu phải tìm cách cứu vãn thanh danh của Lịch Dao, tôi không muốn nghe người ta xầm xì sau lưng nhà họ Cảnh!”

“Cụ yên tâm. Nhà chúng tôi sẽ xử lý chuyện này ổn thỏa! Tôi sẽ không để cho tên nhóc này nói năng bậy bạ nữa.” Tề Thừa Bình vội lên tiếng đảm bảo, quan hệ giữa nhà họ Tề và nhà họ Cảnh rất tốt, nhưng nói thật nhà họ Tề không muốn lấy Cảnh Lịch Dao về làm dâu, chưa nói tới việc Cảnh Lịch Dao hơn tuổi Tề Kha Hân, chỉ riêng tính cách phóng khoáng và lối sống thoáng của Cảnh Lịch Dao đã khiến nhà họ Tề không thích rồi. Bọn họ thích một đứa con dâu đầu đàn dạng như Cốc Thái Yên hơn, “Chắc chắn thằng nhóc này sẽ phải đính hôn, chắc chắn phải tìm được một người có thể trị cái tính của thằng này!”

Vừa dứt lời, Tề Thừa Bình bèn quay sang nói với nhà họ Cốc, “Chuyện này chỉ do tội nhò nghĩ chưa thấu đáo thôi, mong mọi người đừng để ý làm gì. Tề Kha Hân và Cốc Thái Yên lớn lên bên nhau, chúng ta đều đợi chúng nó trưởng thành rồi sẽ nên duyên vợ chồng, nhưng không biết đột nhiên tên nhóc này bị cái gì nữa Cốc Thái Yên, con đừng giận nó nhé.”

Cốc Thái Yên cúi đầu im lặng ngồi bên cạnh mẹ của cô ta, ánh mắt không khỏi nhìn về phía người đàn ông ngang ngạnh đang quỳ trên mặt đất, cô ta bỗng cảm thấy chưa xót.

Cốc Thành Dụ cau mày nhìn về phía Tề Kha Hân, sau đó lại quay sang cô con gái vẫn lặng lẽ không nói một tiếng từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, ông ta khẽ thở dài. Tuy tính cách Tề Kha Hân còn bông bột nhưng bản chất vẫn rất tốt, nếu không ông cũng sẽ không đồng ý chuyện hôn sự này, có điều giờ mọi chuyện đã âm ỉ thế này, ai biết được cuộc hôn nhân này có thuận lợi không.

“Con không muốn! Con sẽ không lấy bất cứ cô gái nào đâu! Vợ của con không phải Cảnh Lịch Dao thì con thà ở vậy cả đời!” Tề Kha Hân vừa nghe thấy lời của bố mẹ mình thì bắt đầu gấn cổ hét, khuôn mặt xinh đẹp kia trông rất giận dữ, “Cả đời Tề Kha Hân này không...”

“Vậy thì cậu ở vậy cả đời đi.” Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp vang lên khiến cả phòng khách đều yên tĩnh lại, mọi người đều quay sang nhìn về phía tiếng nói phát ra, đó là Cảnh Liêm Uy, đôi mắt phương lạnh lùng của Cảnh Liêm Uy đang nhìn Tề Kha Hân, anh nói với giọng vô tình, “Tề Kha Hân, nếu cậu muốn ở vậy thì không lấy được chị tôi thì giờ cậu có thể bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc đời cô đơn của cậu rồi đấy, còn về Cốc Thái Yên, cậu cũng đừng làm lơ dờ con gái nhà người ta, dù sao cậu sẽ không bao giờ lấy được chị tôi đâu.”

Tề Kha Hân ngẩn ngơ nhìn Cảnh Liêm Uy, cậu ta nghĩ dù Cảnh Liêm Uy không đồng ý thì cũng sẽ không từ chối, nhưng không thể ngờ giờ anh ta lại từ chối thẳng thừng như vậy!

Cảnh Liêm Uy kéo Ân Thiên Thiên đứng dậy định bỏ đi, trước khi đi, anh chỉ nói một câu: “Chị tôi đã có người thương rồi, hơn nữa cũng giống như cậu, chị ấy cũng chỉ muốn lấy người ta chứ không cần ai khác, nếu không cậu nghĩ cô chủ nhà họ Cảnh lại có đơn toi bây giờ sao?”

Ân Thiên Thiên lặng người nhìn Cảnh Liêm Uy đang đứng bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với chuyện trong nhà họ Cảnh từ khi về đây làm dâu, thế nhưng không ngờ lại có cả chuyện như thế này nữa?

Tất cả người nhà họ Cảnh đều im lặng, hiển nhiên là bọn họ đã biết chuyện này từ trước, nhà họ Tề lại càng lúng túng, thằng nhóc này thích người ta thì cũng thôi đi, giờ ngay cả chuyện người ta đã có người thương mà cũng không biết, đây chẳng phải là đơn phương theo đuổi sao?

Cốc Thái Yên nghe xong thì kinh ngạc quay sang nhìn Cảnh Lịch Dao.

Cảnh Lịch Dao đã hai mươi chín tuổi nhưng nhìn rất trẻ, trông chỉ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, đúng chuẩn một nữ thần khí vừa có sự nghiệp và gia thế khủng, hơn nữa tính cách lại rất hiền lành, người như thế sao có thể không ai để ý, mấy năm nay Cảnh Lịch Dao đều ở nước ngoài, không chừng chính là vì người đàn ông đó...

Dường như Tề Kha Hân bị sốc nặng, khuôn mặt cậu ta tái nhợt, sống lưng thẳng tắp ban này dần rũ xuống, ngã rạp trên mặt đất, nhìn Cảnh Lịch Dao với vẻ không thể tin được.

Sao cậu ta có thể không biết Cảnh Lịch Dao có người thương chứ, nhưng trước giờ đó không phải chỉ là đồn đại thôi sao? Cậu ta chưa từng nghĩ đến nguyên nhân tại sao đến nay Cảnh Lịch Dao vẫn chưa lấy chồng, chẳng lẽ vì cô trong lòng cô có ai đó thật ư! Hơn thế nữa nhà họ Cảnh lại im lặng chấp nhận hành động của Cảnh Lịch Dao sao?

Một lúc lâu sau, Cảnh Lịch Dao đột ngột đứng dậy đi đến bên cạnh Cốc Thái Yên, cô ấy nở nụ cười nói, “Cốc Thái Yên, em sắp đính hôn rồi, đây là chuyện vui cả đời đấy, chị sẽ chúc phúc cho hai em!”

Một câu nói đã gần như phán tử hình cho Tề Kha Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn! Anh Dám Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.